

Robert Ludlum

AUTORUL ROMANELOR:
AGENDA LUI ICARUS,
MOZAICUL LUI PARSIFAL
SI AL PATRULEA REICH

Ultimatumul lui Bourne

 ELIT COMENTATOR

Robert Ludlum

Ultimatumul lui Bourne

55000

EDITURA ELIT COMENTATOR

Titlul original: **The Bourne Ultimatum**, by Robert Ludlum
copyright © 1990 Robert Ludlum

Toate drepturile acestei versiuni în limba română, inclusiv
pentru Republica Moldova, aparțin Editurii Elit
Comentator.

I.S.B.N. 973 - 9100 - 73 - 2

ROBERT LUDLUM

**ULTIMATUMUL
LUI
BOURNE**

versiunea românească: Felicia Mardale

EDITURA ELIT COMENTATOR

*Lui Bobbi și Raichert, doi oameni dragi care
ne-au îmbogățit viața. Toate mulțumirile noastre.*

PROLOG

Noaptea se lăsase ca un vâl greu peste Manassas, Statul Virginia, iar văzduhul părea electrizat de zgomote nocturne. Bourne se furișa printre stejarii seculari care împrejmuiesc proprietatea Generalului Norman Swayne. Păsări speriate jâsniră în fâlăit de aripi agitat din ascunzișuri, ciori somnoroase croncânră alarmate apoi, ca la un semn făcut de un comandant nevăzut, zgomotele conțineră toate.

Manassas! Aici se afla cheia enigmei! Cheia cu care va deschide tunelul către Carlos Șacalul, asasinul al cărui unic țel era acela de a-l distruge pe David Webb împreună cu familia lui... Webb! Dă-mi pace, David! se auzi ca un urlat disperat în creierul lui Jason Bourne. Lasă-mă să ucid eu în locul tău!

Cu fiecare mușcătură a cleștilor puternici în gardul înalt de sârmă, Jason era tot mai conștient de realitatea de netăgăduit, confirmată de găfâiala sacadată și de broboanele de sudoare rece care i se prelingeau de pe frunte. Oricât se străduise să se mențină în formă, nu putea evita mersul firesc al lucrurilor – avea, în definitiv, cincizeci de ani, iar acum nu mai era în stare să facă cu aceeași ușurință ceea ce făcuse la Paris în urmă cu treisprezece ani, atunci când primise ordin să îl vâneze pe Șacal. Ce îi mai rămânea așadar de făcut decât să accepte situația, pentru că de schimbat tot nu o mai putea schimba? Acum erau în joc viața Mariei și a copiilor lui – de fapt, era vorba de soția și copiii lui David. Iar când el își punea ceva în minte, nimic nu îl clintea din hotărârea lui! David Webb se îndepărta parcă tot mai mult, căpătând conturul unei umbre șterse pentru a-i face loc vânătorului necrutător care era Jason Bourne.

Răzbise! Se târî pe burtă înăuntru, se ridică în picioare și își trecu degetele rapid, din obișnuință, peste harnașamentul pe care îl purta asupra lui: un pistol automat și unul cu tranchilizante, binoclul Zeiss Ikon și un cuțit de vânătoare cu lamă dură vârât în teaca lui. Toate îi erau de trebuință, constituind de altfel arsenalul firesc al

oricărui vânător ajuns în plin teritoriu inamic; iar dușmanul avea să-l conducă el însuși la Carlos.

Meduza, Batalionul de ticăloși din Vietnam, o adunătură de asasini și scursori ale societății, neînregistrați în nici un computer din lume, neștiuți de nimeni și deci imposibil de pedepsit, care mășăluiau prin junglele din nord-estul Asiei, dând ascultare numai Comandamentului de la Saigon – brigăzi ale morții care făcuseră treburile murdare ale Saigonului, cât toate expedițiile de cercetare și distrugere adunate la un loc. Jason Bourne era unul dintre aceștia, iar David Webb părea o amintire tot mai îndepărtată – un savant care avusese cu mult timp în urmă o altă soție și alți copii, care-și aflaseră moartea măcelăriți în chip bestial.

Generalul Swayne fusese unul dintre membrii marcanți ai Comandamentului de la Saigon și responsabil unic cu aprovizionarea Meduzei. Iar acum, apăruse o nouă Meduză: o organizație complet diferită de cea din Vietnam, imensă, tentaculară, încarnarea însăși a răului ascuns în spatele respectabilității contemporane, distrugând tăcută și nestingherită segmente întregi ale economiei mondiale, toate acestea pentru cucerirea puterii de către o mână de aleși care trăgeau foloase de pe urma unui batalion blestemat din Vietnam ce existase cu mulți ani în urmă, neștiut, neînregistrat în nici un dosar, într-un cuvânt, fără de istorie. Iar această Meduză modernă constituia singura lui punte de legătură cu Carlos Șacalul. Asasinul nu va putea rezista tentației de a-și face clienți din membrii marcanți ai noii organizații secrete, iar ambele tabere vor cere într-un glas moartea lui Jason Bourne. Exact așa trebuiau să se petreacă lucrurile! Iar pentru ca lucrurile să se petreacă întocmai, Bourne trebuia să intre în posesia secretelor ascunse cu mare grijă pe proprietatea Generalului Swayne, șeful suprem al intenței Pentagonului, un bărbat mărunțel și speriat, cu un tatuaj discret pe antebraț, semn că face parte din Meduza.

Din desişul întunecat, se repezi asupra lui un Doberman negru, imens, fără un mârâit, spumegând de furie. Jason scoase pistolul cu tranchilizante din teaca de plastic și îl așinti asupra câinelui care, cu colții rânjiți, i se repezea spre burtă. Prinse corpul inert al câinelui în cădere și îl așeză pe pământ.

„Taie-i beregata!” tună Jason Bourne.

„Nu”, încearcă să-l potolească David Webb, alter-ego-ul său.
„Vinovat este dresorul și nu animalul”.

„Lasă-mă în pace, David!”

CAPITOLUL I

În parcul de distracții deschis la periferia orașului Baltimore, mulțimea care se scurgea în valuri înăuntru făcea o gălăgie de nedescris. Văzduhul nopții de vară parcă frigea, încins de zăpușcală, iar de pe fețele și gâturile vizitatorilor se scurgeau broboane de nădușeală, excepție făcând doar cei care, țipând isteric, se avântau iute ca săgeata în jos, pe tunelele strâmte și întortocheate ale toboganelor cu apă. Tuburile de neon multicolore, înșiruite pe marginea aleilor, clipeau scurt și complice ținând isonul sunetelor stridente, metalice, asurzitoare, care irumpeau dintr-o pădure de megafoane – muzică ritmată de flașnetă sau vânzători laudându-și mărfurile țipând nazal, profesionist și monoton ca să acopere hărmălaia, iar bolta înstelată se aprindea în mii de focuri de artificii care iluminau scurt noaptea. Explozie de culoare, sclipiri efemere, confeti luminoase care, pentru o clipă, încingeau ca o cupolă lacul din mijlocul parcului, pentru a muri stingându-se în el.

Un șir de mașinării „Încearcă-ți mușchii” atrăsese, ca o lampă fluturii, o mare de chipuri congestionate și de cefe groase, cu vene umflate, ale căror posesori se luptau frenetic și adeseori cu furie, să-și dovedească bărbăția trântind pe planșă ciocanele grele din lemn. De cele mai multe ori, așteptările le erau înșelate pentru că bilele roșii nu ajungeau până sus la clopotul care, sunând, să le anunțe astfel victoria. Peste drum, alți bărbați asudau din greu și țipau strident, amenințător sau entuziast, după cum se ciocneau unele de altele mașinuțele electrice, fiecare ciocnire reprezentând un moment de glorie efemeră și o dovadă de vitejie în luptă, iar combatantul, o stea de-o clipă care a învins stavilele ridicate în calea sa. Pentru fiecare dintre aceștia, în această seară de vară, la orele 9:27, se dădea o bătălie care, în realitate, nu reprezenta nimic.

Ceva mai încolo se ridica, asemeni unui monument în cinstea morții violente, un poligon de tir care impresiona prin proporții, cu mult mai însemnat decât orice stand dotat cu arme de calibru mic, de felul celor întâlnite prin bălciurile și iarmaroacele de provincie. Aici găseai un adevărat miniarsenal de arme mortale, dintre cele mai sofisticate inventate de mintea omenească: versiuni în miniatură ale pistoalelor mitralieră MAC-10 și Uzi, lansatoare de rachetă cu paturi de oțel, diverse bazuca de ultimă oră, și în final, o reproducere fidelă și tocmai de aceea mai înfricoșătoare, a unui aruncător de flăcări care scuipa limbi de foc și valuri de fum negru, gros și înecăcios. Și aici vedeai aceleași chipuri brobonite, asudate, cu ochii ieșiți din orbite ca ai unor posedați, aceleași grumazuri încordate de pe care se prelingeau firicele de transpirație: tați și mame de familie cu copiii lor, având întipărite pe chipurile desfigurate de ură expresii grotești

de încrâncenare, ca și când fiecare în parte s-ar fi aflat dinaintea dușmanului său de moarte, un dușman care trebuia ucis cu orice preț – mame și tați de familie, ce mai, părinți cu odraslele lor. Fiecare era prins în propriul său război, nesfârșit și lipsit de înțeles, în acea noapte de vară la orele 9:29, într-un parc de distracții deschis cu un unic gând: acela de a exacerba violența. O violență în toată legea, deși lipsită de temeii, unde tot omul poate să-și încerce puterile căpătând în schimb iluzia că înfruntă obstacole de netrecut și unde, mai cu seamă, poate da uitării spaimele și obsesiile de zi cu zi învingându-și astfel frica animalică.

Un bărbat cu siluetă zvultă, sprijinit cu mâna dreaptă într-un baston, trecu trăgându-și cu greu piciorul pe lângă un stand în fața căruia se strânsese o gloată pestriță de vizitatori gălăgioși care trăgeau cu săgeți în portretele unor personalități marcante ale vieții publice, desenate pe baloane umflate. Iar când capetele de cauciuc explodau în mii de bucăți, jalnicele zdrențe stârneau vajnicilor călăi aprinse comentarii, pro și contra, la adresa oamenilor politici ai vremii. Bărbatul care șchiopăta își croi greu drum prin mulțimea de pierde-vară, cu privirea ațintită înainte ca și când, concentrat, ar fi căutat un loc anume în partea cea mai aglomerată a unui oraș. Era îmbrăcat îngrijit, cu o jachetă și o cămașă sport de parcă pe el zăpușeala nu l-ar fi stânjenit defel, ba chiar haina ar fi fost un soi de ținută necesară, obligatorie pentru o anume ocazie. Chipul cu trăsături armonioase îl arăta a fi bărbat în puterea vârstei, însă cutele adâncite în jurul gurii și pungile vineții de sub ochi erau semn mai degrabă al unei existențe agitate decât al îmbătrânirii premature. Bărbatul se numea Alexander Conklin și era pensionar, după o viață petrecută în slujba Agenției Centrale de Informații unde lucrase ca agent secret. În acel moment, chipul său exprima teamă și încordare, fiind marcat de semnele unei puternice frământări lăuntrice. Fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea era să se aște în acest loc, la această oră din noapte. Și mai cu seamă, nu pricepea ce catastrofă se putuse petrece pentru a-i motiva prezența aici, acum.

Se amestecă în mulțimea gălăgioasă care se agita în fața poligonului de tir și deodată se opri ca trăsnet, cu gura căscată de uimire, cu ochii ațintiți asupra siluetei unui bărbat înalt și chel, cam de aceeași vârstă cu el, îmbrăcat cu o jachetă de dril în dungi albe și albastre, aruncată neglijent pe umeri și care se plimba alene ca și când n-ar fi avut nici o treabă. *Morris Panov* se îndrepta și el spre același stand, venind din direcție opusă. *De ce? Ce se întâmplase?* Conklin se uită în jur, scrutând rapid chipurile și siluetele trecătorilor; instinctul îi spunea că el și psihiatrul sunt urmăriți în acel moment. Prea târziu să-l împiedice pe Panov să ajungă la stand. Dar poate nu era prea târziu să-și scape amândoi pielea. Fostul agent secret vârî iute mâna sub haină de unde scoase un mic pistol Beretta automat,

tovarăș nedespărțit și de nădejde pe care îl purta tot timpul asupra sa, se năpusti înainte șchiopătând anevoie și începu să agite bastonul în dreapta și-n stânga, cărând lovituri peste genunchi și pânțele burduhănoase, peste piepturile și în rinichii plimbăreților de ocazie până ce aceștia, stupefiați și mai apoi furioși, porniră să urle amenințând să dezlănțuie o încăierare în toată legea. Se aruncă asupra medicului nedumerit și îi urlă în ureche acoperind vacarmul mulțimii:

— Ce dracu' cauți aici?

— Presupun că exact același lucru ca și tine. Pe David... Sau, mai degrabă, să-i spun *Jason*? Cel puțin, asta e numele din telegramă.

— E-o cursă!

Din mulțimea care începuse să se frământa în jurul lor, se auzi deodată un țipăt ascuțit. Conklin și Panov se întoarseră deodată și priviră spre poligonul de tir aflat la numai câțiva metri de ei. O femeie obeză cu fața ciupită de vărsat fusese împușcată în gât. În acel moment mulțimea începu să se agite speriată. Conklin se răsuci iute ca săgeata să vadă din ce direcție pornise glonțul, însă panica ajunsese la apogeu și nu zări în jur decât chipuri schimonosite de groază, oameni gata să se calce în picioare. Il înșfăcă pe Panov de braț, îl smulse din gloata turbată care începuse să urle și îl îmbrânci pe alee printre oamenii care se plimbau fără nici o grijă până la buza unui montaigne russe imens de la capătul parcului unde vizitatorii, gălăgioși și fericiți ca niște copii, țipau când ajungeau lângă mantinelă.

— Dumnezeu! strigă Panov acoperind vuietul asurzitor. Asta îi era destinat unuia dintre noi?

— Poate că da, poate că nu, îi răspunse fostul agent secret gâfâind din greu și trăgând cu ureghea la țigările de fluier și sirenele mașinilor de poliție care se apropiau pe măsură ce ei goneau în direcția opusă.

— Doar tu singur ai spus că-i o cursă!

— Fiindcă amândoi am primit câte o telegramă de la David, semnată cu un nume pe care nu l-a folosit de cinci ani încoace – *Jason Bourne*! Și nu cred să mă înșel presupunând că în mesajul care ți-a fost adresat scrie că, *sub nici o formă*, nu trebuie să treci pe la el pe acasă.

— Corect.

— E o cursă. Mo, tu te miști mai repede decât mine, așa că pleacă. Ia-ți picioarele la spinare și găsește iute un telefon. Unul public, să nu fii interceptat.

— Ce?

— Sună-l acasă! Spune-i lui David să îi ia pe Marie și pe copii și să plece cât mai iute!

— Ce??

— Doctore, cineva ne-a luat urma! Cineva care vrea să dea de Jason Bourne, cineva care-l caută de ani de zile și care nu se va opri până nu-l va prinde în bătaia puștii... Tu i-ai reparat capul și l-ai ajutat să-și adune mințile rătăcite, Mo, iar eu am tras toate sforile cu

putință la Washington să-i scot teferi și nevătămați pe el și Marie din Hong Kong... Cineva ne-a trădat, iar noi doi am fost descoperiți, Mo. *Tu și cu mine!* Noi doi suntem singurele persoane trecute în catastif, deci singurele fire care ar putea conduce la Jason Bourne, cu adresă și ocupație necunoscute.

— Sper că-ți dai seama ce spui, Alex.

— Păi cum să nu-mi dau seama... Aici e mâna lui Carlos. Carlos Șacalul. Dă fuga, doctore. Găsește-l într-un fel pe fostul tău pacient și spune-i să dispară!

— Și după aceea ce-o să facă?

— Eu am puțini prieteni și nici unul în care să mă încred. Înșă tu ai destui. Dă-i lui David numele cuiva, să zicem al unuia dintre colegii tăi medici care, ca și tine, dau fuga în miez de noapte să rezolve urgențele atunci când sunt chemați. Spune-i lui David să se ducă la el după ce își va fi șters bine urmele. Sugerează-i să-și ia alt nume.

— *Alt nume?*

— Ce Dumnezeu, Mo? Pune-ți mintea la bătaie! Un nume de felul Jones sau Smith...

— Sunt prea comune.

— Atunci Schicklgruber sau Moscovici, oricare. Alege tu unul! Spune-i doar să ne anunțe unde e de găsit.

— Am priceput.

— Hai, pleacă odată! Nu cumva să te duci acasă! Ia-ți o cameră la Hotelul Brookshire din Baltimore sub numele de Morris. Phillip Morris. Vin și eu mai târziu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Un lucru care-mi displace profund. O să-mi cumpăr un bilet la nenorocitul ăsta de montaigne russe. Nimănui n-o să-i treacă prin minte să caute un infirm pe o drăcie de planșă făcută pentru picioare zdravene. Numai gândul, și îmi dă fiori, dar este singura scăpare. Chiar dacă pentru asta voi fi obligat să-mi petrec aici toată noaptea.... Haide, ce mai aștepti? Șterge-o odată de aici! *Nu mai e o clipă de pierdut!*

Pe un drum de țară care șerpuiește spre sud printre colinele din New Hampshire până la granița cu Massachusetts, gonia o mașină cu rulotă, la volanul căreia era așezat un bărbat cu o statură ce se ghicea impunătoare, cu chipul cu trăsături puternic marcate zvâcnind de încordare, iar ochii, de un albastru deschis, scăpărând de o mânie abia ținută în frâu. Pe scaunul din dreapta șoferului se afla soția lui, o femeie remarcabil de frumoasă, cu o cascadă de păr roșcat strălucind parcă cuprins de flăcări în luminițele care pâlpăiau la bord, și care ținea în brațe o fetiță de opt luni. Pe bancheta din spate, acoperit cu un pled și așezat într-un scaun cu ham care-l ținea să nu cadă la smucituri și frâne, dormea dus un alt copil, un băiețel blond de cinci ani. Tatăl se numea David Webb, era profesor de studii orientale și fusese odinioară membru al celebrei și misterioasei Meduze, fiind la vremea aceea cunoscut sub numele de Jason Bourne, asasinul în jurul

căruia se țesuse o întreagă legendă.

— Mai devreme sau mai târziu, tot aici trebuia să ajungem, îi spuse soția lui, Marie St. Jacques Webb, canadiană prin naștere, economist de profesie și salvatoarea lui David Webb printr-un joc al sorții.

— *Ce nebunie!* murmură David în șoaptă, cu grijă să nu-i trezească pe copii, dar cu vocea tremurându-i de o mânie surdă și încordare. Trecutul e îngropat într-o arhivă. Totul e secret! *Cum de-au luat urma lui Alex și a lui Mo?*

— Habar n-am. Alex a promis însă că va face cercetări. E cel mai bun în branșa lui. Tu însuși ai spus-o.

— Dar acum e și el expus. E un om mort, o întrerupse David cu un aer sumbru.

— Nu poți ști încă, David. „E cel mai bun agent din câți au existat vreodată” — sunt exact vorbele tale.

— Singurul moment în care a dat greș a fost episodul de acum treisprezece ani de la Paris.

— Fiindcă tu ai fost atunci mai bun...

— Ba nu! Uitasem cum mă cheamă, de unde vin și cine sunt, iar el acționa după instrucțiuni pe care eu nu puteam să mi le amintesc din pricina amneziei. A presupus doar că are de a face cu *mine*, dar nici eu nu mai știam cine sunt, deci cum puteam să mă țin după un scenariu dinainte stabilit? Atunci, în Hong Kong, el ne-a salvat viața amândurora.

— Așadar, îmi dai dreptate, nu? Înseamnă că suntem pe mâini bune.

— Nu-mi fac griji din pricina lui Alex. Cu Mo e însă altă poveste. El, sărmanul, e ca și mort. Or să-l găscască și în gaură de șarpe și o să-l stoarcă până spune tot!

— Doar îl cunoști. Să știe bine că moare, și nu suflă o vorbă despre noi.

— Nu are încotro. Or să bage amytal în el până o să spună și ce lapte a supt, și totul va fi înregistrat pe bandă. Aștia nu se lasă până nu-l fac zob. După care or să-l omoare și or să mă caute pe mine... pe noi. De aceea trebuie să fugi cu copiii în sud. Cât mai departe cu putință. În Caraibe.

— Pe copii îi trimit, dragul meu. Eu însă nu plec nicăieri.

— Încetează! Doar așa am convenit când s-a născut Jamie. Tocmai de aceea am cumpărat locul și ne-am dat atâta osteneală să-l convingem pe fratele tău să se mute acolo și să se ocupe de afacere. Dacă stau să mă gândesc, nu s-a descurcat prea rău. Acum suntem proprietarii unei jumătăți din acel motel așezat la marginea unui drum prăfuit de pe o insulă aruncată în mijlocul mării, de care nimeni nu auzise până ce nu a aterizat acolo un hidroavion care ducea la bord un tânăr întreprinzător canadian.

— De când îl știu, Johnny a fost mai descurcăreț. Tata a zis dintotdeauna că îl vede în stare să vândă o gloabă bătrână și fără dinți

drept un armăsar pur-sânge și să-l convingă după aceea pe cumpărător că a încheiat o afacere excelentă.

— Adevărul e că ține la tine... și la copii. Mă bizui pe răzvrătitul ăsta dacă... În sfârșit, important e că am deplină încredere în Johnny.

— Știu. Fii însă atent. Ai trecut de drumeagul care duce la cabană.

— Fir-ar să fie! exclamă Webb frânând scurt și întorcând mașina cu o smucitură de volan. *Măine!* Tu cu Jamie și Alison o să decolați mâine spre insulă de pe aerodromul Logan.

— Mai discutăm, David.

— Ce mai e de discutat? rosti Webb și trase adânc aer în piept; deodată, agitația care pusese stăpânire pe el pieri ca prin farmec. Am mai trecut prin asta, continuă el pe un ton nefiresc de calm.

Marie își privi soțul, iar expresia pe care i-o zări întipărită pe chip, luminat acum în plin de licăririle panoului de bord, o înfricoșă mai cumplit decât dacă i-ar fi răsărit în față, din senin, spectrul Șacalului. Dinaintea ei nu se mai afla blajinul profesor David Webb, bărbatul atât de cumsecade și de blând, ci un străin despre care amândoi crezuseră că dispăruse pentru totdeauna din viața lor.

CAPITOLUL II

Alexander Conklin intră schiopătând și sprijinindu-se în baston în sala de întruniri a Agenției Centrale de Informații – CIA – de la Langley, Virginia. Se opri și privi intens înspre masa lungă și masivă unde cu ușurință ar fi încăput treizeci de persoane, la care erau însă așezați în acel moment doar trei bărbați, în capul ei, prezidând întrunirea, directorul CIA. Nici acesta și nici cei doi adjuncți ai săi nu dădeau semne că s-ar fi bucurat să-l vadă pe Conklin. După un schimb de saluturi pline de răceală, nesocotind gestul care-i indica locul ce îi fusese destinat, cel de lângă agentul CIA din stânga directorului, Conklin își trase scaunul aflat în celălalt capăt al mesei, se așeză și trânti cu zgomot bastonul pe masă.

— Și-acum, că ne-am dat binețe, cred, domnilor, că ar fi bine să-i dăm bice.

— O introducere de-a dreptul nepoliticoasă, domnule Conklin, remarcă directorul.

— Domnule, mie nu-mi stă capul la politețuri în acest moment. Vreau să știu de ce a fost încălcat regulamentul privind secretul operațiunilor agenților cu indicativul patru zerouri și cum se face că de aici au transpirat secrete care pun în pericol viața câtorva persoane, inclusiv pe a mea?

— Bine, dar e ridicol, Alex! îl întrerupse unul dintre adjuncți.

— Și imposibil, îl completă celălalt. Așa ceva nu se poate întâmpla. Îți dai seama!

— Tocmai că nu mi-am dat seama, pentru că exact asta s-a întâmplat. Și am să vă spun ceva ridicol de posibil, rosti Conklin înfuriat. Chiar în acest moment, un bărbat fuge ca un animal hăituit, cu soția și copiii lui, un bărbat căruia țara noastră și mare parte a globului îi datorează atât de mult încât nu cred să ne putem revanșa vreodată față de el, iar acest bărbat fuge așadar ca scos din minți, temându-se pentru viața lui și a familiei sale. În fața acestui bărbat ne-am dat *cu toții* cuvântul, în mod solemn, că dosarele secrete în care îi este pomenit numele nu vor fi scoase la iveală decât atunci când vom fi *absolut siguri* că Ilici Ramirez Sanchez, cunoscut sub numele de Carlos Șacalul, a murit... Așa e, am auzit și eu aceste zvonuri, probabil provenind din aceleași surse, dacă nu cumva din unele mai avizate, conform cărora Șacalul a fost omorât sau executat în cine știe ce colț de pe glob. Însă, *nici măcar unul* dintre aceste zvonuri nu a fost confirmat de o dovadă de netăgăduit... iar acum a apărut o scurgere de informații, de fapt au transpirat din acest dosar date esențiale care mă privesc îndeaproape fiindcă în el apare și numele meu... Al meu și al psihiatrului Morris Panov. Noi suntem singurii oameni din lume, repet: *singurii doi oameni din lume* ale căror nume sunt asociate cu misteriosul Jason Bourne, considerat în unele cercuri a fi rivalul cel mai de temut al lui Carlos în lumea ucigașilor profesioniști... Iar aceste informații sunt consemnate în dosarele îngropate aici, la Langley. Cum de-a fost posibil ca ele să ajungă în posesia unor persoane din afară? Conform regulamentului, cine dorește să consulte dosarul, fie că vine de la Casa Albă, fie de la Departamentul de Stat în fruntea căruia tronează atotputernicul Stat Major, trebuie mai întâi să se adreseze directorului Agenției. Iar cererea lui va trece negreșit prin mâinile analiștilor de aici, de la Langley. Acestora, persoana respectivă trebuie să le explice motivul pentru care solicită să scoată dosarul și dacă analiștii constată temeinicia solicitării, solicitantul tot trebuie să mai primească avizul cuiva. Pe *al meu*. Înainte de a-i aproba cererea, Agenția este obligată să mă contacteze, iar dacă eu nu sunt de găsit, atunci să ia legătura cu doctorul Panov, fiecare dintre noi având dreptul de a o respinge fără prea multe explicații... Iată cum stau lucrurile, stimați domni, și nimeni nu cunoaște regulamentul mai bine decât mine fiindcă eu însumi l-am scris, cu mâna mea, chiar aici, la Langley; asta fiind singurul loc din lume pe care-l cunosc suficient de bine încât să știu cum și unde se poate ascunde o informație de priviri indiscrete. După douăzeci și opt de ani petrecuți în gaura asta de șobolan, aceasta este ultima contribuție pe care mi-am adus-o și am făcut-o cu înputernicire expresă din partea președintelui Statelor Unite și cu acordul deplin al Congresului American, ambele exprimate prin distinsele comisii de informare de pe lângă Casa Albă și Senat.

— Domnule Conklin, ați scos la iveală artileria grea, comentă

directorul cu păr grizonat fără a schița un gest, pe un ton sec și lipsit de orice inflexiuni.

— Păi chiar am avut motive să pun tunurile în bătaie.

— Presupun că da. Un obuz m-a lovit și pe mine prin ricoșeu.

— Nici nu se putea altfel. Revenind. Mă aflu aici pentru că cer să mi se dea socoteală. Vreau să știu cum de a fost posibilă scurgerea de informații și, mai ales, pe mâinile *cui* au încăput.

Cei doi directori adjuncți începură să vorbească deodată, agitați și la fel de furioși ca și Alex, însă directorul CIA le impuse tăcere cu un gest, așezându-și mâinile pe brațele lor, cu o pipă în mâna dreaptă și bricheta în cealaltă.

— Ușurel, domnule Conklin. S-o luăm cu începutul, rosti directorul netulburat, aprinzându-și pipa. E clar că vă cunoașteți cu cei doi colaboratori ai mei, însă noi doi nu am avut încă ocazia să ne întâlnim, nu-i așa?

— Așa e. M-am pensionat în urmă cu patru ani și jumătate, iar dumneavoastră ați fost numit director un an mai târziu.

— Și, ca atâția alții – care presupun că, până la un punct, au dreptate – ați considerat că am fost numit pentru că m-a susținut cineva de sus?

— Păi nu ați ajuns în fruntea Agenției? Pe mine însă asta mă privește mai puțin. Ce mă interesează este că aveți referințe bune. Din informațiile mele, sunteți apolitic, ați funcționat ca amiral în Annapolis, șef al serviciilor de informații din Marină, din pură întâmplare ați colaborat în Vietnam cu un anume colonel de marină FMF, care s-a nimerit să ajungă președinte câțiva ani mai târziu. Poate că ar fi fost alții mai potriviți pentru post, dar așa e-n viață. Fără pică.

— Mulțumesc. Aș vrea să știu: purtați „pică” vreunui din adjuncții mei?

— E de domeniul trecutului. Cinstit însă, nici unul dintre ei nu s-a bucurat de prea mare popularitate printre agenții operativi. Pentru că ei sunt analiști, adică burocrati, și nu oameni de acțiune ca noi.

— Cred că e o aversiune firească, explicabilă, însă o ostilitate pur formală.

— Bineînțeles. Ei analizează pe computer situații care se petrec la mii de kilometri distanță, pe baza unor date pe care tot noi le-am furnizat, dar cu programe la care nu avem acces. Nu vă înșelați spunând că e vorba de o aversiune firească. Noi ne confruntăm cu factorul uman, în timp ce ei, nu. Au în schimb de-a face cu tot felul de cifre și litere seci care joacă pe un ecran și iau adeseori decizii care nu au nici un fel de legătură cu realitatea.

— Fiindcă cei de sorul tău trebuie *finuți din scurt*, sări ca ars adjunctul așezat în dreapta directorului. De câte ori nu s-a întâmplat ca agenți ca tine să nu dețină decât o părticică din întregul unui caz? Nici acum nu li furnizăm agentului toate actele unei operațiuni, în

ansamblu, ci doar acea părțică de care răspunde el, pe teren.

— Păi, în acest caz, cred că ar trebui să ni se spună mai mult, să ne facem și noi o părere. Să ne dăm seama care piese se potrivesc pe tabla de șah și care nu.

— Și cât sugerezi că ar trebui să ți se spună, Alex? Asta ca să-ți faci tu o părere, întrebă celălalt adjunct așezat în stânga directorului. În care punct crezi tu că ar trebui să spunem: „Spre binele general, nu-ți putem dezvălui aceste informații”?

— Habar n-am. Tu ești analistul, nu eu. Presupun că lucrurile sunt diferite de la caz la caz. Cert este că ar fi mai bine dacă secțiile ar comunica între ele, nu ca pe vremea mea... Ia stați așa! Nu despre mine am venit să vorbim. *Nu eu, ci voi* sunteți puși în discuție, spuse Alex fixându-l intens pe director. Abilă manevră, domnule. Vreți să schimbați subiectul, dar nu sunt eu omul să mă las tras pe sfoară. Sunt aici pentru a afla cum e posibil ca un străin să intre în posesia unor informații secrete și cât de mult știe el. Dacă nu-mi dați imediat o explicație, mă văd nevoit să fac uz de mandatul care mi-a fost încredințat. Vă promit că mă duc glonț la Casa Albă și la Congres și nu mă opresc până nu văd cum zboară câteva capete. Aștept un răspuns. Vreau să știu ce am de făcut mai departe.

— N-am încercat să schimb subiectul, domnule Conklin. Am abătut o clipă cursul discuției pentru că doresc să clarific un punct important. E limpede că nu sunteți de acord cu metodele și compromisurile pe care le-au făcut colegii în trecut, dar aș vrea să știu dacă vreunul dintre cei doi aici de față v-a indus vreodată în mod deliberat în eroare sau dacă v-a mințit.

Alex aruncă scurt o privire celor doi directori adjuncti.

— Doar că m-au mințit. Dar asta nu în legătură cu activitatea noastră de pe teren.

— Ciudată afirmație. Ce să-nțeleg din asta?

— Dacă nu v-au spus până acum, cred că ar trebui... În urmă cu cinci ani, eram alcoolic... de fapt, încă sunt alcoolic, dar acum nu mai beau. Se apropia pensionarea, așa încât colegii nu-mi spuneau mare lucru și cred că au procedat foarte corect.

— Dacă vreți să știți, toți colegii mei mi-au spus că ați fost bolnav și că, spre sfârșitul activității, n-ați mai înregistrat aceleași rezultate strălucite ca în trecut.

Conklin îi studie pe rând pe cei doi adjuncti și înclină capul spre fiecare în parte, spunându-le:

— Mulțumesc, Casset. Și ție, Valentino. Drăguț din partea voastră, dar nu era nevoie să mă acoperiți. Adevărul e că am fost un bețivan nenorocit și e-o tâmpenie să ascunzi așa ceva tocmai aici la Agenție, fie că-i vorba despre mine, fie despre altcineva.

— Din câte am aflat și noi despre afacere, ai făcut o treabă excelentă la Hong Kong, Alex, rosti pe un ton prietenos bărbatul

care răspundea la numele de Casset. Am vrut să rămâi așa în amintirea noastră.

— De când te știu, ne-ai dat numai dureri de cap, adăugă Valentino, dar nu te puteam lăsa să pleci cu o tinichea atârnată de coadă.

— Las-o baltă. Mai bine să revenim la Jason Bourne. Acesta este motivul care m-a adus aici. Despre el trebuie să vorbim.

— Tocmai de aceea am deviat o clipă de la subiect, domnule Conklin. Înțeleg că aveți oarecari divergențe profesionale cu colaboratorii mei, însă bănuiesc că nu le puneți o clipă la îndoială integritatea.

— Altoră, da. Nu lui Casset, nici lui Val. Din punctul meu de vedere, ei și-au făcut datoria, tot așa cum eu mi-am făcut-o pe a mea. Sistemul era tâmpit, tot timpul învăluit în mister, să te-ncurce până ajungi să nu pricepi nimic. În cazul de față lucrurile nu stau însă așa. Cazul de față este limpede ca lacrima – regula stabilită sună foarte clar și nu poate fi încălcată. Și de vreme ce eu nu am fost întrebat, înseamnă că regula a fost încălcată, iar eu, înșelat. Ca să spun lucrurilor pe nume, am fost *mințit*. Repet întrebarea de mai înainte: cum de a fost cu putință să se-ntâmple așa ceva și în *posesia* cui au intrat informațiile?

— Este exact ceea ce am vrut să aud, spuse directorul ridicând receptorul telefonului așezat pe masă, la îndemână. Sunați-l pe domnule DeSole, în capătul coridorului, și rugați-l să vină imediat în sala de ședințe. Directorul închise și se întoarse spre Conklin: Presupun că îl cunoașteți pe Steven DeSole?

— DeSole, cârțița mai tăcută ca mormântul, spuse Alex dând din cap.

— Poftim?

— O glumă care a circulat printre noi, îl lămuri Casset pe șeful său. Steve știe unde sunt îngropate toate „cadavrele“, iar când vine momentul să le dezgroape, numai dacă se prezintă înaintea lui Dumnezeu în persoană cu o autorizație pentru dosarele cu patru zerouri, doar așa și numai așa, îndeplinește ordinul.

— Înțeleg că toți – mă refer și la dumneavoastră, domnule Conklin – îl considerați pe domnul DeSole ca fiind un profesionist de excepție.

— Am să vă răspund, zise Alex. E genul care-ți spune tot ce trebuie să știi, dar n-ar sufla în ruptul capului o vorbă în plus. Și nu minte niciodată. Știe să-și țină gura, sau dacă o deschide, e doar ca să-ți spună că nu-ți poate spune. Dar poți fi sigur că nu minte niciodată.

— Iată încă un lucru pe care doream să-l aud.

În acel moment se auzi o bătaie scurtă în ușă, iar directorul îl invită pe musafir să poștească înăuntru. În încăpere păși un bărbat de înălțime medie, ușor supraponderal, care îi fixă cu ochi mari, parcă

imenși, din spatele ochelarilor cu lentile groase și rame metalice, și închise ușurel ușa în urma lui. Abia la a doua privire aruncată spre masă, îl descoperi cu vădită surprindere pe Alexander Conklin, fostul agent secret. Pe loc, uimirea din prima clipă făcu loc unei expresii de plăcere, iar DeSole ajunse din trei pași lângă Conklin, cu mâinile întinse.

— Ce bine-mi pare că te văd, bătrâne. Au trecut doi ani. Ba nu, trei.

— Mai precis, patru, Steve, îi răspunse Alex scuturându-i mâna cu căldură. Și cum o duce analistul cel mai tare și cămărașul păstrător al tuturor tainelor?

— Păi în ultima vreme nu prea mai am ce să analizez. Cât despre secrete, ce să mai țin sub cheie? Casa Albă e ca o sită, iar de Congres, ce să mai zic? Rămâne între noi: cred că ar trebui să mi se dea doar jumătate din salariu.

— Și totuși, mai avem și noi secretele noastre, nu-i așa? îl întrerupse zâmbind directorul. Dacă e să ne gândim numai la operațiunile din trecut... Poate că atunci ar fi trebuit să primești dublu.

— Păi, cred că exact așa s-a întâmplat, spuse DeSole lăsându-și capul pe-o parte și, zâmbind șăgalnic, dădu drumul mâinii lui Conklin. Duse sunt vremurile de glorie a arhivarilor și ale transferurilor de documente sub pază militară până la depozitele secrete. Acum informațiile ne pică din cer, adică prin satelit, direct în computer și se lucrează cu scanere de imagine. Iar eu nu mai am parte de acele delicioase plimbări sub escortă când mi se făcea inima cât un purice la gândul că aş putea fi sedus pe drum de cine știe ce Mata Hari. Nu mi s-a mai legat de încheietură o servietă cu documente ultrasecrete de nu mai țin minte când.

— Mai sănătos așa, spuse Alex.

— Da, băieți, dar eu ce le mai povestesc nepoților?... „Ce-ai făcut când erai spion, bunicule?“... „Să fiu sincer, băiete, în ultimii ani de spionaj am descifrat o sumedenie de cuvinte încrucișate.“

— Fiți atent ce spuneți, domnule DeSole, rosti directorul înveselit. Cine știe ce idei îmi dați și vă tai din salariu... Glumesc, firește, fiindcă nu cred o iotă din ce spuneți.

— Nici eu, rosti deodată infuriat Conklin. Ați înscenat toată mascarada asta, adăugă el nescăpându-l din ochi pe analistul supraponderal.

— O afirmație interesantă, Alex, îi răspunse DeSole. Fii bun și explică-mi ce vrei să spui.

— Doar știi bine de ce am venit.

— Habar n-am avut că *ești* aici.

— Înțeleg. Și, din pură întâmplare treceai și tu pe culoar, gata să dai fuga înăuntru la primul semn.

— În capătul coridorului am biroul, Alex. E în capăt de tot, chiar prea ferit.

Conklin îl fixă insistent pe director.

— Deșteaptă mutare, domnule. Chemați aici trei persoane cărora presupuneți că n-am ce reproșuri să le aduc, în afară poate a faptului că sunt prea supuși sistemului, așadar trei bărbați în care sunteți conșvins că am încredere deplină, deci cărora le înghit orice.

— În general aveți dreptate, domnule Conklin, fiindcă cei trei nu vă spun decât adevărul. Luați loc, domnule DeSole. Poate ar fi mai bine să vă așezați lângă noi astfel încât fostul nostru coleg să ne studieze pe toți în voie în timp ce îi răspundem la întrebări. Înțeleg că aceasta este una dintre metodele preferate de lucru ale agenților operativi.

— N-am ce explicații să-i dau, spuse analistul, îndreptându-se spre locul de lângă Casset. Însă, dată fiind remarca oarecum grosolană a fostului nostru coleg, aș vrea să-l întreb eu ceva... Nu ți-e bine, Alex?

— Ba-i e foarte bine, îi răspunse Valentino. Nasul lui de copoi bătrân l-a dus pe o pistă falsă, dar în rest, se simte ca un nou-născut.

— Nimeni nu putea intra în posesia informațiilor fără consimțământul și sprijinul celor aflați în această încăpere!

— Ce informații? întrebă mirat DeSole întorcându-se spre director și privindu-l cu ochi parcă și mai mari din spatele lentilelor groase. A, porcăria aia ultrasecretă despre care m-ați întrebat azi dimineață?

Directorul încuviință cu un semn discret din cap, după care îl fixă gânditor pe Conklin.

— Să recapitulăm întâmplările din cursul acestei dimineți... În urmă cu șapte ore, mai precis, imediat după orele nouă, am fost căutat de domnul Edward McAllister, fost demnitar în Departamentul de Stat, în prezent președintele Agenției Naționale de Securitate. Din informațiile mele, domnul McAllister a fost în Hong Kong cu dumneavoastră, domnul Conklin. Greșesc cumva?

— Domnule McAllister a fost într-adevăr acolo cu noi, încuviință sec Alex. L-a însoțit pe Jason Bourne până în Macao, firește sub o identitate falsă. Aici a fost împușcat și era cât pe ce să o mierlească. E o raritate între intelectuali, unul din cei mai curajoși din toți câți am cunoscut în viața mea.

— N-am suflat o vorbă despre afacere, doar că a trecut și el prin Macao și că, la rigoare, va trebui să-mi anulez toate întâlnirile programate pentru azi și să consider întâlnirea cu dumneavoastră drept prioritatea numărul unu a zilei.... Ce mai artilerie grea, domnule Conklin...

— Mă văd obligat să repet. Am avut motive mai mult decât întemeiate să pun tunurile în bătaie.

— Așa se pare... Domnul McAllister mi-a dat indicativul cifrat al acestui dosar ultrasecret ca să mă conving că nu-i de glumă — mă refer, firește, la operațiunea Hong Kong. Iar eu i-am transmis la rândul meu această informație domnului DeSole, așa încât îi dau cuvântul rugându-l să vă explice ce și cât a aflat.

— Nu s-a atins nimeni de dosar, Alex, spuse DeSole pe un ton calm și liniștit, nedezipindu-și privirea din ochii lui Conklin. Pot spune că până azi la orele 9:30, de patru ani, cinci luni, douăzeci și una de zile, unsprezece ore și patruzeci și trei de minute nimeni, dar absolut nimeni, nu a deschis dosarul. Motivul fiind mai mult decât întemeiat. Nu știu cât de conștient ești tu de asta.

— În privința acestui dosar știu tot ce se poate ști și sunt conștient de toate implicațiile.

— Și da, și nu, îi răspunse DeSole cu blândețe. Toată lumea știe ce bubă ai, iar, pe de altă parte, domnul Panov habar nu are ce e aceea o problemă de securitate.

— Ce naiba insinuezi?

— Procedura de eliberare a dosarului la cerere este îndeplinită în mod legal numai după ce este consultată și o a treia persoană. Cu alte cuvinte, la dosarul oficial al operațiunii Hong Kong a fost adăugat un al treilea nume, cel al lui Edward Newington McAllister. La insistența acestuia și cu aprobarea directă a președintelui și a Congresului. S-a ocupat personal.

— O, Doamne! șopti Conklin uluit, pierzând ceva din siguranța de mai înainte. Când l-am sunat azi-noapte de la Baltimore, cu gura lui mi-a spus că-i *imposibil* să fi cerut cineva accesul la dosar, după care m-a rugat să fac investigații, să aflu cum stau lucrurile. Tocmai acesta este scopul întâlnirii noastre de azi... Isuse Cristoase, ce s-a întâmplat?

— După părerea mea, cred că ar trebui să pornim din alt punct, spuse directorul CIA. Înainte de asta, însă, domnule Conklin, vă rog să vă hotărâți. Vedeți, nici unul dintre noi nu cunoaște conținutul acestui dosar ultrasecret... Firește, am dezbătut problema pe toate fețele și, cum era firesc, am făcut unele speculații. După cum spunea și domnul Casset mai înainte, cu toții suntem de acord că ați îndeplinit cu brio misiunea din Hong Kong, însă nu știm în ce a constatat *cu adevărat* această misiune. Ne-au parvenit unele zvonuri de la bazele noastre cantonate în Extremul Orient pe care, să vă spun sincer, le-am considerat exagerate. Și cum în fiecare dintre ele era pomenit și numele dumneavoastră alături de cel al asasinului Jason Bourne, am dedus la acea vreme că dumneavoastră l-ați prins și l-ați executat pe Bourne. Pentru ca în urmă cu doar câteva minute, într-un moment de furie, să folosiți sintagma: „misteriosul Jason Bourne“, adăugând că el trăiește, însă sub o identitate falsă. Mărturisesc că ne-ați încurcat de tot. Cel puțin eu, unul, nu mai pricep nimic.

— N-ați scos dosarul de la arhivă?

— Nu, răspunse DeSole. Eu am hotărât așa. După cum probabil știi și tu, când un dosar ultrasecret e scos de la naftalină, automat trebuie consemnată data și ora la care a fost consultat... Și, cum domnul director m-a informat că s-ar putea să fie vorba de o scurgere de informații din Agenție, mi-am zis că mai sănătos ar fi să nu mă ating de el. Care va să zică, nimeni n-a avut acces la el de aproape cinci

ani, deci nimeni nu l-a citit și nu-i cunoaște conținutul. Și deci nu a avut cum să încapă pe mâinile unor răufăcători, oricare ar fi aceștia.

— Știi să-ți acoperi fundul până la ultimul milimetru de grăsime.

— Să fii sigur de asta, Alex. Dacă pe dosar flutura stegulețul Casei Albe... Lucrurile s-au mai așezat întrucâtva în ultima vreme, așa că ce rost ar avea să facem valuri și să tulburăm liniștea Biroului Oval? E adevărat că acolo s-a instalat o prospătură, însă fostul președinte încă n-a murit și mai are un cuvânt greu de spus. Și știi doar cât de îndărătnic poate fi când își pune-n minte. Ar fi însemnat să-l consultăm. Spune și tu, ce rost avea să-l stărnim?

Conklin îi studie pe rând pe cei așezați dinaintea lui și rosti rar:

— Așadar, nici unul dintre voi nu știe istoria.

— Asta-i adevărul, Alex, îi răspunse adjunctul Casset.

— Să nu te-ndoiești o clipă, pacoste ce ești, întări înveselit Valentino.

— Îți dau cuvântul de onoare, adăugă Steven DeSole uitându-se la Conklin cu o privire senină.

— Iar dacă vreți să vă ajutăm, sper că sunteți de acord cu mine: ar trebui să ne spuneți exact ce s-a întâmplat, să aflăm mai mult decât zvonurile contradictorii care au circulat la acea vreme, continuă calm directorul, instalându-se comod în fotoliu. Nu știu dacă *vă vom putea ajuta*, dar cert este că suntem cu mâinile legate atâta vreme cât bâjbăim în întuneric.

Alex îi privi din nou pe rând, iar cutele de pe chipul său frământat părură să se adâncească și mai mult, ca și când hotărârea pe care trebuia să o ia era mai presus de puterile lui.

— N-am să-i divulg numele adevărat fiindcă i-am dat cuvântul să nu o fac. Poate mai târziu, însă acum nu-i momentul. Iar în dosar n-o să dați de el, pentru că am avut grijă să nu fie menționat. O să-i găsiți doar numele conspirativ – și de astă dată tot onoarea mea e în joc. Am să vă spun însă ce s-a întâmplat, din două motive. Singur, fără ajutorul vostru, tot nu mă pot descurca, iar, pe de altă parte, informațiile din acest dosar afurisit nu trebui să vadă lumina zilei... Cu ce ați vrea să-ncep?

— Poate cu întâlnirea de azi, sugeră directorul. Ce anume a provocat-o?

— În regulă. Așa o să-mi fie mai ușor, spuse Conklin și, coborându-și privirea pe tăblia mesei de parcă de acolo i-ar fi venit ajutorul, apucă absent bastonul, după care ridică brusc ochii. Azi noapte, a fost împușcată o femeie într-un parc de distracții de lângă Baltimore...

— Am citit în numărul de dimineață al ziarului „Washington Post”, îi tăie vorba DeSole încuviințând energic din cap, iar fălcile dolofane ca de bulldog i se cutremurară. Sfinte Sisoe, există vreo legătură...

— Și eu am citit, sări Casset, fixându-l pe Alex cu ochii săi câprui. Incidentul s-a petrecut în fața unui poligon de tir. L-au închis chiar azi noapte..

— Am trecut iute peste titlu, însă n-am citit articolul, închipuindu-mi că e vorba de un accident, spuse Valentino clătînd din cap.

— Mi-a fost prezentată revista presei o dată cu mapa de lucru, azi-dimineață, iar lectura cred că este mai mult decât suficientă pentru o singură zi, spuse și directorul. Nu-mi amintesc însă să-mi fi căzut sub ochi o asemenea știre.

— Există vreo legătură între tine și întîmplarea de astă-noapte, bătrâne? își continuă DeSole întrebarea.

— Dacă n-ar fi existat legătură, n-ar fi murit un om degeaba... De fapt, mai corect ar fi să spun că amîndoi avem legătură cu incidentul.

— Care *amîndoi*? întrebă Casset încruntându-se îngrijorat.

— Eu și Morris Panov am primit două telegrame identice, semnate Jason Bourne, prin care acesta ne ruga să ne întîlnim cu el în parcul de distracții ieri seară, la nouă și jumătate. Spunea că-i urgent și că trebuie să-l căutăm în fața poligonului de tir, însă mai menționa că nu trebuie, sub nici o formă, să-l căutăm acasă sau în altă parte... Atunci, eu și Panov ne-am imaginat, fiecare pe cont propriu, că vrea să ne spună ceva de care nu trebuia să afle soția lui, să n-o îngrijoreze... Am ajuns în același timp, însă eu l-am văzut primul pe Panov și, pe loc, mi-am dat seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Normal ar fi fost, mai ales din punctul de vedere al lui Bourne, să ne vedem și să ne sfătuim, vreau să spun eu și Panov, înainte de a ne prezenta la locul de întîlnire. În schimb, ni s-a recomandat expres să nu facem așa ceva. Puțea de la o poștă că ceva nu e în regulă, așa că am făcut tot ce-am putut să scăpăm cât mai repede din ambuscadă. Cum nu aveam de ales în acel moment, singura ieșire posibilă din impas era să creez o diversiune.

— Ai produs panică, spuse Casset, ghicind ceea ce se întîmplase.

— A fost singurul lucru care mi-a venit în minte. Și singurul lucru la care se pricepe cel mai bine bastonul ăsta blestemat, în afară de a mă ajuta la mers. Așa că le-am cărat câteva lovituri celor din jur, peste umerii și genunchii, i-am împuns pe câțiva în burtă și în capul pieptului. Noi am reușit să ne scăpăm pielea, însă amărâta aia a fost împușcată.

— Și cum ai interpretat... *cum interpretezi* incidentul? îl întrebă Valentino.

— Tocmai aici e buba, Val. Habar n-am. Că mi s-a-ntins o cursă, de asta sunt convins, dar nu-mi dau seama despre ce cursă ar putea fi vorba. Dacă ce mi-a trecut prin minte în prima clipă se dovedește a fi adevărat – iar acum cred tot mai mult că nu mă-nșel – atunci zău dacă pricep cum de-a putut rata un ucigaș profesionist

trăgând de la o distanță atât de mică. Poziția femeii și felul în care i-a țâșnit sângele din carotidă indică faptul că glonțul a venit de undeva din stânga mea, mi-a trecut razant peste umăr – nu l-am auzit șuierându-mi pe la ureche – și a omorât-o în mișcare, când se întorcea. Dinspre poligon nu putea veni fiindcă puștile sunt fixate de teighea, iar poziția lor infirmă ipoteza. Pe de altă parte, hemoragia masivă a fost provocată de un glonț cu calibru mult mai mare decât oricare dintre jucăriile de acolo. Dacă asasinul a primit ordin să ne scoată din scenă, pe mine sau pe Mo Panov, atunci e imposibil să fi ratat ținta trăgând cu o armă cu lunetă, și încă la o distanță atât de mare. În nici un caz dacă raționamentul meu este corect.

— Când spuneți „corect”, domnule Conklin, interveni directorul CIA, vă gândiți la asasin, Carlos Șacalul?

— *Carlos!*? exclamă DeSole. Pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură e între Șacal și o crimă oarecare din Baltimore...?

— Jason Bourne, răspunse liniștit Casset.

— Bine, asta mi-am închipuit și eu. Totuși, povestea e cam încălțită. Bourne a fost un criminal de duzină, ieșit din jungla asiatică, și care a plecat în Europa pentru a-l înfrunta pe Șacal; și a pierdut. După cum a amintit și domnul director, s-a întors în Extremul Orient unde, de altfel, și-a găsit moartea în urmă cu patru sau cinci ani. Totuși Alex vorbește despre el de parcă n-ar fi murit, ba chiar a spus că el și Panov au primit niște mesaje de la acesta... Ce legătură poate fi între cele întâmplate ieri seară, o târătură de ucigaș și asasinul profesionist cel mai greu de prins de pe lume?

— Tu nu erai aici acum câteva minute, Steve, îi răspunse Casset pe același ton calm și liniștit. Se pare însă că există o legătură serioasă între toate acestea.

— *Poftim?* Ești bun să repeți?

— Domnule Conklin, vă sugerez să ne povestiți cum s-au petrecut lucrurile, de-a fir-a-păr. Cine este de fapt acest Jason Bourne?

— În ciuda tuturor celor care s-au spus pe seama lui, este un personaj fictiv, îi răspunse fostul agent secret.

CAPITOLUL III

— Adevăratul Jason Bourne a fost o scursură a societății, un gunoi și un neisprăvit fără căpătâi din Tasmania, care a luptat în Vietnam ca participant direct la o operațiune pe care toată lumea ar prefera să o dea uitării. Este vorba despre adunătura de derbedei, ticăloși, răufăcători, borfași și criminali formată mai ales din foști pușcăriși – majoritatea condamnați la moarte – care cunoșteau ca-n palmă Asia de sud-est și care au ținut spatele frontului. De fapt, noi înșine am creat acest comando special.

— Meduza, murmură Steven DeSole. Niște brute, oameni cruzi și lipsiți de suflet, care omorau tot ce le pica în mână – fără

discernământ, fără un motiv real, fără măcar să primească un ordin – și care au jefuit și deturnat milioane de dolari. Niște sălbatici și nimic mai mult.

— Majoritatea da, însă nu toți, spuse Conklin. Adevăratul Jason Bourne corespunde perfect portretului pe care l-ai schițat, cu singura adăugire că, în realitate, a fost mult mai ticălos: Bourne și-a trădat camarazii. Comandantul unei misiuni extrem de periculoase – ce zic eu, de-a dreptul sinucigașe – l-a prins pe Bourne transmitând vietnamezilor prin radio poziția lor. L-a curățat pe loc și i-a aruncat cadavrul în mlaștină lăsându-l să putrezească în jungla din Tam Quan. Și așa a dispărut Jason Bourne de pe fața pământului.

— Domnule Conklin, e clar că a apărut din nou, remarcă directorul vădit interesat, aplecându-se mult înainte și sprijinindu-se cu coatele pe masă.

— Întrupat de altcineva, încuviință Conklin întărindu-și spusele cu o înclinare a capului. Însă dintr-un motiv complet diferit. Bărbatul care l-a omorât pe Bourne în Tam Quan și-a însușit identitatea acestuia și a acceptat să fie antrenat pentru o misiune specială pe care noi am denumit-o Treadstone Seventy-One după numele unei clădiri din New York, aflată pe Bulevardul Șaptezeci și unu, unde a fost supus unui program intensiv de pregătire. Pe hârtie, planul arăta strălucit, însă realitatea a infirmat așteptările noastre din pricina unui element neprevăzut pe care nimeni nu-l luase în calcul. După aproape trei ani în care omul nostru a intrat în pielea lui Bourne, jucând rolul celui de al doilea mare asasin al lumii și a trecut în Europa pentru a-l înfrunta pe Șacal pe teritoriul lui – după cum, de altfel, spunea și Steve – a fost grav rănit, a suferit un șoc și a devenit amnezic. Un pescar l-a găsit abia suflând în largul Mediteranei și l-a adus până pe insula Port Noir. Nu-și mai amintea absolut nimic – nici cine este, nici ce e cu el, doar că stăpânește perfect câteva arte marțiale, două limbi orientale și că este o persoană cu educație aleasă. Ajutat de un medic englez, un alcoolic care s-a autoexilat în Port Noir, omul nostru a început să se adune și, încet-încet, a pus cap la cap frânturi de amintiri despre propria-i persoană, reușind să-și amintească parțial ce-i cu el. Afurisită experiență... Iar noi, care puseseam la punct operațiunea până în cele mai mici detalii, care creasem cu atâta migală un mit, ne-am trezit cu mâinile legate, adică incapabili să-l ajutăm. Neștiind la început ce se-ntâmplase, am crezut că ne-a trădat, că a sfârșit prin a deveni personajul legendar pe care noi îl inventasem cu scopul de a-l prinde pe Carlos. Eu însumi am încercat să-l lichidez la Paris, însă, deși a avut ocazia să-mi vâre un glonț în cap, totuși n-a făcut-o. Până la urmă l-am recuperat. A revenit printre noi grație calităților excepționale ale unei canadience pe care a cunoscut-o la Zürich și cu care s-a căsătorit mai târziu. Doamna în discuție a dat dovadă de mai multă minte și mai mult curaj decât orice femeie întâlnită vreodată

de mine. Iar acum, ea, soțul ei și copiii lor retrăiesc aceeași experiență de coșmar și sunt obligați să fugă pentru a-și salva viața.

De uimire, directorul rămăsese cu gura căscată și uitase să tragă din pipă; abia într-un târziu reuși să se adune:

— Și încercați să ne spuneți pe tonul acesta liniștit că asasinul pe care toată lumea îl cunoaște sub numele de Jason Bourne este de fapt un personaj pe care l-ați *inventat*? Că nici poveste să fie criminalul ticălos pe care ni-l închipuiam cu toții a fi?

— N-a ucis decât atunci când a fost obligat să o facă și numai pentru a supraviețui. Însă nu e asasin. Noi am creat această legendă pentru a-l stârni pe Șacal și a-l obliga să iasă din bârlög.

— Isuse! exclamă Casset. Și *cum* ați reușit?

— Printr-o masivă campanie de dezinformare lansată în întregul Extremul Orient. De fiecare dată când se comitea un asasinat important și de răsunet, fie la Tokio, în Hong Kong, Macao sau Coreea, Bourne era trimis imediat la fața locului și îl revendica, lăsându-și peste tot cartea de vizită, presărând semne ale așa-zisei sale treceri și hărțuind autoritățile până când a reușit să devină o legendă vie. Timp de trei ani, omul nostru s-a învârtit în cercurile din drojdia societății – în lumea drogurilor, a crimei organizate și a dictatorilor – în rândul cărora și-a croit drum cu tenacitate, animat de un singur gând: acela de a-și face faimă de asasin profesionist și de a ajunge în Europa spre a-i fura lui Carlos angajamentele și a-l obliga să scoată capul din ascunzătoare, fie și pentru o secundă, suficient cât să-i zboare creierii.

Asupra adunării se lăsă o liniște deplină, apăsătoare, pe care DeSole o curmă abia reușind să îngaime:

— Ce fel de om poate fi acela care acceptă o asemenea misiune?

Conklin îl privi pe analist și îi răspunse sec:

— Unul care simte că nu mai are pentru ce trăi. Cineva care nu-și mai dorește nimic decât să moară... Poate chiar un om normal care a ajuns într-o fundătură ca Meduza din disperare, ură și neputință.

Fostul agent secret se opri, iar pe chip i se întipări o expresie de suferință.

— Zi-i înainte, Alex, rosti în șoaptă Valentino. Doar nu vrei să ne lași baltă tocmai acum.

— Nu. Sigur că nu, spuse Conklin și, clipind de câteva ori, reveni cu greu la realitate. Mă gândeam doar prin ce chinuri cumplite trebuie să treacă acum, obligat să retrăiască trecutul... mă rog, atât cât își poate aminti din el. Imputită similitudine! Cum de nu mi-a trecut prin minte până acum?! Soția, copiii...

— Ce similitudine? Întrebă Casset aplecându-se spre Conklin și nescăpându-l din ochi.

— Cu ani în urmă omul nostru era tânăr ofițer, staționat în Phnom Penh, uiversitar în viața civilă și însurat cu o vietnameză pe care a cunoscut-o aici, la studii. Aveau împreună doi copii și locuiau

Într-o casă de pe malul râului... Într-o dimineață, pe când soția și copiii înotau liniștiți, un avion de vânătoare venind dinspre Hanoi a efectuat un raid rapid deasupra Phnom Penh-ului, a bombardat orașul și i-a secerat pe toți trei. Atunci, omul nostru a fost la nici un pas de a-și pierde mințile. A lăsat totul baltă și a reușit să-și croiască cumva drum până la Saigon, iar acolo a intrat în Meduza. Un singur gând îl obseda: acela de a ucide. A devenit Delta One – niciodată nu s-au folosit nume în Meduza – și, în scurt timp, cel puțin atâta vreme cât nu nesocotea ordinele venite direct de la Comandamentul Saigon, căruia i se opunea cu aceeași înverșunare cu care lichida dușmanul în fruntea brigăzilor morții, a fost recunoscut drept cel mai eficient comandant de trupe de gherilă din timpul războiului.

— Așadar, se pare că totuși ne-a ajutat în război, remarcă Valentino.

— În afara faptului că nu-i simpatiza nici pe cei de la Saigon și nici pe militarii din armata nord-vietnameză, cred că nu greșesc afirmând că, de fapt, nu-i păsa ce se-ntâmplă cu el. El avea de purtat un război personal fără nici o legătură cu linia frontului, în afara aceleia că probabil, cu cât se apropia mai mult de Hanoi, cu atât se simțea mai bine. Cred că undeva într-un colț al minții i se implantase adânc ideea că trebuie să-l găsească cu orice preț pe pilotul care-i omorâse familia... Iată în ce constă asemănarea. Cu ani în urmă era însurat și avea doi copii, iar familia i-a fost măcelărită în chip bestial sub ochii lui. Acum are din nou o familie, soția și cei doi copii sunt urmăriți de Șacal, iar lațul se strânge tot mai mult în jurul lor. Cred că bietul om mai are puțin și o ia razna. *Fir-ar a dracului de treabă.*

Cei patru bărbați așezați în capătul opus al mesei se priviră lung, în tăcere, și-l lăsară pe Conklin să-și rumege furia. Din nou vorbi directorul, pe același ton liniștit și blând:

— Ținând cont de timpul scurs de atunci, începu el, misiunea de lichidare a Șacalului a fost pusă la punct cu cel puțin un deceniu în urmă, iar dacă-mi amintesc bine, operațiunea Hong Kong s-a petrecut mult mai recent. A existat vreo legătură între ele? Și dacă da, fără a vă cere nume, ce ne puteți spune despre Hong Kong?

Alex apucă bastonul, își încheștă pumnii pe el până i se albiră încheieturile și, abia într-un târziu, îi răspunse:

— Hong Kong a fost cea mai împuțită operațiune secretă pe care a născocit-o vreodată o minte omenească și, fără îndoială, cea mai neobișnuită de care mi-a fost dat să aud în viața mea. Spre marea mea satisfacție, pot însă afirma că noi, cei de la Langley, n-am avut atunci nici un amestec în elaborarea strategiei inițiale. La naiba cu laudele cu care ne-au copleșit ulterior! Eu am intrat în joc mult mai târziu, dar când am aflat detaliile mi s-a întors stomacul pe dos. Domnului McAllister i se făcuse de mult scârbă, mai ales că el a fost cooptat încă de la bun început. Tocmai de aceea a fost dispus să-și riște viața și puțin a lipsit să nu și-o piardă, împușcat la granița dintre Macao și China. Nu-l răbda moralitatea lui de intelectual să vadă

cum un om este sacrificat în numele strategiei.

— E-o acuzație foarte gravă, comentă Casset. De fapt, ce s-a întâmplat?

— Conform planului, oamenii noștri au răpit-o pe soția lui Bourne, femeia care l-a recuperat și ni l-a restituit cu mințile întregi pe bărbatul ei. Au descris un traseu presărat cu nenumărate semne ca să-l atragă pe urmele lor, iar drumul se oprea în Hong Kong.

— *Isuse*, pentru ce?

— De dragul strategiei. Era un plan desăvârșit și, în același timp, odios... Vă spuneam că „asasinul” Jason Bourne devenise o figură legendară în Asia. I se pierduse urma undeva în Europa, dar asta nu înseamnă că legenda țesută în jurul lui nu s-a răspândit până în Extremul Orient. Și-apoi deodată, răsare din senin un ucigaș plătit care operează în Macao și reînvie vechea legendă. El și-a luat numele de „Jason Bourne” și asasinatele au început să se țină lanț. Abia trecea o săptămână, uneori câteva zile, și mai auzai de un asasinat. Aceleași dovezi bătătoare la ochi care conduceau la Bourne erau plantate peste tot împreună cu aceeași metodă de șicanare a poliției. Apăruse în scenă un fals Bourne care studiasse temeinic originalul, până în cele mai mici detalii, și care îi cunoștea toate trucurile.

— Așa că cine altul mai potrivit să-i dea de urmă decât acela care inventase el însuși toate trucurile? Originalul... Adică *originalul* creat de voi, interveni directorul. Și ce altă cale mai bună de a-l obliga pe adevăratul Bourne să plece la vânătoare decât să-i răpiți soția? Se pune însă următoarea întrebare: *de ce* au fost cei de la Washington atât de disperați încât să recurgă la o asemenea stratagemă? Se rupseseră legăturile oficiale cu *noi*?

— În realitate, a fost cu mult mai rău. Printre clienții noului Jason Bourne se număra un scelerat de la Beijing, un trădător din guvernul Kuomintang-ului, care puțin a lipsit să nu transforme Extremul Orient într-un rug. Planul lui consta în a compromite vechile tratate chino-britanice încheiate în privința Hong Kong-ului și de a închide granițele coloniei britanice, lăsând-o pradă anarhiei.

— *Război*, rosti calm Casset. În acest caz, Beijing-ul ar fi trimis trupe în Hong Kong și ar fi preluat controlul. Apoi, ajunse în acest punct, toate țările ar fi fost forțate să facă o alegere... *Război*.

— În era nucleară, completă directorul. Și cât de departe s-a ajuns, domnule Conklin?

— Unul dintre vice prim-miniștrii Republicii Populare Chineze a fost asasinat într-un masacu din Kowloon, cu toate aparențele unei reglări de conturi personale. Iar impostorul și-a lăsat cartea de vizită la locul crimei: „Jason Bourne”.

— Doamne-Dumnezeule. Trebuia oprit cu orice preț! Explodă directorul CIA înșfăcând nervos pipa.

— A fost, spuse Alex dând drumul bastonului. De singura persoană în stare să-l prindă. De Jason Bourne al nostru... Asta-i tot ce vă pot spune pentru moment. Adaug doar, repetându-mă, că acest

bărbat s-a întors în țară cu soția și copiii lui, iar Carlos strânge tot mai mult lațul în jurul lui. Nimic nu-l poate opri pe Șacal atâta vreme cât nu e convins că unica persoană de pe lume care l-ar putea recunoaște, deci identifica, încă mai trăiește. Așa că sunați-i pe colegii de la Paris, Londra și Roma care ne datorează câte un serviciu. Mai ales Parisul. Cineva tot trebuie să știe *ceva*. Unde este Carlos *în acel moment*, cine de la noi îl ajută și care-i sunt contactele de *aici*. Nu se poate, are urechi la Washington și, oricare ar fi vinovații, aceștia sunt cei care ne-au găsit, pe mine și pe Panov!

Fostul agent secret se jucă absent cu bastonul și privi încordat pe fereastră.

— Nu pricepeți? continuă el pe un ton scăzut de parcă ar fi vorbit pentru sine. Așa ceva nu putem permite. Doamne! Așa ceva *nu se poate întâmpla!*

Și iarăși, cei patru funcționari ai Agenției Centrale de Informații păstrară un moment de tăcere, respectându-i durerea, se priviră fără a scoate o vorbă și se înțeleseseră din priviri, dincolo de cuvinte. Și, imediat, trei perechi de ochi îl priviră insistent pe Casset. Acesta dădu din cap a încuviințare, semn că înțelege să i se adreseze el primul lui Conklin, ca fiindu-i cel mai apropiat.

— Alex, sunt de acord cu tine. Toate firele par să conducă la Carlos. Însă, înainte de a pune pe jar toată Europa, părerea mea este că ar trebui să fim siguri că nu ne înșelăm. Nu ne putem permite să dăm o alarmă falsă fiindcă prin asta ar însemna să ne oferim singuri, pe tavă, Șacalului și să-i dovedim că suntem vulnerabili în privința lui Jason Bourne. Carlos va începe probabil căutările pornind de la operațiunea Treadstone Seventy-One, înghețată cu atâta vreme în urmă. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că, de peste un deceniu, nici un agent de-al nostru nu s-a mai învățat în jurul lui.

Pensionarul Conklin studie atent chipul colțuros, preocupat, al lui Casset.

— Așadar, vrei să spui că, dacă eu mă înșel și nu avem de-a face cu Șacalul, s-ar putea să zgândărim singuri o rană cicatrizată de mai bine de treisprezece ani, în felul acesta invitându-l, practic, să ucidă?

— Bănuiesc că este exact ceea ce am vrut să spun.

— Iar eu sunt convins, Charlie, că raționamentul tău este valabil... Crezi că am dat peste niște mușterii care nu au nici o legătură cu vechiul caz, nu? Unii de care al șaselea meu simț îmi spune că ar trebui să mă ferească, totuși fără nici o legătură cu cazul nostru.

— Știi că eu am mare încredere în cel de-al șaselea simț al tău, mai mult decât în toate aparatele astea deștepte de pe aici...

— Și eu, sări Valentino. Ne-ai salvat oameni din cinci sau șase crize zonale când toate mașinăriile noastre o luaseră razna, indicând că tu te-nșeli. Totuși, reținerea lui Charlie mi se pare justificată. Dacă nu e Carlos? În acest caz, nu numai că vom trimite mesaje false în toată Europa, dar vom pierde timp prețios, ceea ce, în situația dată,

nu cred că ne putem permite.

— Păi atunci lăsați Europa în pace, rosti Alex gânditor, de parcă ar fi vorbit iarăși pentru sine. Cel puțin o vreme... Începeți cercetările de aici. Trageți-i pe nenorociții ăștia de păr afară din ascunzătoare și terminați-i. Cum pe mine mă vor, folosiți-mă pe mine drept momeală.

— Numai că asta ar presupune, domnule Conklin, să desfășurăm forțe în apărarea dumneavoastră și a domnului Panov cu mult mai numeroase decât ne permitem în acest moment, rosti directorul cu fermitate.

— Păi, nu le desfășurați, domnule, spuse Alex uitându-se când la Casset, când la Valentino, după care adăugă pe un ton tăios, ridicând vocea: dacă mă lăsați pe mine să pun totul la cale și nu vă amestecați, ne putem *descurca și singuri!*

— Suntem pe un teren nesigur, spuse Casset. Afacerea asta ar putea să aibă legături cu străinătatea, însă până una-alta rămâne ciorba noastră. Poate ar trebui să-i cooptăm și pe cei din Biroul Federal.

— În nici un caz! exclamă Conklin. Nu cooptăm pe *nimeni* în afara celor aflați în această încăpere!

— Zău, Alex, rosti Casset cu blândețe, clătinând ușurat din cap. Tu te-ai pensionat. Aici nu mai primește nimeni ordine de la tine.

— Bine. *Perfect*, tipă Conklin furios și se ridică sprijinindu-se în baston. Mă opresc direct la Casa Albă la un anume președinte al NSA pe nume McAllister.

— Stai jos! rosti directorul CIA pe un ton ce nu suporta replică.

— Sunt pensionar. Nu mai primesc ordine de la nimeni.

— Nici prin minte nu-mi trece să-ți dau ordine. Sunt îngrijorat pentru viața dumitale. Eu interpretez astfel scenariul: pornind de la o presupunere care merită toată atenția, vrei să sugerezi că cel care a tras azi-noapte asupra dumitale a ratat cu bună-știință, fără să-i pese pe cine omoară de fapt, singurul lucru care-l interesa fiind să te prindă viu în cursul busculadei care a urmat.

— Sunt simple speculații...

— Care se bazează pe experiența dobândită într-o suită de operațiuni la care am participat direct de când sunt aici, de pe vremea când lucram în Departamentul pentru Marină și-n multe alte locuri pe care nu vreau să le pomenesc și de care nu ai de unde să știi.

Directorul își infipsea coatele în brațele fotoliului și rostea vorbe pe un ton care devenise deodată aspru și autoritar.

— Spre știința dumitale, Conklin, să știi că n-am picat din nori ca amiral cu treze auri și toate onorurile, drept în fruntea Serviciului de Informații al Marinei. Înainte am lucrat ceva ani buni în SEAL de unde eram trimis în misiuni, de pe submarin, în Kaesong, iar mai târziu în portul Haiphong. Am avut ocazia să cunosc câțiva neisprăviți din Meduza și nu-mi amintesc ca vreunul dintre ei să-mi fi inspirat altceva decât dorința de a-i zbura creierii. Și iată, acum vii dumneata

să-mi spui că ar fi totuși *unul*, adică „Jason Bourne” al vostru, pentru care ești în stare să-ți dai sufletul dacă prin asta l-ai ține cât mai departe de luneta Șacalului și l-ai putea salva de la moarte... Hai să dăm cărțile pe față, Alex. Vrei sau nu să lucrăm împreună?

Conklin se așază din nou în fotoliu și un zâmbet larg îi înflori pe buze.

— Doar de la început v-am spus, *domnule*, că n-am nimic împotriva numirii dumneavoastră. Atunci doar intuiam, însă acum știu și de ce. Ați lucrat în serviciul operativ... În condițiile astea, lucrez cu dragă inimă cu dumneavoastră.

— Bine. *Perfect*, spuse directorul. O să punem la punct un plan de supraveghere, rugându-ne lui Dumnezeu să nu te-nșeli și ca ăștia să vrea să te prindă viu, fiindcă nu avem destule mijloace pentru a ține sub observație toate acoperișurile și ferestrele din oraș... Sper că ești conștient la ce risc te expui.

— Da. Și cum două momeli nu strică într-un banc de piranha, propun să iau legătura cu Mo Panov.

— Nu-i poți cere să lucreze cu noi, Alex, îl contrazise Casset. Doar nu-i de-ai noștri. De ce ar face-o?

— Fiindcă *este* de-ai noștri și am să-l invit să intre în joc. Dacă nu-i spun, îl cred în stare să-mi facă o injecție cu stricnină. Vedeți, și el a fost cu noi în Hong Kong, și din aceleași motive. Cu ani în urmă, la Paris, am fost cât pe ce să-mi omor cel mai bun prieten. Aș fi făcut o greșală cumplită: eu crezusem atunci că ne-a trădat, când el de fapt își pierduse memoria. Câteva zile mai târziu, lui Morris Panov – unul dintre psihiatrii de frunte pe care-i are țara noastră, un medic care nu suportă toată mascarada asta pseudo-psihologică la modă în vremea din urmă – i s-a prezentat un profil psihiatric „ipotetic” solicitându-i-se în același timp să pună diagnosticul pe loc. Portretul pacientului îl prezenta pe acesta ca pe un superagent, deținător al unui număr impresionant de secrete, o adevărată bombă în mișcare, un om însă care o luase razna acum... Pornind de la diagnosticul stabilit la repezeală de Mo unui pacient cu profil medical ipotetic – despre care Panov s-a lămurit peste câteva ore că era tot atât de ipotetic ca și Statuia Libertății – un amnezic nevinovat era cât pe ce să fie făcut arșice într-o ambuscadă organizată de guvern pe Bulevardul Șaptezeci și Unu din New York. Și când s-a constatat că zdreanța aia de om încă mai respiră, Panov a cerut să-i fie dat lui în îngrijire și nimănui altcuiva. Nu și-a iertat niciodată greșeala pe care a făcut-o. Dacă ați fi în locul lui și nu v-aș spune ce am de gând să fac, ce atitudine ați lua?

— Ți-aș spune că în seringă-i un antigripal, dar te-aș îndopa cu stricnină, conchise DeSole dând din cap.

— Unde e Panov? întrebă Casset.

— La hotelul Brookshire din Baltimore, sub numele de Morris, Phillip Morris. Și-a anulat toate consultațiile pe ziua de azi. Are gripă.

— Să trecem la treabă, spuse directorul CIA scoțând o agendă galbenă din buzunar și așezând-o pe masă dinaintea sa. Apropo, Alex. Unui adevărat agent operativ, mă refer la unul competent, nu-i pasă de grade și nu are încredere în colegii care nu sunt în stare să-l tutuiască. După cum bine știi, numele meu este Holland, iar prenumele, Peter. De acum înainte noi doi suntem Alex și Peter. De acord?

— Sigur, Peter. Cred că ai fost un tip al dracului cât lucreai în SEAL.

— De vreme ce mă aflui aici – vreau să spun, dacă viața m-a purtat până în acest punct și nu mă refer la scaun – se trage concluzia că am fost competent.

— Agent operativ, mormăi Conklin încântat.

— Și-acum că am renunțat la toate mărunțișurile astea protocolare pe care mi le impune funcția, aș vrea să te previn că am fost un copoi al naibii de băgăcios și încăpățânat. Nu știu ce-s alea sentimentalisme, Alex. În cazul de față am nevoie de date. Clar?

— Nici eu nu lucrez altfel, Peter. Uneori te poți dedica unei misiuni din motive de ordin sentimental, nu văd nimic rău în asta, însă trebuie să o duci la îndeplinire cu sânge rece și fără să-ți pierzi capul. Eu n-am lucrat niciodată în SEAL, dar dacă viața m-a adus și pe mine până în acest loc, așa șchiop cum sunt și toate celelalte, înseamnă că și eu oi fi competent.

Holland zâmbi – un zâmbet tineresc care contrasta cu părul încăruntit de la tâmpile, surâsul unui profesionist pentru o clipă eliberat de grijile funcționărești și încântat să se întoarcă în lumea lui dinamică, aceea pe care o cunoștea cel mai bine.

— Noi doi s-ar putea să ne înțelegem de minune, spuse directorul CIA și, parcă pentru a îndepărta ultimele urme ale imaginii sale de șef, așeză pipa pe masă, scoase din buzunar un pachet de țigări, vâri o țigară în gură, o aprinse cu bricheta și începu să scrie ceva grăbit. Mai dă-i încolo și pe ăștia de la FBI, continuă el. O să-i folosim numai pe ai noștri și înainte o să-i verificăm cu lupa.

Charles Casset, cel pe care toți îl considerau urmașul firesc la fotoliul de director al CIA, un bărbat zvelt, inteligent, se lăsă în scaun și scoase un oftat greu.

— Oare de ce am impresia bizară că o să am de furcă cu voi doi, domnii mei?

— Pentru că ești un analist înnăscut, Charlie, îi răspunse Holland.

Scopul oricărei supravegheri concertate este acela de a-i descoperi pe cei angajați în urmărirea propriilor oameni, de a le stabili identitatea sau a-i aresta, după cum impun investigațiile pentru a progresa. În acest caz, scopul era acela de a-i prinde pe agenții Șacalului care îi atrăseseră pe Conklin și pe Panov în cursă chemându-i în parcul de distracții din Baltimore. Specialiștii CIA au

lucrat toată noaptea și mare parte din cursul zilei următoare, iar în final au alcătuit o echipă formată din opt agenți experimentați în misiunile de teren, au trasat și au retrasat itinerariul pe care urmau să-l parcurgă în următoarele douăzeci și patru de ore, împreună sau separat, Panov și Conklin – pe aceste trasee urmând a merge în recunoaștere grupuri mici de agenți înarmați care se schimbau rapid între ei – scopul final fiind acela de a forța o întâlnire, într-un punct bine studiat dinainte și într-un anumit moment. Adică în orele dinaintea ivirii zorilor, în fața Muzeului Smithsonian. Acțiunea fusese intitulată *Dionaea muscipula* fiindcă ei urziseră o adevărată pânză de păianjen.

Conklin se afla în vestibulul strâmt și slab luminat al apartamentului său și se uita cu ochii mijiiți la ceasul de mână, încercând să vadă cât arată. Era ora 2:35 fix, noaptea. Deschise ușa masivă de la intrare și pași schiopătând în strada pustie și cufundată în beznă la acea oră târzie. Conform planului, coti fără grabă pe prima străduță care făcea la stânga, mergând în ritmul dinainte stabilit. Nu trebuia să ajungă la colț înainte de 2:38 fix. Deodată simțurile sale treze dădură alarma: zărise în umbra unui portal o siluetă omenească. Fără a sta pe gânduri, Alex vârî mâna sub haină după pistolul Beretta. Planul nu prevedea că în această porțiune a străzii trebuia să fie plantat unul din oamenii lor, ascuns în umbra unui portal! Apoi se relaxă la fel de iute pe cât reacționase, resimțind în același timp un imens sentiment de ușurare, combinat cu o umbră de vinovăție când constată că umbra din noapte era un om sărman, un biet bătrân îmbrăcat în zdrențe, care nu avea unde să se ducă, cum sunt atâția în această țară prosperă. Alex nu se opri. Ajunse la colț și, cu auzul său fin, prinse un pocnet sec din degete. Traversă bulevardul, continuă pe trotuar și trecu prin dreptul unei alei. *Aleea*. Încă o siluetă... un alt bărbat zdrenjăros care dădu să iasă în stradă, dar se retrase iute în umbra aleii când îl zări. O altă epavă care își apăra colțișorul de beton ce nu se deosebea cu nimic de o criptă. În orice alt moment, Conklin s-ar fi oprit și i-ar fi dat bătrânului câțiva dolari, însă acum nu avea timp de așa ceva. În fața i se așternea un drum lung, iar el trebuia să respecte graficul stabilit.

Încă zgândărit de ecoul bizarei conversații telefonice pe care o avusese cu zece minute în urmă, Morris Panov se apropia de intersecție, străduindu-se să nu uite nici un amănunt din planul pe care trebuia să-l urmeze, de-a dreptul speriat la gândul că nu avea voie nici măcar să tragă cu coada ochiului spre ceas, să verifice dacă, o dată ajuns într-un anumit punct de pe traseu, reușise să se încadreze în intervalul de timp stabilit. Primise de altfel dispoziții clare să nu se uite, *sub nici un motiv*, la ceas cât timp mergea pe stradă... De ce nu puteau aștia să spună „la aproximativ atât și atât” și trebuiau să folosească în schimb expresia enervantă „interval de timp” de parcă, dintr-o clipă în alta, s-ar fi pregătit invazia Washingtonului. Merse înainte, cu acru că ieșise la plimbare, traversă străzile pe care i le

indicaseră să le traverseze, sperând ca ceasul minții să nu-l trădeze și să-l țină în pas cu afurisitele acelea de „intervale de timp” pe care și le întipărise singur în memorie, măsurând spațiul dintre cei doi țăruiși pe care-i înfipsese în gazonul din spatele casei sale din Vienna, Statul Virginia... Era în stare de orice sacrificiu pentru David Webb – Sfinte Dumnezeule, chiar *orice!* – dar ce i se cerea să facă acum era curată nebunie... Și totuși, poate că nu era... Sigur nu era, nu l-ar fi rugat să facă așa ceva dacă era doar o prostie.

Ce mai fusese și asta? Un om îl pândea din umbra unui portal, un chip îl privea cu ochi goliți de orice expresie. *La fel ca ceilalți doi!* De astă dată însă, personajul era chircit chiar în colțul străzii și ridica spre el o pereche de ochi apoși și tulburi de bețivan. Toți erau bătrâni – oameni sărmani, bătuți de soartă, bărbați în vârstă, chiar foarte în vârstă, aproape incapabili să se miște – și toți se *holbau* la el! Dădu frâu liber imaginației și își închipui toate orașele pline de oameni sărmani și fără adăpost pe care diverse psihoze sau sărăcia lucie îi aruncaseră în stradă. Oricât de mult și-ar fi dorit să sară în ajutorul acestor năpăstuiți, mai mult decât să protesteze în numele profesiei într-un Washington indiferent și rece, preocupat de probleme mult mai grave, care nu are urechi de auzit și ochi de văzut, tot nu putea face... *Altul!* Stătea în spațiul ceva mai retras din gangul unui bloc închis cu porți masive de fier – și până și acesta *se uită* după el! *Încetează!* Ești absurd... Sau poate nu era? *Sigur* că era... Mergi înainte, nu te opri, respectă graficul – asta ți-au cerut... Doamne-Dumnezeule! *Altul!* Peste drum... Mergi înainte, NU TE OPRI!

Prin contrast cu platoul imens din fața Muzeului Smithsonian strălucind argintiu sub razele lunii pline, cele două siluete care se apropiau una de cealaltă, venind din direcții opuse, păreau niște biete furnici. Cele două mogăldete se întâlneau și se îndreptară, pășind alături, spre o bancă. Conklin se așeză greoi, ajutându-se de baston, în timp ce Panov, în picioare, privea încordat în jur, cu urechile ciulite de parcă aștepta ca, din clipă în clipă, să se producă un fenomen supranatural. Ceasul arăta ora 3:28, iar până la ivirea zorilor mai era puțin. Noaptea caldă de vară era calmă, senină și liniștită, singurele zgomote care o tulburau erau țărăitul greierilor și adierea ușoară a vântului foșnind prin frunze. Panov se așeză într-un târziu, cu toată ființa la pândă.

— Ai remarcat ceva neobișnuit pe drum? îl întreabă Conklin.

— Nu știu ce să zic, răspunse psihiatrul. Am același sentiment pe care l-am trăit în Hong Kong, atâta doar că acolo știam încotro s-o luăm și cu cine urmează să ne întâlnim. Sunteți *nebuni!*

— Te contrazic, Mo, îi spuse Alex zâmbind. Doar mi-ai spus că sunt vindecat.

— A, te referi la boala ta? N-ai avut decât o obsesie maniaco-depresivă gata să dea în demență precocă. *Ce tâmpenie!* E aproape patru dimineața. Oamenii normali și cu mințile întregi nu se

joacă de-a-ntâlnirile la patru dimineața.

Alex privi chipul lui Panov pe care se reflecta cu zgârcenie lumina reflectoarelor imenbse care scăldau fațada din piatră a Muzeului Smithsonian.

— Ai văzut sau n-ai văzut ceva? Fii bun și explică-mi ce-ai vrut să spui.

— Aproape că mi-e rușine să-ți zic. Am bătut la cap atâta amar de pacienți că inventează imagini de coșmar pentru a găsi o explicație panicii care-i invadează fără motiv real; sau pentru a-și justifica spaimele...

— Asta ce dracu' vrea să-nsemne?

— E o formă de transfer...

— Lasă asta, Mo! îl întrerupse Conklin. Spune odată ce te-a deranjat. Ce-ai văzut?

— Siluete... unele gârbovite, abia târându-și picioarele... Nu ca tine, Alex, din pricina unui handicap fizic, ci neputincioase din pricina vârstei. Niște amărâți, biete epave zdrențuroase ascunse în umbra gangurilor sau pe alei întunecate. De acasă și până aici am întâlnit vreo patru, cinci. În două rânduri era cât pe ce să mă opresc și să-i strig pe oamenii tăi, însă după aceea mi-am zis: Ce Dumnezeu, *doctore*, cred că exagerezi. Lei niște amărâți demni de toată mila și care n-au unde să se ducă drept ceea ce nu sunt și vezi tot felul de lucruri care nu există în realitate.

— Ba nu! șopti Conklin pe un ton hotărât. Și eu i-am văzut, Mo. Și eu am întâlnit bătrâni care arătau exact așa cum *i-ai descris* tu, demni de milă, majoritatea îmbrăcați în haine zdrențuite, care abia se târau. Mergeau târându-și picioarele mai greu decât mine... Ce să însemne toate astea? Cine să fie oare bătrânii ăștia?

Pași... Abia auziți, furișați, poate temători... Din bezna care învăluia alea se iviră doi bărbați scunzi — doi bătrâni. La prima vedere păreau să facă și ei parte din armata tăcută și impresioanantă a dezmoșteniților sorții și totuși, din felul în care se țineau răzbătea și altceva cu totul diferit, parcă un soi de hotărâre. Se opriră la nici douăzeci de pași de bancă, însă chipurile lor rămăseseră învăluite în umbră. Bătrânul din stânga vorbi primul, iar vocea lui se auzi firavă, cu un ușor accent străin.

— Ce loc neobișnuit de întâlnire pentru două persoane atât de bine îmbrăcate! E oare cinstit să ocupați un loc pe care ar trebui să se odihnească alții, mai săraci decât voi?

— Mai sunt și alte bănci libere, îi răspunse Alex cu amabilitate. Asta pe care stăm noi e cumva rezervată?

— Aici nu există locuri rezervate, îi răspunse cel de-al doilea bătrân vorbind într-o engleză ceva mai corectă care, după toate aparențele, nu era totuși limba lui maternă. Ce căutați *aici*?

— Nu e treaba voastră, îi răspunse Conklin. E o discuție particulară care nu vă privește.

— Aveți treabă la ora asta și tocmai în acest loc? întrebă primul

intrus, ceva mai vârstnic, scrutând atent întunericul.

— Repet, spuse Alex. Nu-i treaba voastră și vă rog să ne lăsați în pace.

— Treaba e treabă, intonă grav cel de-al doilea bătrân.

— Ce naiba vrea să spună? murmură uimit Panov întorcându-se spre Conklin.

— Suntem la kilometrul zero, îi strecură Alex în șoaptă. Taci.

Agentul secret, pensionarul, ridică ochii, îi privi pe cei doi bătrâni și le spuse:

— În regulă, băieți. Ce-ar fi să vă vedeți de drum?

— Treaba e treabă, repetă cel de-al doilea zdrențaros privindu-și tovarășul, amândoi cu chipurile încă ascunse de umbrele nopții.

— N-aveți nici o treabă cu noi...

— Nu se știe, îl întrerupse primul bătrân clătinând din cap cu înțelepciune. Și dacă am venit să vă transmitem un mesaj din Macao?

— Ce?

— *Gura!* rosti Conklin printre dinți, însă nescăpându-l din ochi pe mesager. De ce să ne intereseze pe noi un mesaj din Macao?

— Sunteți așteptați de un mare taipan. Cel mai mare din Hong Kong.

— De ce?

— O să vă plătească bani frumoși dacă-i faceți unele servicii.

— Mai întreb o dată. De ce?

— Mesajul este că un asasin a revenit în scenă. Taipanul vă roagă să-l găsiți.

— Am mai auzit și-n alte dăți povestea asta. Nu ține. Prea mi-a fost repetată de multe ori.

— Asta e bine să i-o spuneți marelui taipan, nu nouă, domnule. Vă așteaptă.

— Unde?

— La un mare hotel, domnule.

— Care?

— Nu avem voie să vă spunem decât că are un hol imens la intrare, întotdeauna foarte aglomerat, și că numele hotelului este legat de un moment istoric al acestei țări.

— Nu poate fi decât „Mayflower”, spuse Conklin spre reverul din stânga al hainei, unde avea cusut un microfon.

— Spuneți-i cum vreți.

— Sub ce nume și-a făcut rezervarea?

— Rezervarea?

— Știi tu, bănci rezervate, camere rezervate. De cine să întrebăm?

— De nimeni, domnule. Secretarul taipanului o să vă găsească el pe voi. În hol.

— Și același secretar a luat legătura și cu voi?

— Poftim?

— Cine v-a plătit să ne urmărești?

— Nu avem îngăduință să vorbim despre asta și nu o facem.

— Acum! urlă Alexander Conklin peste umăr.

Iar în aceeași secundă, o baie de lumină scaldă platoul din fața Muzeului Smithsonian și aleile întunecoase și pustii ale parcului în jur, prinzându-i în plin pe cei doi bătrâni care se dovediră a fi asiatici. Nouă agenți CIA se iviră în lumina orbitoare a reflectoarelor, răsărind ca din pământ, venind din toate direcțiile, cu mâinile vârate sub haine. Cum însă cei doi nu le-au dat motive să-și folosească armele, acestea rămăseră bine ascunse în tocurile lor.

Și deodată se dovedi că ar fi avut mare nevoie să le folosească, însă când pricepură era prea târziu. Două focuri de armă răsunară din umbra copacilor, iar gloanțele mușcară din beregata celor doi mesageri asiatici. Agenții CIA se aruncară pe burtă, se rostogoliră care încotro să se adăpostească, iar Conklin îl înșfăcă pe Panov și îl trânti la pământ pe alcea din fața băncii. Profesioniștii de la Langley tășniră în picioare ca niște feline, ieșiră din ascunzătoare și, veteranii căliți în luptă ce erau în luptă cu fostul șef de grup de comando, acum directorul CIA Peter Holland, o rupseră la fugă spre locul de unde se deschisese focul, alergând în zigzag și deschizându-și drum cu pistoalele. Din când în când, tăcerea nopții era sfâșiată de câte un strigăt furios.

— *Fir-ar să fie!* urlă Holland scotocind cu lumina lanternei în bezna dintre pomi și tufișuri. Au șters-o!

— De unde știi?

— Iarba, băiete. Uită-te la urmele tocurilor. Nemernicii ăștia sunt ucigași profesioniști. Au pândit din ascunzătoare, a tras fiecare câte un singur foc, apoi s-au făcut nevăzuți. Uită-te cât sunt de adâncite urmele pantofilor pe gazon. Au gonit iepurește... Las-o moartă! Acum tot nu mai putem schimba nimic. Dacă se opreau pentru a ocupa și o a doua poziție de tragere, probabil că ne spulberau pe toți, cu muzeu cu tot.

— Agent *operativ*, hai, rosti Alex îmboldindu-l cu bastonul, să se scoale, pe Panov, uluit și speriat de cele auzite.

Doctorul se răsuca, cu ochii măriți de spaimă, și se repezi la cei doi asiatici doborâți.

— Doamne-Dumnezeule! Sunt *morți!* strigă el neputincios, prăbușindu-se în genunchi lângă cele două cadavre cu gâtleurile sfărțecate. Isuse, parcul de distracții! *Aceeși* lovitură!

— Un mesaj, îl aprobă Conklin clătănind din cap și clipind incurcat. Am însemnat drumul cu pietricele și uite că ne-au găsit.

— Ce vrei să spui? întrebă psihiatrul, întorcând surprins capul spre fostul agent secret.

— N-am fost destul de prudenți.

— *Alex!* tună Holland îndreptându-se în fugă spre bancă. Te-am auzit. Asta înseamnă că pică varianta cu hotelul, reuși el să ingaime, gâfâind. Nu te mai duci acolo. Nu te las eu.

— Pică. Dracu' s-o ia de treabă împuțită. Toate pică. Aici

nu-i mâna Șacalului. E Hong Kong-ul. Semnele erau toate acolo, însă instinctul m-a înșelat. *M-am înșelat!*

— Și-acum, ce-ai de gând să faci? îl întrebă calm directorul.

— Habar n-am, răspunse Conklin, iar din glasul său răzbătu o notă de neputință. Am greșit... Ce altceva să fac decât să dau de omul nostru, cât mai rapid cu putință.

— Am vorbit cu David... cu ăla... acum o oră, se corectă Panov.

— *Ai vorbit cu el?* Păi cum ai putut... la ora asta? Că doar nu erai acasă.

— Știi că mi-am instalat un robot telefonic, spuse doctorul. Dacă aș răspunde la toate apelurile nocturne, n-aș mai ajunge dimineața la cabinet. Așa că am comutat telefonul pe robot și când dădeam să ies pe ușă să vin spre tine, fără să vreau, am ascultat mesajul. N-a spus decât „Sună-mă” și până să ridic receptorul a închis. Așa că l-am sunat cum mă rugase.

— L-ai sunat! *De la tine de acasă?!*

— Păi... da, răspunse Panov după un scurt moment de ezitare. A fost laconic... și foarte prudent. Voia doar să știe ce mai e nou și să ne spună că „M” – așa a numit-o, „M” – pleacă mâine dimineață la prima oră cu copiii. Asta a fost tot. După aceea a închis imediat.

— De-acum au și numele și adresa omului nostru, interveni Holland. Poate și mesajul.

— Locul de unde a vorbit da, mesajul poate, îl întrerupse Conklin vorbind agitat. Dar n-au nici un nume, nici o adresă.

— Până mâine dimineață...

— Dacă trebuie, până mâine dimineață o să fie de mult în drum spre Tierra del Fuego.

— Dumnezeu! Ce-am făcut? exclamă îngrozit psihiatrul.

— Oricine ar fi procedat la fel în locul tău, îi răspunse Alex încercând să-l liniștească. Primești la două noaptea un telefon de la un prieten, o persoană care, întâmplător, este încolțită de dușman, și ce lucru mai firesc decât să-l suni imediat? Acum trebuie să ajungem și noi la el, tot imediat. Așadar nu Carlos, ci o altă persoană, la fel de puternică, îl caută și încearcă să-l prindă străpungând apărarea noastră. Și noi care ne închipuiam că așa ceva e imposibil...

— Poți folosi telefonul din mașina mea, spuse Holland. Îl comut pe aparatul de bruiaj. Așa nu te poate asculta nimeni.

— Să mergem! Cât mai iute, spuse Conklin șchiopătând anevoie spre mașina Agenției

— David? Alex.

— Amice, ce simț perfect al momentului ai! Tocmai ieșeam pe ușă. Dacă nu spărgea Jamie vaza, acum eram în mașină, plecați de mult.

— La ora asta?

— Nu ți-a spus Mo? La tine nu a răspuns nimeni, așa că l-am sunat pe el.

— Mo e cam răvășit. Mai bine spune-mi tu. Ce s-a-ntâmplat?

— Telefonul de la care vorbești e curat? N-am fost sigur că al lui nu-i ascultat.

— Ca lacrima.

— Îi trimit pe Marie și pe copii în sud – cât mai departe în sud. S-a rățoit la mine că nu pleacă nicăieri, dar grație aranjamentelor pe care le-ai făcut acum patru ani, computerele s-au pus în mișcare și toată lumea ne-a ajutat să închiriem un avion Rockwell. Pleacă azi la ora șase de pe Aeroportul Logan, înainte de răsăritul soarelui. *Vreau să-i știu cât mai departe.*

— Și cu tine cum rămâne, David?

— Să fiu sincer, mi-am zis că mai bine ar fi să vin imediat la Washington, să nu te las singur. Dacă Șacalul și-a pus în minte să mă prindă după atâta amar de ani, vreau să fiu și eu prezent, să văd ce-i de făcut. Știi că nu-mi place să stau cu mâinile în sân, poate vă ajut cu ceva... Sosesc azi la prânz.

— Nu, David. N-ai ce căuta aici. Pleacă cu Marie și cu copiii. Fugi din țară. Rămâi pe insulă lângă familia ta și Johnny St. Jacques.

— Cum o să fac așa ceva, Alex? Tu, să fii în locul meu, n-ai proceda la fel? Familia mea nu o să fie niciodată liberă – cu adevărat liberă – până când nu dispăre definitiv Șacalul din viața noastră.

— Nu-i Carlos, îl întrerupse Conklin.

— Cum? Ieri mi-ai spus că...

— Uită ce ți-am spus ieri. M-am înșelat. Asta-i o treabă împușcată comandată de Hong Kong și Macao.

— Dar e absurd, Alex. Hong Kong și Macao sunt două capitale încheiate. Cu toții sunt morți și îngropați de mult. Nu mai e unul viu să știe de mine și să mă caute.

— Unul tot a mai rămas. Un mare taipan, cel mai puternic taipan din Hong Kong. Ascultă-mă ce-ți spun. Informația e proaspătă, dintr-o sursă proaspăt decedată.

— Sunt morți. Kuomintang-ul nu mai există. S-a prăbușit ca un castel din cărți de joc. Nu a rămas unul în viață.

— Unul tot a mai rămas.

David Webb amuți. Apoi Jason Bourne spuse pe un ton stăpânit, glacial:

— Spune-mi tot ce știi. Să nu scapi nici un amănunt. Astă-seară s-a întâmplat ceva. Ce?

— Fie. Amănunțit, spuse Conklin.

Fostul agent secret, pensionat în urmă cu patru ani, îi relată, fără să omită un amănunt, operațiunea concertată de urmărire pe care o organizase Agenția Centrală de Informații. Îi explică cum el și Morris Panov se îndreptaseră, venind din direcții diferite, spre locul de întâlnire stabilit din fața Muzeului Smithsonian, cum pe traseu remarcaseră prezența discretă a câtorva bătrâni, dar că nici unul dintre aceștia nu-și manifestase prezența până în momentul confruntării finale de pe o alee pustie din fața muzeului și că atunci mesagerul le

vorbise de Hong Kong și Macao și pomenise de un mare taipan. Conklin încheie amintind de focurile de armă care îi seceraseră pe cei doi asiatici.

— Aici e mâna Hong Kong-ului, David. S-au referit la Macao și ce altă confirmare mai bună vrei? Acolo își stabilise cartierul general impostorul care acționa dându-se drept Jason Bourne.

La celălalt capăt al firului se lăsă din nou o tăcere grea, singurul sunet perceptibil fiind respirația regulată, stăpânită a lui Jason Bourne.

— Greșești, Alex, rosti acesta în cele din urmă, vorbind cu voce voalată. E mâna Șacalului. Prin Hong Kong și Macao, însă tot mâna Șacalului este.

— David, acum tu ești absurd. Carlos n-are nici o legătură cu vreun taipan, Hong Kong sau mesaje din Macao. Bătrâneii de care ți-am vorbit erau *chinezi*, nu francezi, italieni, nemți sau altceva. Cazul de față are legătură cu Asia, *nu* cu Europa.

— Șacalul nu are încredere decât în bătrâni, continuă David Webb abia auzit, cu o voce venind parcă de departe, vocea lui Jason Bourne. Era supranumiți „bătrâneii Parisului”. Din ei și-a alcătuit rețeaua de curieri cu care a împânzit apoi Europa. Cine poate bănuî un bătrân, un cerșetor sau un amărât care abia își mai trage sufletul? Cui i-ar trece prin minte să interogheze un neputincios, cu atât mai mult să-l tortureze? Chiar și atunci, bătrânul n-ar sufla o vorbă. Și-au făcut bine socotelile – adică și le fac – și mai departe se mișcă nestingheriți. Din ordinul lui Carlos.

La auzul vocii răgușite și ciudate a prietenului său, deodată un străin, Conklin se uită de-a dreptul înspăimântat la luminile de bord, neștiind ce să spună,

— David, zău că nu pricep. Înțeleg că ești tulburat. Cu toții suntem, însă, te rog, fă-mă să pricep.

— Cum?... A, iartă-mă, Alex. Pentru o clipă îmi retrăiam trecutul. Pe scurt, Carlos a întors Parisul cu susul în jos în căutare de bătrâni pe moarte, sau în orice caz, care știau că nu mai au mult de trăit din pricina vârstei sau a vreunei suferințe, toți clienți ai poliției, cu cazier în bună regulă, ale căror amintiri se rezumau la delictele comise. Noi am uitat se pare că până și acești nenorociți trebuie să aibă vreun suflet drag pe lume, o nevastă, copii, fie ei legitimi sau nu. Șacalul de astfel de oameni avea nevoie. I-a căutat, i-a găsit și le-a promis să le asigure urmașilor un trai decent în schimbul jurământului că îi vor rămâne credincioși până la moarte. Dacă am fi în locul lor – bătrâni, bolnavi, neputincioși, săraci lipiți pământului și incapabili să le lăsăm altceva urmașilor decât belele și tinichele – care dintre noi crezi că ar fi procedat altfel?

— L-au crezut?

— Au avut și de ce – încă mai au motive bine întemeiate. Un număr impresionant de cecuri sunt emise în fiecare lună de diverse bănci elvețiene și sume importante sunt expediate din diverse conturi secrete pe adresa unor asemenea moștenitori, de la Mediterana și

până în Marea Baltică. Nimeni nu are cum să descopere mecanismul prin care se fac plățile, însă cei care încasează banii știu bine de unde provin și pentru ce îi primesc... Scoate-ți din cap ideea că cineva a umblat la dosarul ăla al tău îngropat pe fundul unei arhive, Alex. Carlos a făcut săpături în Hong Kong. De acolo a plecat mergând pe această filieră și a dat de urma ta și a lui Mo.

— Păi, să facem și noi o breșă. Nu avem decât să ne infiltrăm în comunitățile asiatice din toate orașele aflate în jurul Washingtonului, pe o rază de cincizeci de mile. Până la ultima speluncă și-n ultimul bordel.

— Să nu faci o mișcare până nu ajung acolo. Tu nu știi ce să cauți, eu însă știu. Știi ce-i interesant? Șacalul habar nu are că sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc, însă precis presupune că am uitat complet de existența bătrânilor din Paris.

— Poate că nu, David. Dimpotrivă, poate tocmai pe asta mizează, să-ți amintești de ei. Cine știe dacă șarada asta nu este decât un preludiv al cursei pe care vrea să ți-o întindă...

— Atunci înseamnă că a mai comis o greșeală.

— Da?

— Eu nu mă las păcălit. Jason nu e atât de ușor de tras pe sfoară.

CAPITOLUL IV

David Webb ieși din terminalul Aeroportului Național, trecu prin ușile automate și păși pe peronul aglomerat încins de razele nemiloase ale soarelui. Privi atent marcajele stradale, traversă calm platoul și se îndreptă spre parcare cu limită de timp. Conform instrucțiunilor primite la telefon, trebuia să se îndrepte spre alea cea mai îndepărtată din dreapta, apoi să cotească la stânga, să continue printre șirurile de mașini frumos aliniate și să se oprească lângă un Pontiac gri metalizat, model 1986, cu un crucifix ornamental atârnat de oglinda retrovizoare. Pe scaunul șoferului trebuia să fie un bărbat cu chipiu alb, iar geamul din dreptul lui trebuia să fie lăsat. Webb trebuia să se apropie de el și să-i spună: „Călătoria a fost lipsită de incidente“. Dacă bărbatul își scotea șapca și pornea motorul, David trebuia să urce în spate. Altceva nu mai trebuia rostit.

Și nu s-a rostit nici un cuvânt în plus. Webb și șoferul nu au mai vorbit, însă șoferul a vârât mâna sub bord de unde a scos un microfon și a rostit pe un ton scăzut, dar foarte clar:

— Încărcătura e la bord. Porniți motoarele.

David își spuse în sine că procedeul era de-a dreptul caraghios, însă cum Alex îl găsisse pe pista Aeroportului Logan chiar înainte de decolare, iar, ceva mai târziu, îl contactase direct pe linia

particulară a directorului CIA, Peter Holland, presupunea că cei doi știu mai bine ce fac. Webb își spuse că totul pornise cu telefonul pe care îl primise de la Panov în urmă cu nouă ore, ipoteză confirmată mai apoi de apelul lui Holland care îl căutase personal spre a-i recomanda să meargă cu mașina până la Hartford, să ia o cursă civilă de la Bradley până la Washington, adăugând pe un ton conspirativ că nu vor mai lua legătura telefonic și că nu trebuia să plece, sub nici o formă, cu un avion particular sau oficial.

Totuși, de la Aeroportul Național, au plecat într-o mașină oficială. Iar în câteva minute goneau pe câmp deschis și, abia reducând viteza, traversau pe la periferie un șir întreg de orașele din statul Virginia. Într-un târziu, mașina trase în fața intrării unei proprietăți particulare, un complex elegant de locuințe cunoscute în împrejurimi drept „Vilele vieneze” după cum stătea înscris pe tăblița de pe portal, nume împrumutat de la orașul învecinat. Paznicul îl recunoscu îndată pe șofer, ridică bariera grea, din fier, care bloca intrarea și îi făcu semn să treacă. Abia atunci șoferul i se adresă direct lui Webb:

— Proprietatea se întinde pe un teren de cinci acri și este împărțită în tot atâtea parcele. Patru dintre vile sunt apartamente de locuit obișnuite, însă cea de-a cincea, cea mai retrasă față de intrare, este proprietatea Agenției. La ea se poate ajunge pe o altă cale de acces ceva mai discretă. Aici veți fi în siguranță, domnule. Ferit de priviri indiscrete.

— Dar nu mă simt amenințat.

— Vă garantez că nici n-o să fiți. Sunteți oaspetele directorului CIA, iar viața dumneavoastră este neprețuită pentru dânsul.

— Drăguț ce-mi spuneți. Dar cum se face că știți?

— Fac parte din echipă, domnule.

— În acest caz, poate îmi spuneți cum vă numiți?

Șoferul nu îi răspunse imediat, dar când o făcu, David avu senzația că a fost proiectat înapoi în timp, într-un trecut în care era nevoit să se întoarcă cu neplăcere.

— Aici nu avem nume, domnule. Nici dumneavoastră, nici eu.

Meduza.

— Înțeleg, rosti Webb.

Șoferul viră pe o alee care șerpuia până în fața peronului unei case impunătoare construită în stil colonial, înălțată pe două niveluri și străjuită la intrare de două coloane albe, canelate, din marmură de Carrara.

— Dacă-mi permiteți, domnule. Am remarcat că ați venit fără bagaj.

— Așa e... Nu am, îi răspunse Webb deschizând portiera.

— Ce părere ai de reședința mea temporară? îl întreabă Alex arătând cu un gest larg apartamentul elegant care le fusese pus la

dispoziție.

— Cam suspecte ordinea și curățenia de aici pentru un bătrân burlac convins și cârcotaș ca tine, îi răspunse David. Și de când pasiunea asta pentru draperii cu margarete roz și galbene?

— Așteaptă să vezi tapetul din dormitor. E cu trandafirași.

— N-aș putea spune că mă dau în vânt după ei.

— Camera ta e cu zambile... Bine, habar nu aveam ce-s alea zambile, dar mi-a spus femeia.

— Care femeie?

— Îngrijitoarea. Bate spre cincizeci de ani și e un zdrahon de negresă, zdravănă ca un luptător de sumo. Poartă tot timpul asupra ei, bine ascunse sub fustă, două pistoale cu aer comprimat și, dacă ar fi să plecăm urechea la zvonuri, o duzină de brice ascuțite.

— Asta da, femeie de serviciu!

— Nu mișcă musca în fața ei. Nimic nu intră aici, nici sul de hârtie igienică și nici calup de săpun, dacă nu sunt trimise de Langley. Știi, e beton armat și măscăricii ăștia îi dau un bacșiș gras pentru serviciile ei.

— Auzi, nu aveți nevoie și de-un chelner?

— Bun. Marele nostru învățat Webb, chelner.

— Jason Bourne a făcut-o și pe asta.

Conklin se opri, apoi rosti cu gravitate:

— Ce-ar fi să stăm de vorbă cu Jason Bourne al tău? spuse el îndreptându-se șontăc-șontăc spre fotoliu. Îmi închipui că ai avut o zi grea și, cum mai e puțin până la prânz, ți-aș propune să-ți iei ceva de băut. Găsești barul în spatele paravanului bordo, de lângă fereastră... Ce te holbezi așa la mine? Brunhilda noastră neagră ca noaptea așa îi spune, bordo.

Webb izbucni într-un hohot nestăvilit de râs și se uită la prietenul lui cu un aer de ștrengar.

— Și pe tine nici că te deranjează că ți-au lăsat băutura la îndemână. Nu-i așa, Alex?

— Ce naiba! Doar știi bine că nu. De câte ori ați ascuns băutura de mine când am trecut să vă văd pe tine și pe Marie?

— Atunci atmosfera nu era atât de încărcată.

— Nici acum nu este, îi tăie vorba Conklin. Când îmi pun ceva în minte, știi bine că nu mă mai poți urni din loc. Haide, toarnă-ți ceva de băut, David. Avem multe de discutat și vreau să fii calm. Citesc în ochii tăi că ești pe punctul de a exploda.

— Odinioară mi-ai spus că ochii trădează întotdeauna stările lăuntrice, spuse Webb trăgând ușile pliante din lemn maroniu și luând o sticlă. Încă poți citi gândurile în privire, nu?

— Ți-am spus că nu mă interesează decât ceea ce e ascuns în privire. Niciodată să nu te iei după ce se vede la suprafață... Marie și copiii sunt bine? N-ai avut neplăceri la plecare, nu?

— Am examinat amănunțit planul de zbor, spre marea neplăcere a pilotului. Abia când mi-a spus că dacă îl mai sâcăi mult cu întrebările

el mă lasă baltă, să mă descurc cum știu, m-am declarat mulțumit și am știut că totul e în regulă.

Webb își umplu paharul și se îndreptă spre fotoliul așezat în fața fostului agent secret.

— Cum stăm, Alex?

— Batem pasul pe loc. De azi-noapte nu a mai mișcat nimic. Nu s-a produs nici o schimbare, atâta doar că Mo, încapătănat ca un catâr cum e, a refuzat categoric să-și lase pacienții de izbeliște. Așa că a fost luat cu mașina azi-dimineață de la apartamentul lui, care cred că e păzit mai strașnic decât Fort Knox, și condus sub pază până la cabinet. Or să-l aducă după-amiază aici, singur, după ce vor schimba patru rânduri de mașini în parcări subterane.

— Așadar, protecție pe față. Nu ne mai ferim de nimeni.

— Ce rost ar avea? În cursa pe care le-am întins-o la Smithsonian, chior să fi fost și tot i-ai fi văzut pe oamenii noștri.

— Și crezi că asta o să țină, nu? Elementul surpriză? O trupă de agenți supravegheați din umbră de o unitate de securitate instruită să facă greșeli.

— De când mă știu a ținut figura, David. Vreau să spun surpriza, nu prostia. Conklin scutură energic din cap. Nu, retrag cuvintele. Bourne o fi el capabil să transforme o trupă de tâmpiți într-un detașament de băieți deștepți care atacă prin surprindere, însă nu poate controla de unul singur o acțiune de supraveghere organizată de stat. De aici ar decurge prea multe complicații.

— Nu pricep.

— Băieții noștri sunt buni profesioniști, însă treaba lor se rezumă doar la a-i ține pe alții sub observație, adică să-i păzească și să le salveze viața la nevoie. Mai trebuie să-și sincronizeze perfect mișcărilor și apoi să raporteze ce-au văzut și ce-au făcut. Dar nu sunt ucigași obișnuiți să fie amenințați cu moartea, la primul pas greșit.

— Sună cam melodramatic, rosti moale Webb instalându-se comod în fotoliu și sorbind din băutură. Crezi că și eu am operat așa, nu?

— Tu ai imaginat o realitate, dar pentru oamenii de care te-ai folosit totul a fost cât se poate de real.

— Atunci nu trebuie decât să dau de acciași oameni și să-i pun la treabă. David se aplecă brusc spre Conklin, prinse paharul cu ambele mâini și rosti cu gravitate: Alex, e clar că Șacalul mă provoacă. Vrea să-mi forțeze mâna, ca la pocher: cere să-mi vadă cărțile, iar eu trebuie să i le arăt.

— Vorbești prostii, rosti Conklin iritat. Acum tu ești cel melodramatic. Parcă ar fi un personaj dintr-un western de mâna a șaptea. Scoate tu capul la lumină și Marie rămâne imediat văduvă, iar copiii tăi, orfani de tată. Asta-i *realitatea*, David.

— Te-nșeli, spuse Webb clătinând din cap și uitându-se fix la pahar. Șacalul mă caută, însă mai bine ar fi să-l urmăresc eu pe el. El încearcă să mă scoată din ascunzătoare, așa că bine ar fi să-l scot eu

întâi. Altă soluție nu am. Și este singura modalitate de a-l face să dispară pentru totdeauna din viața noastră. Alternativa finală este Carlos contra Bourne. Suntem în același punct în care ne aflăm și acum treisprezece ani. „Alpha, Bravo, Cain, Delta... Cain îl vânează pe Carlos și Delta pe Cain.”

— Asta era un cod dement, valabil acum treisprezece ani la Paris, îl întrerupsese cu brutalitate Alex. Delta, membru al Meduzei, l-a înfruntat pe Șacal. Uiți că nu mai suntem la Paris și că de atunci s-au scurs treisprezece ani.

— Iar peste cinci, ai să spui că au trecut optsprezece, iar peste alți cinci, douăzeci și trei. Ce naiba aștepti de la viața mea? Să trăiesc cu spectrul nenorocitului ăstuia planând ca o amenințare asupra familiei mele, veșnic cu spaima în suflet de fiecare dată când soția și copiii mei ies din casă? Să trăiesc terorizat tot restul vieții?... Tu spui prostii, agentule! Și știi la fel de bine ca și mine câtă dreptate am. Analistii ăștia isteți ai tăi pot să elaboreze sute de strategii din care abia dacă vom combina câteva zeci de frânturi și bucățele, însă când ajung pe ring tot singur o să fiu, iar lupta se va da numai între mine și Șacal... Spre deosebire de el, eu dețin însă un atu important: acela că te am pe tine de partea mea.

Alex înghiți în sec și se încruntă stânjenit.

— Mă fletezi, David, și cred că exagerezi. Știi bine că mă simt în largul meu numai la mii de mile depărtare de Washington. Dintotdeauna am simțit că aici mă înăbuș.

— Nu mi-ai lăsat aceeași impresie când m-ai suit în avionul de Hong Kong acum cinci ani. Știai bine ce ai de făcut și pusesesi la punct, până în cele mai mici detalii, jumătate din plan înainte de a ajunge la aeroport.

— Atunci a fost altceva. O operațiune murdară, comandată de Washington. Trăsnea de la o poștă, mai ceva ca un pește împușcat, iar mie mi-a mutat nasul din loc încă de la început. Să nu uităm însă că acum e vorba de Carlos.

— Tocmai asta spuneam și eu, Alex. Aici e mâna lui Carlos, nu vocea unui necunoscut la telefon. Acum avem de-a face cu o entitate cunoscută, o persoană ale cărei mișcări sunt previzibile...

— *Previzibile*, zici? sări Conklin ca ars, făcând o grimasă. Altă tâmpenie. Cum adică, previzibile?

— E un vânător, se ia după miros.

— Mai întâi va vrea să adulmece totul cu nasul lui fin de copoi hârșit, după care o să verifice urmele cu lupa.

— Așadar ești de acord cu mine că totul trebuie să pară cât mai convingător.

— Impecabil. La ce te-ai gândit?

— În învățăturile Sfântului Alex stă scris cu litere de aur: dacă vrei ca dușmanul să cadă în cursa pe care i-o întinzi, atunci trebuie să folosești drept momeală și ceva adevăr, ba chiar o bucată periculos de mare.

— Versetul ăsta se referă la examinarea sub microscop a vânatului. Acest lucru tocmai l-am amintit. Dar tot nu văd legătura.

— Meduza, spuse Webb pe un ton liniștit. Vreau să mă folosesc de numele Meduzei.

— Acum chiar că ți-ai ieșit din minți, spuse Conklin fără a ridica glasul. Numele ăsta nu mai există, cum nu există nici persoana ta. Dacă mă pot exprima astfel, ne este inaccesibil.

— Și tu acum, Alex. S-au spus atâtea pe seama ei, au circulat atâtea zvonuri în Asia de sud-est și încă și mai multe s-au răspândit în Kowloon prin Marea Chinei, împrăștiate de toate pramatiile care au fugit să-și spele banii pe-acolo. Meduza nu a fost o organizație chiar atât de secretă pe cât îți place ție să crezi.

— Da, zvonuri. Și, sigur, tot atâtea povești, interveni fostul agent secret. Toți ticăloșii ăia nenorociți din Meduza au lăsat urme ale trecerii lor prin Asia – zeci, ce zic eu, sute de oameni înjunghiați sau împușcați în cursul așa-ziselor „raiduri” de recunoaștere. Nouăzeci la sută din brutele astea erau borfași și criminali înrăiți, din alde ăștia au fost constituite la-nceput brigăzile morții. Peter Holland spunea că, pe vremea când a participat ca agent SEAL la niște misiuni în nord, a avut ocazia să cunoască câțiva membri ai organizației și nu-și amintește să fi fost măcar unul printre ei care să nu-și fi dorit să-l curețe.

— Nu uita însă că, fără ei, nu ar fi fost acum cincizeci și opt de mii de victime, ci peste șaiszeci de mii. Să fim totuși drepti cu brutele astea nenorocite, Alex. Cunoșteau fiecare petic de junglă și fiecare metru pătrat al sectorului. Ei – adică *noi* – am adunat mai multe informații decât toate unitățile trimise la Saigon adunate la un loc.

— *Ideea* ar fi, David, că nimeni nu are dreptul să facă legătura între Meduza și Guvernul Statelor Unite. Nicăieri nu s-au făcut mențiuni despre operațiunile Meduzei, nu s-a deschis nici un dosar și, cu atât mai puțin, nu există nici un raport scris despre cele întâmplate. Insuși numele organizației este secret, ascuns cu mare grijă. Nu i s-a aplicat statutul referitor la crimele de război, iar Meduza trebuia să fie, de ochii lumii – așa a hotărât statul – o organizație particulară, o adunătură de secături a căror unică intenție era aceea de a distruge Asia de sud-est pentru a o lua mai bine în stăpânire. Dacă se află vreodată că Washington-ul a fost de fapt cel care a tras sforile și că de la Washington a fost susținută Meduza, îți dai seama că asta va compromite câteva persoane importante de la Casa Albă și din Departamentul de Stat. Acum sunt granguri cu mare greutate și deținători ai pârghiilor puterii, însă, în urmă cu douăzeci de ani, erau niște tineri exaltați, membri ai Comandamentului din Saigon... În vreme de război, ți se trece cu vederea dacă recurgi la tactici nu prea cinstite, însă nimănui nu îi este iertat că a fost părtaș la măcelărirea unor civili nevinovați, sau complice la deturnarea de fonduri care însumează câteva milioane de dolari recuperate mai târziu din buzunarul contribuabililor – desigur, fără știința acestora. Un exemplu

similar ar fi felul în care unii dintre bancherii noștri, de fapt majoritatea acestora, s-au îmbuibat și și-au umflat buzunarele trăgându-i pe sfoară pe naști. Totul este menționat în arhivele noastre secrete, până la ultimul detaliu, dar nici acest lucru nu a fost dat publicității. Știi, sunt cazuri care preferăm să rămână îngropate, iar Meduza este unul dintre ele.

Webb se lăsă pe spate în fotoliu, de astă dată încordat ca un arc, nedezipindu-și ochii de pe chipul prietenului său care odinioară, fusese pentru scurt timp dușmanul lui de moarte.

— Dacă nu m-a lăsat încă memoria, s-a stabilit că Bourne făcea parte din Meduza.

— Un lucru perfect justificabil și o acoperire ideală, aprobă Conklin privindu-l pe David drept în ochi. Am făcut săpături în Tam Quan și am „descoperit” că Bourne era un aventurier paranoic care operase în Tasmania și a dispărut în junglă, undeva în nordul Vietnamului. În dosarul prin care am creat figura legendarului personaj, nu apare nici un indiciu care ar putea duce măcar cu gândul la Washington.

— Dar în realitate, totul e o minciună, Alex. Nu? Au existat și mai există legături serioase cu Washington-ul, iar Șacalul *precis* știe acest lucru. Oricum, trebuie să fi știut de vreme ce v-a găsit pe tine și pe Mo Panov în Hong Kong – a descoperit cine sunteți săpând printre ruinele acelei clădiri părăsite de pe Victoria Peak unde se presupune că Jason Bourne ar fi fost spulberat de pe fața pământului. Raționamentul meu este întărit de faptul că intermediarii lui au stabilit legătura cu voi azi-noapte la Smithsonian. Și apoi, nu uita ce-ai spus chiar tu: „oamenii noștri au lucrat pe față”. Și astfel, convingerea pe care o are de treisprezece ani încoace a fost în fine confirmată: acel membru al Meduzei cunoscut sub numele „Delta” este în realitate Jason Bourne, iar Jason Bourne este creația serviciilor secrete americane și încă mai trăiește. Trăiește sub un alt nume și se bucură de protecția guvernului său.

Conklin trânti furios cu pumnul de brațul fotoliului.

— Cum a fost posibil să ne găsească – să mă găsească? Totul, dar *absolut totul*, a fost perfect camuflat. Eu și McAllister ne-am ocupat personal de asta.

— Ar fi câteva modalități, însă acum nu avem timp să ne gândim la asta. Mai bine să ne concentrăm asupra a ceea ce ar putea ști Șacalul... *Meduza*, Alex.

— Cum așa? Și ce ar fi de făcut?

— Dacă Bourne a fost racolat din rândul Meduzei, concluzia care se impune este că în toate operațiunile secrete ne-am folosit, adică guvernării s-au folosit, de Meduza. Altfel cum s-ar putea explica apariția lui Bourne? Din neant? Ceea ce nu știe însă Șacalul, sau, mai exact, ceea ce nu a reușit încă să pună cap la cap este cât s-a implicat guvernul, de fapt, până unde au mers anumite persoane din guvern, și deci cât de interesate ar fi acestea să păstreze secretă

existența Meduzei. După cum ai subliniat chiar tu, câteva personaje foarte influente de la Casa Albă și din Departamentul de Stat se frig rău dacă transpiră o singură vorbuliță. Adică li s-ar prinde ditamai tinichelele de coadă grangurilor care trag sforile la vârf... parcă așa i-ai numit, nu?

— Și uite așa ne-am pomeni cu câțiva Waldheim-i micuți pe cap, îl aprobă Conklin, privind îngândurat un punct fix din podea și făcând în acest timp speculații rapide.

— *Nuy Dap Rahn*, rosti Webb în șoaptă pierdută.

La auzul numelui oriental, Alex ridică brusc privirea spre David.

— Asta e cheia. Nu-i așa? continuă Webb. *Nuy Dap Rahn* — Șerpoaica... Meduza.

— Așadar ți-ai amintit.

— Azi-dimineață, îi răspunse Webb fixându-l cu o privire rece. Marie și copiii erau deja în avion, iar eu îi petreceam cu privirea până s-au topit în aburul dimineții care învăluia Bostonul, când s-a produs declicul. Mă aflu deodată în alt avion, în alt timp, iar vorbele curgeau din eter printr-un radioemitter care pâraia îngrozitor: „Șerpoaico, Șerpoaico, răspunde... Șerpoaico, mă auzi? Răspunde!” I-am răspuns închizând aparatul ăla blestemat și m-am uitat la chipurile încordate ale bărbaților aflați în carlingă, care stătea să se dezintegreze din pricina furtunii. Îmi amintesc că i-am studiat intens o clipă care mi s-a părut lungă cât veșnicia, întrebându-mă câți vom scăpa cu viață, dacă eu voi scăpa cu viață, și dacă ne-o fi dat să pierim, cum vom muri... După care am văzut doi bărbați suflecându-și mânecile și arătându-și unul altuia tatuajele acelea mici și dezgustătoare de pe antebraț, emblemele alea împușcate cu care păreau să se fâlească...

— *Nuy Dap Rahn*, rosti Conklin răspicat. Un cap de femeie cu șerpi încolăcindu-i-se în păr. Meduza. Tu nu i-ai lăsat să-ți tatueze pe braț chipul ei...

— Niciodată n-am socotit c-ar fi un semn de distincție. Dimpotrivă, îl întrerupse Webb-Bourne cu ochii scăpărând scânteii.

— La început, trebuia să fie un semn distinctiv, un semn de recunoaștere, și nu o marcă de distincție. Un simplu tatuaj și nimic mai mult, plasat pe partea interioară a antebrațului, ale cărui desen și culori nu puteau fi realizate decât de un singur artist din tot Saigonul, semn pe care nimeni nu avea cum să-l falsifice.

— Bătrânelul de care vorbești a făcut avere în anii războiului. În felul lui, era cu totul deosebit.

— Toți ofițerii din comandament care făceau parte din Meduza aveau desenat pe antebraț un asemenea tatuaj. Se comportau ca niște puști exaltați care caută mesaje secrete în cutiile cu fulgi de ovăz.

— Nu puști, Alex. Nebuni, da, asta poți spune liniștit, însă în nici un caz copii nevinovați. Pentru că știau bine ce fac. Erau devorați de vii de un virus periculos care se numește trufia de a nu da socoteală

nimănui, iar din rândurile tentacularului Comandament Saigon au apărut câțiva milionari. Adevărații copii inocenți erau uciși sau mutilați în junglă, în timp ce o mulțime de tineri de vârsta lor, bine îmbrăcați și spilkuiți, trăiau pe picior mare în Sud și aveau agenții particulare care băteau drumurile Elveției să le caute ce-i mai bun, oprindu-se în special la Zürich, pe Bahnhofstrasse.

— Bagă de seamă, David. Mi se pare că vorbești despre câteva personaje de calibru din guvern.

— Cine sunt? întrebă Webb pe un ton liniștit, menținând paharul în echilibru în fața lui.

— De cei despre care știam că sunt vârați în rahat până-n gât m-am ocupat chiar eu și te asigur că i-am scos din scenă după căderea Saigonului. Ce s-a întâmplat însă cu câțiva ani înainte, nu pot să-ți spun pentru că nu știu. Toți se feresc să vorbească despre asta și nimeni nu suflă o vorbă despre Meduza, ca și când nici n-ar fi existat.

— Tu trebuie să-ți fi format totuși o părere.

— Sigur. Însă nimic concret, nici măcar o fărâmă care să aducă măcar de departe o probă concludentă. Doar câteva ipoteze bazate pe observații de suprafață; trăiesc pe picior mare, au proprietăți și bunuri pe care n-ar trebui să le aibă, frecventează locuri pe care în mod normal n-ar trebui să și le permită, dețin poziții-cheie și acțiuni în diverse corporații, ca să-și justifice veniturile când nici capacitățile lor mintale, nici isprăvile lor din trecut nu-i îndreptățesc la o asemenea ascensiune.

— Am impresia că vorbești despre o rețea, spuse David pe un ton schimbat, străin și înverșunat, vocea lui Jason Bourne.

— Dacă-i într-adevăr o rețea, atunci să știi că-i tare, îl aprobă Conklin. Și foarte exclusivistă.

— Fă-mi o listă, Alex.

— O să fie găurită ca un șvaițer.

— Atunci începe cu oamenii cei mai importanți din actualul guvern care au fost atașați pe lângă Comandamentul din Saigon. Nu te opri doar la cei cu proprietăți pe care nu le justifică nimic sau la cei cu funcții gras remunerate pe care, în mod normal, n-ar trebui să le dețină.

— Repet: o asemenea listă s-ar putea dovedi inutilă.

— Nu dacă te lași condus de mirosul tău infailibil.

— David, ce legătură au toate astea cu Carlos?

— Păi, poate că aici o să găsim explicația. Poate descoperim așa fie și o fărâmă de adevăr, periculoasă, ce-i drept, dar va fi o momeală de-a dreptul irezistibilă pentru Șacal.

Fostul spion se holbă la prietenul său, nepricepând nimic.

— Cum adică?

— Aici intervine imaginația ta creatoare. Să zicem că încropești o listă de vreo cincisprezece sau douăzeci de nume și că-ți propui să vezi ce-i cu trei sau patru dintre ele. Îndată ce aflăm, pe ce poziție sunt, îi înghesuim și îi stoarcem ca pe o lămâie. Găsim noi o

modalitate. Să zicem transmițându-le următorul mesaj: un fost membru al Meduzei a luat-o razna, un bărbat care este ținut preventiv sub observație de câțiva ani încoace, care tropăie de nerăbdare să arunce Meduza în aer și care e în posesia unui material exploziv; deține nume, cunoaște toate crimele comise, știe în ce bănci elvețiene sunt deschise conturile secrete, în fine, are pâinea și cuțitul în mână. După care – iar aici intră în scenă talentul neegalat al bătrânului Sfânt Alex pe care-l știm cu toții și în fața căruia ne înclinăm cu respect – răspândim zvonul că cineva își dorește să pună mâna pe acest trădător periculos și că e chiar mai pornit împotriva lui decât membrii înșiși ai Meduzei.

— Ilici Ramirez Sanchez, murmură Conklin. Carlos Șacalul. Iar ceea ce ar trebui să urmeze mi se pare de-a dreptul imposibil. Într-un fel sau altul, numai Dumnezeu știe cum, va trebui să provocăm o întâlnire între cele două părți interesate. Interesate adică în a pune la cale împreună un asasinat, primii neputând participa pe față din cauza posturii delicate în care ar fi puse aceste ilustre personaje extrem de importante. Asta ai vrut să spui, nu?

— Cam așa ceva. Numai că grangurii de la Washington au căile lor de a accede la informații legate de identitatea și evoluția bărbatului căruia vor să-i scurteze zilele.

— Normal, încuviință Alex dând din cap cu o expresie de uimire întipărită pe chip. Nu au decât să ridice sceptrul și stavilele de netrecut pentru omul de rând dispar ca prin farmec, dosarele ultrasecrete se deschid, iar ei capătă informațiile de care au nevoie.

— Exact, rosti David cu convingere. Pentru că acela care se va întâlni cu emisarii lui Carlos trebuie să fie foarte sus plasat și deci cât mai convingător pentru ca Șacalul să accepte mărturia lui. Mă rog, a lor. El nu trebuie să aibă nici o umbră de îndoială, deci trebuie să excludă din start ideea că le-am putea întinde o cursă.

— Și ce-ai mai vrea? Să fac să înflorească boboci de trandafir în luna ianuarie în Montana?

— Ești pe aproape. Totul trebuie să se petreacă mâine sau în cel mult două zile, cât are Șacalul proaspăt întipărit în minte episodul de la Smithsonian.

— Imposibil!... Fir-ar să fie! O să-nțerc. Mă instalez aici și-i rog pe șmecherii de la Langley să-mi trimită toate informațiile. Sigur, le spun că operațiunea e cu patru zerouri în coadă... dar parcă tot nu mă împac cu gândul că l-aș putea pierde pe cel de la „Mayflower“.

— Cine a zis că-l pierdem? spuse Webb. Oricine ar fi, nu-mi vine a crede că are să dea bir cu fugiții așa de iute. Șacalului nu-i stă în fire să lase în urmă un lucru nerezolvat.

— Șacalul? Crezi că-i Carlos în persoană?

— Cum o să fie el? E cineva aflat în solda lui. O persoană la care eventual ne așteptăm cel mai puțin, încât și dacă i-ar flutura pe umăr un steguleț cu numele Șacalului tot nu ne-am crede ochilor.

— Chinez?

— Nu neapărat. Poate fi oricine. Din partea Șacalului ne putem aștepta la orice. Are o minte foarte riguroasă și tot ce face are o logică, chiar dacă uneori logica lui poate părea illogică.

— Parcă aud vorbind o persoană care a trăit demult, un bărbat care, de fapt, nu a existat niciodată.

— Ba da, Alex. *A existat*. Iar acum, s-a întors.

Conklin privi spre ușă de parcă vorbele lui David îi stârniseră o bănuială.

— Unde ți-e valiza? Ți-ai adus haine, nu?

— N-am haine. Iar pe cele de pe mine o să le arunc în primul canal din Washington îndată ce capăt altele în schimb. Mai înainte de asta, însă, țin să mă văd cu un bun și vechi prieten, un alt geniu în viață care a greșit cartierul.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse agentul pensionat. Nu-i cumva un bătrân negru cu numele imposibil de Cactus, un geniu în ceea ce privește falsificarea de pașapoarte, permise de conducere și cărți de credit?

— Chiar el.

— Și Agenția poate să facă așa ceva.

— Nu la fel de bine. Și-apoi, aici e prea multă birocrație. Prefer să nu las urme, chiar dacă-mi pun ei patru zerouri în coadă. Vreau să lucrez solo.

— OK. Și după aceea?

— Pui osul la treabă, amice. Până mâine dimineață vreau să scuturi câțiva distinși domni din acest oraș.

— *Mâine dimineață?!... E imposibil!*

— Nu pentru tine. Nu pentru Sfântul Alex, regele operațiunilor tenebroase.

— Așa. Dă-i-nainte. Zi-i tot ce-ți vine la gură. Să știi însă că eu mi-am pierdut antrenamentul.

— Așa ceva nu se uită niciodată. E ca mersul pe bicicletă și sexul!

— Și tu? Tu ce-ai de gând să faci?

— Am o vorbă cu Cactus, după care îmi iau o cameră la „Mayflower”, rosti Jason Bourne.

Culver Parnell, mare proprietar de hoteluri, originar din Atlanta, care, datorită supremației de necontestat pe care o deținuse timp de douăzeci și opt de ani fără întrerupere în industria hotelieră, fusese uns șef de protocol al Casei Albe, trânti înciudat telefonul și mazăgăli infuriat cea de-a șaptea injurătură în agenda de lucru de pe birou. După alegeri, o dată cu schimbările de personal de la Casa Albă, adusese și el câteva modificări și o înlocuise în primul rând pe tânăra de familie bună, impusă de administrația anterioară, care habar n-avea de dedesubturile politice și relațiile dintre oficialitățile cu intrare liberă la recepția de la Casa Albă cod 1600. Și, spre marea lui iritare, acum ajunsese să fie la cuțite cu asistenta lui personală, o

cuconiță de vârstă a doua, provenind și ea de la unul din veșnicele colegii selecte și snoabe de pe Coasta de Est. Mai rău, asta era și o mondenă convinsă, omniprezentă în toate cercurile din Washington, care își dădea aproape tot salariul pe lecții de dans la o școală de trei parale, ai cărei elevi se fâțâiau cam sumar îmbrăcați – asta când nu erau despuiați de-a binelea. Porcăria dracului! își spuse Culver spumegând de furie și își trecu degetele prin părul cărlionțat care începuse să bată în argintiu. Ridică din nou receptorul și formă un număr apăsând nervos patru taste pe consola de pe birou.

— Dă-mi-l pe Roșcat, păpușă, rosti el pe un ton cântat, exagerându-și accentul de georgian sadea.

— Da, domnule, îi răspunse încântată secretara. Vorbește pe altă linie dar, pentru dumneavoastră, îl întrerup. Vă rog să rămâneți la aparat o secundă, domnule Parnell.

— Ești o dulce, pisicuțo.

— Ei, și dumneavoastră... Mulțumesc. Vă rog să așteptați.

Șmecheria asta nu dădea greș niciodată, își zise Culver amuzat. Un glas mios și învăluitor făcea minuni, mai mult decât orice ordin lătrat pe un ton răstit și autoritar. Câteaua aia de asistentă cu care se pricopsise ar fi trebuit să ia lecții de bună purtare și maniere elegante de la șefii ei din Sud. Vorbea cu buzele strânse ca și când atunci scăpase din mâinile vreunui neisprăvit de dentist iancheu care-i plombase toată gura și îi mai și cimentase măselele alea găunoase între ele de nu-și putea descleșta fălcile.

— Tu ești, Cull? răsună de la celălalt capăt al firului glasul zglobiu al Roșcatului curmând brutal meditația lui Parnell, care tocmai terminase de așternut, concentrat, în agenda sa de birou cea de-a opta injurătură a zilei.

— Ești tare, băiete. Hai că de data asta te-ai prins. A apărut o *problemă*. Câteaua aia în călduri iar îmi face figuri. Le-am trimis băieților mei de pe Wall Street o invitație la recepția din douăș'cinci, aia care se dă în cinstea ambasadorului francez. Le rezervasem o masă și ea zice că să-i dăm la o parte pentru nu știu ce trufandale ofilite de-ale ei din nu știu care corps-de-ballet. Și mai are tupeul să adauge că prima doamnă a țării a fost de acord cu ea. Rahat! Băieții ăștia de bani gata trăiesc cu impresia că o să le pice ceva de la francezi, sau că toate schimbările astea de la Casa Albă o să-i proiecteze sus de tot... Și uite așa ajunge să-și închipuie și ultimul broscoi nenorocit de la Bursa din Paris că are ochi și urechi prin prietenii din acest oraș!

— Las-o, Cull, îl întrerupse Roșcatul, cu o undă de neliniște în glas. S-ar putea să avem o *problemă* mai gravă și nici măcar nu știu de unde s-o apuc.

— Care ar fi ea?

— La Saigon ai auzit vorbindu-se de cineva sau de ceva numit Șerpoaica?

— Am auzit că unora le-au ieșit ochii ca la melc și că au călcat

pe bec, spuse Parnell chicotind. Da' de vreo Șerpoaică să știi că n-am auzit. De ce?

— M-a sunat un tip – a zis că revine peste cinci minute – mi-a vorbit pe un ton... *De parcă își propusese să mă bage în sperieți*, Cull! Mi-a vorbit în doi peri, tot zicea ceva de Saigon și despre niște lucruri îngrozitoare care s-au petrecut acolo. A repetat în câteva rânduri numele Șerpoaica de parcă îmi recomanda să mă ascund pe undeva.

— Lasă-l pe ticălosul ăsta în seama mea! tună Parnell întrerupându-l. Știu eu *precis* la ce a făcut aluzie *târătura*! La mijloc e mâna mucoasei ăsteia de asistente, că numai ea poate fi șerpoaica – o viperă. Dă-i numărul meu de telefon leprei ăleia și spune-i că știu tot despre sforăriile lor împuțite.

— Nu vrei să-mi spui și mie, Cull?

— Ce dracu' Roșcatule, că doar erai și tu pe-acolo... Și ce dacă am lăsat să meargă jocurile de noroc? E-adevărat că au fost câteva spelunci, chipurile cazinouri mai mici, în care niște caraghioși și-au pierdut și cămașa de pe ei, da' asta au făcut soldații de când lumea, până și ăia care au jucat la zaruri cămașa lui Cristos!.. Om fi exagerat și noi nițeluș scuturând de bani niște cretini, da' oricum aruncau paralele pe femei... Nu, Roșcatule, ascultă la mine... Afurisita asta de asistentă care-și dă ifose de femeie fină și distinsă crede că mă are cu ceva la mână. De-ai-a te-a și sunat pe tine întâi, fiindcă știe că suntem prieteni la cataramă... Spune-i mormolocului ăluia bălos că ar face bine să vorbească cu mine și dacă nu ți-l aranjez eu, să nu-mi mai zici mie Cull... Așa cum o să-i aranjez și târțița lepădăturii ăsteia de asistentă, Măiculiță, da' știu că m-a călcat rău pe coadă! Intră în scenă flăcăii mei din Wall Street, iar dumneaei își mișcă frumusețel fundul *afară*!

— Bine, Cull. Îi spun să te sune, rosti Roșcatul, altminteri cunoscut de o Americă întreagă drept Vicepreședinte al Statelor Unite, după care închise.

Telefonul sună nici patru minute mai târziu, iar vocea unui necunoscut îi trânti lui Parnell fără altă introducere:

— Șerpoaica, Culver. Am dat de dracu'!

— Ba nu, cap sec. Mai bine destupă-ți urechile să-ți spun eu cine a dat de dracu'! Asta nu-i șerpoaică, e-o viperă, o călea fără suflet! Poate că vreo treizeci sau patruzeci de lingăi cu bani de teapa ei să-și fi aruncat banii prin Saigon și să fi făcut porcării pe-acolo, da' să știi că nimeni n-a dat nici o ceapă degerată pe asta atunci și nimeni n-o să dea nici pe atât acum. Mă gândesc mai ales la un anumit colonel de marină căruia i-a dat și lui inima ghes să joace câte un pocheraș, iar în acest moment, bărbatul de care-ți vorbesc e instalat în Biroul Oval. Și să-ți mai spun ceva, estropiatule! Dacă mai aud că muierea asta îi împoășcă cu noroi pe băieții noștri care au luptat cu atâta vitejie în războiul ăla împuțit...

Într-un apartament din Vienna, statul Virginia, Alexander

Conklin așeză ușurel receptorul în furcă. Ochise două ținte și le ratase pe amândouă... și habar n-avea cine e Culver Parnell.

În baia încinsă, învăluită în nori groși de abur, președintele Comisiei Federale de Comerț, Albert Armbruster, înjură cu năduf printre dinți la auzul vocii ascuțite a soției și închise enervat robinetul dușului.

— Ce naiba mai e, mamă? Chiar nu pot și eu să fac un duș în casa asta fără să mă pisălogești tu la cap?

— Cred că-i Casa Albă, Al! Știi cum vorbesc ăștia: încet și conspirativ; și întotdeauna zic că e urgent.

— Fir-ar a dracului de treabă! urlă președintele trăgând paravanul de sticlă al cabinei de duș și se îndreptă cu apa șiroind spre telefonul fixat în perete, Armbruster. Ce s-a-ntâmplat?

— Vă deranjez pentru că a apărut o situație critică.

— Cine e, 1600?

— Nu. Și noi sperăm că nici n-o să ajungă atât de sus.

— Atunci cine dracu' e la telefon?

— O persoană la fel de îngrijorată pe cât ai să fii și tu după ce auzi despre ce-i vorba. Cine și-ar fi închipuit, după atâția ani!... Doamne, Isuse Cristoase!

— Și ce-ar trebui să mă îngrijoreze? Despre ce-i vorba?

— Șerpoaica, domnule președinte.

— *Dumnezeule!*

Vocea reținută a lui Armbruster se ridică într-un tipăt involuntar. Reuși să-și domine imediat emoția. Prea târziu. Primul punct lovit.

— Nu pricep ce vrei să spui. Care șarpe? N-am auzit în viața mea de așa ceva.

— Atunci ai să auzi acum, domnule Meduză. Cineva a aflat tot, absolut tot... A pus mâna pe date – deturnări de fonduri și de echipamente, bănci din Geneva și Zürich (până și numele a vreo șase curieri care au fost trimiși la Saigon) și știe lucruri încă și mai grave... Isuse, mult mai periculoase! Cunoaște și alte nume... persoane dispărute care însă n-au luptat niciodată... opt dintre angajații biroului inspectorului general. Știe tot, pricepi?

— Nu știu despre ce vorbești!

— Iar tu, domnule președinte, ești pe lista lui. Cred că individul ăsta și-a petrecut ultimii cincisprezece ani punând totul cap la cap și acum vrea să fie răsplătit pentru cât a asudat, altfel aruncă totul în aer. Totul și pe noi toți.

— Cine? Cine este, pentru numele lui Dumnezeu?

— Strângem lațul în jurul lui. Tot ce am aflat este că în ultimii zece ani a fost inclus într-un program de protecție și nimeni nu se îmbogățește în condițiile astea. Probabil că a fost înlăturat încă de pe vremea când era la Saigon, iar acum încearcă să recupereze timpul pierdut. Fii pregătit. Revin cu amănunte.

Se auzi un declic, iar legătura se întrerupse.

În ciuda aburului și a căldurii sufocante din baie, Albert Armbruster, președintele Camerei Federale de Comerț, simți cum îi îngheață șira spinării. Așeză mecanic receptorul la locul lui, iar privirea îi alunecă involuntar spre tatuajul minuscul și dizgrațios desenat pe partea interioară a antebrațului.

Depart, în Vienna, statul Virginia, Sfântul Alex Conklin rămăsese cu privirea ațintită asupra telefonului.

Punct ochit, punct lovit. Primul.

Generalul Norman Swayne, șeful Intendenței Pentagonului, făcu un pas înapoi și privi satisfăcut traiectoria pe care o descria mingea de-a lungul parcursului de golf. Aceasta se rostogoli și se opri într-o poziție excelentă, la nici cinci lungimi de crosă de cel de-al șaptesprezecelea stâlp.

— Cu asta te-am dat gata, rosti el întorcându-se spre partenerul de joc.

— Preciș, Norm, îi răspunse mai tânărul său coleg, vicepreședinte al companiei Calco Technologies. O să sfârșesc prin a-ți datora vreo trei sute de prânzuri. Tu ai marcat douăzeci de puncte, iar eu numai patru.

— De vină e numai croșeul, tinere. Ar trebui să mai lucrezi la el.

— Nu te contrazic, Norm, îl aprobă tânărul responsabil cu vânzările la Calco, apropiindu-se de jalon.

Deodată se făcu auzit sunetul strident al unei mașinuțe de golf, iar în vârful colinei de pe parcela a șaisprezecea răsări un vehicul pe trei roți.

— E șoferul dumneavoastră, domnule general, spuse tânărul care se ocupa cu vânzările de armament la Calco, regretând pe dată că i se adresase partenerului său cu titlul oficial.

— Așa e. Ciudat. Nu mă întrerupe niciodată când joc golf.

Swayne se îndreptă grăbit spre mașinuța care se apropia și se întâlni cu șoferul la treizeci de metri de jalon.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă el pe sergentul mătăhălos, bine legat, care-i era șofer de cincisprezece ani încoace.

— Mirosul îmi spune că e ceva putred, îi răspunse ursuz subofițerul, nelăsând volanul din mână.

— Cam vag...

— Așa a fost și ticălosul ăla de la telefon. A trebuit să vorbesc dinăuntru, de la o cabină. I-am spus că nu-ți întrerup partida, iar el mi-a răspuns că, spre binele meu, ar trebui să te aduc. Firește, l-am întrebat cine e, ce grad are și toate prostiile astea, dar tipul mi-a tăiat-o scurt. Părea speriat. Mi-a zis așa: „Transmite-i generalului că îl sun în legătură cu Saigonul și că niște reptile bătrâne de douăzeci de ani au înviat și-au început să se târască prin oraș”. Sunt exact cuvintele lui...

— Isuse Cristoase! îl întrerupse Swayne aproape țipând. Șer...?

— Zicea că sună peste jumătate de oră – adică peste optsprezece minute din momentul ăsta. Urcă, Norman. Nu uita că și eu sunt amestecat.

Uimit și înfricoșat, generalul reuși să îngame:

— Bine, dar... trebuie să mă scuz. Nu pot pleca așa, fără o explicație.

— Să fie scurtă. Și, Norman, ți-ai pus cămașă cu mâneci scurte, idiotule! Îndoaie brațul.

Swayne căscă ochii și se holbă la tatuajul minuscul desenat pe piele. Imediat își lipi brațul de piept, adoptând postura unui general britanic, și se îndreptă cu pași nesiguri spre jalon, căznindu-se să afișeze o siguranță pe care era departe de a o simți în acel moment.

— Fir-ar să fie de treabă! Chemarea datoriei, prietene.

— Îmi pare rău, Norm, însă trebuie să-ți plătesc datoria. *Insist!*

Buimăcit, generalul acceptă banii însă, prea amețit de evenimente, uită să numere bancnotele, deci nu observă că primise cu patru sute în plus. Bălmăjind câteva scuze încurcate, Swayne se îndreptă spre electrocar și urcă lângă sergent.

Cu atât mai bine pentru croșeul său, soldat, își zise tânărul responsabil cu vânzările de armament și, concentrându-se asupra găurii, se răsuci, își potrivî crosa și lovi cu putere mingea albă care zbură descriind o traiectorie lungă pentru a ateriza pe o poziție mult mai bună decât cea a generalului. Asta face cam patru sute de milioane.

Al doilea.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? Întrebă râzând senatorul la telefon. Sau poate ar fi mai bine să te întreb ce vrea să obțină Al Armbruster de la mine? N-are nevoie de sprijinul meu pentru votarea noii legi și, chiar dacă m-ar ruga, tot nu i-aș da votul. Un măscărici a fost la Saigon și-un măscărici a rămas până-n zilele noastre. Însă tot are votul majorității.

— Domnule senator, nu este vorba despre noua lege, ci despre Șerpoaica!

— Singurii șerpi pe care i-am cunoscut la Saigon erau jigodii de teapa lui Alby, care mișunau prin tot orașul pretinzând că ei le știu pe toate când, de fapt, nimeni nu mai înțelegea nimic... Ia ascultă, aș vrea și eu să știu, cine naiba e la telefon?

În Vienna, statul Virginia, Alex Conklin așeză telefonul în furcă. Al treilea rateu.

Phillip Atkinson, ambasador la Curtea din St. James, răspunse la telefonul din apartamentul său londonez și, presupunând că necunoscutul care solicitase convorbirea prezentându-se sub numele codificat „un curier de la Washington” avea să-i transmită din partea Departamentului de Stat instrucțiuni de o excepțională importanță și confidențialitate, puse în funcțiune aparatul de bruiaj atât de rar folosit, pentru că așa i se recomandase să facă în astfel de situații. Așa,

aparatele de ascultare ale Serviciului Secret Britanic erau invadate de paraziți, iar, mai târziu, când avea să se întâlnească la un păhărel cu prietenii în barul Connaught putea să le răspundă liniștit și cu un zâmbet plin de candoare că nu primise nici o veste importantă de la Washington, știind însă precis că unii dintre aceștia au „veri” în MI 5.

— Te ascult, curier DC.

— Domnule ambasador, sper că nu suntem interceptați, spuse o voce joasă și încordată venind de la Washington.

— Presupunerea dumitale este întemeiată, doar dacă n-or fi descoperit între timp cine știe ce nou tip de mașinărie, ceea ce e puțin probabil.

— Perfect... Aș vrea să vă întoarceți cu gândul la Saigon, la o misiune despre care nimeni nu mai vrea să vorbească...

— Cine este la aparat? îl întrerupse Atkinson aplecându-se încordat înainte.

— Cei care au făcut parte din unitate nu au folosit niciodată un nume, domnule ambasador, și-ar fi păcat să facem paradă de acțiunile noastre tocmai acum, nu credeți?

— La dracu'! Cine-i acolo? Ne cunoaștem?

— Nu ține, Phil. Dar, zău, sunt mirat că nu-mi recunoști vocea.

Atkinson căscă ochii mari și începu să se uite prin birou de parcă ar fi căutat ceva deși, în realitate, încerca cu disperare să-și amintească cui îi aparține vocea.

— Tu ești, Jack? Crede-mă când îți spun, suntem pe bruiaj!

— Te-approii, Phil...

— Flota a Șasea, Jack. Un cod Morse simplu, dar răsturnat. Apoi, am făcut lucruri mai mari, cu mult mai mari. Tu ești, nu?

— Să zicem că ar fi posibil, dar nu asta contează. Problema e că se apropie nori groși de furtună... furtună mare.

— Tu ești!

— Taci din gură și ascultă-mă bine. O fregată nenorocită a rupt ancora, iar acum plutește în derivă, amenințând să omoare câteva bancuri de pești.

— Jack, eu am fost la infanterie, nu în marină. Nu te-nțeleg.

— Un trepăduș cu câțiva epoleți pe umăr probabil a fost dat afară din armată la Saigon, dar, din câte am auzit eu, se pare că a fost pus la conservare și între timp, a strâns dovezi. Știe tot, Phil. Tot!

— Sfinte Isuse Cristoase!

— E pregătit să-și lanseze...

— Oprește-l!

— Tocmai aici e buba. Încă nu știm cine e. Situația e ținută în mare secret la Langley.

— Ce Dumnezeu, omule! Cu poziția pe care o ai, ordonă-le să se dea la o parte! Spune-le că-i vorba de un dosar al Apărării Naționale îngropat de mult, că acțiunea n-a fost niciodată îndeplinită – că, de fapt, era o operațiune de dezinformare! Că, la naiba, ce-i scris acolo

nu e adevărat!

— Aș călca pe teren minat...

— L-ai sunat pe Jimmy T. la Bruxelles? îl întrerupse ambasadorul. El are legături sus de tot la Langley.

— Pentru moment, n-aș vrea să zgândăresc prea mult lucrurile. Nu înainte de a face câteva săpături.

— Tu știi mai bine, Jack. Doar ești vioara întâi.

— Ține punga strâns, Phil.

— Nici o grijă, Jack, o să-mi țin gura, dacă la asta te-ai gândit, spuse Atkinson lipindu-și brațul de piept și întrebându-se dacă exista la Londra cineva capabil să-i șteargă tatuajul hidos de pe antebrăț.

De partea cealaltă a Atlanticului, în Vienna, statul Virginia, Alex Conklin așază receptorul în furcă și se rezemă, de-a dreptul înspăimântat, de spătar. Și de astă dată se lăsase condus de flerul lui infailibil, care nu-l trădase niciodată în ultimii douăzeci de ani – cuvinte care atrăgeau după ele alte cuvinte, fraze care-l invitau pe interlocutor să rostească răspunsuri; aluzii și vorbe cu dublu înțeles pe care le prindea din zbor și care îl determinau să facă presupuneri și, într-un târziu, să tragă concluzii. Era asemeni unui joc de șah în care trebuia să improvizeze la repezeală, iar el era un profesionist priceput – uneori poate prea priceput. Erau însă lucruri care trebuiau să rămână necunoscute, cancere nedepistate îngropate adânc în trecut, iar ceea ce tocmai descoperise el acum se încadra perfect în această categorie.

Ochise și doborâse trei dintr-o lovitură: *al treilea, al patrulea și al cincilea.*

Phillip Atkinson, ambasadorul Statelor Unite în Marea Britanie; James Teagarten, Comandantul Suprem al NATO; Jonathan „Jack” Burton, fostul amiral al Flotei a Șasea, în prezent Comandantul Marelui Stat Major.

Serpoaica. Meduza.

O rețea întreagă.

CAPITOLUL V

„Totul arată de parcă timpul a stat în loc”, își spuse Jason Bourne, conștient că alter ego-ul său, cel numit David Webb, se îndepărta tot mai mult, devenind o umbră abia deslușită, învăluită în ceață. Taxiul îl adusese în partea de nord-est a Washingtonului, în cartierul care, deși odinioară printre cele mai selecte ale orașului, decăzuse, devenind acum una dintre zonele rău famate de la periferie. Și, întocmai ca rândul trecut când, în urmă cu cinci ani, venise pentru prima oară aici, șoferul refuză să îl aștepte. Apucă pe aleea așternută cu dale crăpate, năpădite de buruieni și se îndreptă spre casa veche spunându-și, ca și prima oară când o văzuse, că era tare dărăpănată,

subredă și abia se mai ținea în picioare. Sună, întrebându-se dacă nu cumva murise Cactus între timp. Nu murise. Îi deschise ușa și îl întâmpină, un negru bătrân și deșirat, fixându-l ca și prima oară cu o privire sfredelitoare aruncată pe sub cozorocul transparent, verzuliu. Până și primele vorbe pe care i le-a adresat Cactus au fost, cu mici variațiuni, aproximativ aceleași:

— Ți-ai pus siguranțe la mașină, Jason?

— Care mașină? Nici taxiul n-a vrut să mă aștepte.

— Trebe' c-or fi auzit și ei zvonurile scabroase pe care le împrăstie ăstia din presa de dreapta. Să știi că nu mi-am pus obuziere la fereastră doar ca să impresionez gazonul din fața casei că știu să mă port frumos. Hai, intră, m-am gândit mult la tine. De ce nu-m-ai mai sunat, băiete?

— Fiindcă numărul tău de telefon nu-i trecut nicăieri, Cactus.

— Le-o fi scăpat.

Bourne intră în hol, iar bătrânul închise ușa în urma lui.

— Ți-au ieșit și ție fire de păr alb în cap, Iepurașule, adăugă Cactus studiindu-și prietenul. Altfel, nu te-ai schimbat prea mult. Ai și vreo șase riduri în plus, da' asta te face mai interesant în ochii femeilor.

— Am o nevastă și doi puști, unchiule Remus. O fată și-un băiat.

— Asta știu. Mo Panov mă ține la curent cu noutățile, deși nici el n-a putut să-mi spună unde ești de găsit – nu că m-ar interesa să știu, Jason.

Bourne clipi încurcat și clătină ușurel din cap.

— Sunt lucruri care încă nu mi-au intrat în cap, Cactus. Zău, îmi pare rău. Uitasem că tu și Mo sunteți prieteni.

— Bunul nostru doctor mă sună cel puțin o dată pe lună și-mi zice: „Cactus, pungaș bătrân, pune-ți costumul Pierre Cardin și pantofii Gucci și hai să luăm masa împreună“. Și eu îl întreb: „De un' să aibă un bătrân negru ca mine țeale așa de fine?“ Și-atunci, el îmi răspunde: „Las' că știi tu. Bag mâna în foc că ai dibuit tu prin centru un magazin întreg care-i ca și-al tău“... Aici exagerează. Dumnezeu mi-e martor. E-adevărat că am și eu niște bucățele de proprietăți săltate cinstit de la niște albi de-ai tăi, da' niciodată nu-mi calcă picioarele pe-acolo.

Cei doi bărbați izbucniră în râs, iar Jason privi chipul negrului și ochii lui măslinii, prietenoși și calzi.

— Uite că mi-am mai amintit ceva. Acum treisprezece ani... eram într-un spital din Virginia, iar tu ai trecut pe la mine. În afara Mariei și a ticăloșilor ăloră din guvern, tu ai fost singurul care m-a vizitat.

— Panov a înțeles, Iepurașule. Când am lucrat la mutra ta, pentru Europa, în calitate mea mai mult decât neoficială, i-am spus lui Morris că nu-i poți face cuiva portretul fără a afla mai multe despre el. Voiam să scot de la tine mai multe decât se citea pe chipul tău din

fotografie, iar Morris a fost de acord că nu e o idee proastă... Și acum, că a trecut clipa amintirilor, vreau să-ți spun că mă bucur să te revăd, Jason. Să fiu sincer, însă, fericit nu sunt, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Trebuie să mă ajuți, Cactus.

— Bine ar fi să ai un motiv întemeiat dacă vrei să treci peste recomandările iubitului nostru doctor. Fiindcă n-aș vrea să mă amestec în ceva care să-ți încurce mințile și mai rău... Știi c-am cunoscut-o pe frumusețea aia de nevăastă roșcată a ta la spital și că m-am întâlnit cu ea de câteva ori? Ascultă-mă pe mine, e o femeie deosebită și îmi închipui că și puștii tăi trebuie să fie la fel, așa încât sper să mă înțelegi când îți zic că n-aș vrea să-i fac să sufere. Iartă-mă, însă voi doi v-ați găsit într-o vreme de care toată lumea preferă să nu vorbească, dar pe care eu n-am uitat-o încă, și sunteți o familie pe cînte...

— De dragul lor am venit să-ți cer ajutorul.

— Mai clar, Jason.

— Șacalul e pe urmele mele. A dat de urma noastră în Hong Kong și se apropie de mine și de familia mea – de soția și de copiii mei. Te rog, ajută-mă.

Bătrânul căscă ochii cu pupilele mărite de mânie.

— Iubitul nostru doctor știe de toate astea?

— Știe. Poate că nu-i de acord cu ce vreau să fac, dar, cum e cîstit cu sine însuși, știe că alternativa finală este confruntarea directă dintre mine și Șacal. Ajută-mă, Cactus.

Bătrânul negru își studie clientul învăluit în umbrele înserării, care își pleda cu fervoare cauza.

— Iepurașule, și zici că ești în formă? Îl întrebă el. Încă ești în mușchi?

— Alerg zece kilometri în fiecare dimineață și fac haltere de cel puțin două ori pe săptămână în sala de sport a universității...

— N-am auzit nimic. Nu vreau să știu nici de universități și nici de colegii.

— Atunci, nu ți-am spus nimic.

— Bineînțeles. Păi, recunosc, ai aerul că ai fi în formă.

— Am făcut-o cu bună-știință, Cactus. E suficient să sune telefonul, sau ca Marie să întârzie în oraș cu copiii și eu să nu am cum să dau de ei... sau ca cineva să mă oprească pe stradă pentru a-mi cere cine știe ce fleac de informație, că imediat îmi revin toate în minte – el îmi apare în minte. Șacalul. Atâta vreme cât trăiește, trebuie să fiu pregătit să-l înfrunt, știind că nimeni și nimic nu-l va opri până nu pune mâna pe mine. Știi care-i ironia? S-ar putea să mă caute, presupunând că e vorba de ceva real. Crede că eu aș fi singurul care l-ar putea recunoaște, în timp ce eu însumi nu sunt convins că aș putea-o face. Sunt încă derutat, nu-mi amintesc chiar totul despre el.

— Și nu te-ai gândit să-i transmiți acest mesaj?

— Poate să dau un anunț la mica publicitate în Wall Street

Journal: Dragă bătrâne prietene Carlos; Doamne, am niște vești trăsnet pentru tine.

— Nu fă bancuri, Jason, ar fi posibil să-i dai de veste. Prietenul tău Alex sigur ar fi în stare să găsească o cale. Vârsta nu i-a afectat cutiuța.

— Atunci, dacă n-a făcut-o, înseamnă că are motive.

— Aici cred că ai dreptate... Așa că hai să-i dăm bice, Iepurașule. Tu la ce te-ai gândit? îl întreabă Cactus conducându-l pe sub o arcadă spre ușa din fund a unei camere de zi înțesată de o învălmășeală de dulapuri, scrinuri, fotolii și scaune cu huse galbene, cam uzate. Studioul meu nu mai este la fel de elegant pe cât era, dar echipamentul e la locul lui. Știi, m-am cam dat la fund, adică sunt un fel de pensionar. Tipii care-mi țin contabilitatea au făcut un plan de pensionare, nu știu cum au calculat că plătesc impozite foarte mici, și atunci nu prea am nevoie de clienți.

— Ești unic, spuse Bourne.

— Mai sunt și alții de părerea ta, cei ce nu-s la pârnaie mai bine zis. Spune-mi la ce te-ai gândit.

— Păi să semăn cât mai mult cu mine. Nu ca în operațiunile din Europa sau Hong Kong. De fapt, nu-mi trebuie decât niște acte.

— Deci, Cameleonul s-a fixat asupra unei deghizări noi: Va fi el însuși de data asta.

Jason se opri brusc în dreptul ușii.

— Iată un lucru pe care-l uitasem. Mi se spunea așa, nu?

— Cameleonul?... Păi cum altfel, că doar aveau și de ce. Dacă șase persoane diferite se întâlneau cu Bourne al nostru și discutau cu el privindu-se în ochi, fiecare venea după aceea cu o descriere diferită. Cu totul întâmplător, Bourne nu folosea nici un artificiu de machiaj.

— Încep să-mi aduc aminte, Cactus.

— Cât mi-aș fi dorit să nu fi ajuns aici. Dar dacă asta a fost să fie, măcar încearcă să-ți amintești *absolut* totul... Hai să intrăm în camera magică.

Trei ore mai târziu, bagheta magică a lui Cactus făcuse minuni. David Webb, profesorul de orientalistă și, timp de trei ani, asasinul Jason Bourne, căpătase pașapoarte, permise de conducere și carnet de votare pe două nume diferite. Și cum nici un taxi nu îndrăznea să se aventureze pe „teritoriul” lui Cactus, un vecin, un șomer cu câteva lanțuri groase de aur atârnate la gât și cam tot atâtea brățări în jurul încheieturilor, se oferă să-l conducă pe clientul lui Cactus până în centrul Washingtonului, la volanul noii sale mașini, un Cadillac Allanté de ultim tip.

Jason găsi o cabină telefonică la magazinul universal Garfinkel de unde îl sună pe Alex în Virginia pentru a-i comunica cele două identități, ca și cea pe care o alesese pentru hotelul „Mayflower”. Conklin trebuia să apeleze la conducerea hotelului și să-i facă rost de

o cameră pe cale oficială, pentru eventualitatea în care, vară fiind, rezervarea ar fi fost o problemă. Mai târziu, urmau să intre în acțiune și cei de la Langley, furnizându-i lui Bourne în regim de urgență și în cel mai desăvârșit secret toate materialele de care avea nevoie. Erau necesare minimum trei ore din clipa în care mecanismul se urnea din loc și până când îi parveneau cele cerute sus, în cameră (deși nimeni nu putea garanta că se va respecta acest interval de timp sau că se puteau procura materialele solicitate). Indiferent de rezultat, își spuse Jason în timp ce Alex transmitea informațiile pe o a doua linie, conectată direct cu CIA, oricum el avea nevoie de două din cele trei ore înainte de a ajunge la hotel pentru a-și încropi o garderobă. Cameleonul își reintra în piele.

— Steve DeSole mi-a spus că începe imediat să caute pe discuri și că va compara informațiile noastre cu cele aflate în băncile de date ale armatei și serviciului secret al Marinei, spuse Conklin revenind la telefon. Peter Holland e o persoană cu greutate și singurul capabil s-o facă. E pila președintelui.

— Pilă? Ce bizar sună cuvântul, rostit de tine.

— Pilă, adică prieten.

— A!... Mulțumesc, Alex. Și tu cum stai? Ai mai înaintat?

Conklin nu-i răspunse imediat; când o făcu, din vocea sa, îndeobște calmă și liniștită, răzbătea o undă de teamă. Bine ținută în frâu, e-adevărat, dar teamă.

— Hai să zicem că ceea ce-am aflat m-a prins pe picior greșit... Au trecut prea mulți ani de când n-am mai lucrat. Îmi pare rău, Jason... pardon, David.

— Ai zis bine. Ai discutat cu...

— Fără nume, îi tăie vorba cu brutalitate fostul agent secret.

— Înțeleg.

— N-ai cum, îl contrazise Conklin. Nici eu nu prea pricep. Ținem legătura, spuse Conklin și închise brusc, fără alte explicații.

Bourne așeză ușurel receptorul la loc în furcă și se încruntă îngrijorat. Acum Alex fusese melodramatic și nu-i era în fire să gândească sau să se poarte așa. A doua lui natură erau autocontrolul și discreția, dar ceea ce descoperise trebuie să-l fi tulburat profund... în așa măsură încât crea impresia că nu mai avea încredere în metodele pe care el însuși le pusese la punct, pe care tot el le impusese; și nici în persoanele cu care colabora. Altfel s-ar fi exprimat mai clar și mai direct. În schimb, din motive care lui Jason îi scăpau, Alexander Conklin se ferise să pomenească măcar numele Meduzei, cu atât mai puțin să-l pună la curent cu cei douăzeci de ani de minciuni și înșelăciune... Să fi fost oare cu puțință?...

Nu era timp de asta! Nu avea rost, cel puțin acum, își spuse Bourne învârtindu-se prin magazinul universal. Alex era un om de nădejde, iar când spunea o vorbă așa rămânea, te puteai încrede total

în el... atâta timp cât nu-i erai dușman. Reprimându-și un hohot amar de râs, Jason își aminti de episodul de la Paris, petrecut în urmă cu treisprezece ani. Pentru că el cunoștea și cealaltă față a lui Alex. Dacă n-ar fi fost pietrele de mormânt din cimitirul din Rambouillet, prietenul lui cel mai apropiat l-ar fi omorât atunci. Numai că asta se petrecuse atunci și nu acum. Conklin promisese că o să țină legătura cu el. Deci o va face. Până atunci, Cameleonul trebuia să-și compună câteva înfățișări, gândindu-se la tot, de la lenjerie de corp până la îmbrăcăminte exterioară, și în general, să nu fi scape nimic. Nu trebuia să-i scape nimic, nici cea mai mică urmă care să conducă la el, fie că era vorba de o etichetă de magazin, numele unei spălătorii, nimic – absolut nimic. Nici măcar o urmă de detergent care, analizată la microscop, să poată conduce la el. Și așa lăsase prea mult de la el. Dacă trebuia să omoare un om pentru a salva de la moarte familia lui David... Dumnezeu! Familia *mea*!... nu putea trăi tot restul vieții suportând consecințele crimei... sau crimelor. Lumea în care urma să pătrundă se conducea după propriile-i legi, iar oameni nevinovați puteau să fie prinși oricând în bătaia puștii. Așa să fie. David Webb va protesta vehement, însă puțin îi păsa lui Jason Bourne de părerile lui. El mai trecuse o dată prin asta și știa la ce se poate aștepta; David Webb însă habar nu avea.

Marie, îți promit că am să pun mâna pe el! Îți promit că-l fac să dispară pentru totdeauna din viața noastră. Numai să-l găsesc pe Șacal și e ca și mort. Și niciodată nu are să-ți mai facă nici un rău – vei fi liberă și în siguranță.

Isuse, cine sunt de fapt cu adevărat? Mo, ajută-mă!... Ba nu, Mo, mai bine nu! Sunt ceea ce sunt. Simt cum mi se face deodată frig, mi-e tot mai frig... și curând am să mă transform într-un sloi de gheață... rece, insensibil; rece și atât de transparent încât oamenii or să treacă pe lângă mine și n-or să mă vadă, ca și când nici n-aș exista. Nu pricepi, Mo? Și tu, Marie? N-am încotro, trebuie s-o fac. David trebuie să dispară o vreme. Nu-l pot căra după mine, ca pe o piatră de moară atârnată de gât.

Iartă-mă, Marie... și tu, doctore, însă știu că am dreptate. E o realitate pe care trebuie să o înfrunt neîntârziat. Nu sunt nebun și nici nu încerc să mă mint. Nu vă doriți nimic mai mult decât să-l vedeți pe Jason Bourne dispărând pentru totdeauna din viața mea, pierzându-se undeva în neant, însă reversul este că trebuie să duc la bun sfârșit ceea ce-am început. David trebuie să iasă din scenă, măcar pentru o vreme.

Haide, nu mă mai bate la cap cu prostiile tale! Acum am treabă, nu vezi?

Unde naiba o fi și raionul pentru bărbați? După ce va fi sfârșit de cumpărat, cu bani gheață și de la raioane diferite, lucrurile de îmbrăcăminte, trebuia să găsească o toaletă și să-și schimbe acolo

toate hainele, până la ultima. După aceea avea să facă o plimbare pe străzile Washingtonului și să se descotorosească de hainele cu care era îmbrăcat acum, aruncându-le în primul canal întâlnit în cale. Cameleonul intra din nou în arenă.

La ora 7:35 seara, Bourne sfârși treaba și lăsă deoparte briciul cu care tăiașe etichetele hainelor cumpărate ceva mai înainte în cursul aceleiași serii. După această operație le așezase frumos pe umerase în dulapul din perete, pe toate cu excepția cămășilor pe care le lăsase în baie la abur, să le scoată mirosul de haine proaspăt scoase din țiplă. Traversă încăperea, trecu pe lângă gheridonul pe care chelnerul așezase o sticlă nedesfăcută de whisky, una de apă minerală și un vas cu cuburi de gheață și se opri în dreptul măsutei pe care se afla telefonul. Gândindu-se cât de mult tânjea să o caute pe insulă, în nici un caz sunând-o din camera lui de la hotel. Important era să-i știe sănătoși pe ea și pe copii. Între timp apucase să vorbească cu John St. Jacques de la o altă cabină telefonică din incinta supermagazinului Garfinkel și astfel aflase că ajunseseră pe insulă fără incidente nedorite.

— Hei, Davey, i-am parcat. S-au învățat deasupra insulei mari vreo patru ore până s-a risipit ceața. Dacă vrei, o scol pe surioara, deși după ce i-a dat să mănânce lui Alison s-a prăbușit în pat frântă de oboseală.

— Las-o să doarmă. Sun mai târziu. Spune-i că sunt bine. Și să ai grijă de ei, Johnny.

— Nu-ți face probleme, amice. Ascultă, mie poți să-mi spui. Chiar ești bine?

— Doar ți-am spus că totul e-n regulă.

— Tu poți spune orice, la fel și ea. Dar uiți că Marie mi-e soră, întâmplător, sora mea preferată. Mă prind și singur când e zdruncinată rău.

— Tocmai de aceea i-am trimis acolo și te-am rugat să ai grijă de ei.

— O să am o discuție cu ea.

— Ia-o încet, Johnny.

Pentru câteva clipe redevenise iarăși David Webb, își spusese Jason Bourne turnându-și whisky în pahar. Nu-i plăcea deloc. Greșise. Totuși, o oră mai târziu, Jason Bourne intră iarăși în scenă. Vorbise la recepția hotelului „Mayflower” în legătură cu rezervarea lui și imediat fusese chemat la telefon directorul de serviciu din acea noapte.

— A, desigur, domnul Simon, rosti directorul încântat. Ni s-a spus că ați venit în oraș pentru niște discuții legate de impozitele acestea îngrozitoare care se percep celor ce călătoresc în interes de afaceri sau turistic. Cum s-ar spune, vă urez succes. Politicienii noștri or să ne aducă la sapă de lemn într-o bună zi... Știți, n-am avut duble, așa încât ne-am permis să vă punem la dispoziție un apartament. Desigur, diferența o va suporta hotelul nostru.

Toate acestea se petrecuseră în urmă cu peste două ore; între timp, el scosese etichetele de pe hainele cumpărate în acea seară, călcase cămășile și frecase talpa de piele a pantofilor de pervazul din piatră al ferestrei pentru a crea impresia că fuseseră purtați. Cu paharul în mână, Bourne se așeză în fotoliu și rămase să privească în gol. Nu mai era nimic de făcut decât să aștepte și să-și pună mintea la contribuție.

După numai câteva minute, o bătaie discretă la ușă puse capăt așteptării sale. Jason traversă grăbit încăperea, deschise și îi făcu loc să intre șoferului care îl așteptase la aeroport. Agentul CIA avea o servietă diplomat pe care i-o înmână lui Bourne.

— Aveți totul aici, inclusiv o armă și câteva încărcătoare.

— Mulțumesc.

— Vreți să verificați materialele?

— Asta mă așteaptă la noapte.

— E aproape opt, spuse agentul. Baza o să vă sune în jur de unsprezece. Aveți timp să vă faceți o idee.

— Baza...?

— Păi, el nu asta este?

— Da, îi răspunse Jason moale. Uitasem. Mulțumesc.

Bărbatul plecă, iar Bourne așeză servieta pe birou. O deschise grăbit, scoase întâi pistolul automat, apoi cutia cu muniție, după care extrase din interior câteva dosare încopciate care, judecând după volum, păreau a conține sute de liste tipărite la imprimantă. De undeva din multitudinea aceasta de informații nu se putea să nu apară un nume de bărbat sau de femeie, un fir care să-l conducă la Carlos Șacalul. Pentru că dosarele conțineau datele personale ale fiecărui oaspete care poposise în acel hotel, inclusiv ale celor care plecaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, iar listele fuseseră completate cu informații suplimentare despre aceleași persoane, detalii extrase din băncile de date ale CIA, Serviciului de Informații al Armatei, G-2 și al marinei. Drept este că, dintr-o mulțime de motive, datele se puteau dovedi până la urmă a fi inoperante, însă încercarea oricum trebuia făcută. Și astfel, vânătoare începea.

La cinci sute de mile nord de Washington, într-un alt apartament de hotel, aflat de astă dată la etajul al treilea al hotelului Ritz-Carlton din Boston, se auzi o altă bătaie discretă în ușă. Un bărbat înalt de un

metru optzeci și cinci, îmbrăcat într-un costum în dungi sobru, croit fără cusur, care îi dădea un aer de prestanță făcându-l să pară încă și mai impozant, ieși grăbit pe ușa dormitorului. Capul pleșuv, aureolat la tâmpile de fire de păr argintiu tuns și aranjat cu mare îngrijire, crea un puternic efect asupra interlocutorului și dădea senzația că priveai efigia eminenței cenușii a unei curți regale, un personaj prețuit pentru sfaturile sale înțelepte de regi, prinți, prințese și pretendenți la tron deopotrivă, impresia de personalitate compleșitoare fiind întărită de o privire pătrunzătoare și o voce baritonă, gravă, de profet. Deși era evident stăpânit de o puternică agitație, totuși aceasta nu reușea să știrbească cu nimic forța care se degaja din întreaga sa făptură. Era un personaj important și influent, conștient de puterea pe care o avea. Toate acestea în vădit contrast cu aspectul mai vârstnicului musafir pe care îl pofti să intre, un bătrânel mărunțel și pipiriu, care era orice, numai o persoană distinsă nu. De fapt vizitatorul arăta ca un om îngenuncheat de viață.

— Intră. Haide odată! Ai informația?

— Te îndoiești? îi răspunse bărbatul uscățiv și pământiu la chip, ale cărui haine ponosite, un costum boțit și o cămașă cu guler cam obosit, spuneau că își avuseseră zilele de glorie cu vreo zece ani în urmă. Arăți splendid, Ranfolph, continuă el cu o voce pierită, privindu-și gazda și uitându-se impresionat în jur, la apartamentul somptuos. Și locul ăsta splendid... exact ce-i trebuia unui atât de distins profesor cum ești tu.

— Informația, te rog, insistă doctorul Randolph Gates de la Universitatea Harvard, unul dintre cei mai de seamă specialiști în legislație antitrust și consultant de specialitate cu o remunerație grasă pe lângă câteva companii importante.

— Dă-mi răgaz să-mi trag sufletul, bătrâne prieten. Nici nu țin minte de când n-am mai pus piciorul într-un apartament de hotel. Iar de când n-am mai stat într-unul, ce să mai zic... Cum se schimbă lucrurile în viață. Am citit multe despre tine și te-am văzut de câteva ori la televizor. Ești atât de erudit, Randolph, ăsta-i cuvântul. Dar parcă nu-i de-ajuns. Mai corect ar fi să spun măreț și erudit. Înalt, impunător, autoritar.

— Și tu puteai să deții o asemenea poziție, îl întrerupse agasat Gates. Din păcate, ai vrut să ocolești legea și ți-ai dat singur în cap.

— Ba nu. Erau o grămadă de scurtături, doar că eu n-am ales-o pe cea bună.

— Presupun că nu ți-a mers tocmai bine...

— Ce să mai presupui atât, Randy, că doar știi... Dacă nu de la informatorii tăi, atunci ai aflat singur.

— Am încercat să dau de tine.

— Da. Asta mi-ai spus la telefon. Asta mi-a spus și o mulțime de lume cu care m-am întâlnit pe stradă – oameni cărora li s-au pus

unele întrebări, dar care nu se plimbă prin cartierul meu.

— Voiam să știu dacă pot conta pe tine. Orice ai spune, nu e nimic grav în asta.

— E, cum să fie? Nu după ce m-ai rugat să fac, adică ceea ce cred eu că m-ai pus să fac.

— Adică ce? Ai transmis un mesaj confidențial din partea mea, nimic mai mult. Doar nu ai obiecții în privința banilor!

— Obiecții? rosti vizitatorul izbucnind într-un hohot de râs ascuțit și nervos. Să-ți spun ceva, Randy. Când ești dat afară din barou la treizeci sau treizeci și cinci de ani, te mai descurci cumva după aceea. Însă când asta se întâmplă la cincizeci de ani, ți se intentează un proces public și totul este mediatizat, iar după aceea ești auncat în pușcărie, ei bine, ai să fii șocat să afli câte se clatină în tine și la câte principii ajungi să renunți – și asta e valabil și pentru persoanele cu educație aleasă. Atunci chiar că nu-ți mai pasă de nimic, iar ce-am avut eu de preț, toată viața mea, au fost cunoștințele. Și înăștia douăzeci de ani împuțiti, întâmplător, am dovedit că încă îmi merge bila. Alger Hiss s-a descurcat mai bine făcând felicitări.

— N-am timp de vorbă. Aștept informația, te rog.

— Sigur, cum să nu... Mai întâi, banii mi-au fost dați la colțul dintre Commonwealth și Dartmouth și tot acolo am scris numele și amănuntele pe care mi le-ai transmis la telefon...

— Ce-ai făcut? izbucni Gates pe un ton ascuțit.

— După ce le-am memorat am ars hârtia, firește. Să știi că viața m-a învățat și pe mine câte ceva. L-am căutat pe inginerul de la compania de telefoane, care a fost mai mult decât încântat să audă ce darnic ești – pardon – sunt, apoi i-am transmis informația scârbosului ăluia de detectiv particular, un jegos cum nu mi-a fost dat să văd în viața mea, Randy. Și, judecând după metodele folosite, zic că-i mare păcat că n-a profitat de priceperea mea.

— Te rog, îl întrerupse renumitul profesor de drept. Îmi trebuie fapte, nu o apologie a persoanei tale.

— Apologia conține cel mai adeseori factori extrem de relevanți, profesore. Sunt convins că înțelegi exact ce vreau să spun.

— Când o să am nevoie de sfaturi ca să alcătuiesc o pledoarie, fii sigur că am să te consult. Acum însă nu e cazul. Spune-mi mai bine, ce a aflat omul nostru?

— Pornind de la informațiile pe care mi le-ai transmis – o femeie cu copii, nu mi s-a precizat câți – și de la datele furnizate de un tehnician de la telefoane (care a încercat să-l localizeze după prefix și primele trei cifre ale unui număr de telefon) jegosul nostru s-a pus pe treabă cu randament maxim. Și, spre marea mea uimire, chiar a reușit să facă ceva. Ca să fiu sincer, cu ce n-am uitat eu încă despre legislație ne-am putea asocia pentru a forma o echipă de lucru foarte eficientă, cu condiția să nu știe nimeni.

— Fir-ar să fie de treabă. Spune odată, ce-a aflat?

— Păi, cum aminteam și mai înainte, eficiența cu care a lucrat

a depășit toate așteptările – vreau să spun, ce a aflat m-a luat până și pe mine prin surprindere. Adică, ce mai încolo-ncoace, a făcut o treabă atât de bună încât a atentat la partea care de drept mi se cuvine. Așadar, propun să discutăm despre o rotunjire a sumei, ce părere ai?

— Cine dracu' te crezi? Ți-am trimis trei mii de dolari! Cinci sute pentru tipul de la telefoane și o mie cinci sute pentru ratatul ăla împușcat care-și zice detectiv particular...

— Asta pentru că nu-și mai primește solda de polițist pe care i-o datorează statul, Randolph. A călcat și el strâmb, ca mine, dar altfel să știi că a făcut treabă bună. Ce zici, negociem sau plec?

Renumitul profesor de drept, bărbatul cu statură impozantă și cap pleșuv, îl privi furios pe mărunțelul avocat căzut în dizgrație și exclus din barou, un omuleț livid și tras la față.

— Cum de ai îndrăzneala?...

— Vai, Randy, tu chiar ai început să crezi toate bazaconiile care se scriu în ziare despre tine! Foarte bine. Uite, să-ți spun de ce cutez, bătrânul meu prieten arogant. Am citit tot ce-ai scris, te-am urmărit vorbind la televizor și de la tribună, expunându-ți interpretările ezoterice asupra unor chestiuni legislative dintre cele mai complicate, atacând violent toate ideile sănătoase care s-au votat în tribunalele din această țară în cursul ultimilor treizeci de ani, când tu, de fapt, habar n-ai ce-nseamnă să fii sărac sau cu burta goală, când îți chiorăie mațele de foame da' știi că n-ai ce să le dai. Ești răsfățatul aleșilor, dragul meu prieten cu minte găunoasă, pentru că tu i-ai adus pe oamenii obișnuiți în situația de a deveni cetățeni ai unei națiuni în care ideea de intimitate nu mai există, e interzisă, unde libertatea de gândire e anulată de cenzură, unde bogații se îmbogățesc și mai mult, iar celor mai săraci dintre noi le este imposibil să ducă o viață decentă, prea preocupați să luptăm pentru a supraviețui, adică să ne târâm zilele de azi pe mâine. Iar tu susții expozeuri folosind aceste concepte învechite, feudale, doar pentru a-ți crea o imagine strălucită de ales – menit să aducă doar nenorociri. Să mai spun, domnule doctor Gates? Sincer să fiu, cred că nu ți-ai ales bine mușteriu atunci când te-ai gândit că ai putea scoate castanele din foc cu mâna mea.

— Cum... îndrăznești? repetă pufnind de indignare profesorul, tot mai perplex, îndreptându-se nervos spre fereastră. Refuz să te mai ascult.

— Păi sigur că nu-ți convine, Randy. Dar uiți că atunci când predam la facultate și tu erai unul dintre studenții mei – unul dintre cei mai buni, însă nici pe departe cel mai strălucit – mă ascultai cu urechile făcute pâlnie. Bine ar fi să mă ascuți și acum.

— Ce dracu' vrei de la mine? tună Gates, întorcându-se spre el.

— O exprimare corectă ar fi ce vrei *tu* de la mine, nu? Adică informația pentru care nu mi-ai plătit cât trebuie. E foarte importantă pentru tine.

- Trebuie să intru în posesia ei.
- Întotdeauna erai agitat înainte de examen...
- Încetează! Ți-am plătit, așa că dă-mi informația.
- În cazul ăsta, va trebui să mai cer banl. Cei care te plătesc îți permit să dea mai mult.
- Nici un dolar în plus!
- Atunci am plecat.
- Stai!... Cinci sute, nici un dolar în plus.
- Cinci mii, altfel plec.
- E absurd!
- Vezi tu, peste douăzeci de ani...
- Bine... Bine, cinci mii.
- Zău, Randy. Citesc în tine ca într-o carte deschisă. Tocmai de aceea îți spuneam că nu te numeri printre cei mai străluciți, ci ești încă unul din cei care știu s-o întorcă din condei ca să pară străluciți. Iar părerea mea este că geme lumea de impostori dintr-ăștia... Zece mii, domnule doctor Gates, altfel mă opresc în primul bar care-mi iese în cale și spun tot.
- N-ai s-o faci.
- Ba bine că nu. Acum am dreptul să lucrez ca juristconsult. Zece mii de dolari. Cum preferi să plătești? Presupun că nu ai o asemenea sumă asupra ta, așa că mi se pare firesc să te întreb cum crezi că ai să-ți plătești datoria pentru informație?
- Îți dau cuvântul meu...
- Las-o baltă, Randy.
- Bine. Am să trimit banii la Boston Five mâine dimineată. Pe numele tău. Un cec.
- Foarte drăguț din partea ta. Însă, dacă șefilor tăi le vine cumva ideea să mă rețină pe drum și să nu mai apuc să ridic banii, te-aș ruga să le transmiți că o persoană necunoscută lor, un vechi amic de-al meu pe care mi l-am făcut pe stradă, deține o scrisoare în care am avut grijă să relatez tot ce s-a petrecut între noi. Același amic a primit instrucțiuni să o trimită prin poștă, cu confirmare de primire, pe adresa Procurorului General al statului Massachusetts, în cazul în care eu aș suferi un accident.
- E ridicol. Te rog, dă-mi informația.
- Păi, ce să-ți spun? Presupun că ești conștient în ce te-ai vârfat – o afacere care, după toate aparențele, pare a fi o operațiune extrem de delicată, o chestiune de stat, adică ultrasecretă... Pornind de la premiza că o persoană care dorește să plece dintr-un loc în altul presat de împrejurări va alege mijlocul de transport cel mai rapid cu putință, detectivul nostru cel băgăcios s-a dus glonț la aeroportul Logan și drept cine s-a dat, numai el știe. Cert este că a reușit să pună mâna pe foile de drum ale avioanelor care au plecat din Boston ieri dimineată, între șase jumătate și zece. După cum sper că-ți amintești, acest interval de timp corespunde instrucțiunilor pe care mi le-ai transmis: „vor pleca mâine dimineată la prima oră“.

— Și?

— Ai răbdare, Randolph. Doar mi-ai spus că nu notez nimic, așa încât trebuie s-o iau ușurel. Unde rămăsesem?

— Foile de drum.

— A, da. Conform spuselor detectivului Băgăcios, urmau să plece cu diverse zboruri unsprezece copii neînsoțiți și opt femei, dintre care două, călugărițe cu copii. Din cele opt – le includ aici pe călugărițele care plecau cu niște orfani în California – șase au fost identificate ca însoțitoare, spuse bătrânul vârând mâna în buzunar de unde scoase o foaie de hârtie bătută la mașină. Sigur că nu eu am scris-o la mașină, pentru simplul motiv că nu știu să bat. Führer-ul Băgăcios mi-a dat-o.

— Dă-mi-o! îi spuse Gates pe un ton poruncitor, repezindu-se la el cu mâna întinsă.

— Sigur, rosti bătrânul fost procuror acum în vârstă de șaptezeci de ani, înmânând foaia de hârtie fostului său student. Băgăciosul asta al nostru le-a verificat pe toate, mai mult ca să-și umple vremea și să nu zică că a stat de pomană. Nimic dubios cu aceste persoane, ba chiar s-a dovedit mai târziu, după ce am descoperit care era adevărata informație, că strădaniile sale inițiale au fost inutile.

— Cum? întrebă Gates brusc interesat, uitând de lista cu nume. Care informație?

— Informația că nici eu, nici Băgăciosul nu trebuia să notăm nimic. Primul indiciu că am găsit pista pe care o căutam a venit de la funcționarul Pan Am Airlines de serviciu în acea dimineață. El i-a pomenit detectivului nostru curios că, din noianul de probleme ivite în cursul zilei de ieri, își amintește de un politician sau, în sfârșit, un grangur la fel de important, care a cerut scutece la câteva minute după ce funcționarul nostru a intrat în tură, adică imediat după ora cinci patruzeci și cinci. Știai că printre obiectele pe care le oferă orice companie în timpul unui zbor se numără și scutecele, de dimensiuni dintre cele mai diverse?

— Ce încerci să-mi spui?

— Că cineva care se grăbea rău de tot a uitat ceva. O femeie neînsoțită care a plecat din Boston cu un copil de cinci ani și un bebeluș s-a îmbarcat într-un avion particular și, în drum spre pistă a trecut pe lângă ghișeul Pan Am. Funcționarul i-a satisfăcut cererea, iar mama i-a mulțumit personal. Înțelegeți tu, e și el tată și se pricepe la scutece și cam ce număr ar trebui pentru o anumită vârstă. Așa că i-a adus trei pachete...

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule magistrat, treci odată la subiect!

— Magistrat? spuse bătrânul cu ochii rotunjiți de uimire pe chipul pământiu. Îți mulțumesc, Randy. În afara prietenilor pe care mi i-am făcut la un păhărel sau la colț de stradă, nimeni nu mi-a mai spus așa de nu mai țin minte când. Pesemne de vină e răsuflarea mea cam aburindă de alcool.

— Ba nu. O clipă m-am întors în timp la vremea când te apuca logoreea și îți țineai interminabilele interpelări în tribunal sau predici la catedră!

— Nerăbdarea a fost întotdeauna punctul tău slab. Eu am pus-o întotdeauna pe seama iritării pe care o resimți când cineva nu e de acord cu punctul tău de vedere... În sfârșit, maiorul Băgăcios miroase când ceva e putred așa că s-a strecurat cumva lângă un dispecer de zbor care tocmai ieșea din tură și care s-a arătat dispus să accepte o mică sumă. Acesta a verificat toate listele de ieri și a descoperit că avionul în discuție era bifat, de pe computer, cu patru zerouri și i-a explicat maiorului Băgăcios, spre marea sa uimire, că zborul a fost avizat de guvern și că e ceva legat de securitatea statului. Nu avea foaie de zbor, deci nu cunoștea numele pasagerilor, doar traseul care ocolea rutele curselor de pasageri; și destinația lui.

— Care era?...

— Blackburne, Montserrat.

— Asta ce dracu' mai e?

— Aeroportul Blackburne de pe insula Montserrat aflată în Marea Caraibilor.

— Acolo s-au dus? Deci asta e!

— Nu neapărat. După părerea caporalului Băgăcios, care, mă văd nevoit s-o spun, știe cum să ia o urmă, de pe Blackburne pleacă o multime de curse locale către insulele din jur.

— Asta-i tot?

— Asta e, domnule profesor. Și, ținând cont de faptul că avionul în discuție avea trecute patru zerouri în dreptul numărului de zbor, adică acordul oficialităților (lucru pe care, întâmplător, l-am subliniat în scrisoarea mea către Procurorul General) eu consider că mi-am câștigat pe merit cei zece mii de dolari.

— Bețivan nenorocit...

— Iar te înșeli, Randy, îl întrerupse judecătorul. Alcoolic, da, asta sunt, dar niciodată nu m-am îmbătat. Beau întotdeauna atât cât să nu-mi pierd mințile. Este singura mea rațiune de a trăi. Eu sunt treaz tot timpul, mai ales că întotdeauna mă amuză... să stau de vorbă cu oameni de teapa ta.

— Ieși afară, spuse profesorul pe un ton amenințător.

— Cum, și n-ai de gând să-mi oferi ceva de băut pentru a întreține minunatul obicei pe care l-am căpătat?... Doamne-Dumnezeule, dar, pe cât văd eu, trebuie că ai aici o duzină de sticle nedesfăcute.

— Ia-ți una și pleacă.

— Mulțumesc. Cred că exact asta am să fac, spuse bătrânul judecător îndreptându-se spre o măsuță din lemn de cireș lipită la perete, pe care odihneau, așezate pe două tăvi din argint, diverse sticle și clondire pline-ochi cu whisky și coniac. Ia să vedem, continuă el și, luând două șervete imaculate le înfășură în jurul a două sticle, ba chiar trei. Dacă le țin strâns sub braț, cine mă vede o să-și închipuie

că duc la spălat câteva șervete murdare.

— N-ai vrea să ieși mai repede?

— N-ai vrea să-mi deschizi ușa? Mă cutremur numai la gândul că aș putea-o scăpa pe vreuna dintre ele în timp ce mă lupt cu clanța. Dacă se sparg? Dă-ți seama că asta are să-ți păteze reputația. Deși nu cred să mă-nșel presupunând că lumea te știe de persoană care n-a pus în viața ei pic de băutură în gură.

— Dispari! o ținu Gates pe-a lui, deschizând ușa.

— Ești drăguț, Randy, rosti bătrânul judecător în timp ce ieșea. Ajuns în hol, se întoarse și spuse:

— Să nu uiți de cecul meu – la Boston Five, mâine dimineață.

Cincisprezece mii.

— Cincisprezece?...

— Zău așa. Ce-o să-și închipuie oare Procurorul General aflând că te-ai întreținut cu mine? La revedere, domnule consilier.

Randolph Gates îi trânti ușa în nas, intră precipitat în dormitor și se opri în fața telefonului așezat pe noptieră. Spațiul acesta mic parcă îl liniștea întrucâtva, dându-i iluzia că nu este expus privirilor curioase și insistente care-l întâmpinau întotdeauna pretutindeni unde se ducea; camera era mai intimă, mai personală, oricum departe de musafiri nepoftiți. Telefonul pe care trebuia să-l dea îl irita în asemenea măsură încât nu fu capabil să priceapă instrucțiunile pentru convorbiri internaționale. În schimb, formă enervat numărul centralei.

— Aș dori o comandă pentru Paris, spuse el.

CAPITOLUL VI

Bourne avea chipul tras de oboseală, iar trupul îi amortise de încordarea cu care studiasse, aplecat deasupra lor, listele editate de imprimanta calculatorului central al Agenției, acum răvășite și împrăștiate în neorânduială pe măsua joasă din fața canapelei. Preț de aproape patru ore, examinase fără întrerupere informațiile primite, rupt de realitate, uitând complet că „baza” ar fi trebuit să-l contacteze până acum, mult prea preocupat să dea de un fir care să facă legătura între Șacal și Hotelul „Mayflower”.

Prima categorie de persoane – de care, de altfel, își propuse să se ocupe ceva mai târziu – era formată dintr-un amalgam de cetățeni străini – englezi, italieni, suedezi, vest-germani, japonezi și taiwanezi. Cei de la Departamentul de Stat și Agenția Centrală de Informații își făcuseră cu conștiinciozitate temele, verificându-i pe rând și analizând motivația prezenței lor la acest hotel, indiferent dacă scopul declarat al vizitei erau afacerile sau rezolvarea unor chestiuni de ordin personal. Cel puțin cinci persoane particulare cu greutate și firme serioase le-au confirmat identitatea și au garantat pentru fiecare parte,

În final dovedindu-se că toți întrețineau relații vechi cu persoanele sau firmele respective aflate în regiunea din jurul Washingtonului. Dosarele erau curate, fără pată, și nu apărea nici o mențiune care să pună seriozitatea oaspeților hotelului sub semnul întrebării. Iar dacă omul Șacalului se afla cumva printre ei – ceea ce era foarte probabil – atunci Jason trebuia să completeze listele trimise de Agenție cu date și informații suplimentare pe care nu avea timp să le strângă acum. Poate va fi nevoie să revină și să verifice din nou acest grup, însă mai întâi trebuia să citească totul, până la capăt. Avea atât de puțin timp la dispoziție!

Din restul de aproximativ cinci sute de americani care fuseseră cazați la hotel, două sute doisprezece aveau fișe în băncile de date ale serviciului de informații deoarece majoritatea încheiaseră tranzacții cu statul. Totuși, dosarele a șaptezeci și opt din oaspeții hotelului cuprindeau aprecieri negative la adresa titularilor, iar dintre aceștia, treizeci și unu erau de competența Serviciului American pentru Venitul Național, ceea ce însemna că erau suspectați de a fi distrus sau falsificat acte contabile sau de a fi eludat fișcul deschizându-și conturi ilegale în Elveția sau pe Insula Cayman. Însă nici unul dintre ei nu reprezenta un pericol real. Erau niște îmbogățiți oarecare, niște răufăcători de duzină care nici măcar nu dăduseră dovadă de prea mare inteligență cu matrapazlăcurile lor și, în același timp, genul de „emisari” de care Carlos s-ar fi ferit ca de ciumă.

Rămăneau astfel patruzeci și șapte de suspecti. Bărbați și femei – dintre care unsprezece se înscriseră în registrul hotelului ca familisti – cu numeroase legături de afaceri în Europa, în special la firme de tehnologie informatică sau agenții specializate din industria nucleară și aerospațială, toți ținuți sub observație, bănuți de a vinde informații secrete agenților din blocul comunist, prin urmare Moscovei. Dintre cei patruzeci și șapte de suspecti, doisprezece – printre aceștia se numărau și două cupluri din totalul de unsprezece – fuseseră de curând în Uniunea Sovietică, toți sub identități de împrumut. Faimosul și temutul Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti, sau altfel spus, KGB, avea tot atâta nevoie de serviciile Șacalului cât Papa de la Roma. Pentru că Ilici Ramirez Sanchez, cel care avea să devină mai târziu asasinul Carlos, urmasc un prigram special de antrenament în tabăra „americană” de pregătire militară de la Novgorod, o unitate ultrasecretă unde de-o parte și de cealaltă a străzii se înșiruiau stații de benzină și băcănii, prăvălii și „Burger King”, toată lumea vorbea americana în diverse dialecte, iar rusa era interzisă, și unde cei care treceau cu succes toate examenele erau admiși la cursul superior, acela de pregătire a agenților de infiltrare. Șacalul trecuse cu brio toate aceste probe dar, când Komitetul a descoperit că tânărul revoluționar venezuelean înțelege să elimine cu brutalitate toate obstacolele care i se ivesc în cale, până și urmașilor

bestialului și sângerosului GRU li s-a părut exagerată această metodă de soluționare a diferendelor. Sanchez a fost imediat eliminat și așa s-a născut Carlos Șacalul. Astfel încât, cele douăsprezece persoane care se întorseseră din Uniunea Sovietică nu puteau constitui în nici un fel o verigă de legătură. Asasinul nu ar fi îndrăznit să se apropie de ei deoarece toate serviciile din cadrul KGB primiseră ordin expres de a-l lichida, imediat ce i-ar fi dat de urmă. Novgorodul trebuia protejat cu orice preț.

Iar cercul suspectilor s-a restrâns astfel la treizeci și cinci de persoane, trecute în registrul de intrări al hotelului drept nouă cupluri, patru femei neînsoțite și treisprezece bărbați care călătoreau singuri. Listele care îi parveniseră de la Agenție cuprindeau toate informațiile prezente în bazele de date și furnizau o relatare amănunțită de fapte reale și o succesiune de speculații care ofereau în final imaginea negativă a fiecărui individ. De fapt, ipotezele erau cu mult mai numeroase decât faptele, bazându-se prea adeseori pe afirmații ostile făcute de tabăra adversă, de concurență, însă fiecare trebuia examinată cu atenție (majoritatea cu neplăcere) fiindcă în acest noian de informații puteau exista un cuvânt sau o propoziție, o localitate sau o acțiune care să-l conducă la Carlos.

Telefonul sună strident și întrerupse astfel firul gândurilor lui Jason. Clipi derutat la auzul sunetului obraznic și insistent care îi tulburase meditația de parcă s-ar fi străduit să localizeze de unde provine, după care țâșni în picioare, se repezi la birou și ridică receptorul la cel de-al treilea apel.

— Da.

— Alex. Sunt la colț.

— Urci?

— Nu prin hol. Am aranjat să intru pe ușa de serviciu, însoțit de o gardă de corp angajată azi după-amiază.

— Îți acoperi toate urmele, da?

— Nu atâta cât mi-aș dori, îi răspunse Conklin. Țsta nu-i un meci obișnuit. Ne vedem peste cinci minute. Bat o dată.

Bourne închise telefonul, se așeză la loc pe canapea și extrase din teancul de foi trei care îi atrăseseră atenția, nu din pricină că ar fi conținut cine știe ce date relevante despre Șacal. De fapt, era vorba de date disparate, în aparență lipsite de importanță, care puteau să dovedească, până la urmă, când nu va mai avea de ce să se lege, că între cei trei exista totuși o legătură. După pașapoarte, cei trei americani aterizaseră la aeroportul internațional din Philadelphia exact la șase zile diferență unul de celălalt, în urmă cu fix opt luni, două femei venind de la Marakech și Lisabona și un bărbat, din Berlinul de Vest. Prima dintre femei era decorator și plecase să cumpere din orașul marocan obiecte populare pentru interiorul pe care îl amenaja, cea de-a doua era directoare la Chase Bank,

Departamentul Relații Externe, iar bărbatul era inginer de aeronave, temporar „împrumutat” de Aviație de la McDonnell-Douglas. Ce întâmplare putea să adune trei persoane atât de deosebite, cu profesii atât de diferite, în același oraș, la interval de numai o săptămână? Să fi fost vorba de o coincidență? Tot ce se poate. Însă, dat fiind numărul mare de aeroporturi internaționale cu care era împânzită întreaga Americă, dacă e să ne gândim numai la cele mai frecventate – New York, Chicago, Los Angeles, Miami – i se părea cel puțin bizar că dintre toate, cei trei aleseseră tocmai Philadelphia. După cum ciudat (ba chiar neverosimil) i se părea faptul că aceleași trei persoane aveau să tragă, opt luni mai târziu, la același hotel din Washington; și în același timp Jason era curios să afle părerea lui Conklin când îi va relata ceea ce descoperise.

*
* *

— I-am trecut pe toți la catastif, spuse Alex lăsându-se să cadă în fotoliul din fața măsuței și a listelor.

— Știi?

— N-a fost cine știe ce să pun lucrurile cap la cap. Sigur, n-aș fi avut atâta bătaie de cap dacă făceam treaba ca un computer.

— Puteai și tu să-mi strecoți o notă! Stau cu nasul în drăciile astea de la opt.

— N-am aflat – adică nu i-am dibuit – decât după nouă și nu voiam să te sun din Virginia.

— Asta ar fi o altă tărășenie, nu? spuse Bourne așezându-se pe canapea și aplecându-se încordat spre prietenul său.

— Da. Și e al naibii de încurcată.

— Meduza?

— E chiar mai rău decât mi-am închipuit. N-aș fi crezut niciodată.

— Exagerezi.

— E-o încurcătură de mațe, ripostă fostul agent secret. Nici nu știu cu ce să-ncep... Cu Direcția de Aprovizionare a Pentagonului? Sau cu Comisia Federală pentru Comerț? Cu ambasadorul nostru de la Londra? Sau poate cu comandantul suprem al NATO?

— Dumnezeule!...

— A, pâi să știi că am un pește și mai mare. Șeful Statului Major al Armatei.

— Isuse! Asta ce mai e? O cabală?

— Ce exprimare academică, domnule savant. Poți să-i zici pe șleau conspirație, una cu rădăcini adânci, alunecoasă și secretă care, după atâta amar de ani, încă trăiește și e bine mersi! Și țin legătura unii cu alții, de la posturile-cheie pe care le dețin. De ce, te-ntreb?

— Care-i scopul? Ce urmăresc?

- Asta am spus și eu mai devreme, adică, te-am întrebat.
- Trebuie să existe o explicație.
- Mai precis, un motiv. Și pe-asta am spus-o și s-ar putea să fie de fapt ceva foarte simplu. Poate că încearcă să-și ascundă păcatele tinereții. Nu asta căutăm și noi? O adunătură de foști membri ai Meduzei, care s-ar da de ceasul morții la gândul că trecutul le-ar putea fi scos de la naftalină.
- Asta trebuie să fie.
- Ba nu, și acum să știi că vorbește instinctul Sfântului Alex care a rămas fără grai. Reacția lor a fost prea promptă, iar frica prea autentică, de parcă aș fi vorbit de ceva prezent, nu îngropat de douăzeci de ani.
- M-ai încurcat.
- Și eu m-am încurcat. Ceva nu e ce pare a fi, iar mie mi-a ajuns până peste cap câte greșeli am făcut până acum... De data asta însă nu cred că mă-nșel. Azi-dimineață spuneai că ție îți sună a organizație, a rețea, iar eu mi-am zis că bați câmpii. Mi-am zis că avem de-a face cu câteva personaje sus-puse, de calibru greu, care s-ar simți jenate să fie târate într-un scandal și făcute arșice pentru niște prostii de acum douăzeci de ani; sau care, pe bună dreptate, nu doresc să pună guvernul într-o situație delicată și pe care, tocmai de aceea, i-am putea folosi, adică i-am putea obliga, fiindcă le e frică să nu dea socoteală pentru o vină colectivă, să spună și să facă anumite lucruri pe care le impunem noi. Da' ce-am descoperit acum e cu totul altceva. Aici e vorba de prezent și, să mă tai în șapte, zău dacă pricep despre ce-ar putea fi vorba. Parcă nu le e numai frică, au intrat în panică... și-au ieșit complet din minți. Ne-am împotmolit, domnule Bourne, și puțin lipsește să cădem în nas. Sau, ca să folosesc limbajul colorat al pitorescului tău prieten Cactus: Ce-avem în obiectiv ne zice c-am festelit-o.
- Eu rămân la părerea mea și susțin că nimic nu ne poate îngrijora mai mult decât Șacalul! Cel puțin, nu pe mine. Restul poate să se ducă dracului.
- Sunt de acord cu tine, în rest vorbeam și cu așa, la pereți... Voiam doar să aflu și tu ce gândesc... Cu excepția unei perioade foarte scurte de timp, cea mai împușată. David, noi nu am avut secrete unul față de celălalt.
- Aș prefera să-mi spui Jason.
- Da, știu, îl întrerupsese Conklin. Nu-mi place, dar n-am încotro.
- Chiar așa?
- Da, rosti Alex cu blândețe, închizând ochii. Mi-aș da și viața să nu se fi întâmplat așa, dar nu-mi stă în puteri să schimb situația.
- Atunci fă bine și ascultă-mă. Cu mintea aia răsucită a ta – întâmplător, epitetul îi aparține lui Cactus – născocește și tu cel mai diabolic scenariu cu puțință și trăneste-i pe nemernicii ăștia cu capul

de pereți, să nu-și revină decât dacă joacă așa cum le cânti tu. Iar ordinul tău va fi să nu întreprindă nimic până nu-i cauți să le spui cu cine să ia legătura și ce să facă.

Conklin își privi, cu îngrijorare și cu un dureros sentiment de vinovăție, prietenul care trebuia să treacă din nou printr-o grea încercare.

— Problema e că s-ar putea să nu-mi vină în minte nici un scenariu care se potrivește în schema asta, spuse Alex calm. A doua greșală n-o mai fac. Nu în situația dată. Am nevoie de mai multe date decât dețin în acest moment.

Bourne își plesni furios palmele de genunchi. Se uită la colile mari de hârtie împrăștiate în fața lui, fără să le vadă, se încruntă și clipi des. Un mușchi al maxilarului îi zvâcnea de o mânie abia stăpânită. În nici trei secunde însă, pe chipul său se așternu un calm desăvârșit, iar când vorbi, rosti cuvintele pe același ton liniștit ca și Conklin înainte.

— Foarte bine. Atunci ai să scoți unul. Rapid.

— Cum?

— Mă folosești pe mine. Ți-l fac eu. Am nevoie de nume, adrese, restaurante la care merg și obiceiuri deochete (dacă se știe care sunt acelea). Spune-le băieților tăi să se pună pe treabă. În noaptea asta. Dacă-i nevoie, să sape până mâine dimineață.

— Ce naiba ai de gând să faci? strigă Conklin, iar trupul său subțire zvâcni înainte. Vrei să dai buzna în casele lor? Să le înfigi pioneze în fund între păhărelul de tărie și gustare?

— La asta nu m-am gândit, îi răspunse Jason zâmbind sumbru. Zău că ai o imaginație îngrozitoare.

— Iar tu te-ai jicnit!... Iartă-mă, nu asta am vrut să spun.

— Și de ce nu? îl întrerupse calm Bourne. Doar nu-ți vorbesc despre dinastia Manchu sau Ching. Ținând seama de starea psihică și de amnezia de care mai sufăr încă, cred că aluzia la starea mea mentală nu este deloc deplasată.

Jason făcu o pauză, după care continuă aplecându-se ușor spre interlocutorul său.

— Să-ți spun ceva, Alex. E-adevărat că nu-mi amintesc chiar totul, însă o bună parte din felul de a gândi pe care tu și Treadstone mi l-ați inoculat este încă intact. Am dovedit-o în Hong Kong, la Beijing și în Macao, și am s-o dovedesc iarăși. Trebuie să fac acest pas. Dacă nu, ce-mi mai rămâne pe lumea asta?... Hai, obține informațiile. Ai amintit câteva persoane care sunt aici, la Washington. La aprovizionarea Pentagonului, sau cam așa ceva...

— Departamentul de Aprovizionare, Intendența, îl corectă Conklin. E mult mai tare. E general și-l cheamă Swayne. După aia mai e și Armbruster, șeful Comisiei Federale de Comerț, și Burton de la...

— Șeful Marelui Stat Major al Armatei, completă Bourne. Amiralul „Joltin” Jack Burton, comandantul Flotei a Șasea.

— Unul și același. Inițial, un zbor în zona sudică din Marea Chinei, acum mare și tare și cu umărul lăsat sub epoleți.

— Repet, spuse Jason, pune-i pe băieți la treabă. Peter Holland o să te sprijine. Găsește tot ce se poate găsi despre fiecare.

— Nu pot.

— CE?

— Îți pot procura dosarele celor trei din Philadelphia pentru că fac parte din proiectul Mayflower, adică operațiunea Șacalului. Dar nu mă pot atinge nici cu un deget de cei cinci – până acum sunt cinci – continuatori ai Meduzei.

— Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nu avem de ales. Nu putem pierde timpul!

— Timpul nu va avea nici un înțeles pentru noi când vom fi trecut pe lumea cealaltă. Și nici pe Marie sau pe copii n-o să-i ajute prea mult.

— Acum ce Dumnezeu vrei să spui?

— De-aia am întârziat. De-aia n-am vrut să te sun din Virginia. Și tot de-aia l-am rugat pe Charlie Casset să vină să mă ia de la vila din Vienna; și până în clipa când am ajuns aici, n-am fost tocmai sigur că n-o să-mi gălesc sfârșitul pe drum.

— Haide, agentule, zi odată.

— Bine, așa am să fac... N-am scăpat o vorbă nimănui cum că m-ar interesa unii foști membri ai Meduzei, fiindcă am considerat că-i o poveste care ne privește numai pe noi doi și pe nimeni altcineva.

— Chiar m-am mirat. Când am vorbit cu tine azi după-amiază mi s-a părut mie că ești cam reținut. Suspect de reținut, dat fiind locul din care-mi telefonai și aparatura pe care o au acolo.

— Nimic de reproșat nici încăperilor și nici aparaturii. Casset mi-a mărturisit după ce-am ajuns acolo că Agenția nu vrea să transpire nimic din ce se petrece între patru pereți și asta socotesc că e cea mai bună garanție. Nu-s nici microfoane, nici aparate de ascultare, absolut nimic. Și, crede-mă, am respirat ușurat când mi-a spus toate astea.

— Bine, și-atunci nu văd care-i problema. De ce vrei să abandonezi?

— Fiindcă înainte de a face primul pas în teritoriul Meduzei, trebuie să mă lămuresc care-i treaba cu un anume amiral... Atkinson, distinsul nostru ambasador pe lângă Curtea de la St. James din Londra, s-a exprimat foarte clar. A intrat în panică și i-a dat de gol pe Burton și Teagarten de la Bruxelles.

— Și?

— Cu gura lui a spus că dacă ar exista vreun pericol ca ceva din cele petrecute la Saigon să transpire, el este în stare să manevreze lucrurile la Agenție – pentru că e în relații strânse cu vârfurile de la Langley.

— Și?

— Din câte știu eu, la Washington, „vârfurile” îi desemnează

pe cei care au acces la informațiile ultrasecrete, iar la Langley nu poate fi vorba decât de directorul Agenției... Pe care-l cheamă Peter Holland.

— Azi dimineață îmi spunea că bucuros ar curăța, fără pic de remușcare, un membru al Meduzei.

— Fiecare este liber să spună ce vrea. Mă-ntreb însă dacă ar face-o cu adevărat.

De cealaltă parte a Oceanului Atlantic, în vechiul cartier parizian Neuilly-sur-Seine, un bătrân îmbrăcat într-un costum ponosit și cam jegos mergea târșindu-și picioarele spre intrarea celebrei catedrale „Le Saint Sacrement”. Deasupra capetelor trecătorilor, clopotele începură să bată anunțând liturghia, iar bărbatul se opri pe trotuar, se închină cu evlavie și murmură cu ochii înălțați spre cer:

— *Angelus domini nuntiavit Mariae.*

Își duse mâna dreaptă la buze, trimise un sărut cucernic spre crucifixul montat deasupra arcadei din piatră de la intrare, apoi urcă treptele și trecu prin ușile masive, conștient că este fixat cu dispreț de doi preoți tineri îmbrăcați în sutană. „Îmi cer scuze că pângăresc parohia voastră avută”, își spuse în sinea lui în timp ce aprindea o lumânare și o așeza în sfeșnic, „însă Isus Cristos s-a exprimat foarte clar când a zis că preferă oamenii ca mine, nu ca voi. «Cei săraci vor moșteni Împărăția Cerului» – dacă n-o furați voi și p-asta”.

Bătrânul călca cu băgare de seamă pe culoarul central care ducea spre altar, cu mâna dreaptă sprijinindu-se ferm de băncile de rugăciune pentru a nu-și pierde echilibrul, în timp ce cu stânga își pipăia gulerul cam mare al cămășii și nodul cravatei pentru a se asigura că totul este în bună orânduială. De la o vreme încoaie, bătrânica lui era așa de slăbită încât abia dacă mai reușea să-i înnoade cum se cuvine drăcovenia asta la gât, însă insista, ca în vremurile bune de altădată, să îi aranjeze ea ținuta înainte de a pleca la lucru. Era o femeie pe cînste. Răsesea cu lacrimi amintindu-și de seara în care, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, ea înjurase cu năduf cât se căznise să-i prindă butonii la manșetă fiindcă scăpase cam mult apret în lighean și cămașa era prea scorjoasă. În noaptea aceea, atât de îndepărtată, când se dusese pe strada St. Lazare, la cartierul general al peștelui târfelor din cartier, ea insistase să arate ca un distins funcționar, corect îmbrăcat, cu servietă diplomat – o servietă care, lăsată la fața locului, explodase aruncând în aer aproape o jumătate de clădire. Și, douăzeci de ani mai târziu, ce se mai ostenise să-i

ajusteze pe talie paltonul de furat în care plecase îmbrăcat să jefuiască Grande Banque Louis IX de pe Rue Madeleine, condusă de un om subțire, alături de care el luptase în Rezistență, dar care avusese tupeul să îi refuze un împrumut. Ce vremuri bune! Urmate, ce-i drept, de momente de restriște, apoi de o perioadă de boală și de privațiuni care duseseră la timpuri și mai grele – de fapt, vremuri de sărăcie lucie în care nu avuseseră nici după ce bea apă. Până într-o zi, când în viața lor apăruse acel bărbat cu oferta lui ciudată de lucru și cu încă și mai ciudatul său contract nescris. Din acel moment le-a venit inima la loc și au început să o ducă mai bine cu banii. Aveau suficient să-și cumpere hrană și vin ceva mai de soi, pentru haine pe măsură în care nevastica lui începuse și ea să arate ca lumea și, lucru important, pentru doctorii care o ajutau să-și calmeze durerile. Costumul și cămașa pe care le purta în acea dimineață le scosese de pe fundul unui cufăr. În multe privințe, el și soția lui erau ca niște actori ce bat țara în lung și-n lat cu trupa lor ambulantă. Aveau costumații pentru toate rolurile cu putință. Asta era pâinea lor... Iar astăzi, tot ca să-și câștige pâinea plecase de acasă. În dimineața asta se ducea la liturghie cu treabă.

Bătrânul se aplecă greoi și lăsă genunchiul în pământ fără a atinge însă podeaua dinaintea crucifixului din altar, după care îngenunche în fața locului dinspre culoarul celui de-al șaselea șir de bănci de rugăciune și aruncă o privire spre cadranul ceasului. Două minute și jumătate mai târziu, săltă capul și se uită în jur cu o nepăsare studiată. Vederea lui slăbită se obișnuise cu lumina difuză din interiorul catedralei, iar acum distinge, ce-i drept vag, siluete omenești, suficient ca să vadă ce se petrece în jur. În catedrală nu se aflau mai mult de douăzeci de credincioși, majoritatea adânciți în rugăciune, restul meditănd, cu ochii ridicați cu venerație spre crucifixul de aur masiv din altar. Nu aceștia îl interesau însă pe el. Și, deodată, zări ceea ce căuta; iar în acel moment se liniște, știind că totul decurgea conform planului. Un preot înveșmântat într-o sutană neagră se îndreptă spre strana din stânga și dispăru în spatele draperiilor grele, purpurii, ale cabinei de spovedanie din absidă.

Bătrânul se uită din nou la ceas pentru că din acest moment începea numărătoarea inversă. Și totul era cronometrat perfect – așa lucra marele senior care era Șacalul. După două minute, curierul împovărat de ani se ridică anevoie din bancă, ieși pe culoarul central, lăsă iar genunchiul în pământ, pe cât îi permiteau oasele bătrâne, și își croi drum, șovăitor pe picioarele betegite, spre cea de-a doua cabină de spovedanie care se afla în partea stângă. Trase draperia și intră.

— Angelus Domini, murmură el îngenunchind și repetând cuvintele pe care le rostise de sute de ori în cursul ultimilor cincisprezece ani.

— Angelus Domini, fiule, îi răspunse o voce de bărbat al cărui

chip nu se zărea din spatele paravanului traforat.

— Binecuvântarea fu imediat însoțită de un puternic acces de tuse, ca un horcăit.

— Cum îți mai merge, în ultima vreme?

— Binișor, datorită unui amic misterios... prietenul meu.

— Ce mai zice doctorul despre nevasta ta?

— Mie-mi zice ce n-are curajul să-i spună ei, Dumnezeu să ne ajute. În ciuda aparențelor, eu o să trăiesc mai mult decât ea. Boala care o macină de vie are s-o răpună tare curând.

— Îmi pare rău. Cât mai are de trăit?

— O lună, cel mult două. Nu mai e mult și n-o să se mai scoale din pat... Și curând, învoiala noastră ajunge la scadență.

— De ce?

— Fiindcă nu o să mai aveți nici o obligație față de mine, iar eu sunt de acord. Ați fost tare bun cu noi, cu am apucat să pun ceva bani deoparte și, de-acum, nu-mi mai trebuie mare lucru. Să fiu cinstit, când știu ce mă așteaptă, mă cuprinde tristețea și ca o oboseală...

— Ingrat nenorocit ce ești! Șuieră vocea din spatele ferestruicii. După toate câte le-am făcut pentru tine; și toate promisiunile!

— Poftim?

— Ești gata să-ți dai viața pentru mine?

— Sigur, doar așa ne-am învoit.

— Atunci ascultă. Ai să trăiești pentru mine!

— Sigur, dacă asta vrei. Voiam doar să știți că în scurt timp n-am să mai fiu o povară. Puteți să mă înlocuiți ușor. Oricând se va găsi altcineva să-mi ia locul.

— Ți interzic să faci presupuneri în numele meu!

Accesul de furie se sfârși cu o tuse seacă părând să confirme zvonurile care începuseră să se răspândească în cartierul săracilor din Paris: Șacalul era bolnav, poate bolnav de moarte.

— Pentru noi dumneavoastră reprezentați viața. Vă respectăm. De ce aș face așa ceva?

— Tocmai ai încercat... Ascultă, am o însărcinare pentru tine care s-ar putea să-i ușureze femeii tale plecarea dintre noi. O să purcedeți împreună într-o călătorie spre meleaguri încântătoare, de vis, numai voi doi. Ai să-ți iei actele și banii din locul știut.

— Dacă-mi permiteți întrebarea, unde plecăm?

— Pe Insula Montserrat din Marea Caraibilor. Ai să primești instrucțiunile chiar pe aeroportul Blackburne de pe insulă. Să nu te abată de la ele.

— Cum să mă abat... Aș mai avea însă o întrebare, dacă nu vă supărați. Ce trebuie să fac?

— Să găsești o femeie cu doi copii și să te împrietenești cu ei.

— Și după aia?

— Îi omori.

Brendan Prefontaine, fost judecător federal la Circumscripția

Judecătorească nr. 1 a statului Massachusetts, ieși de la banca Boston Five aflată pe Strada Școlii, cu buzunarele burdușite de bani – în total cincisprezece mii de dolari. Senzația era reconfortantă și, în același timp, amețitoare, după cei treizeci de ani de lipsuri și privațiuni – o existență precară și prea strâmtorată. De la ieșirea din închisoare, rar i se întâmplase să aibă asupra sa mai mult de cincizeci de dolari. Trăia o zi memorabilă.

Dar parcă mai era ceva. Îi neliniștea gândul că Randolph Gates se învoise să îi plătească suma pe care i-o ceruse, ba că se mai și ținuse de cuvânt. Gates făcuse o mare greșală. Pentru că, cedând cererii lui, îi dezvăluise gravitatea situației în care se afla. Depășise faza de lăcomie în care nimeni și nimic nu-i putea sta în cale și intrase într-un teritoriu de-a dreptul periculos, minat. Prefontaine nu știa nici cine sunt femeia și copiii, nici care era natura relației dintre ei și „lordul Randolph of Gates“, însă oricine ar fi fost aceștia și orice ar fi avut de împărțit, era convins că junele Gates numai bine nu le dorește.

O figură atât de legendară, un semizeu, un personaj ireproșabil aflat pe culmile lumii juridice nu-i plătește unui „gunoi“, un alcoolic înveterat și o figură demnă de dispreț cum era Brendan Patrick Pierre Prefontaine o sumă fabuloasă ca aceasta doar pentru că sufletul lui imaculat cântă alături de arhanghelii și îngerii din Rai. Mai degrabă era tentat să creadă că acest suflet era vândut lui Lucifer. Și cum așa păreau să stea lucrurile, poate ar fi fost interesant ca același gunoi să afle mai multe, pentru că, folosind o exprimare populară, devine periculos să știi prea multe – mai mult din punctul de vedere al celui care nu dorește să se afle adevărul decât al celui care deține doar câteva frânturi de informații și care și-ar putea astfel face o idee complet eronată despre situație. Cincisprezece mii astăzi și, cine știe, cincisprezece mii mâine dacă... dacă un anumit „gunoi“ lua avionul și ateriza pe Insula Montserrat spre a încerca să se lămurească într-o privință.

Și apoi, își spuse judecătorul (irlandezul din el chicotind poznaș, iar sângele francez opunând o slabă împotrivire), el nu mai avusese o vacanță ca lumea de nu mai ținea minte când. Doamne Sfinte, numai gândul și era de ajuns să îi dea aripi. Să mai aibă cineva îndrăzneala să susțină că e un om sfârșit.

Zis și făcut. Brendan Patrick Pierre Prefontaine opri un taxi, lucru pe care treaz fiind nu-l mai făcuse de zece ani încoace și îi ceru șoferului, întrucâtva sceptic, să-l ducă la „Louis“, magazinul pentru bărbați de la Faneuil Hall.

— Ai parale, tataie?

— Destul cât să-ți dau și ție să te mai tunzi și să-ți tratezi acneea juvenilă de pe față, tinere. Dă-i bice, Ben Hur. Sunt cam grăbit.

Deși hainele puteau fi alese direct de pe umeraș, erau foarte scumpe. După ce-i flutură pe la nas tinerei vânzătoare cu buze roșii ca cireașa un teanc de bancnote de o sută, acesteia îi veni inima la loc

și deveni brusc extrem de serviabilă. O valigioară din piele lăcuită adăposti curând toate articolele vestimentare necesare unei călătorii, iar Prefontaine își aruncă costumul, cămașa și pantofii uzați la canal, preferându-le, firește, hainele noi. Într-o oră ajunsese să semene cu bărbatul de care își amintea că existase cu ani în urmă: stimabilul Brendan P. Prefontaine (Renunțase la „P”-ul de la Pierre din motive lesne de înțeles).

Un alt taxi îl duse la pensiunea modestă din Jamaica Plains de unde luă în grabă câteva articole de strictă necesitate printre care și pașaportul, obiect pe care îl ținea pregătit pentru cazuri de forță majoră (era preferabil să dispară în grabă decât să zacă între pereții unei închisori) și același taxi îl depuse pe peronul din fața aeroportului Logan, de astă dată șoferul nemaieexprimându-și îndoiala că avea cu ce să achite cursa. Desigur, nu hainele îl fac pe om, își spuse Brendan filozofic, însă dintotdeauna ele au insuflat respect și încredere lacheilor servili. La biroul de informații din incinta aeroportului află că legătura dintre Boston și Montserrat era asigurată de trei companii de zbor. Întrebă unde se afla cel mai apropiat ghișeu și se prezentă pentru a cumpăra un bilet la următoarea cursă. Cum era și firească, Brendan Patrick Pierre Prefontaine avea să zboare la clasa întâi.

Pe aeroportul Orly din Paris, un steward al companiei Air France împingea cu mare atenție și deferență un cărucior de invalid în sus pe rampă, spre ușa avionului Boeing 747. În el era instalată o femeie în vârstă, firavă și strident machiată, dată pe buze cu prea mult ruj, care purta pe cap o pălărie cu cel puțin un număr mai mare, împoțonată cu pene de papagal cacadu australian. Ai fi zis o caricatură de femeie de n-ar fi fost ochii mari care priveau din spatele zulușilor de păr cărunți prost vopsit într-o nuanță roșcată – ochi vii, sfredelitori și inteligenți, licărind de voioșie. Ca și când femeia li s-ar fi adresat poznaș tuturor celor care o priveau cu un: „Lăsați, *mes amis*, el mă place așa cum sunt, iar pentru mine, numai asta contează. Pe părerea voastră nu dau nici o ceapă degerată”. El era bărbatul care pășea alături de ea atingând-o din când în când pe umăr cu tandrețe; sau poate pentru a se sprijini... Însă atingerea avea o anume notă de poezie, iar gestul vădea o complicitate împărtășită numai de ei. La o privire mai atentă, zăreai jucând lacrimi în ochii bărbatului, pe care acesta avea grijă să și le șteargă pe furiș, ferindu-se ca ea să nu-l vadă.

— *Il est ici, mon capitaine*, îl anunță stewardul pe comandantul aeronavei, care își întâmpină primii pasageri la scara avionului.

Pilotul ridică curtenitor mâna stângă a femeii și o duse la buze, apoi își îndreptă ținuta și îl salută ceremonios pe bătrânul cărunț și distins care purta prinsă la piept prețioasa medalie *Légion d'honneur*.

— Este o adevărată cinste să vă avem printre noi, *monsieur*; rosti comandantul aeronavei. Sunt căpitanul avionului, la dispoziția dumneavoastră.

Cei doi își scuturară mâinile bărbătește, după care pilotul continuă:

— Dacă aveți nevoie de ceva, *monsieur*, faceți-ne doar un semn. Eu și echipajul meu suntem onorați să vă îndeplinim cea mai mică dorință.

— Sunteți deosebit de amabil.

— Cu toții vă suntem recunoscători – noi toți, întreaga Franță.

— Ei, fleacuri...

— Să fii distins cu o asemenea decorație de marele Charles în persoană și declarat erou al Rezistenței – eu zău că n-aș numi asta un fleac. Gloria de care v-ați acoperit nu se va șterge niciodată.

Căpitanul pocni din degete spre cele trei stewardese aflate în compartimentul gol de clasa întâi.

— Nu mai stați, *mademoiselles*. Grăbiți-vă să-l ajutați pe acest brav luptător al Franței și pe doamna sa.

Astfel, ucigașul cu atâtea nume de împrumut fu condus la șirul de locuri din stânga, în față, iar doamna lui, transferată cu blândețe, pe brațe, din căruciorul cu roțile pe fotoliul dinspre culoar. El, bravul luptător, luă loc pe scaunul de la fereastră. Gustările erau pregătite dinainte și, o dată cu ele, le fu adusă pe tavă, în cinstea acestui eveniment memorabil și ca semn al respectului cuvenit, o sticlă de șampanie Cristal. Căpitanul ridică primul paharul, închinând în sănătatea lor, după care se întoarse grăbit în carlingă, iar bătrâna îi făcu poznaș cu ochiul bărbatului ei. Peste câteva clipe, pasagerii începură să urce la bord și nu puțini erau aceia care aruncau priviri încărcate de admirație spre perechea vârstnică, „marele bărbat și soția sa”. Pentru că în sala de așteptare a companiei Air France se împrăștiase repede vestea că „un mare erou... decorat de marele Charles în persoană... în Alpi a ținut singur piept unei adevărate armate formată din șase sute de fritzi... ba nu, fuseseră o mie...”

Iar în timp ce avionul uriaș prindea viteză pe pistă și, cu o bufnitură surdă, se desprindea de sol înălțându-se spre cer, bătrânul și „încercatul erou al Franței” – ale cărui unice fapte de vitejie de care își amintea din vremea Rezistenței fuseseră jaful, lupta pentru supraviețuire, bătăile pe care i le dăduse nevestii-sii și grija de a se ține cât mai departe de orice soi de muncă cinstită sau luptă într-o formă organizată – vâri mâna în buzunar și își scoase actele. Fotografia lui se afla la locul cuvenit, însă era singurul lucru în care se recunoștea. Restul – nume, data și locul nașterii, ocupația – îi erau total străine; ca și lista nesfârșită de medalii și decorații care era, ei bine, de-a dreptul formidabilă. Sigur, nimic din toate acestea nu corespundea realității însă, pentru situația în care i-ar fi dat cuiva prin minte să se refere la șirul lung de distincții, el trebuia să învețe bine pe de rost „faptele de arme” ca cel puțin să dea din cap, a modestie. Primise asigurări că titularul numelui și al isprăvilor cu pricina nu mai avea rude în viață și prea puțini prieteni și că dispăruse cu oarecare vreme în urmă de la domiciliul său din Marsilia plecând, pe cât se pare,

într-o călătorie în jurul lumii din care, probabil, nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Curierul Șacalului își cite numele – cu nici un chip nu trebuia să-l uite, ca să reacționeze cum se cuvenea când i se vor adresa oamenii. De fapt, nu era greu de reținut fiindcă era un nume obișnuit. Astfel încât îl repetă în gând de câteva ori.

Jean Pierre. Jean Pierre Fontaine. Jean Pierre...

Un zgomot! Ascutit. Iritant. Ceva nu se potrivea, nu era normal. Nu era genul de zgomot care se aude noaptea într-un hotel când toată lumea doarme. Bourne înșfăcă pistolul pe care-l ținea sub pernă, coborî din pat numai în chiloți și se lipi cu spatele de perete. Iarăși! Un ciocănit insistent în ușa dormitorului. Își scutură capul încercând să-și limpezească mintea... Alex? *Bat o dată.* Jason se îndreptă pe jumătate adormit spre intrare și își lipi urechea de ușă.

— Da?

— Deschide odată afurisita asta de ușă până nu mă vede careva! se auzi de pe coridor vocea înfundată a lui Conklin.

Bourne se conformă, iar fostul agent operativ, acum pensionat, intră șontăcând și cât-putu mai repede în cameră, ținând bastonul în mână de parcă ar fi fost un obiect care îi stârnea scârbă.

— Băiete, da' știu că nu mai ești în formă! exclamă el așezându-se pe marginea patului. Stau ca prostul la ușă și bat de zece minute.

— N-am auzit.

— Delta ar fi auzit. Jason Bourne la fel. Numai David Webb, nu.

— Ai și tu răbdare încă o zi și David Webb o să dispară complet.

— Vorbe. Nu de vorbe am eu nevoie acum.

— Atunci ce tot vorbești atât? Spune-mi mai bine ce cauți aici la... ce oră o fi acum.

— Ultima oară când m-am uitat la ceas era trei și douăzeci. Știu, fiindcă m-am întâlnit cu Casset. A trebuit să alerg ca o gazelă prin pădure și să mă cațăr pe un afurisit de zid...

— Ce?

— Ce-ai auzit. Un zid... Să te văd pe tine dacă ai avea un picior țepăn... Știai că în școală am câștigat proba de cincizeci de metri garduri?

— Lasă poveștile. Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat.

— Aha. Mi se pare mie sau iarăși îl aud pe Webb vorbind?

— Ce s-a întâmplat? Și dacă tot te hotărăști să-mi spui, explică-mi și mie, cine e Casset ăsta cu care mi-ai împuiat capul?

— Singura persoană din toată Virginia în care am încredere.

El și Valentino.

— Cine?

— Amândoi sunt analiști, dar sunt băieți buni.

— Cum?

— Las-o cum a căzut. Isuse Cristoase, sunt momente când îmi vine să-mi trag palme.

— Alex, ce te-a adus aici?

Conklin ridică privirea și strânse furios bastonul.

— Am aflat ce-i cu mușteriii tăi din Philadelphia.

— De aceea ai venit? Cine sunt?

— Nu. Nu de-asta am venit. Vreau să spun, ar fi ceva interesant cu ei, însă nu de asta am venit.

— Atunci de ce? Întrebă Jason traversând încăperea și venind să se așeze în fotoliul de la fereastră, cu sprâncenele ridicate întrebător. Prietenul meu care le știe pe toate – și cu care am petrecut clipe de neuitat în Cambodgia și în alte locuri minunate de pe glob – nu escaladează ziduri la trei dimineața, într-un picior, dacă nu are motive bine întemeiate s-o facă.

— Să știi că am.

— Cu asta nu mi-ai spus nimic. Vorbește odată!

— De vină e DeSole.

— Care sol?

— Nu, DeSole.

— Nă pricep.

— El e păstrătorul tuturor secretelor de la Langley. Nu mișcă musca fără știrea lui. După cum, oricine ordonă o investigație și are nevoie de o informație, trebuie să treacă mai întâi pe la el.

— Tot nu pricep.

— Am intrat în rahat până la gât.

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Iar vorbește Webb.

— Spune odată, omule, altfel chiar că-mi ies din pepeni!

— Bine, bine. Așteaptă o clipă să-mi trag sufletul.

Conklin lăasă bastonul să alunece pe covor.

— Nici măcar n-am îndrăznit să iau liftul pentru marfă. M-am oprit cu două etaje mai jos și până aici am urcat pe scări.

— Fiindcă suntem în rahat până la gât?

— Da.

— De ce? Din pricina acestui DeSole?

— Exact, domnule Bourne. Steven DeSole. Bărbatul care pune în mișcare toate computerele de la Langley. Așadar, singura persoană capabilă să mătrăsească în așa hal datele din computer încât e-n stare s-o acuze cu probe pe mătușa Grace, fată bătrână, de-a fi făcut trotuarul și s-o azvârle apoi în închisoare dacă așa vrea el.

— Unde bați?

— El e omul de legătură al Bruxelles-ului. Cel care duce la Teagarten de la NATO. Casset a scotocit prin arhivă și a aflat că el

este *unica* persoană de legătură, iarăștia doi au o parolă de acces în calculator numai de ei știută.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Casset încă nu s-a prins, dar e făcut foc.

— Cât de mult i-ai povestit lui Casset?

— Atâta cât era nevoie să știe. Că m-ar interesa să aflu câte ceva despre niște suspecti și că numele lui Teagarten a fost pomenit în treacăt într-o discuție, într-un fel care mi-a dat de gândit – probabil o diversiune inițiată de cineva pentru a impresiona pe altcineva. Însă că oricum, aș fi tare curios să aflu cu cine de la Agenție ține legătura (eu presupunând că ar fi vorba de Peter Holland). I-am cerut lui Charlie să facă o verificare de rutină, dar i-am recomandat să meargă pe blat.

— Asta înseamnă secret absolut.

— De zece ori mai mult decât atât. Casset are mintea cea mai ascuțită dintre toți cei care lucrează în șandramaua de la Langley. Așa încât n-a fost nevoie să spun mai mult. A prins mesajul din zbor. Acum însă, cred că și-a prins și urechile fiindcă i-a picat pe cap o problemă de care ieri habar nu avea.

— Ce are de gând să facă?

— L-am rugat să nu întreprindă nimic în următoarele două zile. Mi-a acordat exact patruzeci și opt de ore, după care e hotărât să-l ia la bani mărunți pe DeSole.

— Categoric nu, rosti Bourne pe un ton autoritar. Oameniiăștia ascund ceva, iar noi ne-am putea folosi de situație pentru a-l scoate pe Șacal din bârlog. Adică ne-am putea folosi de el, așa cum alții de teapa lor m-au folosit pe mine drept momeală cu treisprezece ani în urmă.

Conklin coborî pentru o clipă privirea în pământ, după care își înalță capul și îl privi fix pe Jason Bourne.

— Și tu te gândești la granguri mari, nu? spuse el. Cu cât persoana deține mai multă putere și e mai influentă, cu atât frica e mai teribilă...

— Cu cât momeala e mai mare, cu atât peștele e mai mare, completă Jason întrerupându-l. Cu mulți ani în urmă, mi-ai spus că Șacalul are un „spate” la fel de lat pe cât de mare e „creierul” care-l conduce, altfel cum s-ar putea explica faptul că a rezistat atâta vreme nestingherit în branșa lui? Mare dreptate aveai atunci, iar afirmația ta este valabilă și astăzi. Dacă reușim să-l împingem pe vreunul din ilustrele personaje sus-puse din guvern să-i transmită mesajul de a mă vâna – adică de a mă lichida – fii sigur că nu va scăpa ocazia. Știi de ce?

— Doar ți-am spus: puterea...

— Sigur, și asta. Însă ar mai fi ceva. Respectul care l-a ocolit pe Carlos de vreo douăzeci de anișori încoace, de când Moscova l-a cam scăpat din mână și după aceea i-a dat papucii. Drept e că, între timp, a făcut milioane, însă comanditarii lui tot din drojdia societății provin și, cu toată spaima pe care a băgat-o în toți, el nu rămâne

decât ceea ce este: un psihopat nenorocit. Prin faptele lui, nu a reușit să nască legende, ci doar a stârnit dezgust. Iar în acest moment, cred că mai are puțin și-și iese din minți de ciudă. Tocmai faptul că mă caută pentru a încheia o răfuială care datează de treisprezece ani vine în sprijinul ideii pe care o exprimam mai devreme... Nu pricepi? Îi sunt vital – sau mai degrabă moartea mea e vitală pentru el – pentru că eu am fost produsul unor operațiuni secrete organizate de noi. Asta dorește el să dovedească cu orice preț – că e mai bun decât noi toți laolaltă.

— O altă explicație ar mai fi aceea că tu ești singura persoană rămasă în viață care l-ar putea identifica.

— La-nceput așa am crezut și eu. Însă, după ce treisprezece ani nu i-am dat nici un semn de viață... Bine, mă gândesc și la varianta asta.

— Ce, vrei să-i iei pâinea lui Mo Panov de la gură? Te-ai apucat și tu să faci fișe de bolnavi?

— Doar trăim într-o țară liberă!

— Prin comparație cu altele, da. Însă nu pricep unde vrei să ajungi.

— Sunt sigur că nu mă-nșel.

— Asta nu-i un răspuns.

— Condiția este ca totul să fie, nu să pară, convingător, cât se poate de real, continuă Bourne netulburat aplecându-se încordat înainte și sprijinindu-și coatele pe genunchii goi, cu mâinile împreunate. Carlos nu e prost să se lase înșelat fie și dacă măsluim un singur punct neînsemnat din planul nostru. Flăcăii noștri din Meduza trebuie să fie cât se poate de reali și de speriați.

— Sunt, doar ți-am spus.

— Trebuie să fie într-atât de speriați încât, de frică, să apeleze la serviciile unuia de talia Șacalului.

— Asta n-avem de unde ști.

— Și nici n-o să știm vreodată, îi tăie vorba Jason, până nu aflăm exact ce au de ascuns.

— Dacă îi luăm la bani mărunți căutând prin computerele de la Langley, DeSole va fi primul care află. Și dacă e în căldășie cu restul găștii ăsteia imputite, precis că o să dea alarma.

— Atunci nu la Langley trebuie să căutăm. Știu suficient cât să mă descurc și singur, cu condiția să-mi procuri câteva adrese și numere de telefon. Asta poți face pentru mine, sper.

— Sigur, pentru atâta lucru nu e nevoie să ajung până sus. Și, după ce ți le dau, ce ai de gând să faci cu ele?

Bourne zâmbi și rosti rar, aproape cu duioșie:

— Ce-ai zice să dau buzna în casele lor și să le înfig pioneze în fund între aperitiv și gustare?

— Acum parcă încep să-l aud vorbind pe Jason Bourne.

— Fie cum zici tu.

CAPITOLUL VII

Marie St. Jacques Webb se trezi din somn și întâmpină prima ei dimineață pe malul Mării Caraibilor întinzându-se leneș în pat și trăgând cu coada ochiului spre pătutul de copil instalat în camera ei. Alison era cufundată într-un somn adânc, ceea ce nu se putea spune că făcuse în urmă cu patru sau cinci ore. Micuța fusese un pachet de nervi, atât de agitată încât Johnny, fratele Mariei, bătuse la ușă, intrase timid în dormitor și își întrebase sora dacă o poate ajuta cu ceva – deși în sinea lui era convins că nu era în stare.

— Te pricepi la schimbat scutece?

— Nici prin minte nu-mi trece, îi răspunsese St. Jacques ștergând-o iute din cameră.

Acum, Marie îl auzi vorbind de pe terasă, iar vocea sa puternică, baritonă, răzbătea prin jaluzelele lăsate. Era convinsă că vorbește atât de tare pentru ca ea să-l audă. Îl stârnea pe Jamie, fiul ei cel mare, să se ia la întrecere în piscină și i se adresa aproape urlând, încât probabil că îl auzeau și cei de pe Insula Montserrat. Marie coborî somnoroasă din pat, intră în baie și, patru minute mai târziu, după ce își sfârșise toaleta, cu părul castaniu-roșcat bine periat și un halat de baie tras pe ea, ieșea pe ușa cu storuri trase în curtea interioară care dădea spre piscină.

— Hei! Salut, Mare! îi strigă mezinul ei, un tânăr chipeș cu piele oacheșă, înnegrită de atâta stat în soare, făcându-i vesel semn cu mâna din piscină unde se bălăcea cu fiul ei. Sper că nu te-am trezit. Tocmai ne pregăteam să facem o baie.

— Așa încât v-ați hotărât să anunțați și patrulele de coastă din largul portului Plymouth asupra intențiilor voastre.

— Nu fi absurdă. E aproape nouă, iar pentru noi, insularii, e foarte târziu.

— Bună, mami. Unchiul John mă-nvață cum să-i pun pe fugă pe rechini cu bățul.

— Unchiul tău este o adevărată mină de învățături pe care sper că nu va fi nevoie să le pui niciodată în practică.

— Mare, găsești o cafetieră plină pe masă. Iar dacă vrei să mănânci, spune-i doamnei Cooper și o să-ți pregătească ceva.

— Cafeaua mi-e de-ajuns, Johnny. Am auzit telefonul sunând azi-noapte. Era David?

— Cine altul? îi răspunse fratele ei. Noi doi cred că avem ceva de discutat... Hai, Jamie. Hopa, sus. Prinde-te de scăriță și ieși din piscină.

— Și cu rechinii ce facem?

— I-ai prins pe toți, bătrâne. Du-te și trage o dușcă, o meriți.

— Johnny!

— Suc de portocale. E-o carafă plină în bucătărie. John St. Jacques făcu un tur de piscină și apoi urcă cele câteva trepte care

duceau pe terasa din fața dormitorului, în timp ce nepotul său intra în casă ca o vijelie.

Marie îl urmări pe fratele ei apropiindu-se și remarcă încă o dată asemănarea izbitoare dintre acesta și soțul ei. Amândoi erau înalți, vânjoși și bine făcuți, iar ceva din ținuta și din mersul lor degaja o impresie de forță. Însă, acolo unde David avea de obicei câștig de cauză, Johnny, de cele mai multe ori, dădea greș fără motive aparente. Nu-și putea explica de ce, după cum nu pricepea ce anume îl făcuse pe David să aibă atâta încredere în cel mai tânăr dintre cumnații lui când ceilalți doi băieți ai familiei St. Jacques erau mai cu capul pe umeri. David – sau poate Jason Bourne? – evita subiectul și de câte ori deschidea ea discuția se mulțumea să rădă și să spună că Johnny avea ceva care-i era lui David pe plac – sau poate lui Bourne?

— Ia să vedem cum stăm, rosti cel mai tânăr dintre băieții St. Jacques așezându-se pe un scaun, cu apa șiroindu-i de pe trupul athletic pe mozaicul terasei. În ce bucluc s-a mai vârat David de astă dată? Mi-a zis că nu-mi poate spune la telefon, iar tu nu erai ascară în formă pentru o discuție prelungită. Ce s-a-ntâmplat de fapt?

— Șacalul... El s-a întâmplat.

— Isuse! explodă fratele ei. După atâta amar de vreme?

— După atâta amar de vreme, repetă Marie, iar vocea i se stinse într-o șoaptă abia deslușită.

— Ce-a reușit să afle nemernicul?

— David e la Washington. Încearcă să se lămurească. Tot ce știe e că Șacalul a dat de urma lui Alex Conklin și a lui Mo Panov plecând de la ororile care s-au petrecut în Hong Kong și Kowloon, adăugă ea și îi povesti de-a fir a păr ce se-ntâmplase, de la momentul în care cei doi primiseră telegramele cu semnătura falsă și până la episodul din parcul de distracții din Baltimore unde acesta le întinsese o cursă.

— Presupun că Alex a șters bine toate urmele, sau cum s-o fi numind chestia asta.

— Sunt convinsă. În afară de noi și de McAllister, Alex și Mo sunt singurele persoane în viață care știu că David a fost... Doamne, nici măcar nu-i pot pronunța numele! rosti Marie trântind supărată ceașca de cafea de masă.

— Ia-o ușurel, surioară, spuse St. Jacques așezându-și cu tandrețe mâna pe brațul ei și încercând să o liniștească. Conklin știe ce face, doar nu-i copil. David mi-a spus odată că Alex este cel mai bun... „agent operativ“, parcă așa i-a zis, care a lucrat vreodată pentru americani.

— Tu n-ai cum să-nțelegi, Johnny! strigă Marie încercând să-și stăpânească tremurul din glas și agitația care o cuprinsese deodată, ochii măriți de spaimă trădându-i însă frământarea lăuntrică. David nu a spus niciodată așa ceva pentru că David Webb nu are de unde să știe! Jason Bourne a spus-o, iar Jason Bourne a revenit printre noi!... Monstrul acela crud și lipsit de suflet pe care l-au creat ei a

înviat în mintea lui David! Tu nu știi ce cumplit e. Un nor întunecându-i privirea, și ochii care privesc în gol spre lucruri pe care eu nu le văd; sau o inflexiune a vocii, glasul acela liniștit, însă rece și calculat care face să-ți înghețe sângele în vine și care nu-i al lui – toate astea sunt de-ajuns pentru ca deodată să am senzația că dinaintea mea se află un străin.

— Fără să-i dea drumul, St. Jacques ridică cealaltă mână făcându-i semn să tacă.

— Șșșt, rosti el cu blândețe.

— Copiii? Jamie?... rosti Marie privind înnebunită în jur.

— Nu. Tu. Ce-ai vrea să faci, mă rog? Să se ascundă într-un vas Ming sau Wing prefăcându-se că totul e în regulă, că soția și copiii lui nu sunt în primejdie – că el însuși nu este amenințat? Vă place sau nu, voi, femeile, ar trebui să știți că noi, bărbații, tot mai credem că e de datoria noastră să vă apărăm și să nu lăsăm pisica să se apropie de oala cu smântână. Fiindcă noi suntem mai dotați pentru așa ceva. Recurgem la forță și la metode mai deochete pentru că nu avem încotro. Asta face David în clipa de față.

— De când a ajuns fratele meu mai mic un filozof atât de mare? Întrebă Marie studiind cu atenție chipul lui John St. Jacques.

— Fetițo, nici vorbă de filozofie în ce ți-am zis. Pur și simplu știu că am dreptate. Imi cer scuze în fața sexului slab însă majoritatea bărbaților au dreptate.

— Nu te mai scuza atât. Majoritatea femeilor înțeleg și ele lucrurile la fel. Îți vine a crede că sora ta mai mare, școlită ani de zile în științe economice la Ottawa, încă mai țipă isterizată când vede un șoricel intrând în bucătăria casei de la țară? Sau că e pe punctul să leșine dacă își dă seama că e șobolan?

— Am cunoscut puține femei deștepte ca tine dispuse să recunoască atât de deschis că au și ele punctul lor slab.

— Să lăsăm, Johnny. Nu că n-aș fi de acord cu tine, dar cred că m-ai înțeles greșit. În ultimii cinci ani, David își revenise foarte bine și erau semne încurajatoare că se compensează tot mai mult de la o lună la alta. Cu toții știm că nu o să se vindece niciodată, fiindcă boala de care a suferit a fost prea gravă, însă accesele de furie dispăruseră aproape complet. Plimbările lui solitare prin pădure, de unde se întoarce cu mâinile zdrelite după ce se descărcase cu furie asupra bieților copaci nevinovați; accesele de plâns când hohotea înfundat în pumni, noaptea, închis în biroul lui, încercând să-și amintească cine fusese și ce făcuse, și închipuindu-și despre sine cele mai oribile lucruri – ei bine, toate astea dispăruseră, Johnny! Răsărise soarele și pentru noi, Johnny. Pricepi ce încerc să-ți spun?

— Da, șopti grav fratele ei.

— Iar întâmplările astea ar putea readuce în prezent toate spaimile și umbrele trecutului. Uite ce mă înspăimântă atât, Johnny!

— Să sperăm că totul o să se sfârșească rapid.

Marie se opri și scrută intens chipul fratelui ei.

— Ia stai o clipă, frățioare. Te știu eu bine. Tu-mi ascunzi ceva.

— Ce să-ți ascund?

— Ba da... Niciodată n-am priceput ce-i între tine și David, ce vă leagă atât de mult. Când cei doi frați mai mari ai noștri sunt atât de puternici, de lucizi și stăpâni pe ei, e-adevărat, mai mult pragmatic decât intelectual... Și totuși, dintre toți el pe tine te-a preferat, Johnny. De ce?

— Hai să nu vorbim despre asta, propuse St. Jacques scurt, trăgându-și mâna.

— Nu pricepi că trebuie să mă limpezesc? N-am de ales! Aici e vorba de viața mea, el este viața mea! Nu mai pot îndura gândul că ar putea avea secrete față de mine. Nu mai suport!... De ce te-a ales tocmai pe tine?

St. Jacques se lăsă pe spătarul scaunului de pe terasă, își frecă tâmpilele cu palma, apoi ridică ochii spre sora lui, o privire încărcată de suferință.

— Bine, dacă așa vrei tu. Știu unde bați. Îți amintești că în urmă cu șase sau șapte ani am plecat de acasă. Am lăsat ranch-ul nostru bogat și v-am anunțat că de aici încolo vreau să-mi organizez viața după cum cred eu de cuviință.

— Cum să uit? Atunci le-ai zdrobit inima mamei și tatei. Să fim cinstiți, dintotdeauna tu ai fost răsfățatul lor...

— Dintotdeauna am fost puștiul! o întrerupse mezinul familiei St. Jacques. Eu încă mă mai jucam prin curte de-a familia Bonanza când frații mei, bărbați în toată firea, trecuți de treizeci de ani, tot nu ieșeau din cuvântul bătrânului. Bătrânul nostru tată franco-canadian, cum îl știi și tu, bigot autoritar ale cărui singure calități demne de respect erau faptul că avea pământ și bani.

— Avea el și alte calități, dar nu vreau să mă cert cu tine. În definitiv, e dreptul puștilor să aibă și ei păreri.

— Nici n-ai de ce să mă contrazici, Mare. Și tu ai procedat la fel. Uneori se întâmplă să nu dai pe acasă câte un an încheiat.

— Am fost ocupată. Aveam treabă.

— Și eu.

— Ce-ai făcut?

— Am ucis doi oameni. Două brute care mi-au omorât prietena – întâi au violat-o și după aceea au omorât-o.

— Ce-ai spus?

— Vorbește mai încet...

— Dumnezeule! Ce s-a-ntâmpat?

— N-am vrut să sun acasă așa încât l-am căutat pe soțul tău... pe prietenul meu David care nu mă tratează ca pe un copil retardat. La vremea respectivă a fost singura persoană care mi-a venit în minte și, oricum, ce făcusem nu se mai putea desface. Guvernul îi datora câteva mici servicii, așa că s-au prezentat în James Bay câțiva băieți deștepți și al naibii de discreți care au bătut drumul tocmai de la

Washington și Ottawa. Au mușamalizat frumușel lucrurile, iar eu am fost achitat; autoaspărare. Și asta a fost tot.

— Mie nu mi-a spus un cuvânt...

— Fiindcă eu l-am rugat să nu-ți spună.

— Așadar, de aceea... Și totuși, nu pricep!

— Nu-i greu, Mare. Știe că sunt capabil să ucid, că voi uide dacă consider că altfel nu se poate.

Din interior se auzi sunând telefonul, însă Marie nu-l auzi, privindu-și împietrită fratele. Nu reușea să-și dezlipească privirea de pe chipul lui, și înaintea de a-și regăsi glasul, o negresă în vârstă ieși pe terasă și vorbi din pragul bucătăriei.

— Pentru dumneavoastră, domnule John. Vă caută pilotul de pe insula mare. Spune că e ceva urgent, *mon*.

— Mulțumesc, doamnă Cooper, rosti St. Jacques ridicându-se și îndreptându-se grăbit spre derivația de lângă piscină.

Vorbi câteva secunde, se uită la Marie, trânti receptorul și se repezi spre sora lui.

— Împachetarea. Plecați imediat de aici.

— De ce? Bărbatul care ne-a adus...

— S-a întors în Martinica și a aflat că în lipsa lui cineva a pus câteva întrebări în dreapta și-n stânga. S-a interesat de voi azi-noapte la turnul de control; căuta o femeie cu doi copii. Nici unul dintre membrii echipajului său nu a suflat o vorbă, însă până la urmă tot se află. Plecăm imediat.

— Dumnezeu! Și unde o să ne ducem?

— La hotel, până găesc un loc mai potrivit. Nu se poate ajunge decât pe un singur drum care e păzit de trupele mele de Tonton Macoute. Nimeni nu poate intra sau ieși fără știrea mea. Doamna Cooper o să te ajute s-o iei pe Alison. Grăbește-te!

Telefonul porni iar să sune în clipa în care Marie se repezea înăuntru pe ușa dormitorului. St. Jacques se năpusti pe scări în jos spre derivația de lângă piscină când doamna Cooper se ivi din nou în pragul bucătăriei.

— Din partea Guvernatorului din 'Serrat, domnule John.

— Aștia ce dracu' mai vor?

— Să întreb?

— Lasă, vorbesc eu. Ajut-o pe sora mea să-i îmbrace pe copii și duceți toate bagajele cu care au venit la Rover. Pleacă imediat.

— Ce ghinion, *mon*. Abia începusem să mă obișnuiesc cu copiii.

— Chiar ghinion, mormăi St. Jacques furios și înșfăcă receptorul. Da?

— Salut, John, spuse locțiitorul Guvernatorului Coroanei Britanice, un bărbat care se împrietenise la cataramă cu tânărul întreprinzător canadian, ajutându-l încă de la început să se descurce în hățișul încălzit de legi și regulamente valabile în colonii.

— Te sun eu mai târziu, Henry. Acum sunt cam strâns cu ușa.

— Nu prea ai timp, amice. Ce-ți transmit eu acum vine direct

de la Ministerul de Externe. Ne cer să le acordăm tot sprijinul, imediat, și nu cred să te deranjeze nici pe tine, nu?

— Îi?

— La zece treizeci sosesc cu Air France de la Antigua un bătrânel cu soția lui, iar cei de la Whitehall vor să îi întâmpinăm cu covorul roșu și tot tacâmul. Se pare că amicul a luptat vitejește în război și și-a acoperit pieptul de decorații. Ba chiar că a coborât cu câțiva băieți de-ai noștri de pe malul celălalt al Mânecii.

— Henry, zău că mă grăbesc. Ce mă privesc pe mine toate astea?

— Păi să vezi. Mi-am zis și eu că tu s-ar putea să te pricepi mai bine decât noi la chestii de-astea. Dacă ne gândim la unul dintre bogații oaspeți canadieni care a tras în satul de vacanță, un anume franțuz din Montreal care a luptat în rezistență și crede despre tine că...

— Cu insultele astea n-ai să te alegi decât cu o poșircă superioară franco-canadiană. Zi! Ce vrei?

— Cazează-l pe eroul nostru și soția lui în cel mai dichisit apartament pe care-l ai și vezi să-i dai o cameră și infirmierei pe care am desemnat-o să-i însoțească și care face, în același timp, oficiile de interpret.

— Ai înnebunit? Într-o oră?

— Frate, cred că jucăm în aceeași horă, dacă pricepi unde bat — iar telefonul care ți-a fost instalat la un semn al Coroanei, și care îți este mai necesar decât aerul, se poate defecta oricând; dacă pricepi unde bat.

— Henry, ești un negociator grozav. Știi să lovești exact acolo unde-l doare mai tare pe om. Și cum îl cheamă pe eroul nostru? Repede, te rog.

— Suntem Jean Pierre și Régine Fontaine, *Monsieur le Directeur*. Poftiți pașapoartele noastre, roști pe un ton suav bătrânul adresându-se ofițerului de la Imigrări în biroul cu pereți de sticlă al acestuia, în dreapta sa aflându-se locțiitorul Guvernatorului Coroanei în persoană. Soția mea este afară, adăugă el arătând cu degetul spre fereastră. Se întreține cu *mademoiselle* în uniformă albă.

— Vai, dar se poate, *monsieur Fontaine*, protestă funcționarul de la Imigrări, în același timp reprezentantul statului, un negru vânjos care vorbea cu un pronunțat accent britanic. Știi, este vorba de o simplă formalitate, o procedură ca oricare alta. Noi doar vă ștampilăm pașapoartele. De asemenea, ne-am gândit că ar fi mai bine să vă cruțăm de asaltul admiratorilor. Vedeti, pe aeroportul nostru s-a răspândit deja știrea sosirii unei personalități marcante.

— Serios? rosti Fontaine, adresându-i un zâmbet cald și

deschis.

— O, dar nu vă faceți griji, domnule. Ziariștilor nu li s-a permis accesul pe aeroport. Știm că preferați discreția absolută, iar noi am aranjat să nu fiți tulburat.

— Serios?

Zâmbetul pierise de pe chipul bătrânului.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva aici, un partener, dacă mă pot exprima astfel, cu care am ceva de discutat între patru ochi. Sper din tot sufletul ca aranjamentele pentru care v-ați dat atâta osteneală să nu-l împiedice să ne vedem.

— *Monsieur Fontaine*, veți fi întâmpinat în sala de protocol a aeroportului Blackburne de un grup restrâns și select de persoane acreditate, rosti locțiitorul Guvernatorului. Putem începe? Țin să vă asigur că solemnitatea de primire va fi foarte scurtă.

— Serios? Chiar așa?

Solemnitatea abia dacă a durat cinci minute, însă probabil că cinci secunde ar fi fost de ajuns. Prima persoană care a dat mâna cu emisarul-asasin al Șacalului a fost însuși Guvernatorul Insulei. Și în timp ce reprezentantul Coroanei Britanice îl îmbrățișa pe erou cu efuziune, în stil galic, avu timp să-i strecoare falsului Jean Pierre Fontaine la ureche:

— Am aflat unde au fost duși femeia cu copiii. Vă trimitem tot acolo. Infirmiera știe ce are de făcut.

Restul a fost neinteresant pentru bătrân, mai cu seamă că ziariștii nu erau prezenți la întâlnire. Tare și-ar fi dorit să-și vadă chipul imortalizat pe pagina întâi a unui ziar, altfel decât ca borfaș.

Medicul Morris Panov era înfuriat de-a binelea și, ca întotdeauna în asemenea momente, făcea eforturi disperate de a se stăpâni știind că aceste stări nu-i făceau nici lui bine și nici pacienților săi. Totuși, în această clipă, așezat la biroul din cabinetul său, îi era imposibil să-și înfrâneze supărarea. Nu mai avea nici o veste de la David Webb. Trebuia neapărat să afle ce-i cu el, trebuia să-i vorbească. Țștia chiar nu erau în stare să priceapă că ceea ce se-ntâmpla acum putea șterge cu buretele munca lui de treisprezece ani?... Bineînțeles că nu pricepeau. Nu asta îi interesa pe ei; aveau alte probleme mai importante pe cap, așa că de ce să-și fi încărcat memoria cu lucruri care nu-i priveau direct? Lui, însă, cum să nu-i pese? O dată lezat și vulnerabil la noi crize, într-un moment de tensiune, toate ororile trecutului pot invada, anihilând-o, clipa prezentă. Refuza să creadă că lui David i se putea întâmpla așa ceva. Oricui, dar nu lui David! Mai avea un pas și reintra în normalitate (de fapt, ce naiba înseamnă să fii „normal“?). Se descurca de minune la catedră. Aproape își amintise toate cunoștințele pe care le asimilase ca profesor și, an de an, făcea progrese amintindu-și tot mai multe despre personalitatea

lui de universitar de excepție. Însă totul putea sări în aer la un simplu gest de violență, iar violența era rațiunea de a trăi pentru Jason Bourne. Fir-ar a naibii de treabă!

Numai gândul că lui David i se permisese să ia parte la operațiune și îi dădea fiori reci. Încercase să îi explice lui Alex toate implicațiile și pericolul la care-l expuneau, dar Conklin se arătase inflexibil: „Nu-l putem opri. Cel puțin, în felul ăsta, îl putem supraveghea, îl putem proteja”. Se prea poate. În definitiv, „ei” erau așa când se punea problema de a acorda protecție cuiva – doar erau peste tot cei care îl păzeau pe el: în capătul culoarului de la cabinet, cocoțați pe acoperișul clădirii. Ca să nu mai vorbim de secretara înarmată până-n dinți pe care i-o postaseră la ușă împreună cu calculatorul ăla ciudat al ei. Sigur, toate acestea vădeau o certă preocupare pentru apărarea persoanei lui. Însă, din punctul lui de vedere, parcă mai mult i-ar fi plăcut să-l știe pe David trimis pachet pe insulă, după ce i-ar fi administrat câteva sedative puternice, lăsându-i pe profesioniști să-și vadă liniștiți de vânătoreea lor și să-l lichideze pe Șacal... Deodată simți cum i se face inima cât un purice, la gândul că nu era pe lume profesionist mai bun ca Jason Bourne.

Meditația medicului fu brusc întreruptă de zbârnăitul telefonului la care nu putea răspunde până nu se încheiau toate formalitățile de securitate. Fiindcă absolut toate apelurile primite din exterior erau interceptate cu ajutorul unui aparat de detectare care stabilea imediat zona din care proveneau acestea. Apoi scanner-ul determina dacă linia este ascultată, stabilea identitatea celui care suna, iar în final, Panov era acela care aviza sau nu convorbirea. Interfonul instalat pe birou bâzâi, iar el apăsă tasta de pe consolă.

— Da?

— Linia e curată, domnule, îl anunță secretara de împrumut, singura din toți cei care lucrau la cabinetul său familiarizată cu întreaga poveste. Cel care vă caută s-a prezentat sub numele de Treadstone. Domnul D. Treadstone.

— Dă-mi-l, rosti cu fermitate Mo Panov. Te rog să oprești toate „sistemele” pe care le ai pe drăcovenia aia afurisită. E vorba de o convorbire confidențială între medic și pacient.

— Da, domnule. Monitorizare dezactivată.

— Ce-ai făcut?... Mă rog, n-are a face. Psihiatrul ridică nervos receptorul și abia se stăpâni să nu țipe: De ce dracu’ nu m-ai sunat până acum, ticălosule?

— N-am vrut să faci stop cardiac. Ești mulțumit?

— Unde ești și ce faci?

— Chiar în această clipă?

— Măcar atât să știu.

— Păi, ia să vedem. Am venit cu o mașină închiriată până în Georgetown. Sunt la nici o sută de metri de reședința președintelui

Comisiei Federale de Comerț și-ți vorbesc de la un telefon public.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți acolo?

— Îți explică Alex. Mai întâi aș vrea însă s-o suni pe Marie pe insulă. De când am plecat de la hotel, am încercat s-o prind de două ori însă linia e mereu ocupată. Spune-i că eu sunt bine, perfect, și să nu-și facă griji în privința mea. Ai priceput?

— Am priceput eu, da' să știi că pe mine nu mă duci. Vorbești de parcă n-ai fi tu.

— Doctore, asta te-aș ruga să nu i-o spui și ei. Dacă îi la mine și-mi ești prieten cu adevărat, nu care cumva să suflă o vorbă.

— Termină, David. Nu mă mai impresionează șmecheria asta de-a Doctor Jekyll și Mr. Hyde.

— Dacă-mi ești prieten, să nu-i spui și ei.

— David, ai început să bați câmpii. Nu te lăsa. Vino până la mine să stăm de vorbă.

— N-am timp, Mo. Limuzina grangurului trage la scară. Plec, că am treabă.

— Jason!

Legătura se întrerupe brusc.

*
* *

Brendan Patrick Pierre Prefontaine coborî pe scara avionului și se opri direct pe pista încinsă de soarele dogoritor al Caraibilor de pe aeroportul Blackburne, Insula Montserrat. Era trecut de ceasurile trei ale amiezii și, dacă nu ar fi avut buzunarele burdușite cu cele câteva mii bune de dolari, probabil că s-ar fi pierdut cu firea. Remarcabil ce dar de a te liniști pot avea câteva teancuri de bancnote de o sută de dolari, repartizate armonios cam prin toate buzunarele. Nu trebuia să uite că așezase bancnotele de cincizeci, douăzeci și zece dolari în buzunarul din față, dreapta, al pantalonilor, asta ca să nu facă vreo greșală. Schimbare bancnotele de o sută ca să nu pară ostentativ sau să dea impresia că ar fi vreo mână spartă. În realitate însă, motivul principal era că trebuia să treacă neobservat, un personaj șters și nesemnificativ care, fără a atrage atenția asupra sa, îi va descoase pe cei de la aeroport în legătură cu o femeie cu doi copii minori care sosiseră pe insulă în după-amiaza zilei precedente la bordul unui avion particular. De aceea, nu mică i-a fost mirarea (dar și spaima) să o audă pe funcționara de la Biroul de Imigrări, o negresă de-a dreptul delicioasă, adresându-i-se cu multă amabilitate după ce închisese telefonul:

— Vă rog să mă urmați, domnule.

Chipul ei adorabil, vocea plăcută și învăluitoare și zâmbetul fermecător nu avură darul să adoarmă temerile sumbre ale fostului judecător. O vastă experiență îl învățase că prea mulți criminali înrâiți

dispun de asemenea farmece înșelătoare.

— Domnișoară, ați găsit ceva în neregulă la pașaportul meu?

— Din câte mi-am dat seama, nu, domnule.

— Atunci ce rost are să mă rețineți din drum? De ce nu aplicați stampila de intrare ca să pot pleca liniștit?

— A, dar pașaportul dumneavoastră a fost șampilat, domnule, și aveți permisiunea de a intra în țară. Nu sunt probleme din acest punct de vedere.

— Atunci de ce?...

— Vă rog, fiți bun să mă urmați, domnule.

Se apropiară de un birou spațios cu pereți din sticlă care purta inscripționată pe geamul din stânga, cu litere aurii, calitatea ocupantului său: DIRECTORUL ADJUNCT AL SERVICIULUI DE IMIGRĂRI. Drăgălașa funcționară îi deschise ușa, zâmbindu-i cu aceeași nedezmășită căldură și, cu un gest grațios, îl invită pe vârstnicul vizitator al țării sale să poștească înăuntru. Prefontaine se supuse fără crâcnire, brusc înspăimântat la gândul că avea să fie perchezionat, banii găsiți și confiscați, iar el acuzat de tot felul de mârșăvii. Nu-și aducea aminte care din insulele din zonă se ocupa cu traficul de stupeficante, dar dacă cea pe care se afla acum se număra printre ele, atunci sigur că miile de dolari de prin buzunare aveau să pară brusc suspecte. În minte i se învâlmășiră tot felul de explicații cât funcționara traversă încăperea și îi întinse pașaportul directorului adjunct al Serviciului de Imigrări, un bărbat scund și îndesat așezat în acel moment la birou. Femeia îi aruncă lui Brendan un ultim zâmbet radios, după care ieși închizând cu grijă ușa în urma ei.

— Domnul Brendan Patrick Pierre Prefontaine, intonă cu trăire funcționarul superior citindu-i numele din pașaport.

— Ce importanță mai are, rosti Brendan pe un ton amabil și pe cât de autoritar reușise în grabă să-și compună. Totuși, „domnul” deși după cum spuneam, în împrejurările date, faptul ar putea fi lipsit de relevanță; dau poate că e relevant. În sfârșit, nici eu nu-mi dau seama. A comis cumva o greșală vreunul dintre asistenții mei? În caz afirmativ, am să le spun tuturor să vină cu primul avion și să-și ceară scuze personal.

— O, dar deloc, domnule... domnule judecător, rosti negrul rotunjour ca un poloboc din uniforma lui, vorbind cu un pronunțat accent britanic în timp ce se ridica și îi întindea mâna peste birou. De fapt, s-ar putea ca eu să fi comis o greșală.

— Ei, și dumneavoastră, domnule colonel. În definitiv, cu toții suntem șupuși greșelii, spuse Brendan strângând mâna funcționarului oficial. În acest caz, sper să-mi pot continua călătoria? Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Exact așa s-a exprimat și el!

Brendan dădu drumul mâinii.

— Scuzați-mă, nu înțeleg.

— Poate că eu ar trebui să-mi cer scuze... Discreție absolută, desigur.

— Ce anume? Vă rog, ați putea să-mi explicați despre ce e vorba?

— Îmi dau perfect de bine seama cât poate fi de importantă, și secretă, o discuție între patru ochi. Discreție absolută, continuă reprezentantul legii pronunțând „abssolută”. Doar ni s-a explicat și nouă. Însă, dacă ne stă în puteri să ajutăm pe cineva, suntem gata să sărim și să ne supunem dorințelor Coroanei.

— Foarte impresionant, domnule general, dar teamă mi-e că tot nu înțeleg.

Omul legii coborî în mod inutil vocea.

— În această dimineață a sosit pe aeroportul nostru o mare personalitate. Știați, nu?

— Sunt sigur că insula dumneavoastră este vizitată de o sumedenie de personalități marcante. Să fiu sincer, tocmai din această pricină mi-a fost recomandată cu atâta căldură.

— Aha, discreție abssolută!

— Da, așa este. Discreție abssolută, îngână fostul judecător-puşcăriaş, întrebându-se dacă cel aflat dinaintea lui era întreg la minte. N-ați putea totuși să vă exprimați mai clar?

— Ei bine, persoana spunea că urmează să se întâlnească cu cineva, un soi de partener cu care are ceva de discutat; însă după primirea oficială făcută în cerc extrem de restrâns – fără ziariști – a fost condus direct la bordul charter-ului care-l aștepta pregătit de plecare spre o insulă din larg, deci, în mod evident, nu a reușit să se întâlnească cu cel cu care trebuia să se întâlnească în secret. Acum, m-am făcut înțeles? Adică m-am exprimat mai clar?

— Mai clar chiar și decât aeroportul din Boston pe timp de ceață, domnule general.

— Așa. Foarte bine. Eu am înțeles. Discreție abssolută... Așadar, toți oamenii mei de pe aeroport au fost înștiințați că un prieten de-al marelui bărbat s-ar putea să-l caute – desigur, totul s-a făcut cu maximă discreție.

— Desigur. „Îți lipsesc chiar toate doagele”, completă Brendan în gând.

— Apoi mi-a trecut prin minte că ar mai exista o posibilitate, spuse reprezentantul legii, o scânteie de triumf făcându-i-se simțită în glas. Dacă prietenul marelui bărbat sosește și el tot cu avionul pe insulă, special pentru un *rendez-vous* cu marele bărbat?

— Exceptional.

— Și nu lipsit de logică. După aceea mi-a venit ideea să cer listele pasagerilor care au sosit astăzi, concentrându-mă, cum era și firesc, numai asupra celor care călătoresc cu clasa întâi, aceasta fiind singura alegere potrivită pentru un partener al marelui bărbat.

— Câtă clarviziune, mormăi cel care fusese odinioară un mare judecător. Și, dintre toți, tocmai pe mine m-ați ales.

— Numele, stimat domn! Pierre Prefontaine!

— Defunct mea mamă, care a fost atât de credincioasă, cred că s-ar răsuci în mormânt să vă audă cum săriți peste „Brendan Patrick”. Știți, ca și francezii, irlandezii sunt foarte sensibili în chestiuni de obârșie.

— Dar este un nume de familie. Am înțeles imediat!

— Ce spuneți?

— Pierre Prefontaine!... Jean Pierre Fontaine! Sunt neîntrecut în probleme de emigrări, mai cu seamă că am studiat îndeaproape metodele atâtor țări. Însuși numele dumneavoastră, mult stimat domnule judecător, este un exemplu fascinant în acest sens. Imigranții s-au scurs în valuri succesive spre Statele Unite, acest creuzet primitor de națiuni, rase și limbi atât de diferite. Nimic mai firesc ca în haosul creat, numele să fie stălcite, combinate sau, pur și simplu înțelese greșit de către armata de funcționari zăpăciți. Însă rădăcina numelor nu s-a pierdut de-a lungul timpului, iar acesta este cazul dumneavoastră. Familia Fontaine a devenit Prefontaine în America, iar partenerul marelui bărbat este de fapt unul dintre iluștii membrii ai ramurii americane.

— De-a dreptul impresionant, îngăimă Brendan zgâindu-se la ofițer de parcă se aștepta să vadă din clipă în clipă dând buzna în încăpere câțiva zdrahoni care să-l bage în cămașa de forță pe adjunctul directorului de la Imigrări. Nu este totuși posibil ca întreg raționamentul dumneavoastră, pe care l-ați desfășurat într-o manieră remarcabilă, să se dovedească a fi o simplă coincidență? Fontaine este un nume obișnuit, foarte răspândit în Franța însă, din câte știu eu, cei din neamul Prefontaine se trag dintr-o enclavă care a trăit numai în regiunea Alsacia-Lorena.

— Sigur că da, spuse adjunctul coborând din nou glasul până ajunsese o șoaptă abia auzită. Dar iată că, pe nepusă-masă, ne pomenim cu un telefon de la Quai d'Orsay din Paris, urmat de unul de la Foreign Office din Londra, ambele transmițându-ne instrucțiuni precise: un ilustru personaj urmează să ne pice din cer; noi trebuie să-l întâmpinăm cu toate onorurile cuvenite și să-l conducem într-o stațiune izolată, renumită pentru discreția sa abssolută, și până și acest loc trebuie să rămână secret; sosirea și șederea pe insulă a marelui bărbat trebuie să fie învăluite în discreție abssolută. Și iată că acest brav războinic este neliniștit; pentru că trebuie să se întâlnească în cel mai mare secret cu un prieten pe care nu-l găsește. Poate că și marele bărbat are secretele lui – de fapt, toți marii bărbați au secretele lor, doar știți mai bine decât mine.

Și deodată, Prefontaine simți cum miile de dolari încep să-i atârne ca niște pietre de moară în buzunar. Pentru plecarea avionului din Boston intervenise direct Washingtonul, apoi intrase în horă Quai d'Orsay de la Paris și Ministerul de Externe de la Londra și, colac peste pupăză, Randolph Gates se dispensase de o sumă uriașă pentru simplul motiv că îi era frică. Toate convergeau spre un punct central,

foarte ciudat. Iar cea mai mare ciudătenie era prezența în tabloul general a unui avocat lipsit de scrupule, dar înspăimântat, pe nume Gates. Oare el era o piesă din joc sau o aberație? Și oare ce semnificație aveau toate astea?

— Sunteți o persoană cu adevărat extraordinară, se grăbi Brendan să spună, parcă temându-se ca gândurile să nu-i fie citite. Aveți o minte strălucită, dar sper că vă dați seama despre ce e vorba — o chestiune secretă.

— Nu e nevoie să mai roștiți o vorbă, stimate domnule judecător! exclamă adjunctul. Poate doar să pomeniți superiorilor mei, dacă se va ivi ocazia, impresia pe care v-am făcut-o și calitățile pe care le posed.

— Voi sublinia în mod special acest lucru, vă promit... Și acum, mi-ați putea spune, vă rog, unde a plecat distinsul meu văr nu tocmai îndepărtat?

— Spre o insuliță din larg unde nu se poate ajunge decât cu hidroavionul. Se numește Tranquility Isle, iar locul despre care vă vorbeam, Tranquility Inn.

— Șefii dumneavoastră ierarhici vă vor mulțumi personal, țin să vă asigur.

Brendan Patrick Pierre Prefontaine ieși din terminalul aeroportului Blackburne cu geamantanul nou din piele și un aer de-a dreptul zăpăcit. Ce zăpăcit? Era complet năuc! Nu mai era capabil să judece limpede, darămite să ia o hotărâre. Să se întoarcă la Boston cu primul avion sau...? Picioarele hotărâra însă în locul său și îl purtară în mod mecanic spre un ghișeu deasupra căruia atârna un indicator albastru ce anunța cu litere albe că te găsești la biroul INTER-ISLANDS COMPANY, Compania de zboruri locale. În fond, ce rău era dacă punea și el o întrebare? După care avea tot timpul să-și cumpere liniștit bilet la următoarea cursă spre Boston.

Pe peretele din spatele ghișeului era fixat un panou uriaș pe care apăreau toate insulițele din arhipieleag, alături de o coloană în care erau trecute mai cunoscutele insule Leeward și Windward și cele care se înșirau la sud, începând cu St. Kitts și Nevis și sfârșind cu Insulele Grenadine. Tranquility era înghesuită între Canada Cay și Turtle Rock. Doi funcționari tineri, o negresă frumoasă și un blond în jur de douăzeci de ani, discutau liniștiți, pe un ton scăzut, în spatele ghișeului. Tânăra se apropie de el.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Nu sunt sigur, răspunse Brendan șovăind. Știți, încă nu mi-am organizat programul, însă un prieten de-al meu se pare că a tras la Tranquility Isle.

— În satul de vacanță, domnule?

— Da, așa se pare. Cât durează zborul până acolo?

— Pe vreme bună nu mai mult de un sfert de oră, cu condiția să plecați cu un hidroavion. Dar, din păcate, nu avem nici unul disponibil până mâine dimineață.

— Cum să nu fie, păpușă? o întrerupse tânărul cu trese aurii ca niște aripi desfăcute cusute pe cămașa albă. Într-o clipă îmi iau zborul să-i duc lui Johnny St. ceva provizii, adăugă el făcând un pas înainte.

— Dar el e trecut în planul de zbor abia mâine.

— Ba este azi. Începând de acum o oră. Ți-a căzut fisa?

În chiar clipa în care tânărul rostea aceste cuvinte, privirea mirată a lui Prefontaine pică pe două cutii mari de carton care rula liniștit pe banda pentru bagaje destinată zborurilor locale și care erau dirijate spre zona de încărcare în avion. Să fi vrut să cumpănească cele văzute și Brendan știu că nu mai avea cum să dea înapoi.

— Aș dori să cumpăr un bilet pentru acest zbor, dacă se poate, spuse el, nescăpând din ochi cutia cu conserve Gerber pentru copii și cea cu scutece Pampers care dispărură curând în cală.

Dăduse în sfârșit de urma misterioasei femei care călătorea însoțită de un copil și un sugar.

CAPITOLUL VIII

Câteva scurte investigații de rutină întreprinse pe lângă Comisia Federală de Comerț confirmară faptul că președintele acesteia, Albert Armbruster, suferea cu adevărat de ulcer și de hipertensiune arterială și că, la recomandarea expresă a medicilor, putea pleca oricând de la birou pentru a se odihni acasă ori de câte ori survenea o criză sau o indispoziție mai gravă. Acesta era motivul pentru care Alex Conklin l-a găsit acasă după prânz – un prânz abundent alcătuit tot după prescripția medicului – așa cum îi promisese că are să facă pentru a reveni cu „amănunte de ultimă oră” în problema Șerpoaicei. La primul telefon pe care i-l dăduse Alex atunci când îl scosese de sub duș, îi spusese lui Armbruster, un președinte zguduit de vestea care căzuse ca un trăsnet, că o persoană căreia nu-i poate declina identitatea avea să-l caute ceva mai târziu în cursul aceleiași zile, fie la birou, fie acasă. Persoana avea să se prezinte sub numele de Cobra. („*Folosește primul cuvânt banal, dar sonor, care-ți vine în minte*” era încă una din devizele înscrise cu litere de aur în cartea cu învățături a Sfântului Conklin). Între timp, lui Armbruster i se interzisese să vorbească cu cineva – „Ordin de la Flota a Șasea”).

— Isuse Cristoase! exclamase președintele.

Astfel a ajuns Albert Armbruster să cheme mașina oficială și să plece spre casă, pradă unei noi indispoziții. Pe președinte aveau să-l aștepte însă încercări și mai grele când, ajuns în fața propriei case, îl găsi aici pe Jason Bourne așteptându-l.

— Bună ziua, domnule Armbruster, rosti necunoscutul pe un ton plăcut, în timp ce președintele cobora icnind din limuzina a cărei portieră stătea larg deschisă de șofer.

— Da, ce este? veni răspunsul prompt însă nesigur al lui Armbruster.

— N-am spus decât „Bună ziua“. Mă numesc Simon. Ne-am cunoscut la Casa Albă în urmă cu câțiva ani, la recepția dată în onoarea șefilor Marelui Stat Major al Armatei.

— N-am participat, îi tăie vorba înțepat președintele.

— Nu? rosti necunoscutul ridicând sprâncenele a mirare, pe același ton plăcut dar ferm.

— Domnule Armbruster, spuse șoferul după ce închisese portiera întorcându-se respectuos spre președinte. Dacă mai aveți nevoie...

— Nu, nu, spuse Armbruster tăindu-i vorba. Ești liber. Astăzi nu mai am nevoie de tine... Nici în seara asta.

— Atunci rămâne pe mâine dimineață la aceeași oră, domnule?

— Da, mâine. Dacă nu intervine ceva. Nu mă simt prea bine. Verifică la birou.

— Da, domnule.

Șoferul duse mâna spre chipiul cu cozoroc, salută și se așază la loc pe scaunul din față.

— Îmi pare rău că nu vă simțiți bine, rosti necunoscutul fără a se clinti din loc în timp ce limuzina se puse în mișcare și dispăru pe alea pietruită.

— Poftim?... A, tot dumneavoastră sunteți? N-am luat parte la recepția aia blestemată de la Casa Albă.

— Poate m-am înșelat...

— Oricum, mi-a păru bine să vă revăd, spuse Armbruster iritat, preocupat și, nerăbdător, urcă treptele care duceau spre intrarea locuinței sale din Georgetown.

— Atunci, poate că am fost prezentați de domnul amiral Burton...

— Cum?! exclamă președintele răsucindu-se pe călcăie. Ce-ați spus?

— Să nu mai pierdem vremea, spuse Jason Bourne, amabilitatea de pe chip și din glas topindu-i-se ca prin farmec. Sunt Cobra.

— Isuse!... Nu mă simt deloc bine, repetă Armbruster afirmația pe care o făcuse doar cu câteva clipe mai devreme, de astă dată vorbind în șoaptă, gâtuit de spaimă și, răsucindu-și brusc capul spre casă, privi speriat la ușa și ferestrele închise.

— Să vezi ce rău o să-ți fie dacă nu stăm de vorbă, adăugă Jason urmărind privirea președintelui. Vrei să discutăm în casă?

— NU! urlă Armbruster. Tot timpul mă cicălește și vrea să știe tot ce mișcă, să nu-i scape nimic, ca după aia să umple târgul cu bârfele ei împuțite; pe care le mai și umflă.

— Presupun că te referi la soția ta.

— La toți! Habar n-au când e mai bine să-și țină pliscul!

— Din ce-mi spui, mie mi se pare că duc lipsă de conversație.

— Poftim?...

— Să trecem peste asta. Am lăsat mașina ceva mai jos pe stradă. Te simți în stare să facem o plimbare?

— Am de ales? Aș vrea să ne oprim întâi la farmacia de peste drum. Au rețeta mea... Cine dracu' mai ești și dumneata?

— Doar ți-am spus, îi răspunse Bourne. Cobra. Un șarpe.

— Doamne-Dumnezeule! șopti Armbruster pe un ton sfârșit.

Farmacistul îi servi îndată, iar Jason conduse mașina până la un bar din cartier pe care îl alesese cu o oră mai devreme pentru eventualitatea în care ar fi fost obligați să meargă și să discute în oraș. Înăuntru domnea o atmosferă intimă, de bar. Încăperea era cufundată în semiobscuritate, separeurile erau generoase, spătarele banchetelor înalte, un loc parcă anume făcut pentru cei care doreau să se întâlnească aici din dorința de a fi feriți de priviri indiscrete. Ambianța era un lucru foarte important. Pentru Jason era vital să nu-l slăbească o clipă din ochi pe președinte atunci când acesta îi răspundea la întrebări; să îl fixeze cu o privire detașată și rece, însă autoritară... și mai ales amenințătoare. Delta intra din nou în scenă, iar Cain revenise o dată cu el. Jason Bourne preluase comanda, iar David Webb se topise în neant.

— Trebuie să luăm toate măsurile de prevedere și să ne acoperim urmele, spuse Cobra vorbind pe un ton coborât după ce le fuseseră aduse băuturile. Și mă refer la neutralizarea pericolului care ne paște dacă nu știm precis cât rău ne-am putea face unul altuia; sub acțiunea Amytal-ului.

— Asta ce naiba vrea să fie? întrebă Armbruster dând de dușcă aproape tot lichidul din pahar, o combinație de gin și apă tonică, care-i smulse o strâmbătură și-l făcu să-și ducă iute mâna la stomac.

— Medicamente, droguri, seruri care te fac să spui adevărul.

— Cum?

— Adevărat. Am uitat că nu ești familiarizat cu asta fiindcă nu e jocul în care excelezi, spuse Bourne amintindu-și recomandările lui Conklin. Trebuie să ștergem toate urmele, pentru că nu avem dreptul legal de a funcționa în acest sens.

— Tot nu mi-ai spus, cine ești?

Președintele Comisiei Federale de Comerț scoase un râgăit și duse rapid paharul la buze cu o mână nesigură.

— Ești un soi de trupă de comando într-un singur om? Ceva de felul: „John Doe știe ceva, așa că hai să-l împușcăm pe o alee întunecoasă”?

— Nu fi caraghios. O asemenea atitudine ne-ar aduce deservicii. Am turna gaz pe foc cu mâna noastră și i-am agita inutil pe cei care încearcă să ne dea de urmă...

— Atunci fă-mă să pricep despre ce vorbești.

— Despre faptul că trebuie să ne salvăm pielea, iar asta include reputația, poziția noastră socială și stilul de viață cu care ne-am obișnuit.

— Ești un tip dat naibii. Și cum crezi că s-ar putea rezolva?

— Să luăm bunăoară cazul tău... După cum recunoșteai și singur, ești o persoană suferindă. Ai putea demisiona oricând, la

recomandarea medicilor, după care te-am prelua noi – Meduza o să aibă grijă de tine.

Jason își dădu frâu liber imaginației, căutând febril secvențe petrecute în realitate sau doar închipuite pe care să le exprime în cuvinte cât mai potrivite, alese cu grijă conform învățăturilor Sfântului Alex.

— Se știe că ești bogat, deci am putea oricând cumpăra o vilă pe numele tău – de ce nu o insulă? – în Marea Caraibilor, unde vei fi ferit de curioși. Acolo nimeni nu va lua legătura cu tine, nimeni nu-ți va putea vorbi dacă nu consimți, ceea ce vrea să spună că poți stabili dinainte orice întâlnire poțeste, iar rezultatul întevederilor va fi garantat și net în favoarea ta. Știi că nu-i imposibil de realizat.

— Și-ar însemna să duc o existență searbădă, spuse Armbruster. Cât e ziua de lungă, singur cuc cu ciocănitoarea mea pe cap. Cred c-aș ajunge s-o strâng de gât cu mâinile mele.

— Nici vorbă, continuă Cobra. Vei avea parte și de distracții. Poți invita pe cine poțeste, iar noi îți vom aduce oaspeții cu avionul oriunde te-ai afla pe glob. Chiar și femei – fie alese de tine, fie de cei care-ți cunosc gusturile. Viața va merge înainte, e-adevărat, cu unele mici dezavantaje, însă și cu multe surprize plăcute. Important este însă că vei fi apărat, intangibil, deci și noi, toți ceilalți, ne vom ști apărați... Dar, după cum pomeneam mai devreme, soluția pe care ți-o propun în acest moment este pur ipotetică. Eu însă, îți spun cinstii, sunt obligat să mă ascund pentru că știu prea multe. Dispar în câteva zile. Până atunci însă, eu hotărâsc cine rămâne pe loc și cine pleacă... Așadar, cât de multe știi, domnule Armbruster?

— Nu sunt la curent cu operațiunile de zi cu zi, firește. Mi-e însă cunoscut tabloul general. Ca și toți ceilalți, primesc în fiecare lună un telex cifrat de la băncile din Zürich prin care sunt informat asupra noilor depuneri din cont și companiilor pe care le-am preluat. Cam asta ar fi tot.

— Din ce mi-ai spus până-n prezent, nu ai dreptul să capeți o vilă.

— Să mă ia naiba dacă-mi doresc așa ceva. Și, dacă vreau, pot să mi-o cumpăr și singur. Ce dracu', doar am o sută de milioane, dolari americani, nu orice, depuși la Zürich.

Bourne reuși să-și domine uimirea și nu lăsă să i se citească nimic pe chip. Îl fixă pe președinte drept în ochi și rosti cu simplitate, calm:

— Să fiu în locul tău, eu n-aș repeta ce-ai spus acum.

— Și cu cine crezi că aș putea vorbi despre asta? Cu ciocănitoarea?

— Pe câți din restul trupei îi cunoști personal? Îl întreabă

Cobra.

— Practic pe nimeni. Însă nici ei nu mă cunosc pe mine. Ce dracu', nimeni nu știe pe nimeni... Și pentru că tot am ajuns în acest punct al discuției, să luăm exemplul dumitale. Până azi, habar n-aveam că exiști. Îmi închipui că lucrezi pentru Comitet și mi s-a

spus că ai să mă cauți, dar de fapt, habar nu aveau că există înainte de asta.

— Am fost angajat pentru o misiune specială. Adevărata mea identitate este bine camuflată, din motive de securitate.

— Cum spuneam, mi-am zis că...

— Ce poți să-mi spui despre Flota a Șasea? îl întrerupse Bourne abătându-i interlocutorului atenția de la persoana sa.

— Ne vedem când și când, însă nu-mi amintesc să fi schimbat mai mult de zece vorbe. El e militar, iar eu sunt civil – n-am absolut nici o legătură cu tresele.

— Odinioară ai fost și tu militar. Când a-nceput totul.

— Pe dracu' am fost! Nu uniforma face dintr-un om un bun soldat și, fii convins, pe mine nu m-a schimbat.

— Ce știi despre cei doi generali – unul la Bruxelles, celălalt la Pentagon?

— Aștia doi sunt militari de carieră, așa că au rămas în gașca lor. Eu nu am fost în viața mea militar, așa că am ieșit din gașcă.

— Ne așteptăm la scurgeri de informații, zvonuri... spuse Bourne la întâmplare cu o privire îngândurată. Și nu ne putem permite ca bănuiele să planeze o clipă asupra militarilor.

— Ceva în stil juntă militară?

— Sub nici o formă! răspunse Bourne fixându-l insistent cu o privire grea pe Armbruster. Ar crea prea multe valuri...

— Prostii! rosti președintele Comisiei Federale de Comerț întrerupându-l agasat. Flota a Șasea, cum l-ai denumit mai înainte, nu trage salve decât aici și numai pentru că așa ne convine nouă. E și el un amiral cu mușchi și cu trecut zornăitor atâta vreme cât joacă așa cum îi cântăm noi, dar poate oricând să intre la naftalină dacă nu mai avem nevoie de serviciile lui. Și asta e valabil numai la Washington, nicăieri în altă parte!

— Asta o știi la fel de bine ca și tine, rosti Jason vorbind pe un ton apăsător pentru a-și ascunde consternarea. Însă un individ care a fost inclus de cincisprezece ani încoace într-un program de protecție încearcă și el să pună diverse piese cap la cap și să refacă scenariul. Și a luat-o ușurel, pomind tocmai de la Saigon – *Comandamentul Saigon* – fiindcă acolo a început totul.

— Or fi început ele toate la Saigon, dar e sigur că n-a ținut figura. Soldații noștri de plumb nu aveau cum să conducă, nu s-ar fi descurcat singuri lăsați de capul lor. Cu toții știm acest lucru... Însă pricep unde bați. Suficient să transpire o vorbă la Pentagon despre tresarii noștri, că imediat iese prostimea în stradă, iar zănele bune din Congres își suflecă mânecile și se pun pe treabă. Și brusc intră în sesiune excepțională o duzină de comisii și subcomisii.

— Lucru pe care noi nu-l putem tolera, adăugă Bourne.

— De acord, spuse Armbruster. Cât știi despre nenorocitul ăsta care încearcă să pună informațiile cap la cap și să refacă scenariul?

— Suntem aproape, dar nu știm încă cine este. A trecut pe la

Langley, dar n-am aflat pe la ce nivel.

— Langley? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mai avem un om acolo? Să-și pună fundul la treabă și să afle cine-i ticălosul ăsta!

— DeSole? Întrebă Cobra.

— Exact, se aplecă Armbruster spre el. Constat că sunt puține lucruri care ți-au scăpat. Omul nostru are acoperire zdravănă. Ce spune DeSole?

— Nimic. N-am luat legătura cu el, răspunse Jason prudent și căutând cu înfrigurare un răspuns cât mai convingător.

Prea mult timp trăise în pielea lui David Webb! Conklin nu se înșela: nu gândea destul de repede. Apoi, deodată, cuvintele țâșniră la suprafață, o fărâamă de adevăr, periculoasă, însă extrem de credibilă, iar el nu trebuia cu nici un chip să-și piardă credibilitatea în ochii celuiilalt.

— Crede că e ținut sub observație și ne-a rugat să nu ne apropiem de el. Nu îl vom contacta sub nici o formă până nu ne anunță el însuși când e cazul.

— Ce s-a-ntâmpat? Întrebă președintele încleștându-și mâna pe pahar, cu o privire fixă și ochii ieșiți din orbite.

— Unul care lucrează în schit, adică la arhivă, a dat peste o informație. A dibuit că Teagarten comunică de la Bruxelles direct cu DeSole folosind un limbaj cifrat, un cod de acces direct, ocolind astfel căile confidențiale obișnuite.

— Lua-i-ar dracu' de soldați tâmpiți! explodă Armbruster. Pune-le pe umăr câteva galoane aurii și să vezi ce mi se mai fudulesc ca niște puștoaice ieșite prima oară în societate, țipând că vor să-și atârne la gât ultimele zorzoane care au apărut prin târg!... Faxuri, cifruri, coduri de acces direct! Isuse, tâmpitul și-o fi băgat degetul alături și a nimerit la NAACP!¹

— DeSole zice că încearcă să se acopere și speră să se descurce singur. Dar că, pentru moment, nu e cazul să se arate curios; mai cu seamă despre asta nu vrea să pună întrebări. O să facă niște verificări discrete și o să ne contacteze el îndată ce află ceva. Noi nu trebuie, sub nici o formă, să-l căutăm.

— Chiar nu v-ați așteptat că un tâmpit de soldat e-n stare să ne pună pe toți la zid? Dacă nu era idiotul ăsta cu cifrurile lui secrete, acum nu aveam atâta bătaie de cap. Ne vedeam liniștiți de treburile în continuare.

— Însă el există, iar problema – deci criza – nu va dispărea bătând din palme, rosti Bourne pe un ton tăios. Repet, trebuie să ne acoperim urmele. Unii dintre noi vom fi obligați să ne topim; ieșim din scenă doar o vreme. Spre binele general.

Președintele Comisiei Federale de Comerț se lasă pe spate în scaun, iar pe chip i se întipări o expresie dezagreabilă.

¹National Association for the Advancement of Colored People = Asociația Națională pentru Emanciparea Cetățenilor de culoare (n. trad.).

— Să-ți spun ceva, Simon, sau cum naiba te-o fi chemând. Nu cauți unde trebuie. Noi suntem oameni de afaceri, unii dintre noi suficient de bogați, dar și suficient de egoiști sau decizi, din diverse motive, să primim leafă și de la stat. Însă, în primul rând suntem oameni de afaceri și nu e loc în care să nu fi investit. Și de asemenea, am fost desemnați, nu aleși, să facem trebușoara asta, ceea ce vrea să spună că nimeni din lumea finanțelor nu are cum să afle de noi. Pricepi unde bat?

— Mă străduiesc, rosti Jason, îngrijorat că îi scapă ceva, că nu înțelege unde este pericolul. *Prea mult timp m-am ținut deoparte...* Iar Albert Armbruster nu era un naiv. La suprafață părea speriat de moarte, însă firea lui era de om rece și calculat. Și, unde bați?

— Scapă de soldaței. Cumpără-le lor vile și câte insule vor în Caraibe și scoate-i din circuit. Dă-le ocazia să-și facă fiecare curtea lui și să se joace cât potesc de-a regii. Oricum, cam asta sunt cu toții.

— Și să continuăm fără ei, rosti Bourne pe un ton neutru încercând să-și mascheze cât mai bine uimirea.

— Tu ai spus-o, iar eu îți dau dreptate. Dacă află cineva că epoleții ăștia au vreo legătură cu noi, am băgat-o pe mâncă. Doar operațiunea se numește „complex militaro-industrial“, adică în traducere liberă înțelegere militaro-industrială ultrasecretă.

Armbruster se aplecă iar spre Cobra.

— Dar noi, oricum nu mai avem nevoie de ei! Fă-le vânt! Scapă de ei!

— Ar putea protesta...

— Exclus! Îi avem la mână.

— Trebuie să mă gândesc întâi.

— N-ai la ce să te gândești. Peste șase luni deținem controlul absolut în Europa.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Jason Bourne se holbă la președintele Comisiei Federale pentru Comerț. *Care control? se întreabă în sine sa. În ce scop? De ce?*

— Te conduc acasă, rosti el tare.

— Am vorbit cu Marie, spuse Conklin vorbind de la telefonul aflat în apartamentul CIA din Virginia. E în sat și nu la voi acasă.

— Cum așa? întreabă Jason de la un telefon public aflat la o benzinărie de lângă Manassas.

— Nu am înțeles prea bine explicația ei... Cred că era ora mesei sau ora de culcare – știi tu, una din orele în care nu te mai poți înțelege cu o mămică. Zgomotul de fond îl constituiau țipetele copiilor. Și ce mai țipau, bătrâne!

— Ce ți-a spus, Alex?

— Se pare că a fost ideea cumnatului tău. Alte explicații nu mi-a dat însă, în afara faptului că vorbește ca o mămică presată și agitată, mi s-a părut că e bine, aceeași Marie pe care o știm și care mi-e atât de dragă. Adică nu o interesa decât să afle ce-i cu tine.

— Iar tu sper că i-ai spus ce bine sunt.

— Ce naiba, doar nu mă cunoști de ieri, de azi. I-am spus că ești vârat până-n gât, sub pază strașnică, în niște liste de calculator și că faci tot felul de verificări și comparații – ceea ce, recunoaște, nici nu e prea departe de adevăr.

— Cred că Johnny a vorbit cu ea, Marie i-a povestit ce s-a întâmplat, și atunci el i-a mutat pe toți în buncărul lui personal.

— În ce?

— N-ai fost niciodată la Tranquility Inn? Să-ți spun sincer, nu-mi aduc aminte.

— Panov și cu mine am văzut doar planurile și locul pe care urma să construiești satul de vacanță. Asta se întâmpla cu vreo doi ani în urmă. De-atunci n-am mai trecut pe acolo. Eu sigur nu. Fiindcă nu-mi amintesc să mă fi invitat cineva.

— Trec peste asta pentru că tu ai avut întotdeauna invitație nescrisă... Sper că-ți amintești măcar că întregul complex era situat chiar pe plajă și că nu poți ajunge acolo decât pe mare sau pe un drum desfundat și plin de hârtoape pe care nici o mașină normală nu se încumetă să-l facă a doua oară. Așa că tot ce intră pe insulă vine fie cu avionul, fie cu barca. Nimic de pe uscat.

— Iar pe plajă sunt patrule, îl completează Conklin. Știi că lui Johnny nu-i place să riște.

— Tocmai de aceea i-am trimis pe-ai mei la el. Am să o sun pe Marie mai târziu.

— În acest moment ai ceva să-mi spui? Ce-ai făcut cu Armbruster?

— Nici nu știu cu ce să-ncep, îi răspunse Bourne ațintindu-și privirea pe plafonul alb, din plastic, al cabinei telefonice. Tu ce ai zice dacă un bărbat cu o sută de milioane la o bancă din Zürich ți-ar spune că Meduza – oricine: Comandamentul Saigon, și accentuez cuvântul „comandament” tocmai pentru că nu are de-a face cu civilii – ar trebui să le facă vânt militarilor pentru că nu mai are nevoie de ei?

— Nu cred, rosti calm agentul secret pensionat. Nu putea spune așa ceva.

— Și încă ce-a mai spus-o! I-a numit soldăței de plumb și, te asigur, nu așa cum apar în marșurile militare. A afirmat plin de dispreț că amiralii și generalii sunt ca niște puștoaice care ies în societate, împopoțonate și pline de găteți, dar urlând că vor să capete ultimele zorzoane care au apărut prin târg.

— Știu eu câțiva senatori din Comisia pentru Armată care ar împărtași din inimă această părere.

— Ascultă, că încă n-am terminat. Când i-am improspătat memoria amintindu-i că Șerpoaica se trage de la Saigon – Comandamentul Saigon – a întors-o din condei. A zis că se prea poate dar că lucrările nu s-au oprit acolo pentru că – și aici îți servesc

iar un citat: „Soldășii nu s-ar fi descurcat dacă erau lăsați de capul lor“.

— E o afirmație de-a dreptul iritantă. Ți-a și explicat de ce nu s-ar fi descurcat singuri?

— Nu, iar eu nu am insistat. Se presupune că știam răspunsul.

— Ce n-aș da să-l fi știut! Îmi place tot mai puțin ceea ce-mi spui. Avem de-a face cu ceva uriaș și scârbos... Cum a venit vorba de cele o sută de milioane?

— I-am spus că Meduza îi poate pune oricând la dispoziție o vilă în străinătate, unde să nu fie găsit de nimeni dacă, în final, s-ar impune o asemenea măsură. Nu a părut prea încântat de idee, ba a spus că, dacă vrea, și-o cumpără singur. Atunci a pomenit de sute de milioane, dolari americani, pe care-i are la o bancă din Zürich – fapt pe care se presupune că eu trebuie să-l fi știut.

— Asta-i tot? Numai o sută de milioane?

— Nu tocmai. Mi-a spus că el, asemenea celorlalți din gașcă, primește lunar un telex cifrat de la băncile din Zürich, în care apar absolut toate conturile. Care, evident, cresc.

— Uriaș, scârbos și în creștere, adăugă Conklin. Altceva? Nu că mi-aș dori să mai aud, sunt și-așa destul de speriat.

— Mai sunt două lucruri pentru care ar trebui să fii pregătit. Ține-te tare!... Armbruster a mai spus că o dată cu telexurile care îi prezintă situația depunerilor, primește și o listă a companiilor pe care le-au preluat în luna respectivă.

— Ce companii? La ce se referea?... Dumnezeuule!

— Dacă-l întrebam, probabil că Marie și copiii ar fi asistat la un serviciu funerar în cerc restrâns, adică fără siciu, pentru că eu n-aș fi fost de față.

— Mai e ceva. Vorbește odată!

— Distinsul nostru președinte al Comisiei Federale pentru Comerț a mai adăugat că „noi“, această gașcă care se pare că este peste tot, se poate dispensa de serviciile militarilor pentru că, oricum, peste șase luni vom deține controlul absolut în Europa... Alex, ce să controleze? Peste ce am dat?

La capătul celălalt al firului se lasă o tăcere apăsătoare, iar Jason Bourne nu scoase un sunet, ferindu-se să-și întrerupă prietenul. Lui David Webb îi venia să urle, însă el oricum nu mai exista. În cele din urmă, Conklin vorbește:

— Cred că ne-am vârat în ceva care ne depășește, rosti el în șoaptă, abia auzit la celălalt capăt al firului. David, cred că e cazul să batem sus, la porți mai înalte. Afacerea asta nu o putem ține numai pentru noi.

— Să te ia naiba! Doar nu vorbești cu David!

Deși furios la culme, Bourne nu ridicase glasul. Nici nu era nevoie, pentru că tonul pe care îl folosisese vorbea de la sine.

— Nu află nimeni până nu spun eu că se poate – și numai dacă așa spun eu. Iar eu s-ar putea să nu fiu niciodată de acord. Deschide bine urechile, agentule! Nu datorez nimic nimănui, cu atât mai puțin șmecherilor ăstora din târg care ne tratează pe toți ca pe niște pioni de pe tabla lor împuțită de șah. Au mai făcut ei o mutare și ne-au zdruncinat pe mine și pe soția mea cât să-mi ajungă pentru o viață. N-am de gând să-mi las viața mea și a familiei mele în mâinile lor! Sunt hotărât să află cât mai mult și să mă folosesc de cele aflate într-un singur scop – și de unul singur! Vreau să-l scot pe Șacal din bârlog și să-l curăț ca să scăpăm o dată pentru totdeauna de coșmarul ăsta blestemat și să trăim și noi ca oamenii... Acum de-abia știu că altă ieșire nu există. Armbruster a vorbit cu mult aplomb, și probabil că e un tip tare, însă sub pojghița asta de duritate încerca să-și ascundă frica. Toți sunt speriați – au intrat în panică, cum te-ai exprimat tu – și să știi că nu te-ai înșelat. Oferă-le serviciile Șacalului și ai să constăți că-i o propunere căreia nu-i vor rezista. Oferă-i pe de altă parte Șacalului un client gras, bogat și puternic cum e Meduza noastră, și ai să vezi că nici el nu-i poate rezista. Pentru el ar însemna că a fost recunoscut de mărimile lumii, nu de otrepele societății, fanatici de dreapta sau de stânga... Să nu mi te pui în cale, auzi?! Nu cumva s-o faci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mă ameninți, da?

— Termină, Alex. Nu te amenință nimeni.

— Dar nu asta ai făcut adineauri? S-a întors roata, da? Nu mai e ce-a fost la Paris acum treisprezece ani. De astă dată, tu ai să mă omori pe mine pentru că nu-mi amintesc ce ți-am făcut ție și Mariei.

— Tu chiar nu pricepi că-i vorba de familia mea? Țipă găuit David Webb simțind cum i se adună stropi de sudoare la tâmpile și lacrimi în ochi. Soția și copiii mei sunt la o depărtare de o mie de mile de mine și se ascund! N-am de ales tocmai pentru că nu vreau să li se facă rău!... Adică să fie omorâți, Alex, pentru că exact asta are de gând să facă Șacalul dacă-i găsește. Săptămâna asta s-au ascuns pe o insulă. Și săptămâna viitoare, unde să se mai ducă? Câte alte mii de mile să mai pun între ei și el? Și după aceea, unde or să se mai ducă – unde o să ne mai ducem? Știind ce știu acum, cred că nu mai putem da înapoi; Șacalul e pe urmele mele. Blestematul ăsta de psihopat nenorocit mă caută pe mine și tot ce am aflat până acum despre el este că nu-l interesează decât un singur lucru: să mă ucidă. Orgoliul lui de om bolnav cere sânge, iar crima asta pe care o are în cap îi include pe soția și pe copiii mei!... Nu, agentule, nu-mi încărca mie memoria cu lucruri care nu mă privesc; nu atâta vreme cât este în joc viața Mariei și a copiilor mei. Atâta lucru îmi ești și tu dator.

— Te-am ascultat cu toată atenția, spuse Conklin. Nu știu cine a vorbit, David sau Jason Bourne, însă nu mi-a scăpat o vorbă. Bine, n-am să mai pomenesc de Paris, însă va trebui să ne mișcăm rapid, iar eu mă adresez de astă dată lui Bourne. Ce urmează să faci? Unde ești?

— După cât îmi dau seama, la vreo zece kilometri de locuința particulară a generalului Swayne, răspunse Jason recăpătându-și treptat suflul, în timp ce suferința chinuitoare de moment ceda locul unei stăpâniri de sine perfecte. Ai sunat?

— Acum două ore.

— Tot Cobra sunt?

— Și de ce nu? Doar e un șarpe.

— Asta i-am spus și lui Armbruster. Nu s-a bucurat.

— Swayne o să se bucure încă și mai puțin. Antenele îmi spun că e ceva putred la mijloc, însă nu-mi dau încă seama ce.

— Adică?

— Nu știu precis. Am senzația că Swayne trebuie să dea socoteală în fața cuiva.

— De la Pentagon? Burton?

— Se poate, dar nu sunt sigur. După reacția de paralizie temporară din prima clipă, aș zice că-i mai degrabă un chibiț, nu un participant direct la joc. A scăpat frâiele în două rânduri și s-a exprimat astfel textual: „Va trebui să ne gândim la toate astea” și „Va trebui să ne sfătuim”. Cu cine să se sfătuiască? Că doar îl prevenisem de la început că-i o discuție confidențială despre care nu trebuie să pomenească nimănui. Răspunsul lui a fost un jalnic „noi” demn de toată mila, ca în discursurile oficiale, din care eu ar fi trebuit să pricep că celebrul nostru general va avea convorbiri secrete cu propria lui persoană. Ceea ce mie îmi vine greu să cred.

— Și mie, îl aprobă Jason. Mă duc să mă schimb. Am lăsat lucrurile în mașină.

— Poftim?

Bourne se răsuci în cabina telefonică încercând să caute din priviri ceva în benzinărie. Văzu ceea ce sperase să găsească – o toaletă pentru bărbați lipită lateral de clădire.

— Mi-ai spus că Swayne locuiește la o fermă foarte mare, undeva la vest de Manassas...

— Greșit, îl întrerupse Conklin. El susține că ar fi o fermă. După spusele vecinilor și datele care se regăsesc în registrul de impozite se pare că ar fi vorba de o proprietate în toată legea, de vreo douăzeci și opt de acri. Nu-i rău deloc pentru un amărât de soldat de carieră, provenit dintr-o familie nevoiașă din Nebraska, însurat cu o coafeză din Hawaii acum treizeci de ani și care și-a cumpărat moșia acum vreo zece ani cu banii lăsați moștenire, așa e textul, de un unchi bogat, un binefăcător pe care eu n-am reușit să-l localizez; deci trag concluzia – inexistent. Asta de altfel mi-a stârnit curiozitatea. La Saigon, Swayne a fost șeful intendanței și se ocupa cu aprovizionarea Meduzei... Ascultă, ce legătură are proprietatea lui cu faptul că trebuie să-ți schimbi hainele?

— Vreau să arunc și eu o privire. Mă duc pe lumină, să văd cum arată dinspre șosea, iar după lăsarea nopții îi fac o vizită-fulger.

— Ar fi eficient, dar ce rost are să arunci mai înainte o privire?

— Nu află nimeni până nu spun eu că se poate — și numai dacă așa spun eu. Iar eu s-ar putea să nu fiu niciodată de acord. Deschide bine urechile, agentule! Nu datorez nimic nimănui, cu atât mai puțin șmecherilor ăstora din târg care ne tratează pe toți ca pe niște pioni de pe tabla lor împuțită de șah. Au mai făcut ei o mutare și ne-au zdruncinat pe mine și pe soția mea cât să-mi ajungă pentru o viață. N-am de gând să-mi las viața mea și a familiei mele în mâinile lor! Sunt hotărât să aflu cât mai mult și să mă folosesc de cele aflate într-un singur scop — și de unul singur! Vreau să-l scot pe Șacal din bârlog și să-l curăț ca să scăpăm o dată pentru totdeauna de coșmarul ăsta blestemat și să trăim și noi ca oamenii... Acum de-abia știu că altă ieșire nu există. Armbruster a vorbit cu mult aplomb, și probabil că e un tip tare, însă sub pojghița asta de duritate încerca să-și ascundă frica. Toți sunt speriați — au intrat în panică, cum te-ai exprimat tu — și să știi că nu te-ai înșelat. Oferă-le serviciile Șacalului și ai să constăți că-i o propunere căreia nu-i vor rezista. Oferă-i pe de altă parte Șacalului un client gras, bogat și puternic cum e Meduza noastră, și ai să vezi că nici el nu-i poate rezista. Pentru el ar însemna că a fost recunoscut de mărimile lumii, nu de otrepele societății, fanatici de dreapta sau de stânga... Să nu mi te pui în cale, auzi?! Nu cumva s-o faci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mă ameninți, da?

— Termină, Alex. Nu te amenință nimeni.

— Dar nu asta ai făcut adineauri? S-a întors roata, da? Nu mai e ce-a fost la Paris acum treisprezece ani. De astă dată, tu ai să mă omori pe mine pentru că nu-mi amintesc ce ți-am făcut ție și Mariei.

— Tu chiar nu pricepi că-i vorba de familia mea? Țipă găuit David Webb simțind cum i se adună stropi de sudoare la tâmpile și lacrimi în ochi. Soția și copiii mei sunt la o depărtare de o mie de mile de mine și se ascund! N-am de ales tocmai pentru că nu vreau să li se facă rău!... Adică să fie omorâți, Alex, pentru că exact asta are de gând să facă Șacalul dacă-i găsește. Săptămâna asta s-au ascuns pe o insulă. Și săptămâna viitoare, unde să se mai ducă? Câte alte mii de mile să mai pun între ei și el? Și după aceea, unde or să se mai ducă — unde o să ne mai ducem? Știind ce știu acum, cred că nu mai putem da înapoi; Șacalul e pe urmele mele. Blestematul ăsta de psihopat nenorocit mă caută pe mine și tot ce am aflat până acum despre el este că nu-l interesează decât un singur lucru: să mă ucidă. Orgoliul lui de om bolnav cere sânge, iar crima asta pe care o are în cap îi include pe soția și pe copiii mei!... Nu, agentule, nu-mi încărcă mie memoria cu lucruri care nu mă privesc; nu atâta vreme cât este în joc viața Mariei și a copiilor mei. Atâta lucru îmi ești și tu dator.

— Te-am ascultat cu toată atenția, spuse Conklin. Nu știu cine a vorbit, David sau Jason Bourne, însă nu mi-a scăpat o vorbă. Bine, n-am să mai pomenesc de Paris, însă va trebui să ne mișcăm rapid, iar eu mă adresez de astă dată lui Bourne. Ce urmează să faci? Unde ești?

— După cât îmi dau seama, la vreo zece kilometri de locuința particulară a generalului Swayne, răspunse Jason recăpătându-și treptat suflul, în timp ce suferința chinuitoare de moment ceda locul unei stăpâniri de sine perfecte. Ai sunat?

— Acum două ore.

— Tot Cobra sunt?

— Și de ce nu? Doar e un șarpe.

— Asta i-am spus și lui Armbruster. Nu s-a bucurat.

— Swayne o să se bucure încă și mai puțin. Antenele îmi spun că e ceva putred la mijloc, însă nu-mi dau încă seama ce.

— Adică?

— Nu știu precis. Am senzația că Swayne trebuie să dea socoteală în fața cuiva.

— De la Pentagon? Burton?

— Se poate, dar nu sunt sigur. După reacția de paralizie temporară din prima clipă, aș zice că-i mai degrabă un chibiț, nu un participant direct la joc. A scăpat frâiele în două rânduri și s-a exprimat astfel textual: „Va trebui să ne gândim la toate astea” și „Va trebui să ne sfătuiți”. Cu cine să se sfătuiască? Că doar îl prevenisem de la început că-i o discuție confidențială despre care nu trebuie să pomenească nimănui. Răspunsul lui a fost un jalnic „noi” demn de toată mila, ca în discursurile oficiale, din care eu ar fi trebuit să pricep că celebrul nostru general va avea convorbiri secrete cu propria lui persoană. Ceea ce mie îmi vine greu să cred.

— Și mic, îl aprobă Jason. Mă duc să mă schimb. Am lăsat lucrurile în mașină.

— Poftim?

Bourne se răsuci în cabina telefonică încercând să caute din priviri ceva în benzinărie. Văzu ceea ce sperase să găsească – o toaletă pentru bărbați lipită lateral de clădire.

— Mi-ai spus că Swayne locuiește la o fermă foarte mare, undeva la vest de Manassas...

— Greșit, îl întrerupse Conklin. El susține că ar fi o fermă. După spusele vecinilor și datele care se regăsesc în registrul de înmormântări se pare că ar fi vorba de o proprietate în toată legea, de vreo douăzeci și opt de acri. Nu-i rău deloc pentru un amărât de soldat de carieră, provenit dintr-o familie nevoiașă din Nebraska, însurat cu o coafeză din Hawaii acum treizeci de ani și care și-a cumpărat moșia acum vreo zece ani cu banii lăsați moștenire, așa e textul, de un unchi bogat, un binefăcător pe care eu n-am reușit să-l localizez; deci trag concluzia – inexistent. Asta de altfel mi-a stărnit curiozitatea. La Saigon, Swayne a fost șeful intendenței și se ocupa cu aprovizionarea Meduzei... Ascultă, ce legătură are proprietatea lui cu faptul că trebuie să-ți schimbi hainele?

— Vreau să arunc și eu o privire. Mă duc pe lumină, să văd cum arată dinspre șosea, iar după lăsarea nopții îi fac o vizită-fulger.

— Ar fi eficient, dar ce rost are să arunci mai înainte o privire?

portocaliu al soarelui se apropia de apus. Satul de vacanță Tranquility Inn se întindea pe trei promontorii stâncoase care dominau o fâșie lungă de plajă prinsă ca într-un clește între două blocuri masive de coral înălțate deasupra mării asemeni unor metereze naturale. Pe cele două laturi ale clădirii centrale, o construcție imensă, circulară și impozantă cu pereți masivi din cărămidă și sticlă, se deschideau șiruri de bungalovuri cu pereții spoși în var roz și cu acoperișul din olane de teracotă roșie, toate orientate spre mare și legate între ele de o alee pavată, străjuită de tufe ordonate și îngrijit tunse și de lampioane joase, așezate la nivelul solului. Pe alee se grăbeau chelneri îmbrăcați în *guayabera* galbene, împingând mese cu roțile pe care tronau sticle, gheață și *canapé* destinate numeroșilor oaspeți ai lui Tranquility Inn, acum instalați comod pe verande spre a admira apusul soarelui pe malul Mării Caraibilor. Iar când umbrele înserării se pogorâră asupra insulei, pe plajă și pe digul care înainta în mare, spre larg, își făcură apariția siluete întunecate care păreau să se furișeze cu discreție. Aceștia nu erau însă oaspeții stațiunii, ieșiți seara să ia o gură de aer înviorător, nici angajați alergând grăbiți să-și facă datoria. Erau paznici înarmați, îmbrăcați în uniforme de luptă maro-închis, fiecare având prins discret la centură un pistol automat MAC-10. În partea stângă, fiecăruia îi atârna la gât un binoclu Zeiss Ikon 8x10 de mare putere, folosit pentru a scruta ce se întâmplă noaptea la distanță mare. După toate aparențele, proprietarul lui Tranquility Inn era hotărât să nu-și dezmință renumele.

Pe veranda generoasă care înconjură ca un brâu toată fațada bungalovului de lângă clădirea centrală, chiar în fața sufrageriei cu pereți de sticlă, se afla o doamnă în vârstă, instalată într-un cărucior de invalid. Aceasta sorbea în tihnă dintr-un pahar umplut cu vin Chateau Carbonnieux '78 și se înfrupta cu nesaț din splendoarea apusului de soare. Își atinse distrată zulfii de păr roșcat prost vopsit și trase atentă cu urechea înspre sufragerie de unde îl auzea pe soțul ei vorbind cu infirmiera, apoi prinse zgomotul infundat al pașilor lui nesiguri apropiindu-se, până se opri lângă ea.

— Dumnezeu! rosti ea în franceză. M-a făcut praf.

— Și de ce nu? întrebă curierul Șacalului. E un loc ideal. Nici eu nu aș putea spune că mi-am revenit.

— Tot nu vrei să-mi zici și mie de ce te... ne-a trimis monseniorul aici?

— Ți-am mai spus doar: sunt un mesager și nimic mai mult.

— Iar eu nu te cred.

— Ba să mă crezi. Pentru el e ceva foarte important, însă pentru noi n-are nici o însemnătate. Draga mea, mai bine bucură-te din plin de frumusețea peisajului.

Întotdeauna spui asta când te ferești să-mi dai o explicație.

— Atunci, bine ai face să înveți că nu e cazul să-mi pui întrebări.

— Nu vorbi așa, dragul meu. Mai am puțin și mor...

— Hai să nu mai discutăm!

— Că-ți place sau nu, ăsta-i adevărul. Nu pentru mine îmi fac griji, oricum eu o să sfârșesc curând cu suferința. Ci pentru tine sunt îngrijorată. Tu întotdeauna ai vrut să fii deasupra, Michel. Uf, uit tot timpul că ești Jean Pierre... Cum să nu fiu îngrijorată, mai cu seamă că ne aflăm în acest loc minunat... apartamentul care ne-a fost pus la dispoziție, toate atențiile cu care suntem înconjurați... Dragul meu, mă sperie gândul că tu va trebui să plătești scump pentru toate astea.

— Ce tot vorbești acolo?

— Totul este grandios, impresionant. Prea impresionant. Ceva îmi spune că nu-i a bună.

— Cred că-ți faci prea multe gânduri.

— Ba nu. Încerci să te înșeli singur. De câte ori nu mi-a spus fratele meu, Claude, că accepți prea multe favoruri din partea monseniorului. Iar într-o bună zi, fii convins că o să-ți prezinte nota de plată. Vine și ziua scadenței.

— Fratele tău, Claude, e un bătrânel delicios care n-are minte nici cât o bibilică. Și tocmai din pricina asta, lui, monseniorul nu-i dă decât însărcinări mărunte. Îl trimiți cu un bilețel din Montparnasse și el se trezește tocmai la Marsilia, tot el întrebându-se mirat cum o fi ajuns acolo.

Telefonul sună undeva în interiorul bungalovului întrerupând patosul cu care vorbea curierul Șacalului. Acesta se întoarce spre soția lui și spune:

— O să răspundă noua noastră prietenă.

— Mic nu-mi place. Mi se pare cam ciudată. Parcă nu-mi inspiră încredere, adăugă bătrâna.

— Lucrează pentru monsenior.

— Serios?

— N-am apucat să-ți spun. Prin ea o să primesc instrucțiunile.

În acel moment, în cadrul ușii apăru infirmiera, îmbrăcată într-o uniformă albă, cu părul castaniu-deschis strâns sever într-un coc pe ceafă.

— *Monsieur*, vă caută de la Paris, rosti ea, expresia din ochii mari cenușii sugerând că era vorba de o urgență, impresie dezmințită de vocea sa potolită, măsurată și calmă.

— Mulțumesc. Omul de încredere al Șacalului o urmă pe infirmieră înăuntru, iar aceasta ridică receptorul și i-l întinse.

— Jean Pierre Fontaine.

— Domnul cu tine, fiule, rosti o voce care venea de la mii de kilometri depărtare. V-ați instalat bine?

— Nici nu am cuvinte, răspunse bătrânul. Totul este atât de... magnific. Nu merităm atâta atenție.

- Sper să câștigați dreptul de a vă bucura de toate.
- Sunt gata să vă servesc.
- Ai să-mi faci cel mai mare serviciu dacă ai să respecti întocmai instrucțiunile pe care ți le va da femeia. Respectă-le cu sfințenie — nu cumva să te abați de la ele. Clar?
- Cum nu se poate mai clar.
- Domnul fie cu tine.
- Se auzi un declic, iar vocea dispăru.

Fontaine se întoarse să-i spună ceva infirmierei, însă femeia nu mai era lângă el. Se afla în capătul opus al încăperii și deschisese sertarul unei mese. Bătrânul traversă încăperea și se apropie de ea, cu ochii ațintiți asupra sertarului, să vadă ce se afla în interior. Descoperi înăuntru, frumos împăturite și aranjate unele peste altele, o pereche de mănuși chirurgicale, un pistol cu amortizor cu încărcătorul atașat și un brici cu lama strânsă.

— Astea sunt ustensilele cu care vei lucra, spuse femeia întinzându-i cheia și privindu-l drept în față cu ochii săi cenușii, inexpressivi. Iar cei pe care trebuie să-i omori sunt în ultimul bungalov din acest șir. Trebuie să te obișnuiești cu împrejurimile și de aceea vei face lungi plimbări pe alee, așa cum fac toți bătrânii la o anumită vârstă pentru a-și pune sângele în mișcare. După aceea, îi omori. Le tragi fiecăruia, pe rând, câte un glonț în cap, timp în care vei purta mănuși. Ordinul e să țintești în cap. După ce-i împuști, le tai beregata...

— Maică Precistă, dar sunt copii!...

— Așa sună ordinul.

— Dar e barbar!

— Vrei să transmit mai departe părerea ta?

Fontaine trase cu coada ochiului spre ușa deschisă a terasei, la locul pe care se afla nevasta lui, instalată în căruciorul de invalid.

— Nu. Sigur că nu.

— Așa mi-am zis și eu... Ar mai fi ceva. Cu sângele unuia din cei uciși, alege tu care, vei scrie pe zid: „Jason Bourne, fratele Șacalului”.

— O, Doamne... N-am să scap.

— Numai de tine depinde. Dacă-ți coordonezi execuțiile cu mișcările mele, eu am să jur că marele luptător al Franței se afla în bungalovul lui în momentul în care s-a comis crima.

— Și care ar fi momentul? Când trebuie s-o fac?

— Peste exact treizeci și șase de ore.

— Iar după aceea ce se-ntâmplă?

— Poți să rămâi aici până-și dă sufletul femeia ta.

CAPITOLUL IX

Brendan Patrick Pierre Prefontaine nu-și revenea din uimire. Deși nu avea rezervare, recepționarul satului de vacanță Tranquility Inn îi făcuse o primire împărătească, de vedetă de cinema sosită în vizită, pentru ca, la câteva clipe după ce îi dăduse cheia unei vile să-i spună că, de fapt, el avea reținut un bungalow, pe numele lui, și să îl întrebe cum fusese călătoria de la Paris și până aici. Preț de câteva minute, deasupra distinsei adunări domni o confuzie totală, mai cu seamă că proprietarul lui Tranquility Inn nu era de găsit nicăieri, nici măcar acasă, iar dacă nu plecase din stațiune, parcă intrase în pământ. În cele din urmă, recepționarul își ridică mâinile spre cer într-un gest deznădăjduit de neputință, iar fostul judecător din Boston a fost condus în apartamentul lui, de fapt un bungalow fermecător asemenea unei case în miniatură, cu vedere spre mare. Din întâmplare, și nu pentru că așa își propusese, vărâse zăpăcit mâna în alt buzunar și îi dăduse recepționarului o bancnotă de cincizeci de dolari, în semn de recunoștință pentru amabilitatea sa. Prefontaine deveni într-o clipită un personaj demn de toată stima, o personalitate care trebuia tratată cu deferență, iar agitația începu: recepționarul bătu scurt din palme, apoi își lipi mâinile de coapse luând o respectuoasă poziție de drepti; trebuia cu orice chip să-i intre în voce acestui necunoscut care-l zăpăcise... parcă picase din cer la bordul hidroavionului care îl adusese din Montserrat... Numele lui îi zăpăcise pe toți cei de pe Tranquility. Să fi fost cu puțință o asemenea coincidență?... Și totuși, însuși Guvernatorul Coroanei... Mai bine să-și asigure spatele. Și îi dăduseră oaspetelui o vilă.

După ce se instală în bungalow și-și aranjă hainele pe umerașe, și celelalte lucruri personale prin sertare și în baie, nebunia continuă. Se pomeni cu un chelner care îi aduse o sticlă aburindă de Chateau Carbonnieux '78 și, pe aceeași tavă, un vas cu flori proaspăt culese și o cutie de bomboane de ciocolată belgiene, pentru ca, nici o clipă mai târziu, un alt piccolo să vină încurcat și să i le ia, cerându-și scuze, ploconindu-se până în pământ și explicându-i că, în realitate, ele fuseseră comandate pentru vila din capătul din stânga... sau din dreapta – probabil? *O, mon!*

Judecătorul își trase pe el o pereche de pantaloni scurți și se strâmbă văzând ce bețișoare de picioare are – și o cămașă înflorată. O pereche de teniși albi și o șapcă albă din doc completează această ținută tropicală. Curând avea să se lase înserarea, iar el simțea nevoia să facă o plimbare... Din mai multe motive.

— Știu cine e Jean Pierre Fontaine, spuse John St. Jacques uitându-se în registrul de la recepție. Cel pentru care a intervenit guvernatorul. Da' să mă tai în șapte dacă știu cine dracu' mai e și

Brendan Patrick Pierre Prefontaine.

— Un distins judecător din Statele Unite, declară cu emfază șeful recepției, un negru înalt și voinic, cu un pronunțat accent britanic. Unchiul meu, directorul adjunct al Serviciului de Imigrări, mi-a telefonat de la aeroport nici cu două ore în urmă. Din păcate, eu eram sus în birou când s-a produs evenimentul, însă oamenii noștri s-au descurcat perfect și au procedat cum nu se poate mai bine.

— Un judecător? Întrebă proprietarul lui Tranquility Inn iar directorul îl atinse pe braț făcându-i un semn discret să se tragă deoparte, departe de urechile celor de la recepție. Cei doi bărbați se îndreptară spre un colț retras. Ce ți-a spus unchiul tău?

— Că trebuie să fim extrem de discreți în privința celor doi distinși oaspeți.

— Și, mă rog, de ce? Ce să-nțeleg din asta?

— Unchiul a fost și el foarte discret, dar l-a ajutat din umbră pe distinsul judecător să-și cumpere un bilet de la ghișeu al Companiei de zboruri inter-insulare. După care și-a permis să afirme că a procedat cum nu se poate mai corect. Judecătorul și veteranul francez se pare că sunt înrudiți și doresc să se întâlnească în mare taină pentru a discuta unele chestiuni de maximă importanță.

— Și, dacă așa stau lucrurile, cum se face atunci că cinstitul nostru judecător nu și-a făcut rezervare din vreme?

— Există două posibilități, domnule. După cum s-a exprimat chiar unchiul, cei doi trebuiau să se întâlnească pe aeroport, însă solemnitatea de primire organizată de domnul Guvernator al Coroanei i-a împiedicat să-și vorbească.

— Și care ar fi cea de-a doua posibilitate?

— Poate că lucrătorii de la biroul judecătorului, cei din Boston, statul Massachusetts, au comis ei înșiși o greșeală. După cum mi-a relatat unchiul, ei doi au avut o scurtă discuție despre asistenții judecătorului, cum că ar fi capabili să greșească și că, dacă s-a comis cumva o eroare cu pașaportul lui, îi suie pe toți în avion și-i pune șă-și ceară scuze personal.

— Înțeleg că judecătorii din Statele Unite sunt mai bine plătiți decât cei din Canada. Mare noroc a avut să găsească locuri libere.

— Suntem în plin sezon estival, domnule. Doar știți că în lunile de vară avem întotdeauna locuri disponibile.

— Nu-mi mai aminti... Care va să zică, am primit vizita a două neamuri ilustre care doresc să-și vorbească între patru ochi, folosindu-se de tot felul de subterfugii care de care mai încurcate. Poate ar fi bine să-l suni pe judecător și să-l anunți la ce vilă l-am cazat pe Fontaine. Sau Prefontain – na, că nici eu nu mai știu. M-am încurcat de tot.

— I-am strecurat unchiului că așa înțelegem să procedăm, domnule, însă a fost categoric. Mi-a spus că nu trebuie să schișăm nici cel mai mic gest. După cum s-a exprimat și unchiul, toți marii

bărbați au secretele lor, iar el n-ar vrea să se împăuneze cu logica lui strălucită până nu-l laudă cele două părți implicate.

— Poftim?

— Dacă-l sunăm pe judecător, el își va închipui că numai unchiul putea să ne dea informația, adică directorul adjunct al Serviciului de Imigrări.

— Dumnezeu!... Auzi, fă cum vrei. Eu am altele pe cap acum... Apropo, am dublat paza pe șosea și pe plajă.

— Trebuie să fim vigilenți, domnule.

— Am trimis și câțiva paznici lângă vilă. Știu cine locuiește acolo, însă nu știu cui i-ar putea veni ideea de a-i face o vizită.

— Vă așteptați la complicații, domnule?

John St. Jacques se uită lung la directorul stațiunii sale.

— Nu imediat, îi răspunse. Am fost afară și am verificat petic cu petic de pământ și de nisip. Dacă aveți nevoie de mine, știți unde mă găsiți: la Vila 20. Stau cu sora mea și cu nepoții.

Marele erou al Rezistenței franceze se plimba agale pe aleea pavată îndreptându-se spre ultima vilă din șir, orientată și ea spre mare. Bungalovul nu se deosebea cu nimic de celelalte – zidurile erau spoite în var roz, iar acoperișul avea olande roșii. Poate doar pajiștea din jur să fi fost mai întinsă, iar tufișurile și vegetația crescuseră aici mai înalte. Era un loc ideal de odihnă, parcă anume făcut pentru prim-miniștri și președinți, pentru secretari de stat și miniștri de externe, pentru personalități ale vieții politice și sociale din lumea largă, în căutarea unui locșor tihnit, a unui refugiu față de frământarea și zbuciumul din exterior.

În capătul aleii se ridica un zid spoit cu var, înalt de aproape un metru, înălțat ca un baraj, din spatele căruia cobora spre țarm panta abruptă a promontoriului invadat de verdeață. Zidul se întindea în cele două direcții, șerpuind pe sub verandele și terasele bungalovurilor, servind în același timp drept demarcație și pavăză împotriva curioșilor. Intrarea în Vila 20 se făcea pe o poartă masivă din fier forjat vopsit în roz, prinsă cu balamale zdrene direct în zid. Bătrânul zări în spatele porții un băiețel care alerga pe pajiște doar în chiloți de baie, iar în clipa următoare, în pragul casei, pe ușa dată de perete, își făcu apariția o tânără.

— Hai, vino, Jamie. Masa! strigă femeia.

— Mami, Alison a mâncat?

— A mâncat și acum doarme, pușor. Nu are cine să mai țipe la tine.

— Îmi plăcea mai mult la casa noastră. Mami, de ce nu ne întoarcem acasă?

— Fiindcă unchiul John ne-a rugat să stăm cu el... Aici avem bărci, Jamie. Puteți ieși la pescuit cum ați făcut și în aprilie, în vacanța de Paști.

— Atunci am stat la noi acasă.

— Da, așa e. Era și tati cu noi...

— Ce-am mai râs când m-a lăsat să conduc camionul!

— Masa, Jamie! Hai, fuguța în casă.

Femeia și copilul intrară, iar inima lui Fontaine se strânse la gândul ordinelor primite de la Șacal, la execuția sângeroasă pe care se obligase, sub jurământ, să o ducă la bun sfârșit. Apoi, deodată, îi reveni în minte cuvintele copilului: *De ce nu ne întoarcem acasă?... Atunci am stat la noi acasă*... ca și răspunsurile mamei: *„Fîlndcă unchiul John ne-a rugat să stăm cu el... Da, așa e. Era și tati cu noi”*.

Existau o mulțime de explicații ale dialogului pe care-l surprinsese, dar cum Fontaine era capabil să sesizeze rapid pericolul și lucruri pe care un om obișnuit nu le-ar fi perceput – întreaga lui existență era presărată de episoade primejdioase, în care își riscase viața – simți că despre asta era vorba și acum. Iar din acest motiv, un bătrân trebuia să facă lungi plimbări noaptea, pe întuneric, chipurile pentru a-și pune sângele în mișcare.

Întoarse scurt spatele zidului și porni agale pe aleea pavată, atât de adâncit în gânduri încât puțin a lipsit să nu se ciocnească de un alt oaspete al stațiunii, un bătrân cam de aceeași vârstă cu el, poate o idee mai înalt, îmbrăcat într-un fel de-a dreptul caraghios, pe cap cu o șapcă albă și cu pantofi albi în picioare.

— Scuzați, rosti necunoscutul sărind în lături pentru a-i face loc lui Fontaine.

— *Pardon, monsieur!* exclamă încurcat eroul Franței, vorbind fără să-și dea seama în limba sa maternă. *Je regrette* – vreau să spun, pe mine trebuie să mă scuzați.

— O!

La auzul acestor vorbe, străinul căscase ochii mari de uimire parcă realizând cu cine se întâlnise, însă reuși aproape instantaneu să-și disimuleze reacția.

— Nu face nimic.

— *Pardon, ne cunoaștem, monsieur?*

— Nu cred, răspunse bătrânul cu șapcă albă și caraghioasă. Însă cu toții am auzit zvonurile care circulă. Un mare erou francez se numără începând de astăzi printre oaspeții de vază ai stațiunii.

— Fleacuri. Întâmplări de război de pe vremea când eram cu toții tineri și cu inima fierbinte. Mă numesc Fontaine. Jean Pierre Fontaine.

— Iar eu... Patrick. Brendan Patrick.

— Încântat de cunoștință, *monsieur*.

Cei doi bătrâni își strânsesă mâinile cu căldură.

— Ce loc încântător! Nu găsiți?

— Pur și simplu divin.

Necunoscutul îl studia din nou, își spuse Fontaine, deși într-un chip destul de ciudat, parcă evitându-i privirea.

— Trebuie să mă retrag, rosti oaspetele mai vârstnic, cel încălțat în pantofi albi, nou-nouți. Sfatul medicului.

— *Moi aussi*, spuse Fontaine vorbind intenționat în franceză pentru a studia efectul asupra celui alt. *Toujours le médecin a notre age, n'est-ce pas?*

— Din păcate, acesta este crudul adevăr, îi răspunse bătrânul numai piele și os făcând un semn de regret din cap și, cu o fluturare de rămas-bun, se întoarse și dispăru pe alee.

Fontaine rămase pe loc urmărind cu atenție silueta care se îndepărta, așteptând, pândind, parcă știind ce avea să urmeze. Nu se înșelase. Bătrânul se opri și se întoarse spre el încet și, în ciuda depărtării, privirile li se încrucișară. Era suficient. Concludent, Jean Pierre își adresează un zâmbet satisfăcut, apoi se îndepărta pe alee în direcție opusă, spre bungalovul lui.

Primise un avertisment, își spuse el îngândurat. De astă dată era un avertisment categoric. Trei lucruri erau evidente: unu – vizitatorul vârstnic cu șepcălia lui caraghioasă pe cap vorbea franțuzește; doi – știa că Jean Pierre Fontaine este în realitate altcineva, trimis de cineva în Montserrat; trei – purta în privire semnul distinctiv al Șacalului. *Mon Dieu!* Stilul monseniorului era inconfundabil! Punea la punct un asasinat până în cele mai mici detalii, se asigura că acesta a fost comis conform planului, după care ștergea cu grijă orice urmă care ar fi constituit o dovadă a metodelor de lucru, prin asta înțelegând și firele care duceau la armata de bătrâni în solda lui și care operau în numele lui. Nici nu mai avea de ce să-l mire afirmația femeii că el și nevasta lui puteau rămâne nestingheriți pe insulă după ce va fi îndeplinit ordinea Șacalului, adică până la o dată pe care nu o precizase (sigur, ea spusese până se va stinge femeia lui din viață). Însă generozitatea Șacalului nu era atât de mare pe cât s-ar fi crezut. Atât moartea nevestei lui cât și a lui fuseseră bine ticluite dinainte.

John St. Jacques răspunse la telefon din biroul lui.

— Da?

— S-au întâlnit, domnule! spuse agitat directorul, vorbind de la recepție.

— Cine cu cine s-a întâlnit?

— Marele bărbat și distinsul său văr din Boston, Massachusetts. V-aș fi sunat imediat, dar a apărut o neînțelegere în legătură cu o cutie de bomboane belgiene...

— Ce tot îndrugi acolo?

— În urmă cu câteva minute, domnule. I-am zărit de la fereastră. Stăteau de vorbă pe alee. Câtă dreptate a avut stimatul meu unchi, directorul adjunct de la Imigrări!

— Drăguț.

— Guvernatorul va fi încântat și sunt convins că vom fi felicități. Ca de altfel, după cum se cuvine, și extraordinarul meu unchi.

— Atunci, e bine pentru toată lumea, spuse St. Jacques iritat. Acum sper că nu mai e nevoie să ne batem capul cu nici unul dintre ei.

— Sper să nu greșesc spunând că nu, domnule... Doar că, în timp ce noi vorbim, îl zăresc apropiindu-se pe distinsul judecător. Merge grăbit pe alee. Cred că vine încoace.

— Nu cred să muște. Probabil vrea să-ți mulțumească. Fă ce-ți cere. Se pregătește furtună dinspre Basse-Terre și avem nevoie de tot sprijinul guvernatorului dacă sunt smulse firele de telefon.

— Eu însumi voi avea grijă să-l servesc dacă are nevoie de ceva, domnule!

— Ei, nici chiar așa. Ai grijă să nu exagerezi. Nu cumva să-l ștergi la fund dacă ți-o cere.

Brendan Prefontaine deschise ușa și intră zorit în holul circular cu pereți de sticlă. Înainte de asta, se asigurase că francezul dispăruse în prima vilă și abia după aceea făcuse cale întoarsă și se îndreptase glonț spre clădirea principală. După cum era obligat să procedeze de treizeci de ani încoace, trebuise să tragă concluziile din mers – mai precis din fugă – să găsească explicații plauzibile pentru o sumă de posibilități cât se poate de evidente, dar și pentru altele, cât se poate de ascunse. Comisese o eroare – o greșală imposibil de evitat și, în același timp, prostescă. Imposibil de evitat pentru că nu socotise necesar să se înscrie sub un nume fals în registrul de cazare al stațiunii Tranquility Inn pentru eventualitatea în care cineva s-ar fi interesat de el; și prostescă pentru că se prezentase eroului francez sub un alt nume... Bine, poate nu era complet prostesc gestul lui. Asemănarea dintre cele două nume ar fi putut crea complicații inutile și i-ar fi încurcat poate planurile de călătorie – doar venise în Montserrat cu intenția de a stoarce bani, de a afla ce-l înspăimântase în așa hal pe Randolph Gates încât să se dispenseze cu asemenea ușurință de cincisprezece mii de dolari. Iar, după ce va fi aflat ce se ascunde în spatele întregii povești, poate mai era rost de ceva bani. Nu, o dovadă de prostie era faptul că nu își luase aceste precauții încă de la bun început, nu acum. Se apropie de recepție și de funcționarul înalt și zvelt care-l întâmpină ridicându-se în picioare.

— Bună seara, domnule! strigă entuziasmat angajatul hotelului, făcându-l pe judecător să tresară speriat și să arunce, cu prudență, o privire în jur, satisfăcut în final să constate că holul era pustiu. La dispoziția dumneavoastră. Vreau să vă asigur că voi face totul să fiți mulțumit!

— Mi-ar plăcea să mă asigur, tinere, că ai să vorbești ceva mai încet.

— Dacă e nevoie, voi vorbi în șoaptă, rosti funcționarul coborând tonul într-atât încât Brendan nu auzi nimic.

— Ce-ai spus?

— Cu ce vă pot fi de folos? declamă cu vibrant bărbatul, vorbind de astă dată sotto voce.

— Vreau să discutăm ceva ce ar trebui să rămână între noi. Bine?

— Cum să nu! Sunt o persoană discretă care știe să-și țină gura.

— Așa?

— Bineînțeles.

— Prea bine, spuse Prefontaine. Aș dori să-mi faci un mic serviciu...

— Orice!

— Ssst!

— Normal.

— Ca atâtea persoane de vârsta mea, mi se întâmplă și mie să uit din când în când. Pricepi, nu?

— Îmi vine greu să cred că un bărbat atât de luminaat cum sunteți dumneavoastră poate uita ceva.

— Poftim?... Bine, lasă. Călătorește incognito, sper că înțelegi ce vreau să spun.

— Cu siguranță, domnule.

— M-am înregistrat la hotel sub numele meu adevărat, Prefontaine...

— Chiar așa v-ați înregistrat, îl întrerupse funcționarul zelos. Știu.

— Am comis o eroare. Asistenții mei și alte persoane care urmează să mă contacteze aici vor cere să vorbească cu domnul „Patrick“. Este cel de-al doilea prenume al meu. Un subterfugiu nevinovat pe care am găsit de cuviință să îl adopt pentru a mă bucura în liniște de o vacanță binemeritată.

— Înțeleg perfect, rosti recepționarul pe un ton confidențial, aplecându-se mult peste teighea.

— Serios?

— Bineînțeles. Dacă s-ar afla că o personalitate eminentă cum sunteți dumneavoastră este oșpetele hotelului nostru, probabil că nu ați apuca să vă odihniți. Dacă sunteți însă altcineva, atunci, sigur vă veți bucura de discreție abssolută! Așadar, vă asigur, înțeleg perfect.

— Discreție abssolută? Of, Doamne!...

— Cu mâna mea am să fac modificarea în registru, domnule judecător.

— Judecător?... Cine a spus că sunt judecător?

Sângele pieri o clipă de pe chipul încurcat al recepționarului.

— O scăpare. Numai și numai din dorința arzătoare de a vă servi cu orice preț, domnule.

— Și o scăpare din partea altcuiva.

— Vă asigur, domnule, că în afara proprietarului stațiunii Tranquility Inn nimeni, dar absolut nimeni, nu cunoaște adevăratul motiv al vizitei dumneavoastră, murmură recepționarul trăgându-se spre el, mai-mai să cadă peste teighea. Discreție abssolută!

— Sfântă Fecioară, tembelul ăla de la aeroport...

— Cu perspicacitatea care-l caracterizează, continuă funcționarul

trecând peste monologul lui Prefontaine, pe care de altfel nu îl auzise, mi-a spus răspicat că avem onoarea de a găzdui doi bărbați iluștri care nu vor să fie deranjați. Știți, chiar mi-a telefonat în acest sens...

— Foarte bine, foarte bine. Acum am priceput și-ți mulțumesc pentru toate strădaniile dumitale. Te rog însă să modifici numele meu în Patrick, iar dacă cineva aflat la hotel întreabă de mine, acelei persoane, bărbat sau femeie, îi vei da acest nume. Ne-am înțeles?

— Perfect, stimate domnule judecător.

— Sper.

Patru minute mai târziu, șeful recepției, cu nas fin de copoi, ridică receptorul telefonului.

— Recepția, intonă el pe un ton încărcat de căldură de parcă ar fi acordat o binecuvântare.

— Sunt domnul Fontaine, de la Vila 11.

— Da, domnule. E o adevărată cinste pentru mine, pentru noi toți, pentru toată lumea!

— *Merci*. Voiam să vă rog ceva. Am întâlnit pe alee în urmă cu nici cincisprezece minute un domn american pur și simplu fermecător, un bărbat apropiat de vârsta mea, purtând o șapcă albă pe cap. Intenționez să-l invit la un aperitiv într-una din zilele următoare, numai că nu i-am reținut numele.

Îl testau, își spuse recepționarul. Oamenii de vază nu numai că au secretele lor, dar vor să se asigure că ele nu vor fi divulgate.

— După descrierea dumneavoastră, domnule, permiteți-mi să vă spun că l-ați întâlnit pe fermecătorul domn Patrick.

— Așa, așa. Cred că ăsta-i numele. Un nume irlandez, într-adevăr, dar domnul e american mi se pare.

— Un american cu carte, domnule. Din Boston, Massachusetts. Locuiește la Vila 14, a treia spre vest față de dumneavoastră. Formați 714.

— Da, bine. Mulțumesc foarte mult. Dacă-l vedeți pe domnul Patrick, aș prefera să nu-i pomeniți de discuția noastră. După cum bine știți, soția mea este suferindă și doresc să-l invit când se va simți și ea mai întregită.

— N-am să scot o vorbă, stimate domn, până nu-mi spuneți dumneavoastră. În ceea ce vă privește pe dumneavoastră și pe ilustrul domn Patrick, vom respecta întocmai instrucțiunile confidențiale primite din partea domnului guvernator.

— Chiar așa? Lăudabil... *Adieu*.

Bravo! se felicita recepționarul așezând receptorul în furcă. Oamenii mai prind întotdeauna subtilitățile din zbor, iar el fusese subtil de o manieră strălucită – extraordinarul său unchi putea să-l felicite pentru isprava lui. Nu numai că se oferise să modifice numele americanului în „Patrick” dar, lucru extrem de important, reușise să strecoare expresia genială „cu carte”, ceea ce sugera o persoană învățată, un savant – sau un judecător. Iar în final promisese să nu scape o vorbă până la noi instrucțiuni din partea Guvernatorului

Coroanei. Cu asemenea subtilități iată că reușise și el să păsească, discret, în lumea oamenilor de văz. Era o experiență uluitoare, iar el trebuia să-l sune neapărat pe unchi, să se bucure împreună de acest triumf.

Fontaine se așeză pe marginea patului, cu receptorul încă în mână după ce sfârșise convorbirea și se uită la soția lui care se afla pe terasă. Era tot în scaunul cu roțile, întoarsă din profil spre el, cu paharul de vin așezat pe măsuta de lângă ea și bărbia vărâtă în piept din pricina durerilor... Suferință! Suferința invadase lumea asta îngrozitoare în care trăiau! Iar el avusese contribuția lui la suferințele altora. Înțelesese de mult acest lucru și nu aștepta îndurare pentru el, însă nevasta lui nu trebuia pedepsită pentru fapte de care era străină. Acest punct nu fusese menționat în contract. Viața lui, asta da, însă nu și a ei – cel puțin nu atâta vreme cât mai era o scânteie de viață în trupul acela fragil. *Non, monseigneur. Je refuse! Ce n'est pas le contrat!*

Așadar, armia de bătrâni de care se folosea Șacalul își întinsese tentaculele până în îndepărtata Americă. Nimic surprinzător! Iar un bătrân american de origine irlandeză, cu șapca lui caraghioasă, un bărbat „cu carte” care dintr-un motiv numai de el știut îmbrățișase cauza unui terorist, avea să le fie lor călău. Un bărbat care-l studiasse atent, îl măsurase din cap până-n picioare, pretinzând că nu vorbește franceza, dar care purta în priviri stigmatul Șacalului. „*În ceea ce vă privește pe dumneavoastră și pe ilustrul domn Patrick vom respecta întocmai instrucțiunile confidențiale primite din partea domnului Guvernator*”. Domnul Guvernator primise instrucțiuni tocmai de la Paris, din partea Îngerului Morții.

În urmă cu un deceniu, după primii cinci ani de colaborare rodnică cu monseniorul, i se dăduse un număr de telefon din Argenteuil, la cinci mile nord de Paris, unde trebuia să sune doar în situații de extremă urgență. Nu sunase acolo decât o singură dată, iar acum se vedea obligat s-o facă pentru a doua oară. Căuta în lista aflată lângă telefon prefixul internațional al Franței, ridică receptorul și formă numărul. După două minute, la capătul celălalt al firului se auzi un declic.

— *Le Coeur du Soldat*, rosti o voce monotonă de bărbat secondată în fundal de un marș alert.

— Trebuie să vorbesc cu Mierla, rosti Fontaine în franceză. Sunt Paris Cinci.

— Și dacă-l găsim, unde să te caute Mierla?

— În Caraibe. Fontaine îi dădu interlocutorului prefixul regiunii, numărul de telefon și interiorul Vilei 11, după care închise și așteptă încordat, așezat pe marginea patului. Cu inima grea, își spuse că acestea puteau fi ultimele clipe de viață pentru el și nevasta lui. Iar dacă era așa, pe el și pe femeia lui îi aștepta judecata lui Dumnezeu. Sigur că omorâse oameni, însă niciodată nu făcuse rău în

mod deliberat și nu luase viața decât acelor persoane care comiseseră crime împotriva umanității; cu câteva excepții minore când, întâmplător, căzuseră victime nevinovate curioși sau trecători prinși între focuri încrucișate sau în mijlocul unei explozii. Am venit pe lume doar pentru a suferi – oare nu așa ne învață Sfânta Scriptură?... Pe de altă parte, ce inimă are Dumnezeu să îngăduie asemenea brutalități? *Merde!* Nu te mai gândi la toate astea! Și așa te depășesc!

Telefonul sună, iar Fontaine înșfăcă receptorul și îl lipi nervos de ureche.

— Paris Cinci, spuse el.

— Fiule, de ce-ai sunat la acest număr pe care l-ai folosit o singură dată în decursul relației noastre? Atunci, a fost o urgență.

— Ne-ați copleșit cu generozitatea dumneavoastră, dar simt că trebuie să modificăm termenii contractului.

— La ce te referi?

— Mi-am încredințat viața în mâinile dumneavoastră – puteți face cu ea orice, oricând doriți, însă înțelegerea noastră nu o include și pe soția mea.

— Cum?

— Pe insulă se află un bărbat, mi s-a spus că e un om cu carte venit tocmai de la Boston, care mă cercetează cu mare curiozitate. Iar din privirea lui ghicesc că are un motiv ascuns.

— Idiotul ăla care face pe deșteptul a venit în Montserrat? Nu știu absolut nimic!

— Eu n-aș spune așa după felul în care mă privește. Vă implor, după ce îmi închei misiunea, aș vrea să mă întorc la Paris... Vă implor! Lăsați-o să se stingă în pace. Pentru mine nu vă mai cer nimic.

— Mă rogi?! Pe mine? După ce mi-am dat cuvântul de onoare?

— Și-atunci, îmi puteți spune de ce se ține scai de mine bărbatul ăsta cu carte venit tocmai din America și de ce mă studiază cu ochi sfredelitori?

Un acces de tuse seacă, guturală, se auzi la celălalt capăt al firului, după care Șacalul rosti:

— Marele profesor de drept a pătruns într-un teritoriu în care nu are ce căuta. E un om mort.

Edith Gates, soția renumitului avocat și remarcabil profesor de științe juridice, deschise ușurel ușa biroului de lucru aflat în reședința elegantă de la Boston, din Louisburg Square. Soțul ei stătea nemișcat în fotoliu masiv de piele, cu privirea ațintită la focul care trosnea în cămin, foc pe care el pusese să fie făcut, în ciuda temperaturii ridicate de afară și a sistemului de aer condiționat care funcționa în interior.

Privindu-l, doamna Gates se surprinse din nou spunându-și cu uimire că erau anumite... lucruri... în legătură cu soțul ei pe care ea

nu le va înțelege niciodată. Goluri în existența lui cărora ca nu reușea să le găsească un înțeles, salturi în atitudinea și felul lui de a gândi pe care nu le va pricepe. Înțelegea doar că el trecea, în unele momente, prin chinuri sufletești îngrozitoare pe care refuza să i le împărtășească, deși împărtășindu-i-le s-ar fi ușurat de o povară apăsătoare. În urmă cu treizeci și trei de ani, o tânără destul de atrăgătoare și cu ceva avere se măritase cu un proaspăt licențiat în științe juridice, un bărbat extrem de înalt, stângaci și cu o minte sclipitoare, dar din păcate sărac lipit și care, în ciuda dorinței pătimașe de a-și face un nume, se pomenise refuzat de mai toate firmele importante în acea perioadă de sfârșit al anilor '50. Lustrul de eleganță și rafinament, ca și nevoia de a se ști la adăpost de vremuri grele, erau prețuite mai cu seamă de acele minți tinere, clocotind de ambiție, din păcate, rătăcind încă în căutarea unui drum de urmat în viață, și ne referim în special la o minte al cărei cap se detașa din mulțime din pricina părului în permanență ciuflit și al cărei corp putea fi văzut îmbrăcat în haine ieftine, o imitație nereușită a stilului J. Press & Brooks Brothers, situație de-a dreptul dramatică gândindu-ne la modesta sumă depusă la bancă și care nu-i permitea să-și îmbunătățească aspectul exterior, cu atât mai mult cu cât puține magazine vindeau haine pe măsura lui.

Dar iată că proaspăta doamnă Gates aduse ca dotă în căsnicia lor și câteva idei valoroase care aveau să deschidă perspective largi vieții comune. Printre acestea s-a numărat îmbrățișarea de îndată a unei cariere universitare – mai bine nimic decât să lucreze pentru o firmă modestă sau, Doamne ferește! să devină avocat pledant pentru cine știe ce clienți dubioși (pe care el avea darul să-i atragă), care nu sunt în stare să plătească serviciile unor avocați cu reputație. Mai bine să-și folosească darurile cu care-l fericise natura, adică o statură impunătoare și o minte ageră și receptivă care, asociate cu anvergura și ambiția lui, îi puteau aduce cu ușurință diverse titluri academice. Edith apelă la contul său modest din bancă și reuși să dea un fason aspectului exterior al bărbatului ei, cumpărându-i haine pe potriva pretențiilor sociale și angajând un profesor de artă dramatică, iar acesta își cizelă elevul și îl învăță să se pună în valoare prin atitudini teatrale, pline de emfază, cu mare priză la public, cu efect garantat. Astfel încât, curând, tânărul licențiat deveni un personaj grandios care amintea de Lincoln, cu ceva tușe de John Brown. În același timp, era în plină ascensiune profesională, pe punctul de a deveni expert în probleme juridice deși nu renunțase la cariera universitară, acumulând grad după grad și pledând în același timp la diverse facultăți, până când, datorită temeinicelor cunoștințe în domeniul legislativ, își câștigase o reputație solidă și de netăgăduit. Și astfel, se pomeni că ajunge să fie căutat de aceleași firme care îi refuzaseră serviciile în trecut.

A fost nevoie de zece ani de strădanii și muncă tenace până la

concretizarea primelor rezultate pozitive și, deși la început venitul nu a fost impresionant, cel puțin el reprezenta un promițător pas înainte. Revistele de specialitate, mai întâi cele de mână a doua, apoi cele prestigioase, au început să-i publice pe rând în paginile lor articolele contradictorii atât prin stil cât și prin conținut; fiindcă tânărul profesor asociat avea un talent special pentru cuvântul scris, iar fraza lui exprima ideea o dată agresiv și direct, apoi, imediat, insinuant, pentru că, dintr-o întorsătură de condei, să devină bombastic sau incisiv. Însă segmente întregi ale cercurilor financiare și-au întors privirea spre el, mai cu seamă datorită opiniilor sale care începeau să se contureze. Se petrecuse o transformare, o modificare a mentalității națiunii, iar mitul Marii Societăți sensibile la necazurile cetățenilor începuse să se fisureze, primele răni apărând o dată cu sloganurile lansate de echipa Nixon, cum ar fi „imensa majoritate inertă, de manevră”, „trântorii așezați cu fundul pe sacul cu bani” și foarte peiorativul „ei”. Ticăloșia dădea să scoată capul la suprafață și începuse să se extindă ca un cancer, iar receptivul dar tolerantul Ford nu a avut putere să i se opună, mai cu seamă după ce afacerea Watergate a zdruncinat imaginea publică a instituției prezidențiale; după cum problema a depășit și puterile scripitorului Carter, prea scrupulos și preocupat de detalii pentru a-și exercita mandatul cu înțelegere față de cei mulți. Iar sintagma „totul pentru țară” era încet înlocuită de „totul pentru mine”.

Doctorul Randolph Gates găsi curând un val care îl proiectă în sus, își descoperi genul de discurs public care plăcea, cursiv și cald, și un limbaj sever și intransigent pe potriva noii ere care se anunța la orizont. Iar în opinia sa de proaspăt erudit – din punct de vedere juridic, economic și social – revizuită și adaptată noului veac, „mai mare” însemna „mai bine”, iar „mai mult” era de preferat lui „mai puțin”. Atacă legislația care venea în sprijinul concurenței de piață afirmând că aceasta sugrumă dezvoltarea industrială de pe urma căreia trebuia să tragă foloase toată lumea – mă rog, practic toată lumea. În definitiv, trăim într-o lume darwiniană și, fie că ne convine sau nu, vor supraviețui doar cei care se adaptează mai ușor. Tobe se porniră să răpăie, trâmbețele să răsune, iar marii manipulatori din lumea finanțelor își găsiră campionul: un erudit în științe juridice care avea să împrumute nota cuvenită de respectabilitate viselor lor justificate de fuziuni și consolidări de societăți; cumperi, preiei conducerea și apoi vinzi la preț mai bun; toate astea, firește, spre binele națiunii.

Randolph Gates a fost invitat să li se alăture și, cum era de așteptat, li s-a aruncat în brațe cu mult zel, uimind un tribunal după altul cu exercițiile sale de elocință. Reușise, în sfârșit, însă Edith Gates nu mai știa să spună care vor fi implicațiile. Sigur că sperase să ducă o existență înstărită, dar nu se așteptase la milioane, la avioane particulare care îi purtau în lumea largă, de la Palm Springs și până

pe Coasta de Azur. O neliniște mai cu seamă gândul că articolele și prelegerile soțului ei susțineau puncte de vedere și cauze care nu aveau nici o legătură cu ideea de cinste, ca să nu spună că erau de-a dreptul necinstite. Însă el refuza să-i asculte argumentele, motivând că toate necazurile în discuție erau simple speculații intelectuale, perfect întemeiate. Și, ca să pună capac acestei situații tensionate, de șase ani nu împărțise același pat, nici măcar dormitorul, cu soțul ei.

Păși în birou, însă se opri brusc când îl văzu că întoarce capul tresărind și privind-o cu ochi injectați în care se oglindea o frică animalică.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii.

— De obicei bați la ușă. Acum de ce n-ai bătut? Știi cum e când mă concentrez.

— Doar ți-am spus că n-am vrut. Mă frământă ceva și nu-mi stătea capul la asta.

— E o contradicție în ceea ce spui.

— Nu-mi stătea capul la bătutul la ușă.

— Și, mă rog, ce te frământă? o întrebă juristul acoperit de glorie de parcă s-ar fi îndoit că soția lui poate gândi.

— Știi ceva? Te rog să nu faci pe deșteptul cu mine.

— Despre ce-i vorba, Edith?

— Unde ai fost azi-noapte?

Gates își arcui sprâncenele mimând batjocoritor surprinderea.

— Dumnezeuule, să nu-mi spui că ești geloasă! Doar știi unde am fost. La Ritz. Pentru consultări cu o persoană pe care am cunoscut-o în urmă cu câțiva ani și pe care n-am vrut s-o invit acasă. Dacă la vârsta ta ai nevoie de confirmare, îți sugerez să suni la Ritz.

Edith nu scoase o vorbă, mulțumindu-se să își privească soțul.

— Dragul meu, rosti ea în cele din urmă, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie chiar să fi avut o întâlnire de lucru cu cea mai tentantă târfă pentru a discuta chestiuni legate de tehnica de luptă. Știi de ce? Pentru că mi-e milă de ea. Cineva va trebui să-i dea o tărîe ca să-i ridice moralul.

— Nu-i rău deloc, boarfă ordinară ce ești.

— Știi bine că-n domeniul ăsta cam lași de dorit, secătură.

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Cred că da. În urmă cu o oră, chiar înainte de a te întoarce de la birou, a sunat un bărbat la ușă. Am deschis eu pentru că Denise curăța argintăria. Vreau să-ți spun că m-a impresionat. Era îmbrăcat în niște haine teribil de scumpe și îl aștepta un Porsche negru...

— Și? îi tăie vorba Gates chircindu-se în fotoliu, căscând ochii și fixând-o cu o privire sticloasă.

— M-a rugat să-ți transmit că *le grand professeur* îi datorează douăzeci de mii de dolari și că nu s-a prezentat unde trebuia să se prezinte ieri noapte, de unde eu am presupus că vorbea de Ritz.

— N-a fost așa. A intervenit ceva... Dumnezeu, nu are cum să înțeleagă. Tu ce i-ai spus?

— Mi-a displicut felul în care mi-a vorbit și atitudinea lui arrogantă. I-am răspuns că nu știu unde ești. Și-a dat seama că mint, dar oricum nu avea ce face.

— Bun. La minciuni se pricepe și el.

— N-aș fi crezut că douăzeci de mii de dolari sunt chiar așa o problemă pentru tine...

— Nu-i vorba de bani, ci de modalitatea de plată.

— În schimbul a ce?

— N-are importanță.

— Cred că e o contradicție în ce spui, Randy!

— Gura!

Telefonul sună. Gates țâșni ca un arc din fotoliu și se holbă la el, însă nu schiță nici cel mai mic gest de a se îndrepta spre birou. În schimb, i se adresează soției lui, vorbind gătuț de spaimă:

— Oricine ar fi, spune-i că nu sunt acasă... Am plecat din oraș; nu știi când mă întorc.

Edith se îndreaptă spre telefon.

— Știi că e linia ta particulară, spuse ea ridicând la cel de-al treilea apel. Casa Gates, începu Edith să-și joace rolul pe care îl învățase de ani de zile. Prietenii știau cine e la telefon, însă nici de ei nici de străini nu-i mai păsa. Da?... Da? Regret, e plecat și nu știm când se întoarce.

Soția lui Gates se uită o clipă la receptorul din mână, după care închise.

— Era o centralistă din Paris... Foarte ciudat. Cineva voia să vorbească cu tine, însă când i-am spus centralistei că nu ești aici nici măcar nu a mai întrebat unde poți fi găsit. Pur și simplu a închis — brusc.

— Of, Doamne! țipă Gates, vizibil zdruncinat. S-a întâmplat ceva... ceva n-a mers cum trebuie, sau cineva a mințit!

Cu aceste cuvinte enigmatice porni ca din pușcă spre celălalt capăt al încăperii scotocindu-se din mers în buzunarul pantalonilor. Ajunse în fața bibliotecii care acoperea întregul perete până în tavan și se opri dinaintea porțiunii centrale în care câteva rafturi amplasate la înălțimea pieptului fuseseră transformate într-un dulap-seif din oțel, acoperit cu o ușă din lemn sculptat. Amintindu-și că soția lui se afla încă în încăpere, se întoarse înspăimântat spre ea și urlă ca turbat:

— Pleacă de-aici! Ieși! Afară, afară, afară!

Edith Gates se îndreaptă liniștită spre ușa biroului, iar când ajunse în prag se întoarse spre soțul ei și îi spuse aproape cu blândețe:

— Totul a început la Paris, Randy, nu-i așa? Acum șapte ani la Paris. S-a întâmplat ceva acolo, da? Te-ai întors înspăimântat de acolo, un amărât cu o apăsare pe suflet, dar care nu vrea să vorbească nimănui despre asta.

— IEȘI AFARĂ!! urlă profesorul de științe juridice

holbându-se la ea cu ochi de nebun.

Edith ieși și trase ușa după ea, însă nu o închise. Rămase cu mâna încleștată pe clanță, iar câteva clipe mai târziu crăpă ușa atât cât să vadă ce face soțul ei.

Șocul pe care l-a resimțit a depășit orice închipuire. Bărbatul alături de care își petrecuse ultimii treizeci și trei de ani ai vieții, titanul lumii legislative care nu fumase în viața lui și nu pusese strop de alcool în gură, își înfipse în antebraț o seringă hipodermică.

CAPITOLUL X

Noaptea se lăsase ca un vâl greu peste Manassas, iar văzduhul părea electricizat de sunete nocturne când Bourne se furișă printre stejarii seculari care împrejmuiau „ferma” generalului Norman Swayne. Păsări speriate țâșniră în fâlfâit de aripi din ascunzișuri, ciori somnoroase croncăniră alarmate, apoi, ca la un semn făcut de un comandant nevăzut, zgomotele conțeniră toate.

Se întinse întrebându-se dacă avea să dea într-adevăr de el. Era acolo: un gard înalt cu o împletitură deasă de sârmă, disimulat într-un înveliș verde din plastic, cu colaci de sârmă ghimpată, ușor înclinați, amplasați în partea de sus. Intrarea oprită. *Beijing. Sanctuarul Jing Shan.* În acest perimetru din jungla orientală care ascundea atâtea secrete era de înțeles că nu se putea pătrunde și că guvernul înțelesese să îl protejeze ridicând o barieră de netrecut. Dar de ce să-și fi baricadat în acest fel „ferma” un general de intendență care primea soldă de la stat, când o asemenea construcție trebuie să fi costat mii de dolari? Clar, gardul nu fusese ridicat pentru a împrejmuî vitele, ci pentru a-i împiedica pe oameni să pătrundă în interior.

Ca și în sanctuarul din China, printre ochiurile împletituri din sârmă nu fuseseră trase fire electrice, pentru că animalele și păsările din pădure ar fi blocat tot timpul sistemul de alarmă. Și, probabil din aceleași motive, nu erau instalate nici semnalizatoare cu infraroșii; poate doar în jurul casei, undeva până la nivelul abdomenului, dacă ar fi existat vreunele. Bourne scoase cleștele de tăiat sârmă din buzunarul din spate al pantalonilor și începu cu nodurile de la nivelul solului.

Cu fiecare mușcătură a cleștelui, era tot mai conștient de realitatea de netăgăduit, confirmată de gâfâiala sacadată și de broboanele reci de sudoare care i se formaseră pe tâmpile. Oricât se străduise să se mențină în formă – nu cu disperare, dar cu tenacitate – împlinise, în definitiv, cincizeci de ani, iar corpul lui era marcat de vârstă. Ce îi mai rămânea de făcut decât să se resemneze în tăcere? Dar nu să se frământa. Și, cu fiecare mușcătură a cleștelui, își propuse să alunge definitiv gândul. Trebuia să se gândească la Marie și la copii, la familia lui. Totul este posibil atâta vreme cât îți dorești cu

ardoare să împlinești ceva. David Webb dispăruse din mintea lui, devenind o umbră ștearsă, pentru a-i face loc lui Jason Bourne, vânătorul necrutător.

Răzbise! Tăiase îmbinările de pe verticală și pe cele de la nivelul solului. Își încheștă degetele de gard și lărgi spărtura trăgând sârma spre el, câștigând fiecare centimetru de spațiu cu un efort chinuitor. Se târi pe burtă în interiorul acestei proprietăți atât de bine fortificate, se ridică în picioare și ascultă la pândă cu urechile ciulite, scrutând febril în întunericul din jur, întuneric care nu era deplin. Zări, filtrate printre crengile stufoase ale pinilor aplecați până la pământ, licăriri de lumină venind dinspre casă. Prudent, își croi drum către alea circulară asfaltată pe care o văzuse din exterior. Ajunse la bordura de asfalt și se întinse pe burtă sub un pin care crescuse în neorânduială, încercând să-și adune gândurile și să-și recapete sufletul cât urmări scena care se desfășura în fața lui. Deodată, surprinse licărirea unei lumini care venea din dreapta, mult spre interiorul domeniului, la capătul unei cărări drepte și pietruite care pornea din alea principală.

Cineva deschisese o ușă. Părea a fi ușa unei case mai mici sau a unei cabane mai mari și rămase dată de perete. În prag apărură doi bărbați și o femeie care discutau aprins... nu, parcă nu discutau, parcă se certau cu înverșunare. Bourne scoase binoculul de buzunar, îl duse la ochi și reglă rapid aparatul fixându-l pe acest trio neobișnuit. Între timp, cei trei ridicaseră vocea vădit furioși, deși vorbele lor nu se distingeau de la asemenea distanță. Iar când imaginea încetoșată deveni clară, studie cele trei personaje, recunoscând din prima clipă în persoana bărbatului care protesta vehement, un individ de înălțime medie, nici gras, nici slab, cu ținută țeapănă de parcă înghițise un băț, pe generalul Swayne de la Pentagon, iar în femeia cu piept planturos și păr negru cu șuvițe lungi, pe soția lui. Însă ceea ce l-a surprins, fascinandu-l în același timp, a fost huiduma de bărbat care se afla chiar lângă ușa deschisă. Îl cunoștea! Jason nu-și amintea unde și în ce împrejurări îl întâlnise – ceea ce nu era surprinzător – însă reacția animalică la vederea lui era un lucru surprinzător. Era o reacție de scârbă și ură și nu-și explica de ce, fiindcă nu putea face nici o legătură cu vreun episod întâmplat în trecut. Doar o senzație de scârbă, de repulsie. Așteptă ca pe ecranul minții sale să se deruleze imagini din trecut, crâmpie de amintiri care să-l situeze într-un anumit moment sau să învie întâmplări vechi. Nimic. Știa doar atât: bărbatul pe care îl studia prin binoclu îi era dușman.

Apoi, bărbatul uriaș făcu un gest neașteptat. O trase pe soția lui Swayne spre el, trecându-și protector brațul stâng, un braț vânjos făcut parcă din odgoane groase, peste umerii ei, cu dreptul împungând acuzator aerul în direcția generalului. Iar ceea ce a spus – urlând probabil – i-a provocat lui Swayne o reacție de stoică resemnare și de prefăcută indiferență. Acesta se răsuci pe călcăie și porni cu pași mari și apăsați, călcând țeapăn și cadențat, ca la paradă, pe gazonul

care se întindea până la intrarea din spatele casei. Bourne îl pierdu în noapte și reveni la perechea din pragul cabanei. Bărbatul imens, mătăhălos, îi dădu drumul femeii și îi spuse ceva. Ea dădu din cap, semn că era de acord, îl sărută ușor pe buze și porni în fugă după soțul ei. Iar cel care se bucura în realitate de privilegiile de soț intră în cabană, trânti ușa furios și se făcu întuneric.

Jason atașă binoclul de pantaloni cu cureaua velcro și încercă să își explice scena la care asistase. Fusese ca și când ar fi urmărit secvențe dintr-un film mut, minus subtitrarea, în care actorii principali făcuseră gesturi naturale, lipsite de teatralitate. Că între zidurile de fortăreață ale acestei proprietăți neobișnuite se desfășura o poveste obișnuită de *ménage à trois* era lucru evident, însă acest simplu fapt nu putea explica prezența gardului de împrejmuire. Cu siguranță trebuie să fi existat o altă explicație, iar pe aceasta, el trebuia să o descopere.

Instinctul îl avertiza că motivul real, indiferent de natura lui, era legat de bărbatul masiv care intrase furios în cabană. Trebuia deci să ajungă la cabană și să aducă la suprafață acea parte din trecutul lui care i se ștersese din memorie. Se ridică prudent în picioare și, ascunzându-se după pini, trecu de la un trunchi la altul, la pândă, până ajunse la marginea drumului care ducea spre clădirea principală, după care o apucă de-a lungul cărării pietruite, pitulându-se după copaci.

Se opri brusc și se aruncă cu fața la pământ pentru că auzise un zgomot, altul decât foșnetul frunzelor. Un zgomot de roți care se învârtesc, care trec scrâșnind peste pietre și le aruncă în spate. Se rostogoli și se ascunse printre crengile stufoase ale pinilor, aplecate până la pământ și ridică ochii atât cât să vadă de unde venea zgomotul care tulburase liniștea nopții. În câteva secunde, un vehicul ieși de pe aleea circulară și se înscrisă în goană pe drumul ceva mai larg, acoperit cu pietriș. Era un vehicul de construcție neobișnuită, ceva între o motocicletă pe trei roți și un electrocar de golf în miniatură, prevăzut cu anvelope late și puternice pentru teren accidentat, capabile să dea vehiculului stabilitate la deplasare și să-i imprime viteză mare. Era un vehicul bizar și de-a dreptul înfricoșător pentru că geamul din fața șoferului era din sticlă antiglonț, cabina, apărată de ecrane groase de protecție bombate, din plexiglas, iar în vârf îi flutura o antenă lungă, semn că fusese prevăzut cu un sistem de radiotransmisie pentru alertarea celor din incintă în cazul unui atac venit din exterior. La „ferma” generalului Norman Swayne domnea o atmosferă stranie, iar, în clipa următoare, lucrurile căpătară un aspect de-a dreptul lugubru.

Din spatele cabanei își făcu apariția, răsărind din noapte, un al doilea vehicul pe trei roți – arăta ca o baracă mobilă cu pereții laterali din bușteni așezați unii peste alții – care se opri la câțiva metri de primul, staționat pe drumul pietruit. Cei doi șoferi își întoarseră capul deodată, cu un gest scurt, milităresc, spre căsuța de la marginea

drumului, asemeni unor roboți pe un poligon de tir. Unul dintre ei rosti sacadat, cu o voce puternică și autoritară, amplificată de liniștea nopții:

— Închide porțile. Dă drumul la câini și continuă rondul.

Cei doi șoferi porniră motoarele în același timp, vehiculele se răsuciră la unison, perfect sincronizate, și plecară în direcții opuse pierzându-se curând în noapte. Când auzi pomenindu-se de câini, Bourne vârî automat mâna în buzunarul de la spate de unde scoase pistolul cu tranchilizante, apoi se târî rapid pe burtă până la gardul de împrejmuire. Dacă animalele umblau libere în haită, atunci nu avea de ales decât să se cațere la repezeală pe gard și să sară afară peste împletitura de sârmă ghimpată din partea de sus. Pistolul lui cu tranchilizante avea numai două săgeți, deci nu putea ahihila decât doi câini, și nu avea timp să-l încarce. Se ghemui, cu toate simțurile la pândă, încordat și pregătit să țâșnească, neslăbind din ochi fâșia de pământ relativ vizibilă de sub crengile de pin, care avea să îi servească drept prag de bătaie.

Și, deodată, un Doberman negru țâșni alergând pe drumul pietruit, fără să ezite, fără a da impresia că ar fi luat o urmă, pur și simplu îndreptându-se alert spre un punct dinainte stabilit. Apoi un al doilea câine își făcu apariția, de astă dată ciobănesc german lătos, care încetini amușinând și căutând parcă ceva, ca teleghidat, probabil dresat să se oprească și el într-un anumit loc. Și se opri, o siluetă întunecată care făcea ture pe drumul pietruit. Bourne nu îndrăzni să schițeze un gest, dar înțelese. Erau masculi antrenati să atace, fiecare dintre ei pe un teritoriu delimitat, însemnat cu propria urină. Același tip de disciplină le era inoculat câinilor pe care-i folosesc orientalii, țărani și mici proprietari de pământ, știind ca nimeni alții câte eforturi presupune hrănirea unui animal dresat să le păzească minusculele fiefuri de pe urma cărora își duc traiul nevoiaș. Antrenezi câțiva câini, cât mai puțini posibil, să apere de hoți, fiecare, perimetrul care i-a fost alocat și când dă alarma toți se vor repezi asupra intrusului. Obicei orient. Vietnam... Meduza. Nu-l slăbea deloc! Contururi șterse, abia deslușite, imagini. Un tânăr înalt și bine clădit, la volanul unui jeep, coboară din mașină și – printre valurile de ceață care îi împăslesc lui Jason mintea – urlă la ceea ce mai rămăsese dintr-un grup de asalt atunci revenit dintr-o misiune de blocare a căii de acces, paralelă cu drumul Ho Șhi Min, pe care se făcea aprovizionarea trupelor. Iar el îl văzuse pe același bărbat, mai bătrân și mai masiv, prin binoclu doar cu câteva minute înainte! Cu mulți ani în urmă, același bărbat îi promisese provizii. Muniție, aruncătoare de mine, grenade, radio-emitoare. Și nu le adusese absolut nimic! Doar nemulțumirea Comandamentului din Saigon exprimată sintetic: „Voi, imputiți ăștia de venetici, nu ne dați decât dureri de cap”. Nu fusese așa. Iar Saigonul a fost obligat să reacționeze, însă prea târziu, rezultatul fiind acela

că douăzeci și șase din oamenii lui au fost capturați sau masacrați de pomană.

De parcă întâmplarea se petrecuse cu o oră, sau un minut în urmă, Bourne vedea limpede scena. Cu mână sigură, smulsese arma de calibrul 45 din toc, și fără nici un avertisment, înfipsese gura pistolului în tâmpla subofiterului, tăindu-i brusc înaintarea.

— Un cuvânt în plus și ești mort, sergent. (Tipul fusese sergent!) Ne aduci ce ți-am cerut până mâine dimineată la cinci sau apar în Saigon și-ți zbor cu mâna mea creierii. Te găsesc eu prin casele alea de curve pe care le frecventezi. Clar, sau mă faci să bat drumul până în oraș, să scuip tot ce știi? Îți spun cinstit, la câte pierderi am avut, n-aș vrea să mai risipesc o viață.

— O să primești ce ai cerut.

— *Tres bien!* strigase cel mai bătrân membru al Meduzei, un francez care, câțiva ani mai târziu, avea să-i salveze lui Bourne viața într-un sanctuar blestemat din Beijing. *Tu es formidable, mon fils!* Câtă dreptate avusese. Și ce mort era acum D'Anjou, un bărbat despre ale cărui fapte se scrisese consumându-se valuri de cerneală.

Firul gândurilor lui Jason se curmă brusc. Câinele de atac lăptos începuse să se învârtă în cerc, agitat, rânjindu-și colții tot mai fioros, cu nările fremătând. Luase urma unui om. În câteva secunde, animalul localiză prada și își ieși din minți. Se năpusti cu toată forța înainte, cu colții dezgoliți, spumegând de furie, mărând amenințător, gata să ucidă. Bourne făcu un salt înapoi, se lipi cu spatele de gard și, din săritură, scoase cu mâna dreaptă pistolul cu tranchilizante din teaca trecută în bandulieră peste umăr. Ridică brațul stâng la înălțimea pieptului, îl îndoi și luă poziție de contraatac care, dacă nu era executat corect, avea să-l coste viața. Animalul țâșni ca un bolid, imaginea personificată a furiei dezlănțuite. Jason trase, mai întâi primul cartuș, apoi pe cel de-al doilea; după ce săgețile se înfipseră în trupul câinelui, își încolăci brațul stâng în jurul grumazului animalului, trăgând de cap în sens contrar acelor de ceasornic, cu genunchiul drept vârat în pieptul câinelui spre a se feri de ghearele lui, pregătite să sfâșie. Totul se sfârși în câteva secunde – secunde de furie, de panică și de groază – în care nu se auzi un sunet. Iar câinele flocos, cu ochii larg deschiși și împăienjeniți, căzu moale în brațele lui Bourne. Depuse cu grijă trupul inert pe pământ și rămase la pândă, cu urechile ciulite, speriat la gândul că celelalte animale din perimetrele învecinate fuseseră alertate.

Îi mai veni inima la loc. Nici un sunet alarmant. Nimic. Doar foșnetul obișnuit al frunzelor și murmurul netulburat al nopții. Jason vârî pistolul cu tranchilizante în toc și se furișă înapoi pe drumul pietruit, cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, cu broboane de sudoare prelingându-i-se pe față și în ochi. Lipsise prea mult timp din arenă. Cu ani în urmă, o ispravă atât de neînsemnată cum era

anihilarea unui câine de atac ar fi trecut pe lângă el fără să-l impresioneze – un *exercice ordinaire*, după cum s-ar fi exprimat legendarul d'Anjou – numai că pentru el nu mai era acum un fleac, nici un lucru obișnuit. Frica îl invadase prin toți porii. O frică în stare pură, în fața căreia toate celelalte sentimente pâliseră. Unde dispăruse cel care i-o provocase? Acum, Marie și copiii se aflau departe de el. Trebuia să-l provoace pe nemernicul ăsta. Provoacă-l și scoate-l din ascunzătoare!

Bourne apucă binoclul și-l duse la ochi. Nori cenușii alergau pe cer, acoperind când și când luna, însă pentru ce urma să facă el era destulă lumină. Îndreptă binoclul spre hățușul care se înălța de-a lungul zidului de împrejmuire, cel în spatele căruia se afla șoseaua și lumea din exterior. Pe cărăriua care se intersecta cu aleea principală, se frământa nervos, alergând în sus și-n jos, Dobermanul negru ca o panteră gata de atac. Din când în când urina pe cărare și cerceta tufișurile de la marginea teritoriului său vârandu-și botul lung printre frunze. După cum fusese dresat să o facă, animalul se plimba între cele două porți masive din fier forjat aflate la cele două capete ale drumului circular. La fiecare punct de oprire, pufăia, mârâia și se învârtea în cerc de parcă s-ar fi așteptat cu groază să simtă șocul electric în zgarda de la gât, un avertisment menit să-l cheme la ordine dacă ar fi încălcat granițele teritoriului său. Aceleași metode de dresaj ca și în Vietnam unde soldații își disciplinau câinii de atac puși să păzească depozitele de muniție cu ajutorul unor sisteme de comandă de la distanță. Jason își îndreptă binoclul spre pajiștea întinsă din fața casei. Surprinse un al treilea animal, de astă dată un Weimaraner uriaș, blând ca înfățișare, necruțător însă o dată dezlănțuit... Câinele-ucigaș făcea ture, alergând neliniștit pe gazon, probabil stârmit de veverițe și iepuri, însă nu de mirosul de om. Altfel s-ar fi auzit mârâitul gutural, semnalul de luptă.

Jason analiză datele problemei pentru că numai analizând situația putea decide ce are de făcut în continuare. Presupunea că perimetrul proprietății lui Swayne era păzit de cel puțin șase câini. Nu pricepea însă de ce fusese aleasă această metodă. De ce să nu fi recurs generalul la folosirea unei haite de câini-ucigași care ar fi acționat împreună – o priveliște cu mult mai înspăimântătoare și inhibitoare decât prezența unui singur animal. Nu putea fi vorba de lipsă de fonduri, cum se punea problema în cazul țăranilor orientali... Și, deodată, explicația i se prezentă ca un fulger. Era atât de simplu și de evident. Plimbă binoclul de la Weimaraner la Doberman și înapoi, cu imaginea ciobănescului german încă proaspătă în minte. În afara faptului că erau câini de pază, antrenati să atace, animalele reprezentau ceva. Erau vârful rasei respective, campioni absoluți obținuți în urma unor încrucișări succesive între exemplare perfecte din aceeași rasă – câini răi care ziua câștigau medalii la expozițiile chinologice

pentru ca după lăsarea nopții să se transforme în animale de pradă necruțătoare. Cum de nu se gândise! „Ferma” generalului Norman Swayne nu era o proprietate neînregistrată, o avere imobilă care trebuia ascunsă de percepatori, ci una declarată și cu siguranță invidiată și vizitată de vecini, prieteni și alți crescători de câini. În timpul zilei, vizitatorii puteau admira aceste splendide exemplare, campioni docili, bine dresați, stând cuminiți în cotețele lor superconfortabile, fără a bănuși măcar ceea ce erau de fapt. Norman Swayne, șeful Intendenței Pentagonului și discipol al Meduzei, era o persoană nevinovată, pasionat de creșterea câinilor de rasă, fapt atestat fără putință de tăgadă de pedigreeul impresionant al reproducătorilor săi de rasă. Putea chiar să perceapă unele taxe pe montă, însă nu exista nici un punct în regulamentul militar care să interzică asemenea practici.

O acoperire. O fațadă. Iar dacă din acest punct de vedere „ferma” generalului era o simplă fațadă, se impunea concluzia că întreaga proprietate exista de ochii lumii, iar realitatea fusese falsificată ca și în cazul „moștenirii” datorită căreia fusese posibilă cumpărarea ei. Meduza.

Din spatele casei, își făcu apariția pe gazon unul dintre cele două vehicule pe trei roți care, după toate aparatele, se îndrepta spre poarta de ieșire a drumului circular. Bourne aținti binoclul asupra lui, deloc surprins să-l vadă pe Weimaraner zbenguindu-se, țopăind și gudurându-se pe lângă mașină, lătrând și așteptând plin de speranță un semn binevoitor din partea șoferului. Șoferul. Șoferii erau dresorii și cei de care ascultau! Mirosul cunoscut al trupurilor lor îi liniștea, le inspira încredere. Această remarcă impuse ca următor pas analiza situației, iar analiza îl conduse la adoptarea tacticii. Important era să se miște nestingherit pe proprietatea generalului, iar pentru a atinge acest scop trebuia să ajungă în preajma unuia dintre dresori. Trebuia, cu orice preț, să pună mâna pe unul din paznicii care patruleau în aceste vehicule mai mult decât bizare. Alergă înapoi la ascunzătoarea pe care o găsisese printre pini, chiar lângă locul prin care pătrunsesse în „fermă”.

Vehiculul blindat se opri pe cărăruia îngustă din pământ afănat, cam la jumătatea distanței dintre cele două porți, ascunse aproape complet de hățișul care crescuse din abundență. Iar Jason își reglă binoclul. Dobermanul părea a fi câinele preferat. Șoferul deschise portiera din dreapta, iar câinele sări și își așeză labele uriașe pe scaun. Bărbatul îi azvârlî în gura larg deschisă, cu fălci puternice și dinți ca un ferăstrău, bucăți de biscuiți și de carne, apoi se aplecă și îl mângâie afectuos pe greabăn.

Trebuia să găsească iute o strategie – era chestiune de secunde. Trebuia cu orice preț să oprească vehiculul, să-l scoată afară pe șofer, având grijă să nu-i stârnească bănuiele, nedându-i răgaz să reacționeze și să ceară întăriri. Câinele?! Cel pe care-l imobilizase și care zăcea

inert în drum! Nu, șoferul va presupune că a fost doborât de pe șosea și-i va anunța prin radio pe cei din casă. Ce să facă? Privi nehotărât în jur simțind cum îl cuprinse panica, o groază copleșitoare, paralizantă. Scrută prin beznă din jur, căutând febril să se agațe de ceva și, deodată, un gând inspirat îi veni fulgerător, ca mai înainte.

Întinderea imensă de gazon proaspăt tuns și bine îngrijit, tufișurile aliniate și tăiate la milimetru, aleca asfaltată, proaspăt spălată – ordinea și disciplina erau cuvintele de ordine care domneau pe teritoriul generalului. Lui Jason i se păru că aude aievea răsunându-i în urechi vorbele autoritate ale lui Swayne adresate celor aflați sub comanda sa: „Păstrați curățenia în incintă!”

Bourne aruncă rapid o privire spre electrocarul oprit în dreptul Dobermanului și îl văzu pe șofer împingând cu blândețe câinele afară din vehicul, pe punctul de a închide panoul blindat care servea drept portieră. Avea câteva secunde la dispoziție! Ce să facă? Cum?

Zări profilându-se pe pământ umbra unei ramuri groase, o ramură putrezită care căzuse din pinul de deasupra lui. Se îndreptă spre ea, se ghemui, o trase cu putere dintre acele uscate care aproape o acoperiseră și o târî spre aleca asfaltată. Dacă o așeza de-a curmezișul drumului, bătea la ochi, iar șoferul precis și-ar fi dat seama că e vorba de o cursă; dar dacă o așeza doar parțial în drum – o apariție nedorită care tulbura ordinea atotputernică – ea l-ar fi deranjat imediat pe șofer și poate reacția lui ar fi fost aceea de a sări să o ia imediat din drum înainte ca generalul să treacă pe acolo și să o vadă. Bărbații care lucrau pentru Swayne nu puteau fi decât soldați sau foști soldați, cu toții supuși ordinii milităresc, deci era de presupus că vor căuta să evite pedepsele, mai cu seamă pentru un motiv atât de mărunț. Norocul îi surădea lui Jason. Înșfăcă creanga ruptă, o trase spre alee și o depuse cu grijă în drum, atât cât să se vadă numai un capăt. Auzi trântindu-se portiera vehiculului, iar pe acesta prinzând viteză pe măsură ce se apropia. Bourne alergă și se ascunse în spatele pinilor.

Șoferul întoarse, viră și ieși de pe cărare pentru a se înscrie pe aleca principală. Pe cât de repede accelerase, pe atât de iute încetini atunci când zări conturându-se în lumina farurilor un obstacol care nu trebuia să fie acolo. Se apropie prudent, rulând cu viteză mică, de parcă ar fi încercat să își dea seama despre ce este vorba. Iar când realiză ce era, țâșni înainte. Fără umbră de șovăială deschise panoul blindat din dreptul lui, un fel de portieră confecționată dintr-un strat gros de plexiglas care se ridica spre partea din față a vehiculului, sări pe banda de asfalt și înconjură mașina prin față.

— Măi, Rex, ești un câine rău, amice, rosti șoferul aproape în șoaptă, vorbind cu un pronunțat accent din sud. Ce-ți veni s-o cari până aici, tâmpitule? Dobitocul ăsta cu tinichele pe umeri o să te tundă fiindcă îi murdărești proprietatea!... Rex, treci imediat aici, javră nenorocită! Bărbatul înșfăcă creanga căzută și o aruncă din drum sub pinii cufundați în întuneric. Rex, m-auzi? Băi, mașină de dat la gagic.

- Rămâi pe loc și ridică mâinile, rosti Jason ieșind în întuneric.
- Ce mă-sa!? Cine ești?
- Un om care nu dă nici o ceapă degerată dacă mori sau nu, îi răspunse calm oaspetele nepoftit.
- Ești înarmat! Ți-am văzut pistolul!
- Și tu. Al tău e în toc. Al meu, îl țin în mână și e ațintit spre târtăcuța ta.
- Câinele! Unde dracu' e câinele?
- E indispus.
- Ce?
- Parcă a fi un câine de treabă. Tot ce-și poate oferi un dresor bun. Însă nu animalul e de vină, ci dresorul lui.
- Ce tot îndrugi acolo?
- Concluzia la care am ajuns este că ar trebui să-l omor pe om și nu pe animal. Sper că e clar, da?
- Nu pricep o iotă. Omu' ăsta, știu eu, nu vrea să fie omorât.
- Ce-ar fi să discutăm un pic?
- Păi, n-am decât o viață, jupâne.
- Coboară brațul drept ușurel și scoate arma – cu degetele, jupâne.
- Paznicul se conformă și apucă arma între policar și arătător.
- Aruncă-mi-o, te rog.
- Bărbatul se supuse, iar Bourne o prinse din zbor.
- Ce dracu' se petrece? strigă paznicul pe un ton rugător.
- Am venit după informații.
- Îți spun tot ce vrei dacă mă lași să ies de aici. Nu mai vreau să am de-a face cu văgăuna asta! Știam eu că tot aici o să ajungem într-o bună zi, i-am și spus lui Barbie Joe. Întreb-o! I-am zis că într-o bună zi o să se învârtă pe aici tot felul de caralii curioși. Da' la asta nu mă așteptam! Nu cum ai venit tu! Nu cu pistoale lipite de tâmplă.
- Presupun că Barbie Joe e nevasta ta.
- Cam așa ceva.
- Păi, începi prin a-mi spune de ce ar dori tot felul de tipi curioși să vină pe aici? Șefii mei s-ar bucura să afle. Nu-ți face griji, de tine n-o să pomenească nimeni; pentru că tu nu contezi. Ești un simplu paznic și nimic mai mult.
- Chiar asta sunt, dom'le! îl întrerupse îngrozit paznicul.
- Și atunci, ce rost a avut să-i spui lui Barbie Joe ce i-ai spus? Că se vor învârti pe aici niște tipi curioși?
- Ce dracu', nu știu precis... Doar că se petrece tot felul de chestii ciudate. Pricepi?
- Nu. Nu pricep. Fii bun și dă-mi un exemplu.
- Păi, gură-mare ăla cu tinichele, generalul. E ștab mare. Corect? Pentagonu' îi trimite mașini cu șofer și elicoptere când vrea el. Corect? El e șefu' chestiei ăsteia. Corect?
- Și?

— Și împușitul ăla de sergent irlandez – o târâtură de sergent – șterge cu el pe jos. Pricepi unde bat? Și nevastă-sa aia cu balcoane mari are ceva de împărțit la așternut cu huiduma asta și-o doare în fund că o știe toată lumea. Acum te-ai prins că e ceva ciudat aici?

— M-am prins că-i vorba de o porcărie conjugală, dar nu cred să intereseze pe cineva povestea asta. De ce crezi că s-ar învărti pe aici tot felul de indivizi curioși?

— Omule, păi tu de ce-ai venit? Fiindcă ai auzit de întâlnire, nu?

— Întâlnire?

— Cu limuzine dichisite și șoferi care aduce granguri mari. Corect? Da' să știi că ai nimenit prost. Nu dăm niciodată drumu' la câini noaptea când e întâlniri.

Bourne tăcu, apoi se apropie de paznic.

— Vom continua discuția în mașină, rosti el pe un ton autoritar. Eu am să mă ghemuiesc la podea, iar tu ai să faci exact ce-ți spun.

— Mi-ai promis că mă lași să plec!

— Ți-am promis că așa o să fie. E valabil și pentru celălalt băiat care face de pază. Porțile au alarma pusă?

— Nu-i pornită când dăm drumu' la câini. Dacă jăvrelle astea vede ceva mișcând pe șosea afară, el începe să se agite și se repede la gard și o blochează.

— Unde e panoul de comandă?

— E două. Unul la sergent și altu' în holu' de la intrare al casei. Poți să pui alarma numa' când porțile e închise.

— Hai, dă-i drumul.

— Încotro?

— Vreau să fac cunoștință cu toți câinii de pe aici.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce îi anihilase și îi târâse în coteș pe ceilalți cinci câini de atac, Bourne trase zăvorul porții și îi lăsă pe cei doi paznici să plece. Înainte de asta le dădu fiecăruia câte trei sute de dolari.

— Sper să compenseze pierderile, le spusese el.

— Hei, cu brișca mea cum rămâne? întrebă cel de-al doilea paznic. Nu-i cine știe ce, da' mă învărt cu ea pe unde vreau. Io și Willie venim cu ea până aici.

— Ai cheile?

— Mda, în buzunar. E parcată în spate, lângă coteș.

— O iei mâine.

— De ce să n-o iau acuș?

— Fiindcă dacă pleci cu mașina faci zgomot, iar șefii mei trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta. Ar fi mai indicat să nu vă întâlniți. Crede-mă pe cuvânt.

— Ce p... mă-sii! Ce ți-am zis eu, Jim-Bob? Cum i-am zis și lu' Barbie Joe. Omule, locu' ăsta pute!

— Lasă, Willie, că trei sutare nu pute. Hai, facem autostopu'.

Nu-i târziu și băieții încă mai circulă... Hei, jupâne, cine-o să aibă grijă de copoi când se trezește? Trebuie scoși la plimbare și hrăniți înainte de schimbu' de dimineață și ăștia dacă vede un străin că se apropie de ei...

— Și sergentul lui Swayne? Nu se descurcă?

— Nu-l prea au la ficăți, îi explică paznicul pe nume Willie, da' îl ascultă. Javrele astea se înțeleg mai bine cu nevasta generalului.

— Și cu generalul?

— Se pișă pe el când îi vede, răspunse Jim-Bob.

— Mulțumesc de informație. Hai, și-acum plecați. Luați-o spre oraș o bucată de drum și după aceea încercați să opriți o mașină. Șefii mei vin din direcție opusă.

— Știi ceva? spuse celălalt paznic uitându-se pe furis la Jason. E cea mai tâmpită noapte pe care mi-a fost dat s-o trăiesc. Vii aici îmbrăcat ca un terorist, da' te porți și vorbești ca un ofițer dintr-ăia care scoate untu' din cătane. O ții ată cu „șefii” tăi, da' după aia pui mâna și îi cari pe căței până la coteț și ne mai și plătești trei sutare ca să plecăm. Io, să fiu al naibii dacă mai pricep ceva!

— Nici nu-i nevoie. Pe de altă parte, dacă aș fi fost terorist, acum crezi că mai sufla vreunul dintre voi?

— Are dreptate, Jim-Bob. Hai s-o ștergem dracului odată de aici!

— Și cam ce am avea voie să ciripim dacă ne întreabă careva?

— Adevărul. Povestești exact ce s-a-ntâmpat în nopatea asta. Puteți adăuga un nume: Cobra.

— Măiculiță! țipă Willie dipărând în fugă pe șosea, amicul său urmându-l îndeaproape.

Bourne lăsă zăvorul masiv și încuie poarta, apoi se întoarse la mașină, ferm convins că, indiferent cum aveau să evolueze lucrurile în orele care urmau, el aruncase mânușa, iar Meduza va intra în fierbere; punând cu disperare întrebări în dreapta și-n stânga, întrebări la care nu avea să primească nimeni răspuns. Nici măcar unul. Mister.

Urcă în mașină, băgă maneta în viteza întâi și porni spre cabana de la marginea drumului pietruit, cel care se deschidea din aceea principală.

Ajuns lângă fereastră, își lipi bărbia de pervaz și iscodi să vadă ce se întâmplă înăuntru. Sergentul mătăhălos era prăbușit într-un fotoliu imens, cu picioarele sprijinite pe un scăunel și se uita la televizor. Sonorul era dat la maximum și, judecând după zgomotele care răzbăteau prin fereastră și vocea pițigăiată, alertă și exaltată a comentatorului sportiv, aghiotantul generalului era absorbit de un meci de baseball. Jason trecu rapid în revistă încăperea, sau cel puțin atât cât putea vedea din acel unghi. Era amenajată în stil rustic, într-o adevărată risipă de tonuri de maro și roșcat, cu nelipsitul mobilier din lemn negeluit și perdele cadrilate la ferestre, un locșor

liniștit și tihnit care degaja virilitate, șablonul clasic al ideii de cabană de țară pentru un bărbat. Singurul lucru care lipsea din acest cadru pentru a completa ambianța era vetusta pușcă agățată deasupra căminului. De fapt, în încăpere nu se zăreau arme, nici măcar un pistol automat așezat pe masă, la îndemână, sau vârat în toc, la sold. Omul de încredere al generalului nu era îngrijorat în privința siguranței propriiei persoane – și, în definitiv, de ce ar fi fost? Doar proprietatea generalului Norman Swayne era un loc sigur – garduri, porți, patrulare înarmate și câini dresați pentru a ucide care făceau de pază lângă fiecare punct de acces. Jason fixă gânditor fălcile puternice, ca de bulldog, ale sergentului și se întrebă ce secrete se ascundeau în capul acela mare. Va afla, Delta One care, cândva, fusese membru al Meduzei, avea să afle adevărul chiar dacă pentru asta trebuia să-i crape sergentului capul. Jason se trase de lângă fereastră și se îndreptă spre intrare. Bătu de două ori la ușă cu încheietura degetului mijlociu al mâinii stângi pentru că în dreapta ținea pistolul automat pe care i-l procurase Alexander Conklin, prințul incontestabil al misiunilor ultrascrete, o armă pe care nimeni nu avea cum să o identifice.

— E deschis, Rachel! tună cu o voce răgușită bărbatul aflat înăuntru.

Bourne apăsă pe clanță și împinse ușa cu putere. Aceasta se roti în tâțâni și se lipi de perete. Jason intră. Isuse Cristoase! răcni sergentul punându-și picioarele butucănoase în pământ și extrăgându-și corpul obez din fotoliu. Tu!... O stafie! Nu se poate! Ai murit!

— Ce vorbești! rosti Delta, membrul Meduzei. Tu ești Flannagan, dacă nu mă-nșel. Asta-i tot ce-mi amintesc.

— Bine, dar ești mort! repetă aghiotantul generalului urlând, cu ochii ieșiți din orbite de groază. În Hong Kong! Te-au omorât în Hong Kong acum patru... cinci ani!

— Văd că ții socoteala...

— Știm... știi sigur!

— Ești bine informat, pe cât se pare.

— Ești Bourne!

— S-ar putea spune, înviat din morți.

— Nu te cred!

— Ba să crezi, Flannagan. Despre „știm“ aș dori să discutăm noi doi acum. Mai exact, despre Șerpoaică.

— Tu ești ăla pe care... pe care Swayne l-a numit Cobra!

— Cobra e un șarpe.

— Nu-nțeleg.

— E și greu.

— Ești de-ai noștri!

— Am fost. Fiindcă între timp, m-ați eliminat. Dar m-am furișat ca un șarpe printre voi și iată-mă-s.

Sergentul se uită înnebunit spre ușă, apoi spre fereastră.

— Cum ai intrat? Unde sunt paznicii, câinii? Dumnezeu!

Unde sunt toți?

— Căinii trag un pui de somn în coteț și pe paznici i-am trimis la plimbare.

— I-ai trimis?... Căinii sunt pe poziție!

— Nu mai sunt. I-am convins că trebuie să se odihnească.

— Și paznicii? Nenorocii ăștia de paznici?

— I-am convins să plece. Ce își închipuie ei că se petrece aici în noaptea asta cred că e de neînțeles pentru mintea lor.

— Ce-ai făcut... ce vrei să faci?

— Credeam că ți-am spus, sergent Flannagan. Vom sta de vorbă. Vreau să aflu ce-au mai făcut între timp vechii mei camarazi de lupă.

Bărbatul se trase înfricoșat de lângă fotoliu.

— Ești posedatul ăla pe care toți îl cunoșteam sub numele de Delta înainte să ne întorci spatele și să-ncepi să operezi pe cont propriu! Țipă sergentul gătit de groază. Poza, fotografia... Erai întins pe o masă, la morgă; cearșaful era plin de sânge de la răni. Ți-am văzut fața – aveai ochii cășcați și găuri de glonț, unul în tâmplă și altul în gât, care sângerau... M-au întrebat dacă știu cine ești și le-am răspuns: „E Delta, Delta One de la „venetici” și ei mi-au spus: „Nu. Nu-i Delta. E Jason Bourne, ucigașul, asasinul plătit”, așa că eu le-am spus: „Atunci înseamnă că or fi una și aceeași persoană pentru că bărbatul ăsta este Delta – doar îl cunosc bine”. Mi-au mulțumit și mi-au spus să mă întorc la ceilalți.

— Adică la cine?

— Niște tipi de la Langley. Tipul care a vorbit cu mine are un defect la picior. Avea și baston.

— Și „ceilalți” ți-au spus că te poți întoarce printre ei?

— Erau cam douăzeci și cinci sau treizeci din vechea gașcă de la Saigon.

— Comandamentul Saigon?

— Da.

— Bărbați care lucrau cu „gașca” noastră, „veneticii”?

— În mare parte, da.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Ce Dumnezeu! Doar ți-am zis! urlă disperat omul de încredere al generalului. Acum patru sau cinci ani! Ți-am văzut poza – erai mort!

— Era doar o fotografie, îl întrerupse calm Bourne, neslăbindu-l din ochi. Ai o memorie excelentă.

— Mi-ai pus pistolul la tâmplă. Timp de treizeci și trei de ani nimeni n-a îndrăznit să-mi facă mie una ca asta; și am trecut prin două războaie și douăsprezece misiuni de luptă. Numai tu... Sigur că am memorie bună.

— Cred că înțeleg.

— Dar eu nu mai înțeleg nimic! Absolut nimic din porcăria asta afurisită. Trebuia să fii mort!

— Te repeți. Surpriză! Uite că nu sunt mort. Sau poate că da. Poate că ai un coșmar. Te vizitează o stafie să-ți ceară socoteală pentru

douăzeci de ani de minciuni și escrocherii.

— Ce mai e și tâmpenia asta? Ce dracu'...

— Nici o mișcare!

— Da' nu mă mișc!

Deodată, în depărtare se auzi o detunătură. Un foc de armă! Jason se întoarse... apoi instinctul îi comandă să facă o rotire completă. Masivul aghiotant al generalului se năpusti asupra lui, cu pumnii uriași ca niște berbeci, atingându-l razant în umăr în timp ce Delta One își ridică năprasnic piciorul drept și îl lovi pe sergent drept în rinichi, înfigându-și adânc pantoful în carnea flască și în același timp, pocnindu-l cu patul armei în ceafă. Flannagan își pierdu echilibrul, se împletici și se întinse cât era de lat la podea. Jason își repezi piciorul stâng în capul sergentului și-l reduse definitiv la tăcere.

Tăcere curmată de țipetele prelungi, isterice, ale unei femei care alerga spre ușa deschisă a cabanei. Soția generalului Norman Swayne dădu buzna în încăpere, dar se opri la vederea scenei neașteptate și se sprijini de spătarul unui scaun, incapabil să se mai țină pe picioare de groază.

— E mort! țipă ea ascuțit și se prăbuși la podea lângă amantul ei. Eddie, s-a sinucis! O, Doamne! S-a sinucis.

Jason Bourne se ridică din colțul în care se ghemuise pregătit să parzeze un eventual atac și se îndreptă spre ușa cabanei ciudate între zidurile căreia se ascundeau atâtea secrete. O închise calm, fără a-și dezlipi privirea de pe cei doi ostatici. Femeia se smiorcăia, suspina și tremura, însă nu de durere, ci de frică. Bărbatul își reveni, clipi de câteva ori și deschise ochii. Dacă se poate spune că chipul bolovănos al sergentului exprima ceva, atunci această expresie era de stupeoare amestecată cu furie.

CAPITOLUL XI

— Nu atingeți nimic, rosti Bourne pe un ton care nu admitea replică, adresându-li-se lui Flannagan și lui Rachel Swayne și intră în urma lor în biroul generalului, o încăpere ai cărei pereți erau căptușiți cu fotografii înrămate.

La vederea cadavrului bătrânului militar răsturnat pe spate în fotoliul de la birou, cu mâna încleștată pe arma care îi adusese moartea, și a priveliștii de coșmar a ceea ce mai rămăsese din craniu – jumătatea din spate fusese spulberată de glonț – soția lui se chirci și se prăbuși în genunchi, gata să vomite. Sergentul o apucă energic de braț, o susținu, dar nu reuși să-și dezlipească privirea de pe rămășițele mutilate ale generalului Norman Swayne.

— Idiotul, abia reuși să îngaiame sergentul cu voce gătuită. Apoi, fără să schițeze un gest, încordat ca un arc, muți furios, cu mușchii feței zbătându-i-se: Ticălosule! Cretinule ce ești! La ce ți-au trebuit

toate astea? De ce? Acum ce ne facem?

— Chemi poliția, sergent, îi răspunse liniștit Jason.

— Ce? urlă omul de încredere al generalului întorcându-se și mai furios spre Bourne.

— Nu! Nu se poate! țipă doamna Swayne tășnind în picioare.

— Nu cred că aveți de ales. Nu voi l-ați omorât. Poate l-ați împins la sinucidere, dar nu voi l-ați omorât.

— Ce dracu' tot spui acolo? îl întrebă brutal Flannagan.

— Mai bine o tragedie conjugală ca oricare alta, deși un pic încurcată, nu credeți? Presupun că legătura voastră nu mai e un secret pentru nimeni; adică, toată lumea știa.

— Puțin îi păsa porcului de „legătura” noastră și nici părerea lui nu era un secret pentru nimeni.

— El ne încuraja, ori de câte ori se ivea ocazia, completă Rachel Swayne netezindu-și fusta cu o mână nesigură și recăpătându-și cîdit de rapid stăpânirea de sine; i se adresase lui Bourne, însă îl privea pe amantul ei. Pur și simplu ne arunca unul în brațele celuilalt; și asta dura uneori zile în șir... Chiar trebuie să vorbim în camera asta? Doamne! Am fost măritată cu el douăzeci și șase de ani! Sunt convinsă că mă-nțelegi... pentru mine e oribil!

— Avem de lămurit câteva lucruri, spuse Bourne.

— Nu aici! Dacă nu te superi... În camera de zi. E vizavi. Să vorbim mai bine acolo.

Doamna Swayne vorbise cu un calm desăvârșit. Ieși demnă din birou, iar aghiotantul generalului, după o ultimă privire aruncată cadavrului scăldat în sânge, făcu o grimasă de oroare și dezgust și o urmă. Bourne nu îi slăbi din ochi.

— Rămâneți în hol să vă pot vedea! Să nu mișcați! rosti el pe un ton autoritar traversând încăperea și îndreptându-se spre birou.

Din mers încercă să memoreze scena și să înregistreze vizual toate obiectele, mai cu seamă interesându-l cele pe care le văzuse Norman Swayne în ultimele sale clipe de viață, înainte de a-și vîrî pistolul în gură. În partea dreaptă a suportului plușat de birou, se afla o agendă de lucru de la Pentagon având pe copertă numele și gradul lui Swayne, chiar sub stema Statelor Unite ale Americii. Lângă ea, în stînga marginii legate în piele a suportului de scris, se afla un pix din aur cu vârful de argint scos afară de parcă cineva îl folosise de curând și uitase să-l închidă. Bourne se aplecă peste birou aproape atingând cadavrul, iar mirosul acru de praf de pușcă și carne arsă îi înțepă nările. Studie agenda. Era goală, însă Jason desprinsese cu atenție primele pagini, le împături și le vîrî în buzunarul pantalonilor. Contrariat, se îndepărtă de birou... Ceva nu era în regulă. Ce? Se uită de jur-împrejurul camerei și când își aștinu privirea asupra bibliotecii, sergentul Flannagan își făcu apariția în prag.

— Ce faci? întrebă Flannagan bănuitor. Te așteptăm.

— Poate că prietenei tale îi vine greu să stea aici, mie însă, nu. Și nici nu-mi permit să plec atîta vreme cât s-ar putea să găsesc un

indiciu.

— Parcă spuneai că nu trebuie să ne atingem de nimic.

— Dacă te uii nu înseamnă că și atingi, sergent. Iar dacă iei ceva, nimeni nu are să afle că ai și atins acel obiect, de vreme ce nu mai e acolo.

Bourne se îndreptă ca din pușcă spre o măsuță pentru servit cafea, cu tăblia lucrată în bronz, genul atât de des întâlnit în bazarurile din India și din Orientul Mijlociu. Era așezată în fața căminului, iar în stânga și în dreapta ei se aflau două fotolii. În centrul măsuței trona o scrumieră din sticlă glazurată, plină cu mucerile a șase țigări care fuseseră fumate doar pe jumătate. Jason se aplecă, o luă și se întoarse spre Flannagan.

— Să luăm bunăoară această scrumieră, sergent. Am atins-o, deci amprente mele au rămas pe ea, însă nimeni n-o să știe pentru că o iau cu mine.

— Pentru ce?

— Fiindcă am mirosit ceva de-adevăratelea, cu nasul, fără nici o legătură cu flurul.

— Ce dracu' îndrugi acolo?

— Fum de țigară, uite, despre asta vorbesc. Fumul de țigară persistă în aer mai mult decât s-ar crede. Întrebă și tu pe cineva care s-a lăsat de fumat de o mie de ori.

— Și ce-i cu asta?

— Ce-ar fi să avem o mică discuție cu nevasta generalului? Sau mai bine, hai să vorbim toți trei. Vino, Flannagan. Ne jucăm de-a „Cine știe câștigă”.

— Pistolul ăla pe care-l ții în buzunar îți dă curaj, nu?

— Mișcă, sergent!

Rachel Swayne smuci capul spre stânga îndepărtând de pe ochi șuvițele de păr lung, negru, și se instalează în scaun cu umerii drepti, într-o poziție studiată.

— Este pur și simplu jignitor, rosti ea privindu-l pe Bourne cu ochi mari, acuzatori.

— Sigur că este, o aprobă Jason dând din cap. Și întâmplător e și adevărat. În scrumieră sunt șase mucuri de țigară și pe fiecare au rămas urme de ruj.

Bourne se așează într-un fotoliu din fața ei și pune scrumiera pe măsuța de lângă el.

— Erai acolo când s-a-ntâmplat, vreau să spun când și-a vârat pistolul în gură și a tras piedica. Poate nu ți-ai imaginat că are s-o facă; ți-oi fi zis că iar se dă în spectacol cu crizele lui de isterie. Însă oricare ar fi adevărul, n-ai ridicat un deget să-l oprești. De ce s-o fi făcut? Pentru tine și Eddie era singura ieșire din situație.

— E scandalos!

— Știi ceva, doamnă Swayne? N-ar trebui să folosești asemenea cuvinte. Nu te prinde și ești la fel de puțin convingătoare ca și atunci

când spui „e pur și simplu jignitor”... Parcă n-ai vorbi tu, Rachel. Cred că-i imiți pe alții – oameni bogați, clienți cu priviri golite de expresie... O tânără coafeză din Honolulu care i-a auzit pe alții folosind asemenea expresii.

— Cum îți permiți?...

— Zău, Rachel, nu fi ridicolă. Nu încerca cu șmecheria „cum îți permiți”, că la mine nu ține. Și ce-ai să-mi faci? O să mă dai gata cu aerele tale de mironosiță, vorbindu-mi de sus de parcă ai fi vreo regină care trimite la ghilotină un supus plebeu?

— Să nu te iei de ea! se răsti Flannagan trecând lângă doamna Swayne ca pentru a-i oferi protecția sa. Ții paru' în mână, da' nu cred că-i nevoie să faci așa ceva. E o femeie bună, al naibii de bună, pe care au batjocorit-o toți nenorociții cu ifose care s-au învățat pe aici.

— Cum se poate? Doar a fost soția generalului, stăpâna acestei case. Și încă mai este, nu?

— S-au folosit toți de ea, cum au vrut.

— Și-au bătut joc de mine, domnule Delta! țipă Rachel Swayne încețându-și degetele de brațul fotoliului. Asta când nu mă sorbeau din priviri sau nu-mi făceau curte. Cum ți-ar plăcea să știi că ești privit ca o bucată pe cinste și că ești trecut din mână-n mână pe post de desert când masa și beția s-au sfârșit, unor personaje foarte importante?

— Nu mi-ar plăcea deloc. De fapt cred că aș refuza.

— Eu n-am avut cum! El mă obliga!

— Nimeni nu te poate obliga să faci așa ceva.

— Ba da, poate, domnule Delta, rosti soția generalului aplecându-se spre Bourne, sâni săi imenși împungând materialul subțire al bluzei, iar șuvițele lungi și negre, căzute pe față, ascunzând parțial primele semne de îmbătrânire care apăruseră pe chipul ei, totuși încă senzual. Încearcă să-ți imaginezi ce șanse are o amărâtă care s-a născut în bazinul carbonifer din West Virginia, o copilă numai cu patru clase, când corporațiile închid minele și oamenii nu mai are ce mânca... pardon, nu mai au. Se agată de ce poate. Exact asta am făcut eu. M-am întins cu bărbații, din Aliquippa și până-n Hawaii, da' până la urmă tot am ajuns acolo și am învățat o meserie. Acolo l-am, cunoscut pe „marele bărbat” și m-am măritat cu el. Da' să știi că nu mi-am făcut iluzii, din ziua întâi. Mai ales când s-a întors din 'Nam. Pricepi ce vreau să spun?

— Nu sunt sigur, Rachel.

— Nu trebe' să te justifici, fetițo! tună Flannagan.

— Lasă, Eddie. Așa vreau eu. Mi-a ajuns până peste cap tot circul ăsta. OK?

— Ai grijă ce spui!

— Adevărul e, domnule Delta, că nu știu nimic. Însă nu-s nici vreo proastă. Pricepi?

— Taci, Rachel! țipă la ea omul de încredere al generalului

decedat.

— Ia mai slăbește-mă, Eddie! Nici tu nu ești mai breaz. Domnul Delta ar putea fi salvarea noastră... Ne-am întoarce în insule. Am dreptate?

— Perfectă dreptate, doamnă Swayne.

— Gura! urlă Flannagan aruncându-se spre Bourne, oprit însă brusc de detunătura asurzitoare a armei și de glonțul care se înfipsea în podea, între picioarele lui.

Femeia țipă. Când se opri, Jason reluă pe un ton calm:

— Și anume care ar fi locul acesta, doamnă Swayne?

— Stai! interveni din nou sergentul, de astă dată fără a mai țipa să o oprească, ci pe un ton rugător, rugămintea fierbinte a unui bărbat. Se uită la soția generalului, apoi la Jason. Ascultă, Bourne, sau Delta, sau cum dracu' ți-o fi spunând. Rachel are dreptate. Prin tine am putea scăpa. Ce ne-a mai rămas nouă aici? Așa că spune, ce ne oferi?

— În schimbul a ce?

— Să zicem că ți-am spune ce știm despre văgăuna asta... iar eu ți-aș putea spune unde să mai cauți lucruri și mai interesante. Tu cum ne ajuți? Cum facem să ieșim de aici și să ajungem în insulele Pacificului fără dureri de cap și fără să fim hărțuiți; adică fără poze și nume date la ziar?

— Trebuie să vorbești mai sus, sergent.

— Ce dracu'! Nu ea l-a omorât... nu noi l-am omorât, ai zis-o cu gura ta!

— Corect, însă nu-mi pasă dacă ați făcut-o voi sau nu, sau dacă sunteți răspunzători sau nu de asta. Am lucruri mai importante pe cap.

— Cum ar fi să aflî „ce-au mai făcut între timp niște vechi camarazi de arme“ sau cum dracu' te-oi fi exprimat?

— Exact, am o datorie.

— Nu-mi vine să cred că tu...

— Nici nu-i nevoie.

— Da' muriseși! izbucni consternat Flannagan, și cuvintele îi tășniră de pe buze în rafală. Delta One de la „venetici“ era Bourne și Bourne era mort, la morgă. Cei de la Langley aveau dovezi. Ni le-au arătat! Când colo, nu ești mort...

— Am fost preluat, sergent! Asta-i tot ce-ar trebui să știi. Asta și faptul că lucrez pe cont propriu. Am oarecari datorii pe care vreau să le plătesc, dar sunt solo. Am nevoie de informații. Rapid!

Flannagan clătină capul fără să priceapă nimic.

— Păi știu și eu... Poate te ajut cu ceva, rosti el liniștit, anunțând un început promițător: cine știe, poate mai mult decât alții. Mi s-a dat o însărcinare specială, așa că a trebuit să știu unele chestii, chestii pe care, în mod normal, unu' ca mine n-ar fi trebuit să le știe.

— Sergent, mi se pare mic sau aud uvertura unui concert? Despre ce însărcinare specială e vorba?

— Să fac pe asistentul medical. Acum doi ani, Norman o cam luase pe arătură. Eu trebuia să-l țin de mână și dacă dădeam în bară mi s-a dat un număr de telefon de la New York la care să sun.

— Și telefonul în discuție face parte din ajutorul pe care mi-l poți da.

— Asta și câteva numere de mașini pe care le-am notat în cazul...

— În cazul în care cuiva i-ar fi trecut prin minte că nu mai e nevoie de serviciile tale de dădăcă, completă Bourne.

— Cam așa ceva. Grangurii ăștia nenorociți nu ne prea aveau la ficați, m-am prins imediat, da' Norman parcă era pe altă lume.

— Pe cine? Pe tine, pe Rachel și pe Swayne?

— Uniforme. Numai mutre. Nu le ajungi nici cu prăjina la nasurile lor superioare de civili cu lovele și ne tratează ca și când noi am fi niște gunoaie cu care, vrând, nevrând, trebuie să lucreze. Și nu se înșală decât parțial, fiindcă chiar au avut mare nevoie de noi.

Se uitau la el de sus și-l tratau cu dispreț, dar aveau nevoie de el.

„Soldăteii noștri de plumb nu s-ar fi descurcat singuri, lăsați de capul lor”. Albert Armbruster, președintele Comisiei Federale de Comerț: moștenitori sunt civilii.

— Spui că ți-ai notat câteva numere de mașină. Să înțeleg că tu nu erai de față la întâlnirile care se țineau – se țin – aici cu regularitate? Adică nu te amestecau cu oaspeții, nu erai de-al lor.

— Ce, ești nebun? Țipă cu o voce vulgară Rachel Swayne, răspunzându-i lui Bourne, într-un fel propriu și sintetic. De câte ori era o întâlnire adevărată, nu petrecerile lor de bețivani, Norm îmi zicea să mă încui în cameră sau, dacă am chef să cobor, să mă duc mai bine la Eddie și să mă uit la televizor. Eddie n-avea voie să iasă din cabană. Noi nu eram destul de buni pentru nenorociții ășia de prieteni ai lui! Așa a fost ani de zile... Cum ți-am spus, el ne-a aruncat unul în brațele ăluilalt.

— Încep să înțeleg, sau cel puțin așa cred. Însă tu ai numerele de mașini, sergent. Cum ai reușit, că doar erai consemnat?

— Nu eu le-am luat. Paznicii. Le-am zis că e o măsură specială de securitate, una ultrasecretă. Și n-au crâcnit.

— Înțeleg. Spuneai că Swayne a luat-o razna acum câțiva ani. Cum? În ce fel?

— Ca acum. De câte ori apărea ceva ieșit din schemă, paraliza. Nu-i plăcea să ia decizii. Numai dacă-i fluturai pe la nas numele Șerpoaicei, și băga capu' în nisip ca struțu'.

— Și-n seara asta? V-am văzut certându-vă... mie mi s-a părut că sergentul îi spunea generalului că-i liber.

— Păi chiar i-am dat papucii. Norman intrase în panică.... Din cauza ta, a bărbatului căruia i se spune Cobra, care a dezgropat povestea asta veche de acum douăzeci de ani, de la Saigon. Se agăța de mine să nu-l las singur dacă apare pe-aici și eu i-am spus că nici

prin minte nu-mi trece să fac așa ceva. I-am spus că încă nu mi-a sărit o doagă, că numai dacă mi-a sărit o doagă fac așa ceva.

— De ce? De ce-ar fi nebun un aghiotant dacă stă în preajma ofițerului său?

— Din același motiv pentru care un subofițer nu are ce căuta alături de vedetele și mărimile armatei când pun la punct vreo tactică militară. Fiindcă, ierarhic, nu suntem egali. Așa stă treaba.

— E un alt fel de a spune că sunt anumite lucruri pe care nu ai cum să le știi.

— Te-ai prins.

— Da, acum douăzeci de ani erai la Saigon, membru al Șerpoaicei... Ce dracu' sergent, erai și ești încă membru al Meduzei.

— Firimituri, Delta. Eram bun de ce pica de la masa lor. Eu frec podelele și atunci ei au grijă de mine, da' rămân ceea ce sunt — un gunoier în uniformă. Și când o veni vremea să le predau uniforma, o scot și mă ascund frumușel într-un colțișor cât mai retras. Cu douăzeci de lacăte la gură, altfel s-ar putea să sfârșesc într-un sac de plastic. Mie mi-e clar cum stau. Oricând se pot dispensa de mine. Nu sunt de neînlocuit.

Bourne nu-l scăpă pe sergent din ochi, deci remarcă privirile furioase pe care i le arunca Flannagan soției generalului de parcă ar fi așteptat să fie ovaționat, sau, dimpotrivă, somat să-și jînă gura. Masivul aghiotant al marelui militar fie spunea adevărul, fie era un actor care-și învățase foarte bine rolul.

— Atunci mi se pare evident că a venit momentul să te pensionezi, rosti Jason în cele din urmă. Te pot ajuta, sergent. Te topești frumușel cu cele douăzeci de lacăte la gură și cu recompensele care ți se cuvin după ce o viață ai strâns gunoiul. După treizeci de ani petrecuți în armată, devotatul aghiotant al generalului anunță că se pensionează în urma morții tragice a superiorului și prietenului său. Nimic mai normal și nimeni n-o să pună întrebări... Iată oferta pe care ți-o fac.

Flannagan o privi din nou pe Rachel Swayne. Aceasta aprobă scurt cu o mișcare a capului, după care îl fixă pe Bourne.

— Ce garanții ne dai că ne lași să ne strângem catrafusele și să plecăm de aici cât mai repede? întrebă femeia.

— Sunt probleme cu scoaterea din armată a sergentului Flannagan și fixarea pensiei?

— L-am făcut pe Norman să semneze hârtiile acum câteva luni, interveni aghiotantul. Am fost angajat permanent al biroului său de la Pentagon și încartiruit la reședința sa. Nu trebuie decât să completez data, să semnez și să las o adresă la care vor fi trimiși banii, adresă pe care eu și Rachel am avut grijă să o alegem din timp.

— Asta-i tot?

— Nu-mi rămâne decât să dau vreo trei sau patru telefoane. La avocatul lui Norman, care o să strângă pe aici; la asociație, pentru câini; la dispeceratul de la Pentagon, pentru mașină — și încă unul la

New York. După care, pe fruntea mea stă scris Aeroportul Dulles.

— Probabil v-ați gândit la toate astea și le-ați pus la punct de ceva vreme... De ani de zile.

— Numai la asta ne-am gândit, domnule Delta, întâri soția generalului întrerupându-l. Cum se spune, noi ne-am făcut datoria.

— Însă, înainte de a semna hârtiile și a da telefoanele, vreau să știu sigur că scăpăm curăți, adăugă Flannagan. Acum!

— Adică fără poliție, ziare și ce s-a-ntâmplat în noaptea asta – pur și simplu n-ați fost aici.

— Ziceai că ai o legătură cu ai de sus. Cam cât de mult îți datorează?

— N-ați fost aici, repetă Bourne gânditor, privind absent scrumiera de cristal de pe măsuță în care se aflau mucurile de țigară mânjite de ruj. Ridică ochii și întâlnește privirea aghiotantului. N-ați pus mâna pe nimic. Deci nu se poate face legătura între voi și sinucidere... Chiar sunteți pregătiți de plecare – să zicem peste două ore?

— Și peste o jumătate de oră, domnule Delta, îi răspunde Rachel.

— Bine, dar v-ați petrecut aici toată viața – amândoi...

— Nu vrem să luăm nimic care să ne amintească de viața asta. Doar ce am apucat să luăm, spuse Flannagan pe un ton categoric.

— Proprietatea îți revine ție, doamnă Swayne...

— Pe dracu'! I-am lăsat-o unei fundații, întrebă-l pe avocat. Ce-mi rămâne mie – dacă mi-o rămâne ceva – o să-mi trimită el. Nu vreau decât să plec – să plecăm.

Jason se uită pe rând la cei doi, un cuplu ciudat pe care viața îi adusese unul lângă altul într-un fel ciudat.

— Înseamnă că nu vă mai stă nimic în cale.

— Și cum știm *sigur*? întrebă Flannagan făcând un pas înainte.

— Să fiu în locul vostru, eu m-aș crede pe cuvânt. Fiindcă pot să o fac. Pe de altă parte, ce altă șansă aveți? Să presupunem că rămâneți pe loc. Orice ați face, el tot n-are să apară mâine la Arlington și nici poimăine și-n general niciodată. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să vină să-l caute. Și-atunci, or să vă pună întrebări, or să-l caute, poliția o să înceapă cercetările și, așa cum e sigur că Bobby Woodward s-a născut prin voia Domnului, tot atât de sigur e că presa o să-și bage coada. Și or să facă speculații cu carul. Cât ai clipi, se va afla și de legătura voastră, până și gardienii știu de ea, iar ziarele, revistele și televiziunea or să vă calce în picioare... Asta vreți? Poate că în acest fel o să câpătați și sacul de plastic de care vorbeai mai devreme.

Sergentul și doamna lui se uitară lung unul la celălalt.

— Are dreptate, Eddie, spuse femeia. Singura noastră șansă e să mergem pe mâna lui, altfel nu mai scăpăm niciodată.

— Pare prea simplu, rosti Flannagan gâfâind și aruncă o privire spre ușă. Și cum ai să rezolvi?

— Mă privește, îi răspunse Bourne. Dă-mi numerele de telefon, pe toate, iar tu n-ai să suni decât la New York. Să fiu în locul tău, pe celelalte trei le-aș da de pe insulă.

— Nu știi ce vorbești! Din clipa în care se află, eu și Rachel suntem trecuți la răboi! Or să vrea și ei să știe ce s-a întâmplat.

— Spune-le adevărul, sau cel puțin o parte din adevăr, iar restul o să fie simplu. Cine știe, poate te alegi și cu o primă.

— Jigodie ce ești!

— În 'Nam n-am fost jigodie, sergent. Nici în Hong Kong, așa încât nu vād de ce aș fi acum... Tu și cu Rachel ați intrat în casă, ați văzut ce s-a întâmplat, v-ați strâns lucrurile și ați plecat – pentru că nu voiați să fiți luați la întrebări, iar mortul nu mai are cum să vă dea de gol. Datează-ți hârtiile cu ziua de ieri, trimite-le prin poștă, iar restul lasă-l în seama mea.

— Nici prin minte nu-mi trece...

— N-ai încotro, sergent! se răsti la el Jason sculându-se de pe scaun. Iar eu nu mai am chef să pierd vremea pe aici! Vreți să plec? Foarte bine. Plec și vă las baltă, să vă bateți singuri capul.

Bourne se îndreptă furios spre ușă.

— Nu, Eddie! Oprește-l! Facem cum ne zice el, altă șansă nu avem. Dacă rămânem, suntem morți, știi bine.

— Bine, bine!... Stai așa, Delta! Facem cum zici tu.

Jason se opri și se întoarse spre ei.

— Întocmai cum spun eu, sergent.

— S-a făcut.

— Mai întâi, eu și cu tine mergem până la cabană, iar în timpul ăsta, Rachel o să facă bagajele. Îmi dai tot ce ai, numere de telefon, de mașină, numele pe care ți le amintești și absolut tot ce-ți cer. De acord?

— Mda.

— Hai. Și, doamnă Swayne, probabil că sunt o mulțime de flecușete pe care ți-ai dori să le iei, dar...

— Las-o baltă, domnule Delta. Amintiri pe care nu le am? Ce să iau? Tot ce-a fost de valoare în casa asta blestemată și mi-aș fi dorit să am numai pentru mine e de mult trimis la loc sigur. E bine pus la păstrare la zece mii de kilometri de locul ăsta blestemat.

— Măi să fie! Dar voi doi chiar v-ați pregătit.

— Atâta lucru mi-a trecut și mie prin minte. Fiindcă, vezi tu, așteptam de mult ziua asta. Pricepi ce vreau să zic.

Rachel trecu grăbită pe lângă cei doi bărbați și ieși în hol. Se opri și se întoarse la sergentul Flannagan, cu un zâmbet fluturându-i pe buze și o lumină sclipindu-i în ochi când îi mângâie fața.

— Hei, Flannagan, rosti ea cu tandrețe. O să se întâmple de-a-devăratelea. O să trăim, Eddie. Pricepi ce vreau să zic?

— Da, păpușă. Pricep.

Afară, în drum spre cabană, Bourne îi spuse lui Flannagan:

— N-am exagerat spunând că n-am vreme de pierdut. Poți

începe să vorbești de-acum. Ce-mi poți spune despre Colțișorul ăsta al lui Swayne?

— Crezi că ești pregătit?

— Cum adică? Firește că sunt pregătit.

Nu era. Vorbele lui Flannagan îl făcuseră să se oprească pe alee, trăsnit.

— Pentru cine întreabă, e un cimitir.

Alex Conklin se lăsă pe spate în fotoliu, cu telefonul lipit de ureche, perplex, încruntat și incapabil să găsească un răspuns normal la informațiile incredibile pe care tocmai i le furnizase Jason. Reuși să spună doar atât:

— Nu cred!

— Pe care dintre ele nu le crezi?

— Nu știu. Totul... cred. Cimitirul. Ar trebui să cred, nu?

— N-ai crezut nici când ai aflat de Londra și Bruxelles, sau de Flota a Șasea și păstrătorul codurilor de la Langley. Nu fac decât să completez lista... Problema e că numai după ce afli cine sunt ăștia putem acționa.

— Ia-o de la capăt. Parcă m-ai pocnit cu leuca în cap. Numărul de telefon de la New York, numerele de mașină...

— Cadavrul, Alex! Flannagan și nevasta generalului! Sunt pe drum. Așa ne-am înțeles și tu trebuie să-i acoperi.

— Bătând din palme, Swayne își trage un glonț în cap și singurele două persoane care pot da niște răspunsuri, ce facem cu ele? *Ciao!* Lasă-i să se care! Cred că-i o aiureală și mai mare decât tot ce mi-ai spus până acum!

— N-avem timp de discuții. În plus, tipul mi-a spus tot ce știe. Nu lucrau la același nivel.

— Bravo, băiete! Atâta lucru îmi era și mie clar.

— Fă-o. Ajută-i să dispară. S-ar putea să mai avem nevoie de ei mai târziu.

Conklin oftă nehotărât.

— Ești convins? Totul mi se pare atât de încălzit.

— Fă-o! Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, ce-mi pasă mie de complicații, încălcări de lege și toate sforăriile de care numai tu ești în stare? Pe mine mă interesează Carlos! Strângem lațul în jurul lui să-l scoatem din bârlog. Eu îl pot scoate!

— Bine, bine. Știu un medic în Falls Church pe care l-am rugat și altă dată să ne ajute în operațiuni delicate. Îl sun și-i spun. Știe el ce are de făcut mai departe.

— Perfect, rosti Bourne, cu mintea lucrându-i febril. Dă drumul la bandă și-ți spun ce-am aflat de la Flannagan. Grăbește-te! Mai am atâtea de făcut!

— Ești pe bandă, Delta One.

Jason citi rapid însemnările pe care le făcuse în cabana lui Flannagan, având grijă să pronunțe cât mai clar. Printre oaspeții obișnuiți ai meselor care se dădeau în casa generalului, se numărau

șapte persoane pe care sergentul le zărise în treacăt, deci le făcuse doar o descriere aproximativă, și ale căror nume nu le văzuse niciodată scrise, ci doar le auzise pomenite. Urmare apoi numerele de înmatriculare ale mașinilor care îi aduceau pe participanții la mai serioasele întruniri bilunare. Apoi numărul de telefon al avocatului lui Swayne, cel al asociației chinologice și un interior de la Pentagon, la dispeceratul pentru mijloace de transport alocate ofițerilor cu funcție. Ultimul din listă era numărul din New York, netrecut în cartea de telefon, fără nume, un robot pentru mesaje.

— Asta e prioritatea numărul unu, Alex.

— Se face, spuse Conklin oprind banda. Sun la asociație și le spun să ia câinii. Vorbesc ca la Pentagon: generalul a fost trimis la un post-cheie și plătim dublu dacă vin să ridice animalele mâine la prima oră. Apropo, nu uita să lași porțile deschise... Cu numerele de înmatriculare e simplu. Îl rog pe Casset să le verifice pe computer fără să știe DeSole.

— Și cu Swayne cum rămâne? O vreme nu trebuie să se afle că s-a sinucis.

— Cam cât?

— De unde dracu' vrei să știu eu? strigă exasperat Jason. Până aflăm cine sunt ăștia și ajungem la ei – ajungi la ei – și împreună pornim morișca și semănăm panică. Adică atunci când le sugerăm să adopte soluția Carlos...

— Vorbe, spuse Conklin pe un ton deloc flatant. Poate fi vorba de zile, de o săptămână sau chiar mai mult.

— Exact asta spun și eu.

— În cazul ăsta, îl cooptăm în gașcă pe Peter Holland...

— Încă nu. Nu știm cum va reacționa și n-aș vrea să mă-mpiedic de el.

— Jason, trebuie să mai ai încredere și-n altcineva decât în mine. Pot să-l mint pe doctor, să zicem douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore – să zicem – dar nu mai mult. După aceea o să ceară hârtie de sus. Și, nu uita, Casset îmi stă în coastă în chestiunea DeSole...

— Dă-mi două zile – ajută-mă să obțin două zile de păsuire!

— Și-n timpul ăsta eu dosesc informațiile, îl strung pe Charlie și îl mint pe Peter cu zâmbetul pe buze, spunându-le tuturor că avansăm foarte bine în cercetările de la Hotelul „Mayflower“, că mai avem puțin și aflăm cine e curierul Șacalului – că, cel puțin, așa credem... Sigur că noi nu facem nimic din toate astea fiindcă dăm din coate, vârați până la gât într-o tărașenie de acum douăzeci de ani, o conspirație din Saigon de care nu știe nimeni, care cine știe ce învârtă acum, singurul lucru cunoscut, și impresionant, fiind numele persoanelor implicate. Trecând peste condițiile – sau condiția lor socială, aflăm că au un cimitir particular amplasat pe proprietatea generalului care răspunde de intendenta la Pentagon, general care, cu totul întâmplător, tocmai și-a zburat creierii, un incident minor

pentru care noi considerăm că nu trebuie să ne mișcăm fundul... Cristoase! Delta, coboară cu picioarele pe pământ! Rachetele astea or să se ciocnească!

Deși stătea în picioare la biroul lui Swayne iar cadavrul generalului era așezat în fotoliu chiar lângă el, Bourne reuși să schițeze un zâmbet.

— Nu pe asta contăm și noi? Un scenariu perfect, pe care numai Sfântul Alex putea să-l conceapă.

— Ascultă, mă țin și eu de tine cum pot, dar nu eu acționez angrenajul...

— Și doctorul? îl întrerupse Bourne. Tu nu mai funcționezi de aproape cinci ani. De unde știm că n-ai ieșit din gașcă?

— Mă văd cu el când și când. Amândoi frecventăm muzeele. Acum două luni ne-am întâlnit la Galeriile Corcoran și mi s-a plâns că băieții lui nu i-au mai dat de lucru în ultima vreme.

— Fă-i program în seara asta.

— Încerc. Tu ce-ai de gând?

— Scotocesc cât mai delicat prin încăperea asta.

— Cu mânuși?

— Chirurgicale, cum altfel?

— Să nu te atingi de cadavru.

— Numai îl caut prin buzunare, foarte delicat... Nevasta lui Swayne coboară. Te sun după ce pleacă. Și dă de medicul ăla!

Ivan Jax, licențiat în medicină la Yale Medical School, cu specializare în chirurgie și post la Massachusetts General College of Surgeons, jamaican prin naștere și „consultant” pe lângă Agenția Centrală de Informații prin bunăvoința unui prieten de culoare cu numele imposibil de Cactus, intră cu mașina pe poarta proprietății generalului Swayne din Manassas, statul Virginia. Erau momente, își spuse Ivan, când ar fi dat orice să nu-l fi cunoscut pe bătrânul Cactus, iar acesta era unul dintre ele. Însă, lăsând la o parte ziua de azi, nu regretase niciodată că bătrânul Cactus se număra printre prietenii lui. Mulțumită „hârtiilor magice” ale bătrânului, Jax reușise să-și scoată fratele și sora din Jamaica în timpul perioadei de represiuni impuse de Manley, când profesioniștilor de valoare le era interzis să emigreze, cu atât mai puțin să ia cu ei bunuri personale.

Totuși, folosind tot felul de acte și permise guvernamentale false, Cactus reușise să fi scoată pe cei doi tineri din țară și să aranjeze transferuri bancare într-un cont din Lisabona. Tot ceea ce solicitase în schimb bătrânul falsificator au fost copiile unor documente oficiale ne semnate, inclusiv scrisori de conoșament de import/export, cele două pașapoarte ale persoanelor în chestiune, plus fotografiile acestora

și copii după diverse semnături ale unor demnitari cu poziții-cheie în inducerea statului, foarte ușor de obținut atâta vreme cât în publicațiile controlate de guvern apăreau sute de edicte și legi care mai de care mai birocratice. Fratele lui Ivan făcuse o strălucită carieră de avocat la Londra, iar sora lui era acum membru al colectivului de cercetători de la Cambridge.

Îi era îndatorat lui Cactus până peste urechi, își spusese doctor Jax trăgând limuzina în fața peronului din fața casei; iar când bătrânul îl rugase, cu șapte ani în urmă, să acorde „o consultație” unor „prieteni de la Langley”, sigur că nu putuse să-l refuze. Ce mai consultație! Urmaseră și alte consultații cu caracter confidențial care au consolidat colaborarea lui Ivan cu Agenția de Informații. Iar când pe insula sa natală guvernul l-a îndepărtat pe Manley de la putere aducându-l în locul lui pe Seaga, printre primele proprietăți „naționalizate” care le-au fost restituite deținătorilor de drept, s-au numărat și posesiunile familiei Jax din Montego Bay și Fort Antonio. De treaba asta se ocupase Alex Conklin, însă dacă n-ar fi fost Cactus, Alex nu s-ar fi numărat printre cunoștințele lui Ivan... totuși, de ce-l sunase Alex tocmai astă-seară? Astă-seară își serba a douăsprezecea aniversare a căsătoriei și îi trimisese pe copii să se joace cu copiii unor vecini și să rămână peste noapte la ei astfel încât el și soția lui să fie singuri, ei singuri cu grătarul din grădină – antricot pregătit în stil jamaican cum se pricepea ca nimeni altul Ivan, bucătarul-șef. Puțin rom negru Overton aruncat peste friptură și ei doi scăldându-se goi în piscină – iată ambianța pe care o visase. Să te ia naiba, Alex! Să-l ia naiba pe ticălosul ăsta de burlac înrăit care avusese neobrazarea să-i răspundă auzind că aniversează doisprezece ani de căsnicie: „Și ce? Ai împlinit anul, așa că ce mai contează o zi în plus? Fă-ți numărul mâine. Eu am nevoie de tine în noaptea asta”.

Așa încât fusese nevoit să o mintă pe nevastă-sa, care lucrase ca soră șefă la Massachusetts General, spunându-i că e vorba de o chestiune de viață și de moarte – așa și era numai că pacientul trecuse deja pe lumea cealaltă. Ea îi răspunsese că speră ca următorul ei soț să acorde mai mare atenție vieții ei, numai că zâmbetul cald și privirea înțelegătoare îi dezmințeau cuvintele. Văzuse nu o dată moartea cu ochii ei. „Grăbește-te, iubitule”.

Jax opri motorul, înșfăcă trusa medicală și coborî din mașină. Înconjură mașina prin față și se îndreptă spre ușa de la intrare care fu imediat deschisă de un bărbat înalt, îmbrăcat, după cât se putea zări în beznă, într-un costum mulat pe corp.

— Eu sunt medicul, i se adresă Ivan urcând treptele. Prietenul nostru comun nu mi-a spus cum te cheamă, dar presupun că nici nu trebuie să-ți știu numele.

— Așa presupun și eu, îi răspunse Bourne întinzându-i mâna pe care își trăsesese o mănușă chirurgicală.

— Deci, ne-am înțeles, spuse Jax, dând mâna cu străinul. Parcă mi-e cunoscută de undeva mânușa asta.

— Prietenul nostru comun nu mi-a spus că ești negru.

— De ce? Te deranjează?

— Doamne ferește. Sigur că nu! Prietenul meu îmi devine și mai simpatic. Probabil nu i-a trecut prin minte că era necesar să-mi spună.

— Cred că o să ne înțelegem. Dă-i drumul, anonimule.

Bourne se afla la trei metri în dreapta biroului și îl urmărea pe Jax cum, aplecat deasupra cadavrului, înfășura, cu mare atenție și mișcări de expert, capul mortului într-un bandaj. Fără prea multe explicații, tăiașe pe alocuri hainele în care era îmbrăcat generalul pentru a examina părțile atinse ale corpului. Cu precauții infinite trase corpul neînsuflețit, care în partea de sus ajunsese să semene cu o mumie, și îl așeză pe podea.

— Nu mai ai vreo treabă pe aici? îl întreabă el pe Jason ridicând privirea spre el.

— Am făcut curățenie, dacă asta voiai să mă întrebi.

— Cam asta. Trebuie să sigilez camera. Nu are voie să intre nimeni după ce plecăm, decât atunci când spune prietenul nostru comun.

— Figura asta să știi că n-am cum să o garantez, spuse Bourne.

— N-ai încotro.

— De ce?

— Generalul tău nu s-a sinucis, anonimule. A fost asasinat.

CAPITOLUL XII

— Femeia, spuse Alex Conklin la telefon. Din ce mi-ai povestit nu poate fi decât nevasta lui Swayne. Dumnezeuule!

— Asta nu schimbă cu nimic situația, dar cam asta pare a fi, îi dădu dreptate Bourne fără prea mare tragere de inimă. Avea destule motive să-l omoare, numai Dumnezeu le știe pe toate. Totuși, dacă ea a făcut-o, nu i-a spus nimic lui Flannagan și asta chiar că e aiurea.

— Te-nșeli... Conklin se opri, apoi reluă: Dă-mi-l pe Ivan la telefon.

— Ivan? Doctorul tău? Așa-l cheamă, Ivan?

— Și ce dacă?

— Nimic. E afară... „bagă marfa în mașină” după cum s-a exprimat singur.

— În mașina lui?

— Exact. Am cărat cadavrul...

— De unde până unde i-a venit ideea că n-ar fi o sinucidere? Îi tăie vorba Alex.

— Swayne a fost drogat. M-a rugat să-ți transmit că te sună el mai târziu să-ți explice. Vrea să-o șteargă. Nimeni nu intră în cameră după ce pleacă – după ce plec eu – până nu le dai tu semnalul celor de la poliție. O să-ți spună și asta.

— Isuse, cred că-i o adevărată harababură la voi.

— N-arată prea bine. Și eu ce-ar trebui să fac?

— Trage draperiile, dacă o exista așa ceva. Vezi ce-i cu ferestrele și, dacă poți, încuie ușa. Dacă nu are yală automată, caută și tu pe acolo...

— Am găsit un lanț de chei în buzunarul lui Swayne, îl întrerupse Jason. Am verificat. Una din ele se potrivește la ușa de la intrare.

— Bun. Înainte de a pleca, șterge urmele. Găsește și tu un spray de lustruit mobila sau de șters praful.

— Asta n-are să-i țină afară pe curioși.

— Nu. Dar dacă intră cineva, putem să-i luăm amprente.

— Te gândești...

— Bineînțeles, îi sări în ajutor fostul agent secret. Trebuie să mă gândesc la o figură: cum să sigilezi casa fără să-i amesteci pe băieții de la Langley și, nu în ultimul rând, să le pun botniță celor de la Pentagon în cazul în care cineva din cele douăzeci de mii de persoane care se perindă pe acolo ar avea ideea trăsniță de a-l căuta pe Swayne. Mă refer și la cei de la birou și la cele probabil două sute de indivizi care vin să se aprovizioneze pe zi... Dumnezeu, e de-a dreptul imposibil!

— E perfect, îl contrazise Bourne chiar în momentul în care doctorul Ivan Jax apărea în prag. Micul nostru joc de-a destabilizarea o să înceapă chiar aici, la „fermă”. Ai numărul lui Cactus?

— Nu la mine. Cred că l-am băgat într-o cutie de pantofi de acasă.

— Sună-l pe Mo Panov. El sigur îl are. După aia, sună-l pe Cactus și zi-i să se ducă la un telefon public și să mă caute aici.

— Ce idee tâmpită și-a mai venit? Cum aud de numele bătrânului, mă ia cu furnicături pe șira spinării.

— Nu mi-ai spus să mai găsesc pe cineva de încredere în afara ta? L-am găsit. Sună-l, Alex. Jason închise. Scuză-mă, doctore... Sau, date fiind noile împrejurări, să-ți spun pe nume? Bună, Ivan.

— Bună, anonimule. În ceea ce mă privește, eu nu vreau să știu mai mult. Mai ales după ce te-am auzit pronunțând un anumit nume.

— Alex?... Nu, sigur că nu era asta, doar e prietenul nostru comun.

Bourne râse mânzește și trecu de partea cealaltă a biroului.

— La Cactus te referi, nu?

— M-am întors să te-ntreb dacă nu vrei să închizi poarta, spuse Jax, evitând răspunsul.

— Sper că nu te simți jignit dacă-ți spun că nu m-am gândit la el până când ai intrat?

— Lucrurile evidente nu sar niciodată în ochi. Și poarta?

— Îi datorezi lui Cactus la fel de mult ca și mine, doctore? spuse Jason fără a schița o mișcare, însă nescăpându-l din ochi pe jamaican.

— Îi datorez atât de mult încât n-aș vrea să-l compromit amestecându-l într-o porcărie ca asta. Ce Dumnezeu, e un om bătrân și, indiferent ce concluzii vrea să tragă Langley, în noaptea asta s-a comis o crimă, un asasinat foarte brutal. Eu nu l-aș băga în așa ceva.

— Numai că tu nu ești în locul meu. Iar eu trebuie s-o fac. Pricepi? Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă nu i-aș cere să mă ajute.

— Nu ții prea mult la pielea ta, nu?

— Te rog. Închide poarta când ieși, doctore. În hol e instalat un sistem de alarmă pe care am să-l pun în funcțiune după ce pleci. Jax se opri șovăind în drum, parcă neștiind dacă să spună sau nu ce îi trecea prin minte.

— Ascultă, începu el, majoritatea oamenilor întregi la minte au motive întemeiate să spună anumite lucruri... să facă anumite lucruri. Mi-ai lăsat impresia că ești normal. Sună-l pe Alex dacă mai ai nevoie de mine – de fapt, dacă bătrânul Cactus are nevoie de mine.

Și medicul ieși grăbit pe ușă.

Bourne se întoarse și se uită în jur. În cele trei ore care trecuseră de la plecarea lui Flannagan și a lui Rachel Swayne avusese timp să percheziționeze, discret, biroul generalului Swayne ca și dormitorul pe care acesta îl ocupa singur la primul etaj al casei. Obiectele pe care avea de gând să le ia cu el erau acum așezate pe măsuta de cafea cu tăblie de bronz. Le studie pe rând. Trei agende de aceeași mărime legate în piele maro și cu paginile prinse pe spirală, așadar, un set de birou. Prima era un calendar al întâlnirilor, cea de-a doua o agendă personală cu numere de telefon scrise cu cerneală în dreptul numelor respective, iar ultima un soi de registru de cheltuieli aproape nefolosit. Pe lângă acestea, găsisse în buzunarul de la pantalonii lui Swayne unsprezece bilețele, toate conținând mesaje telefonice preluate de la birou, o schemă de parcurs a unui traseu de golf de la clubul al cărui membru fusese și câteva procese verbale scrise la Pentagon. Ultimul era portofelul generalului, conținând o mulțime de cărți de credit și foarte puțini bani. Bourne avea să încredințeze obiectele lui Alex în speranța că acesta putea da de un fir, însă, pe cât își dădea singur seama în acest punct, nu descoperise nimic important sau cu adevărat relevant pentru cercetările în jurul Meduzei moderne. Lucru care îl săcâia. Trebuia să mai fie ceva. Aceasta era casa bătrânului soldat, un sanctuar în interiorul unei case – ceva! Știa că trebuie să fie ceva, presimțea că nu se înșală, dar nu găsisse nimic. Așa încât o luă de la capăt, de astă dată căutând milimetru cu milimetru.

Un sfert de oră mai târziu, pe când verifica fotografiile de pe peretele din spatele biroului spre a constata dacă fusese ascuns ceva

În spatele lor, fotografii atârinate pe peretele din dreapta ferestrei boltite cu pervaz lat pe care erau așezate perne, își aminti ceea ce îi sugerase Conklin: să închidă ferestrele și să tragă draperiile la geam astfel ca nimeni să nu poată intra sau observa ce se întâmplă în interior.

„Suse, cred că-i o adevărată harababură la voi.”

„N-arată prea bine.”

Și nu arăta. Ochiurile de geam ale ferestrei din mijloc erau împrôșcate cu sânge și țesut. Iar... iar ivărul micuț din alamă? Nu numai că nu era închis, dar fereastra era deschisă – întredeschisă, e adevărat, totuși deschisă. Bourne se lăsă în genunchi pe pernele de pe pervaz și studie cu atenție încuietoarea și ochiurile de geam din jurul ei. Pete mici, neregulate, marcate pe alocuri, care se lărgeau sau se îngustau, căpătând forme neregulate; pete de sânge încheșat și de țesut. Apoi își dădu seama de ce nu se închisese fereastra. Între toc și rama ferestrei cineva proptise un capăt al draperiei din stânga, de fapt ciucurii ei erau vârați acolo ca o pană. Jason se trase înapoi uimit, însă nu complet luat prin surprindere. Găsise în sfârșit piesa lipsă din jocul de puzzle complex care era moartea lui Norman Swayne.

Cineva ieșise pe fereastră după ce glonțul spulberase cutia craniană a generalului. Cineva care nu voia să riște a fi văzut dacă trecea prin hol sau dacă ieșea pe ușa principală. Cineva care știa bine casa, și locul... și câinii. Un ucigaș cu sânge rece, o brută trimisă de Meduza. Fir-ar să fie!

Cine? Cine fusese aici? Flannagan... soția lui Swayne! Probabil că știau... trebuie să fi știut! Bourne se repezi la telefonul de pe birou, însă acesta începu să sune înainte de a-l atinge.

— Alex?

— Nu, Iepuraș, la telefon e un vechi prieten. Da' nu știam că strigăm în gura mare cum ne cheamă.

— Păi, nu, n-ar trebui, spuse Jason pe nerăsuflăte încercând cu disperare să se adune. S-a-ntâmpnat ceva, chiar acum. Am dat de cineva.

— Revino-ți, băiete. Eu cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de tine. Aici unde mă aflu acum. Ești liber?

— Stai să-mi verific agenda, spuse Cactus chicotind. Ar fi câteva ședințe ale Consiliilor de Administrație din care fac parte și la care trebuie musai să particip; și Casa Albă m-a invitat la micul dejun... Când și unde, Iepuraș?

— Nu veni singur. Găsește trei sau patru persoane. Poți?

— Nu sunt sigur. Te-ai gândit la ceva anume?

— Tipul ăla care m-a condus cu mașina în oraș după ce am trecut pe la tine. Poți găsi și alți cetățeni de soiul lui prin vecini?

— Majoritatea sunt prinși, însă cred că pot strânge câțiva.

Pentru ce?

— Să facă de pază. De fapt, e o nimica toată. Tu ai să stai lângă telefon, iar ei or să stea în spatele porților închise spunând că aici e o proprietate particulară și că vizitatorii nu au ce căuta înăuntru. Placa asta e valabilă în special pentru niște babuini ferchezuiți care vin cu limuzina.

— De ce nu spui așa? Cred că frații or să fie încântați.

— Sună-mă să-mi spui ce-ai făcut și îți dau adresa.

Bourne apăsă în furcă și așteptă tonul. Formă numărul lui Conklin de la apartamentul din Vienna.

— Da? răspunse Alex.

— Medicul a avut dreptate, iar eu l-am lăsat pe călăul trimis de Șerpoaică să-mi scape printre degete.

— Te referi la nevasta lui Swayne?

— Nu. Însă ea și sergentul ăla șmecher al ei știu cine a fost — trebuie să fi știut cine a mai fost aici! Umflă-i și reține-i. M-au mințit, deci înțelegerea noastră cade. Cel care a înscenat „sinuciderea” asta sângeroasă ascultă de capii Meduzei. Îl vreau. Prin el o să ajungem mai repede la scârbele astea.

— Dacă apucăm să punem mâna pe el.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Pentru că n-avem cum să punem mâna pe sergent și pe drăguța lui.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o! Din câte îl cunosc eu pe sfântul Alex și, crede-mă, îl știu de mult, ai pus să fie urmăriți din clipa în care au ieșit pe poartă.

— Cu aparatură, da' fizic, nu. Nu uita că tu ai fost cel care a insistat să nu-i amestecăm pe Peter Holland și pe băieții lui în povestea cu Meduza.

— Ce-ai făcut?

— Am dat alarmă de gradul unu prin computerele centrale de rezervări ale tuturor companiilor internaționale de zboruri. Astă-seară la opt și jumătate, clienții noștri și-au făcut rezervare la cursa Pan Am de Londra de la ora zece.

— Londra? tună Jason. Ziceau că pleacă în direcție opusă, spre Pacific. Spre Hawaii!

— Probabil că acolo s-au dus pentru că nu s-au prezentat la ghișeu Pan Am. Cine știe...

— Să te ia naiba! Tu ar fi trebuit să știi!

— Cum? Nici un cetățean al Statelor Unite care și-a propus să zboare în Hawaii nu trebuie să-și prezinte pașaportul pentru a intra în cel de-al cincizecilea stat american. E de ajuns dacă arată permisul de conducere sau carnetul de alegător. Tu mi-ai spus că au calculat mutarea asta de ani de zile. Cât de greu crezi că îi este unui sergent care e în armată de peste treizeci de ani să-și procure câteva permise de conducere pe nume false?

— Bine, dar în ce scop?

— Ca să-i păcălească pe cei care l-ar putea urmări. Noi, sau

poate câțiva tipi din Meduza, plasați foarte sus.

— Ce p.... mă-sii!

— Vai, profesore, se poate să vorbești atât de vulgar?

— Gura. Trebuie să mă gândesc.

— Atunci fă bine și spune-mi ce părere ai despre faptul că suntem cu coada în gheață și că, prin preajmă, nu e nici un calorifer? A venit ora lui Peter Holland. Avem nevoie de el. Și de băieții de la Langley.

— Nu! Încă nu! Uți ceva. Holland a depus un jurământ și, din cât îl cunoaștem, s-a luat în serios. O mai fi încălcând el câte o regulă pe ici, pe colo, dar dacă dă cu nasul de o treabă cum e Meduza, cu sute de milioane depuse la Geneva, cumpărând ce naiba or fi cumpărând prin Europa, s-ar putea să ne zică: „Stați așa. E groasă!”

— Trebuie să riscăm, David. Nu ne putem descurca fără el.

— Fără David, lua-te-ar naiba să te ia! Sunt Bourne, Jason Bourne, creația ta, și sunt urmărit! Familia mea e în pericol! Nici nu vreau s-aud de așa ceva!

— Și ce faci? Mă omori dacă-ți stau în cale?

Liniște. Nici unul dintre cei doi nu scoase un sunet, până ce Delta One, fost membru al Meduzei de la Saigon, rupse tăcerea.

— Da, Alex. Am să te omor. Nu fiindcă ai încercat să mă omori cu ani în urmă la Paris, ci din aceleași considerente care te-au împins pe tine să mă urmărești atunci. Pricepi ce vreau să spun?

— Da, răspunse Conklin atât de încet încât abia se auzi. Aroganța celui care nu știe tot, ăsta-i refrenul tău când apare Washingtonul în discuție. Nu știu cum faci, dar tot ce spui sună așa de oriental. Din când în când ar trebui și tu să-ncerci să lii mai puțin arogant. Sunt atâtea lucruri pe care le putem face împreună.

— Pe de altă parte, sunt atâtea lucruri care ar putea fi compromise dacă nu rămânem în doi. Uită-te și tu ce progres am făcut. De la zero barat, câte am aflat? În cât timp? Patruzeci și opt, șaptezeci și două de ore? Alex, te rog. Păsuiește-mă două zile. Suntem pe aproape. Mai avem puțin și aflăm ce-i cu povestea asta; ce-i cu Meduza. O singură breșă și-l obligăm să aleagă soluția perfectă spre a se descotorosi de mine: Șacalul.

— Mă străduiesc. A dat Cactus de tine?

— A promis că revine, după ce o să treacă pe aici. Îți explic altă dată.

— Aș vrea să-ți spun ceva. El și doctorul ne sunt prieteni.

— Știu. Ivan mi-a spus... Alex, vreau să-ți trimit ceva: agenda personală cu numere de telefoane, portofelul și agenda de întâlniri ale lui Swayne; chestii de felul ăsta. Le pun pe toate într-o cutie și ți le trimit printr-unul din băieții lui Cactus. Ți le lasă la poartă. Bagă totul în computerul tău și vezi ce poți să scoți.

— Băieții lui Cactus? Ce vrei să faci?

— Să te scap de un punct din agenda ta încărcată. Sigilez casa. Așa nu va intra nimeni, dar vreau să văd cine încearcă.

— Da, ar putea fi instructiv. Tipii de la asociație trec să ia câinii mâine dimineață la șapte, așa că ai grijă să nu încuie prea bine poarta.

— Era să uit, îl întrerupse Jason. Mai dă-te o dată oficial și sună-i pe paznicii din celelalte ture. Spune-le că nu mai avem nevoie de serviciile lor, dar că fiecare va primi prin poștă un mandat cu salariul pe o lună ca preaviz.

— Și cine naiba vrei să le plătească? Ai uitat că Langley nu e cu noi? Nici picior de Peter Holland prin preajmă, iar eu nu sunt prea avut.

— Eu, da. Am să sun la banca din Maine și am să-i rog să emită un cec pe numele tău. Roagă-l pe amicul Casset să treacă și să-l ia mâine dimineață de la tine.

— Ciudat! rosti Conklin rar, dus pe gânduri. Am uitat de contul tău. Să fiu sincer, nu m-am gândit la el. Pesemne încerc să-mi scot din minte toată povestea.

— Probabil, adăugă Bourne pe un ton nevinovat. Pesemne oficialul din tine are viziuni de coșmar închipuindu-și cum apare vreun funcționar la Marie să-i spună: „Apropo, doamnă Webb, sau Bourne, sau cum v-o fi chemând, în timp ce erai angajata guvernului canadian, ai șters-o cu peste cinci milioane de dolari care aparțin guvernului țării mele.”

— Recunoaște că a făcut minuni, David... Jason. Ai meritat din plin fiecare bănuț... până la ultimul.

— Nu schimba subiectul, Alex. Ea v-a cerut de două ori pe atât.

— Avea și de ce. Tocmai de aia nimeni nu zice... Tu ce ai de gând să faci în continuare?

— Aștept să mă sune Cactus. Iar după aceea am să dau un telefon.

— Da?

— Soției mele.

Marie stătea pe terasa bungalovului de la Tranquility Inn, cu privirea pierdută în zare, undeva deasupra Mării Caraibilor scăldată în razele lunii, și se chinuia, cu fiecare fibră a ființei ei, să-și domine frica și să nu o ia razna. Într-un chip straniu, poate prostesc, sau, cine știe, periculos, nu frica animalică de durere fizică o chinuia în acel moment. În Europa și în Orientul Îndepărtat, trăise alături de mașina ucigașă care era Jason Bourne și știa de ce este în stare acest străin, cât de eficient și de brutal lucra. Nu, nu pentru Bourne se temea ea, ci pentru David sau, mai precis, pentru răul pe care i-l putea face Jason Bourne lui David Webb. Trebuia să pună de îndată capăt acestei situații!... Puteau pleca undeva departe, cât mai departe, numai ei, sub o nouă identitate; într-un loc izolat și retras, un paradis neștiut de nimeni unde să ia viața de la capăt și să-și construiască o lume numai a lor, o lume în care Carlos să nu poată pătrunde niciodată.

Aveau bani cât să le ajungă pentru o viață și chiar mai multe, deci nimic nu-i împiedica s-o facă! Era un lucru obișnuit – sute, mii de bărbați și femei cu copiii lor, ale căror vieți erau amenințate, erau preluați sub aripa guvernului respectiv, incluși într-un program de protecție... Iar David Webb dăduse până acum suficiente motive guvernului țării sale ca să fie protejat!... Gânduri și planuri inutile, își spuse Marie ridicându-se din fotoliu și îndreptându-se spre balustrada balconului. Niciodată nu are să fie după cum vrea ea fiindcă David nu-o să accepte această situație. Când era vorba de Șacal, David Webb era dominat de Jason Bourne, iar pentru a-și atinge scopul, Bourne era capabil de orice, până și de autodistrugere. Doamne, Dumnezeu, oare ce se va întâmpla cu noi?

În acel moment sună telefonul. Marie îngheță, apoi, în clipa următoare se repezi în dormitor și ridică receptorul.

— Da?

— Salut, surioară. Johnny.

— Of...

— Să înțeleg că n-ai primit nici o veste de la David?

— Nu, frățioare. Și simt cum încep să o iau razna.

— O să sune când poate. Știi bine.

— Dar nu pentru asta m-ai sunat.

— Nu. Un telefon de control. Sunt blocat pe insula mare și sunt semne că n-o să scap prea curând. Sunt cu Henry la reședința guvernatorului, așteptându-l pe Măria-Sa să ne mulțumească personal pentru că am făcut un mic serviciu Foreign Office-ului.

— Nu pricep o vorbă din ce-mi spui...

— A, scuză-mă. Henry Sykes este locțiitorul Guvernatorului Coroanei și el m-a rugat să am grijă de bătrânul erou francez care stă la două case de tine. Când vrea guvernatorul să-ți mulțumească personal, n-ai încotro, aștepți. Știi, când se defectează liniile telefonice, un cowboy neînsemnat ca mine are nevoie de o proptea din partea guvernatorului.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic, Johnny.

— Se anunță furtună dinspre Basse-Terre. Ne lovește în câteva ceasuri.

— Dinspre cine?

— Se zice dinspre ce, că nu-i o persoană. Stai liniștită, până atunci sunt și eu înapoi. Spune-i fetei să-mi pregătească patul.

— Johnny, știi bine că nu-i nevoie să stai cu noi. Ce Dumnezeu, doar dincolo de zid și pe plajă patrulează bărbați înarmați.

— Acolo le e locul. Ne vedem mai târziu. Pupă-i pe copii din partea mea.

— I-am culcat, răspunse Marie, iar fratele ei închise.

Așeză receptorul la loc în furcă, nereușind să-și dezlipească privirea de el și, fără să-și dea seama, rosti cu glas tare: Cât de puțin te cunosc, frățioare. Frățiorul meu preferat, dar incorigibil. Dar câte trebuie să știe despre tine soțul meu! Să vă ia naiba pe amândoi!

Telefonul sună imediat, făcând-o să înlemnească de frică. Îl înșfăcă aproape imediat.

— Alo?

— Eu sunt.

— Mulțumesc lui Dumnezeu!

— Nu e pe-aici. Altfel totul este în regulă. Sunt bine și facem pași înainte.

— Nu e nevoie să treci prin toate astea! Noi nu trebuie să facem toate astea!

— Ba da, rosti Jason Bourne pe un ton care nu amintea nimic de David Webb. Vreau să-ți spun că te iubesc – el te iubește.

— Încetează! Tu nu-ți dai seama?...

— Îmi pare rău, îmi cer scuze... Iartă-mă.

— Ești David!

— Bineînțeles, cine altcineva? Făceam și eu o glumă proastă...

— Ba nu glumeai deloc!

— Am vorbit cu Alex. Asta-i tot. Ne-am certat, asta-i tot!

— Ba nu-i vorba de asta! Vreau să te întorci. Vreau să fii lângă noi!

— Nu mai pot vorbi. Te iubesc.

Linia era moartă. Marie St. Jacques Webb se prăbuși pe pat și își înfundă capul în pernă să înăbușe hohotele disperate de plâns, hohote de neputință.

Cu ochii injectați de oboseală, Alexander Conklin continua să introducă date în computer, uitându-se nu la taste, ci la agende deschise din fața lui, cele pe care le trimisese Bourne de la reședința generalului Norman Swayne. Două sunete stridente tulburară liniștea care domnea în încăpere. Era semnalul pe care-l dădea mașina pentru a anunța că sfârșise de calculat și găsise o referință. Verifică mesajul de pe monitor. R.G. Oare ce să însemne? Reveni la operațiunea anterioară, dar nu găsi nimic concludent. Continuă, lovind în taste, ca un robot. Trei semnale sonore. Apăsă pe butoanele bej, tot mai iritat, și merse înainte. Tot mai rapid. Patru semnale... cinci... șase. Înapoi – stop – înainte. R.G. R.G. R.G. R.G. Ce dracu' mai era și R.G.?

Verifică din nou datele pe care le introdusese în calculator, să vadă dacă corespund cu datele notate în cele trei agende legate în piele. Ecranul afișă un mesaj numeric. 617-202 0011. Un număr de telefon. Conklin ridică telefonul cuplat direct la centrala de la Langley, formă interiorul ofițerului de gardă și îi ceru să localizeze numărul.

— Nu este înregistrat, domnule. Dar e unul dintre cele trei numere ale aceleiași reședințe din Boston, Massachusetts.

— Dă-mi, te rog, numele.

— Gates Randolph. Adresa este...

— E suficient, mulțumesc, îi tăie vorba Alex știind că obținuse

informația care îl interesa.

Randolph Gates, universitar, apărător al celor privilegiați, adept înfocat al dictonului: „Cu cât mai mult cu atât mai bine. Cel mai mult, cel mai bine“. Se potrivea. Gates putea fi amestecat în depozitarea a mii de milioane de dolari în bănci europene în scopul servirii intereselor americane... Ia stai așa. Ceva parcă nu se potrivea. Dar nu se potrivea deloc! Era complet lipsit de sens ca o persoană de calibrul marelui legislator și universitar, recunoscut ca atare de o întreagă Americă, să aibă vreo legătură, indiferent de natura acesteia, cu o organizație suspectă, de fapt ilegală, cum era Meduza. Era illogic! Nici cel mai înfocat admirator al acestui titan incontestabil în domeniul științelor juridice nu ar fi reușit să îl impună pe Gates în Barou dacă nu ar fi avut un dosar curat ca lacrima. Era de notorietate publică scrupulozitatea cu care respecta cele mai mărunte puncte din lege, cel mai adeseori folosindu-se de minuția lui spre a câștiga o decizie favorabilă pentru cauza pe care o susținea. Însă nimeni nu îndrăznise să îi pună vreodată la îndoială integritatea. Opiniile sale juridice și filozofice în domeniu erau atât de puțin agreate de mare parte dintre cei mai reputați și străluciți avocați, colegi de breaslă, încât la prima abatere, oricât de mărunță, s-ar fi repezit ca ulii asupra lui și l-ar fi împroșcat cu noroi cu mare bucurie și satisfacție sufletească.

Și iată că numele lui era menționat de șase ori în agenda de întâlniri a unui membru al Meduzei, cel care răspundea de acoperirea a milioane de dolari sustrate din fondul pentru apărare națională.

Conklin căută pe monitor ultima întâlnire pe care o menționase Swayne în agendă. Doi august. Deci, cu nici o săptămână în urmă. Luă de pe birou agenda cu coperte legate în piele, dădu paginile și se opri la ziua respectivă. Se concentrase numai asupra numelor, nu și asupra comentariilor din dreptul acestora. Se oprea asupra comentariilor doar dacă o informație i se părea relevantă, dacă aducea o confirmare a bănuielilor lui, lăsându-se însă mânat numai de instinct. Dacă ar fi știut de la început cine era acest R.G. probabil că însemnările scrise de mână în dreptul inițialelor lui l-ar fi pus pe gânduri.

R.G. refz. int. Mr. Crft. Crft. nec. pers. R.G. Cheic. Paris – acm. 7 an. Doi dosar și noi.

Cuvântul Paris ar fi trebuit să-i sară în ochi din prima clipă, își spusese Alex, însă agenda lui Swayne era plină de nume de orașe exotice sau străine, de parcă generalul și-ar fi dat silința să-l impresioneze pe eventualul cititor al însemnărilor sale personale. Mai exista însă o explicație, trase concluzia Conklin cu amărăciune. Era îngrozitor de obosit. Dacă nu l-ar fi ajutat computerul, probabil că n-ar fi dat niciodată de urma doctorului Randolph Gates, o figură olimpică în lumea științelor juridice.

Paris – acm 7 an. Doi dosar și noi.

Prima parte era clară; ce-a de-a doua poate mai obscură, însă ușor de descifrat. „Doi“ se referea la contrainformațiile Armatei, G-2, iar „dosar“ era exact ce părea a fi un eveniment sau o informație în posesia căreia intraseră cei din serviciul de contraspionaj de la Paris – acm. 7 an., preluând totul din banca de date. Era încercarea unui amator de a codifica un mesaj, absolut aiurea, când la treaba asta se pricepeau alții foarte bine. „Cheile“ însemna „soluție“ – Sfinte Doamne! Swayne asta chiar era idiot! Alex își notă în agendă textul descifrat al însemnărilor din carnetul generalului, știind că nu se înșela asupra interpretării acesteia:

„Randolph Gates refuză să se întâlnească cu Maiorul Craft sau Croft sau chiar Cristopher, pentru că f putea fi un s. (Dar) avem nevoie de Crft printre oamenii lui. Soluția este aceea de a folosi informația din dosarul obținut de omul nostru din G-2 despre Gates, Paris, acum 7 ani, informație extrasă și în prezent în posesia noastră“.

Dacă nu interpretase exact însemnarea lui Swayne, în orice caz era destul de aproape de esența ei, suficient ca bază de pornire, își spuse Conklin îngândurat, uitându-se la ceasul de la mână. Era trei și douăzeci noaptea, ora la care orice om, chiar și unul învățat cu disciplina militară, ar fi sărit speriat din somn la auzul soneriei stridente a telefonului. De ce nu? David... Jason avea dreptate. Acum fiecare minut era prețios. Alex ridică receptorul și formă numărul de telefon de la Boston, Massachusetts.

Telefonul continua să sune și putoarea aia nu răspundea din camera ei! Gates se uită la beculețul aprins de pe aparat și simți că leșină. Era linia nefînregistrată, numărul de telefon pe care îl știa doar câțiva. Se zvârcoli în pat, cu ochii ieșiți din orbite de groază. Ciudatul apel de la Paris îl irita tot mai mult. Precis era în legătură cu Montserrat! Informația pe care o transmisese nu mai era corectă... Prefontaine îl trăsese pe sfoară, iar acum Parisul aștepta explicații! Doamne, Dumnezeuule, or să se țină de capul lui și n-or să-l slăbească până nu-l dau în gât! Ba nu, exista o soluție, o explicație de care vor ține seama: adevărul! O să-i dea pe mincinoși pe mâna Parisului, a omului pe care-l avea Parisul aici, la Boston. Pune el mâna pe bețivanul ăla de Prefontaine și pe jigodia aia de detectiv și o să-i oblige să recunoască faptul că au mințit în fața singurei persoane care îl putea absolve de vină... Telefonul! Trebuia să răspundă. Nu putea apărea în postura cuiva care are ceva de ascuns! Întinse mâna, înșfăcă aparatul care nu mai contenea să zbârnăie, asurzitor, și îl duse la ureche.

— Da?

— Întoarce-te în timp, domnule consilier, acum șapte ani, începu să-și depeze povestea vocea de la celălalt capăt al firului. Mai e nevoie să-ți amintesc că suntem în posesia dosarului complet? *Le*

Deuxième Bureau a fost foarte cooperant, mult mai mult decât tine.

— Ce Dumnezeu! Am fost mințit! țipă isteric Gates, lăsându-și picioarele pe parchet ca pentru a se sprijini de ceva, cu vocea gătită de groază. Doar nu crezi că v-aș furniza informații eronate? Doar nu sunt nebun!

— Știm cât de încăpățânat poți fi. Nu ți-am cerut decât un lucru...

— Și m-am conformat. Jur că am făcut ce mi-ai cerut! Isuse, am plătit cincisprezece mii de dolari ca să fiu sigur că nu se află nimic; sigur, nu mi-aș face griji din pricina banilor...

— Ai plătit?... îl întrerupse vocea calmă de la celălalt capăt al firului.

— Îți pot dovedi cu extrasele de cont din bancă!

— Pentru ce?

— Pentru informație. Am angajat un fost judecător care încă mai are relații...

— Ca să obțină informații despre Craft?

— Cum?

— Croft... Cristopher.

— Cine?

— Maiorul nostru, domnul consilier. Maiorul.

— Dacă ăsta-i numele ei codificat, atunci da, despre ea!

— Un nume codificat?

— Femeia. Cei doi copii. Au plecat pe Insula Montserrat. Jur că așa mi-a spus informatorul meu!

Se auzi scurt un declic și legătura se întrerupse.

CAPITOLUL XIII

Conklin simțea cum îl trec sudori reci. Ridică mâna de pe receptor, se sculă de pe scaun, se îndreptă schiopătând spre computer, privindu-l în tot acest timp cu frică, chiar cu ură de parcă era cine știe ce monstruozitate care-l târâse pe un târâm interzis unde nimic nu era ceea ce părea a fi sau ceea ce ar fi trebuit să fie. Ce se-ntâmplase? Cum de ajunsese Randolph Gates să știe despre Montserrat, despre Marie și copii? Cum? De ce?

Conklin se trânti într-un fotoliu simțind cum i se accelerează pulsul, cum îl invadează gânduri negre, în avalanșă, și întrebări la care nu găsea nici un răspuns. Haos. Își încleștă mâna stângă de încheietura mâinii drepte și își înfipse adânc unghiile în carne. Trebuia să se adune, trebuia să gândească – să acționeze! Pentru soția și copiii lui David.

Să facă asociații. Ce asociații? Era greu de crezut că Gates

făcea parte din Meduza, chiar și atras fără voia lui în organizație; și de-a dreptul imposibil să conceapă că avea o legătură cu Carlos Șacalul. Imposibil!... Și totuși, ambele presupuneri păreau să se confirme. Oare Carlos era membru al Meduzei lui Swayne? Tot ceea ce știau ei despre Șacal infirma categoric această eventualitate. Forța asasinului consta tocmai în disocierea lui totală de orice structură organizată, iar acest lucru îl dovedise cu treisprezece ani în urmă Jason Bourne în operațiunea de la Paris. Nici o grupare din lume nu știa unde poate fi găsit. I se trimitea un mesaj, iar el era cel care își găsea comanditarii. Singura organizație pe care o îngăduia în preajma lui ucigașul plătit de talie internațională era armata lui de bătrâni care se întindea de la Mediterana și până la Marea Baltică: răufăcători pierduți pentru societate, criminali și tâlhari. Ultimele zile de sărăcie ale acestor dezmoșteniți ai sorții erau înseninate de dărnicia acestui asasin, cu condiția să jure că își încredințează viața în mâinile lui, promisiune care, prin forța lucrurilor, era respectată. Și atunci, care era locul – care putea fi locul – unui bărbat de talia lui Randolph Gates în tabloul general?

Nici unul, conchise Alex făcând speculații rapide și explorând simultan un teritoriu imaginar pe care îl știa atât de bine și care nu îi scăpa niciodată din vedere: nu te încrede în aparențe. Celebrul om al legii făcea parte din organizația lui Carlos cum era el membru al Meduzei. Era o aberație, o scăpare, altfel o persoană perfect onorabilă, dar cu o mică slăbiciune omenească, descoperită întâmplător de două tabere care nu aveau nici o legătură una cu cealaltă, însă ambele cu resurse extraordinare. Era lucru știut că Șacalul avea intrare la Sureté și la Interpol și nu trebuia să fii clarvăzător pentru a presupune că Meduza putea pătrunde în G-2. Era singura explicație plauzibilă și posibilă, fiindcă Gates era un personaj care iscase nenumărate polemici, un tip controversat și prea puternic de atâta vreme pentru a fi evoluat cu aplombul lui prin toate tribunalele din țară dacă păcatul lui putea fi descoperit de oricine. Nu, numai un vânător de calibrul Șacalului sau oameni puternici ca cei din Meduza puteau săpa atât de adânc încât să scoată la lumină un secret nimicitor care făcuse din Randolph Gates un pion, e drept neprețuit, și totuși pion pe tabla lor de șah. În mod evident, Carlos ajunsese primul la el.

Conklin reflectă asupra unui adevăr care își găsea confirmarea pentru a nu știu câta oară: marea lume a corupției era asemeni unui cartier cu diversele sale pături sociale, alcătuită după rigori aproape geometrice, străzile laterale și marile bulevarde ale corupției intersectându-se. Cum altfel să fi fost? Locuitorii periculoși ai acelor străzi aveau servicii de oferit, iar clienții care le solicitau erau alcătuiți dintr-o anume plămădă – niște scursori ale societății, disperati și cu atât mai periculoși. Speculă, compromisuri, tranzacții murdare, crime. Șacalul și cei din Meduza aparțineau în fond aceleiași frății, Frăția în

care funcționa Regula de Aur: Eu, și numai Eu.

O breșă. Numai Jason Bourne putea face această breșă – în nici un caz David Webb – iar Webb nu dispăruse complet din personalitatea lui Bourne. Mai ales că cele două fațete ale acestui bărbat se aflau la mii de kilometri depărtare de Montserrat, locul unde Șacalul hotărâse că trebuie să apară moartea. Montserrat?... Johnny St. Jacques! „Frățiorul” care își primise botezul focului într-un orașel din nordul Canadei, un bărbat care fusese capabil de o faptă pe care familia lui, să o fi știut, nu ar fi înțeles-o niciodată și ar fi condamnat-o; mai ales iubita lui soră. Un bărbat care era în stare să ucidă la furie – care ucisese din ură – și care va ucide din nou aflând că Șacalul și-a ațintit arma asupra surorii lui adorată și a copiilor ei. David Webb avea deplină încredere în el – Jason Bourne avea încredere în el, ceea ce era mai aproape de adevăr.

Alex se uită lung la telefon, apoi se ridică precipitat în picioare. Alergă la birou, se așază și apăsă butoanele care dădeau înapoi banda de înregistrare, fixând-o în punctul care îl interesa. Dădu înainte și înapoi până auzi vocea înfricoșată a lui Gates:

„— ...Isuse, am plătit cincisprezece mii...”

Nu, nu aici, își spuse Conklin. Mai departe.

„— ...Îți pot dovedi cu extrasele de cont din bancă...”

Mai încolo!

„— ...Am angajat un fost judecător care încă mai are relații...”

Asta era. Un judecător.

„— ...Au plecat pe Insula Montserrat...”

Alex deschise un sertar în care păstra o coală de hârtie cu toate numerele de telefon la care sunase în ultimele două zile. O pusese deoparte în ideea că va avea nevoie de ele rapid, la un moment dat. Zări numărul din Caraibe al lui Tranquility Inn, ridică receptorul și formă. După câteva semnale, de înțeles dată fiind ora matinală, răspunse o voce somnoroasă:

— Tranquility...

— O urgență, îi tăie vorba Conklin. Trebuie să vorbesc urgent cu John St. Jacques. Vă rog, imediat.

— Regret, domnul St. Jacques nu este aici.

— Trebuie să-l gădesc. Repet, este foarte urgent. Unde îl pot găsi?

— Pe insula mare...

— Montserrat?

— Da.

— Unde? Mă numesc Conklin. Dorește să-mi vorbească – trebuie să vorbesc cu el. Vă rog!

— Un vânt mare a sosit dinspre Basse-Terre, iar zborurile sunt amânate până mâine dimineață.

— Un ce?

— O depresiune tropicală...

— A, o furtună.

— Noi îi spunem DT, domnule. Domnul St. Jacques ne-a lăsat un număr de telefon la care îl putem găsi în Plymouth.

— Cum te numești? îl întreabă Alex fără nici o legătură. Funcționarul îi răspunde că Pritchard, iar Conklin continuă: Domnule Pritchard, îți voi pune o întrebare foarte delicată. E foarte important să-mi dai un răspuns satisfăcător, altfel va trebui să faci exact ce-ți spun. Domnul St. Jacques îți va confirma de altfel tot ce-ți spun acum. Însă în acest moment n-am vreme de pierdut. Mă înțelegi?

— Care este întrebarea? Spuse plin de demnitate recepționarul. Nu sunt un copil, *mon*.

— Scuză-mă, n-am vrut să...

— Întrebarea, domnule Conklin. Spuneți că vă grăbiți.

— Da, sigur... Sora domnului St. Jacques și copiii ei sunt într-un loc sigur? Domnul St. Jacques a luat unele măsuri de precauție?

— Cum ar fi paznici înarmați în jurul vilei și oamenii noștri care patrulează, ca de obicei, pe plajă? întreabă recepționarul. Răspunsul este da.

— Este răspunsul pe care-l așteptam. (Alex inspiră adânc încercând să-și potolească bătăile nebunești ale inimii.) Și acum, dacă ești bun, unde-l pot găsi pe domnul St. Jacques?

Recepționarul îi dădu numărul de telefon, după care adăugă:

— Domnule, să știți că multe telefoane sunt defecte. Poate ar fi mai bine să ne lăsați un număr. Vântul este încă puternic, dar domnul St. Jay va lua primul avion îndată ce se oprește.

— Cum să nu.

Alex dictă cifră cu cifră numărul de telefon secret al postului instalat în apartamentul din Vienna și îl rugă pe bărbatul din Montserrat să îl repete.

— Asta e, spuse Conklin. Acum încerc să prind Plymouth-ul.

— Vă rog, puteți să vă spuneți numele pe litere? Deci C-o-n-c-h-...

— C-o-n-k, interveni Alex, întrerupând legătura și formând aproape imediat numărul din orașul Plymouth, capitala Insulei Montserrat. Din nou îi răspunde o voce speriată și amărâtă, tocmai trezită din somn, cu un salut abia inteligibil.

— Cine-i acolo? întreabă Conklin nervos.

— Da' tu? Cine naiba ești... Cine-i acolo? întreabă un englez iritat.

— Încerc să-l găsesc pe Johnny St. Jacques. E vorba de ceva urgent. Numărul acesta de telefon mi-a fost dat de la Tranquility Inn.

— Dumnezeu! Le merge telefonul?...

— Evident. Vă rog, Johnny e acolo?

— Da, da. Sigur. Este dincolo. Îl chem imediat. Pe cine să?...

— Alex e destul.

— Doar Alex?

— Vă rog, grăbiți-vă!

Douăzeci de secunde mai târziu, se auzi vocea lui John St.

Jacques:

— Conklin? Tu ești?

— Ascultă-mă. S-a aflat că Marie și copiii au plecat în Montserrat.

— Am auzit că cineva a pus întrebări la aeroport în legătură cu o femeie și doi copii...

— Deci de aceea i-ai mutat de acasă la hotel.

— Exact.

— Cine s-a interesat de ei?

— Nu se știe. Se pare că s-a dat un telefon... N-am vrut să-i las singuri, nici măcar pentru câteva ore, dar am fost convocat la reședința guvernatorului și, până să-și facă apariția nenorocitul ăsta, a izbucnit furtuna.

— Știu, am vorbit la recepție. De-acolo am obținut și numărul la care te-am sunat.

— Tot e o consolare. Înseamnă că telefonul încă mai funcționează. Pe o vreme ca asta de obicei cade și ăsta-i și motivul pentru care trebuie să-l pupăm atâta în fund pe Domnia-Sa, Guvernatorul Coroanei Britanice.

— Am înțeles că ai paznici...

— Bine-nțeles că am! Țipă St. Jacques. Necazul e că nu știu pe cine aștept, doar pe străinii care apar cu vaporul sau care se plimbă pe plajă, și care, dacă nu-și prezintă actele când sunt somați, au încurcat-o, căci oamenii mei au ordin să tragă!

— S-ar putea să te ajut...

— Dă-i drumul!

— A apărut o scurgere de informații. Să nu mă-ntrebi cum. Ne-a picat din cosmos, dar nu asta contează – important este că-i valabilă. Tipul care i-a găsit pe Marie și pe copii în Montserrat s-a folosit de un judecător care probabil are relații în arhipelag.

— Un judecător! Explodă proprietarul stațiunii Tranquility Inn. Dumnezeule, e acolo! Isuse! E acolo! Îl omor pe gunoiul ăsta!...

— Încetează, Johnny! Stăpânește-te! Cine e acolo?

— Un judecător... care a insistat să fie înscris în registru sub un alt nume! Nu mi s-a părut nimic nelalocul lui – doar doi bătrâni cam țițiți, cu nume asemănătoare...

— Bătrâni?... Ia-o ușurel, Johnny. E foarte important. Care bătrâni?

— Cel despre care spuneai este din Boston...

— Da! confirmă Alex apăsător.

— Celălalt a sosit de la Paris...

— Paris!? Isuse! Bătrânii din Paris!

— Poftim?

— Șacalul! Carlos și-a trimis acolo oamenii!

— Stai așa, Alex. Ia-o tu mai ușurel, rosti St. Jacques gâfâind în receptor. Exprimă-te să înțeleg și eu.

— N-am timp de explicații, Johnny. Carlos și-a format o armată

proprie de bătrâni care sunt dispuși să se lase uciși pentru el... și să ucidă pentru el. N-ai să vezi nici un străin pe plajă fiindcă sunt deja acolo. Te poți întoarce pe insulă?

— Găsesc eu ceva! Îi sun pe oamenii mei. Gunoarele astea or să fie aruncate la canal!

— Grăbește-te, Johnny!

St. Jacques apăsă furca telefonului demodat, ridică degetul și auzi tonul. Roti discul și formă numărul recepției de pe Tranquility Isle.

— *Ne cerem scuze. Din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile, liniile sunt indisponibile în zona unde sunați. În acest moment se efectuează lucrări pentru restabilirea comunicațiilor. Vă rugăm să reveniți și vă urăm o zi cât mai plăcută.*

— O barcă!! tună el ca scos din minți.

— Ești nebun? Încercă să-l oprească locțiitorul guvernatorului, care tocmai intra în cameră. Cu valurile astea înalte cât casa?

— Un S.O.S. pe mare, Henry! urlă fratele cel devotat vârând mâna la spate de unde scoase un pistol automat. Altfel, mă obligi să fac ceva la care nici nu vreau să mă gândesc. Dar o barcă tot ai să-mi dai.

— Pur și simplu nu-mi vine a crede, prietene.

— Nici mie, Henry... Totuși, să știi că vorbesc serios.

Infirmiera care o îngrijea pe soția lui Jean Pierre Fontaine era așezată în fața oglinzii și își potrivea pălăria peste părul blond, împletit strâns. Se uită la ceas încercând să-și amintească cuvânt cu cuvânt ceea ce i se spusese la telefon, apelul acela neobișnuit pe care îl primise cu câteva ore în urmă de la Argenteuil, Franța, și anume de la extraordinarul bărbat care făcea ca imposibilul să devină posibil.

— Lângă voi stă un avocat american; el spune că e judecător.

— Nu știu să existe cineva de felul ăsta, monseniore.

— Și totuși, e acolo. Eroul nostru s-a plâns pe bună dreptate că-l stingherește, iar un telefon pe care l-am dat acasă la el, la Boston, mi-a confirmat că-i vorba despre el.

— Înseamnă că prezența lui aici e nedorită?

— Prezența lui acolo e odioasă din punctul meu de vedere. Știe cât îmi datorează, are o datorie enormă, ceva ce i-ar putea aduce sfârșitul – și totuși, acțiunile lui dovedesc că a uitat ce e recunoștința, că are de gând să scadă datoria trădându-mă. Iar, trădându-mă pe mine, te trădează și pe tine.

— E un om mort.

— Exact. În trecut a fost neprețuit; mi-a adus servicii substanțiale, însă acum a venit momentul să ștergem totul cu buretele. Găsește-l și ucidă-l. Fă în așa fel ca moartea lui să pară a fi un tragic accident. Și, pentru că nu vom avea ocazia să ne revedem până la întoarcerea ta în Martinica, spune-mi, ai încheiat toate pregătirile

pentru ultima ta acțiune în numele meu?

— Da, monseniore. Însuși medicul șef al Spitalului din Fort-de-France a pregătit cele două seringi. Vă transmite expresia profundului său devotament.

— Are de ce. El trăiește, ceea ce nu s-ar putea spune despre câteva zeci de pacienți ai săi.

— Nimeni nu e la curent cu cealaltă existență a sa, cea din Martinica.

— Asta știu... Administrează-le dozele peste exact patruzeci și opt de ore, după ce se mai calmează spiritele. Cum marele erou francez este creația mea – lucru care voi avea grijă să se afle – impostorul o să fie făcut de ocară.

— Toate dispozițiile dumneavoastră sunt porunci pentru mine. Sosiți curând?

— La timp ca să fiu de față la unda de șoc. Plec într-o oră și am să sosesc mâine în Antigua, înainte de amiază, ora locală. Și cum, n-am nici o îndoială, totul are să decurgă conform planului, voi sosi la timp pentru a gusta delicioasa durere a lui Jason Bourne înainte de a-mi așterne semnătura finală, un glonț înfipt în gâtul lui. Americanii vor afla și ei, în sfârșit, cine râde la urmă. *Adieu.*

Infirmiera își înclină capul în fața oglinzii, ca un credincios care se roagă cu smerenie, amintindu-și cu venerație cuvintele mistice ale atotștiutorului său stăpân. Se apropia clipa, își spuse ea deschizând sertarul măsutei de toaletă și luând un garou bătut în diamante dintre celelalte coliere, un dar primit de la mentorul său spiritual. Va fi simplu. Aflase cu ușurință cine era judecătorul și unde stătea bătrânul atât de sfrijit încât își inspira milă – la trei bungalovuri de al lor. Ceea ce urma era bine pus la punct, iar „tragicul accident“, doar un preludiu al ororilor care se vor abate asupra ocupanților Vilei 20 în mai puțin de o oră. Toate vilele de la Tranquility aveau lămpi cu kerosen pentru situația în care ar fi intervenit o pană de curent și, simultan, defectarea generatorului autonom. Nimic surprinzător dacă un bătrân sperios ca un iepure sau înspăimântat de-a binelea de furtuna care se abătuse asupra insulei va încerca să aprindă lampa din bungalovul lui ca să mai prindă curaj. Și ce tragedie când va cădea cu capul în kerosenul împrăștiat pe jos, de nerecunoscut de la gât în sus, o masă de carne fumegândă, astfel încât nimeni nu va ști că mai înainte fusese strangulat. Fă-o, șopteau cu insistență glasuri imaginare. *Trebuie să te supui. Dacă nu era Carlos, ai fi ajuns un jalnic cadavru fără cap undeva în Algeria.*

Era pregătită de acțiune – și asta chiar acum.

Rafalele de ploaie care se abăteau în averse răpăind pe acoperiș, șiroind pe geamuri, și vuietul turbat al vântului fură întrerupte de un fulger orbitor care, o clipă, păru să despice cerul în două, urmat imediat de un hăbuit asurzitor.

Ingenuncheat lângă pat, cu fața aproape lipită de cea a soției lui, „Jean Pierre Fontaine“ plângea înfundat, iar lacrimile îi șiroiau

mute pe obraji, stropind brațul ei înțepenit și rece. Murise, iar bilețelul care se odihnea lângă brațul ei alb explica totul: „*Maintenant nous deux sommes libres, mon amour*”.

Amândoi erau liberi. Ea se eliberase de chinurile și suferința atroce, iar el scăpase de obligația pe care o avea față de monsenior, o datorie despre care el nu îi vorbise, dar al cărei preț oribil îl ghicise singură. Știa de luni de zile că nevasta lui primise de la medicul curant niște pilule care-i puteau curma zilele imediat dacă suferința devenea insuportabilă. Adeseori scotocise după ele, uneori cu disperare, însă niciodată nu reușise să dea de urma lor. Își explica de ce abia acum, zărind cutioara cu pastilele ei preferate așezată pe noptieră, dropsurile inofensive de lemn dulce pe care le înghițea cu zâmbetul pe buze de atâția ani.

— Fii mulțumit, *mon cher*, că nu sunt caviar sau medicamentele acelea scumpe cu care se îndoaipă cei bogați!

Nu erau caviar, ci niște drajeuri aducătoare de moarte.

Zgomot de pași. Infiriera! Ieșise din cameră, nu trebuia să o vadă pe nevasta lui! Fontaine se ridică anevoie de lângă pat, își șterse la repezeală lacrimile și porni spre ușă. O deschise și tresări speriat zărind-o pe femeie în prag, chiar în fața lui, cu brațul ridicat și degetele pregătite să bată.

— *Monsieur!*... M-ați speriat.

— Cred că ne-am speriat reciproc, spuse Jan Pierre strecurându-se afară și tăgând iute ușa în urma lui. Regine a reușit să adoarmă, murmură el oftând și ducându-și degetul la buze, impunând tăcere. Furtuna asta teribilă n-a lăsat-o să închidă ochii toată noaptea.

— Parcă Cerul ne-a trimis-o... ți-a trimis-o, nu-i așa? Uneori am impresia că însuși monseniorul aranjează lucrurile cum nu se poate mai bine.

— Atunci dă-mi voie să mă îndoiesc că furtuna ne-a fost trimisă de Cel de sus. Nu de-acolo îți vine inspirația.

— Să trecem la treabă, întrerupse infiriera deloc amuzată, luând-o înaintea. Ești gata?

— În câteva minute, îi răspunse Fontaine pornind spre masa în al cărei sertar încuiat se afla trusa sa de ucigaș profesionist. Vărf mână în buzunar și extrase cheia. Vrei să repeți ce am de făcut? o întrebă el pe femeie întorcându-se spre ea. La vârsta mea, se întâmplă să-ți scape unele amănunte din vedere.

— Sigur că-ți spun. Mai ales că a intervenit o ușoară modificare.

— Da? rosti mirat francezul arcuindu-și sprâncenele. Să știi că la vârsta mea schimbările nu sunt binevenite.

— E vorba de moment. O abatere de la ora prestabilită cu numai un sfert de oră, poate nici atât.

— În brânșa noastră, un sfert de oră poate însemna veșnicia, îi răspunse Fontaine chiar în clipa în care un alt fulger brăzda cerul, urmat la câteva miimi de secundă de bubuitul tunetului, un spectacol impresionant de sunet și lumină pe fondul ploii care duruia pe acoperiș

și înmuia ferestrele. Și-așa e-o vreme că nici un câine nu-ți vine să dai afară, iar trăsnetul ăsta... Puțin lipsea să nu ne trimită în neant.

— Atunci gândește-te ce-or simți paznicii de afară.

— „Ușoara modificare“, te rog. Plus o explicație.

— N-am ce explicații să-ți dau în afara faptului că ordinul vine direct de la Argenteuil și că tu ești de vină.

— Judecătorul?

— Te las să tragi singur concluziile.

— Așadar, nu a fost trimis ca să...

— Eu n-am să-ți mai spun nimic în plus. Iată schimbarea. În loc să dai fuga la Vila 20 cerând paznicilor să vină cu tine și să-i acorde soției tale primul ajutor, intru eu în scenă și spun că, pe când mă întorceam de la recepție, unde am fost să reclam telefonul defect, am observat că Vila 14 a luat foc, vilă care se află foarte aproape de a noastră. Bineînțeles că o să se iște o debandadă generală, cu toată lumea vânzolindu-se, tipând și strigând după ajutor. Asta va fi semnalul că poți să-i dai drumul. Folosește panica generală; strecoară-te, treci de paznici și execută-i pe toți cei rămași lângă vila femeii. Ai grijă să verifici amortizorul. După aceea intri și faci ceea ce ai jurat să faci.

— Deci, aștept focul, aștept până pleacă paznicii și te întorci tu la Nr. 11.

— Exact. Așteaptă-mă afară în fața ușii – cu ușa închisă, firește.

— Firește.

— S-ar putea să dureze cinci sau douăzeci de minute, nu se știe. Dar nu te miști de acolo!

— Normal... Pot să te întreb ceva, doamnă – sau poate domnișoară, deși nu-mi dau seama...

— Ce vrei?

— Durează cinci sau douăzeci de minute să faci ce?

— Ești un bătrân fără minte. Ceea ce trebuie făcut.

— Firește.

Infiriera își trase pelerina de ploaie pe ea, legă cordonul și se îndreptă spre ușa de la intrare.

— Strânge-ți ustensilele și ieși în trei minute, îi spuse ea pe un ton poruncitor.

— Desigur.

Femeia deschise ușa, însă o rafală puternică de vânt o trânti la loc. O deschise din nou, ieși în ploaia torentială și trase energic ușa după ea. Uimit și buimăcit, bătrânul rămase pe loc încercând să găsească o explicație acestei situații neașteptate. Totul se petrecuse cu atâta repeziciune; prea iute pentru înțelegerea unui bărbat de vârsta lui a cărui judecată era întunecată de moartea subită a soției lui. Însă nu avea timp să o jelească și nu era momentul să-și dea frâu liber sentimentelor... Trebuia să gândească cât mai iute posibil. O revelație după alta i-au copleșit mintea, fulgerător, lăsând însă multe întrebări fără răspuns, întrebări esențiale care rămase fără explicație făceau

imposibilă înțelegerea întregului – mai ales a istoriei acesteia din Montserrat!

Infiriera era ceva mai mult decât un simplu intermediar, o persoană care transmite mai departe instrucțiunile primite de la Argenteuil. Arhanghelul îndurării era în realitate un arhanghel al morții, un ucigaș plătit care executa un ordin. Atunci la ce bun toată mascarada asta? De ce mai fusese el trimis la mii de kilometri de Paris când altcineva putea la fel de bine să facă toată treaba și încă fără a mai fi nevoie de înscenarea primirii lui pe insulă cu atâta pompă? Chiar așa, un erou francez încărcat de ani... când totul se putea rezolva altfel. Și, pentru că venise vorba de vârstă, apăruse un alt bătrân care nici pe departe nu părea a fi fost ucigaș. Poate comisese o greșală gravă, de neiertat, își spusese gânditor falsul Jean Pierre Fontaine. Poate că celălalt „bătrân” nu venise să-l omoare, ci să-l avertizeze!

„*Mon Dieu!*” șopti înspăimântat francezul. Bătrânii din Paris, armia Șacalului! Atâtea semne de întrebare!

Fontaine țâșni spre dormitorul infirmierei și deschise ușa. Cu îndemânarea dobândită în cursul unei vieți întregi de practică, diminuată poate, însă ne semnificativ, de vârstă, bătrânul începu să cotrobăie prin camera femeii, căutând metodic în valiză, în baie, printre haine, sub perne și sub saltea, în șifonier, în măsura de la toaletă, în birou... Biroul! Un sertar încuiat ca și cel din sufragerie. Ustensilele de lucru. Acum tot nu mai conta. Femeia lui se prăpădise, iar lui îi vâjăia capul de întrebări la care nu va primi răspuns!

Pe birou, o lampă grea cu postament masiv din bronz. O înșfăcă trăgând-o din priză și lovi cu ea, iar și iar, până când lemnul cedă și yala subțire se desprinsese din broască. Deschise sertarul aproape smulgându-l de la locul lui și se opri, mut de groază, pricepând în fine.

Într-o casetă de plastic căptușită cu pluș, sedeau frumos așezate una lângă alta două seringi hipodermice umplute cu un lichid gălbui. Nu era nevoie de cine știe ce știință (și, oricum, erau prea multe scruri de care nu auzise în viața lui) ca să-și dea seama că lichidul era aducător de moarte, cu un efect instantaneu.

După cum nu era nevoie să i se spună cui îi erau destinate. *Côte à côte dans le lit*. Două corpuri neînsuflețite, întinse unul lângă altul. El și femeia lui, mână în mână, preferaseră să dispară din această lume. Cât de bine știuse monseniorul să pună totul la cale! El mort! Unul dintre bătrânii armatei de bătrâni a Șacalului încălcase toate regulile, omorând și mutilând familia adorată a celui mai înverșunat dușman al lui Carlos, Jason Bourne. Iar după cum era firesc, în spatele acestei mascarade se afla însuși Șacalul, cel care întotdeauna trăsesese sforile!

Ce n'est pas le contrat! Eu da, însă nu și nevasta mea! Doar mi-ai făgăduit!

Infiriera! Arhanghelul morții și nu al îndurării! Bărbatul pe

care toată lumea de pe Tranquility Isle îl cunoștea sub numele de Jean Pierre Fontaine ieși precipitat din dormitor și intră în sufragerie. Să-și ia echipamentul.

O ambarcațiune argintie prevăzută cu două motoare puternice își croia vitejește drum printre valuri, când avântându-se pe crestele acestora prăvălindu-se spre adâncuri. La cârma salupeii de coastă se afla John St. Jacques care se lupta cu înverșunare să se strecoare cu vasul printre vârfulurile ascuțite de coral, mai mult din amintiri, pe băjbăite, abia ghicind obstacolele din lumina proiectoarelor puternice care reușeau să bată o dată la șase metri, apoi la treizeci de metri de prora. Tipa ca un descricierat, fără conținere, în microfonul radioemittătorului care îi vibra agitat de vânt dinaintea feței scăldate de apă sărată și sudoare, sperând nebunește să trezească pe cineva de pe Tranquility.

Se afla la trei mile de insulă, o coajă de nucă trântită de colo-colo în marea în fierbere. Pe Tranquility Isle ajungeau mai iute din Plymouth decât de pe aeroportul Blackburne fiindcă drumul era mai scurt pe mare, cu condiția să cunoști bine coasta. Iar hidroavionul trebuia să decoleze dintr-un anume punct aflat la est de Blackburne ca să prindă vântul de vest din spate și să poată ateriza pe apă. Oare de ce își încărca mintea cu socoteli și distanțe când el trebuia să se concentreze asupra drumului? Sau poate că era o metodă de autoliniștire, poate că-și repeta că face tot ce-i stă în puteri... Ce dracu'! De ce trebuia el întotdeauna să facă tot ce-i stătea în puteri și nu tot ce era posibil? Adică să facă imposibilul? Nu avea voie să rateze... nu acum! Nu în noaptea asta! Dumnezeuule, le datora totul Mariei și lui David! Poate chiar mai mult descricieratului ăstuia care îi era cumnat decât surorii lui. David, nebunul de David, David cel cu păsările la cap, un personaj care-l făcea uneori să se întrebe dacă Marie îl cunoștea suficient de bine!

— Lasă totul în seama mea, băiete. Mă ocup eu de tot.

— N-ai cum, David. Eu am făcut-o, cu mâna mea. Eu i-am omorât!

— Ți-am spus să mă lași pe mine?

— Te-am rugat să mă ajuți, nu să iei totul asupra ta!

— Dar tu nu pricepi că m-am identificat cu tine? Și eu aș fi procedat la fel, și asta mă face să cred că sunt în pielea ta.

— Ce tâmpenie!

— De ce? E una din regulile jocului. Poate că într-o bună zi am să-ți spun cum se poate comite o crimă fără a lăsa urme; fără să fii prins. Până atunci, fă ce te sfătuiesc avocații.

— Și dacă pierd?

— Te scot eu. Te scap.

— Cum?

— Voi uide din nou.

— Nu cred! Un profesor universitar, un om atât de erudit ca

tine! Nu te cred! Refuz să te cred... ești bărbatul surorii mele.

— Atunci nu mă crede, Johnny. Uită tot ce ți-am spus și niciodată să nu-i pomenesci surorii tale despre discuția noastră.

— Vorbește celălalt, nu?

— Marie ține foarte mult la tine.

— Ce răspuns e asta? Ia stai. Acum ești Bourne, nu? Jason Bourne!

— Îți interzic să mai discutăm vreodată despre asta, Johnny. Clar?

Nu, nu-l înțelesese niciodată, își spuse St. Jacques la bordul șalupei căzute în ghearele furtunii, cu vântul năpustindu-se turbat asupra ei și trăsnetele mai-mai să o despice. Nu înțelesese nici de ce Marie și David îi sugeraseră, motivând criza profundă și depresiunea psihică prin care trecea în acel moment, să plece și să își refacă viața în arhipelag. „Ban la ban trage, adăugaseră ei. Construiește o casuță pentru noi și după aceea vezi unde te îndeamnă inima să pleci. Între anumite limite, o să te susținem și noi cât putem“. De ce să facă așa ceva? De ce o făcuseră?

De fapt, ideea nu fusese „a lor“, ci „a lui“. A lui Jason Bourne.

Johnny St. Jacques pricepuse cum stau lucrurile abia cu o dimineată în urmă când, vorbind la telefon cu pilotul, aflase că un necunoscut ceruse relații despre o femeie cu doi copii.

Poate că într-o bună zi am să te-nvăț cum se poate comite o crimă fără a lăsa urme. Jason Bourne.

Lumini! Se zăreau luminile de coastă de pe Tranquility. Mai avea doar o milă până la țarm!

Rafalele sălbatice de vânt se abătură cu furie asupra bătrânului francez, pentru o clipă dezechilibrându-l, pe când înainta cu încăpățănare, împotrivindu-se stihiiilor dezlănțuite, spre vila cu numărul paisprezece. Cu bărbia în piept, cu ochii mișiți, ștergându-și cu mâna stângă fața de pe care șiroia ploaia, cu dreapta înleștată pe armă – un pistol automat care părea neobișnuit de lung din pricina amortizorului fixat pe țeavă – câștiga metru cu metru, hotărât să ajungă la țintă. Pistolul îl ținea ascuns la spate, așa cum procedase cu mulți ani în urmă când alerga pe traseele de cale ferată, cu dinamita într-o mână și Luger-ul în cealaltă, pregătit să treacă la atac la apariția unei patruli germane.

În ochii lui, cei care păzeau vila nu se deosebeau prea tare de fritz-i. Toți erau fritz-i! Prea mult timp fusese sluga altora! Nevasta lui se prăpădise, iar de acum putea deveni propriul lui stăpân. Ce altceva îi mai rămăsese pe lume în afara persoanei lui, a simțămintelor, a gândurilor și a părerii proprii despre ideea de dreptate... Iar Șacalul

se înșelase! Discipolul lui Carlos înțelegea de ce trebuia să moară femeia – trebuia plătită o datorie mai veche; însă în mintea lui nu încăpea gândul că trebuia să îi omoare pe copii și cu toată ființa lui se împotriva ideii că trebuie să-i mutilize. Asemenea brutalitate era strigătoare la cer, iar el și soția lui aveau să își găsească sigur unele circumstanțe atenuante.

Arhanghelul morții trebuia oprit! Oare ce învârtea femeia? Ce să fi însemnat focul despre care pomenise?... Și văzu imediat o limbă uriașă de foc urcând spre cer dintre tufișurile din jurul Vilei 14. Flăcările ieșeau pe fereastră! Fereastra care trebuie să fi fost a dormitorului luxosei vile spoite în roz.

Fontaine o apucă pe cărarea așternută cu dale care ducea la ușa din față. Iar în acel moment, cerul explodă de lumină și undeva în apropiere un fulger trăsni năprasnic de se cutremură pământul. Bătrânul se clătină, se prăbuși în genunchi, se ridică anevoie și se târî cum putu mai bine spre arcada o clipă scaldată în lumina albăstruie. Trase, împinse, își reperi umărul în ușă, însă în ciuda tuturor eforturilor, incuetoarea refuză să cedeze. Deci își potrive pistolul, ochi și trase două focuri, iar broasca cedă. Se ridică în picioare și intră.

Înăuntru. Tipetele veneau din dormitorul mare. Bătrânul se reperi spre ușă, abia ținându-se pe picioare, cu arma tremurându-i în mîna dreaptă. Cu ultimele puteri, dădu un picior în ușă, iar aceasta se trânti de perete dezvăluind o scenă parcă ieșită din iad.

Infiriera îl imobilizase pe bătrân și îi trecuse pe după gât un soi de laț metalic, iar acum îl trăgea spre balta de kerosen care se aprinsese și ardea pe podea.

— *Arrêtez!* strigă cel cunoscut sub numele de Jean Pierre Fontaine. *Assez! Maintenant!*

Printre limbile de foc care se înălțau amenințătoare se auziră gloanțe vâjâind, apoi o bufnitură.

Luminile de pe plaja Tranquility se zăreau tot mai aproape, iar John St. Jacques continua să urle în microfon:

— Eu sunt! St. Jay¹ se întoarce acasă! Nu trageți!

Însă șalupa argintie fu întâmpinată cu o salvă, un adevărat staccato de arme automate. St. Jacques se aruncă cu fața la podea și nu conțeni să strige:

— Mă-ntorc acasă... Trag la mal! Încetați focul ăsta blestemat!

— Tu ești, *mon?* se auzi o voce îngrozită.

— Vreți să vă primiți leafa și luna viitoare?

— A... da, sigur, domnule St. Jay!

Megafoanele de pe plajă acopereau sporadic urlatul vântului și bubuiturile de tunet care veneau dinspre Basse-Terre.

¹ Jay, omofon cu litera J în limba engleză, inițiala numelui lui St. Jacques (n. trad.).

— Toată lumea pe plajă! Opreți focul! Barca e OK, *mon!* E șefu', *mon*, domnu' St. Jay!

Șalupa ieși din apă și nu se opri decât în malul cufundat în beznă, cu motoarele gemând, cu elicele înfipite în nisip și coca ascuțită trosnind în urma coliziunii. St. Jacques țâșni în picioare renunțând la poziția de apărare pe care o adoptase în cursul focului de avertisment și sări peste copastie.

— Vila douăzeci! urlă el gemând înfricoșat și se năpusti prin ploaia torențială înainte pe plajă, spre treptele care duceau la potecă. Toți oamenii să meargă într-acolo!

În timp ce urca treptele de piatră alunecoase, din cauza ploii, simți deodată cum i se oprește inima în piept, cum capul îi ia foc, parcă explodându-i în milioane de bucăți. Detunături de armă! Una după alta, în rafale. Dinspre latura de vest. Iuți pasul, sărind câte două și trei trepte deodată, ajunse la potecă și goni ca un dement spre Vila 20, privind spre dreapta chinuit de gânduri amestecate care nu făceau decât să-ți sporească groaza. Oameni – bărbați și femei, angajații lui, erau cu toții adunați în fața intrării în Vila 14!... Cine locuia acolo?... Dumnezeuule, judecătorul!

Simțind că mai are puțin și îi iau plămânii foc, cu fiecare mușchi, tendon și fibră din picioare întinse la maximum, gata să plesnească, St. Jacques ajunse la vila în care locuia sora lui. Întră ca o furtună pe poartă, se năpusti spre ușă, o deschise smulgând-o din țâșni și dădu buzna în încăpere. Cu ochii ieșiți din orbite de groază, apoi cu infinită durere, se prăbuși urlând în genunchi. Pe peretele alb din fața lui, stăteau scrise, cu litere însângerate, următoarele cuvinte:

JASON BOURNE, FRATELE ȘACALULUI.

CAPITOLUL XIV

— Johnny! Johnny, încetează imediat! Calmează-te! îi răsună în urechi ca un bubuit vocea surorii sale care se răstea la el încercând să-l potolească, cu un braț încolăcit pe după gât și degetele celeilalte mâini înfipite în părul lui, și trăgând mai să i-l smulgă din rădăcini. Mă auzi? Suntem teferi, frățioare! Copiii sunt în altă vilă. N-am pățit nimic!

Chipurile aplecate deasupra lui începută încet-încet să prindă contur, iar printre acestea distinse fețele a doi bătrâni, unul din Boston și celălalt din Paris.

— Uite-i! urlă ca un dement St. Jacques dând să se smulgă din brațele surorii lui, imediat blocat de Marie care se trânti peste el.

— Nu! țipă aceasta ținându-l strâns, ajutată imediat de un paznic negru care-i prinse umerii ca într-o menghină între brațele lui vânjoase. În acest moment, sunt cei mai buni prieteni pe care-i avem.

— Habar n-ai cine sunt! se răsti la ea St. Jacques încercând să se elibereze.

— Ba da. Am aflat, interveni Marie vorbindu-i la ureche. Știm că prin ei putem ajunge la Șacal...

— Dar sunt în solda Șacalului!

— Unul a lucrat pentru el, continuă sora lui. Celălalt n-a auzit în viața lui de Carlos.

— N-ai cum să-nțelegi! murmură St. Jacques. Sunt bătrânii, „bătrânii din Paris“, armata Șacalului! M-a sunat Conklin în Plymouth și mi-a explicat... sunt asasini!

— Repet, doar unul a fost, dar a renunțat pentru că nu mai are motiv să ucidă. Celălalt... ei bine, celălalt e o greșală prostească și de neiertat, dar nici vorbă să fie un asasin, slavă Cerului. Mai bine pentru el.

— E-o aiureală...!

— Totul e-o aiureală, întări Marie făcându-i semn paznicului să-l ajute pe Johnny să se ridice. Hai, Johnny, avem multe de discutat.

Uraganul se abătuse cu sălbăcie asupra insulei, făcuse ravagii toată noaptea – un oaspete nepoftit, violent și irațional – iar acum se retrăsese lăsând în urmă toate semnele furiei sale. Zorile mijeau timid spre răsărit, iar insulele înverzite din jurul insulei Montserrat se deslușeau palid prin păcla dimineții. Pe mare își făcură apariția primele bărci pescărești, siluete abia ghicite care se legănau greoi și parcă jalnic spre perimetrul obișnuit fiindcă fiecare zi de lucru însemna o zi de hrană pentru o întreagă familie. Marie, fratele ei și cei doi bătrâni erau așezați la o masă de pe veranda unei vile nelocuite. De o oră încheiată discutau la o ceașcă de cafea, punct cu punct, aspectele oribile ale afacerii care îi reunise, disecând elementele problemei cu detașare, de parcă n-ar fi fost direct implicați. Falsul erou francez primise asigurări ferme că îndată ce se va restabili legătura telefonică cu insula mare se va face tot ce era de cuviință pentru a o înmormânta pe soția lui. Dacă era posibil, el dorea ca trupul neînsuflețit să fie încredințat pământului insulei, fiind convins că, dacă ar fi trăit, soția lui i-ar fi dat dreptate. Oricum, pe ea nu ar fi așteptat-o altceva în Franța în afara tristei singurătăți sub o lespede de mormânt. Dacă se putea...

— Se poate, îi răspunse St. Jacques. Fiindcă sora mea n-a murit.

— Din pricina mea, tinere, acum putea fi moartă.

— M-ai fi ucis? îl întrebă Marie scrutându-i atent chipul.

— În nici un caz, mai cu seamă după ce m-am convins ce soartă ne rezervase Carlos, mie și nevestei mele. El a încălcat înțelegerea, nu eu.

— Dar înainte se asta?

— Înainte să văd seringile și să înțeleg ceea ce era mai mult decât evident?

— Da?

— Mi-e greu să răspund. O înțelegere rămâne o înțelegere. Totuși, soția mea murise, în parte fiindcă simțise ce porcărie trebuia să fac. Dacă îndeplineam ordinul primit, ar fi însemnat să neg felul în care a murit ea, nu pricepeți? Și totuși nici chiar faptul că a murit nu tăgăduiește rolul pe care l-a jucat monseniorul în viața noastră. Datorită lui am avut parte de ani de relativă bunăstare care n-ar fi fost cu puțină dacă nu ne ajuta el... Sincer să fiu, nu-mi dau seama. Poate mi-aș fi spus că-i datorez viața dumitale – adică moartea – dar cu siguranță nu le-aș fi făcut nimic copiilor... Și sunt convins că nu m-aș fi pretat la atrocitățile care trebuiau să urmeze.

— Ce atrocități? întrebă St. Jacques.

— Mai bine să nu știi.

— Presupun că m-ai fi omorât, spuse Marie.

— Cum spuneam, nici eu nu știu. Nimic personal în asta. Pentru mine nici nu existai, erai doar un punct dintr-o învoială, un contract. Totuși, femeia mea s-a prăpădit, iar eu nu sunt decât un biet bătrân care nu mai are mult de trăit. Poate o rugămintă în privirea dumitale sau a copiilor să mă fi hotărât să întorc pistolul asupra mea. Dar poate că n-aș fi procedat așa.

— Isuse, chiar ești un criminal, rosti St. Jacques aproape în șoaptă.

— Sunt o mulțime de alte lucruri, *monsieur*. Nu cer îndurare de la nimeni pentru ceea ce-am făcut pe lumea asta. Cât despre lumea cealaltă, asta e cu totul altă poveste...

— Raționament tipic de francez, remarcă în treacăt Brendan Patrick Pierre Prefontaine, fost judecător la Circumscripția Judecătorească nr. 1 din Boston, pipăindu-și absent pielea înroșită de pe ceafă și trecându-și degetele prin smocul de păr alb, părliț. Slavă Cerului că nu sunt obligat să pledez cauza asta în *les tribunaux* fiindcă din cele ce-mi aud urechile nici una din părțile în litigiu nu pare a fi vinovată. Omul legii acoperit de ocară chicoti înveselit: În fața dumneavoastră se află un răufăcător condamnat pe bună dreptate. Singurul aspect care m-ar putea disculpa este că eu am fost prins asupra faptei, pe când majoritatea infractorilor nu; și nici nu vor fi vreodată.

— Poate că totuși suntem rude, *Monsieur le Juge*.

— Prin comparație cu a dumitale, stimatul meu domn, viața mea amintește mai degrabă de Toma d'Aquino...

— Șantaj, îi tăie vorba Marie.

— Nu. Acuzația care mi s-a adus a fost, în realitate, încălcarea legii de către un magistrat – faptul că am acceptat bani în schimbul pronunțării unor hotărâri judecătorești favorabile, povești de soiul ăsta... Ce Dumnezeu, cei din Boston sunt mici copii! La New York e deja practică curentă: lași banii la grefier, destui cât să ajungă pentru toată lumea.

— Eu nu vorbeam despre Boston, ci despre motivul care te-a adus aici. Șantajul.

— Ar însemna să simplificăm lucrurile însă, în mare, e corect. După cum aminteam și mai devreme, bărbatul care m-a plătit să îi procur informația, adică să dau de urma voastră, mi-a dat bani în plus – o sumă extrem de generoasă – să-mi țin gura. În situația dată, și cum nu aveam alte întâlniri urgente în agenda mea de lucru, mi s-a părut logic să continuu investigația. În definitiv, dacă bruma de informație pe care o căpătasem mi-a adus atât de mult, câți bani aș fi câștigat dacă aș afla și mai multe?

— Uite cine vorbește de raționamente tipic franțuzești, interveni Fontaine.

— Este o ilustrare comună de progresie a interogatoriului, răspunse fostul magistrat aruncându-i o privire lui Jean Pierre înainte de a se întoarce spre Marie. Cu toate acestea, draga mea, exista posibilitatea să fi descoperit o piesă de mare importanță în negocierile pe care le purtam cu clientul meu. Pe scurt, persoana dumitale se bucura de protecția guvernului. Un punct cu greutate care a înspăimântat pur și simplu un bărbat cu greutate și extrem de influent.

— Vreau să știu cum îl cheamă, spuse Marie.

— În acest caz, trebuie să-mi iau unele măsuri de protecție, răspunse Prefontaine. Cer protecție.

— Ai s-o capeți...

— Poate chiar ceva în plus, continuă fostul om al legii. Vedeți, clientul meu nu știe că mă aflu aici, în nici un caz nu are știință despre evenimentele care au avut loc, deci dacă i-aș relata experiența prin care am trecut și ceea ce am aflat poate că va simți dorința să-și deschidă băierile pungii. Cred că-și va pierde mințile de deznădejde la gândul că numele lui ar putea fi asociat în vreun fel cu întâmplările din această noapte. De asemenea, luând în considerare faptul că era gata să-mi găsească sfârșitul în brațele acelei amazoane teutone, părerea mea sinceră este că merit mai mult decât protecție.

— Să vă înțeleg că voi fi recompensat pentru că v-am salvat viața, *monsieur*?

— Dacă aș avea ceva de preț – în afara solidelor mele cunoștințe juridice pe care sunt gata să ți le pun la dispoziție – fii convins că aș fi mai mult decât bucuros să împart cu dumneata. Lucrul e valabil și în cazul în care primesc ceva, *Cousin*.

— *Merci bien, Cousin*.

— *D'accord, mon ami*, însă ai grijă să nu te audă călugărițele irlandeze.

— Nu ai aerul unei persoane strâmtorate, domnule judecător, spuse John St. Jacques.

— Aparențele înșală, ca și titlul de mult uitat pe care-l folosești cu atâta mărminie... Țin să precizez că nevoile mele sunt limitate, cu atât mai mult cu cât nu mai am pe nimeni pe lume, iar persoana mea

se mulțumește cu o existență decentă, nu de lux și bogăție.

— Înseamnă că și dumitale ți-a murit soția?

— Să nu-nțelegi prin asta că te privește viața mea, însă soția mea m-a părăsit în urmă cu douăzeci și nouă de ani. Iar fiul meu, care a împlinit treizeci și opt de ani, este avocat celebru pe Wall Street. Își exercită profesiunea sub numele mamei lui, iar când unele persoane curioase încep să-i pună întrebări indiscrete, răspunde că nu și-a cunoscut tatăl niciodată. Nu l-am văzut de când avea zece ani. Fiindcă nu era în avantajul lui, sper că înțelegeți.

— *Quelle tristesse.*

— *Quelle* porcărie, *Cousin*. Băiatul ăsta mi-a moștenit mintea sclipitoare, că de la maică-sa tot nu avea ce să ia... O găsculiță... Dar, să nu ne îndepărtăm de la subiect. Vărul meu francez aici de față are motivele lui să colaboreze cu voi, el a fost trădat. Eu de asemenea, am motive întemeiate să vă ajut, însă ce să-i faci, trebuie să mă gândesc și la mine. Vârstnicul meu prieten se poate întoarce la Paris să-și trăiască ultimele clipe, în timp ce eu nu am unde mă duce decât la Boston, înapoi la cele câteva ocazii pe care am reușit să le exploatez pentru a-mi încropi o existență, din păcate, precară. În acest sens, dorința mea profundă de a vă ajuta, oricât de imperioasă ar fi, va trebui să treacă în planul doi. Cu cele ce știu acum, probabil că n-aș rezista nici cinci minute pe străzile Bostonului.

— O breșă, murmură St. Jacques ca pentru sine fixându-l insistent pe Prefontaine. Regret, domnule judecător, însă nu avem nevoie de serviciile dumitale.

— Cum? strigă Marie lăsându-se în scaun. Te rog, frățioare, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

— Nu și în acest caz. Știm cine l-a angajat.

— Știm?

— Conklin știe. Spunea ceva de o breșă. Mi-a spus că cel care a dat de urma ta și a copiilor s-a folosit de un judecător. Frățiorul mai mic făcu un semn din bărbie în direcția bostonianului așezat în capătul celălalt al mesei: el. Țsta a fost motivul pentru care am distrus o șalupă de o sută de mii de dolari; ca să ajung mai repede la tine. Conklin știe numele clientului.

Prefontaine îl privi din nou pe francez și i se adresă:

— Acum de-abia e momentul pentru „*Quelle tristesse*“, dragă domnule Erou. Nu ne-am ales cu nimic. Tenacitatea de care am dat dovadă nu mi-a adus decât o usturime în gât și părul părilit.

— Nu neapărat, îl întrerupse Marie. Doar dumneata te pricepi la legi, deci nu eu ar trebui să-ți explic cum stau lucrurile. Coroborarea faptelor presupune conlucrare. S-ar putea să-ți cerem să confirmi spusele în fața unor persoane de la Washington.

— Confirmarea faptelor se poate face și prin citație, draga mea. Sub prestare de jurământ într-un tribunal, te rog să mă crezi. Pe

cuvântul meu de om al legii.

— N-o să ajungem niciodată într-un tribunal.

— A?... Înțeleg.

— N-ai cum, domnule judecător. Nu în acest punct al discuției.

Cu toate acestea, dacă dorești cu adevărat să ne ajuți, îți promit că vei fi recompensat... În urmă cu o clipă, pomeneai că ai avea motive serioase să ne susții, motive care, îmi permit să presupun, nu prevalează asupra nevoii de bunăstare materială...

— Draga mea, iartă-mă că te întreb, nu cumva ești avocat?

— Nu. Economist.

— Sfântă Fecioară! Din lac în puț... Și ce-i cu motivele mele?

— Au vreo legătură cu clientul dumitale, bărbatul care te-a angajat să ne găsești?

— Da. Augusta sa persoană – de la Cezar Augustus – nu-i altceva decât un gunoi. Lăsând la o parte intelectul său – după gustul meu, cam alunecos – e doar o curvă. În tinerețe promitea foarte mult, deși niciodată nu i-am dat de înțeles, însă l-a luat și pe el apa și s-a aruncat cu capul înainte în căutarea Graal-ului său personal, firește, plin de măreție.

— Ce tot îndrugă ăsta aici, Marie?

— Presupun că se referă la un personaj influent și puternic care n-ar trebui să aibă atâta putere. Delinquentul din fața noastră are părerea lui despre ideea de moralitate și e scandalizat.

— Tocmai un economist spune asta? Întrebă Prefontaine pipăindu-și din nou absent bășicile de pe ceafă. Să fie oare glasul unui economist care reflectează asupra ultimelor proiecte necinstite, proiecte care au dus la cumpărări și vânzări frauduloase de acțiuni la bursă, respectivele operațiuni având drept urmare pierderi importante de capital pe care mulți și le permit, majoritatea însă, nu?

— Glasul meu nu a fost atât de avizat. Dar te asigur că-i un tip de raționament pe care-l fac alții în mod curent, persoane ale căror proiecte nu riscă să fie respinse, pentru că ei înșiși nu riscă nimic, ei fiind niște simpli teoreticieni. De altfel, este o poziție foarte sănătoasă... A dumitale însă nu e, domnule judecător. S-ar putea să ai nevoie de protecția noastră. Deci, să auzim răspunsul.

— Isuse, Sfântă Fecioară, Iosife și toți sfinții! Ce dură ești...!

— N-am de ales, spuse Marie nslăbindu-l din ochi pe bostonian. Aș vrea să fii de partea noastră, dar n-am de gând să te rog în genunchi. Te las să te întorci cu mâinile goale de unde ai venit, pe străzile Bostonului.

— Ești sigură că nu ești avocat – sau măcar îngerul dreptății trimis de Dumnezeu?

— Mai departe alegi singur. Eu aștept un răspuns.

— Chiar nu-mi spune și mie nimeni ce se petrece aici? Întrebă exasperat John St. Jacques.

— Sora dumitale, îi răspunse Prefontaine, privind-o pe Marie

cu duioșie, tocmai și-a câștigat un adept. A expus alternativa cu mare claritate, lucru pe care orice avocat îl poate înțelege, iar logica sa inatacabilă, la care se adaugă un chip drăgălaș, aureolat de o cascadă de păr roșcat, m-a determinat să iau o decizie, de asemenea inatacabilă.

— Cum...?

— E de partea noastră, Johnny. Las-o cum a căzut.

— Și de ce-am avea nevoie de el?

— Cum nu se întrezărește spectrul unui tribunal, ar fi o duzină de motive, tinere, îi răspunse judecătorul. În anumite situații, voluntarismul nu e recomandabil decât dacă te bucuri de protecție serioasă, astfel încât nici brațul lung al justiției să nu te poată ajunge.

— E corect, surioară?

— Nici incorect, frățioare, ci conform logicii lui Jason – fir-ar să fie – lui David!

— Ba nu, Mare, spuse John St. Jacques privindu-și sora drept în ochi. Așa ar gândi Jason.

— Sunt nume pe care ar trebui să le cunosc? întrebă Prefontaine. Parcă pe peretele vilci stătea scris „Jason Bourne”.

— Așa sunau instrucțiunile, Cousin, spuse falsul, dar parcă nu tocmai falsul erou al Franței. Era necesar.

— Nu înțeleg... după cum nu înțeleg ce-i cu celălalt nume, „Șacalul” sau „Carlos” despre care m-ai întrebât atât de brutal când eu nu eram sigur dacă mai trăiesc sau nu. Întotdeauna am crezut că „Șacalul” e o invenție.

Bătrânul care răspundea la numele de Jean Pierre Fontaine se uită întrebător la Marie, iar aceasta îi făcu semn din cap să înceapă.

— Carlos Șacalul este un personaj legendar, dar în nici un caz fictiv. Este ucigaș profesionist ajuns în al șaselea deceniu al vieții, un bătrân despre care se zvonește că ar fi bolnav, dar încă stăpânit de o ură cumplită. Este un bărbat cu multe fațete, cu multe fețe, unele dintre ele prețuite de cei care au motive să le prețuiască, altele detestate de cei care îl privesc drept o încarnare a răului și, în funcție de poziția pe care se situează unii și alții, fiecare are motive întemeiate să gândească astfel. Eu sunt un exemplu viu, un om care a adoptat ambele puncte de vedere, însă lumea mea e diferită de a dumitale, după cum atât de frumos și corect ai dat de înțeles, dragă sfinte Toma d' Aquino.

— *Merci bien.*

— Numai că ura care-l stăpânește pe Carlos se extinde ca un cancer în creierul lui bolnav. Un singur om a reușit să-l întrecă, un bărbat care a încercat să-i uzurpe locul, revendicând crimă după crimă, atribuindu-și execuțiile Șacalului când nu era așa, scoțându-l pe Carlos din minți, când încerca să bată recordul străduindu-se să-și păstreze titlul de campion-asasin al lumii. Același bărbat se face vinovat de moartea iubitei Șacalului – de fapt, mai mult decât iubită, fiindcă i-a fost reazem de nădejde și cea mai dragă ființă din lume încă de pe

vremea copilăriei petrecute în Venezuela, un camarad perfect de luptă în toate momentele vieții. Doar un bărbat, unul dintre sutele sau poate miile de bărbați trimiși de guvernele multor țări de pe mapamond, a fost singurul care l-a văzut la față – sub înfățișarea lui adevărată. Cel care a reușit această performanță a fost format de spionajul american, un bărbat care a trăit sub o altă identitate timp de trei ani, riscându-și în fiecare clipă viața. Iar Carlos nu se va opri până ce acest bărbat nu-și primește pedeapsa – adică moartea. Bărbatul despre care ți-am vorbit este Jason Bourne.

Uluit, amețit de povestea francezului, Prefontaine trase cu coada ochiului pe rând spre cei așezați în jurul mesei, apoi se aplecă mult înainte și întrebă:

— Cine este de fapt acest Jason Bourne?

— Soțul meu, David Webb, îi răspunse cu simplitate Marie.

— O, Doamne! șopti îngrozit judecătorul. Dacă nu vă supărați, simt nevoia să beau ceva.

— Ronald! strigă John St. Jacques.

— Da, șefu', *mon!* se auzi zbierând negrul vânjos care-și oprise patronul de la un act necugetat cu o oră în urmă, la Vila 20.

— Adu-ne, te rog, niște whisky și coniac. Barul trebuie să fie plin.

— Vine, domnule.

Acolo unde marea se îngemăna cu cerul, mingea portocalie a soarelui se ivi dintre valuri, iar sulitele de foc risipiră pâcla revărsatului de zori. Tăcerea care se lăsase asupra adunării fu curmată de vorbele bătrânului francez care rosti cu o notă de regret și melancolie în glas, cu pronunțatul său accent străin:

— Eu nu sunt învățat să fiu servit, spuse el cu privirea pierdută în zare, peste apele de azur ale Caraibilor însuflețite de strălucirea soarelui. Când mi se cere ceva, eu sunt obișnuit să execut.

— Nu mai e nevoie, rosti Marie cu blândețe, apoi, după o scurtă clipă de șovăială, se grăbi să adauge: Jean Pierre.

— Presupun că aş putea trăi sub numele ăsta...

— De ce nu aici?

— *Qu'est-ce que vous dites, madame?*

— Reflectează asupra acestei propuneri. S-ar putea ca Parisul să fie la fel de plin de primejdii pentru tine ca și străzile Bostonului pentru judecătorul nostru.

Judecătorul în chestiune căzuse într-o reverie melancolică la vederea sticlelor, paharelor și a vasului cu gheață aduse pe masă. Fără umbră de șovăială, Prefontaine întinse mâna după sticla de lângă el și își turnă o porție zdravănă.

— Aș avea câteva întrebări, rosti el apăsător. Aveți ceva împotriva?

— Încreabă, îi răspunse Marie. Nu știu dacă-ți pot răspunde, dar e bine să încerci.

— Focurile de armă, vopseaua roșie și cuvintele scrise pe

perete, „mon cousin“ aici de față susține că așa sunau instrucțiunile...

— E-adevărat, *mon ami*. Ca și rafalele de armă...

— Mă rog, de ce?

— Totul trebuie să pară așa cum trebuia să fie. Focurile de armă au fost un element suplimentar menit să atragă atenția asupra evenimentului ce trebuia să aibă loc.

— De ce?

— E o lecție pe care am învățat-o în Rezistență – nu că aș fi fost vreodată vreun Jean Pierre Fontaine, însă mi-am adus și eu contribuția neînsemnată. Se numește *accentuation*, o declarație categorică și clară a faptului că acțiunea este revendicată de partizani. Toată lumea știa despre ce-i vorba.

— Și de ce ai procedat la fel și aici?

— Infirmiera trimisă de Șacal a murit. Deci nu mai poate nimeni confirma că ordinele lui au fost sau nu îndeplinite.

— Logică tipic franțuzească. De neînțeles.

— Bun-simț tipic franțuzesc. De netăgăduit.

— De ce?

— Carlos sosește pe insulă mâine în jurul prânzului.

— O, Doamne Sfinte!

Din interior se auzi sunând telefonul. John St. Jacques țâșni din scaun, oprit cu un gest energic de sora sa care se repezi în sufragerie.

— David?!

— Alex la telefon, rosti acesta fără suflu. Isuse, de trei ore formez numărul vostru de telefon! Sunteți bine?

— Trăim, deși trebuia să fie altfel.

— Bătrânii! Bătrânii din Paris! Johnny și-a...

— Mi-a spus, dar sunt de partea noastră.

— Cine?

— Bătrânii...

— Nu știi ce vorbești...

— Ba știu foarte bine! Controlăm perfect situația. Ce mai știi de David?

— Păi, mai nimic! Linia e întreruptă. Toate sunt cu fundu-n sus! Am sunat la poliție și i-am trimis acolo...

— Dă-i dracu' de polițiști, Alex! țipă Marie. Trimite armata, pușcașii marini și pe deștepții ăia de la CIA! Suntem în bătaia puștii! Suntem în vizor!

— Jason n-are să fie de acord. Și, oricum, nu pot hotărî fără el.

— Atunci destupă-ți bine urechile și ascultă-mă ce-ți spun: Șacalul sosește aici mâine.

— Isuse! Trebuie să-l trimit pe Jason cu un avion!

— Trebuie să faci ceva!

— Tu n-ai cum să-nțelegi, Marie. Fosta Meduză a apărut iar... în prim-plan...

— Spune-i soțului ăluia al meu că Meduza e de domeniul

trecutului – să și-o scoată din cap! Șacalul e cât se poate de prezent și mâine o să fie aici!

— O să fie și David acolo, sper că-ți dai seama?

— Foarte bine... Fiindcă acum este Jason Bourne.

— Iepurașule, au trecut treisprezece ani de atunci și nu mai e aceeași poveste; iar tu ești mai bătrân cu treisprezece ani. Mare brânză nu mai poți să faci și ai să fii o zdreanță dacă nu te odihnești, adică dacă nu tragi un pui de somn. Stinge lumina și cuibărește-te nițel pe canapeaua aia mare și frumoasă din sufragerie. Mă descurc și singur cu telefoanele, care n-or să fie cine știe ce bătaie de cap fiindcă nimeni nu-i nebun să sune la patru dimineața.

Cactus tăcu, iar Jason se târî abia ținându-se pe picioare până la sufrageria cufundată în beznă, clătinându-se de oboseală, simțindu-și pleoapele grele ca de plumb. Se prăbuși pe canapea, își trase cu mare chin picioarele sus, unul câte unul, și căzu cu capul pe pernă. Rămase cu privirea pironită în tavan. „*Odiha este o armă de neprețuit, ea te poate face să câștigi sau să pierzi o bătălie*”... Philippe d'Anjou. Meduza. Privirea i se întunecă, mintea i se încheoșă, iar el se cufundă într-un somn adânc.

Un țipăt izbucni în noapte, ascuțit, strident, țipătul asurzitor, neconținut și convulsiv al unei sirene care făcea să vibreze aerul din casa pustie cu forța unui vârtej sonor. Dintr-un salt, Bourne fu în picioare, speriat, la început dezorientat, nemaiamintându-și unde se află, și pentru o clipă lungă cât veșnicia... fără a ști cine este.

— Cactus! urlă el și se repezi pe ușa deschisă a sufrageriei în hol. Cactus! se auzi el urlând, cu vocea imediat acoperită de țipătul spasmodic, sacadat al sirenei de alarmă. Unde ești?

Nici un răspuns. Alergă spre ușa închisă a biroului și înșfăcă clanța. Era încuiată! Se trase un pas înapoi și-și repezi umărul în ușă, mai să-l zdrobească, o dată, de două ori, de trei ori, adunându-și toate forțele. Lemnul pocni, apoi cedă, iar Jason îi dădu o lovitură năprasnică cu piciorul și intră prin tâblia din mijloc, practic spulberată. Iar ceea ce zări înăuntru îi provocă o mânie surdă și trezi la viață robotul-ucigaș care se născuse ca produs al Meduzei la început, apoi al altora. Cactus era prăbușit pe birou, prins în conul de lumină al lămpii aprinse, așezat în același fotoliu în care murise ucis generalul, iar o baltă de sânge se formase pe mapa de birou... Un alt cadavru... Nu, nu murise! Mișcase aproape imperceptibil mâna dreaptă... Cactus trăia!

Bourne alergă spre birou și ridică ușurel și cu infinită blândețe capul bătrânului, alarma iritantă, asurzitoare, persistentă făcând, dacă

se poate spune astfel, imposibilă orice comunicare. Cactus deschise ochii negri ca smoala, își mișcă tremurând mâna dreaptă pe mapa de scris de pe birou, își îndoi arătătorul și bătu de câteva ori în tăblie.

— Ce încerci să-mi spui?! strigă Jason.

Mâna nesigură înaintă spre marginea mapei, iar vârful degetului bătu tot mai insistent în birou.

— Dedesubt? Sub tăblie?

Cu o mișcare aproape imperceptibilă din cap, Cactus încuviință.

— Sub birou! țipă Bourne începând să priceapă.

Îngenunche în dreapta lui Cactus, se lăsă sub birou, sub sertarul de jos, apoi se lăsă pe spate... lateral... Găsisese! Un buton. Cu infinită precauție, împinse fotoliul pe roțile câțiva centimetri spre stânga și se concentra asupra butonului. Găsi răspunsul chiar lângă el, scris cu litere albe, mărunte, pe fâșia din plastic negru.

Alarmă aux.

Jason apăsă. Și aproape instantaneu, vacarmul conținu ca prin farmec. Liniștea care urmă era la fel de înspăimântătoare, iar efortul de adaptare aproape la fel de terifiant.

— Cu ce ai fost lovit? îl întreabă Bourne. Când?... Dacă simți că poți vorbi, fă-o în șoaptă, nu-i nevoie să-ți consumi energia. Cruță-te, mă auzi?

— Hai, zău așa și tu, Iepurașule, abia reuși să îngăime Cactus. Uți c-am fost șofer de taxi, negru, la Washington, amice. Am mai trecut eu prin de-alde astea. Nu se moare din atâta, băiete, am un glonț în piept.

— Chem imediat un medic – întâmplător pe prietenul nostru Ivan. Însă dacă te simți în stare, spune-mi ce s-a întâmplat cât te așez eu pe podea și încerc să mă lămuresc ce ai.

Încet, cu băgare de seamă, Jason îl prinse pe bătrân în brațe, îl trase de pe scaun și îl lăsă pe covorașul rotund din fața ferestrei boltite. Cu mișcări iuți, dar blânde, Bourne îi sfâșie bătrânului cămașa în bucăți și improvizează un bandaj cu care îi legă rana de la piept petrecându-i feșele pe sub braț și legându-i-le de umăr.

— Nu-i cine știe ce, dar cel puțin o să oprească o vreme hemoragia, spuse Jason. Dă-i drumul.

— E afară, Iepuraș! Cactus tuși vlăguit, întins pe podea. Are un Magnum mare, de cînze șapte cu amortizor. M-a ochit prin geam, după aia l-a spart și a intrat înăuntru... A... a...

— Ușurel. Nu vorbi. Lasă.

— Trebuie. Băieții de afară n-au ce le trebuie. O să-i secere ca pe muște!... Am făcut pe mortu' și ăsta era cam grăbit – maică, ce grăbit era! Uită-te acolo, da?

Jason întoarse capul în direcția pe care i-o indicase Cactus cu un gest slab. De pe raftul din stânga al bibliotecii fuseseră smulse și aruncate în neorânduială pe jos o duzină și mai bine de cărți. Bătrânul continuă, cu voce tot mai pierită:

— S-a dus glonț la bibliotecă de ziceai c-a dat strechea-n el...

și nu s-a oprit decât când nu a găsit ce-l interesa... după aia s-a dus la ușă cu mititica pregătită să tragă. Mă urmărești?... Mi-am zis că pe tine te voia, că te-a văzut pe geam când te-ai dus în camera ailaltă și mi-am mișcat picioru' drept ca un șobolan pus pe fugă fi'ncă-am găsit butonu' ăla acum o oră și știam că numa' așa pot să-l opresc...

— Incet! Incet!

— Trebe să-ți zic... Nu puteam să-mi mișc mâna că m-ar fi văzut, așa c-am ridicat genunchiu' și l-am atins și sirena asta afurisită aproape că m-a făcut să sar din scaun... Tâmpitu' s-a pierdut cu firea, parcă-i dăduse careva cu leuca-n cap, a trântit ușa, a-nchuiat-o și a șters-o pe unde venise.

Cactus își încordă grumazul, copleșit de durere.

— E-afară, Iepuraș!...

— Gata! îi spuse Bourne pe un ton poruncitor.

Se ridică prudent în picioare și stinse lampa, lăsând camera în întuneric, singura sursă de lumină fiind razele slabe ale candelabrului din hol, care pătrundeau prin ușa spartă.

— Il sun pe Alex. O să trimită un doctor.

De undeva de afară se auzi deodată un țipăt ascuțit, un strigăt de agonie pe care Jason îl cunoștea prea bine. Il recunoscuse și Cactus care murmură închizând ochii:

— Pe unu' l-a avut. Nemernicu' l-a doborât pe unu' din frați.

— Il sun pe Conklin, spuse Jason trăgând telefonul jos de pe birou. După aia ies și-l prind... Dumnezeu! Nu mai merge... a tăiat firul!

— Pramatia! Cunoaște locu'.

— Și eu, Cactus. Stai liniștit. Mă-ntorc să mai văd cum îți e...

Urmă un alt țipăt, de astă dată mai slab, un horecâit.

— Să mă ierte bunul Dumnezeu, murmură sincer îndurerat bătrânul negru. N-a mai rămas decât unu' din băieți.

— Numai eu sunt de vină, spuse Bourne răgușit, pe jumătate înecat. Îți jur, Cactus, o clipă nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Cum să-ți fi trecut prin minte? Te știu din vremurile bune, Iepuraș, și nu-mi aduc aminte să fi cerut cuiva să-și riște viața pentru tine... Invers, da.

— Te mut lângă alarmă, îi spuse Jason trăgând covorul cu Cactus cu tot spre partea din dreapta a biroului, astfel încât mâna stângă a bătrânului să ajungă la buton. Dacă auzi ceva, sau vezi ceva sau simți că ceva nu-i în ordine, declanșează-o.

— Tu unde te duci? Vreau să spun, cum?

— Mai sunt și alte încăperi și alte ferestre.

Bourne se târi pe burtă până la ușa spartă, se strecură prin spărtură și alergă în camera de zi. În celălalt capăt al camerei se afla o ușă de sticlă, care precis se deschidea spre terasa din exterior, fiindcă văzuse în treacăt, atunci când vorbise cu paznicii, niște mese și scaune de grădină vopsite în alb. Răsuci mânerul și ieși în noapte, având

grijă să închidă ușa în urma lui. Scoase pistolul din toc, se aplecă și se furișă pe vine spre șirul de tufișuri care mărgineau gazonul. Trebuia să se miște rapid! Nu numai că era în joc o a treia viață nevinovată, sau că se putea petrece o a treia crimă nejustificată, dar ucigașul putea constitui calea cea mai scurtă și mai sigură de a ajunge la noua Meduză, iar crimele însele, o momeală pentru a-l prinde pe Șacal! O diversiune, trebuia să găsească iute ceva cu care să-l momească pe ucigaș, să-i întindă o capcană... Rachetele de semnalizare pe care le adusese cu el la Manassas o dată cu restul echipamentului de luptă! Cele două „pocnitori” se aflau în buzunarul din spate al pantalonilor, și erau ca două lumânări de zece centimetri lungime fiecare, iar lumina lor puternică se vedea de la depărtare de kilometri întregi. Dacă le aprindea pe amândouă o dată și le arunca în direcții opuse, atunci, împreună, aveau să lumineze în plin domeniul lui Swayne, ca niște proiectoare. Una pe alee, în stânga, cealaltă spre cotețele din spate, posibil trezind câinii amorțiți de tranchilizante, sperându-i, înfuriându-i... Hai! Acum!

Jason țâșni înainte, o luă la fugă prin iarbă, alergând în zigzag, cu privirile alunecându-i cu înfrigurare în toate direcțiile, în căutarea asasinului care stătea ascuns undeva, la pândă, și se întrebă dacă bărbatul pe care îl adusese Cactus, acum animal hăituit, avea să reușească să scape. Vânătorul era experimentat; vânatul, nu. Iar Jason nu avea să admită sacrificarea unei alte vieți nevinovate.

Se întâmplase! Fusese reperat! Se auziră două pocnituri seci. Două gloanțe care îi șuierară pe lângă urechi, trase dintr-o armă cu amortizor. Se îndreptă spre partea stângă a aleii și, traversând-o în fugă, se ascunse în desiș. Smulse din buzunar una din rachete, depuse arma pe pământ, scăpără bricheta, aprinse fitilul și aruncă spre dreapta proiectilul care sfârâia. Acesta ateriză în mijlocul drumului, în doar câteva secunde urmând să se aprindă ca un foc de artificii. Ținându-se pe sub coroanele pinilor, alergă spre stânga, înspre marginea proprietății, cu racheta și bricheta într-o mână și cu automatul în cealaltă. Ajunsese lângă cotețele câinilor și, chiar în acel moment, racheta din drum explodează și scuipe în sus fascicule de scânteii alb-albastrii. O aprinse pe cea de-a doua și o azvârli cu putere înspre cotețe, deci la apoximativ patruzeci de metri de ascunzătoarea în care se afla. Și așteptă.

Cea de-a doua rachetă explodează și improșcă foc, iar din cele două ghemuri scânteietoare, orbitoare, se revărsă asupra casei și a terenului din jur o ploaie de lumină care dădea locului un aspect straniu, lugubru, parcă de pe alt tărâm. Trei dintre câini începură să geamă ușurel, apoi să mârâie și făcură slabe încercări de a lătra. Curând, probabil că aveau să se dezmeticească și urletele lor să umple liniștea nopții. O umbră. Se lungise pe zidul estic al casei albe, o umbră în mișcare prinsă în lumina îngemănată a celor două rachete. Silueta țâșnise spre tufișuri, iar acum stătea chircită, ghemuită printre crengi, totuși distinctă și detașându-se străină printre frunze. Era

criminalul sau cel pe care îl vâna criminalul, ultimul dintre „frații” pe care îi recrutase Cactus?... Nu exista decât o cale de a afla cum stă, iar dacă era primul, deci un bun trăgător, atunci probabil că el nu va fi făcut cea mai bună alegere tactică. Totuși era cea mai rapidă cale de a afla.

Bourne sări în picioare, se repezi spre dreapta țâșnind în alergare dintre tufe, iar în cea de-a doua secundă își înfipse vârful pantofului în pământ, se rostogoli pe stânga și strigă din toate puterile:

— Fugi spre cabană!

Și primi imediat răspunsul. Două pocnete seci, două trosnituri înfundate, iar arma criminalului scuipă din nou foc și gloanțele mușcă din țărână la câțiva centimetri în dreapta lui Jason. Trăgătorul era bun. Poate nu chiar expert, totuși destul de bun. O armă de calibrul 357 avea șase gloanțe; el trăsesese cinci, însă avusese destul timp să încarce butoiușul gol. O nouă tactică, rapid!

Și deodată, își făcu apariția o altă siluetă întunecată, un bărbat care alerga cât îl țineau picioarele spre zona din spatele cabanei. Alerga în câmp deschis, era expus și putea fi omorât!

— Aici, ticălosule! urlă Jason țâșnind și descărcă cu furie automatul la întâmplare, spre tufișurile de lângă casă.

Primi imediat un nou răspuns. Un singur pocnet, un singur trosnet și apoi nimic. Ucigașul nu își încercase arma! Poate că nu mai avea gloanțe; nu mai avea importanță, cel căruia îi fuseseră destinate ajunse lângă cabană. Bourne ieși din tufiș, traversă în fugă pașiștea, luminat în plin de focurile încrucișate ale torțelor de semnalizare. Căinii se treziseră, iar lătrăturile și schelălăiturile lor se auzeau acum tot mai distinct. Ucigașul ieși din umbră, se avântă pe drum, gonind spre poarta principală. Jason îl avea pe nemernic în mână. Era ca și prins. Porțile erau închise, iar omul trimis de Meduza, încolțit, Bourne urlă:

— N-ai pe unde să ieși, Șerpoaico! Dă-te prins...

Un pocnet! Bărbatul își încercase arma din alergare! Jason trase la rândul lui, iar bărbatul se prăbuși la pământ. În acel moment, liniștea nopții care fusese tulburată sporadic de împușcături fu străpunsă de zgomotul puternic al unui motor de mașină care se apropia cu toată viteza de casă, urcând drumul spre porțile zăvorâte, anunțându-și prezența cu o explozie de lumini roșii și albastre. Poliția! Poate că sistemul de alarmă al casei era conectat la secție – iată un lucru care lui Jason nu îi trecuse prin minte. Presupuse că Meduza se ferea să ia asemenea măsuri. Raționamentul nu era lipsit de logică: Manassas avea un sistem propriu de securitate și Șerpoaica nu putea admite accesul în incintă al unor forțe din afară. Pentru că existau prea multe secrete de apărare, între care un cimitir!

Ucigașul făcu o mișcare și încercă să scape rostogolindu-se pe o parte spre liziera de pini, părănd a ține în mână un obiect. Jason

ajunse lângă el chiar în clipa în care din mașina poliției care oprise de partea cealaltă a porților închise coborau doi ofițeri, îl lovi năprasnic pe ucigaș în burtă încât acesta, descumpănit, scăpă ceea ce ținea în mână. Bourne se aplecă și ridică obiectul, un volum legat în piele arătând ca unul dintr-o serie de Dickens sau Tahckeray, un tom cu titlul ștanțat cu litere aurii mai mult ca să dea bine în bibliotecă decât pentru citit. O prostie! Deschise la întâmplare și își dădu seama că nu era o prostie. Nu era vorba de o carte tipărită, ci de un soi de jurnal, o suită de notițe scrise de mână. Un registru.

Poliția nu avea ce să caute aici, în nici un caz acum! Nimeni nu trebuia să știe că el și Conklin străpuseseră armura Meduzei. Iar notesul legat în piele peste care dăduse din întâmplare nu trebuia, sub nici o formă, să vadă oficial lumina zilei! Șacalul era acum lucrul cel mai important. Trebuia să scape, cu orice chip, de polițiști.

— Am primit un apel, dom'le, rosti polițistul de vârstă mijlocie îndreptându-se spre grilaj, urmat de partenerul său mai tânăr. De la circa ne-au zis că sunt prinși până peste cap, așa că ne-am prezentat noi. Da' cum îi ziceam și dispecerului, pe-aici s-au dat tot felu' de petreceri zgomotoase. Dom'le, sper că nu vă supărați. Cu toții avem nevoie de distracție din când în când, corect?

— Absolut corect, domnule polițist, îi replică Jason făcând eforturi pentru a-și recăpăta suflul și trăgând cu coada ochiului spre locul pe care se prăbușise ucigașul rănit. Acesta dispăruse! Am avut o scurtă pană de curent care s-a suprapus peste o defecțiune telefonică.

— Se mai întâmplă și de-astea, confirmă polițistul mai tânăr. Dă câte o ploicică de vară și mai trăsneste... Cred c-ar trebui să bage firele astea pe sub pământ. Bunăoară ai mei, la casa lor...

— Important este, îi tăie vorba Jason, că lucrurile și-au reintrat în normal. După cum vedeți, acum e lumină în casă.

— Nu văd nimic de artificiiile astea, spuse tânărul polițist.

— Domnul general a avut grijă să-și ia toate măsurile de precauție, le explică Jason. Simte că e de datoria lui să se știe apărât, adăugă Bourne poticnindu-se jalnic. Dar n-are importanță. Cum spuneam, bine că lucrurile au revenit la normal. OK?

— E OK pentru mine, răspunse polițistul mai în vârstă. Numa' că trebuie să-i transmit un mesaj unuia pe nume Webb. E pe-aici?

— Eu sunt Webb, răspunse Jason Bourne alarmat.

— Asta simplifică lucrurile. Trebuie să-l sunați imediat pe un anume domn Konk. E urgent.

— Urgent?

— Așa ni s-a spus, că-i o urgență. Mesajul ne-a fost transmis prin stație.

Jason auzi zăngănitul gardului metalic și știu că ucigașul încearcă să fugă!

— Domnule sergent, telefonul nu s-a reparat... Aveți unul în

mașină?

— Nu pentru particulari, domnule. Îmi pare rău.

— Parcă spuneai că-i o urgență.

— Păi, știu și eu? Dacă sunteți oaspete în casa generalului, poate c-ar trebui să vă las. Să știți că-i o convorbire interurbană, îmi trebuie un număr de carte de credit.

— Of, Doamne!

Bourne deschise poarta și se repezi spre mașina poliției, iar în acel moment, alarma porni să țipe pentru a se opri aproape instantaneu.

— Asta ce dracu' a mai fost? strigă polițistul mai tânăr.

— N-are importanță! urlă Jason aruncându-se în mașină și smulgând receptorul din furcă.

Îi dădu centralistei de la secție numărul de telefon al lui Alex, din Virginia, repetând ca un dement în microfon: E urgent, urgent!

— Da? răspunse Conklin preluând apelul primit prin centrală.

— Eu sunt.

— Ce s-a-ntâmplat?

— N-am loc să-ți explic acum. Care-i urgența?

— Ți-am aranjat un avion particular pe Aeroportul din Reston.

— Reston? La nord de-aici...

— De pe pista de la Manassas n-ai cum să pleci. Trimit o mașină să te ia.

— De ce?

— Tranquility. Marie și copiii sunt OK. Sunt OK! Marie a preluat comanda.

— Asta ce dracu' vrea să-nsemne?

— Îți spun la Reston când ne vedem.

— Vreau să știu acum!

— Șacalul sosește mâine.

— Isuse Cristoase!

— Strânge totul pe-acolo și așteaptă mașina.

— Plec cu asta!

— Nu! Doar dacă vrei să compromiți totul. Avem timp destul.

Fă curat pe-acolo.

— Cactus... e rănit.

— Îl sun pe Ivan. Vine imediat.

— N-a mai rămas decât un frate, Alex... numai unul. Eu i-am omorât pe ceilalți doi... eu sunt de vină.

— Termină cu tâmpeniile. Fă ce ai de făcut.

— Naiba să te ia, nu pot. Cineva trebuie să stea aici, iar eu nu pot!

— Ai dreptate. Sunt cam multe lucruri care ar trebui să rămână în ceață, iar tu ai treabă în Montserrat. Vin cu mașina și te înlocuiesc.

— Alex, spune-mi ce s-a-ntâmplat pe Tranquility!

— Bătrânii... „bătrânii tăi din Paris“, asta s-a-ntâmplat.

— Sunt ca și morți, rosti Jason Bourne liniștit.

— Nu te pripă. Bătrânii au trecut pe partea noastră – de fapt cel

adevărat a trecut de partea noastră fiindcă celălalt n-are nici o legătură cu Parisul. Pricepi, sunt alături de noi.

— Ei nu pot lupta decât alături de Șacal, toată viața. Tu nu-i cunoști.

— Nici tu. Ascultă ce spune nevastă-ta. Acum, întoarce-te în casă și lasă-mi scris tot ce ai aflat... Și, Jason, ar mai fi ceva. Sper din tot sufletul să găsești soluția – o soluție în numele nostru, vreau să spun, pe Tranquility Isle. Fiindcă luând în calcul toate aspectele, inclusiv viața mea, nu mai pot ține doar pentru noi tot ce-am descoperit despre Meduza. Sper că-ți dai și tu seama.

— Doar mi-ai promis!

— Treizeci și șase de ore, Delta.

În păduricea care se întindea la marginea șoselei, chiar lângă proprietatea generalului Swayne, stătea chircit pe vine, cu fața lipită de gardul din sârmă, un bărbat rănit care încerca, înspăimântat să se ascundă. Studie atent silueta bărbatului înalt care se desena perfect în lumina puternică a farurilor, și îl urmări cum urcă în mașina poliției, apoi coboară greoi, dând semne de nervozitate, mulțumindu-le poliștilor. Nu îi lăsase să intre pe proprietate.

Ucigașul auzise pronunțându-se un nume: Webb.

Era suficient. Pentru cei din Șerpoaica era suficient.

CAPITOLUL XV

— Numai Dumnezeu știe cât te iubesc! spuse David Webb vorbind din cabina telefonică aflată în sala de așteptare a aerodromului particular din Reston, Virginia. Cel mai greu mi-a fost până am apucat să vorbesc cu tine, să te aud pe tine spunându-mi că sunteți bine.

— Și ce crezi că am simțit eu, iubitule? Alex mi-a spus că linia a fost întreruptă și că trimite poliția să vadă ce e cu tine; iar eu mi-am zis că trebuie să trimită toată armata.

— În momentul ăsta nimeni nu trebuie să știe nimic, nici poliția și nici oficialitățile. Bine că a apucat să-mi promită o păsuire de treizeci și șase de ore... Numai asta ne lipsea, tocmai acum când Șacalul sosește în Montserrat.

— David, ce se-ntâmplă? Alex a pomenit ceva de Meduza..

— E-o varză și el are dreptate, trebuie să spună mai sus. El, nu noi. Noi ne ținem deoparte. Cât mai departe.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Marie întrebarea. Ce legătură poate fi între Meduza și restul?

— E vorba de o nouă Meduză – ramificație a celei vechi, dar e o organizație tentaculară mult mai extinsă și mai puturoasă. Aștiaucid, înțelegi? Ucid. Am văzut astă-seară cu ochii mei. Unul dintre

pistolarii lor a încercat să mă omoare după ce a tras în Cactus. Slavă Domnului, trăiește – și a ucis două suflete nevinovate.

— Doamne Sfinte! Alex mi-a povestit de Cactus când m-a sunat, dar nimic mai mult. Ce e cu unchiul Remus?

— Scapă. Doctorul Agenției a venit imediat și i-a luat pe el și pe celălalt frate imediat.

— Frate?

— Îți povestesc când ne vedem. L-am lăsat pe Conklin acolo. Are să se ocupe el de tot; și de telefon. Îl sun când ajung pe Tranquility.

— Cred că ești istovit...

— Poate un pic obosit, deși nu-mi dau seama de ce. Cactus m-a bătut la cap să trag un pui de somn și cred c-am apucat să ațipesc vreo douăsprezece minute.

— Of, amărățul de tine.

— Îmi place tonul pe care-mi vorbești, spuse David. Și-mi place și ce spui, doar că nu sunt amărât. Ai avut tu grijă de asta acum treisprezece ani, la Paris. Marie nu ți răspunse, iar Webb se simți brusc învăluit de un straniu sentiment de neliniște.

— Ce-i? Ai pățit ceva?

— Nu-mi dau seama, răspunse rar Marie, cu vocea vibrând, dar nu tensionată de ardoarea sentimentelor ci de un gând care-i venise neașteptat în minte. Spuneai despre această nouă Meduza că e mare și urâtă și că a încercat să te omoare – adică ei au încercat să te omoare.

— Și n-au reușit.

— Și totuși, voiau să mori. De ce?

— Fiindcă am intrat acolo.

— Doar nu omori pe cineva doar pentru că-ți intră-n casă...

— S-au întâmplat atâtea lucruri greu de explicat în acea casă astă-noapte. Alex și cu mine am pătruns într-o zonă care ascunde multe secrete, iar pe mine m-au văzut. Ideea noastră a fost să-l atragem pe Șacal prin intermediul unor bandiți bogați și foarte celebri care au rămas în gașcă după vremurile bune petrecute la Saigon, adică aceștia trebuiau să-l angajeze să mă omoare. Era o strategie a naibii de întortocheată, da' uite că ne-a scăpat de sub control.

— Doamne, David. Tu chiar nu pricepi? Tu acum ești ținta lor! Or să te caute și-or să te prindă ei înșiși!

— Și cum s-o facă? Pistolarul ăsta pe care l-a trimis Meduza nu m-a văzut la față, doar m-a zărit alergând și era întuneric. Și apoi, habar n-au cum mă cheamă. Sunt o persoană fără identitate... Iar o persoană fără identitate nu poate fi găsită... Nu, Marie, dacă Șacalul apare în Montserrat, iar eu reușesc (și știu că voi reuși) atunci suntem liberi. Ca să citez pe cineva: „În sfârșit, liberi“.

— Simt cum ți se schimbă vocea!

— Ce să se schimbe?

— Nu, David, nu mă-nșel. Știu eu mai bine.

— Zău dacă pricep ce spui, rosti Jason Bourne. Mi se face semn dinspre pistă. Avionul e gata. Spune-i lui Johnny să-i închidă undeva pe bătrânii ăia, bine?

Știrea s-a răspândit ca vântul și ca gândul în Montserrat, picurând în șoaptă de pe buze înfiorate în urechea interlocutorului. Se petrecuse ceva cumplit pe insulița aceea din larg, *Tranquility*... „Ce vremuri, *mon!*“... „Năpasta de *obeah* a trecut peste Antile venind din Jamaica și a adus moarte“... „Și pereții improșcați cu sânge, *mon*, blestemul s-a abătut asupra familiei unui animal“... „Ssst! Era parcă ceva cu o pisică și cu puii ei“...

Dar mai erau și alte glasuri: „Sfinte Dumnezeule! Nu mai trăncăniți atât. O să se ducă vorba și o să stricăm și bruma de turism pe care am încropit-o!“... „E prima oară când aud că se-ntâmplă așa ceva pe-aici – e doar un incident izolat, sigur legat de droguri aduse de pe altă insulă!“... „Ai dreptate, *mon!* Am auzit c-ar fi vorba de un demon îndopat cu droguri“... „Iar eu am auzit că a venit o șalupă din larg și l-a luat. Deci, nu mai e aici“... „Părerea mea e c-am face bine să nu mai comentăm. Ți-aduci aminte ce-au pățit cei din Virgine? Cu masacrul de la Fountainhead? S-au zbatut ani de zile să se pună iar pe picioare. Ia taci!“

Și o singură voce:

— Tărășenia asta e cu dus și-ntors, domnule, ascultați-mă pe mine. Și, dacă ține figura, numai de noi o să se vorbească în Indiile de Vest, eroii Caraibilor. O să fie al naibii de bine pentru imaginea noastră. Legalitate și ordine și tot tacâmul.

— Slavă Cerului! De fapt, a murit cineva?

— Doar o persoană. O femeie care încerca să ia viața cuiva.

— O femeie? Sfinte Dumnezeule, nu vreau să știu nimic până nu se sfârșește nebunia asta.

— Poate ar fi mai bine pentru dumneavoastră să refuzați orice discuție. Știți, fără comentarii.

— O idee extraordinară. O să ies cu șalupa în larg. Peștii mușcă bine după furtună.

— O idee excelentă, sir. Iar eu am să rămân lângă radioemițător să vă țin la curent cu evenimentele.

— Poate că nu e bine să procedezi așa. În definitiv, de pe insulă se poate intercepta orice convorbire.

— Numai în sensul că aș dori să vă anunț când să vă întoarceți, adică la momentul culminant, știți, să vă faceți o apariție impresionantă.

— Da, cum să nu. Te-ai gândit foarte bine, Henry.

— Mulțumesc, domnule guvernator.

Era zece dimineața și se strângeau în brațe cu înverșunare, pătimaș, gustând din plin această clipă în care se regăsiseră și erau din nou împreună, singuri, fără a fi amenințați de nimeni și nimic,

consolați la gândul că știau lucruri pe care Șacalul nu avea de unde să le știe. Iar siguranța aceasta, mai cu seamă, le dădea speranțe și curaj. Totuși, era doar un avantaj, nu și o garanție, cel puțin nu atâta vreme cât umbra Șacalului se ridica între ei. Jason și John St. Jacques s-au arătat neînduplecați: Marie și copiii vor fi trimiși pe Insula Basse-Terre din Guadelupa; și vor rămâne acolo împreună cu doamna Cooper, menajera familiei Webb, o negresă prin venele căreia curgea sânge regal; îi va trimite sub pază strașnică, până va veni vremea să fie rechemati pe Insula Montserrat. Marie se opusese din răspuțeri ideii, însă obiecțiile ei au rămas fără ecou. Întâmpină un zid de tăcere, iar soțul ei îi comunică hotărârea pe un ton glacial, aproape cu brutalitate.

— Plecați fiindcă eu am treabă. Nu are rost să mai discutăm.

— E ca-n Elveția... Ca la Zürich! Nu, Jason?

— Crezi ce vrei, îi răspunse Bourne, preocupat.

Cei trei adulți se aflau pe ponton, iar pe apă se legănau dinaintea lor, aproape atingându-se, două hidroavioane. Unul îl adusese pe Jason direct din Antigua, iar celălalt fusese alimentat pentru plecare și urma să-i ducă pe Marie, doamna Cooper și copiii în Guadelupa.

— Hai, grăbește-te, Marie, adăugă Bourne. Mai am ceva de rezolvat cu Johnny și după aceea mă duc să le pun la frigare pe lepădăturile alea două.

— Nu sunt lepădături, David. Datorită lor suntem acum în viață.

— De ce? Fiindcă s-au speriat și-au dat fuga în brațele voastre să-și scape fundul?

— Nu-i drept.

— Ba-i drept fiindcă spun eu. Și vor rămâne niște ticăloși nenorociți până mă conving de contrariu. Tu nu știi de ce sunt în stare bătrânii Șacalului. Eu însă îi cunosc. Spun ce le trece prin minte, fac orice, te mint în față, dau fuga până-n iad și-napoi și dacă întorci o clipă capul îți vără cuțitul în spate. Îi aparțin în totalitate – cu trupul, mintea și ce le-a mai rămas din suflet – Șacalului... Și-acum, e timpul să pleci. Te așteaptă avionul.

— Pe copii nu vrei să-i vezi? Să-i spun lui Jamie...

— Nu, nu e vreme de așa ceva! Condu-o tu, Johnny. Eu vreau să verific plaja.

— Nu mai ai ce verifica, David. Am făcut-o eu înaintea ta, spuse St. Jacques pe un ton ușor înțepat.

— Îți spun eu dac-ai făcut-o sau nu, îi trânti Bourne cu o căutătură cruntă și, dând să pornească pe plajă, adăugă pe un ton ridicat, fără să se uite în jur: Am vreo sută de întrebări pentru tine și sper să cunoști răspunsul.

Iritat, St. Jacques făcu un pas înainte, gata să-i dea replica, însă sora lui îl temperă cu un gest.

— Lasă-l, frățioare, spuse Marie așezându-și mâna pe brațul

lui. E înfricoșat.

— Ce face? E-un ticălos nenorocit și încăpățânat, asta e!

— Da, știu.

— E străinul de care vorbeai ieri, acasă? Își întreabă fratele sora.

— Da, numai că acum e mai rău. Tocmai de aceea îi e frică.

— Nu înțeleg.

— A-mbătrânit și el, Johnny. Are cincizeci de ani și se-ntreabă dacă mai poate face ce-a făcut altădată, cu mulți ani în urmă – în război, la Paris, în Hong Kong. Nu pricepi că gândurile astea îl macină, îl mănâncă de viu fiindcă acum e conștient că trebuie să fie mai bun ca niciodată?

— Eu am încredere în el.

— Știu și eu că va fi cel mai bun. Pentru că îl susține o cauză mai mult decât bună. Știi, demult, și-a pierdut soția și doi copii. Nu și-i mai amintește, însă ei sunt miezul frământărilor sale. Mo Panov e convins că asta-i motivul, iar eu îi dau dreptate... Și-acum, după ani și ani, a doua lui soție și copiii lor sunt din nou în pericol, amenințați cu moartea. Gândește-te și tu că e gata să explodeze.

Deodată răzbătu până la ei, de la o sută de metri depărtare unde se afla, vocea puternică și furioasă a lui Bourne, acoperind șoapta molcomă a vântului:

— Ce dracu', spune-i Mariei să se grăbească odată!... Iar dumneata, domnule Știe-Tot, află că am găsit un recif sub care se odihnește liniștit un banc de nisip. Pe asta l-ai văzut când ai verificat plaja? Ți-a dat de gândit?

— Un banc de nisip? Ce dracu' mai vrea și asta?... Vai, Doamne! Am înțeles!

— Eu nu, spuse Marie îndreptându-se cu fratele ei spre hidroavion.

— Insula e înconjurată de recife de coral în proporție de optzeci la sută, adică nouăzeci și cinci la sută din suprafața plajei este apărată. Coralii sparg valurile înainte de a ajunge la țărm și de aceea nu avem surf aici. De aceea i se spune insulei Tranquility¹.

— Și ce-i cu asta?

— Dacă cuiva i-ar veni ideea să se apocie de insulă cu un submarin, n-ar avea nici o șansă să ajungă la țărm teafăr din pricina vârfulor ascuțite de coral. Ar reuși numai dacă s-ar așeza pe un banc de nisip de unde să țină plaja și pe paznici sub observație, iar la momentul potrivit să se strecoare afară din sbmarin și, rămânând ascuns în apă să-i pândească pe paznici până se întorc. La asta chiar că nu m-am gândit.

— Uite că el s-a gândit, frățioare.

¹Tranquility = liniște în limba engleză (n. trad.).

Bourne se sprijinea de colțul biroului și îi fixa pe cei doi bătrâni așezați cuminte pe canapea, în timp ce cumnatul său stătea în picioare lângă fereastra dinspre plajă a vilei nelocuite.

— Ce motive aş avea... am avea să vă mințim, *monsieur*? întrebă marele erou francez.

— Totul sună ca într-o farsă franțuzească. Nume diferite, dar asemănătoare; se deschide o ușă în timp ce alta se închide, personaje purtând măști ies din scenă pentru a-și face imediat apariția din alt colț altele, care nu se deosebesc prin nimic de primele. Pute de la o poștă, stîmpați domni.

— Înțeleg că i-ați studiat pe Molière și pe Racine...?

— Viața m-a învățat să nu mă încred în coincidențe stranii. Observ că ele apar mai cu seamă în preajma Șacalului.

— Eu nu cred că semănăm prea mult, fizic vorbind, interveni judecătorul din Boston. Poate doar ca vârstă. Se auzi deodată soneria telefonului, iar Jason întinse mâna și răspunse aproape imediat.

— Da?

— Am confirmarea de la Boston, spuse Conklin. Numele lui e Prefontaine, Brendan Prefontaine. Fost judecător federal al Tribunalului Districtual, ajuns pe banca acuzaților din pricina unei învârteli guvernamentale și condamnat pentru proastă conduită în exercitiul funcțiunii — a se citi că i-a plăcut să ia mită. A fost condamnat la douăzeci și unu de ani de pușcărie din care a efectuat zece, suficient cât să-l spulbere de pe orbită. E ceea ce se cheamă un alcoolic care se ține pe picioare, adică apt de muncă, o figură bine cunoscută prin mahalalele din Bean Town¹, însă un personaj inofensiv. De fapt, se poate spune, chiar îndrăgit de mulți. Când e treaz se pare că e scriitor, iar din câte am aflat, multe figuri dubioase au scăpat basma curată sau au primit pedeapsă minimă fiindcă el le-a acordat consultații avocaților respectivilor. Poate fi caracterizat drept avocat de clasă care operează din culise, în cazul lui culisele fiind cărciumile, tripourile și casele de toleranță... Știi că am fost dedată și eu la băutură, dar mic tipul mi se pare verde. Se ține mai bine decât mine.

— Numai că tu te-ai lăsat de băut.

— Dacă mă înfrânam și eu mai bine în zona aceea crepusculară, poate că nu mă lăsam. Să știi că siropul de struguri are savoarea lui.

— Ce știi despre clientul lui?

— Oricât ar părea de ciudat, fostul nostru judecător a fost conferențiar la Facultatea de Drept de la Harvard, unde l-a avut student doi ani pe Gates. Nu încapă nici o îndoială. Prefontaine îl cunoaște pe omul nostru. Ai încredere în el, Jason. N-ar avea interes să te mintă. Voia și el un ban în plus.

¹ Bean Town — poreclă a orașului Boston (n. trad.).

— Îl urmărești în continuare pe clientul respectiv?

— Cât mă ține piciorul meu de lemn. E singura verigă de legătură cu Carlos... Meduza a fost o pistă falsă, o încercare nereușită a tâmpitului domn general de la Pentagon de a-i vâri pe gât lui Gates un anume domn care, chipurile, trebuia să lucreze pentru el.

— Ești sigur că-i vorba numai de-atât?

— Acum sunt convins. Gates lucrează în calitate de expert juridic pe lângă o firmă de consultanță – și e gras plătit pentru asta – care apără interesele unei megacorporații luată în vizor. Nici măcar nu a stat de vorbă cu Swayne, ceea ce, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi dovedit că este mai prost decât generalul. Și nu e cazul.

— Asta deja nu mai e treaba mea, prietene. Dacă lucrurile evoluează după cum mi-am propus eu, sper să nu mai aud în viața mea de Șerpoaică. Dacă stau bine să mă gândesc, nici nu cred să fi auzit vreodată de ea.

— Îți sunt recunoscător că mă lași pe mine cu beleaua pe cap... și, dintr-un anumit punct de vedere, să știi că vorbesc serios. Apropo, îți amintești de caiețelul ăla de exerciții pe care l-ai recuperat de la handicapatul din Manassas? Ei bine, conține câteva chestii foarte interesante.

— Da?

— Fluturașii ăia trecuți în registrul de la Hotelul „Mayflower“, ăia care au aterizat la Philadelphia la interval de opt luni și tot la opt luni s-au nimenit să tragă la același hotel. Îți ții minte, da?

— Cum să nu.

— Numele lor sunt trecute în albumul de amintiri al lui Swayne. N-au nici un fel de legătură cu Carlos, însă au cu Meduza. Erau niște simpli curieri care se prezentau, fiecare, cu bucățica de informație.

— Nu mă interesează. Folosește-te sănătos de ce-ai aflat.

— Exact asta o să facem. Peste câteva zile carnețelul ăsta o să fie cea mai căutată cârtică din cartier.

— Mă bucur pentru tine, dar acum am treabă.

— Refuzi să fii ajutat?

— Absolut. Asta aștept de treisprezece ani încoace. Ți-am spus de la bun început: scorul e unu la unu.

— Mutarea *Lună plină*, nesăbuitule ce ești?

— Ba nu. E o adaptare logică a unui joc pentru intelectuali, adică șahul, în care cel care întinde capcanele fără ca adversarul să se prindă va ieși învingător, iar eu i-am pregătit o cursă și anume identică cu cea pe care a elaborat-o el. Vă mirosi altă abatere de la regula jocului.

— Cred că te-am antrenat prea bine, profesore.

— Îți mulțumesc pentru compliment.

— Vânătoare bună, Delta.

— La revedere.

Bourne închise telefonul și reveni la cei doi bătrâni ghemuiți unul într-altul pe canapea, care-l priveau cu o curiozitate fâșișă, dar

cu un aer abătut.

— Tocmai ai trecut cu bine examenul, domnule judecător, îi spuse el lui Prefontaine. Iar ție, „Jean Pierre”, ce-aș putea să-ți spun? Soția mea, care printre altele a recunoscut că ai fi omorât-o fără să clipești măcar, mi-a spus că ar trebui să am încredere în tine. Ți se pare ciudat că nu mai înțeleg nimic?

— Sunt ceea ce sunt și am făcut ceea ce am făcut, rosti cu demnitate fostul judecător. Însă consider că distinsul meu client a exagerat într-o oarecare măsură. Deci angusta sa persoană trebuie făcută praf și pulbere.

— Eu nu pot să mă exprim în cuvinte atât de alese ca proaspăta și crudita mea rudă, adăugă eroul Franței împovărat de ani. Însă știu precis că trebuie să punem capăt acestor crime. Este ceea ce-a încercat să-mi transmită soția mea. O să spunei poate că sunt ipocrit, și mă văd obligat să vă dau dreptate fiindcă și eu am comis crime în viața mea, deci am să precizez că *acest soi* de crime trebuie să înceteze. Aici nu mai este vorba de aranjamente, de înțelegeri sau contracte, ci de răzbunarea unui om cu mintea bolnavă care cere sus și tare moartea inutilă a unei mame și a copiilor ei. Și-atunci, care e câștigul?... Nu, eu cred că Șacalul a împins lucrurile prea departe. Deci, Șacalul trebuie oprit.

— E cel mai rece și mai ticălos raționament pe care l-am auzit vreodată! strigă indignat John St. Jacques vorbind de la fereastră.

— Cred că ți-ai ales foarte bine cuvintele, spuse fostul judecător adresându-se criminalului din Paris. *Très bien*.

— *D'accord*.

— Probabil că mi-am ieșit complet din minți dacă vă accept lângă mine, interveni Jason Bourne furios. Dar presupun că nu am de ales în acest moment... Domnilor, este unsprezece și jumătate. Timpul ne presează.

— Ce anume?

— Ceea ce se va petrece în următoarele două, cinci, zece sau douăzeci și patru de ore. Mă-ntorc cu avionul la Blackburne și acolo mă voi da în spectacol jucând rolul soțului îndurerat care a aflat că i-au fost uciși soția și copiii. Vă asigur că n-o să-mi vină greu. Am să fac tămbălău mare... voi cere să mi se pună imediat la dispoziție un avion pentru Tranquility, iar când ajung aici să găsesc trei sicrie de brad frumos aliniate la debarcader, în care se presupune că s-ar afla trupurile neînsuflețite ale soției și copiilor mei.

— Totul așa cum ar fi trebuit să fie, îl întrerupe francezul. *Bien*.

— Foarte *bien*, aprobă Bourne. Voi insista să fie deschis unul dintre ele, după care voi începe să plâng sau voi leșina, sau amândouă deodată, ce-mi vine mai repede în minte, astfel încât cei care se află pe chei să nu uite niciodată scena. St. Jacques va trebui să-mi ofere tot sprijinul său susținându-mă și încercând să mă liniștească – ai grijă, Johnny, să fii convingător – iar în final voi fi condus mai mult

pe sus la una din vile, de fapt cea de pe cărarea dinspre est, de lângă scara care duce jos, pe plajă... Iar din acel moment, începe pândă.

— Îl așteptăm pe acest Șacal? Întrebă bostonianul. Adică să știe unde te afli?

— Bineînțeles că va ști. O mulțime de lume, inclusiv angajații stațiunii, toți vor vedea unde am fost condus. Iar el o să afle imediat; e joacă de copil pentru el.

— Deci îl veți aștepta, *monsieur*? Și credeți că monseniorul are să cadă într-o asemenea cursă? Bine, dar e *ridicule*!

— Nici vorbă, *monsieur*, replică Jason calm. Mai întâi de toate că eu nu voi fi acolo, iar până să descopere, câștig timp și-l găsesc eu pe el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum? aproape că țipă St. Jacques.

— Pentru că sunt mai bun ca el, îi răspunse Jason Bourne. Întotdeauna am fost.

Scenariul s-a desfășurat conform planului, iar personalul de pe aeroportul Blackburne din Montserrat încă mai clocotea de indignare amintindu-și de americanul înalt care le trântise ocări în față acuzându-i pe toți de a se fi făcut vinovați de crimă, de a fi stat cu brațele încrucișate, fără a mișca un deget, când soția și copiii lui au fost asasinați de teroriști – de a fi toți niște ciori împuțite care se complăcuseră să sprijine prin pasivitatea lor niște ticăloși de ucigași cu simbrie! Locuitorii insulei erau deci pe bună dreptate furioși dar, în același timp, se simțeau profund jigniți. Nu ripostaseră fiindcă nu puteau pricepe chinurile sufletești prin care trecea; dar erau ofensați fiindcă nu înțelegeau în ruptul capului de ce îi acuza pe ei, pe deasupra folosind și asemenea epitete urâte, vorbe pe care nu le folosiseră niciodată adresându-li-se. Să fi fost până la urmă acest *mon* atât de bun, cumnatul putred de bogat al veselului și sociabilului Johnny St. Jay, așadar acest bogat prieten al lor care investise atâta amar de bani în Tranquility Isle, un dușman și nu un prieten? Era până la urmă un împuțit de alb care îl acuza pe ei de fapte pe care nu le comiseră doar pentru că aveau pielea închisă la culoare? Urâtă dilemă, *mon*. Făcea, probabil, și asta parte din toată nebunia, se lega de acest *obeah* care le fusese trimis de peste mare tocmai din Jamaica, să le distrugă insula? Nu-l scăpați din ochi, fraților. Fiți cu ochii pe el, să nu vă scape un gest. Poate e și el o calamitate, nu una naturală ca uraganele care vin din est sau sud, însă una care sigur e distrugătoare. Nu-l slăbi din ochi, *mon*. Furia lui poate să ne aducă numai necazuri.

Așa încât nimeni nu l-a scăpat din ochi – persoane în uniformă, civili sau autorități – după cum le promisese destul de nervos Henry Sykes de la reședința guvernatorului. Iar cercetările oficiale s-au desfășurat sub comanda lui, adică au fost discrete, amănunțite – și inexistente.

Bourne s-a purtat încă și mai urât când a ajuns pe debarcaderul de pe Tranquility Isle, în sensul că și-a lovit cumnatul, pe atât de

blândul și amabilul Saint Jay care, ce să faci săracul, a trebuit să-l pocnească și să-l ducă pe sus până la cea mai apropiată vilă. Apoi iute s-a prezentat în fața vilei o cohortă de servitori aducând tăvi gemând de gustări și băuturi răcoritoare pe care, neîndrăznind să le ducă în casă, au preferat să le lase pe treptele de la intrare. O suită de vizitatori aleși cu mare grijă s-au prezentat îndată să-și exprime sincerele condoleanțe, printre aceștia însuși locțiitorul guvernatorului în uniformă de paradă, ca expresie a durerii profunde pe care o împărtășea Coroana Britanică. Iar un bătrân veteran care cunoștea prea bine atrocitățile din timpul războiului a insistat să-l vadă neapărat pe soțul și tatăl îndurerat, însoțit și susținut de o infirmieră îmbrăcată în uniformă, cu bonetă și vâl negru tras pe ochi. Iar doi canadieni, oaspeți ai hotelului, buni prieteni cu proprietarul – care asistaseră în urmă cu mulți ani la serbările de inaugurare a stațiunii – și ei au insistat să-i prezinte condoleanțe și să-i ofere tot sprijinul și compasiunea în nenorocirea care îl lovise atât de crunt. John St. Jacques i-a lăsat pe cei doi să intre, sugerându-le însă să nu zăbovească prea mult și să aibă toată înțelegerea pentru cumnatul lui care va sta într-un colț retras al salonului cufundat în beznă, cu draperiile complet trase.

— E oribil și atât de absurd, rosti cu blândețe vizitatorul din Toronto adresându-se umbrei care ședea în fotoliul din celălalt capăt al încăperii. David, sper că ești credincios. Eu cred în Dumnezeu. Numai credința te ajută în momente grele. Acum, cei dragi au ajuns în brațele lui Cristos.

— Mulțumesc.

O boare ușoară adie dinspre mare și ridică un colț al draperiilor lăsând să pătrundă pentru o clipă o rază de soare. Fu de-ajuns.

— Ia stați așa, rosti celălalt canadian. Dar nu ești... Dumnezeu, tu nu ești David Webb! Dave are...

— Mai încet, îi spuse St. Jacques pe un ton autoritar, blocând ușa cu spatele.

— Johnny, doar știi că am fost la pescuit cu Dave și-am stat în larg șapte ore. Ce Dumnezeu, doar știu cum arată!

— Taci din gură! spuse proprietarul lui Tranquility Inn.

— Dumnezeu mare! rosti locțiitorul Guvernatorului Coroanei din Insula Montserrat cu accentul său britanic.

— Ascultați-mă cu atenție. Amândoi, spuse St. Jacques tâșnind de lângă ușă și așezându-se ca o pavăză între cei doi canadieni și ocupantul fotoliului din fundul camerei. Mai bine nu vă lăsam să intrați, dar acum asta e, nu mai am ce face... Credeam că o să dați mai multă greutate poveștii, încă doi martori oculari care întăresc cele întâmplate în caz că vă ia cineva la întrebări. Ceea ce sigur o să se întâmple, iar voi exact asta o să faceți. Ați vorbit cu David Webb și i-ați prezentat condoleanțe lui David Webb. Ați băgat bine la cap?

— Păi cum o să-mi intre în cap dacă nu înțeleg nimic? obiectă vizitatorul care vorbise despre puterea credinței. Cine dracu' mai e și

ăsta?

— Este locțiitorul guvernatorului, îi răspunse St. Jacques. Vă spun toate astea ca să înțelegeți mai bine...

— Cine, militarul ăla cu galoane care a apărut în uniformă de paradă cu un pluton de soldați negri după el? Întrebă oaspetele care pescuise cu David.

— Printre altele este și aghiotant de General de brigadă...

— Bine, dar l-am văzut pe nenorocitul ăla când ieșea de aici, protestă pescarul amator. Din sufragerie, l-am văzut cu toții când pleca! Era francezul ăla bătrân și cu sora...

— Pe altcineva ați văzut ieșind. Un bărbat care purta ochelari de soare.

— Webb...?

— Domnilor! spuse locțiitorul guvernatorului ridicându-se din fotoliu, cu hainele pe care le purtase Jason Bourne în drum spre Tranquility atârându-i pe el. Sunteți bineveniți ca oaspeți ai acestei insule însă, în calitate de supuși britanici, aveți obligația de a vă supune orbește hotărârii Coroanei dacă declară stare de necesitate. Ori vă supuneți, ori vă arestăm.

— Hei, Henry, ia-o mai ușurel. Sunt prieteni...

— Prietenii nu-i fac „nenorociți” pe generalii de brigadă...

— Ba da, dacă ai fost un amărât de caporal, domnule general, interveni cei cu credință în Dumnezeu. De fapt, prietenul meu aici de față n-a vorbit serios. Cu mult timp înainte ca armata canadiană să-și dea seama că are nevoie de inginerii din compania lui, a fost și el o biată cătană la infanterie de care trăgeau toți în dreapta și-n stânga. Întâmplător, vorbesc despre compania lui! N-a făcut carieră militară în Coreea.

— Hai să nu mai dăm atâta din gură, îi tăie vorba partenerul de pescuit al lui Webb. Deci. Am fost aici și l-am văzut pe Dave? Corect?

— Corect. Mai mult de-atât nu vă pot spune.

— Nici nu-i nevoie, Johnny. Dave are probleme, deci spune, cum îl putem ajuta?

— Cu nimic. Cu absolut nimic. Doar ținându-vă de programul distractiv pe care vi-l oferim la Tranquility. Sper că-ați primit câte un exemplar acum o oră?

— Mai bine spune-ne tu, rosti canadianul cu frica lui Dumnezeu. Eu nu-mi pierd niciodată vremea cu prostiile alea de-a „ora veselă”...

— Vă oferim un cocteil – sigur, noi facem cinste – și apoi a fost invitat un meteorolog de la stația de pe Insula Leeward să vă vorbească două-trei minute despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Furtuna? Întrebă pescarul amator, în tinerețea lui fost caporal amărât, acum patronul celei mai importante companii de proiectare din Canada. N-a fost decât o furtună. Ce altceva ar mai putea să ne explice?

— Păi, știi și cu? De pildă, ce provoacă furtunile; sau de ce se

opresc, ce să faci în asemenea situații și cum să-ți învingi frica. Asta în linii mari.

— Deci vrei să ne strângem cu toți acolo, da?

— Exact.

— Și asta are să-l ajute pe Dave, da?

— Exact.

— Atunci îți garantez că toată gașca o să fie în păr.

— Îți mulțumesc, dar cum?

— Pun și eu în circulație un fluturaș prin care anunț că Angus MacPherson McLeod, președintele lui All Canada Engineering, va oferi în cursul orei vesele un premiu de zece mii de dolari celui care va pune cea mai inteligentă întrebare. Ce părere ai, Johnny? Ascultă-mă pe mine, pe bogați îi înduioșezi numai dacă le oferi ceva necerându-le nimic în schimb.

— Te cred pe cuvânt, mormăi St. Jacques.

— Haide, îi spuse McLeod prietenului său din Toronto. Să ne fâțăm cu lacrimi în ochi și să-mprăștiem vorbe. Iar după aia, băi cizmă de colonel – dacă asta ai fost, tâmpitule – peste vreo oră sau două toată lumea o să vorbească doar despre cei zece mii de dolari și cina aia grozavă pe care au câpătat-o pe gratis. La mare, coeficientul de receptivitate la necazurile altora se rezumă la două minute dacă e frumos afară, iar dacă plouă, la patru. Ascultă-mă pe mine, că am calculat pe computer... Johnny, în seara asta o să ai un zaiafet pe cinste.

McLeod le întoarse spatele și porni spre ușă.

— Scotty! strigă după el celălalt canadian urmându-l. Iar bați câmpii! Coeficient de receptivitate, două minute, patru minute, computere... nu cred o vorbă!

— Serios? spuse Angus cu mâna pe clanță. Da-n zece mii de dolari, crezi?

— Bineînțeles.

— Vezi? Fii cu ochii pe mine că începe prognoza pieței... Țsta e un motiv pentru care am ajuns să fiu patronul companiei. Și acum, vei vedea în ochii mei lacrimi sincere. Încă un motiv pentru care am ajuns patronul companiei.

Într-o cameră cufundată în beznă, folosită pentru depozitarea a diverse obiecte și aflată la etajul trei al clădirii principale din satul de vacanță Tranquility Inn, Bourne, care își lepădase între timp vestonul de militar, și bătrânul erou francez ședea pe două scăunele așezate lângă fereastră și țineau sub observație potecile dinspre est și vest ce coborau spre țărm. Bungalourile se întindeau de o parte și de alta a treptelor de piatră care duceau pe plajă și la debarcader. Fiecare ținea la ochi câte un binoclu puternic, urmărindu-i pe cei care se plimbau pe alei, care circulau în sus și-n jos pe scara cu trepte de piatră. Pe pervaz era așezat un radioemitter portabil pe care Bourne îl plasase la îndemână.

— Nu-i prea departe, șopti Fontaine.

— Cum? Sări ca ars Bourne luându-și binoclul de la ochi și răsucindu-se spre bătrân. Unde? Spune-mi, unde?

— Nu se vede, *monsieur*, dar e pe aproape.

— Ce vrei să spui?

— O simt. Ca un animal care presimte apropierea furtunii. O porți în dumneata. Frica.

— Nu-i prea clar.

— Pentru mine este. Poate dumneata nu înțelegi. Cel care a cutezat să-l înfrunte pe Șacal, bărbatul cu atâtea fețe. Cameleonul, așadar asasinul cunoscut sub numele de Jason Bourne, nu se lăsa copleșit de frică – nouă cel puțin așa ni s-a spus. Era mânat de un curaj nebun care izvora din forța lui interioară.

— Înseamnă că nu vi s-a spus adevărul, șopti Jason zâmbind amar. Ei bine, o părticică din acel bărbat trăiește cu o frică animalică pe care puțini oameni o cunosc.

— Îmi vine greu să cred, *monsieur*...

— Ba să crezi. Fiindcă eu sunt acel bărbat.

— Chiar ești, domnule Webb? Atunci nu-i greu de înțeles. Te străduiești să-ți asumi dublura din cauza fricii de care vorbeam?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am de ales? Îi spuse Dayjd Webb bătrânului privindu-l în ochi.

— Nu-i adevărat. De pildă ai putea dispărea o vreme, împreună cu familia dumitale. Ați putea trăi liniștiți și în deplină siguranță, departe de toate astea – guvernul dumitale s-ar îngriji de tot.

— Mă va urmări; are să vină după noi oriunde ne-am ascunde.

— Cât timp? Un an? Optsprezece luni? În nici un caz n-ar dura doi ani fiindcă e bolnav, întregul Paris o știe, adică Parisul meu. Ținând cont de cheltuielile enorme și de complexitatea situației – mă refer la osteneala pe care și-o dă de a te prinde – îmi permit să afirm că aceasta va fi ultima tentativă a Șacalului. Renunță, *monsieur*. Du-te după soția dumitale în Basse-Terre și fugiți cu toții cât mai departe. Cât încă se mai poate. Lasă-l să se întoarcă la Paris cu mâinile goale și să moară acolo de ciudă. Nu crezi că ar fi o pedeapsă suficient de aspră pentru el?

— Nu. Nu se lasă și tot vine după mine – după noi! Trebuie să sfârșesc odată, să închei socotelile cu el aici, acum.

— Nu peste mult timp o voi urma pe soția mea. Deci, nemaiavănd nimic de pierdut, îți voi spune deschis că dezaprobat persoanele care gândesc ca dumneata, *Monsieur le Cameleon*, persoane cu care până mai ieri aș fi fost deplin de acord. Îți place sau nu, asta e părerea mea. Sunt convins că singura soluție este să pleci undeva cât mai departe – și poți s-o faci. Știi la fel de bine ca și mine că poți scăpa de Șacal, să-ți vezi de viața dumitale, dar că nu vrei s-o faci. Te oprește viermele care îți roade inima; de asta nu vrei să-ți faci o ieșire strategică din scenă, o soluție perfect onorabilă, fiindcă prin asta ai cruța vieți nevinovate. Familia dumitale e la adăpost, dar

uiți că mulți alții ar putea muri. Și nici măcar acest gând nu te oprește. Trebuie să câștigi...

— Isprăvește odată cu boscorodeala asta pseudopsihologică, îl întrerupsese Bourne ducând binoclul la ochi și concentrându-se asupra scenei care se desfășura afară, chiar sub fereastră.

— Deci am pus degetul pe rană, nu? spuse francezul studiindu-l atent pe Cameleon. Te-au pregătit prea bine, ți-au instilat, strop cu strop, personajul pe care urma să-l joci, până ai sfârșit prin a te confunda cu el. Jason Bourne se aruncă în luptă împotriva lui Carlos Șacalul, iar Bourne trebuie să câștige... Doi lei bătrâni. Și fiecare plânge de mila celuilalt gândindu-se la ce are să-i facă, amândoi măcinați de o ură înverșunată insuflată de strategii din cele două colțuri ale lumii, cărora puțin le pasă de urmările acțiunii lor. Câți oameni și-au pierdut până acum viața fiindcă s-au nimerit în calea voastră? Câți necunoscuți, bărbați și femei, au fost uciși până acum...?

— Taci odată! se răsti Jason la el încercând să alunge imaginile care îi invadaseră mintea, imagini de la Paris, chiar și din Hong Kong, Macao și Beijing, și mai recente scene de la Manassas. Prea multă moarte în jurul lui!

Deodată, ușa se dădu de perete, iar judecătorul Brendan Prefontaine dădu buzna în încăpere ca o furtună, găfăind și abia trăgându-și sufletul.

— E-aici, spuse bostonianul. Una din patrulele trimise de St. Jacques la o milă spre est... n-au reușit să stabilească legătura cu ei. St. Jacques a trimis după ei un paznic care tocmai s-a întors. Toți trei au fost uciși – cu câte un glonț în bregată.

— Șacalul! exclamă francezul. O *carte de visite* – provocarea... E stilul lui de a-și anunța sosirea.

CAPITOLUL XVI

Soarele ajunsese la chindie, un uriaș glob de foc imobil, suspendat în înaltul cerului de unde își trimitea sulilele dogoritoare pârjolind pământul. Iar atât de contestatul „studiu de calculator” pe care îl anunțase industriașul canadian Angus McLeod își găsi confirmarea. Deși de pe insulă plecase în grabă la bordul hidroavioanelor un număr destul de mare de perechi, totuși cei rămași au întărit justetea prognozei, iar coeficientul mediu de receptivitate la evenimente perturbante, deși nu celi anunțat, de două până la patru minute, nu a depășit totuși două ore. În timpul furtunii care izbucnise înainte de ivirea zorilor, se petrecuse un act cumplit de răzbunare, cel puțin așa aflaseră ei. Era vorba de un lup singuratic și niște bătrâni care aveau o vândă personală, dar ucigașul părăsise de mult insula. Însă după ce sicriile acelea îngrozitoare au fost duse de pe insulă și

șalupa care se zdrobise de țărnamă a fost remorcată spre Montserrat, dar mai ales, datorită mesajelor liniștitoare transmise prin stația locală și prezenței discrete permanente a paznicilor înarmați, în scurt timp se instaură o stare de normalitate – firește, nu complet, fiindcă printre ei se afla o persoană care își plângea morții. Totuși aceasta nu își făcuse apariția printre ei și, oricum, avea să plece curând. Și-apoi, în ciuda grozăviei acestei tragedii (așa li se relataseră lucrurile) – sigur, aici și zvonurile aveau rolul lor, în mare parte exagerate de locuitorii superstițioși ai insulei – tragedia nu li se întâmplase lor. Era doar un act de violență care nu îi viza direct pe ei, deci nu îi privea, iar viața trebuia să meargă înainte. La Tranquility Inn au rămas așadar șapte perechi.

— Ce Dumnezeu, plătim șase sute de dolari pe zi...

— Dar pe noi nu ne urmărește nimeni...

— Dă-o dracului, săptămâna viitoare o să intrăm noi în colimator.

Dacă vin ziariștii...

— Nu-ți bate capul, Shirley, nu vor da nume. Doar mi-au promis.

Și, o dată cu arșița amiezii, o pată minusculă și neînsemnată și, pentru o clipă, mânjită de sânge, de pe întinderea nesfârșită a Mării Caraibilor reveni la ambianța sa obișnuită, iar cu fiecare strat de emulsie de plajă aplicată pe piele și cu fiecare păhărel de punci aromat dat de dușcă, moartea fu curând dată uitării. Locul își pierduse ceva din farmec, însă valurile verzi-albăstrui continuau să se rostogolească molcom pe plajă, o invitație deschisă pentru înotători să se cufunde în mare spre a-și răcori trupurile încinse de unda primitoare. Și, încet-încet, peste Tranquility Inn se pogori din nou o stare de pace tihnită, deși mai puțin savuroasă decât înainte.

— Uite! strigă eroul Franței.

— Unde? aproape urlă Bourne.

— Cei patru preoți. Coboară pe potecă în șir indian.

— Sunt negri.

— Culoarea pielii nu are nici un fel de importanță.

— Când l-am văzut la Paris, în Neuilly-sur-Seine, era îmbrăcat în sutană.

Fontaine dădu deoparte binoclul și îl privi pe Jason.

— Era la „*Saint Sacrement*”?

— Nu-mi amintesc... Care dintre ei este Șacalul?

— Când l-ai văzut, atunci, era deghizat în preot?

— Ticălosul ăsta m-a văzut și el. Știa că știu cine este. Care dintre preoți?

— Nu se află printre ei, *monsieur*, rosti calm Jean Pierre, ducându-și iar binoclul la ochi. E o altă *carte de visite*. Lui Carlos îi place să anticipeze. Are un simț al proporțiilor extraordinar, e un adevărat maestru. Pentru el nu există cale dreaptă, trebuie să o ia întotdeauna pe ocolite, să lucreze pe mai multe planuri.

— Sună al naibii de oriental.
— Atunci înseamnă că ai înțeles. Și-a dat seama că nu ești în vilă, iar dacă nu ești, vrea să-ți transmită că știe.

— Neuilly-sur-Seine...

— Nu. De fapt acum nu știe precis. Atunci, la *Saint Sacrement*, era sigur.

— Și cum ar trebui să procedez?

— Dar Cameleonul ce crede că ar trebui să faci?

— În mod evident, nu trebuie să fac nici o mișcare, îi răspunse Bourne atent la scena de sub fereastră. Nu se va mulțumi cu o atitudine pasivă din partea mea fiindcă are prea multe îndoieli. O să-și repete în sinea lui „Nu, tipul poate mai mult decât atât. L-aș putea desființa aruncând vila în aer, deci trebuie să fie în altă parte”.

— Cred că nu greșești.

Jason se întinse și apucă radioemițătorul așezat pe pervaz. Apăsă pe buton și spuse:

— Johnny?

— Da?

— Îi vezi pe cei patru preoți negri de pe cărare?

— Da.

— Trimite un paznic să-i aducă în hol. Să le spună că patronul vrea să le vorbească.

— Hei, dar nu intră în vilă. Au trecut doar să se roage pentru cel lovit de soartă. M-a sunat din oraș vicarul, iar eu i-am spus că pot veni. Sunt OK, David.

— Sunt pe dracu', spuse Jason Bourne. Fă cum îți spun.

Cameleonul se răsuci pe scăunel, cătând spre obiectele aflate în încăpere. Se ridică și se îndreptă spre un șifonier cu oglindă în partea de sus a ușii. Scoase pistolul automat de la centiron, îl trânti de oglindă și o spurse, după care se aplecă și culse un ciob pe care i-l aduse lui Fontaine.

— La cinci minute după ce ies, semnalizează din când în când cu ciobul ăsta în soare.

— Am să stau ascuns lângă fereastră, lateral, *monsieur*.

— Bine gândit, spuse Jason reușind să surâdă. Constat că nu e nevoie să-ți dau sugestii.

— Iar dumneata ce-ai să faci?

— Ce face și el. Am să devin un turist din Montserrat în trecere pe la Tranquility Inn. Bourne întinse din nou mâna spre radioemițător, apăsă pe buton și transmise următoarele instrucțiuni:

Du-te la magazinul pentru bărbați din hol și cumpără-mi trei haine guayabera de culori diferite, o pereche de sandale, două sau trei pălării de pai cu bórul cât mai mare, un șort gri și altul cafeniu. Apoi, trimite pe cineva la magazinul cu echipament sportiv să ia o rolă cu fir de pescuit de o sută, un cuțit de răzuit solzi... și două rachete de semnalizare. Ne întâlnim aici în capul scării. Dă-i bătaie!

— Înseamnă că n-ai fost atent la ce ți-am spus, rosti Fontaine

lăsând binoclul și privindu-l pe Jason. *Monsieur le Cameleon* intră în acțiune.

— Intră în acțiune, îi răspunse Bourne așezând emițătorul la loc pe pervaz.

— Dacă moare vreunul dintre voi – sau amândoi – știi bine că în cursul luptei vor muri și alții, oameni nevinovați, măcelăriți...

— Nu din vina mea.

— Are vreo importanță? Crezi că victimelor sau familiilor lor are să le mai pese cine a fost de vină?

— Nu cu am ales locul și condițiile, bătrâne. Mi-au fost impuse.

— Dumneata le-ai putea însă schimba. Sau modifica pe ici, pe colo.

— Și el ar putea.

— Dar el nu are conștiință...

— Ce să-ți spun, ești mare autoritate în materie.

— Nu te contrazic, însă nu uita că am pierdut o ființă dragă.

Că poate tocmai de aceea încerc să fac apel la conștiința dumată, adică a lui Webb.

— Feriți-vă de reformatorii fățarnici, spuse Jason îndreptându-se spre ușă să ia tunică militară cu trese și galoane agățată în cuier alături de caschetă. Fiindcă, printre altele, sunt plicticoși de moarte.

— Nu crezi c-ar fi bine să-i ții sub observație pe preoți cât sunt reținuți? O să mai dureze ceva până vine St. Jacques cu obiectele pe care i le-ai cerut.

Bourne se opri din drum și se întoarse spre francezul vorbăreț fixându-l cu o privire glacială. Ar fi vrut să plece, să scape odată de bătrânul ăsta imposibil care trâncănea atâta, care spunea prea multe! Însă Fontaine avea dreptate. Trebuia să vadă ce se întâmplă jos. Unele lucruri minore – o reacție ciudată, complet neașteptată, o privire alarmată furișată într-o anume direcție – și gesturile mărunte, involuntare, aparent nevinovate puteau să indice firul nevăzut care avea în capăt fitilul și explozibilul. Fără a scoate o vorbă, Jason reveni la postul de la fereastră, luă binoclul și-l duse la ochi.

Un polițist îmbrăcat în uniformă roșu-cafenie a insulei Montserrat se apropia de alaiul bisericesc care se opri pe cărare. Părea vădit încurcat când se apropie și îi salută scurt din cap pe preoți făcându-le în același timp un semn politic de invitație spre ușile din sticlă de la intrare. Bourne le urmări pe rând reacția, trecând rapid binoclul de la un chip la altul, apoi se adresă încet francezului:

— Vezi ce văd și eu?

— Cel de-al patrulea preot, ultimul din șir, îi răspunse Fontaine. Pare speriat, ceilalți nu. Îi e frică.

— A fost cumpărat.

— Cu treizeci de arginți, îl aprobă francezul. Bineînțeles că ai să cobori și ai să-l iei în primire.

— Bineînțeles că n-am de gând să fac așa ceva, îl corectă

Jason. Și stă bine acolo unde e. Bourne înșfăcă emițătorul de pe pervaz. Johnny?

— Da?... Sunt în magazin. Urc în câteva minute.

— Îi cunoști pe preoți?

— Numai pe „vicar”. Mai vine să strângă bani. De fapt, nu sunt preoți, David. Sunt un fel de „pastori” în nu știu ce fel de sectă de-a localnicilor. Foarte credincioși și foarte activi.

— Vicarul e cu ei?

— Da. El merge totdeauna în frunte.

— Bine. A intervenit o ușoară schimbare... Lasă hainele la tine în birou și du-te la preoți. Vezi ce-i cu ei. Spune-le că nu știu care persoană importantă vrea să-i vadă și să le dea niște bani, să se roage.

— Ce?

— Îți explic mai târziu. Hai, mișcă-te. Ne vedem în hol.

— Adică la mine în birou. Hainele sunt la mine, știi.

— Le vine și lor rândul, ceva mai târziu, după ce scap de uniformă asta. Ai vreo cameră de filmat pe la tine prin birou?

— Trei sau patru. Turiștii sunt uituci de felul lor și...

— Pune-le la un loc cu hainele, îi tăie vorba Jason. Hai, mișcă-te odată! Bourne își vârfă emițătorul sub curea, dar se răzgândi imediat și i-l întinse lui Fontaine. Uite, Ține-l tu. Găsesc eu altul ca să ținem legătura... Ce se mai întâmplă pe jos?

— Preotul nostru speriat se uită în toate părțile. Acum se îndreaptă spre ușă. E de-a dreptul înspăimântat.

— În ce direcție se uită? întrebă Bourne înșfăcând binoclul.

— Lasă-l, că tot n-ai ce face cu el. Ți-am zis că îi joacă ochii în cap.

— Fir-ar să fie!

— Sunt la ușă.

— Mă-mbrac.

— Să te ajut, spuse bătrânul francez ridicându-se de pe scaunul și luând tunică și cascheta din cuier. Dacă ai de gând să faci ce îmi închipui eu, ai grijă și ține-te lângă perete; și nu cumva să te întorci cu spatele. Locuitorul guvernatorului e mai lat în umeri decât dumneata, așa că trebuie să aranjăm nițelul haina asta.

— Văd că te pricepi la cheștiile astea, spuse Jason desfăcând brațele și lăsându-se ajutat.

— Soldații germani erau mai grași decât noi, mai ales caporalii și sergenții. Ce vrei, aveam și noi trucurile noastre.

Și deodată, de parcă era pe punctul de a face un atac de cord, Fontaine tresări, își duse mâna la gât, apoi sări în fața lui Bourne.

— *Mon Dieu! C'est terrible!*... guvernatorul...

— Ce-i cu el?

— Guvernatorul Coroanei!

— Ce-i cu el?

— Pe aeroport. Totul s-a petrecut atât de iute! aproape că țipă

francezul. Și tot ce s-a-ntâmplat după aceea – soția mea, infirmiera... E inadmisibil din partea mea! De neiertat!

— Ce tot spui acolo?

— Tipul din vilă, ofițerul a cărui uniformă o porți. Este locțiitorul lui!

— Asta o știam.

— Dar ce nu știi, *monsieur*, este că instrucțiunile le-am primit – când am pus piciorul pe insulă – de la guvernator.

— Ce instrucțiuni?

— Cele transmise de Șacal! El este omul de legătură.

— O, Doamne! șopti Bourne repezindu-se la emițătorul pe care Fontaine îl lăsase pe scăunel. Trase o gură de aer și încercă să se adune. Johnny?

— Ce Dumnezeu mai vrei de la mine? Nu mai am mâini să car, mă îndrept spre birou, iar călugării ăia blestemați mă așteaptă în hol! Acum ce dracu' mai e?

— Calmează-te și ascultă-mă cu atenție. Cât de bine îl cunoști pe Henry?

— Sykes? Omul guvernatorului?

— Da. Eu am vorbit de câteva ori cu el, însă nu-l cunosc, Johnny.

— Îl cunosc cu foarte bine. Tu n-ai avea acum o casă și nici eu Tranquility Inn dacă n-ar fi fost el.

— Ține legătura cu guvernatorul? Vreau să spun, în acest moment, îl informează pe guvernator despre evoluția evenimentelor? Gândește-te bine, Johnny, e foarte important. În vilă e un telefon. Ar putea vorbi de acolo cu guvernatorul. Spune-mi, vorbește?

— Adică, cu Guvernatorul în persoană?

— Cu oricare din cei care lucrează la reședința oficială.

— Îți spun sigur că nu. E liniște și pace, nici măcar poliția nu știe ce se petrece. Și, oricum, guvernatorul i s-a prezentat o relatare destul de vagă, fără nume, fără nimic, două vorbe. A ieșit în larg și a declarat că nu vrea să știe nimic până nu se sfârșesc toate... Asta a fost ordinul lui.

— Normal.

— De ce te interesează?

— Îți explic mai târziu. Grăbește-te!

— N-ai vrea să renunți la placa asta?

Jason lăsă jos emițătorul și se întoarse spre Fontaine.

— Nu știe nimic. Guvernatorul nu este unul din soldații bătrâni ai Șacalului. E un alt soi de recrut, probabil ca și avocatul ăla din Boston, Gates, cumpărat sau șantajat, nu vândut trup și suflet.

— Ești sigur? Cumnatul dumitale e sigur?

— Tipul a ieșit cu barca în larg. I s-a explicat în linii mari cum stau lucrurile, însă asta-i tot. Iar el a dat dispoziție să fie informat după ce se încheie totul.

Francezul oftă din rărunchi.

— Asta e, mintea mea a început să scârțâie. Dacă-mi aminteam mai devreme, poate l-am fi folosit. Hai, tunica.

— Cum să-l fi folosit? Întrebă Bourne desfăcându-și iar brațele.

— S-ar fi retras la *gradins*, cum se spune?

— La peluză? Nu e o piesă din joc, e un observator.

— Am cunoscut mulți ca el. Își doresc să-l vadă pierzând pe Șacal. Și el vrea același lucru. Este singura lui porțiță de scăpare, însă e prea terorizat ca să ridice mâna împotriva Șacalului.

— Și-atunci, cum l-am putea convinge să ne ajute? Întrebă Jason încheindu-se la tunică în timp ce Fontaine îi potriveau centironul și strângea haina la spate.

— Tocmai *Le Cameleon* pune o asemenea întrebare?

— Am stat pe tușă o vreme.

— A, da, spuse francezul prinzând centironul. Iarăși vorbește cel la a cărui conștiință încercam să fac apel.

— Mai taci odată... Cum?

— *Très simple, monsieur*. Îi spunem că Șacalul a aflat despre trădarea lui – am să-i spun chiar eu. Cine altul e mai potrivit decât însuși emisarul monseniorului?

— Ești tare, spuse Bourne și își trase stomacul cât îl încheie Fontaine la bumbi și îi prinse galoanele pe umeri.

— Am învățat să supraviețuiesc. Nu sunt nici mai bun, nici mai prost decât alții – doar cu femeia mea am fost. Acolo eram mai tare decât toți.

— Cred că ai iubit-o foarte mult, nu-i așa?

— Dacă am iubit-o? Poate că m-am așteptat să se subînțeleagă pentru că nu-mi amintesc să i-o fi spus prea des. Pesemne a intervenit obișnuința, un fel de stare de tihnă la care ajungi după o viață întreagă petrecută alături de cineva, știi, nimic de felul marii pasiuni care-ți ia ochii. Atunci când nu mai e nevoie să-ți sfârșești fraza fiindcă ai fost înțeles; după cum o privire e de-ajuns și te pornești imediat pe râs. Presupun că aici se ajunge după mulți ani de conviețuire, cum s-a întâmplat cu noi.

Jason nu se clinti din loc. Îi aruncă bătrânului o privire ciudată.

— Ce n-aș da să mă pot lăuda și eu cu anii pe care i-ai trăit voi împreună. E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult. Anii pe care i-am petrecut eu alături de... nevasta mea... sunt plini de cicatrice nevindecate, de răni care nu se vor închide niciodată, fiindcă ele au făcut să se stingă în mine scânteia, să moară ceva în mine. Ne-au marcat.

— Asta înseamnă că ori ești prea puternic, ori prea încăpățânat, ori prost de-a binelea!... Ce te holbezi așa la mine? Doar ți-am spus că nu-mi mai este frică de nimeni și de nimic. Dacă ceea ce-mi spui este adevărul, ei bine, îți sugerez să dai uitării gândurile de dragoste și să te concentrezi mai mult asupra urii. Fiindcă n-am cum să discut cu David Webb, aș vrea măcar să-l conving pe Jason Bourne. Un Șacal cu sufletul chinuit, negru de ură, va trebui să piară, iar singura

persoană în stare să-l doboare nu poate fi decât Jason Bourne... Poftim cascheta și ochelarii de soare. Lipește-te de ziduri, altfel ai să arăți ca un păun cu coada ridicată să nu-i cadă în *merde*.

Fără o vorbă, Bourne își potrivește cascheta pe cap și ochelarii de soare pe nas, se îndreaptă spre ușă și ieși. Din trei pași ajunse lângă balustrada de lemn a scărilor și o luă la fugă în jos, sărind către trei trepte deodată, mai să se ciocnească de un picolo negru îmbrăcat în haine albe care ducea o tavă spre ieșirea de serviciu de la etajul doi. Din mers schiță un gest scurt de salut din cap, iar băiatul se trase înapoi și îi făcu loc să treacă. Când deodată, un zgomot aproape imperceptibil și o mișcare bruscă, surprinsă cu coada ochiului, îl făcură să se întoarcă. Chelnerul scotea din buzunar un semnalizator electronic! Jason se avântă, urcă treptele înapoi, dintr-un salt, și se repezi cu mâinile întinse spre puști să-i ia aparatul, dărâmand tava al cărei conținut se împrăstie pe jos. Îl imobiliză pe tânăr strângându-l în brațe, cu o mână pe aparat și cu cealaltă înfiptă în gâtul lui, și îi spuse calm, pe nerăsuflăte:

— Cine te-a pus s-o faci? Spune-mi!

— Hei, *mon*, să știi că dau! strigă zbatându-se tânărul și, reușind să își elibereze o mână, îi trase lui Bourne un pumn în falca stângă. Nu vrem oameni răi pe-aici! Patronul' *mon* e al mai bun! Pe mine nu mă sperii!

Și chelnerul îl lovi năprasnic pe Jason cu genunchiul în stomac.

— Dobitocule! strigă *Le Cameleon* pocnindu-l peste față în timp ce cu stânga îl prinsese și îl strângea de testicule. Îi sunt prieten. Sunt fratele lui! Încetează odată!... Johnny St. Jay e fratele meu! Cumnat, dacă te interesează!

— A! spuse tânărul chelner înalt și athletic privindu-l încurcat cu ochii săi mari și ciocolatii în care se citea o umbră de ură. Ești *mon* cu sora patronului St. Jay?

— Sunt soțul ei. Tu cine dracu' ești?

— Sunt chelner-șef la etajul al doilea, domnule! Repede o să ajung șef pe primul etaj fiindcă-s al mai bun. Și mai știu să mă bat - tata m-a învățat, deși acu' e bătrân, ca tine. Vrei să-ți arăt? Cred că te bat! Ai fire de păr alb în cap...

— Gura!... Ce-i cu aparatul ăsta? întrebă Jason cu semnalizatorul minuscul din plastic maroniu în mână, dându-i drumul din strânsoare tânărului chelner.

— Nu știu, *mon*... domnule! S-au întâmplat niște chestii urâte. Ni s-a spus că dacă vedem pe cineva alergând pe scări să apăsăm pe buton.

— De ce?

— Lifturile, domnule. Avem lifturi rapide. De ce să coboare turiștii pe scări?

— Cum te cheamă? îl întrebă Bourne punându-și cascheta pe cap și ochelarii pe nas.

— Ishmael, domnule.

— Ca în „Moby Dick”?

— Nu-l cunosc, domnule.

— Poate că ai să-l cunoști.

— De ce?

— Am zis și eu așa. Ești un luptător pe cinste.

— Nu văd legătura, *mon...* domnule.

— Asta-i bine. Înceamnă că n-ai încredere în mine. Vreau să mă ajuți, Ishmael. Ce zici?

— Numa' dacă-mi dă voie fratele dumneavoastră.

— O să te lase. Doar e fratele meu.

— Domnule, aș vrea să mi-o spună chiar dânsul.

— Foarte bine. Nu ai încredere în mine.

— Da, domnule, spuse Ishmael lăsându-se în genunchi și, adunând obiectele împrăștiate, le așeză la loc pe tavă, cioburile strângându-le separat într-o grămăjoară. Dumneavoașta l-ați crede pe cuvânt pe unul mai bătrân care aleargă în jos pe scări și vă atacă și zice lucruri pe care poate să le spună oricine?... Uite, dacă vreți, ne batem și al de pierde o să zică adevărul. Vreți să ne batem?

— Nu. Cum o să mă bat cu tine? Și nu mă provoca prea mult. Nu sunt chiar atât de bătrân, iar tu nu ești chiar atât de bun, tinere. Lasă tava aia și vino cu mine. Îi explic eu domnului St. Jacques care, îți amintesc din nou, îmi este frate, adică fratele soției mele. Las-o dracului și vino odată!

— Ce vreți să fac, domnule? întrebă chelnerul ridicându-se și urmându-l pe Jason pe scări în jos.

— Ascultă, îi spuse Bourne oprindu-se pe ultima treaptă de la etajul întâi. Ia-o înainte și oprește-te în hol, lângă ușa de la intrare. Golește scrumjerele, sau fă-ți de lucru cu ceva, dar vezi să te miști cât mai firesc. În timpul ăsta, nu scăpa nici o mișcare din ce se petrece în jur. Cobor și eu peste câteva secunde și am să mă îndrept spre St. Jay și cei patru preoți cu care vorbește...

— Preoți? îl întrebă uimit Ishmael. Bărbați în sutană, domnule? Patru? Păi, ce cauți aici, *mon*? Iar s-a-ntâmplat ceva rău? Blestemul?

— Au venit aici să se roage ca astfel de lucruri urâte să nu se mai repete niciodată. Adică să alunge blestemul. Pentru mine, e foarte important să am o vorbă cu unul dintre ei, între patru ochi. Înainte să iasă din hol, preotul ăsta s-ar putea să se despartă de ceilalți ca să rămână singur... sau să se-ntâlnească cu cineva. Crezi că l-ai putea urmări fără să-și dea seama?

— Și domnul St. Jay o să-mi dea voie?

— Păi, am să-l pun să se uite spre tine și să-ți facă semn cu capul.

— Atunci sigur că pot s-o fac. Sunt mai iute ca mangusta, și tot ca o mangustă cunosc ca-n palmă toată cărările de pe Tranquility. Dacă el o ia într-o parte, știu eu unde vrea să ajungă și ajung acolo

înaintea lui... Și cum o să știu pe care să-l urmăresc? Poate că o să plece toți separat.

— O să vorbesc cu toți patru pe rând. Pe el îl las la urmă.

— Așa am să știu.

— Te-ai gândit bine, spuse Bourne. Ai dreptate. Ar putea pleca fiecare separat.

— Eu întotdeauna gândesc, *mon*. Sunt al cincilea din clasă, la Școala Tehnică din 'Serrat. Sunt patru fete înaintea mea dar ele, fiind fete, nu trebuie să muncească să-și câștige pâinea.

— O remarcă foarte interesantă...

— Peste cinci sau șase ani, după ce pun bani deoparte, o să merg la facultate în Barbados!

— Poate chiar mai curând. Hai, du-te. Când ajungi în hol, te postezi la ușă. Ceva mai târziu, după ce vor fi plecați preoții, vin să te caut; dar nu voi mai fi îmbrăcat în uniformă, așa că n-ai să mă recunoști. Te caut eu, dar dacă nu dau de tine, ne întâlnim peste o oră... Ia să vedem. Unde e un locșor mai liniștit?

— La capela Tranquility, domnule. Se ajunge acolo prin pădure, e o potecă la răsărit de plajă. Nimeni nu mai merge acolo, nici măcar de Sabat.

— O știu. E o idee bună.

— Ar mai fi ceva, domnule....

— Cincizeci de dolari. Americani.

— Vă mulțumesc, domnule!

Jason așteaptă lângă ușă câteva secunde, apoi o întredeschise ușor. Ishmael era la post lângă intrare, iar John St. Jacques stătea de vorbă cu cei patru preoți la câțiva metri în dreapta recepției. Bourne trase de tunică, o aranjă, își îndreptă umerii, adoptă o ținută țepăună, militărească și păși în hol mergând glonț spre colțul în care se aflau preoții și proprietarul lui Tranquility Inn.

— E o adevărată cinste, prea-sfințiile voastre, se adresă el celor patru fete bisericești de culoare în timp ce St. Jacques îl urmărea uimit și curios. Am venit de puțin timp pe insulă și, mărturisesc, sunt extrem de impresionat. Guvernul este peste măsură de mulțumit să constate că ați înțeles care este misiunea domniilor voastre și ați sărit să dați o mână de ajutor la calmarea spiritelor, continuă Jason ținându-și mâinile împreunate la spate. Pentru eforturile dumneavoastră, domnul guvernator l-a autorizat pe domnul St. Jacques aici de față să emită un cec în valoare de o sută de dolari pe numele bisericii dumneavoastră – care, desigur, va fi recuperată din visticria statului.

— E un gest magnific. Nici nu știu cum să vă mulțumesc, intonă vicarul sincer mișcat, pe un ton ușor cântat, nazal.

— Ne-ați putea în schimb spune a cui a fost ideea, zise Cameleonul. E înduioșător, impresionant.

— A, știți, nu este meritul meu, domnule, îi răspunse vicarul uitându-se, ca și ceilalți doi preoți, spre cel de-al patrulea. A fost ideea lui Samuel. Este un pastor atât de bun și de modest al turmei noastre.

— Bine gândit, Samuel, i se adresă Bourne celui de-al patrulea străfulgerându-l cu privirea din spatele ochelarilor. Însă doresc să mulțumesc fiecăruia pe rând și să vă cunosc numele.

Jason trecu prin fața fiecăruia și dădu mâna cu ei, schimbând amabilități pe un ton scăzut. În final îi veni și rândul ultimului preot care continua să-și ferească speriat privirea.

— Sigur că știu cum te cheamă, Samuel, rosti Jason pe un ton și mai scăzut, abia deslușit. Aș vrea să aud cui i-a venit de fapt ideea asta strălucită înainte să te împăunezi tu cu ea.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, șopti Samuel pierit.

— Cum să nu înțelegi, o persoană atât de bună și de atentă ca tine? Probabil că ai primit o contribuție cu mult mai generoasă.

— Domnule, cred că mă confundați, abia reuși să îngaimă cel de-al patrulea preot, iar în privirea lui trecu o clipă umbra unui nor de frică.

— Eu nu mă înșel niciodată, prietenul tău știe foarte bine acest lucru. Nu-mi scapi, Samuel. Poate nu o să pun mâna pe tine astăzi, dar mâine, sau poimâine, sigur. Bourne ridică tonul și lăsă mâna feței bisericești. Din nou țin să exprim profunda recunoștință a guvernului meu preacinstite fețe. Coroana vă rămâne îndatorată. Iar acum vă rog să mă scuzați. Mai sunt atâtea telefoane de dat... St. Jacques, biroul duminale?...

— Da, sigur, domnule general.

Ajuns în birou, Jason dezbracă vestonul, scoase de la spate pistolul automat și așază pe categorii lucrurile pe care i le procurase fratele Marici. Își trase pe el o pereche de pantaloni de culoare gri, scurți până la genunchi, alese din grămadă o jachetă guayabera în dungi roșii și albe și o pălărie de pai cu boruri foarte largi. Își scoase șosetele și pantofii și încălță o pereche de sandale. Își îndreptă spinarea, se uită la ele și trase o înjurătură:

— Mama mă-sii!

Aruncă sandalele din picioare și încălță direct pe piciorul gol pantofii cu tălpi groase și flexibile pe care îi purtase până atunci. Se uită cu atenție la camerele video și diversele accesorii, o alese dintre toate pe cea mai ușoară, dar și cea mai complicată și o trecu peste umăr în bandulieră.

Chiar în acel moment, în încăpere intră St. Jacques care aducea cu sine un emițător miniatural.

— De unde naiba ai mai apărut? De la Miami Beach?

— Caută nițel mai la nord... să zicem Pompano. Nu sunt chiar așa fercheș și vreau să par cât mai convingător.

— Să știi că ai dreptate. Și chiar ești convingător. Cunosc eu vreo doi turiști de pe aici care te-au luat, ce zic, erau gata să jure că

ești un bătrân conservator de la Key West. Uite ce mi-ai cerut.

— Mulțumesc, spuse Jason vârând emițătorul compact în buzunarul de la piept.

— De data asta, încotro?

— După Ishmael, puștiul căruia te-am rugat să-i faci un semn din cap.

— Ishmael? Nu i-am făcut nici un semn lui Ishmael, mi-ai spus doar să dau din cap spre ușă.

— Tot aia.

Bourne își îndesă automatul la brâu, sub guayabera, și cântări din ochi ustensilele care îi fuseseră aduse de la magazinul de echipament sportiv. Alese dintre ele mulineta cu fir de o sută de metri și cuțitul de răzuit solzi și le băgă în buzunarele pantalonilor, apoi deschise sertarul pentru casetă al camerei și puse în lăcașul gol cele două rachete de semnalizare. Era exact ce îi trebuia, însă nu era de ajuns. El însuși nu mai era cel care fusese în urmă cu treisprezece ani — și nici atunci nu fusese prea tânăr. Mintea trebuia să-i lucreze mai iute și mai bine decât corpul îngreunat de ani, un fapt pe care se văzu obligat să-l recunoască cu neplăcere. Fir-ar să fie!

— Să știi că Ishmael e un copil bun, rosti fratele Mariei. E foarte isteț și puternic ca un tăuraș Saskatchewan premiat. Mă gândesc chiar ca pește doi ani să-l fac paznic. Salariul e mai mare.

— Încearcă mai bine la Princeton sau Harvard dacă-și face bine temele pe care i le-am dat pentru azi după-masă.

— Ah! Să știi că e un sfat de care am să țin cont. Știai că tatăl lui a fost campionul la lupte al insulei? Bine, acum a început să îmbătrânească și...

— Dă-te dracu' la o parte din drum, îi porunci Jason îndreptându-se spre ușă. Nici tu nu mai ești ca la *otsprezece* ani! spuse el întorcându-se din prag.

— Nici n-am pretins. De fapt, care-i buba?

— Poate că bancul de nisip pe care nu l-ai văzut, domnule Demn-de-încredere, rosti Bourne trântind ușa înfuriat și ieșind din hol.

— Drăguț, drăguț, șopti St. Jacques pentru sine descleștându-și ușurel pumnul lui de bărbat de treizeci și patru de ani.

Trecuseră peste două ore, iar Ishmael nu era de găsit nicăieri! Trăgându-și piciorul de parcă ar fi avut un defect, Jason bătu proprietatea Tranquility Inn de la un cap la altul, jucând foarte convingător rolul de turist pierdut în admirarea peisajului, urmărind în acest timp cu mare atenție tot ceea ce mișca în jur, observând și înregistrând fiecare amănunt; fără a-l zări însă nicăieri pe Ishmael. De două ori o apucase pe poteca ce ducea până la clădirea izolată din inima pădurii, o construcție pătrată din bărne, cu acoperiș de răchită și geamuri cu vitralii, care reprezenta capela universală a stațiunii, un loc de reculegere ridicat mai mult pentru pitorescul său decât pentru

a servi scopului original. După cum remarcase tânărul negru, capela era rareori vizitată, deși trecută la loc de cinste în pliantele turistice.

Soarele care ardea deasupra Caraibilor bătea acum în portocaliu intens și își începuse declinul spre apus, căutându-și culcușul în mare. Curând umbrele înserării aveau să coboare asupra insulei Montserrat și salbei de insulițe din jur. Curând avea să se lase noaptea, iar Șacalului îi plăcea nespus întunericul. De altfel, ca și Cameleonului.

— La magazie a mai apărut ceva? întrebă Bourne vorbind în aparatul de radioemisie.

— *Rien, monsieur.*

— Johnny?

— Sunt cocoțat pe acoperiș împreună cu șase cercetași. Ținem sub observație toată insula. Nici o mișcare.

— Ce mai știi de petrecerea din noaptea asta?

— Meteorologul nostru a sosit de la Plymouth acum vreo zece minute. A venit pe mare fiindcă are rău de avion... Iar Angus a lipit un anunț la avizier cum că pune la bătaie zece mii de dolari, câștigătorul urmând să încaseze pe loc cecul. Scotty a avut dreptate, nici una din cele șapte perechi nu va lipsi de la bălci. Ce vrei, trăim într-o lume grăbită, formată din oameni care, după cele cinci minute de reculegere, se întorc liniștiți la distracțiile lor.

— Mare noutate, fratele meu... Terminat. Eu o iau spre capelă.

— Îmi face plăcere să aud că mai vizitează totuși cineva locul.

Un turist newyorkez mi-a zis cu ani în urmă că-ncearcă să-i facă reclamă, dar de atunci n-am mai auzit de el. Ține legătura cu mine, David.

— Bine, Johnny, răspunse Jason Bourne.

Potea ce ducea până la capelă era aproape complet cufundată în beznă, palmierii înalți și frunzișul des care dominau plaja acționau ca o pavăză naturală în calea razelor de soare tot mai slabe din amurg. Jason tocmai se pregătea să se întoarcă și să pornească spre magazinul sportiv după o lanternă când, deodată, crângul se însufleși de o explozie de lumină și culoare, rotocoale roșii-albastrii ce se aveau amețitoare spre cer. O clipă, Bourne avu senzația că nimerise brusc într-un tunel Technicolor, o iluzie cinematografică de pădure tropicală luxuriantă de felul celor care se întâlnesc prin parcuri de distracție. La început a fost derutat, pentru ca apoi să devină neliniștit. Era o țintă perfectă în mișcare, luminat în plin ca pe un poligon de tir viu colorat.

Se strecură rapid între tufele stufoase de la marginea conului de lumină și țepii ascuțiți care-i răneau picioarele până la sânge. Se afundă tot mai mult printre pomi și tufișuri încercând să se ascundă cât mai bine și își continuă astfel drumul până la capelă, învăluit în umbrele înserării, pășind cu băgare de seamă, înaintând greoi printre crengile și lianele care i se încolăceau de brațe și de picioare. Nu se apropie de explozia de culori stridente care pulsa ca o orgă de lumini

creându-i iluzia că nimerise în plin *carnaval* pe insulă.

Un sunet înfundat! Ca o bufnitură care distona cu liniștea pădurii ce se întindea de-a lungul țărmului. Apoi un geamăt care crescuse într-un țipăt – oprit, curmat cu brutalitate... oare suprimat? Jason se chirci și mai mult și, înaintând pas cu pas printre tufișurile dușmănoase care i se opuneau ca un zid, răzbi și reuși să ajungă la marginea tufărișului, de unde se zărea ușa masivă de lemn a capelei. Era întredeschisă, iar pâlpăirea caldă a lumânărilor electrice din interior se unea cu pulsația brutală a artificiiilor roșii și albastre care scăldau cărarea.

Gândește-te. Amintește-ți! Nu intrase în capelă decât o singură dată; și atunci îl muștrase prieteneste pe cumnatul lui că aruncă banii pe fereastră încercând să adauge ceva complet inutil ca loc de atracție la Tranquility Inn.

— *Dar cel puțin are un farmec al ei*, adăugase John.

— *Ba nu, frate*, spusese Marie. *Parcă nu face parte din peisaj. Nici nu seamănă cu un loc de reculegere.*

— *Păi să zicem că i se-ntâmplă cuiva ceva foarte grav. Da' știi, ceva cu adevărat...*

— *Mai bine dă-i ceva de băut*, spusese David Webb.

— *Vino înăuntru să-ți arăt. Pe vitralii sunt desenate simbolurile a cinci religii diferite. Inclusiv șintoistă.*

— *Să nu-i arăți surorii tale cât ai mai dat și pe-astea*, îi șoptise discret Webb.

În interior. Era o ușă înăuntru? O altă ieșire?... Nu, parcă nu era. Doar cinci sau șase rânduri de bănci de rugăciune, apoi o bară din nu știu ce material care le delimita de altarul ridicat ca un podium și, în spatele lui, ferestrele cu vitralii lucrate de artizani locali.

Înăuntru. Cineva era înăuntru. Ishmael? Sau un turist rătăcit? Sau poate o pereche care-și consumase aici noaptea nunții? Căută emițătorul în buzunarul de la piept. Îl duse la buze și șopti:

— Johnny?

— Chiar pe acoperiș.

— Sunt în fața capelei. Intru.

— Ishmael e și el acolo?

— Nu știu. În orice caz, e cineva.

— Ce-i, David? Din vocea ta mi se pare...

— Nu-i nimic, îl întrerupse Bourne. O simplă verificare... În spatele clădirii ce-i? Spre est.

— Copaci.

— Poteci?

— Până în urmă cu câțiva ani era una care trebuie să fie acum năpădită de buruieni. Cea pe care au folosit-o constructorii ca să ajungă mai repede la apă... Ascultă, îți trimit doi oameni...

— Nu!! Dacă am nevoie, îți spun. Terminat, rosti Jason băgând

la loc în buzunar emițătorul, încă ghemuit și nescăpând din ochi ușa de lemn.

Se lăsase o tăcere mormântală. Dinspre interiorul capelei nu răzbătea nici un sunet și nu se zărea nici o mișcare în afara pâlăirii „lumânărilor”. Bourne se târi pe burtă până la marginea potecii, trase camera jos de pe umăr, își scoase pălăria și deschise caseta în care așezase cele două fitile. Avea să folosească unul. Îl vârî la brâu, scoase automatul din buzunarul din stânga al jachetei guayabera, bricheta pe care o luase la el și, astfel înarmat, se ridică în picioare și se strecură iute spre colțul clădirii – acest sanctuar neobișnuit ridicat în mijlocul unei păduri tropicale de lângă o plajă de la tropice. Rachetele și modul de aprindere le cunoștea, îi erau familiare de mulți ani, dinainte de Manassas, Virginia, își spuse el alunecând tăcut pe lângă zid spre intrarea în capelă. Totul începuse la Paris cu treisprezece ani în urmă, într-un cimitir din Rambouillet. Și cu Carlos... Ajunse lângă tocul ușii întredeschise și ușor, pe nesimțite și cu mare precauție își apropie capul de ea și se uită înăuntru.

Simți cum i se tăie răsuflarea de groază și cum îl invadează greața și o furie oarbă. Pe platforma ce servea drept altar, ridicată în fața șirului de bănci din lemn lustruit, se afla tânărul Ishmael, prăbușit peste amvon, cu brațele atârându-i inerte pe lângă corp, desfigurat și cu fața tumefiată de bătaii și torturi; sub el se forma încet o baltă de sânge care i se prelingea din gura căscată. Iar Jason se simți copleșit de un sentiment de vinovăție, total pustiitor, accentuat și mai mult de vorbele bătrânului francez, care îi răsuna în urechi: „În cursul luptei vor muri și alții, oameni nevinovați, măcelăriți”.

Măcelăriți! Un copil fusese măcelărit! El îi rezervase altă soartă, însă moartea i-o luase înainte. Doamne, Dumnezeu, ce-am făcut?... Ce să fac? Ce-aș mai putea să fac?

Cu sudoarea prelingându-i-se pe obraji și împăienjenindu-i ochii, Bourne trase semnalizatorul din buzunar, aprinse bricheta și o apropie de fitilul roșu. Acesta luă foc instantaneu, scuipând o lumină albă ca un foc de artificii și fâsâind ca un cuib de vipere îndrăcite. Jason o aruncă spre fundul capelei, dintr-un salt sări înăuntru, se răsuci și trânti ușa în spatele lui. Se aruncă la podea în spatele ultimului șir de bănci, scoase emițătorul din buzunar și apăsă pe butonul de transmisie.

— Johnny, capela. Înconju-rați-o!

Nu mai așteptă răspunsul lui St. Jacques, îi fusese de ajuns că îi răspunsese cineva. Cu automatul în mână și artificiile făcându-și datoria sfârșind și improșcând scântei colorate până la vitraliile ferestrelor, Bourne se furișă spre strană, scotocind cu ochii în jur, încercând să-și amintească fiecare colțișor al capelei de la Tranquility Inn. Singurul loc spre care îi era imposibil să privească era amvonul peste care zăcea răsturnat trupul neînsuflăit al puștiului...

Pe cele două laturi ale podiumului se aflau două pasaje boltite înguste, acoperite cu draperii, ca două intrări din culise pe o scenă mică. În ciuda remuşcării chinuitoare care îl stăpânea, Jason Bourne se simţi cuprins de un soi de satisfacţie bizară, aproape o stare de euforie morbidă. Intrase în jocul morţii, iar el avea să iasă învingător. Carlos îi întinsese o cursă elaborată, iar Cameleonul răsturnase situaţia în favoarea lui; Delta reuşise să-i dejoace planurile! În spatele unuia din cele două pasaje acoperite se afla asasinul din Paris.

Bourne se ridică în picioare, cu spatele lipit de perete, şi se pregăti să tragă. Două focuri în pasajul din stânga, draperiile flutură de două ori şi se încurcă în jurul umerilor celui care se prăbuşi răpus la podea. Bourne se repezi înainte, strigând ca un dement, urlând numele lui Carlos şi trăgând foc după foc până îşi epuiză cartuşele. Deodată, de undeva de sus se auzi o detunătură, iar vitraliile din partea stângă explodară în o mie de bucăţi. Şi înainte ca cioburile colorate să atingă pământul, pe pervazul lat îşi făcu apariţia o siluetă omenească, un spectru aureolat de artificii şfichiuitoare, orbitoare.

— Ai rămas fără gloanţe, îi spuse Carlos lui Jason Bourne care îl privea înmărmurit de jos. Au trecut treisprezece ani, Delta, treisprezece ani blestemaţi. Acum a venit clipa să afle o lume întreagă care din noi e cel mai tare.

Şacalul ridică arma şi trase.

CAPITOLUL XVII

Bourne simţi în gât o arsură urmată de o senzaţie de răceală, şi se prăbuşi lat între cel de-al doilea şi al treilea şir de bănci, lovindu-se în cădere la cap şi la şold. Privirea i se împăienjeni şi, curând, îl învălui întunericul. De undeva de departe, de foarte departe, ajunse până la el un cor de voci ţipând isteric. Apoi, întunericul se înstăpâni, deplin.

— David.

Îi vorbise cineva, parcă nu mai striga, cineva care i se adresase în şoaptă însă cu o voce fermă. Şi folosea un nume pe care ar fi preferat să îl uite.

— David, mă auzi?

Bourne deschise ochii şi remarcă două lucruri. În jurul gâtului avea înfăşurat un bandaj lat, petrecut de multe ori, iar el era întins, îmbrăcat, pe un pat. Chipul neliniştit, aproape îngrozit, al lui John St. Jacques începu să prindă contur undeva în dreapta sa. În stânga, stătea un necunoscut, un bărbat de vârstă mijlocie care îl fixa cu o privire detaşată.

— Carlos, reuşi Jason să spună. A fost Şacalul!

— Atunci înseamnă că e pe insulă. Pe insulă? repetă St. Jacques uimit. A trecut o oră, iar Henry a înconjurat Tranquility. A trimis patrula de coastă pe lângă țărm și toate țin legătura prin radio. Henry a anunțat că face o „aplicație”, foarte discretă și cât se poate de oficială. Au sosit câteva bărci, dar nu pleacă și nu va pleca nimeni de pe insulă.

— El cine e? întrebă Bourne arătându-l pe bărbatul din stânga lui.

— Medic, îi răspunse fratele Mariei. Stă la noi și îmi e prieten. I-am fost pacient în...

— Cred că ar trebui să fim mai circumspecți, îl întrerupse medicul canadian pe un ton tăios. John, m-ai rugat să te ajut insistând asupra faptului că e confidențial, iar eu am acceptat bucuros. Dată fiind însă natura evenimentelor și faptul că eu nu îl voi îngriji pe cumnatul tău, aș prefera să nu folosim nume.

— Nu pot să nu fiu de acord cu dumneata, doctore, adăugă Jason clipind complice, după care își ridică brusc capul, cu ochii măriți de groază și disperare: Ishmael! A murit – eu l-am omorât!

— Nici una nici alta, rosti calm St. Jacques. E într-un hal fără de hal, dar încă mai respiră. E puternic și rezistent ca taică-său și are să trăiască. Îl trimitem cu avionul la spitalul din Martinica.

— Dumnezeule, arăta ca un cadavru!

— A fost bătut bestial, explică medicul. Ambele brațe rupte, răni multiple, contuzii, chiar suspectez o hemoragie internă și un traumatism cranian. Totuși, după cum spunea și John, puștiul e rezistent.

— Vreau să i se acorde cea mai bună îngrijire.

— Sunt exact instrucțiunile mele.

— Bun, spuse Bourne întorcându-și privirea spre doctor. Eu cât sunt de paradiț?

— Fără o radiografie, sau fără a vedea cum te miști, nu pot pune decât un diagnostic de mântuială.

— Fii bun și spune-mi.

— În afara răni, ai suferit un șoc traumatic primar.

— Asta n-are importanță. La cap nu te băga.

— Și cine spune asta? îl întrebă medicul zâmbindu-i cu blândețe.

— Eu. Și nu glumesc. Mă interesează corpul și nu capul. O să judec singur cum stau cu capul.

— Este cumva localnic? întrebă medicul privindu-l pe patronul lui Tranquility Inn. Un Ishmael alb și mai bătrân? Medic precis că nu e.

— Te rog să-i răspunzi.

— Fie. Glonțul a străpuns gâtul ieșind prin partea stângă și puțin a lipsit să nu atingă câteva puncte vitale care, în cel mai bun caz, te-ar fi făcut să-ți pierzi vocea și, cel mai probabil, ți-ar fi adus moartea. Am spălat și am cusut rana. O vreme n-ai să-ți poți clinti

capul însă, sigur, ce-ți spun acum e doar o primă impresie, foarte superficială.

— Cu alte cuvinte, am gâtul înșepenit, dar dacă pot merge... Ei bine, important e că mă pot mișca.

— Cam asta ar fi, pe scurt.

— Până la urmă, artificiiile m-au ajutat, rosti încet Jason, așezându-și capul la loc pe pernă. L-au orbit și nu m-a nimerit cum trebuie.

— Ce? întrebă St. Jacques aplecându-se spre el.

— Lasă... Să vedem cum mă mișc... vreau să spun din punct de vedere simptomatic.

Bourne își coborî picioarele pe podea, pe rând, așezându-le cu grijă și îl opri cu un semn pe cumnatul său care sărise să-l ajute.

— Nu, mulțumesc, frățioare. Vreau să văd dacă mă pot descurca singur.

Se ridică și, cu fiecare mișcare, simți cum îl strânge ca un clește bandajul din jurul gâtului. Făcu un pas, resimțind dureros vânătaiele de pe coapse, dar încercă să nu le dea atenție – în fond erau niște contuzii minore. O baie fierbinte avea să-i ușureze durerea, iar cu câteva aspirine și o frecție bună avea să-și recâștige mobilitatea. Blestematul ăla de bandaj îl stânjenea îngrozitor. Nu numai că-l strângea ca într-o chingă, sugrumându-l, dar îl obliga să miște umerii cu totul dacă voia să privească într-o direcție... Și totuși era mai bine decât se așteptase – pentru un bărbat de vârsta lui. Fir-ar să fie!

— N-am putea slăbi colierul ăsta, doctore? Aproape mă sugrumă.

— Da, însă nu prea mult. Nu vreau să risc să ți se deschidă cusăturile.

— Ce-ar fi să pun un bandaj elastic? M-ar lăsa să mă mișc.

— Chiar prea mult pentru o rană la gât. Ai să uiți de el.

— Promit că nu uit.

— Foarte amuzant.

— Eu nu mă simt amuzant deloc.

— Din pricina gâtului.

— Cu siguranță. Johnny, poți să-mi faci rost de unul?

— Doctore? întrebă St. Jacques privindu-l pe medic.

— Cred că n-avem cum să-l oprim.

— Trimit pe cineva la farmacie.

— Scuză-mă, doctore, spuse Bourne în timp ce fratele Mariei se îndrepta spre telefon. Aș vrea să-i pun lui Johnny câteva întrebări și sunt convins că nu dorești să le auzi.

— Și-așa am auzit mai multe decât aș fi vrut. Aștept în camera alăturată, spuse medicul traversând încăperea și ieși.

În timp ce St. Jacques vorbea la telefon, Jason făcu câteva exerciții de mișcare, ridicându-și și coborându-și brațele și scuturându-și mâinile să vadă dacă nu-i fusese atins vreun nerv. Se lăsă pe vine, apoi se ridică și făcu astfel patru genuflexiuni, fiecare

mai rapidă decât cealaltă. Trebuia să fie pregătit – trebuia!

— Durează două minute, îi spuse cumnatul lui închizând telefonul. Pritchard coboară să deschidă magazinul. O să aducă mai multe, de dimensiuni diferite.

— Mulțumesc, îi spuse Bourne oprindu-se. Cine e bărbatul pe care l-am împușcat, Johnny? S-a prăbușit încurcat printre draperii și nu l-am văzut la față.

— Nu se numără printre cunoscuții mei. Aveam impresia că îi știu pe toți alții care-și permit să poarte haine scumpe. Pesemne era un turist... cineva care trebuia să aibă aerul că este turist... Angajat de Șacal. Cum probabil ai ghicit, nu purta acte asupra sa. Henry s-a ocupat de el și l-au transportat pe 'Serrat.

— Câți din cei de pe-aici au aflat adevărul despre cele petrecute?

— În afara salariaților, nu au mai rămas decât paisprezece turiști și nici unuia dintre ei nu i s-a spus nimic. Am închis capela motivând că a fost avariata de furtună. Și până și cei care au aflat câte ceva, cum ar fi doctorul sau cei doi din Toronto, nu știu întreaga poveste, doar frânturi. Stai liniștit, nu vor vorbi fiindcă îmi sunt prieteni. Am încredere în ei. Iar ceilalți nu mai știu nici cum îi cheamă după câte cocteiluri cu rom au turnat în ei.

— Și împușcăturile de la capelă?

— Ai uitat că pentru petrecerea din astă-seară am angajat cea mai zgomotoasă orchestră? Și-apoi, totul s-a petrecut în pădure, la sute de metri depărtare... Ascultă, David, majoritatea au plecat, iar cei rămași sunt câțiva încăpățânați care au luat exemplul celor doi amici canadieni și o mână de turiști care au preferat să nu riște devenind victime sigure la Teheran. În rest, ce să-ți mai spun? Că bateriștii din orchestră își fac datoria?

— E o enigmă, rosti Bourne aplecându-și capul cu grijă și uitându-se în pământ. Siluete șterse care se mișcă aparent fără legătură unele cu altele, evenimente de o violență extremă petrecute înapoia unor paravane albe; și nimic care să aibă înțeles; totul putând fi interpretat după bunul plac al fiecăruia.

— Pe mine mă depășește, profesore. Ce-ar fi să te exprimi mai clar?

— Nici un om nu se naște terorist, Johnny. El este antrenat și pregătit să devină terorist, școlit după o programă pe care n-ai s-o găsești în nici o facultate. Lăsând la o parte motivele care i-au împins să devină ceea ce au devenit – care sunt dintre cele mai diverse, începând de la o cauză justificată și sfârșind cu megalomania psihopatică a unuia ca Șacalul – până la urmă tot peste o șaradă dai, fiindcă fiecare se mișcă după un stil propriu.

— Și? Întrebă tot mai nedumerit Șt. Jacques.

— Și îți trimiți actorii în scenă, niște umbre, adică siluete șterse, manevrându-i ca pe niște marionete, spunându-le ce să facă, dar nu și de ce.

— Exact asta facem noi acum. Și exact asta face Henry care patrulează în jurul insulei.

— Crezi?

— Da, ce naiba?

— Așa îmi închipuiam și eu despre mine, dar am constatat că mă înșel. Am supraestimat un puști înalt, vânjos și deștept care trebuia să facă o treabă simplă. Și am subestimat un preot sărac și înfricoșat care s-a lăsat cumpărat cu treizeci de arginți.

— Ce vrei să spui?

— Ishmael și fratele Samuel. Probabil că Samuel a participat la torturarea puștiului și s-a desfătat la acest spectacol cu o plăcere și o bucurie demne de un Torquemada.

— Cine?

— Problema este că noi nu știm cine sunt actorii. Spre exemplu paznicii, adică cei cu care ai venit la capelă...

— Ascultă, David, nu mă lua drept prost, protestă St. Jacques nelăsându-l să sfârșească. Când m-ai sunat să venim repede și să încercuim capela, am ales doar doi oameni, singurii doi băieți pe care i-aș fi ales vreodată, imaginându-mi că o pereche de Uzi poate doborî un singur om. Sunt cei mai tari pe care-i am și i-am ales din trupele de comando regale. Ei răspund de securitatea stațiunii și mă încred în ei tot atât cât și în Henry.

— Henry? E băiat de treabă, nu?

— Uneori mă săcăie atât de mult că-mi vine să-i trag un picior în fund, dar în rest, e cel mai bun de pe insulele astea.

— Și Guvernatorul Coroanei?

— E un neisprăvit.

— Și Henry e de aceeași părere?

— Bineînțeles. Doar nu crezi că a ajuns general de brigadă doar de ochi frumoși sau fiindcă are burdihanul mare. Nu numai că e un excelent soldat, dar e și foarte bun administrator. De fapt el le rezolvă cam pe toate aici.

— Și ești convins că nu a luat legătura cu guvernatorul?

— Mi-a promis că înainte de a-l contacta o să discute mai întâi cu mine. Iar eu îl cred pe cuvânt.

— Sper din tot sufletul să nu te înșeli asupra lui fiindcă idiotul ăla cu pretenții este omul de legătură pe care îl are Șacalul în 'Serrat.

— Ce-ai spus?? Nu cred!

— Ba să crezi. E o știre confirmată.

— De necrezut!

— De ce să fie? Asta e stilul Șacalului. Îți găsește punctul slab, te recrutează și te cumpără. Sunt puțini cei pătați care reușesc să-i alunece printre degete.

Stupefiat, St. Jacques o luă spre ușa verandei fără un scop anume, încercând să digere vestea incredibilă.

— Presupun că asta ar fi o explicație. Chiar ne-am întrebat ce caută guvernatorul tocmai aici când toată lumea știe că se trage

dintr-o veche familie nobiliară și că fratele lui lucrează la Foreign Office, și că e prieten intim cu primul ministru. Deci, de ce a fost trimis, la vârsta lui, tocmai aici? Sau mai precis, de ce a acceptat acest post mărunț? Pentru un tip de calibrul lui, te-ai aștepta să se oprească direct în Bermude sau în Insulele Virgine. Iar Plymouth este o trambulină pentru un începător, nu ultimul post pe care să-l ocupi înainte de pensionare.

— A fost surghiunit, David. Probabil Carlos a aflat motivul și l-a trecut pe lista lui. Cu mulți ani în urmă. Majoritatea oamenilor citesc ziare, reviste și cărți ca să-și treacă vremea sau de plăcere. Șacalul însă studiază temeinic volume întregi cuprinzând date și rapoarte secrete provenind din surse dintre cele mai diferite și care, de cele mai multe ori, sunt necunoscute chiar și serviciilor de spionaj de calibrul CIA, KGB, MI-5 și 6, Interpol și încă o duzină pe care nu mai e nevoie să le amintesc... De când am venit de la Blackburne, hidroavioanele au efectuat încă cinci sau șase zboruri pe Tranquility. Cine era la bord, Johnny?

— Piloți, îi răspunse St. Jacques întorcându-se spre el. Nu au făcut decât să-i ia de pe insulă pe turiștii care au vrut să plece, dar nu au adus pe nimeni. Doar ți-am spus!

— Da, așa e, mi-ai mai spus. Tu i-ai supravegheat?

— Pe cine?

— Pe piloți, să vezi dacă au adus pe cineva.

— Hei, ia ascultă! M-ai pus să fac o sută de lucruri deodată.

— Și cei doi negri din trupele de comando? Cei în care te încrezi deplin.

— Îi verificau pe ceilalți, să vadă dacă sunt postați unde trebuie, ce Dumnezeu!

— Înseamnă că nu știm precis cine a venit cu avionul, în cele cinci zboruri. Am dreptate sau nu? Poate că s-au aruncat în apă când au ajuns în dreptul debarcaderului și apoi au înotat printre recife și au urcat la țărm prin dreptul băncului de nisip.

— Ce Dumnezeu, David! Îi știu pe tipii ăștia de pe chartere de ani de zile. N-ar permite așa ceva. Fii convins!

— Deci exclusi categoric această posibilitate.

— Nu-ncape îndoială.

— Ia gândește-te la omul de legătură al Șacalului din Montserrat. Însuși Guvernatorul Coroanei Britanice.

Proprietarul stațiunii Tranquility Inn își privi lung cumnatul.

— Tu în ce lume trăiești, David?

— Într-una în care regret și acum că te-am vârat. Dar fiindcă tot ai intrat în horă, ai să joci cum îți cânt eu.

O scânteie, un flash, o dungă roșu-purpurie care îi trecu cu iuteala fulgerului pe dinaintea ochilor, venind de afară, de undeva din noapte. Infraroșii! Bourne se aruncă asupra lui St. Jacques, cu mâinile întinse, îl apucă și îl trânti la podea, departe de ușile deschise ale balconului.

— Pleacă de aici! strigă Jason prăbușindu-se cu cumnatul lui în brațe, în timp ce pe lângă urechi auzi șuierându-i trei gloanțe care se înfipseră în peretele din față.

— Ce dracu'...

— E-afară și m-a prevenit! spuse Bourne împingându-și cumnatul spre un loc ferit, târându-se pe lângă el și vârand mâna în buzunarul hainei guayabera după pistol. Știe cine ești, deci pe tine te vizează în primul rând, fiindcă își dă seama că moartea ta o să mă infurie. Tu ești fratele Mariei – faci parte din familie. Și cu asta mă are el la mână, cu familia mea!

— Isuse Cristoase! Ce-i de făcut?

— Știu eu ce am de făcut! îi răspunse Jason scoțând cea de-a doua rachetă de semnalizare din buzunar. Îi voi transmite un mesaj. Mesajul prin care va afla de ce a trebuit să rămân în viață și de ce eu voi trăi și când el va fi mort. Să nu te miști de acolo!

Bourne scoase bricheta din buzunarul drept și aprinse fitilul. Alergând în zigzag, ajunse pe verandă cu racheta incandescentă, orbitoare, în mână. Urmară două focuri de armă, iar gloanțele mușcară unul din tavan, iar celălalt ricoșă în oglinda unei măsuțe de toaletă pe care o spulberă în zeci de cioburi.

— Trage cu un MAC-10 cu amortizor, spuse Delta cel din Meduza lipindu-se cu spatele de zid și prinzându-se cu mâna de gât. Trebuie să ies!

— David, ești rănit!

— Mulțumesc pentru grijă.

Jason Bourne tășni în picioare și alergă spre ușă. O deschise dintr-o smucitură și intră în sufragerie unde dădu peste medicul canadian care îl privi cu un aer surprins, de dezaprobare.

— Am auzit niște zgomote în camera cealaltă, spuse doctorul. S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să plec. Culcă-te la podea!

— Ia ascultă. Ai sânge pe bandaj și cusăturile...

— Trânțește odată fundul la podea!

— Domnule Webb, nu mai ai douăzeci și unu de ani...

— Ia mai lasă-mă în pace! urlă Webb pornind în fugă spre intrare.

Ieși în noapte, pe cărarea luminată de lampioane, și o rupse la fugă spre clădirea principală, izbit din plin de sunetele metalice, ascuțite și stridente pe care le scotea orchestra, amplificate la maximum de câteva stații agățate prin copacii de la Tranquility Inn.

Cacofonia deșăntată, vacarmul muzical erau greu de suportat, însă poate în avantajul lui, își spuse Jason. Angus McLeod se ținuse de cuvânt. În sufrageria circulară, cu pereți transparenți, erau adunați puținii oaspeți ai stațiunii care rămăseseră pe loc și toți membrii personalului, ceea ce însemna că *Le Cameleon* trebuia să-și schimbe tactica. Ghicea cum gândește Șacalul de parcă ar fi fost vorba de propria-i persoană, deci se aștepta că asasinul va proceda exact ca el

dacă s-ar fi aflat într-o situație similară. Lupul salivând de poftă și simțind mirosul sângelui va lua urma iepurelui speriat și derutat, se va apropia de el și va încerca să scoată din bârlag prada atât de râvnită. La fel trebuia să procedeze și el, devenind din vânat vânător, încercând să intre în pielea legendarului Cameleon, dar luând înfățișarea unui animal de pradă mai feroce decât lupul... de pildă să devină un tigru bengalez, puternic și deci capabil să sfășie un șacal, să-l facă bucăți... Oare de ce i se păreau atât de importante imaginile? De ce? Știa de ce, iar răspunsul îi dădea un sentiment de goliciune, parcă un soi de nostalgie după un lucru pentru totdeauna pierdut. Parcă nu mai era Delta, temutul luptător de gherilă al Meduzei; și nici Jason Bourne cel de la Paris și din Hong Kong. David Webb, cel născut înaintea lor, se insinua perfid furișându-i-se în suflet și în gând spre a-i cere socoteală și a găsi o motivație acestei nebulii și violenței greu de înțeles.

— Nu! Lasă-mă-n pace! Tu nu ești, eu sunt totul... Dă-mi pace, David, ce Dumnezeu! Tu nici nu ești! Pleacă!

Bourne făcuse și străbătuse în fugă pajiștea acoperită cu iarbă deasă și teпоasă, care îl despărțea de intrarea de serviciu a hotelului. Și deodată, la vederea unei siluete care tocmai ieșea pe aceea ușă se opri abia suflând, și luă aerul cuiva care face o plimbare. Recunoscuse în persoana bărbatului pe unul dintre puținii membri ai personalului de la Tranquility pe care îi știa – și poate singurul pe care ar fi preferat să nu-l fi cunoscut vreodată – nesuferitul de director adjunct, un snob patent pe nume Pritchard, un pisălog antipatic, altfel destul de conștiincios cu slujba lui, dar care nu scăpa o ocazie să-ți amintească din ce familie importantă se trage el, de la Imigrări, probabil un argument deloc întâmplător în angajarea nepotului la Tranquility Inn, își spusese David Webb în sinea lui.

— Pritchard! îl strigă Bourne apropiindu-se de el. Ai luat pansamentele?

— Vai, domnule! strigă directorul adjunct al recepției vădit surprins. Aici sunteți! Nouă ni s-a spus că ați plecat azi după-amiază...

— Fir-ar să fie!

— Poftim?... Nu știu cum să-mi exprim regretul și durerea...

— Mai bine să-ți ții gura, Pritchard. M-ai înțeles?

— Desigur. Știi, nu eram în tură de dimineață ca să vă salut și nici azi după-amiază să vă urez drum bun și să-mi exprim sincerele condoleanțe, fiindcă domnul St. Jay m-a rugat să intru în tură în seara asta, de fapt în noaptea asta...

— Lasă, Pritchard, sunt cam grăbit. Dă-mi pansamentele. Și vezi să nu spui nimănui – dar absolut nimănui – că te-ai întâlnit cu mine. Sper că e clar.

— Cât se poate de clar, domnule, rosti Pritchard întinzându-i cele trei role de mărime diferite pe care era înfășurat pansamentul elastic. Fiți liniștit, nu o să aștepte nimeni, după cum n-am suflat nimănui

o vorbă despre faptul că soția și copiii dumneavoastră au stat la noi... O, Doamne, iartă-mă! Vai, domnule, vă rog să mă iertați!

— Te iert și eu și te iartă și El dacă îți ții gura.

— E ferecată cu șapte lacăte. E o adevărată cinste și onoare!

— Dacă uiți ce cinste ți s-a făcut probabil ai să te trezești cu un glonț în cap. E clar?

— *Poftim?*

— Lasă, leșini altă dată, Pritchard. Du-te la vilă și spune-i domnului St. Jay că am să țin legătura cu el. Și nu cumva să iasă pe afară. Ai priceput? Trebuie să stea înăuntru!... Același lucru e valabil și pentru tine.

— Aș putea să...

— Uită. Și cară-te odată de aici!

Vorbărețul recepționar o rupse la fugă pe pajiște, alergând spre cărarea ce ducea la șirul de bungalouri dinspre partea estică a insulei, în timp ce Bourne se repezea la ușă și intra. Jason urcă treptele două câte două – mai de mult, urcase trei deodată – și ajunsese, iarăși fără suflu, în fața biroului lui St. Jacques. Intră, trase ușa în urma lui și se îndreptă glonț spre garderobul unde își ținea cumnatul lui câteva schimburi. Cei doi bărbați erau cam de aceeași talie – imensă, după cum apreciasse Marie – și nu de puține ori se întâmplase ca Johnny, în vizită pe la ei, să împrumute cămăși sau sacouri de la David Webb. Jason alege din șifonier hainele cele mai închise la culoare: o pereche de pantaloni largi, gri, un blazer bleumarin din bumbac și o cămașă de bumbac cu motive tropicale, singura pe care o găsi în dulap, din fericire maro și cu mâneci scurte. Important era că nici una dintre piese nu reflecta lumina, deci nici el nu avea să fie reperat.

Începu să se dezbrace când deodată simți o împunsătură, o durere ascuțită ca o arsură în partea stângă a gâtului. Se uită în oglinda de pe ușa dulapului, la început alarmat, apoi infuriat de-a binelea. Bandajul strâns înfășurat în jurul gâtului era complet înroșit de sângele care pornise să-i șiroiască. Desfăcu cutia în care se afla pansamentul cel mai lat și, cum nu avea timp să-l scoată pe cel vechi, îl înfășură peste celălalt în speranța că în acest fel avea să oprească hemoragia. Înfășură banda elastică de câteva ori în jurul gâtului apoi o fixă cu clamele subțiri și rupse bucata de pansament care nu-i trebuia. Era mai prost decât înainte. Acum chiar că nu-și mai putea mișca gâtul, însă nu trebuia să dea atenție acestui neajuns. Își schimbă hainele având grijă să ridice mult gulerul cămășii astfel încât să-i acopere gâtul, își fixă automatul la cingătoare și așeză mulineta în buzunarul blazerului... Zgomot de pași! Ușa se deschise, iar el așteptă, cu spatele lipit de perete și arma ațintită înainte. În încăpere pătrunse bătrânul Fontaine care îl privi lung pe Bourne din prag, apoi închise ușa.

— Am încercat să dau de dumneata și, sincer să fiu, nu știam dacă mai trăiești sau ai murit, spuse francezul.

— Doar am convenit să nu folosim transmțătoarele decăt în caz de urgență, spuse Jason venind spre el. Credeam că ai înțeles.

— Am înțeles și sunt de acord. Până acum, probabil că și Carlos a făcut rost de un aparat. Doar știi că nu lucrează singur. Tocmai de aceea am ieșit să te caut. Mi-a venit ideea că dumneata și cumnatul dumitale ați putea fi în biroul lui. Uite că nu m-am înșelat.

— Nu cred că e sănătos să te fâfâi pe aici.

— *Monsieur*, nu sunt nici eu tâmpit, altfel până acum eram mort de mult. Am fost foarte prudent... De fapt, te căutam bănuind că nu ai murit, fiindcă mi-a venit o idee.

— Uite că n-am murit și m-ai găsit. Ce s-a-ntâmplat? Tu și judecătorul ar trebui să stați ascunși într-o vilă nelocuită, nu să vă fâfâiți pe afară.

— Am înțeles. Așa am și făcut. Însă am un plan, o *stratagème*, care presupun că te-ar putea interesa. Am vorbit și cu Brendan...

— Brendan?

— Așa îl cheamă, *monsieur*. Judecătorul consideră că planul meu este interesant, iar el este o persoană cu minte scilpitoare, foarte *sagace*...

— Adică ager la minte? Sunt convins că e o persoană inteligentă, însă cât privește problema noastră...

— Este și el un supraviețuitor. Iar în acest sens, cred că suntem toți cam în aceeași oală. Consideră că ar exista un coeficient de risc, însă, în situația dată, ce plan n-ar presupune un risc?

— Să auzim.

— M-am gândit că l-am putea prinde pe Șacal fără a pune în primejdie viața celor de la hotel.

— Văd că te frământă problema, nu?

— Ți-am spus și din ce pricină, deci nu e cazul să mă repet. Aici sunt femei și bărbați...

— Zi odată, îl întrerupse Bourne iritat. Spune ce-i cu strategia asta a ta și pricepe că am de gând să-l înhaț pe Șacal, cu riscul de a ști că toți cei de pe insulă vor fi luați ostatici. Nu sunt într-o dispoziție prea generoasă. Și-așa până acum am lăsat prea mult de la mine.

— Deci dumneata și Carlos vă pândeți în noapte, da? Doi vânători trecuți și descreierați, obsedați numai de gândul de a se lichida unul pe celălalt, nepăsători și reci la gândul că în cursul schimbului de focuri oameni nevinovați și-ar putea găsi moartea; sau ar putea fi răniți sau schilodiți pe viață.

— Dacă simți nevoia să stârnești mila cuiva, de ce nu te duci la biserică, să te rogi la Dumnezeuul tău care nu mai dă doi bani pe ce se-ntâmplă cu noi aici, jos, pe pământ? Din două una: ori are un simț al umorului al naibii de sucit, ori e un sadic. Și-acum hai să vorbim serios, altfel plec, că am treabă.

— Am luat în calcul toate aspectele...

— Vorbește odată!

— Eu îl cunosc bine pe monsenior și știu cum gândește. A plănuit moartea mea și a soției mele în așa fel încât să nu coincidă cu a voastră. Așadar nu dorea să umbrească cu nimic tragedia și deci victoria finală pe care dorea să o repurteze asupra voastră. Eu trebuia să mor mai târziu. Iar descoperirea adevărului, acela că eu, așa-zisul erou al Franței, fusesem în realitate instrumentul său incontestabil, trebuia să se petreacă abia atunci. Sper că mă înțelegi, da?

Jason îl studie pe bătrân în tăcere.

— Da, înțeleg, îi răspunse calm. Nu mi-aș fi închipuit că pricepi cum stau lucrurile. Ceea ce-mi spui nu face decât să-mi întărească o convingere. Carlos e megaloman. Se crede stăpânul absolut al iadului și vrea ca o lume întreagă să-i recunoască puterea. După mintea lui bolnavă, geniul său nu este prețuit pe cât s-ar cuveni iar el, redus la condiția de criminal de duzină sau pistolar angajat de cine știe ce organizație mafiotă. Și în timp ce își dorește ca intrarea în scenă să-i fie anunțată cu surle și trâmbițe, tot ce aude e o sirenă amestecată de poliție și câte o anchetă jalnică cu trei polițiști amărâți.

— *C'est vrai*. O dată chiar mi s-a plâns că în America nu a auzit nimeni de el.

— Așa e. În America e privit mai mult ca un personaj de roman sau de film, asta în rarele momente când se gândește cineva la el. A vrut să îndrepte această impresie acum treisprezece ani când a venit de la Paris la New York cu gând să măucidă.

— Inexact, *monsieur*. Dumneata l-ai obligat să te caute la New York.

— E de domeniul trecutului. Ce legătură există între acel episod de demult și întâmplările din noaptea asta... adică planul tău?

— Am găsit o modalitate de a-l obliga pe Șacal să iasă din umbră și să mă caute, să se întâlnească cu mine. Acum, în noaptea asta.

— În ce fel?

— Simplu. Făcându-mă peste tot, fără să mă feresc, până voi fi văzut sau auzit de el sau de unul din oamenii lui.

— Și de ce crezi că asta l-ar obliga să se întâlnească cu tine?

— Fiindcă am să fiu însoțit de o altă infirmieră decât cea pe care a trimis-o să aibă grijă de mine. O persoană pe care nu o cunoaște și care nu a primit instrucțiuni să mă omoare.

Din nou Bourne îl cântări lung din priviri pe bătrân și abia într-un târziu rosti liniștit:

— O nadă.

— O ispită căreia nu îi va putea rezista, ca un obiect fascinant pe care va fi înnebunit să-l aibă – pune mâna pe mine ca să mă ia la întrebări... Fiindcă, pricepi dumneata, eu sunt vital pentru el – mai precis moartea mea este vitală pentru el – iar acum este presat de timp. A cronometrat perfect fiecare mișcare, iar pentru el precizia este... *diction*, cum se spune la asta?

— Cuvântul lui de ordine, sau metoda lui de lucru, presupun.

— În acest fel a reușit să supraviețuiască și să-și întărească reputația cu fiecare crimă comisă, până ce a ajuns să fie cunoscut, și recunoscut, drept *assassin suprême*. Până în clipa în care și-a făcut intrarea în scenă, răsărind de undeva din Extremul Orientul, un oarecare Jason Bourne... Iar din acel moment, Carlos n-a mai fost același om. Însă dumneata știi toate aceste lucruri...

— Nu asta mă interesează, îi tăie vorba Jason. Spune despre „precizie”. Continuă.

— După ce mor, el poate să dezvăluie întreaga poveste, cine a fost cu adevărat Jean Pierre Fontaine, croul Franței. Un impostor, unul care lucra pentru el, o invenție a lui, instrumentul morții cu care avea să-l prindă în laț pe Jason Bourne. Ce victorie!... Nu poate face însă nimic din toate astea până nu dispar eu. De ce? Simplu: fiindcă îl incomodez. Știu prea multe și cunosc prea multe persoane care au lucrat pentru el, colegii mei de prin canalele Parisului. Nu, întâi trebuie să mor, iar după aceea se va înfrupta liniștit din cupa victoriei.

— Înceamnă că are să te omoare după ce te prinde.

— Nu înainte de a se lămuri în câteva privințe, *monsieur*. Mai întâi mă va lua la întrebări: unde este infirmiera-ucigașă? Ce i s-a întâmplat? Oare Cameleonul a prins-o, a convins-o să trădeze, a predat-o? În mâinile cui se află acum: ale autorităților britanice? Este în drum spre Londra și cei din MI-6 o vor ajuta să vorbească cu toate substanțele lor pentru a o încredința apoi Interpolului? Are de pus atâtea întrebări... Nu, nu mă va lichida înainte de a afla ceea ce îl interesează. S-ar putea să termine în câteva minute, însă eu sper ca până atunci să mă găsiți și să mă salvați.

— Și infirmiera? Oricine ar fi, o va împușca.

— Ba nu. Am să-i spun să plece de lângă mine, am să mimez că sunt furios îndată ce mă voi convinge că am fost reperat. Mă plimb cu ea și mă plâng în gura mare că nu știu unde a dispărut noua mea prietenă, îngerul bunătății și-al milci care o îngrijește cu atâta dragoste pe soția mea, lamentându-mă că nu știu ce a pățit și că sunt îngrijorat fiindcă n-am văzut-o toată ziua. Sigur, asupra mea voi avea atașat emițătorul, bine ascuns și pus în funcțiune. Și oriunde voi fi dus – pentru că sigur, voi fi luat de unul din oamenii lui Carlos – am să pun o sumedenie de întrebări, ca un bătrân ramolit și neputincios: De ce m-ați adus aici? Ce căutam aici?... astfel, ai să știi unde să mă cauți și, sper, vei intra în forță peste ei. Dacă procedezi așa, ai să-l prinzi pe Șacal.

Cu capul drept și gâtul țeapăn, Bourne se îndreptă spre biroul lui St. Jacques și se așază pe un colț.

— Prietenul tău, Brendan și mai-nu-știu-cum, are dreptate...

— *Prefontaine*. Deși Fontaine nu este numele meu adevărat, am căzut totuși de acord că ne tragem din aceeași spiță. Când primii membri ai neamului Fontaine din Alsace-Lorraine au plecat spre

America la începutul veacului al optsprezecelea urmându-l pe Lafayette, ei și-au adăugat particula *Pre* spre a se distinge de ceilalți Fontaiane rămași în patrie și care s-au răspândit pe întreg teritoriul Franței.

— El ți-a spus asta?

— Este un om deosebit; pe vremuri a fost judecător respectat de toată lumea.

— Lafayette se trăgea din Alsacia-Lorena?

— Nu știu, *monsieur*. Eu n-am fost niciodată pe acolo.

— Este o persoană deosebită... Sau, ca să nu ne abatem de la fondul chestiunii, are dreptate. Planul tău este interesant, numai că implică și un risc enorm. Am să fiu sincer cu tine, Fontaine. Ți spun deschis, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie nici ce riști tu sau femeia aceea care va face pe infirmiera, oricine ar fi ea, nici dacă pentru a pune mâna pe Șacal o să te sacrific pe tine sau pe femeia aceea. Nu mă interesează decât să-l prind pe Carlos. Sper că ai înțeles.

Bătrânul francez îl fixă pe Jason cu ochi obosiți în care se citea o umbră de veselie și răsă ușor.

— Ești străveziu de contradictoriu. Jason Bourne n-ar fi spus niciodată așa ceva. Ar fi tăcut, ar fi acceptat în liniște propunerea, fără a scoate o vorbă, știind însă că situația e în avantajul lui. Soțul doamnei Webb are însă păreri. Are obiecții și trebuie să le exprime.

Pe neașteptate, Fontaine i se adresă pe un ton tăios:

— Scapă de el, *Monsieur Bourne*. Nu de la el aștept protecție și nu el îl va ucide pe Șacal. Scutură-te de el.

— O să dispară. Te asigur că a și dispărut, rosti Cameleonul sărind în picioare și simțind săgetări de durere în gât. Să-i dăm drumul. Orchestra își continua cu conștiinciozitate agresiunea sonoră, numai că acum prestația ei artistică se reducea la spațiul din hol și din sufrageria cu care comunica. Stațiile cu care fusese împânzită stațiunea amușiseră, oprite din ordinul lui St. Jacques, proprietarul lui Tranquility Inn, care, între timp, venise și el în clădirea principală escortat de cei doi foști luptători de comando înarmați cu mitraliere Uzi, de medicul canadian și neobositul domn Pritchard care avusese tot drumul ceva de comentat. Directorul adjunct fusese expedit la recepție cu dispoziții precise de a nu relata nimănui ceea ce văzuse în cursul ultimei ore.

— Absolut nimic, domnule. Dacă mă întreabă cineva, spun că nu știu fiindcă am vorbit la telefon cu autoritățile din 'Serrat.

— Despre ce? obiectă St. Jacques.

— Păi, știu și eu, cred că...

— Nu trebuie să ai păreri. Verificai serviciul la cameră la bungalourile din partea vestică. Asta-i tot.

— Da, domnule, spuse Pritchard îndreptându-se dezumflat spre ușa care ducea la recepție, aceeași pe care cu câteva clipe mai înainte

o deschisese medicul canadian fără nume.

— Cred că nu are importanță ce spune, rosti doctorul după ce recepționarul îl părăsise. Hoarda aia de pitecantropi și așa nu mai știe pe ce lume e. Iar mâine dimineață oricum or să aibă toți capul mare cât o baniță și multe remușcări după întâmplările din noaptea trecută, soarele care i-a bătut în cap toată ziua și păhărelele pe care le-au dat pe gât în seara asta. Soția mea e de părere că nici meteorologul nu va apuca să spună mare lucru, John.

— Da?

— Și el a cam tras la măsea și chiar dacă i-a mai rămas vreun strop de luciditate, probabil că nu va avea cui să-i vorbească.

— Mai bine mă duc să văd ce fac. Ce-ar fi să încingem un minicarnaval? În acest fel, Scotty are să economisească zece mii de dolari, iar lumea va avea parte de distracție. Știi cum e, cu cât ne distrăm mai mult, cu atât mai bine. Vorbesc cu orchestra și le strecor o vorbă și celor de la bar. Mă-ntorc imediat.

— S-ar putea să nu ne mai găsești aici, îi spuse Bourne cumnatului său care ieșea pe ușă, chiar în clipa în care din baie își făcea apariția o negresă îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

Văzând-o, Fontaine se apropie de ea.

— Splendid, copila mea, îi spuse francezul. Fii atentă, am să te țin de braț și o să ne plimbăm discutând liniștiți. Însă, nu uita, când te strâng de braț și încep să țiș la tine, spunându-ți pe un ton ridicat și înțepat că vreau să pleci, să pleci, ai înțeles?

— Da, domnule. Am să plec înfuriată și supărată pe dumneavoastră fiindcă v-ați purtat atât de urât cu mine.

— Așa. Nu trebuie să te sperii. E un joc. Vrem să vorbim cu cineva care este foarte rușinos.

— Cum merge gâtul? îl întreabă doctorul pe Jason uitându-se la el și nevăzând bandajul ascuns sub gulerul cămășii maro.

— Merge, îi răspunse Bourne.

— Ia să mă uit puțin, spuse canadianul făcând un pas spre Jason.

— Mulțumesc, nu acum, doctore. Mai bine cobori și te duci lângă soția dămitale.

— Da, mă așteptam să-mi spui așa ceva. Totuși, pot să spun și eu ceva, foarte rapid?

— Dar să fie scurt.

— Sunt medic și am văzut o groază de lucruri care mi-au displicut, iar cel de acum face parte din această categorie. Însă, când mă gândesc la tânărul acela și ceea ce i s-a-ntâmplat...

— Te rog, îi tăie vorba Jason.

— Da, sigur, înțeleg. Să știi că mă găsești aici dacă ai nevoie de mine... Nu sunt prea mândru de cele spuse mai devreme. Am văzut anumite lucruri, am un nume și sunt gata să depun mărturie la proces.

Cu alte cuvinte, sunt gata să vă ajut.

— Doctore, stai liniștit, nu va fi nici un proces și nici un martor.

— Cum așa? Dar este vorba de o crimă!

— Știm și noi despre ce-i vorba, îl întrerupse Bourne. Îți suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, însă restul te privește.

— Înțeleg, răspuns medicul fixându-l curios pe Jason. Atunci, eu am plecat. Canadianul se îndreptă spre ușă, dar se întoarse: Totuși, lasă-mă să mă uit la rana de la gât ceva mai târziu. Dacă cumva mai ai gât.

Doctorul ieși în sfârșit, iar Bourne se întoarse spre Fontaine.

— Suntem gata?

— Gata, îi răspunse francezul adresându-i un zâmbet cald tinerei negrese, înaltă și plină de prestanță în uniforma ei de infirmieră. Și ce-ai de gând să faci cu banii pe care îi câștigi în seara asta, draga mea?

Copila surâse timid, iar zâmbetul ei larg dezveli un șirag de dinți albi și strălucitori ca niște perle.

— Am un prieten, domnule. E băiat de treabă. Am de gând să-i cumpăr un cadou frumos.

— Drăguț din partea ta. Și cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Ishmael, domnule.

— Să începem, rosti Jason pe un ton tăios.

Planul a fost elaborat cu ușurință și, ca mai toate strategiile de luptă bine gândite, deși complexe, a fost pus în practică cu aceeași ușurință. Traseul pe care urma să îl străbată bătrânul Fontaine împreună cu fata a fost marcat punct cu punct pe harta stațiunii Tranquility Inn. Plimbarea trebuia să înceapă de la vilă, unde Fontaine și infirmiera zăboveau o clipă să verifice dacă soția lui suferindă se simțea bine și dacă putea fi lăsată singură înainte de a pleca să facă cei câțiva pași recomandați de medic ca tratament înainte de culcare. Nu trebuia să se abată prea mult de lângă alee iar pe pajiște trebuia să rămână în zona luminată, oferind imaginea unui bătrân capricios și cicălititor agățat de brațul însoțitoarei sale, un bătrân care se plimba fără o țintă anume și cam pe unde avea chef, spre marea iritare a tinerei. O scenă obișnuită, întâlnită oriunde în lumea largă, aceea a unui septuagenar neputincios și irascibil care își tracasa însoțitoarea.

Cei doi foști soldați din trupele de comando ale armatei regale, unul scund și îndesat, celălalt foarte înalt, au stabilit câteva puncte de staționare pe traseu înaintea locului în care francezul avea să se despartă de „infirmiera” lui, fiecare apucând-o într-o altă direcție. Iar pe măsură ce bătrânul și fata depășeau câte un post ocupat de unul din luptătorii de comando, celălalt trebuia să pornească spre postul următor, apucând-o pe cărări întunecate și numai de el știute, cum ar fi cea care mergea de-a lungul zidului printre tufișurile și

vegetația luxuriantă, chiar deasupra bungalovurilor care dominau plaja. Cei doi paznici înaintau, tăcuți și nevăzuți asemenea unor păianjeni uriași care își țes pânza în junglă, sărind din piatră în piatră, cățărându-se în copaci și lăsându-se apoi pe liane, trecând peste rădăcini și trunchiuri doborâte de furtună, urmărindu-i ca niște umbre pe cei doi care le fuseseră încredințați. Bourne venea în urma celui de-al doilea negru, cu aparatul fixat pe recepție, nescăpând un cuvânt din monologul francezului.

Unde e cealaltă infirmieră? Tânăra aceea drăguță care are grijă de nevastă-mea? Unde e? N-am văzut-o deloc azi! Vorbe rostite pe un ton apăsător, repetate la nesfârșit, pe un ton arțăgos.

Jason alunecă. Se împiedică și căzu. Se afla în spatele zidului care se întindea de-a lungul țărmului, înconjurând ca o redută bungalovurile, iar piciorul stâng i se încurcase printre liane. Se înțepenise și nu reușea să-l scoată – nu avea putere! Își întoarse capul, mai mult din umeri – și simți săgetări de durere în gât și văzu stele verzi în fața ochilor. Nu-i nimic. Trage, scoate-l afară, trage, mai tare!... Plămânii parcă îi luaseră foc, mai-mai să explodeze, iar sângele îi șiroia acum pe cămașa udă de transpirație. Într-un târziu, reuși și se eliberă. Se târi mai departe.

Deodată zări lumină. O lumină colorată scălda zidul înalt. Ajunseseră la cărarea ce ducea spre capelă, în dreptul lampioanelor roșii-albastrii care luminau intrarea în sanctuarul închis de la Tranquility Inn. Era ultimul punct de pe traseu înaintea drumului de întoarcere până la bungalovul bătrânului, oprire stabilită de toți spre a-i da răgaz bătrânului să-și tragă sufletul. St. Jacques trimisese aici un paznic al cărui rol era acela de a împiedica oaspeții nepoștiți să pătrundă în capelă. Contactul nu se putea stabili aici. Apoi, Bourne auzi deodată vorbele bătrânului, acele vorbe care erau semnalul că infirmiera trebuia să plece de lângă falsul său pacient.

— Pleacă de-aici! Să nu te mai văd! țipă la ea Fontaine. Unde e infirmiera noastră? Ce i-ai făcut?

Undeva deasupra lui, îi zări pe cei doi paznici ghemuiți în spatele zidului. Se întoarseră spre Jason și îl priviră întrebător, expresia de pe chipul lor, aproape ireal în lumina colorată a lampioanelor, confirmându-i, dacă mai era nevoie, bănuiala. Din acest moment, el trebuia să decidă ce-i de făcut în continuare. Cei doi își îndepliniseră misiunea, îl însoțiseră și-l aduseseră până la dușmanul lui. Restul, numai de el depindea.

Rareori i se întâmpla lui Bourne să fie descumpănit de o situație neașteptată, însă tocmai acest lucru i se întâmplă acum. Să fi comis oare Fontaine o eroare? Să se fi înșelat luându-l pe paznicul postat în fața capelei, cel trimis de St. Jacques, drept omul Șacalului? Poate că din pricina vederii slăbite de vârstă să-l fi confundat pe paznic cu emisarul Șacalului? Orice era cu putință, totuși, ținând cont de

experiența francezului (era călit în luptă și supraviețuise tuturor confruntărilor) ca și de faptul că acum aștepta, cu nervii încordați și fiecare fibră la pândă, tocmai un semn din partea adversarului, o asemenea gafă era exclusă.

Și, deodată, prin minte îi trecu o altă explicație, iar revelația îl cutremură. Paznicul fusese ucis sau cumpărat, sau înlocuit de altcineva! Carlos era maestru în răsturnări de situație. Își aminti de o versiune neoficială care circulase în legătură cu asasinarea lui Anwar El-Sadat, conform căreia Șacalul ar fi fost implicat în uciderea acestuia și își îndeplinise contractul fără a trage un foc de armă; pur și simplu înlocuind garda personală a președintelui cu recruți tineri, lipsiți de experiență și împrăștiind bani în dreapta și-n stânga prin Cairo, sumă pe care avusese grijă să o recupereze însutit de la Organizația de Eliberare a Palestinei. Iar dacă acest zvon era întemeiat, înseamnă că mica aplicație de la Tranquility Inn era joacă de copil pentru el.

Jason se ridică în picioare, se prinse de muchia zidului și, încet, cu chin nesfârșit, cu rana deschisă de la gât pulsându-i dureros, se săltă în mâini și, iarăși lent, mai mult pipăind, se agăță de cealaltă parte a zidului, se săltă și trecu dincolo. Iar ceea ce zări îl lăsă stană de piatră.

Fontaine se opri în loc, ca trăsniț, cu gura căscată de uimire și nevenindu-i să-și creadă ochilor, la vederea unui alt bătrân îmbrăcat într-un costum cafeniu de gabardină care se repezi la el și îl strânse cu efuziune în brațe. Bătrânul veteran al Rezistenței franceze îl îmbrănci cu brutalitate, parcă cuprins de panică:

— *Claude! Quelle secousse! Vous êtes ici!*

Bătrânul său prieten îi răspunse cu o voce vibrând de emoție, în franceză:

— Prin bunăvoința monseniorului. Mi-a făcut hatârul să o văd pentru ultima oară pe sora mea și să fiu alături de prietenul meu și bărbatul ei. Iată-mă-s, alături de tine!

— Alături de mine? El te-a adus aici? Dar, bineînțeles!

— Trebuie să te duc la el. Marele bărbat dorește să-ți vorbească.

— Sper că știi ce faci acum – știi ce-ai făcut!

— Sunt alături de tine și de ea. Restul nu mai contează!

— Ea a murit! Și-a luat viața azi-noapte! El plănuise să ne omoare pe amândoi!

Aruncă aparatul! urlă Bourne în gând, cu disperare. Distruge-l! Prea târziu. Ușa capelei se deschise, iar în prag își făcu apariția o siluetă de bărbat care păși în baia de lumină multicoloră. Era tânăr, bine clădit și blond, cu trăsături parcă dăltuite în piatră și o ținută dreaptă și mândră. Să-și fi pregătit Șacalul de pe acum urmașul?

— Te rog să mă urmezi, rosti blondul în franceză pe un ton autoritar care făcea să îți înghețe sângele în vine. Tu, se adresă el bătrânului îmbrăcat în costum cafeniu de gabardină. Rămâi pe loc. La cel mai mic zgomot, tragi... Scoate-ți arma. Și ține-o pregătită.

— *Oui, monsieur.*

Jason îl urmări neputincios pe Fontaine dispărând în interiorul capelei, urmat îndeaproape de necunoscutul blond. Din buzunarul hainei auzi un fășait ascuțit apoi, imediat, un pocnet; aparatul pe care îl purta francezul asupra lui fusese descoperit și distrus. Și totuși, ceva parcă nu era în regulă, sărea de pe ax, nu era la locul lui – sau poate totul era prea simetric? Ce sens avea ca Șacalul să întindă o capcană în același loc, când prima oară dăduse greș? Chiar că era complet lipsit de sens! Bine, apariția cumnatului lui Fontaine fusese o lovitură de maestru demnă de Carlos, o mutare excepțională pe care el nu o luase în calcul, prins în iureșul evenimentelor. Nu, în nici un caz, nu se gândise la capela de la Tranquility Inn – era o mișcare inutilă. Prea sărea în ochi, era prea evidentă, repetată și prea ușor de anticipat. Nu era în regulă.

Sau poate tocmai de aceea singura mutare posibilă? se întreabă Bourne. Iar logica aceasta, aparent lipsită de sens a asasinului, să fi fost o explicație a faptului că reușise, de treizeci de ani încoace, să scape de urmărirea a sute de servicii de spionaj din lumea întreagă? „N-ar face așa ceva – e o tâmpenie!... Ba da, tocmai asta va face fiindcă știe că noi ne gândim că e o aiureală”. Șacalul era sau nu era acum în capelă? Dacă nu, atunci unde era? Unde pusese capcana?

Periculoasa partidă de șah în care mulți aveau să-și găsească moartea nu numai că se anunța dură și complicată, dar căpătase note familiare. Să moară cine s-o nimeri, însă numai unul dintre ei trebuie să supraviețuiască. Numai acesta poate fi sfârșitul jocului. Moartea celui care aduce moartea sau moartea adversarului său, primul luptând să păstreze neștirbită o legendă vie, celălalt luptând pentru viața familiei sale, deci pentru a se salva pe sine însuși. Carlos câștigase un punct; avantajul lui era acela că era dispus să riște totul, chiar și viața, fiindcă după cum subliniasse însuși Fontaine, era pe moarte și nu mai avea nimic de pierdut. În timp ce Bourne avea toate motivele să-și dorească să trăiască: un bărbat în puterea vârstei, un luptător, marcat pe viață, sfârșiat în două, când în urmă cu mulți ani, soția și cei doi copii de care aproape nu-și mai aducea aminte fuseseră răpuși într-un masacru din îndepărtata Cambodgie. Nu se putea – și nu trebuia – ca toate astea să se repete!

Jason se lăsă ușor pe zid spre râpa abruptă de la baza lui. Se târi până la cei doi foști luptători de comando și li se adresă în șoaptă:

— L-au dus pe Fontaine înăuntru.

— Unde-i paznicul de la ușă? întrebă bărbatul de lângă el, în șoapta sa ghicindu-se uimirea și furia în același timp. Eu însumi l-am postat aici, cu dispoziții precise să nu lase pe nimeni înăuntru. Nimeni nu trebuia să intre! Trebuia să mă anunțe prin stație dacă vedea că se apropie cineva!

— Atunci înseamnă că nu l-a văzut.

— Pe cine?

— Pe bărbatul blond care vorbește franțuzește.

Cei doi soldați răsuciră brusc capul unul spre celălalt, se priviră lung în tăcere, iar cel de-al doilea se uită la Jason și întreabă în șoaptă:

— Cum arată?

— Înălțime medie, umeri lați, piept puternic...

— Destul, îl întrerupse primul gardian. Omul nostru l-a văzut, domnule. E al treilea ca funcție în cadrul poliției britanice locale, un ofițer care vorbește mai multe limbi străine, șeful brigăzii antidrog.

— Dar ce-o fi căutând aici, *mon*? întreabă celălalt luptător de comando. Domnul St. Jay spunea că poliția britanică nu știe nimic și că nu e implicată. Numai Sir Henry, *mon*. El a ordonat ca vasele Coroanei, șase sau șapte la număr, să patruleze pe lângă coastă și să oprească pe oricine ar încerca să părăsească Tranquility. Sunt patrula de coastă, *mon*. Sir Henry a zis că face o aplicație, deci sigur că șeful brigăzii...

Murmurul blând al vântului îi fură vorbele de pe buze și le purtă spre larg, iar bărbatul se opri la jumătatea frazei și își privi lung camaradul...

— Și-atunci, de ce nu e și el pe mare, *mon*? Pe vasul vedetă, *mon*?

— Ce impresie vă face? îl întreabă Bourne, surprins să se audă punând o asemenea întrebare. Vreau să spun, vă inspiră respect? S-ar putea să mă înșel, dar cred că...

— Nu vă-nșelați, domnule, îl întrerupse primul paznic. Ofițerul e rău și crud și nu-i are la inimă pe „Funjabi”, cum îi numește el. Ne caută nod în papură și mulți și-au pierdut slujba din pricina acuzațiilor lui pripite.

— De ce nu v-ați plâns, de ce nu-l înlăturați? Englezii vor ține cont de părerea voastră.

— Nu și guvernatorul, domnule, îi explică cel de-al doilea paznic. E foarte părtinitor cu șeful lui de la narcotice. Sunt buni prieteni și ies deseori în larg la pescuit.

— Înțeleg. Jason nu numai că pricepuse, dar, brusc, îl cuprinse teama. Saint Jay mi-a spus că mai de mult era o potecă în spatele capelei. Mi-a mai spus că acum trebuie să fie năpădită de buruieni dar că, probabil, încă mai există.

— Așa e, confirmă primul fost luptător din trupele speciale. Angajații stațiunii încă o mai folosesc ca să coboare pe plajă când au zi liberă.

— Ce lungime are?

— Treizeci și cinci, poate patruzeci de metri. Coboară până la peretele stâncos în care au fost săpate treptele și de acolo direct pe plajă.

— Care dintre voi e mai iute de picior? întreabă Bourne extrăgând mulineta din buzunar.

— Eu.

— Ba eu!

— Bine, aleg eu, rosti Bourne făcându-i semn celui mai scund dintre cei doi și îndinzându-i rola. Fugi până la locul în care se termină poteca și trage de-a curmezișul ei firul ăsta transparent. Agață-l de ce poți, un trunchi, un ciot, o creangă mai groasă. Însă ai grijă să nu fii zărit, fii cu ochii în patru și nu scăpa nici o mișcare...

— Nici o problemă, *mon!*

— Ai un cuțit?

— Mănânci, calule, ovăz?

— Bun. Dă-mi arma. Fugi!

Paznicul se furișă spre malul abrupt năpădit de vegetație încâlcită, iar când se făcu nevăzut pierzându-se în desișul des, cel de-al doilea luptător de comando i se adresă lui Bourne:

— Domnule, să știți că eu alerg mai iute și am picioarele mai lungi.

— Tocmai de aceea l-am ales pe el, și bănuiam că ai ghicit motivul. Picioarele lungi mai mult împiedică în cazul nostru, iar asta ți-o spun eu. Și-apoi, el e mai scund, deci mai greu de reperat în noapte.

— Țștia mai mici se aleg întotdeauna cu misiunile cele mai bune. Pe noi, cei înalți, ne pun în frunte și ne expun ca pe niște trofee, dar ăia mici se învârt întotdeauna de ce-i mai gras.

— Mai gras? Adică misiunile cele mai bune?

— Da, domnule!

— Și cele mai periculoase?

— Da, *mon!*

— Încearcă să te împaci cu gândul ăsta, Lungilă.

— Și-acum ce facem, domnule?

Bourne aruncă o privire peste marginea zidului, spre insula de lumină care scâlda intrarea în capelă.

— Se numește jocul așteptării. Te asigur că nu-i vorba de iubire, ci de ură; o simți cum urcă în tine pe măsură ce îți dorește moartea. Și n-ai de unde ști ce va face sau ce nu va face adversarul, sau dacă nu cumva lui i-a venit vreo idee care ție ți-a scăpat din vedere. După cum spunea un prieten, mai bine mi-ar fi acum pe Philadelphia.

— Unde, *mon?*

— N-are importanță. Și-asa a fost doar un experiment.

Deodată, văzduhul nopții fu străpuns de un tipăt prelung, aproape neomenesc, care făcu parcă să vibreze aerul, urmat imediat de câteva vorbe întretăiate, scăpate printre gemete de durere:

— *Non! Non! Vous êtes monstrueux!... Arrêtez, arrêtez, je vous supplie!*

— Acum! urlă Jason trecându-și cureaua armei Uzi peste umăr și, sărind pe zid, se prinse de margine și se ridică, cu sângele

șiroindu-i gârâ din gât. Nu putea să renunțe! Nu reușea să se cațere! Două brațe vânjoase îl traseră în sus, iar el căzu pe partea cealaltă a zidului. Luminile! strigă el. Trage în ele!

Arma luptătorului de comando scuipe foc, iar reflectoarele explodară în mii de tândări și se împrăștiară pe potecă și în iarbă. Din nou, brațele vânjoase îl traseră în sus și-l ridicară în picioare. În beza deplină care domnea în jur, o fâșie de lumină gălbuie străpunse noaptea, scotocind în toate direcțiile: lanterna puternică cu halogen pe care negrul o ținea în mâna stângă. Iar în mijlocul cărării zăcea, făcut covrig, prăbușit într-o baltă de sânge, bătrânul îmbrăcat în costum de gabardină, împușcat în gât.

— Rămâneți pe loc! Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă apropiați! răzbătu glasul lui Fontaine din interiorul capelei, pe ușa întredeschisă prin care se filtra lumina slabă a lumânărilor electrice.

Cei doi se apropiau de intrare, cu puștile automate pregătite să tragă, gata să tragă fără conținere... însă nepregătiți pentru priveliștea care îi aștepta. Bourne închise ochii; era prea greu de suportat. Ca și tânărul Ishmael, bătrânul Fontaine zăcea prăbușit peste amvonul de pe podium, chiar lângă peretele cu vitraliile spulberate, cu sângele șiroindu-i pe față, cu trupul legat ca un balot cu niște fire subțiri conectate la mai multe cutii negre amplasate pe cele două laturi ale capelei.

— Plecați de-aici! urlă Fontaine la ei. Fugiți, idioților! Nu vedeți că o să sar în aer...!?!

— O, Doamne!

— Nu aveți de ce mă jeli, *monsieur Le Cameleon*! Mă duc bucuros după nevasta mea! Lumea asta a devenit insuportabilă până și pentru mine! Nu mai are nici un haz. Fugiți! Sare imediat în aer – iar ei așteaptă să vadă!

— *Mon*! Acum! urlă negrul, înșfăcându-l pe Jason de haină, îmbrâncindu-l spre ieșire și prăbușindu-se peste el în tufișul des.

Explozia care urmă fu teribilă, asurzitoare și orbitoare, ca și când în acest colț al insulei minuscule căzuse un proiectil nuclear perfecționat. Flăcări uriașe se înălțară spre cer, dar masa incandescentă fu rapid potolită de vântul cald și redusă la un morman de moloz și cenușă.

— Cărarea! șopti răgușit Jason, căznindu-se să se ridice în picioare și să scape din tufișul încâlcit. Vezi cine e pe potecă!

— Sunteți rănit, *mon...*

— Mă ocup singur de mine, tu ai grijă de tine!

— Cred că am avut grijă de amândoi.

— Bine, a ta e medalia și cu ea o grămadă de bani din partea mea. Și-acum, hai la potecă!

Mai trăgând, mai împingând, negrul reuși să-l pună pe Bourne pe picioare și, împreună, fugind alături ca niște mașinării scăpate de

sub control, ajunseră la locul unde se sfârșea cărarea, cam la zece metri mai încolo de ruinele încă fumegânde ale capelei. Se furișară printre tufișuri, iar câteva secunde mai târziu îl găseau pe celălalt negru.

— Stau ascunși în pâlcul de palmieri dinspre sud, le spuse el fără suflu. Așteaptă să se împrăstie fumul, să vadă dacă mai mișcă cineva. Dar nu pot zăbovi prea mult acolo.

— Ai fost acolo? întrebă Jason. Printre ei?

— Nici o problemă, *mon*. Doar v-am spus, domnule.

— Cum e? Câți sunt?

— Patru, domnule. Pe cel căruia i-am luat locul l-am omorât. Era negru; și-apoi, pe întuneric toate pisicile sunt negre. I-am luat gâtul, rapid și pe mutește.

— Cine mai e?

— Șeful de la narcotice din 'Serrat, normal, și încă doi...

— Cum arată?

— Nu i-am văzut prea bine, însă unul cred că-i tot negru, înalt și cu păr rar. Pe al treilea nu l-am văzut la față – de fapt, nici nu știu dacă e femeie sau bărbat, fiindcă persoana e îmbrăcată în niște haine foarte ciudate. Are o glugă trasă pe cap, ceva ca un fel de pălărie cu voaletă sau capelă cu plasă contra insectelor...

— Femeie?

— Tot ce se poate, domnule.

— Femeie?... Trebuie să scape de acolo, el trebuie să plece cumva de pe insulă!

— Nu cred că o să mai zăbovească mult; apoi coboară pe potecă și până jos pe plajă. Or să se ascundă în pădure, e un adăpost printre stânci, de unde probabil vine să-i ia o barcă. Altă cale de scăpare nu au. La hotel nu se pot întoarce fiindcă un străin ar fi imediat reperat. Și deși capela e destul de departe și orchestra urlă să-ți spargă timpanele, precis paznicii au auzit explozia și se vor prezenta la fața locului.

— Ia, ascultați-mă, rosti Bourne răgușit, cu glasul vibrându-i de încordare. Unul dintre cei trei e bărbatul care mă interesează. Pe asta să-l lăsați în seama mea! Să nu trageți fiindcă am să-l recunosc dintr-o ochire. De ceilalți, *nu-mi pasă!* Îi scoatem mai târziu din ascunzătoare.

Dinspre pădurea tropicală se auzi răpăit de mitraliere și țipete ascuțite, venind de pe cărarea până nu de mult scaldată în lumina reflectoarelor, cea de deasupra fostei capele, acum o jalnică ruină. Apoi, aproape imediat, trei siluete își făcură apariția pe rând, în fugă, din desis. Primul era blondul, ofițerul de poliție din Montserrat, care se încurcă în firul invizibil, întins la înălțimea pieptului, și căzu lat, cu fața la pământ, rupând lațul subțire, întins ca o coardă. Cel de-al doilea, un bărbat brunet, înalt și zvelt, cu un smoc de păr pe craniul

pleșuv, căzu grămadă peste el, dar țâșni ca un arc în picioare și, instinctiv sau fiindcă vedea pe întuneric, o rupse la fugă spre capătul cărării și treptele de piatră care coborau spre plajă, croindu-și drum cu arma întinsă înainte și cosind cu ea tufe, crengile și ierburile înalte care-i stăteau în cale. Apăru și cea de-a treia siluetă. Nu era femeie; era un bărbat, îmbrăcat într-o rasă neagră de călugăr. Un preot. El era. Șacalul!

Bourne țâșni în picioare și, dintr-un salt, fu în mijlocul potecii, cu arma îndreptată spre el, gata să tragă; a lui era victoria, a lui libertatea, a lui și a familiei lui! Iar când bărbatul îmbrăcat în sutană ajunsese în capătul scării săpate de stâncă, Jason lipi degetul de trăgaci și, ținându-l apăsat, dezlănțui asupra preotului o adevărată ploaie de gloanțe.

Călugărul se frânse de spate, se aplecă și se prăbuși iar corpul lui bufni ca un sac de pământ și se rostogoli pe trepte în jos oprindu-se pe nisipul jilav de pe plajă. Bourne se repezi pe scări în jos, sărind câte trei trepte deodată, urmat îndeaproape de cei doi negri. Ajuns pe plajă se opri, se aplecă deasupra cadavrului și îi smulse gluga de pe față. În clipa următoare înlemni holbându-se la chipul lui Samuel, fratele călugăr de pe Tranquility Isle, Iuda care își vânduse sufletul Șacalului pe un pumn de arginți.

Deodată, pe mare se auzi vuietul unui motor puternic, iar în clipa următoare, din spatele promontoriului înalt țâșni ca o săgeată, o vedetă rapidă imensă care se îndrepta cu toată viteza înainte spre barajul natural de coral, căutând un canal de trecere printre bancurile de recif. Lumina orbitoare a unui proiector se revărsă deasupra apei, scaldând vârfurile ascuțite care se șteau din marea frământată și dezvăluind pavilionul ce flutura la catarg, acela al flotei britanice de coastă. Carlos!... Carlos nu luase o identitate de împrumut, se prezentase sub propria lui înfățișare, schimbat doar de trecerea anilor! Îmbătrânise, slăbise, iar părul îi căzuse, nu mai era tânărul viguros, lat în spate și cu față cărnoasă care rămăsese viu în amintirea lui Jason. Ce mai aminteau de el erau doar trăsăturile vag latino-americane, restul, fața suptă, craniul pleșuv și ars de soare, îi modificaseră complet înfățișarea. Iar acum fugea!

Cu cele două motoare puternice urlând la unison, vasul reuși să se strecoare ca prin urechile acului printre crestele amenințătoare de coral și își croi drum spre larg. Apoi, peste golful de la Tropice, răsună ecoul vorbelor purtate de vânt dinspre mare, rostite într-un megafon de un glas puternic care spunea în engleză:

— Paris, Jason Bourne! Ne vedem la Paris, dacă ai curaj! Sau preferi la o obscură facultate din Maine, domnule profesor Webb?

Cu rana de la gât deschisă, Bourne se prăbuși cu fața în mare, iar sângele său se amestecă cu valurile sărate și înspumate care se spargeau de țarm.

CAPITOLUL XVIII

Steve DeSole, custodele celor mai nepătrunse secrete ale Agenției Centrale de Informații, își extrase găfăind corpul mătăhălos din mașină. Oprise în parcare pustie a unui neînsemnat centru comercial de la marginea orașului Annapolis, Maryland, slab luminată de lumina zgârcită a tuburilor de neon lăsate aprinse peste noapte la benzinăria în fereastra căreia dormea dus un imens câine ciobănesc. DeSole își potrivea mai bine pe nas ochelarii cu rame metalice și, mijindu-și ochii și apropiindu-și mult fața de cadranul ceasului de la mână, abia reuși să distingă marcasele minuscule fosforescente. Pe cât reușise să-și dea seama, trebuia să fi fost între 3:15 și 3:20 dimineața, ceea ce însemna că ajunsese primul. Și asta era bine. Avea timp să-și pună ordine în idei, lucru pe care nu îl putuse face la volan, concentrat asupra drumului din pricina miopiei sale avansate și a vederii slăbite mai cu seamă pe timp de noapte. Iar, să fi venit până aici cu un taxi, sau să fi rugat pe cineva să îl aducă, era exclus.

Prima informație fusese... mă rog, un simplu nume... un nume destul de comun. „Se numește Webb”, îi spusese bărbatul la telefon. „Mulțumesc”, îi răspunsese el. Urmase apoi o descriere foarte vagă, una care se potrivea la fel de bine unor milioane de bărbați, iar el îi mulțumise din nou informatorului și închisese. Apoi, dintr-un cotlon al minții lui de analist – în virtutea profesiei și a antrenamentului de ani de zile, un adevărat depozit de informații esențiale, mărunte sau lipsite de importanță – se aprinsese un beculeț. Webb, Webb... amnezic? O clinică din Virginia cu ceva ani în urmă. Un bărbat mai mult mort decât viu fusese transferat cu elicopterul de la un spital din New York, iar fișa sa medicală era atât de secretă, de fapt strict secret de maximă importanță, încât nici măcar la Biroul Oval nu trebuia să ajungă. Și cum până și anchetatorii mai scapă câte o vorbă pe la colțuri, uneori, ca să-și ușureze sufletul, alteleori din simplă lăudăroșenie și dorind cu orice preț să își impresioneze interlocutorii, aflase că era vorba de un pacient recalcitrant care scăpase din frâu, un amnezic căruia i se spunea „Davey” (câteodată, scurt și disprețuitor, „Webb”), că fusese membru al odioasei Meduza de la Saigon și că era bănuat a simula pierderea memoriei... Pierdere de memorie? Alex Conklin amintise în fața lor faptul că acel fost membru al Meduzei pe care îl preluaseră sub o altă identitate bine cosmetizată spre a-l antrena și a-l lansa în urmărirea lui Carlos Șacalul, deci agentul lor provocator căruia îi dăduseră numele de Jason Bourne, își pierduse memoria. Își pierduse memoria și puțin lipsise să nu își piardă și viața fiindcă cei care îl dirijau nu înghițiseră povestea cu amnezia! Deci acesta era cel pe care îl numiseră atunci „Davey”... David. David Webb era una și aceeași persoană cu Jason Bourne, agentul pe care îl

formase Conklin! Asta era!

David Webb! El fusese la reședința lui Norman Swayne în aceeași noapte în care cei de la Agenție aflaseră că încornoratul Swayne, un caraghios bătrân, își pusese capăt zilelor, sinucidere care nu fusese nici măcar anunțată în ziare din motive care lui DeSole îi scăpau! David Webb. Fostul membru al Meduzei. Jason Bourne. Conklin. De ce?

Farurile unei limuzine care se apropia din celălalt capăt al parcerii străpunseră întunericul nopții, iar când mașina viră și se îndreptă spre locul unde aștepta analistul CIA, acesta închise ochii, orbit de lumina puternică trecând prin sticlele groase ale lentilelor. Trebuia să expună cât mai clar și concis concluziile în fața celor cu care se întâlnea. De ei depindea împlinirea unui vis pe care el și soția lui îl nutreau de ani de zile: bani! Nu salariul prăpădit pe care îl primea, și care numai salariu nu se putea numi, ci bani adevărați! Pentru ca nepoții lui să învețe carte la o universitate adevărată și nu la te-miri-ce facultate din statul în care locuiesc, cu burse amărâte acordate în virtutea faptului că bunicul era funcționar de stat – un funcționar despre care unii susțin că ar fi mai bine plătit decât mulți alții. Mare scofală! *DeSole*. *Cărțița-mai-tăcută-ca-mormântul*, uite așa i se spunea, dar nu l-ar fi plătit, să-i pici cu ceară, pe măsura calităților sale. Și tocmai calitățile lui îi făceau imposibil transferul în sectorul particular: i se impunea respectarea unui număr atât de mare de condiții și restricții legale încât era mai bine nici să nu încerce. Odată și odată, cei de la Washington aveau să regrete nedreptatea pe care i-o făcuseră. El nu va mai apuca ziua, însă se bucura că măcar nepoții lui aveau să profite de pe urma pasului făcut de bunicul lor. Cei din noua Meduză insistaseră să lucreze pentru ei, iar propunerea generoasă cu care îl momiseră îl hotărâse, de supărare, să li se arunce în brațe.

La vremea aceea, întorsese problema pe toate fețele și ajunsese la concluzia că, în definitiv, hotărârea lui era mai puțin imorală decât cea pe care o luau, an după an, cohortele de angajați ai Pentagonului care se scurgeau în valuri de la Arlington pentru a se arunca în brațele larg deschise ale marilor corporații ce contractau armament militar; motivația fiind cea exprimată atât de succint de un colonel: „Muncеște acum, că te plătim noi altă dată“. Iar Dumnezeu unul îi era martor căt muncise pentru țara asta și căt își mai dăduse sufletul pentru ea. Iar țara, ce făcuse țara pentru el? Abia dacă îi recunoștea meritele. Totuși, ura din tot sufletul numele Meduzei și evita să-l pronunțe (poate că nu-l pronunțase niciodată) fiindcă prea amintea de un trecut murdar și de vremuri de corupție. Înflorirea pe care o cunoșteau marile companii de cale ferată și cele petroliere se datora venalității și matrapazlăcurilor marilor magnați care practic le suflaseră statului. Meduza se născuse doar fiindcă în Saigonul pustiit de război făcuse

posibilă apariția corupției, iar finanțarea inițială a organizației secrete era un rezultat direct al acelei perioade. Meduza de atunci dispăruse însă în timp. Îi luaseră locul o mulțime de companii noi iar membrii ei nu mai erau aceiași.

— Nu suntem niște sfinți, domnule DeSole. De altfel, nu știu să existe conglomerat economic american nepătat, îi spusese cel care se ocupase cu recrutarea lui. Este perfect adevărat că ne interesează ceea ce unii numesc avantajele economice dobândite pe căi ilegale. Adică informații, sau secrete dacă exprimarea vi se pare mai corectă. Vedeti dumneavoastră, suntem obligați să procedăm astfel întrucât concurenții noștri din Europa și Extremul Orient dețin deja asemenea informații. Diferența dintre noi și ei este aceea că guvernele țărilor vin în sprijinul eforturilor pe care le depun, pe când țara noastră, nu... Comerț, domnule DeSole. Despre asta este vorba – comerț și profit. Este cea mai bănoasă ocupație de pe pământ. Lui Chrysler nu îi place Toyota, însă vicleanul domn Iacocca nu s-a apucat să ceară bombardarea orașului Tokyo – sau, cel puțin, încă n-a făcut-o. El a preferat să facă front comun cu japonezii.

Da, reflectă DeSole în timp ce limuzina oprea la zece metri mai încolo. Ceea ce făcuse el până acum pentru „corporație”, după cum prefera să o denumească spre a o deosebi de „companie”, era un lucru bun. În definitiv era de o mie de ori mai bine să obții un profit decât să te ocupi de bombe... iar nepoții lui trebuiau să învețe carte la cele mai mari școli și universități din țară. Din limuzină coborâră doi bărbați care se apropiară de el.

— Cum arată Webb ăsta? întrebă Albert Armbruster, președintele Comisiei Federale de Comerț în timp ce se plimbau, cu mâinile la spate, spre capătul parării.

— Grădinarul i-a făcut o descriere sumară, fiindcă era ascuns după gard, la o distanță de aproximativ nouă metri.

— Da, și ce dracu' ți-a spus? îl întrebă partenerul președintelui, un necunoscut care nu îi fusese prezentat, un brunet bondoc, privindu-l sfredelitor cu ochii săi măslinii pe sub sprâncenele negre deasupra cărora se înfoia o claie de păr negru. La obiect, adăugă el.

— O clipă, protestă analistul apărându-se, însă pe un ton ferm. Întotdeauna sunt la obiect și, sincer, indiferent cine ați fi, nu-mi place deloc tonul pe care îmi vorbiți.

— E supărat, spuse Armbruster, referindu-se la partenerul său de parcare ar fi fost un personaj neînsemnat. E macaronar-șef la New York și nu are încredere în nimeni.

— Și în cine să ai încredere la New York? întrebă negriciosul cel bondoc, răzând și împungându-l cu cotul, prietenește, pe Albert Armbruster în coaste. Voi știți care vă spuneți WASP¹ sunteți ai mai negri în ceru' gurii, voi aveți băncile, *amico*.

¹WASP = White Anglo-Saxon Protestant = cetățean american protestant anglo-saxon, de rasă albă. Grup care se consideră descendenții direcți ai primilor coloniști englezi de pe vasul Mayflower.

— Și o să încercăm să le păstrăm... Descrierea, te rog, spuse Armbruster privind-l pe DeSole.

— Este incompletă, însă ar fi o legătură, foarte îndepărtată, cu Meduza și pe aceasta o voi descrie – *la obiect*.

— Dă-i drumul, amice, spuse bărbatul din New York.

— E un tip masiv – de fapt, înalt – în jur de cincizeci de ani și...

— E cărunt pe la tâmpile? îl întrerupse Armbruster.

— Păi da, cred că grădinarul a spus ceva în sensul ăsta – e cărunt sau cu fire albe în păr, în fine, cam așa ceva. De aceea a și apreciat că are în jur de cincizeci de ani.

— E Simon, rosti Armbruster privind-l pe newyorkez.

— Cine? întrebă DeSole oprindu-se pe loc și obligându-i și pe ceilalți doi să se oprească.

— Așa s-a prezentat, Simon, și știe totul despre tine, domnule CIA, spuse președintele. Despre tine, despre Bruxelles și întreaga poveste.

— Ce vrei să spunei?

— Pentru început, afurisitul ăla de fax pe care îl folosești numai tu și acadeaua de la Bruxelles.

— E o linie secretă și directă. Nimeni nu are acces la ea!

— Uite că cineva a dibuit cheia, domnule Meticulos, spuse bărbatul din New York fără a schița un zâmbet.

— O, Doamne, dar e cumplit! Ce mă fac?

— Tu și Teagarten învățați-vă bine lecția. Dar aveți grijă să stabiliți detaliile de la un telefon public, continuă mafioul. Încropiți voi ceva.

— Știți despre... Bruxelles?

— Puține lucruri îmi scapă.

— Ticălosul ăla m-a făcut să cred că e de-al nostru și m-a avut! spuse Armbruster apucându-o furios spre marginea parcurii, urmat imediat de negricios și de un DeSole nesigur, înspăimântat. Mi-a dat impresia că știe tot, dar acum, dacă stau să mă gândesc, de fapt mi-a servit doar bucățele – ce-i drept grase, ca tine, ca Burton și ca Bruxelles-ul – iar eu, ca un prost, am căzut în cursă și i-am dat mai mult. La dracu'!

— Ia stați puțin! strigă analistul de la CIA oprindu-se din nou. Nu înțeleg ceva. Eu sunt strateg și nu înțeleg. Ce căuta David Webb... Jason Bourne, dacă este cu adevărat Jason Bourne, la reședința lui Swayne ieri noapte?

— Cine dracu' mai e și Jason Bourne? urlă președintele Comisiei Federale de Comerț.

— El e veriga despre care vorebam și care ne duce la Saigon și la Meduza. În urmă cu treisprezece ani, Agenția l-a botezat Jason

Bourne după numele unui Bourne care murise și l-a trimis sub acoperire zdravănă într-o misiune cu patru zerouri în coadă – o operațiune de lichidare foarte delicată, dacă vrei...

— Adică să omoare pe cineva, *paisan*. De ce nu vorbești englezește?

— Da, da, exact asta a fost... Însă ceva n-a mers conform planului; tipul și-a pierdut memoria și operațiunea a căzut. A fost compromisă, însă individul n-a murit.

— Sfântă Fecioară, ce de tâmpiți în povestea asta!

— Și ce ne poți spune despre acest Webb... Bourne – în sfârșit, Simon sau „Cobra”? Isuse, e ca-ntr-un vodevil!

— Se pare că exact așa a fost la un moment dat. Își însușea nume diferite, înfățișări diferite, identități diferite și juca personaje diferite. În acest scop a fost pregătit înainte de a fi aruncat în arenă să-l provoace pe Șacal – adică să-l găsească și să-l ucidă.

— Șacalul? Întrebă mirat *il capo supremo* al Cosci Nostra. Ca-n film?

— Nici ca în film nici ca în carte, idiotule...

— Hei, *amico*...

— Mai taci dracu' din gură... Ilici Ramirez Sanchez, altfel cunoscut sub numele de Carlos Șacalul, trăiește în realitate și este un ucigaș profesionist cât se poate de viu, pe care serviciile secrete internaționale îl caută de peste un sfert de secol. Pe lângă mulțimea atentatelor care i-au fost atribuite, unii susțin că de fapt el ar fi fost dâra de fum de pe gorganul acoperit cu iarbă din Dallas, adevăratul asasin al lui John Kennedy.

— Hai, nu mă prosti!

— Fii sigur că nu încerc. La Agenție s-a aflat, la cel mai înalt nivel, că după toți aniiăștia Șacalul a luat urma singurei persoane care l-ar putea identifica: Jason Bourne, de fapt David Webb, după cum sunt tot mai convins.

— Toate astea le-ai aflat de la cineva! Explodă Albert Armbruster. De la cine?

— A, da. Totul a fost atât de neașteptat și atât de încălzit... De la un fost agent operativ, un invalid pe nume Conklin, Alexander Conklin. El și un psihiatru – Panov, Morris Panov – sunt prieteni buni cu Webb... sau Jason Bourne.

— Și pe unde se învârtescăștia doi? Întrebă cu un aer sumbru *il capo*.

— Nu poate ajunge nimeni la ei. Nici măcar să le vorbească. Sunt bine păziți.

— Nici nu ți-am cerut să fixezi o întâlnire, *paisan*, te-am întrebat doar unde sunt.

— Da, Conklin e într-un apartament din Vienna, o proprietate a noastră în care nu pune nimeni piciorul, iar apartamentul și cabinetul

lui Panov sunt supravegheate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Îmi dai adresele, da?

— Cum să nu, dar te asigur că n-or să stea de vorbă cu tine.

— Ar fi mare păcat. Căutăm și noi un tip cu mai multe nume, punem câteva întrebări. Zicem că îi vrem binele.

— N-or să înghită gălușca.

— Atunci le-o vâr pe gât.

— La dracu', de ce? exclamă Armbruster, după care coborî imediat glasul. Ce căuta Webb ăsta, Bourne, sau cum dracu' l-o fi chemând, acasă la Swayne?

— E un gol pe care nu-l pot umple, rosti DeSole.

— Un ce?

— Un termen pe care îl folosim la Agenție când răspunsul ne depășește.

— Nici nu-i de mirare că țara asta a ajuns lada de gunoi a lumii.

— Nu-i adevărat...

— Ia închide pliscul! îi ordonă bărbatul din New York și, vârând mâna în buzunar scoase un carnețel și un pix. Scrie aici adresa Omului tău Invizibil ieșit la pensie și a psihiatrului ăla ovrei. Repede!

— Nu se vede nimic, spuse DeSole începând să scrie, cu carnețelul orientat spre tuburile de neon de pe fațada benzinăriei închise. S-ar putea să nu fie ăsta numărul apartamentului, dar e pe-aproape. Oricum, numele lui Panov este trecut pe cutia de scrisori. Însă, repet, o să refuze să discute cu voi.

— Atunci o să-i cerem scuze pentru deranj.

— Da, mă rog. Presupun că este foarte devotat pacienților săi.

— Aha. Ca linia telefonică de pe faxul tău?

— Nu, acela e un termen tehnic. Fir numărul trei, ca să fiu mai exact.

— Și tu întotdeauna ești exact, nu, *paisan*?

— Și tu mă calci pe nervi...

— Trebuie să plecăm, îi întrerupse Armbruster, cu ochii pe newyorkez care își recuperase între timp carnețelul și pixul. Calmează-te, Steven, adăugă el mocrind de furie, îndreptându-se spre limuzină. Nu uita, le putem rezolva pe toate. Când vorbești cu Jimmy T. la Bruxelles vezi dacă împreună ajungeți la o explicație rezonabilă, OK? Dacă nu, lasă, găsim noi ceva, mai sus.

— Sigur, domnule Armbruster. Însă, cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să vă întreb ceva. Contul meu de la Berna este în regulă... Pentru situația în care... înțelegeți... dacă...

— Sigur, Steven. Nu trebuie decât să te sui în avion și să scrii numerele de cont la fața locului. Cu mâna ta. Asta e și semnătura pe care o avem la dosar. Sper că n-ai uitat.

— Da, da, știu.

— Până acum cred că s-au strâns două milioane.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult... domnule.

— Ai câștigat cinstii banii ăștia, Steven. Noapte bună.

Cei doi bărbați se instalează pe bancheta din spate a limuzinei. Aerul părea să vibreze de încordare. Armbruster se întoarse spre mafiot și îl întrebă după ce șoferul așezat în spatele paravanului de sticlă insonorizată pornise motorul:

— Unde este cealaltă mașină?

Italianul aprinse plafoniera și se uită la ceas.

— Acuma trebuie să fie parcată la doi kilometri mai jos de benzinărie. Îl preia pe DeSole și se ține scai de el până apare ocazia.

— Omul tău știe ce are de făcut?

— Haide, cumetre, doar nu crezi că o fi vreo fecioară. Are un proiecteur pe mașină de bate până hăt, la Miami. Îl depășește și merge în linie cu el, după aia aprinde lumina și i-o bagă în ochi. Tâmpitu' ăsta care a picat la examen și s-a ras de două milioane n-o să mai vadă, iese din peisaj, iar noi nu-ți cerem decât un sfert din sumă pentru serviciul pe care ți l-am făcut. Alby, să nu mai zici că n-ai avut o zi bună.

Președintele Comisiei Federale de Comerț se sprijini pe spătarul locului din stânga și, cu chipul ascuns în întuneric, se uită absent la umbrele care defilau în noapte în spatele geamurilor fumurii.

— Știi ceva, rosti el calm, dacă cineva mi-ar fi spus acum douăzeci de ani că într-o bună zi am să stau în mașină cu un tip ca tine, pe deasupra vorbind ceea ce vorbim noi, i-aș fi răspuns că e imposibil.

— Vezi, asta-mi place mie la voi, grangurii ăștia care vă dați mari. Vă uitați de sus la noi, că nu vă ajunge omu' nici cu prăjina la nas, pufniți cu dispreț și într-o bună zi vă dați seama că nu puteți fără noi. Și-n ziua aia ne facem „parteneri”. Tu dă-i înainte, nu-ți bate capul, că am avut noi grijă să te scăpăm de-o bubă în cap. Întoarce-te la minunata ta comisie federală și dă-i înainte cu deciziile: care companii sunt curate și care nu. Și pentru asta nu trebuie neapărat să te speli înainte pe mâini, corect?

— Gura! tună Armbruster sprijinindu-se de brațul din stânga al banchetei. Simon ăsta – sau Webb – de unde a apărut? De ce-l interesează treburile noastre? Ce vrea?

— Poate că vrea ceva care are legătură cu Șacalul.

— Aiurea. Noi nu avem nimic de împărțit cu Șacalul.

— Chiar așa, de ce-ați avea? Întrebă rânjind mafiotul. Doar suntem noi aici, corect?

— E o colaborare ocazională, să nu uiți asta... Pe Webb – Simon, naiba să-l ia! – trebuie să-l găsim oriunde s-ar ascunde! Cu ce știa el și ce am apucat eu să scap, a devenit o adevărată amenințare

pentru noi!

— E-o fleică grasă, nu?

— Da, așa e, încuviință președintele întorcând capul și uitându-se pe fereastră, cu pumnul drept încheștat și cu degetele mâinii stângi bătând furios darabana pe brațul fotoliului.

— Vrei să negociem?

— Cum? trânti Armbruster răsucindu-se spre sicilian și uitându-se lung la chipul calm al acestuia.

— Ce-ai auzit. Scuze, poate nu m-am exprimat corect. Eu îți propun o sumă care NU se negociază iar tu ai dreptul să o accepți sau s-o refuzi.

— Un... contract? Pentru Simon... Webb?

— Nu, îi răspunse mafiotul clătind din cap. Pentru un personaj pe nume Jason Bourne. E mai simplu să omori un mort, nu?... Fiindcă te-am ajutat să faci economie la un milion și jumătate, îți propon ca preț al contractului, cinci.

— Cinci milioane?

— Cheltuielile pe care le presupune eliminarea unor piese importante sunt foarte ridicate. Ca să nu mai vorbesc de riscuri. Cinci milioane, Alby, jumătate avans în douăzeci și patru de ore de la încheierea contractului.

— E scandalos!

— E dreptul tău să refuzi. Dacă te răzgândești și vii la mine după aia, te costă șapte și jum'ate și dacă te mai răzgândești o dată, suma se dublează. Cin'spe.

— Ce garanții ne oferi că ai să-l găsești? Ai auzit ce-a spus DeSole. Are patru zerouri, adică nu ai cum să dai de el, e îngropat.

— Păi atunci o să-l săpăm la rădăcină, îl scoatem și după aia îl plantăm la loc.

— Cum? Două milioane și jumătate înseamnă cam mult pentru o vorbă în vânt. Cum?

Iarăși zâmbind, nașul mafiot băgă mâna în buzunar și scoase carnețelul în care scrisese Steven DeSole.

— Întotdeauna să te încrezi în prietenii apropiați, Alby, că ei știu totul. Dacă vrei să te convingi întreabă-i pe proștii ăia care scriu toate cârțile de bârfe. Am două adrese.

— N-ai cum să te apropii de ei.

— Ei, și tu acum. Chiar crezi că mai trăim pe vremea când Chicago era un oraș de sălbatici, în care dictau câinele bătrân de Capone și Nitty-cel-cu-degețel-nervos? Ne-am modernizat și noi între timp – avem pe statele de plată băieți cu clasă: genii. Oameni de știință, savanți, puști care fac vrăjitorii cu electronica lor – doctori. De-aia după ce le venim de hac Omului Invizibil și ovreiului, o să se trezească lumea. Da'până atunci noi îl înhățăm pe Jason Bourne, personajul care nu există fiindcă e mort.

Albert Armbruster încuviință scurt din cap, apoi, fără o vorbă, se întoarce spre geam.

— Închid șase luni, schimb numele stațiunii și redeschid după ce-i fac publicitate zdravănă prin reviste, spuse John St. Jacques de la fereastră în timp ce medicul îl trata pe cumnatul lui.

— Chiar a plecat toată lumea? întrebă Bourne încruntându-se din fotoliul în care era instalat în halat de baie în timp ce medicul îi cosea ultimul fir.

— Nu chiar toți. Au mai rămas șapte perechi de canadieni săriși, inclusiv amicul care face lucru manual pe gâtul tău. Știi ce idee le-a venit? Să organizeze o echipă de cercetași – vitejii din Poliția Călare – și să-i caute pe băieții cei răi.

— Scotty a fost cu ideea, îl întrerupse medicul încet, concentrat asupra rănii. Pe mine să nu conați. Sunt prea bătrân.

— Și el, dar nu și-a dat seama. După care a vrut să anunțe în gura mare că oferă o recompensă de o sută de mii de dolari celui care îi va furniza informații care să-l conducă etc., etc.! Până la urmă am reușit să-l conving că bine ar fi să transpire cât mai puțin.

— Și totuși, câte ceva tot a transpirat. Nu-i bine deloc, spuse Jason. Normal ar fi să nu știe nimeni nimic.

— Nu crezi că ești nedrept, David? spuse St. Jacques interpretând greșit privirea insistență cu care îl fixa Bourne. Da, ești dur. Îi inducem în eroare pe cei care anchetează cazul și le servim oamenilor o poveste siropoasă despre o scurgere masivă de propan pe care nu toată lumea e dispusă să o înghită. Sigur, cu lumea din exterior este altfel; dacă aici s-ar produce un cutremur de gradul șase, probabil că știrea ar încăpea pe ultima pagină de la mica publicitate. Dar să știi, vorba zboară repede și s-a auzit până la Leewards.

— Spunea ceva de o anchetă pe plan local... Dar cu lumea din exterior ce e? Au apărut reacții?

— O să fie, dar nimic dinspre Tranquility. Se va vorbi de Montserrat, probabil o coloană întreagă în Times, poate două-trei rânduri în ziarele de la New York și Washington, dar nu cred să pomenească o vorbă despre noi.

— Mai clar.

— Vorbim mai târziu.

— Spune ce vrei, John, interveni medicul. Eu aproape am terminat și oricum nu sunt atent la voi. Iar dacă v-am auzit, cred că am și eu dreptul să știu despre ce e vorba.

— Bine, pe scurt, rosti St. Jacques venind lângă scaun. Ai avut dreptate, sau cel puțin eu a trebuit să-ți dau dreptate.

— De ce?

— Știrea ne-a parvenit în timp ce tu erai readus la viață. Au găsit vasul guvernatorului, zdrobit de cel mai ascuțit recif, în larg de Antigua, cam la jumătatea distanței de Barbuda. Nici urmă de

supraviețuitori. La Plymouth se presupune că ar putea fi vorba de o rafală puternică de vânt, o furtună neașteptată și distrugătoare de felul celor care se abat dinspre sud spre Nevis. Totuși, greu de crezut. Nu mă refer la furtună, ci la datele problemei.

— Și care ar fi acestea?

— Cei doi membri ai echipajului care îl însoțeau de obicei nu erau la bord. Le-a spus la clubul de iahting că n-are nevoie de ei, că pleacă singur în larg. Lui Henry i-a spus că merge la pescuit, după pești mari...

— Ceea ce înseamnă că avea nevoie de echipaj, îl întrerupse doctorul canadian. A, pardon.

— Da, așa e, îl aprobă proprietarul satului de vacanță Tranquility. Nu poți ține în lansetă un pește mare și naviga în același timp, sau cel puțin guvernatorul n-ar fi în stare. Îi e frică să-și ia ochii de pe busolă și de pe hărți.

— Dar știe să citească o hartă, nu? îl întreabă Jason.

— N-aș putea spune că este un navigator desăvârșit, dar se pricepe destul cât să nu intre în bucluc.

— I s-a spus să plece singur, rosti Bourne. A primit ordin să se întâlnească în larg cu o ambarcațiune, adică într-o zonă în care trebuia să nu-și dezlipească ochii de pe hartă.

Jason realizează brusc că doctorul terminase, iar gâtul lui era acum strâns înfășurat în pansament. Medicul era în picioare lângă el și îl privea.

— Cum stăm? îl întreabă David ridicând privirea, cu un zâmbet plin de simpatie înflorindu-i pe buze.

— Am terminat, spuse canadianul.

— Ei, bine... în acest caz propun să ne vedem mai târziu la un păhărel. Ce zici?

— Bravo, ai început să vezi partea bună a lucrurilor. Semn de sănătate. E bine.

— Ba nu, doctore, nu e bine deloc. Aș fi un pacient nerecunoscător, și nu e cazul, crede-mă, dacă ți-aș permite să auzi lucruri pe care nu trebuie să le știi.

Canadianul mai în vârstă susținu privirea lui Jason.

— Chiar vorbești serios. În ciuda celor întâmplare, nu vrei să mă vezi implicat mai adânc. Și nu te joci de-a melodrama – secretul de dragul secretului (întâmplător, o șmecherie la care noi, doctorii, ne pricepem foarte bine), și ești cu adevărat îngrijorat pentru mine. Am dreptate?

— Cred că da.

— Judecând după toate încercările prin care ai trecut, și nu mă refer doar la cele din ultimele zile la care am asistat fără voie, ci și la cicatricile de pe corp care-mi spun că ai trecut prin multe în viața ta, mi se pare remarcabil, deci, ca tu să mai fii preocupat și de altcineva

în afara propriei persoane. Ești un om ciudat, domnule Webb. Uneori am impresia că aș avea de-a face cu două persoane diferite.

— Nu sunt ciudat, doctore, spuse Jason Bourne lăsând pleoapele, pentru o clipă ținându-și ochii strâns închiși. Nu vreau să fiu nici ciudat, nici altfel decât restul lumii. Aș vrea să fiu un om obișnuit și normal care nu se joacă de-a nimic. Sunt profesor și asta vreau să rămân. Numai că, date fiind împrejurările, mă văd obligat să-mi rezolv problemele în stilul meu.

— Înseamnă că, plecând, îmi fac un bine.

— Da, așa e.

— Și dacă aflu din întâmplare cum stau lucrurile, am să apreciez că mi-ai făcut niște recomandări ca de la profesor la elev.

— Sper.

— Cred că ești un profesor dat naibii, domnule Webb.

— Doctor Webb, interveni John St. Jacques, ca și când rectificarea ar fi fost obligatorie. Cumnatul meu este doctor. Ca și sora mea, el are un doctorat în științe. Vorbește câteva limbi orientale și este profesor plin. Cei de la Harvard, McGill și Yale au încercat să-l ademenească de ani de zile...

— N-ai vrea să taci? spuse Bourne cu blândețe, aproape cu duioșie, și puțin lipsi să nu pufnească în râs. Tânărul meu prieten întreprinzător este impresionabil la orice prescurtare sau inițiale care urmează unui nume, dar uită că dacă m-aș rezuma la venitul de profesor nu mi-aș permite să stau într-o asemenea vilă nici măcar două zile.

— Umbli cu cioara vopsită.

— Am spus venitul de profesor.

— Iar ai dreptate.

— M-am însurat însă cu o femeie bogată.... Scuză-ne, doctore, e o mai veche discuție de familie.

— Nu numai că ești un bun profesor, repetă medicul, dar sub înfățișarea asta cruntă întrezăresc un tip fermecător. canadianul se îndreptă spre ușă, dar se întoarse și adăugă: Trec mai târziu să te provoc la un păhărel. Să știi că mi-ar face plăcere.

— Mulțumesc, răspunse Jason. Pentru tot ce-ai făcut. După ce medicul îl salută și închise hotărât ușa, Bourne se întoarse spre cumnatul lui: Ai un prieten de nădejde în el, Johnny.

— De fapt e un tip rece ca un sloi de gheață, dar un medic pe cinste. Numai în prezența pacienților i se luminează și lui fața... Deci presupui că Șacalul i-a dat întâlnire guvernatorului în larg de Antigua, a obținut informațiile care-l interesau, l-a omorât și l-a aruncat în mare, hrană la rechini.

— Având grijă să scufunde vasul în zona cea mai periculoasă, completă Jason, ca să pară că s-a zdrobit de stânci. Probabil a deschis supapa și după aia a dat drumul bărcii, la viteza maximă, cu direcția

recif. O tragedie pe mare și iată cum dispare încă un fir care ne-ar fi putut conduce la Carlos – ceea ce pentru el e vital.

— Ceea ce îmi dă și mie de gândit, spuse St. Jacques. Nu ți-am pomenit despre acest aspect, însă porțiunea de mare periculoasă, cu multe recife, la nord de Falmouth, unde l-a adus pe guvernator, se numește Cleștii Diavolului și nu este genul de loc pe unde să faci turism. Charterele se țin cât pot de departe de locul ăsta belstemat și nimeni nu-și mai bate capul să țină socoteala numărului de victime pe care le-a făcut.

— Deci?

— Deci, presupunând că Șacalul a fixat locul întâlnirii, adică în apropiere de Cleștii Diavolului, mă-ntreb cum dracu' de-o fi aflat de existența lor?

— Nu ți-au spus cei doi luptători ai tăi de comando?

— Ce să-mi spună? I-am trimis val-vârtej la Henry să-i relateze ce s-a-ntâmplat, în timp ce noi te dregeam pe tine. Doar nu avem vreme să ne așezăm la o cafeluță și să sporovăim; eu mi-am zis că fiecare minut este prețios.

— Atunci înseamnă că Henry știe. Probabil e șocat. În două zile a pierdut două vedete de coastă, din care probabil că o să recupereze numai una, cea pe care i-o plătești tu, și tot nu știe unde e distinsul său șef și lacheul Șacalului, adică Guvernatorul Coroanei Britanice. Iar Carlos le-a răs în nas celor de la La Foreign Office păcălindu-i cu marele veteran din Rezistență, de fapt un ucigaș cu simbrie din Paris. Cred că o să ia foc firele în noaptea asta de cât o să se vorbească de la Reședința guvernatorului cu Whitehall-ul¹.

— O altă vedetă? Ce încerci să-mi spui? Ce știe Henry – și ce ar fi putut să-mi spună oamenii mei?

— Tu ai întrebat cu nici un minut în urmă cum de știa Șacalul despre bariera de coral din larg de Antigua, cea care se cheamă Cleștii Diavolului.

— Lasă, domnule doctor Webb, îmi aduc și eu aminte ce-am întrebat. Și cum a aflat?

— Simplu. Pe insulă există o a treia persoană care lucrează pentru el. Uite asta i-au spus tinerii tăi luptători de comando lui Henry. Un ticălos blond, șeful brigăzii de narcotice din Montserrat.

— El? Rickman? Ku-Klux-Klan-ul britanic?

Rickman-care-nu-se-abate-de-la-Lege, spaima tuturor celor care îndrăznesc să ridice glasul împotriva lui? Sfinte Cristoase, Henry n-o să înghită așa ceva!

— Și de ce nu? Tocmai ai făcut descrierea perfectă a discipolului lui Carlos.

¹Whitehall – sediul guvernului britanic, la Londra (n. trad.).

— Probabil că da, însă e incredibil. Rickman e un habotnic de nedescris. Îi strânge pe toți la rugăciunile de dimineață înainte de-a începe lucrul, rugându-l pe Dumnezeu să-l ajute în lupta pe care o duce împotriva Satanei; nu bea, nu se întâlnește cu femei... — Savonarola?

— Da, pare să se potrivească... din ce-mi mai aduc eu aminte de la lecțiile de istorie.

— Atunci aș zice că-i o fleică grasă pentru Șacal. Iar Henry fii sigur că are să creadă când o să vadă că vasul oficial nu se mai întoarce la Plymouth; sau când o să vadă plutind pe mare cadavrele marinarilor; sau pur și simplu dacă unii nu mai apar la rugăciunile de dimineață.

— Așa crezi că a scăpat Carlos?

— Da, aprobă Bourne cu un semn al capului și făcu un gest larg spre canapeaua așezată la câțiva metri de el, în fața unei mase de tablă de cristal. Ia loc, Johnny. Avem de vorbit.

— Până acum ce-am făcut?

— Nu vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat, frățioare, ci despre ce se va întâmpla.

— Și ce se va întâmpla? întrebă St. Jacques așezându-se pe canapea.

— Plec.

— Nu! strigă tânărul țâșnind în picioare de parcă s-ar fi curentat. Nu poți să pleci!

— N-am de ales. Știe cine suntem, unde să ne găsească. Totul.

— Unde vrei să pleci?

— La Paris.

— Fir-ar a dracului de treabă! Nu-i poți face așa ceva Mariei! Nici puștilor, ce Dumnezeu! Nu te las!

— Nu mă poți opri.

— Ce Dumnezeu, David, măcar ascultă-mă! Dacă împuștii ăia de la Washington sunt niște scârțani care nu dau doi bani pe tine, nu înseamnă că și cei de la Ottawa sunt la fel. Sora mea a lucrat pentru guvern, iar guvernul nostru nu se spală pe mâini și nu îi trimite pe oameni la plimbare fiindcă îl incomodează sau nu vor să scoată banul. Am multe relații, oameni ca Scotty, doctorul și alții. Doar o vorbă să spună și te duc direct într-o fortăreață la Calgary. Unde nimeni nu se poate atinge de un fir de păr din capul tău!

— Și crezi că guvernul meu n-ar proceda la fel? Dă-mi voie să-ți spun ceva, frățioare. Sunt persoane la Washington care și-au riscat viața ca să nu ni se întâmple nimic nouă, Mariei, copiilor și mie. Din altruism, fără a aștepta nici o recompensă din partea mea, nici a guvernului. Iar dacă doresc să mă ascund undeva unde să nu mă găsească nimeni, probabil că mi-ar pune la dispoziție o proprietate în Virginia, cu cai și servitori și detașamente întregi de soldați înarmați până-n dinți care să ne păzească douăzeci și patru de ore din douăzeci

și patru.

— Păi atunci înseamnă că ai găsit soluția. Ce mai aștepti? Nu scăpa ocazia!

— Și cum ar fi, Johnny? Să trăim cu toții într-o închisoare, a noastră și numai a noastră? Copiii să nu se poată duce în vizită la prieteni, sau când merg la școală să fie tot timpul păziți de soldați (dacă vor merge la școală), să nu meargă la petreceri, să nu invite pe nimeni acasă. Fără vecini și prieteni? Iar eu și Marie să ne holbăm toată ziua unul la altul, și la soldații care patrulează și tușesc sau strănută, sau, Doamne păzește, să auzim vreo împușcătură fiindcă un iepure a îndrăznit să treacă prin grădina noastră? Asta nu-i viață, e pușcărie curată. Eu și sora ta n-am putea trăi așa.

— Nici eu. Sigur nu așa cum ai descris-o tu. Dar ce rezolvi dacă pleci la Paris?

— Pot să-l gădesc. Să-l lichidez.

— Știi bine că acolo e ajutat de o armată întreagă.

— Iar pe mine mă ajută Jason Bourne, răspunse David Webb.

— Hai, dom'le, termină cu prostiile astea.

— Nici eu nu cred prea mult, dar se pare că ține... Hai, Johnny, atâta lucru îmi datorezi. Acoperă-mă. Spune-i Mariei că sunt bine și că am dat de un fir care duce la Paris, și că numai bătrânul Fontaine mă poate ajuta – ceea ce în parte, este adevărat. O cafenea din Argenteuil numită Le Coeur du Soldat. Spune-i că îi chem pe Alex Conklin și trupa de la Washington.

— Dar n-ai să-i chemi, nu?

— Nu. Șacalul ar afla imediat; are urechi pe toate culoarele de la Quai d'Orsay, și sus și jos. Singura soluție este să operez pe cont propriu.

— Și crezi că ea nu are să afle?

— O să bănuiască, dar nu are cum să știe că îl rog pe Alex să o sune și să-i confirme că m-a pus în legătură cu artileria grea de la Paris. Mai întâi trebuie să i-o spui tu.

— De ce e nevoie să mint?

— Asta chiar că nu trebuia să întrebi, frățioare. Cred că a trecut și-așa prin destule din pricina mea.

— Bine, fie. Îi spun, dar n-o să mă creadă. O să citească prin mine; de când eram mici știa când o mint. Mă privea drept în ochi cu ochii ăia mari și căprui ai ei iar eu izbucneam în plâns. Numai că ea nu se uită ca frații mei mai mari cu – nu știu cum să spun – cu un soi de dispreț fiindcă mezinul i-a supărat iar. Înțelegi?

— Se numește iubire. Întotdeauna a ținut la tine – chiar și când ai supărat-o.

— Da, Marie e fată bună.

— Cred că mai mult decât atât. Sun-o peste două ore și spună-i să se întoarcă cu copiii. E singurul loc în care vor fi în

siguranță.

— Și tu? Cum ai să ajungi la Paris? E greu să pleci prin Antigua sau Martinica, uneori trebuie să-ți faci rezervarea cu multe zile înainte.

— Oricum n-aș putea pleca cu nici una din companiile astea. Cumva trebuie să găsească o cale și să mă strecor neștiut și nevăzut. Cineva din Washington se va gândi la toate astea. Găsește el o soluție. Trebuie să o găsească.

Cu fața scăldată de transpirație și părul ud, Alexander Conklin ieși, trăgându-și obosit piciorul beteag, din bucătăria minusculă a apartamentului CIA din Vienna. În zilele bune de altădată – asta înainte să devină o distilerie ambulantă – de fiecare dată când simțea că lucrurile încep să o ia razna, să se precipite sau să-l agreseze prea rău, părăsea calm biroul (în orice colț al lumii s-ar fi aflat) și îndeplinea nedeزمینیت un ritual de la care nu se abătuse niciodată. Căuta cel mai bun local din târg, renumit pentru grătarele sale (în orice colț al lumii s-ar fi aflat) și comanda două Martini seci și o friptură grasă, în sânge, cu o porție mare de cartofi prăjiți. Iar izolarea, cantitatea limitată de alcool, combinate cu friptura de vacă în sânge și cartofii înotând în grăsime aveau un asemenea efect liniștitor asupra nervilor săi, încât toată agitația acelei zile de balamuc pălea, frământările și stările lui conflictuale se topeau, iar el se limpezea la minte și era, în sfârșit, capabil să gândească coerent. Așadar se întorcea la birou – un apartament elegant din Belgravia Square de la Londra, sau camerele din dos, cu chirie, ale unei case de toleranță din Katmandu – cu gândurile frumos ordonate și cu o mulțime de soluții. Astfel își câștigase porecla de Sfântul Alex of Conklin. O dată îi pomenise lui Mo Panov despre această ciudată reacție gastronomică, la care medicul îi replicase succint: „Dacă scapi cu mințile întregi, fii sigur că într-o zi de la stomac o să ți se tragă moartea”.

În prezent însă, răvășit cum era după tratamentele de dezalcoolizare și cu toate celelalte necazuri pe care le avea cu sănătatea, colesterolul mărit și tămpita aia de hipoglicemie, sau cum dracu' i-or fi spus deșteptii ăștia că se cheamă, descoperise o altă soluție. O găsisese cu totul întâmplător. Într-o dimineață, era în perioada crizei din Iran și a audierilor – adică cele mai interesante ore de comedie televizată, i se stricase televizorul. Se înfuriase și dăduse drumul aparatului de radio portabil pe care nu îl folosise de luni de zile, poate chiar de ani, fiindcă televizorul lui avea o componentă radio integrată – imposibil de folosit în acel moment – doar pentru a descoperi că bateriile se descărcaseră de mult și că locașul era plin

de o mazăgă albă. Se îndreptase deci spre telefonul din bucătărie, abia trăgându-și piciorul bolnav – laba îi fusese de curând amputată, înlocuită cu o proteză, iar ciotul îl ardea și îi zvâcnea – știind că, la un simplu apel, depanatorul, căruia îi făcuse unele mici servicii în trecut, avea să dea fuga și să-l scoată din impas. Din nefericire, se alesese cu o săpuneală strașnică din partea nevastei individului, care îi urlase în ureche că bărbatul ei „și-a băgat picioarele în clienți“ și a fugit cu o „curvă de negresă cu marafeți, care s-a înșirat cu toți ăia de la ambasadă!“ (a Zairului, după cum a reieșit ulterior din documentele de la Puerta Vallarta). Simțind că puțin mai e și face apoplexie, Conklin se repezise la chiuveta deasupra căreia erau așezate, pe pervazul ferestrei, borcănelele lui cu pilule împotriva tensiunii și dăduse drumul la apă rece. Robinetul explodase; sărise până în tavan, iar jetul puternic de apă îl împoșcase din cap până-n picioare. *Caramba!* Șocul îl calmase instantaneu și își amintise, cu mintea limpezită, că rețeaua de televiziune prin satelit programase pentru aceeași seară reluarea integrală a audierilor. Cu inima ușoară, Conklin sunase instalatorul și plecase fericit să-și cumpere alt televizor.

Și, din acea dimineață, ori de câte ori îl cuprindea furia – la adresa propriei persoane sau a lumii întregi, lumea în care trăia – își băga capul sub robinetul din bucătărie, dădea drumul la apă rece și stătea cu capul sub jet până se liniștea. La fel procedase și în această dimineață. În această dimineață tâmpită și afurisită, naiba s-o ia de treabă!

DeSole! Mort într-un accident de mașină, pe un drum pustiu de țară din statul Maryland, la ora 4:30 dimineața. Ce dracu' căuta Steven DeSole – în al cărui permis de conducere medicul scrisese negru pe alb că are grave tulburări de vedere și că i se interzice să conducă pe timp de noapte – pe un drum lăturalnic de pe lângă Annapolis și încă la patru dimineața? Și după aia Charlie Casset, un Casset de-a dreptul scos din minți, urlase la Alex cât îl țineau bojocii – el, altfel atât de calm și de temperat – că are de gând să pună pe tapet problema comandantului NATO și să-i ceară explicații în legătură cu linia de fax secretă folosită numai de general și responsabilul și custodele tuturor dosarelor ultrasecrete de la Agenție, același care își pierduse viața nu într-un accident de mașină, ci ucis! Mai mult decât atât, un oarecare fost agent operativ pe nume Conklin să facă bine și să iasă pe interval cu tot ce știe despre DeSole, Bruxelles și relația respectivă; altfel el, Casset, își ia mâinile de pe mai sus-pomenitul agent operativ pensionat și prietenul ăla al lui care face pe șmecherul, Jason Bourne. Până la prânz, cel mai târziu! Iar după aia, Ivan Jax! Îl sunase și strălucitorul medic negru jamaican, să-i spună că vrea să ducă trupul lui Norman Swayne de unde îl luase fiindcă el nu vrea să pice iar de fazan în dracu' știe ce matrapazlăcuri

încurcate de-ale Agenției. Nu are nici o legătură cu Agenția! urlase Conklin în gând, știind că nu îi poate dezvălui lui Ivan Jax adevăratul motiv pentru care îi solicitase sprijinul: Meduza. Nici vorbă ca Jax să se ducă pur și simplu și să lase cadavrul acolo unde-l găsisese, în Manassas, fiindcă poliția, cu ordin de la FBI – de fapt al unui fost agent operativ care folosise toate parolele convenite, dar pe care nu avea dreptul să le folosească – sigilase proprietatea generalului Norman Swayne fără a cere prea multe explicații.

— Și eu ce fac cu cadavrul? țipase Jax la el.

— Ține-l și tu la frigider o bucată de vreme, oricum, așa ar vrea și Cactus.

— Cactus? De la spital vin. Am stat lângă el toată noaptea. O să-și revină, da' nici el nu știe mai multe ca mine. Ce dracu' se petrece?

— Noi, cei care lucrăm în serviciile secrete, nu putem spune prea multe, zise Alex strâmbându-se la auzul acestei propoziții ridicole. Te sun mai târziu.

Deci, ce-i mai rămăsese de făcut decât să se ducă în bucătărie și să-și bage capul sub jetul de apă rece? Mai rău de-atât, ce să se mai întâmple? Și, bineînțeles, în acel moment sună telefonul.

— La Gogoșa înfuriată, spuse el.

— Scoate-mă de aici! țipă Jason Bourne, nici umbră de David Webb în glasul său. La Paris!

— Ce s-a-ntâmpat?

— A fugit, asta s-a-ntâmpat, iar eu trebuie să ajung la Paris, acoperit, fără Imigrări, fără vamă. Are oameni peste tot și nu vreau să-i dau ocazia să se țină scai după mine... Alex, mă ascuți?

— DeSole a fost omorât azi-dimineață, într-un accident de mașină care n-a fost accident; la patru dimineața. Meduza strânge lațul.

— Ce-mi pasă mie de Meduza! Pentru mine e îngropată. N-am căutat unde trebuie. Eu pe Șacal îl vreau și știu unde să-l caut. Îl găsesc și-l termin!

— Și mă lași pe mine cu Meduza pe cap...

— N-ai spus tu că vrei să te duci sus? Ai zis că mă pășuiești patruzeci și opt de ore. Dă ceasul înainte. Gândește-te că au trecut cele patruzeci și opt de ore și mergi mai sus, numai scoate-mă odată de aici și du-mă la Paris.

— Or să vrea să discute cu tine.

— Cine?

— Peter Holland, Casset și pe cine or mai aduce cu ei... procurorul general, Isuse, poate chiar președintele.

— Despre ce să discute?

— Tu ai vorbit pe îndelete cu Armbruster, cu nevasta lui Swayne și cu sergentul ăla, Flannagan, nu eu. Eu doar am apăsat pe câteva butoane și am, stârnit reacția lui Armbruster și a domnului

ambasador Atkinson de la Londra; mare brânză. Tu deții datele problemei, eu sunt doar umplutură. Deci, cu tine vor dori să vorbească.

— Și să-l pun pe Șacal la păstrare?

— Pentru o zi, cel mult două.

— Nu, fir-ar ea să fie de treabă! Știi bine că nu merge așa! O dată ce ajung acolo am să fiu singurul lor martor valabil, cu muniție grea, și or să mă frece dintr-un interogatoriu în altul; iar dacă refuz, mă rețin. Nu, Alex, nu ține. Prioritatea mea e numai una și ea se află la Paris!

— Ascultă-mă, rosti Conklin. Am și eu puteri limitate. Sunt unele lucruri pe care le pot controla, altele nu. Când am avut nevoie de Charlie Casset, el ne-a ajutat; dar nu-i tipul pe care să-l duci cu preșul, iar eu oricum nu-mi propun să încerc. Știe că moartea lui DeSole nu e un accident – cineva care suferă de tulburări de vedere și nu poate conduce noaptea nu se aventurează pe șosea la patru dimineața să facă un drum de patru-cinci ore – și mai știe că noi știm mult mai multe despre DeSole și Bruxelles decât i-am spus. Dacă vrem ca Agenția să ne ajute... și avem nevoie ca aerul de ajutorul lor pentru tot soiul de fleacuri cum ar fi: să te trimită în Franța sub acoperire militară sau diplomatică, sau Dumnezeu știe câte alte lucruri de care vei avea nevoie după ce ajungi acolo – deci eu nu pot să mă fac că nu-l cunosc pe Casset. Ne calcă în picioare și, dacă mă pun în locul lui, cred că are și de ce.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcere, singurul sunet care se auzea era răsuflarea lui Bourne.

— Bine. Am priceput cum stăm. Spune-i lui Casset că dacă acceptă să ne dea tot ce-i cerem, atunci noi – ba nu, eu – eu am să-i dau toate informațiile. E mai sănătos ca tu să te ții deoparte. O să primească atâtea informații cât să nu poată duce, cu care Ministerul de Justiție poate să bage la apă câțiva din cei mai tari barosani din guvern. Asta în cazul în care Ministerul de Justiție nu e și el vârât până-n gât în Șerpoaica... Poți adăuga că am aflat ceva despre un cimitir, lucru care s-ar putea dovedi a fi extrem de instructiv.

Fu rândul lui Conklin să păstreze o clipă de tăcere.

— Și dacă nu se mulțumește numai cu promisiuni? Asta, ținând cont de preocupările tale actuale.

— Aha! Am priceput. Vrei să spui, în cazul în care pierd... OK, spune-i că imediat ce ajung la Paris angajez o stenodactilografă și îi dictez tot ce știu, tot ce am aflat, și că îți voi trimite ție toate informațiile. Fiindcă sunt sigur că Sfântul Alex le va duce acolo unde trebuie. Mă gândesc că ar fi mai indicat să-ți trimit una-două pagini deodată, să-i țin în priză și să-i oblig să fie mai cooperanți.

— De asta am eu grijă... Și acum, Parisul. Dacă-mi amintesc bine, Montserrat se află pe undeva pe lângă Republica Dominicană și Martinica, sau mă-nșel cumva?

— La mai puțin de o oră de zbor de fiecare, iar Johnny se cunoaște cu toți piloții de pe insula mare.

— Martinica e franceză, deci acolo nu sunt probleme. Am câteva relații la *Deuxième Bureau*. Du-te în Martinica și sună-mă de pe aeroport. Până ajungi, am timp să trag niște sfori.

— S-a făcut... Ar mai fi ceva, Alex. Marie. În după-amiaza asta se întoarce cu copiii pe insulă. Sun-o tu și spune-i că sunt acoperit, blindat, că Parisul mă sprijină cu tot ce are mai bun.

— Mincinos nenorocit...

— Fă-o!

— Bineînțeles că așa am să fac. Despre asta chiar vreau să discut, pe față, cu Mo... dacă nu mor cumva între timp. M-a invitat la cină. Gătește îngrozitor, dar își închipuie că e cel mai mare bucătar evreu al tuturor timpurilor. Pot să-i stric bucuria? Și vreau să-l pun la curent cu noutățile de ultimă oră, altfel își iese din minți.

— Sigur. Dacă nu era el, probabil că acum noi doi am fi mușcat din zăbală, băgați în cămașa de forță.

— Vorbim mai târziu. Succes.

A doua zi la 10:25 dimineața, ora Washingtonului, doctorul Morris Panov ieșea însoțit de garda lui de corp de la Spitalul Walter Reed după o ședință de psihiatrie cu un locotenent de armată pensionat care suferise un șoc în urma unei aplicații în Georgia, aplicație în cursul căreia își pierduseră viața, în urmă cu opt săptămâni, douăzeci de tineri recruți aflați în subordinea sa. Mo nu prea avea cum să-l ajute. Tipul se făcea vinovat de a fi exagerat un pic din zel profesional, în stil militar, și trebuia să se împace, câte zile mai avea de trăit, cu propriul complex de vinovăție. Nici faptul că era unul dintre negrii privilegiați, cu cont în bancă și absolvent al Academiei West Point, nu părea să-l ajute prea mult. Majoritatea celor douăzeci de recruți fuseseră și ei negri, însă mai puțin favorizați de soartă.

Preocupat să găsească un tratament optim pentru pacientul său, Panov își privi absent însoțitorul și tresări.

— Ești nou, nu-i așa? Vreau să spun, credeam că vă știu pe toți.

— Da, domnule. Se întâmplă frecvent să fim mutați pe nepusă-masă dintr-un loc într-altul, asta ca să ne țină-n priză.

— Evitarera unei obișnuințe – da, asta poate înmuia pe oricine.

Psihiatrul se îndreptă spre locul unde îl aștepta mașina blindată; era un alt vehicul!

— Asta nu-i mașina mea, spuse el zăpăcit.

— Urcă, îi spuse însoțitorul pe un ton ce nu admitea replică, deschizând larg portiera.

— Cum?

Două mâini puternice îl înșfăcă, iar posesorul lor, un bărbat

îmbrăcat în uniformă, îl trase înăuntru și-l îmbrânci pe bancheta din spate, înghesuit între acesta și paznicul care urcă imediat în urma lui. Cei doi bărbați îl ținură pe psihiatru, iar al treilea care fusese în mașină îi smulse lui Mo haina de pe el, îi suflecă mâneca de la cămașă și îi infipse o seringă hipodermică în braț.

— Vise plăcute, doctore, îi ură soldatul îmbrăcat în uniforma Serviciului Medical al Armatei. Sună la New York, adăugă el, adresându-i-se paznicului.

CAPITOLUL XIX

Avionul Boeing 747 al companiei Air France, venind din Martinica, se roti deasupra aeroportului Orly învăluit în umbrele înserării. Cursa sosea la Paris cu o întârziere de cinci ore și jumătate datorată condițiilor meteo nefavorabile și vremii capricioase din zona Caraibelor. Pilotul înscris aeronava în linie dreaptă, pregătind-o pentru operațiunea finală și aterizare iar navigatorul îi transmise autorizarea turnului de control, după care apăsă pe un buton, trecu pe o frecvență ce nu putea fi interceptată de la sol și comunică în franceză un mesaj destinat unei anume săli din incinta aeroportului:

— *Deuxième*, încărcătură fragilă. Rog anunțați partea interesată să se prezinte în perimetrul respectiv. Mulțumesc. Terminat.

— Recepționat și transmis instrucțiunile, urmă răspunsul laconic. Terminat.

Încărcătura fragilă în chestiune era instalată în compartimentul de clasa întâi al avionului, pe scaunul din stânga, în capătul șirului de locuri de lângă peretele despărțitor. Locul de lângă el rămăsese liber în timpul zborului, conform instrucțiunilor exprese primite de la *Deuxième Bureau* și Washington. Agitat, iritat, încordat și simțind că nu-și găsește locul, incapabil să ațipească din pricina bandajului care îl sugruma, Bourne reflecta, aproape de capătul puterilor, la evenimentele din ultimele nouăsprezece ore. De fapt, lucrurile nu merseseră deloc unse, așa cum anticipase Conklin. *Le Deuxième* se lăsase greu, iar preț de șase ore telefoanele zbârnăiseră între Washington și Paris, în final intrând pe fir și Vienna, statul Virginia. Obstacolul de care se împiedicaseră cu toții, de fapt o adevărată stâncă de granit, a fost neputința celor de la CIA de a spune clar în ce consta operațiunea secretă și ce era cu acest Jason Bourne, pentru simplul motiv că singura persoană care le putea dezvălui identitatea lui și furniza precizări în legătură cu misiunea, Alexander Conklin, refuzase cu încăpățănare să o facă știind prea bine că umbra Șacalului se întindea deasupra întregului Paris și că acesta avea ochi și urechi peste tot, poate numai în bucătăria de la *Tour d'Argent*, nu. Când

Alex realizase cu disperare că la Paris se făcuse de-acum ora prânzului, înșfăcase telefonul și începuse să caute prin cafenelele de pe *Rive Gauche*, la posturi telefonice obișnuite (care puteau fi foarte bine ascultate) o mai veche cunoștință de-a sa de la *Deuxième* pe care îl descoperi într-un bistro de pe Rue de Vaugirard.

— Îți mai aduci aminte de o tinami și de un american ceva mai tânăr decât este acum, care te-a ajutat să vezi că viața e totuși frumoasă?

— A, tinami, pasărea cu aripi ascunse și înfipă bine pe picioare care nu iartă nimic? Ce vremuri! Tinerețea, bat-o vina. Iar dacă cumva e vorba de un american care a fost canonizat în vremea respectivă, atunci nu cred că am să-l uit vreodată.

— Așa să fie. Am nevoie de tine, acum.

— Ești chiar tu, Alexander?

— Chiar eu și am o mică neînțelegere cu *D. Bureau*.

— E ca și rezolvată.

Și chiar se rezolvase, numai că nimeni nu se poate pune cu vremea. Furtuna care se abătuse în urmă cu două nopți asupra Insulelor Leeward fusese doar preludiul ploilor torențiale și al vântului ce pornise să sufle dinspre Grenadine, anunțând o nouă furtună pe mare. În arhivele începuse perioada uraganelor, așa încât vremea urâtă nu era lucru neobișnuit, dar rămânea totuși un obstacol de netrecut. Când în cele din urmă avionul primise autorizația să decoleze, e drept, cu întârziere, survenise o defecțiune la motorul din dreapta, spate; și nimeni nu crâcnise până ce nu fusese depistată și rezolvată problema. Numai că în momentul plecării, la întârziere se adăugau acum și cele trei ore cât durase reparația.

În afara vârtejului din mintea lui, pentru Jason zborul decursese fără peripecii nedorite. Doar un sentiment de vinovăție nu îi dădea pace, scoțând din când în când capul la lumină și întrerupând noianul de gânduri care îl asaltau – Paris, Argenteuil, o cafenea cu numele incitant de *Le Coeur du Soldat*, Inimă de soldat. Sentimentul de vinovăție devenit acut în timpul zborului din Montserrat, spre Martinica atunci când avionul survolă Guadelupa și insula Basse-Terre. La numai câteva mii de metri sub el se aflau Marie și copiii lui, pregătindu-se să se întoarcă pe Tranquility Isle lângă soțul și tatăl lor care nu mai era acolo. Sigur că fetița, Alison, nu va ști nimic; însă Jamie, el da. Parcă îl vedea făcând ochii mari cu privirea adumbrită și abia reușind să îngaime ceva despre pescuit și înot... Și Marie... Isuse, nici nu vreau să mă gândesc la ea! Doare prea tare!

O să fie convinsă că a trădat-o, fugind de lângă ea pentru a încheia o răfuială violentă, foarte veche, cu un dușman care răsărise dintr-un trecut îndepărtat, dintr-o viață trecută, care nu avea nici o legătură cu viața lor! Și, infuriată, o să se gândească la același lucru pe care i-l spusese bătrânul Fontaine când încercase să-l convingă

să-și ia familia și să fugă cât mai departe de Șacal, acolo unde brațul lui lung să nu-l poată ajunge. Poate că bătrânul avusese totuși dreptate iar Șacalul se va stinge de bătrânețe, însă cu limbă de moarte va lăsa un testament, un legat prin care va cere moartea lui Jason Bourne – a lui David și a familiei lui.

Nu mă înșel, Marie! Încearcă să mă-nțelegi. Trebuie să-l gădesc. Trebuie să-l omor! Doar nu putem trăi ca la pușcărie pentru tot restul zilelor noastre!

— *Monsieur Simon?* i se adresa francezul mărunțel, bine îmbrăcat, cu barbișon alb, îngrijit, pronunțându-i numele cu accent francez.

— Eu sunt, îi răspunse Bourne dând mâna cu el pe un culoar strâmt, pustiu și izolat, de undeva din incinta aeroportului Orly.

— Bernardine, François Bernardine, un vechi coleg de-al prietenului nostru comun, Alexandru cel Sfânt.

— Alex mi-a vorbit de tine, rosti Jason zâmbindu-i cu căldură. Firește, fără nume, însă mi-a spus că ai să aduci vorba despre sfințenia lui. De fapt așa trebuia să mă conving că ești... colegul lui.

— El ce face? Au circulat tot felul de zvonuri, spuse Bernardine ridicând din umeri. Bărfe banale, unele mai mici, altele mai mari: rănit în Vietnam, alcool, concediere, dizgrație, adus înapoi cu lauri ca erou al Agenției și multe alte lucruri contradictorii.

— Majoritatea sunt adevărate, nu-i e rușine să recunoască. Acum e invalid, nu are un picior, nu mai bea, și a făcut *cu adevărat* fapte eroice. Știu ce vorbesc.

— Înțeleg. Au fost și alte istorii, zvonuri, dar cine să le mai creadă? Tot felul de călătorii fanteziste prin Beijing, Hong Kong... unele legate de numele unui individ, Jason Bourne.

— Mi-au ajuns și mie la ureche.

— Da, sigur că da... Să revenim însă la Paris. Sfântul nostru spunea că ai nevoie de o casă, de haine *en scène*, adică franțuzești din cap până-n picioare și pe dinăuntru și pe dinafară.

— Am nevoie de o garderobă modestă, dar cât mai variată, îl aprobă Jason. Știu unde să mă adresez și ce să cumpăr și am bani destui.

— Atunci nu rămâne decât problema locuinței. Preferi un hotel? La alegere: La Tremouille, George Cinq? Sau Plaza-Athénée?

— Mai mic, mult mai mic și mai ieftin.

— Asta înseamnă că ai o mică problemă financiară?

— Nici vorbă. Trebuie doar să păstrez aparențele. Îți spun eu

cum fac. Cunosc cartierul Montmartre și am să-mi găsesc singur un loc. Îmi trebuie însă o mașină – înmatriculată pe alt nume, preferabil un nume care să ducă într-o fundătură.

— Deci preferabil un mort. S-a rezolvat. Mașina este într-un garaj subteran de pe Capucines, lângă Place Vendôme.

Bernardine vâri mâna în buzunar, scoase un rând de chei și i le întinse lui Jason.

— Un Peugeot vechi în sectorul E. Circulă mii de asemenea mașini prin Paris. Ai numărul scris pe breloc.

— Ți-a spus Alex să sunt para-îngropat?

— Nici nu era nevoie. Cred că Sfântul nostru a bătut cimitirele în căutare de nume utile pe vremea când a lucrat aici.

— Probabil că de la el mi se trage.

— Cu toții am învățat ceva de la acest om extraordinar, o minte sclipitoare, cel mai bun în branșa asta, dar atât de modest, atât de... *Je ne sais quoi...* de „vezi dacă poți și tu“, da!

— Da, vezi dacă poți și tu.

— Să-ți spun una bună, rosti Bernardine râzând. O dată și-a ales un nume, tot de pe o piatră funerară, care a pus pe jar *La Sureté*. Erau *fow...* înnebuniți, ce mai! Numele coincidea cu cel al unuia care comisese câteva crime omorându-și victimele cu toporul și pe care poliția îl căuta de luni de zile!

— Chiar că-i bună! spuse Bourne chicotind.

— Da, foarte nostim. Mai târziu mi-a mărturisit că dăduse peste acest nume în Rambouillet... de fapt în cimitirul de la periferie.

Rambouillet! Cimitirul în care Alex încercase să-l omoare acum treisprezece ani. Zâmbetul se topi de pe chipul lui Jason când îl fixă pe prietenul lui Alex, bătrânul de la *Deuxième Bureau*.

— Știi cine sunt, nu? îl întrebă el liniștit.

— Da, îi răspunse Bernardine. Cu toate poveștile și zvonurile astea care au circulat despre Extremul Orient, nici n-a fost greu să pun lucrurile cap la cap. În fond, de aici de la Paris ai impresionat o întreagă Europă, domnule Bourne.

— Mai știe și altcineva?

— *Mon Dieu, non!* Și nici nu are să afle nimeni. Dă-mi voie să-ți explic ceva, îi datorez viața lui Alexander Conklin, modestul nostru sfânt al *operations noires* – adică al operațiunilor tenebroase, pe limba ta.

— Nu-i nevoie, vorbesc și eu franceza, fluent... Sau poate nu ți-a spus Alex?

— O, Doamne, te îndoiești de mine, spuse bătrânul de la *Deuxième* cu sprâncenele cărunte ridicate a mirare. Ascultă, tinere, adică ceva mai tânăr decât mine, nu uita că am șaptezeci de ani, că la vârsta mea se întâmplă să mai am și lapsusuri și că dacă încerc să mă corectez este fiindcă sunt amabil, nu *subreptice* – adică suspicios.

— *D'accord. Je regrette. Sincer.*

— *Bien.* Alex e cu câțiva ani mai tânăr decât mine și mă întreb, el cum s-o descurca? Cu memoria, vreau să spun.

— Ca și tine. Prost.

— Un poet englez – mai precis, velș – a spus odată: „Nu te lăsa ademenit de blândețea nopții”. Il știi?

— Da. Dylan Thomas, a murit la treizeci și ceva de ani. Voia să spună, luptă ca un dement. Nu te lăsa doborât.

— Așa înțeleg și eu lucrurile. Bernardine băgă din nou mâna în buzunar și scoase o carte de vizită. Aici ai numărul meu de la birou – acum sunt colaborator, sper că înțelegi – și pe spate am scris telefonul de acasă; e un telefon special, de fapt, unic. Sună-mă. Ceri ce ai nevoie și rezolv imediat. Și, nu uita, sunt singurul prieten pe care îl ai la Paris. Nimeni în afară de mine nu știe că ești aici.

— Pot să te întreb ceva?

— *Mais certainement.*

— Cum de reușești să faci atâtea pentru mine, doar să-ți cer și se rezolvă, când, după toate aparențele, te-au trimis la plimbare?

— A! exclamă cel care lucra în calitate de consultant pe lângă *Le Deuxième Bureau*. Mai tânărul nostru domn se maturizează? Ca și Alex, eu port scrisorile de acreditare în cap. Cunosc multe secrete. Cum altfel?

— Ai putea fi răpit, neutralizat, ai putea suferi un accident.

— *Stupide, tinere!* Tot ce avem noi doi în cap, Alex și cu mine, susținem că a fost așternut pe hârtie, pus bine la păstrare și va fi scos la lumină în caz că ni se întâmplă ceva suspect... sigur că-i o prostie, fiindcă totul poate fi negat sau etichetat drept bătăliile unor bătrâni senili, însă ei n-au cum s-o facă. De frică, *monsieur*. În meseria noastră, frica este arma cea mai redutabilă. Imediat după ea vine stânjeneala, însă aceasta este rezervată în exclusivitate KGB-ului și Biroului Federal de Investigații, care se tem de a fi puși într-o situație stânjenitoare mai rău decât dușmanii propriei țări.

— Tu și Conklin semănați destul de bine.

— Sigur că da. Din câte știu eu, nici unul din noi n-a avut soție și copii, doar iubiri trecătoare ca să ne umplem nopțile și singurătatea; și o mulțime de nepoate și nepoți plicticoși care ne asaltează de sărbători. Nici un prieten adevărat, din când în când doar un adversar redutabil care ne-a inspirat respect; însă n-am uitat o clipă că, în ciuda armistițiului de moment, dacă-i întoarcem spatele s-ar putea să ne împuște sau să ne toarne otravă în pahar. Vezi, tinere, noi suntem obligați să trăim singuri fiindcă suntem profesioniști adevărați – noi n-avem nici o legătură cu lumea normală, doar că ne folosim de ea ca de o *couverture*; noi ne furișăm noaptea pe alei lăturalnice, plătim și compromitem oameni pentru a obține informații și a pune mâna pe secrete care nici măcar nu-i ating pe ăștia cu întâlnirile lor de la vârf.

— Și-atunci de ce o mai faceți? Dacă tot nu vă ajută la nimic, de ce nu vă retrageți?

— Fiindcă ne-a intrat în sânge. Fiindcă asta am învățat să facem. Învinge-l pe adversar în lupta în care numai unul poate câștiga – care pe care – însă preferabil este să-l bați tu pe el.

— O aiureală fără pereche.

— Sigur că da. Totul e o aiureală. Te pot întreba de ce a venit Jason Bourne după Șacal tocmai la Paris? De ce nu spune: Gata! și să se retragă? Doar să ceri protecție și se rezolvă pe loc.

— Și o să fie ca la pușcărie. Poți să mă scoți de aici și să mă duci în oraș? Te sun după ce găsesc o cameră la un hotel.

— Înainte să mă suni pe mine, caută-l pe Alex.

— Poftim?

— Alex te roagă să-l suni. A intervenit ceva.

— Unde găsesc un telefon?

— Nu acum. La două, ora Washingtonului. Mai ai o oră până atunci. Acum e plecat.

— A spus despre ce-i vorba?

— Cred că de-abia acum încearcă să se lămurească. Părea foarte supărat.

Camera de la Pont-Royal de pe Rue Montalembert era mică și înghesuită la ultimul etaj al hotelului, în capătul unui culoar retras. Ajungeai aici luând liftul lent și zgomotos care pornea de la parter, un lift vechi, din bronz, de la începutul secolului, și apoi străbăteai vreo alte trei coridoare întortocheate care se intersectau. Era exact ce-și dorea, își spusese Bourne; îi amintea de o grotă, îngropată în inima muntelui, bine ascunsă, retrasă și liniștită.

Și ca să pună stavilă gândurilor apăsătoare care îl chinuiau și așteptării încordate până în clipa când trebuia să îl sune pe Alex, coborî pe Boulevard Saint-Germain aflat nu departe de hotel și dădu o raită după cumpărături de strictă necesitate. Diverse cosmetice, articole de toaletă și de îmbrăcăminte: pantaloni denim asortați cu cămăși ușoare de vară și o jachetă safari subțire; șosete închise la culoare și teniși comozi pe care avea să-i răzuiască pe talpă și să-i murdărească pentru a le scoate aspectul de obiect proaspăt cumpărat. Tot ce putea lua acum era bun luat și avea să-l scutească de o pierdere de vreme mai târziu. Din fericire, nu trebuise să insiste pe lângă bătrânul Bernardine ca să-i facă rost de o armă. În timpul drumului de la Orly la Paris, francezul scosese din torpedo o cutie maro sigilată și i-o întinsese lui Jason. Înăuntru se aflau un pistol automat și două cutii de cartușe, iar sub acestea, împăturit cu grijă, un teanc de bancnote de valori deferite însumând treizeci de mii de franci, adică aproximativ cinci mii de dolari americani.

— Măine rezolv să obțin fonduri de câte ori ai nevoie. În

anumite limite, firește.

— Nelimitat, se opusese Jason. Îi spun lui Conklin să-ți transfere o sută de mii și după aceea încă o sută dacă va fi nevoie. Doar să-i spui unde să vireze banii.

— Din fondul de cheltuieli neprevăzute?

— Nu, din banii mei. Mulțumesc pentru armă.

Cu brațele încărcate de sacoșe, porni spre Rue Montalembert, înapoi la hotel. Peste câteva minute, la Washington se făcea ora două, iar la Paris, opt seara. Și în timp ce mergea grăbit pe stradă, încercă în van să nu se mai gândească la ce avea Alex să-i spună. Dacă li se întâmplase ceva Mariei și copiilor? Atunci sigur își va ieși din minți! Totuși, ce se întâmplase? Până acum trebuie să se fi întors pe Tranquility Isle, iar el știa că nu putea fi loc mai sigur pe pământ pentru ei. Nu exista! Era convins. Intră în liftul vetust, lăsă jos sacoșele din mâna dreaptă, apăsă pe buton și scoase cheia camerei din buzunar. În acel moment simți o împunsătură de cuțit în ceafă. Își reprimă un geamăt de durere – probabil făcuse o mișcare bruscă și una dintre copci plesnise. Nu simți să-i curgă sânge – de astă dată fusese doar un avertisment. Traversă aproape în fugă cele două culoare întortocheate care duceau până la camera lui, deschise grăbit ușa, aruncă sacoșele pe pat și din trei pași, ajunsese la măsuta pe care se afla telefonul. Conklin era un om de cuvânt; după primul apel ridică receptorul telefonului din Vienna, Virginia.

— Alex. Eu sunt. Ce s-a-ntâmpat? Marie...?

— Nu, i-o tăie scurt Conklin. Am vorbit cu ea la prânz. S-a întors cu copiii în sat și cred că vrea să mă vadă mort. N-a crezut o iotă din ce i-am spus și cred că aş face bine să șterg banda. Să știi că n-am mai auzit pe nimeni folosind un asemenea vocabular de pe vremea când am luptat în delta Mekong-ului.

— E supărată...

— Și eu sunt, îl întrerupse din nou Alex fără a aștepta continuarea, Mo a dispărut.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Panov nu mai e, s-a topit.

— Dumnezeuule, cum? Doar era păzit. Nu se dezlipeau de el o clipă!

— Încercăm să punem lucrurile cap la cap. De la spital vin.

— Ce spital?

— Walter Reed. Azi-dimineață a avut o consultație cu un militar și după ce a sfârșit-o nu s-a prezentat la echipa care îl aștepta afară. Au stat vreo douăzeci de minute, sau cam așa ceva, după care s-au dus înăuntru să vadă ce-i cu el și cu umbra lui fiindcă erau deja în întârziere. Li s-a spus că plecaseră.

— E nebunie curată!

— Stai să vezi ce nebunie e, că te apucă frica. Sora șefă de pe

etaj le-a spus că la ghișeu s-a prezentat un medic militar – chirurg, i-a arătat legitimația – care a rugat-o să-i transmită doctorului Panov că a intervenit o modificare de traseu, adică să folosească ieșirea din aripa estică din pricina unui marș de protest organizat la intrarea principală. De la secția de psihiatrie a spitalului se poate ajunge în aripa de est pe un coridor, direct, deci fără a mai trece prin holul de la intrare și totuși, chirurgul militar a ieșit prin hol.

— Și s-a întors?

— A trecut glonț pe lângă omul nostru postat pe coridor.

— Și sigur că pe acolo a ieșit, a ocolit clădirea și a așteptat la intrarea din aripa estică. Nimic neobișnuit. Un medic care are dreptul să se fâșie într-o secție cu acces interzis vine și pleacă, și când vine dă dispoziții false... Bine, Alex, dar cine? Carlos era în drum spre Paris! Un singur lucru îl interesa la Washington, și l-a găsit. Pe mine mă căuta și m-a găsit, ne-a găsit. Altceva nu îl interesează!

— DeSole, spuse Conklin calm. DeSole știa de mine și de Mo Panov. Eu i-am amenințat pe cei de la Agenție că facem scandal, iar DeSole se afla în acel moment în sala de discuții.

— Nu reușesc să te urmăresc. Ce vrei să spui? Mai clar?

— DeSole, Bruxelles... Meduza.

— Bine, recunosc, sunt mai greu de cap.

— Nu el, ci ei, David. DeSole a fost eliminat, deci singura noastră pistă este închisă. Aici e mâna Meduzei.

— Să-i ia dracu' pe toți! I-am dat la spate, nu mă interesează.

— Nu același lucru se poate spune despre ei. Tu le-ai străpuns platoșa. Așa că te caută.

— Ce-mi pasă mie? Doar ți-am spus și ieri. Pe mine nu mă interesează decât un singur lucru: Parisul. Prioritatea numărul unui este Argenteuil.

— Înseamnă că nu m-am exprimat suficient de clar, rosti Alex cu un glas obosit, glasul unui om înfrânt. Aseară am luat masa cu Mo. I-am povestit tot. Despre Tranquility, tu și Paris, Bernardine... absolut tot!

Printre cei câțiva participanți la înmormântarea care se desfășura pe platoul situat pe cea mai înaltă colină de pe Tranquility Isle, se afla și un fost judecător de la Tribunalul Districtual, actualmente stabilit în Boston, statul Massachusetts, Statele Unite ale Americii. Cimitirul era un ultim popas în drumul spre odihna veșnică – *in voce verbiat via amicus curiae* după cum le explicase el, folosind termeni juridici, autorităților din Montserrat. Brendan Patrick Pierre Prefontaine urmări tăcut cum sunt coborâte în țărână cele două sicrie splendide oferite de proprietarul satului de vacanță Tranquility și ascultă cu deferență, dar și curios, binecuvântările absolut ininteligibile pe care le psalmodiau preoții băștinași,

zicându-și că mai potrivit era dacă aceștia ar fi ținut în gură gâtul unei găini moarte rostind în același timp incantații vrăjitoarești. „Jean Pierre Fontaine“ și soția lui își aflaseră odihna veșnică.

Și iată că Brendan, avocatul străzii, oarecum alcoolic, din Harvard Square, își găsisese o cauză demnă de urmat. O cauză fără nici o legătură cu lupta lui pentru supraviețuire, ceea ce constituia în sine un fapt de-a dreptul remarcabil. Randolph Gates, Fercheșul Randy și răsfățatul tribunalelor elitei, era în realitate o secătură, o pleavă, canalul de scurgere subteran prin care moartea se abătuse asupra Caraibelor. Și iată că în mintea tot mai limpede a lui Prefontaine tot mai limpede fiindcă, printre sacrificiile inumane auto-impuse se număra și faptul că renunțase, de bunăvoie deci, la doza de patru pănărele de vodcă pe care și le administra neștirbit în fiecare dimineață îndată ce se dădea jos din pat – începu să prindă contur un plan foarte interesant. Gates furnizase criminalilor informațiile esențiale pentru a da de urma familiei lui Webb pe Tranquility Isle. De ce?... În esență, și chiar și din punct de vedere juridic, acest fapt era irelevant. Însă faptul că el îl informase pe ucigași – știind că sunt ucigași – unde se află acea familie, acesta, da, era un fapt relevant. Deci se făcea vinovat de complicitate la crimă, la o crimă multiplă. Fercheșul-Randy își prinsese testiculele în menghină și pe măsură ce șurubul se strângea va fi obligat să măturisească ce știe, spre folosul familiei Webb și, mai cu seamă, spre folosul superbeii doamne cu păr castaniu-roșcat pe care el, Brendan, ar fi dat orice să o fi cunoscut în urmă cu cincizeci de ani.

Prefontaine urma să se întoarcă la Boston în dimineața următoare, însă înainte de plecare îl întrebase pe John St. Jacques dacă poate reveni pe insulă și altă dată. Poate fără a face rezervare din timp.

— Domnule judecător, casa mea îți este deschisă, sunase răpsunsul.

— S-ar putea chiar să câștig dreptul la prietenia dumitale.

Albert Armbruster, președintele Comisiei Federale de Comerț, coborî din limuzină și zăbovi o clipă pe treptele de la intrarea somptuoasei sale locuințe din Georgetown.

— Verifică mâine dimineață la birou, îi spuse el șoferului care ținea deschisă portiera din spate. După cum știi, sunt un om suferind.

— Da, domnule, rosti șoferul închizând ușa. Doriți să vă ajut, domnule?

— Pe dracu', nu. Cară-te odată!

— Da, domnule.

Șoferul aflat în solda guvernului se așeză pe locul de la volan, iar viteza cu care dispăru în stradă se voia a fi expresia totalei sale dezaprobări.

Armbruster urcă anevoios treptele de piatră, cu fiecare pas simțind o durere acută în stomac și o apăsare în piept, și înjură printre dinți când zări profilându-se silueta soției lui în spatele ușii masive cu geam, în stil victorian. „Moară stricăță și meliță împuțită“, își spuse el ajungând pe ultima treaptă de sus, sprijinindu-se de balustradă și pregătindu-se să dea achi cu adversarul pe care-l înfrunta de treizeci de ani.

Dinspre terenul proprietății învecinate se auzi o explozie în noapte. Armbruster își ridică brațele, îndoi încheieturile mâinilor de parcă ar fi avut de gând să verifice de unde îi venea durerea. Prea târziu. Președintele Comisiei Federale de Comerț se rostogoli în jos pe treptele de la intrare și căzu ca un sac pe aleca asfaltată, cu brațele grotesc desfăcute.

Bourne își schimbă hainele și îmbracă pantalonii franțuzești din denim, o cămașă închisă la culoare cu mâneci scurte și jacheta safari din bumbac, apoi vârf prin buzunare banii, arma și toate actele de identitate – adevărate sau false – și părăsi Pont-Royal. Înainte de asta avu totuși grijă să înghesuie pernele sub cuvertură ca și când s-ar fi aflat în pat și să-și atârne hainele cu care călătorise pe spătarul unui scaun, la vedere. Trecu nonșalant pe lângă recepția bogat ornamentată și, îndată ce ieși pe Montalembert, se repezi la cea mai apropiată cabină telefonică. Băgă o fișă și formă numărul de telefon de acasă al lui Bernardine.

— Simon, spuse el.

— Mi-am închipuit, îi răspunse francezul. Speram. Am vești de la Alex și chiar l-am rugat să nu îmi spună unde stai fiindcă, dacă ești întrebat, niciodată nu poți spune un lucru pe care nu-l știi. Dar, să fiu în locul tău, eu m-aș duce în altă parte, cel puțin în noaptea asta. În caz că te-a zărit cineva pe aeroport.

— Și tu?

— Fac pe *canard*.

— Rața sau mortul?

— Mă fac casnic. *Le Deuxième* îmi ține casa sub observație. Poate că o să am musafiri. Exact ce-mi lipsea, *n'est-ce pas?*

— Doar nu le-ai spus celor de la birou despre...

— Despre tine? îl întrerupse Bernardine. Cum o să le spun, *monsieur*, dacă nu te cunosc? Colegii mei atât de grijulii de la *Bureau* sunt convinși că am primit un telefon de amenințare de la un mai vechi dușman de-al meu, un psihopat. De fapt, cineva pe care l-am transferat cu mulți ani în urmă la *Maritimes*, însă cazul nu a fost închis...

— Și vorbești despre așa ceva la telefon?

— Doar ți-am spus că e un instrument unic în felul lui.

— Așa e.

— Nu adaug decât că nu poate fi ascultat și totuși funcționează... *Monsieur*, ai nevoie de odihnă. Dacă nu-ncerci să te odihnești n-ai să fii bun la nimic. Găsește-ți un pat, aici eu n-am cu ce să te ajut.

— Odihna este o armă, murmură Jason repetând o frază despre care începuse să creadă tot mai mult că este un adevăr absolut, vitală dacă vrei să supraviețuiești într-o lume pe care el ajunsese să o urască din tot sufletul.

— Poftim?

— Nimic. Caut un pat și te sun mâine dimineață.

— Atunci, pe mâine. *Bonne chance, mon ami*. E valabil pentru amândoi.

Găsi o cameră ieftină la „Avenir“, un hotel modest de pe Rue Gay-Lussac. Se înscrise sub un nume fals pe care îl uită pe dată, urcă până în camera lui, se dezbracă rapid și se trânti în pat. „Odihna este o armă“, își spuse el, cu ochii ațintiți în tavan urmărind jocul de lumini al străzii, reflectat pe tencuiala jupuită. Și indiferent dacă își luai porția de somn într-o peșteră din munți sau într-o orezărie din delta Mekongului, lucrul era lipsit de importanță; era o armă, cel mai adeseori redutabilă și mult mai periculoasă decât o pușcă. Aceasta era lecția pe care i-o vârase în cap d'Anjou, bătrânul care-și dăduse viața într-o pădure de la marginea Beijingului pentru ca Jason Bourne să trăiască. Odihna este o armă, repetă el, atingând ușor pansamentul din jurul gâtului cu degete amorțite; și ațipi pe loc.

Se trezi greu, lent, ascultând hărmălaia mașinilor din stradă care făcea să vibreze geamurile, sunetele ascuțite ale claxoanelor ca mugetul strident al unei cirezi înfuriate și vuietul motoarelor care te asurzea pentru o clipă, pierzându-se în depărtare în clipa următoare. O altă zi obișnuită începea pe străzile înguste ale Parisului. Având grijă să-și țină gâtul drept, Jason se răsuci și își lăsă picioarele din patul incomod. Se zgâi la ceas, nevenindu-i să-și creadă ochilor, întrebându-se dacă nu cumva uitase să-l potrivească după ora Parisului. Bineînțeles că îl potrivise. Era 10:17 dimineața, ora Parisului. Așadar, dormise unsprezece ore, lucru confirmat de protestele revoltate ale stomacului. Epuizării îi lua locul foamea, o foame de lup.

Totuși, trebuia să lase mâncarea pe mai târziu. Acum avea lucruri mai importante de făcut, primul de pe listă fiind acela de a-l suna pe Bernardine și de a verifica dacă hotelul Pont-Royal era un loc sigur. Se ridică, amețit, amorțit, înțepenit, simțind o toropeală în brațe și în picior. Avea nevoie de un duș fierbinte – lucru inaccesibil la „Avenir“ – și de câteva exerciții scurte ca să-și recapete vigoarea, tratament la care nu recursese niciodată în urmă abia cu câțiva ani. Scoase portofelul din buzunarul pantalonilor, extrase cartea de vizită a lui Bernardine și se lăsă din nou pe pat, întinzându-se spre telefonul de pe noptieră. Formă numărul.

— *Le canard* nu a avut musafiri. Nici picior de vânător, ceea ce, spuse veteranul de la *Deuxième*, este o veste bună.

— Singura veste bună ar fi fost că l-au găsit pe Panov – dacă îl vor mai găsi vreodată. Nemernicii!

— Da, asta e situația. Cea mai murdară treabă în meseria noastră.

— Ce dracu', doar nu-i poți întoarce spatele unui om ca Mo spunându-mi „Asta-i situația“.

— Nici nu-ți cer s-o faci. Era doar o remarcă asupra unui fapt real. Pentru tine, sentimentele sunt foarte importante, însă ele nu schimbă cu nimic realitatea. Nu vreau să te jignesc.

— Și nici eu n-am vrut să fiu moșic. Scuze. Numai că, vezi, e un om deosebit.

— Înțeleg... Ce planuri ai? Ce îți mai trebuie?

— Încă nu știu, răspunse Bourne. Mă duc să-mi iau mașina de pe Capucines și peste o oră sau două am să știu mai mult. Unde te găesc, acasă sau la *Deuxième Bureau*?

— Nu mă mișc de lângă telefonul meu unic până nu primesc vești de la tine. În situația dată, aș prefera să nu mă suni la birou.

— Surprinzătoare afirmație.

— Nu-i cunosc chiar pe toți cei care se învârt acum pe culoarele de la *Deuxième*, iar la vârsta mea prudența, deși nu este echivalentul curajului, reprezintă totuși un surogat perfect. Și-apoi, dacă i-aș spune umbrei mele că nu mai ai nevoie de serviciile ei, îți dai seama ce zvonuri ar circula pe seama mea? Și-ar închipui toți că m-am senilizat... Vorbim mai târziu, *mon ami*.

Jason închise telefonul, dar imediat se simți tentat să ridice receptorul și să sune la Pont-Royal. Uitase pentru o clipă că se află la Paris, orașul discreției, în care recepționerii refuză să dea informații la telefon, mai ales unor oaspeți ai hotelului pe care îi văd pentru prima oară. Se îmbracă în doi timpi și trei mișcări, coborî, achită nota de plată și ieși pe Rue Gay-Lussac. Găsi un taxi care staționa chiar în colțul străzii, iar opt minute mai târziu intra în holul de la Pont-Royal și se oprea în fața recepționarului.

— *Je m'appelle Monsieur Simon*, i se adresă el bărbatului și îi comunica numărul camerei. Ascară m-am întâlnit cu o prietenă și am rămas la ea peste noapte, continuă el în franceză. Nu știți cumva, m-a căutat cineva, sau a întrebat cineva de mine?

Bourne scoase un teanc de bancnote mari și i le întinse recepționarului, promițându-i din priviri că va fi recompensat cu generozitate dacă știe să fie discret.

— Sau poate a întrebat de cineva care seamănă cu mine?

— *Merci bien, monsieur...* Am înțeles. Am să-l întreb și pe colegul meu care a lucrat în tura de noapte, dar sunt sigur că mi-ar fi lăsat un bilețel dacă ar fi întrebat cineva de dumneavoastră.

— Cum se face că sunteți atât de sigur?

— Pentru că mi-a lăsat un alt mesaj. Prin care mă roagă să vă transmit ceva. Vă sun în cameră de la șapte dimineața, de când am preluat tura.

— Și cum sună mesajul? întrebă Jason ținându-și răsuflarea.

— Trebuie să vă transmit următorul mesaj: „Să-l caute pe prietenul de peste ocean. A sunat toată noaptea”. Pot confirma că acest mesaj este corect. Centralista mi-a spus că a făcut ultimul apel acum o jumătate de oră.

— Acum o jumătate de oră? spuse Jason privind-l gânditor pe bărbatul de la recepție, apoi coborând ochii pe ceas: E cinci dimineața acolo... Toată noaptea, zici?

Recepționarul dădu afirmativ din cap, iar Bourne porni spre lift.

— Alex, pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Mi s-a spus că ai sunat toată...

— Suni de la hotel? îl întrerupse scurt Conklin.

— Da.

— Coboară imediat în stradă și sună-mă de la un telefon public. Grăbește-te.

Și iarăși liftul acela imposibil de lent și de înghesuit; holul bogat ornamentat de la intrare, cufundat în semiobscuritate, acum plin de parizieni care sporovăiau fără nici o grijă îndreptându-se spre bar pentru a lua un *aperitif* înainte de masă; și iarăși strada încinsă de soarele fierbinte de vară, cu iureșul de mașini și circulația intensă care te scotea din minți. Unde e un telefon? Merse grăbit pe trotuar, coborî spre Sena... Unde este un telefon? Uite-l! Peste drum, la intersecția cu Rue du Bac, zări o cabină cu acoperiș roșu și pereții căptușiți cu afișe colorate.

Ferindu-se de automobile și camioane, se strecură printre vehicule stârnind reacția vehementă a șoferilor furioși, traversă în goană strada și ajunse lângă cabină. Intră ca o furtună, băgă o fisă și, după un minut chinuitor în care îi explică centralistei de la convorbiri internaționale că nu vrea să vorbească în Austria și că, da, are o cartelă telefonică AT&T, obținu legătura cu Vienna, statul Virginia.

— De ce naiba n-am putut vorbi de la hotel? îl întrebă Bourne furios. Azi-noapte te-am sunat de acolo.

— Asta se întâmplă ieri, nu azi!

— Ai noutăți despre Mo?

— Nimic, încă, dar sper că au făcut un pas greșit. S-ar putea să avem un fir cu medicul nostru militar.

— Rupe-l în două!

— Cu mare plăcere. Îmi scot piciorul și-l bat peste gură până îmi promite că spune tot.

— Dar nu de asta ai încercat să dai de mine toată noaptea, nu?

— Nu. Ieri am stat cinci ore cu Peter Holland. Am trecut pe la el imediat după ce am vorbit noi doi, iar reacția lui a fost exact cea la care mă așteptam, cu câteva mici excepții, amendamente foarte generoase la contract.

— Meduza?

— Da. Insistă să te întorci imediat; ești singurul martor direct. E un ordin.

— Rahat! Nu poate insista, cu nimic; și cu atât mai puțin, nu-mi dă ordine.

— Își poate lua mâinile de pe tine, iar eu nu am cum să intervin. Dacă ai nevoie de ceva, să știi că nu mai primești nimic.

— Bernardine s-a oferit să mă ajute. „Orice crezi că ai nevoie“, exact așa s-a exprimat.

— Bernardine e și el limitat în mișcări. Ca și mine, poate să ceară contraservicii de la datornici mai vechi, însă nu are acces direct la aparat, deci e oarecum stânjenit în mișcări.

— I-ai spus lui Holland că-i pun pe hârtie tot ce știu, fiecare răspuns la întrebările mele și fiecare afirmație care a fost făcută în prezența mea?

— Chiar ai s-o faci?

— Promit.

— N-o să țină. Vrea să-ți pună el întrebări. Zice că nu poate pune întrebări unei coli de hârtie.

— Sunt mult prea aproape de Șacal! Nu sunt de acord. Împuțitul ăsta nu se gândește deloc la mine!

— Ba eu cred că da, rosti Conklin. Își dă seama prin ce trebuie să treci – prin ce-ai trecut – dar începând de ieri de la ora șapte seara a închis prăvălia.

— De ce?

— Armbruster a fost ucis în pragul casei. Versiunea oficială e spargere în Georgetown, ceea ce firește că nu este și nici n-a fost.

— Of, Doamne!

— Mai sunt și alte chestii pe care ar trebui să le știi. Pentru început, anunțăm public că Swayne s-a sinucis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Ca să-i dăm impresia celui care „l-a sinucis“ că nu avem nici o bănuială și, lucru foarte important, vrem și noi să vedem cine o să scoată capul în următoarea săptămână.

— La înmormântare?

— Nu, asta se face în cerc restrâns, în familie, fără invitați speciali și fără ceremonie oficială.

— Și-atunci cine trebuie să apară, unde?

— La fermă, în vreun fel sau altul. Am făcut verificări pe lângă avocatul lui Swayne, foarte oficiale, iar el ne-a confirmat ce-ai aflat tu de la soția lui Swayne: proprietatea a fost lăsată moștenire unei

fundații.

— Care? întrebă Bourne.

— Una de care n-ai auzit în viața ta, fondată de niște particulari în urmă cu câțiva ani, niște prieteni apropiați, și foarte bogați, de-ai ilustrului nostru general „bogat“. E înduioșător. Fundația se numește „Azilul pentru soldați, marinari și pușcași marini“. Comitetul administrativ s-a înființat deja la fața locului.

— Membri ai Meduzei.

— Sau surogate. Vom trăi și vom vedea.

— Alex, ce-ai făcut cu numele pe care ți le-am dat, cele șase sau șapte nume pe care le-am primit de la Flannagan? Și cu numerele alea de înmatriculare de la ședințele lor?

— E ingenios, chiar foarte ingenios, rosti misterios Conklin.

— Ce e ingenios?

— Să luăm de pildă numele... Sunt borhot, niște amărăți ceva mai obosiți dintr-o anume parte a păturii sociale mijlocii, fără nici o legătură cu spuma societății din Georgetown. Mai degrabă demni de paginile ziarului „National Enquirer“ decât de ale lui „Washington Post“.

— Bine, dar plăcuțele de înmatriculare, întrunirile! Asta trebuie să fie lăna de aur.

— Și mai ingenios, remarcă Alex. E un ghem obișnuit de sfoară... Plăcuțele astea de înmatriculare au fost înregistrate la o companie de închiriat limuzine – a se citi companii. Sper că nu e nevoie să-ți spun că persoanele există în realitate; crede-mă, n-are nici un rost să verificăm după data la care au fost închiriate.

— Bine, dar acolo e un cimitir!

— Și unde e? Cât e de mare? Proprietatea are douăzeci și opt de acri...

— Începeți să săpați!

— Ca să afle toată lumea că știm?

— Ai dreptate. Cred că procedezi corect... Alex, spune-i lui Holland că n-ai dat de mine.

— Sper că glumești.

— Nu, vorbesc serios. L-am cumpărat pe recepționar și o să declare că nu m-ai găsit. Dă-i lui Holland numele hotelului și pe-al meu și spune-i că poate să verifice singur sau să trimită pe vreun deștept de la Ambasadă dacă nu crede. Recepționarul o să se jure că am venit ieri, dar că de atunci nu m-a mai văzut. Până și centralista are să confirme. Te rog, mai lasă-mă câteva zile. Te rog!

— Știi că Holland are putere să scoată tot din priză și că e hotărât s-o facă.

— Nu dacă e convins că mă întorc după ce iei tu legătura cu mine. Nu-i cer decât să-l caute pe Mo și să ascundă faptul că sunt la Paris. Că e bine sau rău, n-a auzit în viața lui de Webb, nici de Simon

și nici de Bourne.

— Mă străduiesc.

— Mai era ceva? Mă grăbesc.

— Da. Casset zboară mâine dimineată la Bruxelles. Vrea să-l înghesuie puțin pe Teagarten... Ești de acord, sper, că pe el chiar trebuie să-l neutralizăm dacă nu vrem să dea de tine.

— De acord.

Pe o străduță lăaturalnică din Anderlecht, la cinci kilometri sud de Bruxelles, o limuzină neagră arborând steagurile unui general cu patru stele trase la scară lângă trotuarul din fața unei cafenele. Generalul James Teagarten, comandantul suprem al NATO, cu vestonul încărcat de fireturi și cinci șiruri de galoane atârându-i pe piept, sări sprinten din mașină și ateriză pe trotuarul fierbinte scăldat în lumina caldă a acelei după-amiezi de vară. Se aplecă curtenitor și îi întinse mâna tinerei răpitor de frumoase, îmbrăcată în uniforma de maior WAC¹ care îi adresă un zâmbet radios și coborî la rândul ei din mașină.

Cu multă galanterie, dar și cu întreaga sa prestanță de militar, Teagarten dădu drumul mâinii tinerei femei și o prinse de cot, conducând-o spre terasa cafenelei, o insulă de măsuțe cu umbrele vesele și viu colorate așezate ceva mai retras față de trotuar, în spatele unor jardiniere încărcate de flori. Ajunseră la intrarea terasei marcate de o boltă din lemn alb, traforat, înconjurată de ghirlande de boboci de trandafir, și pășiră împreună înăuntru. Mesele erau ocupate în afara uneia din capătul îndepărtat al perimetrului delimitat de verdeață, iar zumzetul conversației măsurate era punctat de clinchetul sticlelor de vin atingând delicat buza paharelor sau de zornăitul ușor al tacâmurilor pe porțelanul veselei. Conversația încetă brusc, iar generalul, conștient că apariția sa stârnise zâmbete pe chipurile unora, priviri insistente, fluturări prietenoase de mâini și chiar ușoare aplauze din partea altora, adresă un surâs cald, nimănui anume dar tuturor în același timp, și își conduse partenera spre masa liberă din colțul retras pe care fusese așezat un cartonaș pliat, cu inscripția *Reservé*.

Urmă de doi chelneri fără astâmpăr care se agitau ca niște egrete, patronul localului zbură printre mese în întâmpinarea distinsului oaspete. Iar după ce comandantul se așeză, își făcu apariția o sticlă aburindă de Cordon-Charlemagne și se discută meniul. Un puști belgian, un băiețel de cinci sau șase anișori, se apropie cu fereală de masă și, ajuns lângă ea, își duse mâna la tâmplă. Zâmbind își salutase comandantul. Teagarten se ridică în picioare și, luând poziție de drepti, răspunse salutului inocent.

— *Vous êtes un soldat distingué, mon camarade*, rosti generalul acoperind cu vocea sa puternică și autoritară zumzetul din cafenea,

¹WAC = Women Auxiliary Corps = Forțele Auxiliare Feminine (n. trad.).

cucerind cu zâmbetul fermecător mulțimea care îi răspunse cu un ropot de aplauze de simpatie. Copilul se retrase, iar fiecare își văzu de prânzul său.

O oră mai târziu, Teagarten și doamna lui fură întrerupți de șoferul generalului, un sergent de vârstă mijlocie, al cărui chip trăda o puternică neliniște. Comandantul NATO primise un mesaj urgent la telefonul personal din mașină, iar șoferul avusese prezența de spirit să îl noteze pentru mai mare siguranță. Așadar, îi întinse generalului biletul.

Generalul țâșni în picioare, iar chipul său măsliniu se albi cât privi în jur, prin cafeneaua aproape pustie acum, cu ochii îngustați de furie și, în același timp, de spaimă. Vârî mâna în buzunar, scoase un teanc voluminos de franci belgieni din care alese câteva bancnote și le aruncă pe masă.

— Să mergem, i se adresă el femeii-maior. Trebuie să plecăm... Du-te, spuse el întorcându-se spre șofer, și pornește motorul.

— Ce este? întrebă invitata lui.

— Londra. Prin cablu. Au murit Armbruster și DeSole.

— O, Doamne! Cum?

— Nu contează. Indiferent ce se va spune, e o minciună sfruntată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Sigur este că trebuie să plecăm imediat de aici. Să mergem!

Generalul și doamna sa trecură zoriți pe sub bolta împodobită cu ghirlande de trandafiri, traversară aproape în fugă trotuarul lat din fața cafenelei și urcară în mașină. Ceva lipsea de pe capotă, din partea stângă, și anume cele două stegulețe roșii-aurii care dezvăluiau rangul și gradul impresionant al ocupantului, acela de comandant suprem al NATO, fiindcă șoferul de vârstă mijlocie avusese grijă să le scoată. Mașina țâșni dar nu apucă să străbată nici cincisprezece metri, când se produse un fapt neașteptat.

Se auzi o explozie cumplită, și fragmente de metal și cioburi, ceea ce mai rămăsese din mașină, zburară spre cer. Pe străduța îngustă din Anderlecht aterizară bucăți de carne și se formară bălți de sânge.

— *Monsieur!* strigă împietrit chelnerul în timp ce echipajele de poliție, pompieri și gunoieri făceau curățenie pe stradă.

— Ce mai e? întrebă cu un aer sfârșit patronul cafenelei, încă resimțindu-se de pe urma interogatoriului dur la care îl supusese poliția și după asaltul hoardelor de ziaști. Sunt ruinat. De acum încolo lumea o să ne știe ca *Le Café de la Mort*.

— *Monsieur*, priviți! insistă chelnerul arătând cu degetul spre măsuta la care stătuseră generalul și doamna lui.

— Poliția s-a mai uitat o dată, răspunse patronul distrus.

— Nu, *monsieur*. A apărut acum!

De-a curmezișul tăbliei din sticlă a mesei, stătea scris cu ruj un nume:

JASON BOURNE.

CAPITOLUL XX

Marie urmărea înmărmurită știrile serii preluate prin satelit de la Miami. Iar când aparatul de filmat se mută și se opri asupra tăbliei de sticlă a unei mese dintr-un oraș numit Anderlecht situat în Belgia, scoase un țipăt ascuțit la vederea numelui scris cu roșu de-a curmezișul acesteia.

— Johnny!

St. Jacques țâșni din dormitorul apartamentului pe care și-l amenajase la cel de-al doilea etaj al lui Tranquility Inn.

— Dumnezeu, ce este?

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, incapabilă să scoată un sunet, Marie arătă îngrozită spre televizor. Crainicul își continua transmisia comentând pe un ton egal, monoton:

„... un sălbatic cu mâinile pătate de sânge revine din trecut pentru a teroriza lumea civilizată. Asasinul periculos pe nume Jason Bourne, recunoscut a ocupa pe piața crimei organizate locul doi după Carlos Șacalul, a revendicat explozia în urma căreia și-au pierdut astăzi viața generalul James Teagarten și cei care îl însoțeau. În cursul serii, ne-au parvenit la redacție știri contradictorii din partea serviciilor secrete și ale poliției americane și britanice. Surse avizate de la Washington susțin că asasinul cunoscut sub numele de Jason Bourne a fost prins și executat în urmă cu cinci ani în Hong Kong, ca urmare a unei acțiuni de comando americano-britanice. Totuși, purtătorii de cuvânt ai Foreign Office-ului și ai serviciului de securitate britanic dezminț existența unei asemenea operațiuni, susținând în același timp improbabilitatea unui efort concertat în acest sens. Pe de altă parte, am aflat din alte surse, de astă dată provenind de la sediul Interpolului din Paris, că filiala Interpol din Hong Kong a luat cunoștință la acea dată de moartea prezumtivă a lui Jason Bourne, iar că informația nu s-a bucurat de credibilitate din cauza rapoartelor sumare și a fotografiilor care au făcut imposibilă stabilirea cu certitudine a identității asasinului. În schimb, aceleași cercuri lansează presupunerea, de altfel confirmată, că Bourne a dispărut în Republica Populară Chineză în cursul unei ultime operațiuni în care și-a găsit moartea. Evident rămâne un singur fapt, acela că în elegantul și liniștitul oraș Anderlecht din Belgia, generalul James Teagarten,

comandantul NATO, a fost astăzi asasinat și că o persoană care s-a recomandat cu numele de Jason Bourne a revendicat moartea acestui mare și iubit soldat... Prezentăm în continuare un portret robot al asasinului, care ne-a fost pus la dispoziție de Interpol, alcătuit de cei care susțin că l-au văzut pe Bourne de aproape. Repetăm faptul că acest portret robot a fost obținut prin alăturarea și combinarea unor fragmente mai vechi, dar, dată fiind abilitatea asasinului de a-și schimba înfățișarea, atragem atenția că acest portret ar putea fi irelevant“.

Pe ecran apăru deodată un chip de bărbat cu trăsături neregulate și oarecum lipsite de consistență.

— Nu-i David! exclamă St. Jacques.

— Ar putea fi și el, frățioare, spuse sora lui.

„Și acum trecem la știrea următoare. Seceta care s-a abătut asupra unei zone întinse din Etiopia...”

— Oprește porcăria aia! țipă Marie sărind de pe scaun și îndreptându-se glonț spre telefon în timp ce fratele ei închidea aparatul. Unde ai pus numărul lui Conklin? L-am scris undeva pe birou... Uite-l, pe suportul de scris. Sfântul Alex are o mulțime de explicații să-mi dea, nenorocitul! Ticălos împuștit!

Se așeză pe scaunul lui St. Jacques și formă numărul furioasă, bătând cu pumnul încheștat în masă în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji; lacrimi de furie și de supărare.

— Eu sunt, nemernicule!... L-ai omorât cu mâna ta! Tu l-ai lăsat să plece – l-ai ajutat – deci tu l-ai omorât!

— Marie, nu pot vorbi acum, îi răspunse Alexander Conklin pe un ton rece și controlat. Sunt pe cealaltă linie cu Parisul.

— Dă-l dracului! Unde e? Scoate-l de acolo!

— Crede-mă, facem tot posibilul să-l găsim. Aici ne-a explodat o bombă-n față. Englezii vor capul lui Holland fiindcă a scăpat o aluzie în legătură cu Extremul Orient, iar francezii fierb din pricina unui lucru pe care nu-l știu dar îl bănuiesc, adică o încălcătură fragilă pentru *Deuxième* venind din Martinica pe care ei știu că au respins-o. Te sun eu, îți juri!

Legătura se întrerupse, iar Marie trânti în ciudată telefonul.

— Plec la Paris, Johnny, spuse ea trăgând aer în piept și ștergându-și cu dosul palmei lacrimile de pe obraji.

— Ce faci?

— Ce-ai auzit. Cheam-o pe doamna Cooper. Jamie o adoră, iar ea știe să se apropie de Alison mai bine decât mine. Și de ce n-ar ști? A avut șapte copii și i-a crescut atât de bine încât și acum trec pe la ea duminică.

— Ai înnebunit! Nu te las să pleci nicăieri!

— Nu știu de ce, spuse Marie aruncându-i fratelui ei o privire ucigătoare, dar parcă am impresia că același lucru i l-ai spus și lui

David când te-a anunțat că pleacă la Paris.

— Chiar asta i-am spus!

— Dar pe el nu l-ai putut opri, așa cum nici pe mine nu vei putea să mă oprești.

— De ce vrei să pleci?

— Fiindcă știu fiecare colțișor din Paris pe care îl știe și el, fiecare străduță, fiecare cafenea și fiecare alee, de la Sacre-Coeur și până în Montmartre. Precis are să le folosească, iar eu am să-l găsesc înainte de a pune mâna pe el cei din *Deuxième* sau din *Sûreté*.

— În acel moment sună telefonul, iar Marie ridică receptorul imediat.

— Ți-am promis că te sun, îi spuse Alex Conklin. Bernardine are o idee care s-ar putea să țină.

— Cine-i Bernardine?

— Un vechi coleg de la *Deuxième* și bun prieten de-al meu care îl ajută acum pe David.

— Ce idee?

— I-a făcut rost lui Jason – David – de o mașină închiriată. Știe numărul și are să-l transmită prin stație patrulilor de poliție din Paris, cu ordin să-i raporteze imediat ce-l găsesc, dar să nu-l urmărească și nici să nu-l hărțuiască pe șofer. Doar să-l țină sub observație și să-i raporteze lui imediat.

— Și crezi că David – Jason – nu are să-și dea seama? N-ai tinere de minte? Ai o memorie chiar mai proastă decât soțul meu.

— E doar una dintre posibilități. Ne-am gândit și la altele.

— Cum ar fi?

— Păi... ei bine, va trebui să mă sune. După ce află de moartea lui Teagarten, nu va avea încotro și mă va suna.

— De ce?

— După cum ai spus și tu, pentru că trebuie să-l scot de acolo.

— Când Carlos e atât de aproape? Slabe șanse, cap pătrat. Am eu o idee mai bună. Plec la Paris.

— Nu poți face așa ceva!

— M-am săturat de placa asta, refuz să mai ascult. Ai de gând să mă ajuți sau mă descurc singură?

— Eu n-am reușit să mă aleg cu un timbru de la un anumit aparat care acordă dispensa în Franța, iar lui Holland nu i-au dat adresa Turnului Eiffel.

— Deci mă descurc singură, ceea ce, sinceră să fiu, în condițiile date mă liniștește întrucâtva.

— Și ce crezi că poți face de una singură, Marie?

— N-am chef acum de prelegeri. Îți spun doar că mă voi duce prin acele locuri pe unde am trecut împreună cu el, adică unde ne ascundeam atunci când ne urmăreați voi. Într-un fel sau altul, are să le folosească din nou. Știi de ce? Fiindcă în jargonul vostru de țacăniți,

aceste locuri sunt „sigure“, iar mintea lui țicnită o să-i dicteze să se întoarcă în acele locuri tocmai fiindcă sunt sigure.

— Dumnezeu să te aibă în pază, doamna mea iubită.

— Dumnezeu ne-a părăsit, Alex. Nu există.

Prefontaine traversează terminalul aeroportului Logan din Boston, ieși pe peronul înșesat de călători și ridică mâna să cheme un taci. O privire în jur i-a fost de ajuns să-și lase mâna jos și să se așeze cuminte la coadă. Cum se mai schimbase lumea de treizeci de ani încoace! Peste tot, până și pe aeroport, trebuia să stai la coadă, ca într-o autoservire, fie că stăteai cu mâna întinsă la un blid cu zoaie de tocană, fie că aveai nevoie de un taxi.

— La Ritz-Carlton, îi spuse judecătorul șoferului.

— Și n-ai bagaj? îl întreabă taximetristul. Nimicuța, nici măcar un băgăjel, acolo?

— Nu. Nu am, îi răspunse Prefontaine și, simțind că nu poate rezista tentației, adăugă imediat: mă așteaptă o garderobă completă în fiecare loc în care călătoresc.

— Tutti-frutti, remarcă șoferul luându-și din păr un pieptene imens cu dinți lați și înscriindu-se imediat în trafic.

— Aveți rezervare, domnule? îl întreabă bărbatul îmbrăcat în smocking din spatele recepției de la Ritz.

— Presupun că mi-a făcut rezervare unul dintre asistenții mei. Mă numesc Scofield. Procurorul William Scofield de la Curtea Supremă. Nici nu vreau să mă gândesc că la hotelul Ritz se poate rătăci o rezervare, mai cu seamă acum, când toată lumea se agită cu protecția consumatorilor.

— Domnul procuror Scofield...? Sunt sigur că trebuie să fie aici, domnule.

— Am insistat în mod special să mi se facă rezervare pentru apartamentul Trei-C. Sunt sigur că o veți găsi în computer.

— Trei-C... Este ocupat...

— Poftim?

— Nu, nu, m-am înșelat, domnule procuror. Nu au sosit încă... Vreau să spun că s-a făcut o greșală... sunt în alt apartament. Recepționarul apăsă cu sălbăticiie pe clopoțel. Băiete, băiete!

— Nu e nevoie, tinere, călătoresc fără bagaje. Dă-mi, te rog, cheia și arată-mi în ce direcție s-o apuc.

— Da, domnule!

— Sper că aveți câteva sticle de whisky bun în cameră, ca de obicei.

— Dacă nu sunt, vor fi, domnule procuror. Aveți vreo preferință anume?

— O secară bună, whisky, și un coniac fin. Albiturile sunt pentru muieri, corect?

— Corect, domnule. Imediat, domnule!

Argenteuil, dintr-un restaurant numit Le Coeur du Soldat, cutia poștală a unei anume „Mierle”, așadar locul unde își primea corespondența Carlos Șacalul. Cameleonul își alesese o înfățișare pe potrivă mediului în care pătrundea: haine modeste, un chip și un corp oarecare. Pentru a-și procura hainele făcuse câteva incursiuni prin magazinele de solduri și la Muntele de pictate din Montmartre unde descoperise în mormanul de zdrențe o pereche de pantaloni decolorați și o cămașă soldățească uzată, ca și o cocardă la fel de uzată și decolorată, care îi completa ținuta de veteran francez, invalid de război. Aspectul său fizic impusese însă alte câteva operații elaborate: își vopsise părul, lăsase să-i crească barba și își aplicase un bandaj, de astă dată în jurul rotulei piciorului drept, pe care îl înfășurase cât mai strâns, astfel încât să-i amintească tot timpul că trebuie să-și tragă piciorul după el, mișcare exersată și însușită fără mare efort. Părul ciufulit și murdar și sprâncenele erau acum roșcate la culoare, roșcat-închis, și îi dădeau un aer de neglijență foarte potrivit cu noua locuință pe care și-o alesese, un hotel sordid și ieftin din Montparnasse, al cărui proprietar își dorea să aibă cât mai puțin de-a face cu clienții săi.

Gâtul începuse să îl irite din ce în ce mai mult, însă recunoștea că rana îi era de folos; dacă voia să se vindece cât mai curând, atunci trebuia să-și mențină postura aceasta țepănă care îl încurca în mișcări, avantajul de moment fiind acela că adăuga un plus de credibilitate noii sale înfățișări. Un veteran rănit în război, unul dintre fiii Franței aruncat la lada de gunoi, așadar cu atât mai otrăvit de viață cu cât era obligat, clipă de clipă, să trăiască cu dubla sa invaliditate. Jason vâri automatul primit de la Bernardine în buzunarul pantalonilor, luă niște bani, cheile de la mașină și cuțitul de vânătoare cumpărat ceva mai devreme de la un magazin de articole sportive, pe care îl strecură sub cămașă, și porni șontăcând jalnic spre ușa camerei mici și deprimant de mizerie. Următorul popas – Capucines și un Peugeot oarecare aflat într-un garaj subteran. Era gata.

Ajuns în stradă, porni hotărât spre intersecția cu o stradă mai importantă unde știa că va găsi o stație de taxi fiindcă în zona aceasta din Montparnasse taxiurile erau lucru rar și neobișnuit... După cum neobișnuită pentru acest cartier era și îmbulzeala din jurul chioșcului de ziare de la primul colț de stradă. Oamenii țipau, unii își agitău brațele smulgându-și din mâini ziarele, consternați și furioși. Luți pasul mai mult instinctiv, ajunse în dreptul standului, aruncă vreo câteva centime pe tejghea și luă un ziar.

I se tăie răsuflarea și, cu efort, se căzni să-și potolească bătăile nebunești ale inimii și șocul care îl asaltă în valuri. Teagarten ucis! Asasinul: Jason Bourne! Jason Bourne! O prostie, o nebulie! Ce se întâmplă oare? Se repeta episodul din Hong Kong și Macao? Sau începea el să-și piardă și bruma de rațiune care îi mai rămăsese. Se pomenise peste noapte actorul principal dintr-un coșmar pe care îl

trăia cu asemenea intensitate încât căzuse în dimensiunile lui substituindu-l realității, iar propria sa imaginație bolnavă care plăsmuise aceste imagini de groază îi juca un rengaș făcând ca visul să devină real? Ieși din mulțime îmbrâncindu-i pe cei din jur, alergă pe trotuar și se sprijini de primul zid, fără suflu, resimțind acut durerea din ceafă și încercând cu disperare să găsească o explicație acceptabilă. Alex! Un telefon!

— Ce s-a-ntâmplat? urlă el în receptor, adresând întrebarea prietenului său din Vienna, statul Virginia.

— Liniștește-te. Nu te pierde cu firea, îi spuse calm Conklin. Ascultă-mă cu atenție. Vreau să-mi spui unde te afli exact. Vine Bernardine să te scoată de acolo. Rezolvă totul și te urcă în primul Concorde de New York.

— Ia stai așa.... stai așa!... Șacalul a montat porcăria asta, nu?

— Nouă ni s-a spus că ar fi vorba de o fracțiune a Jihadului de la Beirut. Ei revendică asasinatul. Executantul nu contează. Poate să fie adevărat, dar poate că nu e. La început n-am înghițit gogoșa asta, nu după ce au pățit DeSole și Armbruster. Însă dacă faci o socoteală, să știi că pare plauzibil. Teagarten a strigat sus și tare că trebuie trimise forțe NATO în Liban pentru a anihila toate enclavele palestiniene suspectate de a fi implicate în conflict. A fost amenințat în câteva rânduri. Singura problemă este că legătura lui cu Meduza, din punctul meu de vedere, reprezintă o coincidență prea mare. Însă, ca să-ți răspund la întrebare, bineînțeles că e mâna Șacalului.

— Deci, mi-a pus-o în cârcă. Carlos mi-a pus-o mie în cârcă.

— E un ticălos ingenios, uite că încep să-i fac și complimente. Tu te duci după el să-l înhați și el face un pas care te leagă de mâini și de picioare în Paris.

— Atunci, nu ne rămâne decât să-i plătim cu aceeași monedă!

— Ce dracu' tot spui? Te întorci imediat acasă!

— Exclus. În timp ce el e convins că plec, mă ascund sau o iau la sănătoasa, eu pot să dau buzna peste el.

— Te-ai jicnit de tot! Ai să pleci cât mai putem încă să te scoatem viu de acolo!

— Ba nu, rămân pe loc. În primul și în primul rând fiindcă e convins că am să rămân, doar ăsta-i motivul pentru care am venit până aici. Însă, cum spui tu, m-a legat de mâini și de picioare. Deci va fi convins că după atâta amar de ani, am să intru în panică în stilul meu propriu și personal și am să fac un pas greșit. Dumnezeu mi-e martor câte tâmpenii am făcut pe Tranquility Isle. Iar armata lui de bătrânei mă va găsi până la urmă, știind exact pe cine trebuie să caute. Isuse, joacă tare! Scutură-l puțin pe ticălos că face el o greșală. Crede-mă, Alex, nimeni nu-l cunoaște mai bine ca mine. Știu cum gândește, deci va trebui să i-o iau înainte cu două mutări. Rămân pe poziție și schimb colivia, că și-așa nici una nu-i destul de sigură pentru

Argenteuil, dintr-un restaurant numit Le Coeur du Soldat, cutia poștală a unei anume „Mierle“, așadar locul unde își primea corespondența Carlos Șacalul. Cameleonul își alesese o înfățișare pe potrivă mediului în care pătrundea: haine modeste, un chip și un corp oarecare. Pentru a-și procura hainele făcuse câteva incursiuni prin magazinele de solduri și la Muntele de pietate din Montmartre unde descoperise în mormanul de zdrențe o pereche de pantaloni decolorați și o cămașă soldățească uzată, ca și o cocardă la fel de uzată și decolorată, care îi completa ținuta de veteran francez, invalid de război. Aspectul său fizic impusese însă alte câteva operații elaborate: își vopsise părul, lăsase să-i crească barba și își aplicase un bandaj, de astă dată în jurul rotulei piciorului drept, pe care îl înfășurase cât mai strâns, astfel încât să-i amintească tot timpul că trebuie să-și tragă piciorul după el, mișcare exersată și însușită fără mare efort. Părul ciufulit și murdar și sprâncenele erau acum roșcate la culoare, roșcat-închis, și îi dădeau un aer de neglijență foarte potrivit cu noua locuință pe care și-o alesese, un hotel sordid și ieftin din Montparnasse, al cărui proprietar își dorea să aibă cât mai puțin de-a face cu clienții săi.

Gâtul începuse să îl irite din ce în ce mai mult, însă recunoștea că rana îi era de folos; dacă voia să se vindece cât mai curând, atunci trebuia să-și mențină postura aceasta țepăună care îl încurca în mișcări, avantajul de moment fiind acela că adăuga un plus de credibilitate noii sale înfățișări. Un veteran rănit în război, unul dintre fiii Franței aruncat la lada de gunoi, așadar cu atât mai otrăvit de viață cu cât era obligat, clipă de clipă, să trăiască cu dubla sa invaliditate. Jason vâri automatul primit de la Bernardine în buzunarul pantalonilor, luă niște bani, cheile de la mașină și cuțitul de vânatoare cumpărat ceva mai devreme de la un magazin de articole sportive, pe care îl strecură sub cămașă, și porni șontăcând jalnic spre ușa camerei mici și deprimant de mizerie. Următorul popas – Capucines și un Peugeot oarecare aflat într-un garaj subteran. Era gata.

Ajuns în stradă, porni hotărât spre intersecția cu o stradă mai importantă unde știa că va găsi o stație de taxi fiindcă în zona aceasta din Montparnasse taxiurile erau lucru rar și neobișnuit... După cum neobișnuită pentru acest cartier era și îmbulzeala din jurul chioșcului de ziare de la primul colț de stradă. Oamenii țipau, unii își agitău brațele smulgându-și din mâini ziarele, consternați și furioși. Luți pasul mai mult instinctiv, ajunse în dreptul standului, aruncă vreo câteva centime pe tejghea și luă un ziar.

I se tăie răsuflarea și, cu efort, se căzni să-și potolească bătăile nebunești ale inimii și șocul care îl asaltă în valuri. Teagarten ucis! Asasinul: Jason Bourne! Jason Bourne! O prostie, o nebunie! Ce se întâmplă oare? Se repeta episodul din Hong Kong și Macao? Sau începea el să-și piardă și bruma de rațiune care îi mai rămăsese. Se pomenise peste noapte actorul principal dintr-un coșmar pe care îl

trăia cu asemenea intensitate încât căzuse în dimensiunile lui substituindu-l realității, iar propria sa imaginație bolnavă care plămuisse aceste imagini de groază îi juca un rengaș făcând ca visul să devină real? Ieși din mulțime îmbrâncindu-i pe cei din jur, alergă pe trotuar și se sprijini de primul zid, fără suflu, resimțind acut durerea din ceafă și încercând cu disperare să găsească o explicație acceptabilă. Alex! Un telefon!

— Ce s-a-n întâmplat? urlă el în receptor, adresând întrebarea prietenului său din Vienna, statul Virginia.

— Liniștește-te. Nu te pierde cu firea, îi spuse calm Conklin. Ascultă-mă cu atenție. Vreau să-mi spui unde te afli exact. Vine Bernardine să te scoată de acolo. Rezolvă totul și te urcă în primul Concorde de New York.

— Ia stai așa.... stai așa!... Șacalul a montat porcăria asta, nu?

— Nouă ni s-a spus că ar fi vorba de o fracțiune a Jihadului de la Beirut. Ei revendică asasinatul. Executantul nu contează. Poate să fie adevărat, dar poate că nu e. La început n-am înghițit gogoșa asta, nu după ce au pățit DeSole și Armbruster. Însă dacă faci o socoteală, să știi că pare plauzibil. Teagarten a strigat sus și tare că trebuie trimise forțe NATO în Liban pentru a anihila toate enclavile palestiniene suspectate de a fi implicate în conflict. A fost amenințat în câteva rânduri. Singura problemă este că legătura lui cu Meduza, din punctul meu de vedere, reprezintă o coincidență prea mare. Însă, ca să-ți răspund la întrebare, bineînțeles că e mâna Șacalului.

— Deci, mi-a pus-o în cărcă. Carlos mi-a pus-o mie în cărcă.

— E un ticălos ingenios, uite că încep să-i fac și complimente. Tu te duci după el să-l înhați și el face un pas care te leagă de mâini și de picioare în Paris.

— Atunci, nu ne rămâne decât să-i plătim cu aceeași monedă!

— Ce dracu' tot spui? Te întorci imediat acasă!

— Exclus. În timp ce el e convins că plec, mă ascund sau o iau la sănătoasa, eu pot să dau buzna peste el.

— Te-ai țicnit de tot! Ai să pleci cât mai putem încă să te scoatem viu de acolo!

— Ba nu, rămân pe loc. În primul și în primul rând fiindcă e convins că am să rămân, doar asta-i motivul pentru care am venit până aici. Însă, cum spui tu, m-a legat de mâini și de picioare. Deci va fi convins că după atâta amar de ani, am să intru în panică în stilul meu propriu și personal și am să fac un pas greșit. Dumnezeu mi-e martor câte tâmpenii am făcut pe Tranquility Isle. Iar armata lui de bătrânei mă va găsi până la urmă, știind exact pe cine trebuie să caute. Isuse, joacă tare! Scutură-l puțin pe ticălos că face el o greșală. Crede-mă, Alex, nimeni nu-l cunoaște mai bine ca mine. Știu cum gândește, deci va trebui să i-o iau înainte cu două mutări. Rămân pe poziție și schimb colivia, că și-așa nici una nu-i destul de sigură pentru

mine.

— Colivie? Ce colivie?

— O figură de stil, las-o așa cum a căzut. Eram pe poziție înainte să ne pice știrea cu Teagarten. Sunt OK.

— Nu ești deloc OK. Ești prins la mijloc. Pleacă de acolo!

— Regret, dragă Sfântule Alex, este exact locul unde-mi doresc să fiu. Am să-l hărțuiesc pe Șacal.

— Poate tot reușesc să te smulg din locul ăla de care te agăți atât. Am vorbit cu Marie acum două ore. Ia ghicește ce i-a trecut prin minte, Neanderthal depășit ce ești. Vine la Paris. După tine.

— Imposibil! Nu poate face așa ceva!

— Exact asta i-am spus și eu, dar se pare că nu era pe ascultare. Mi-a spus că știe toate locurile în care v-ați ascuns acum treisprezece ani când fugeați de noi. Că ai să te folosești din nou de ele.

— Am și făcut-o. Cu câteva. Îi interzic să vină!

— Mai bine spune-i-o ei, nu mie.

— Ce număr e la Tranquility? Mi-a fost frică să o sun – să fiu cinstit, am încercat din răspuțeri să nu mă mai gândesc la ea și la copii.

— Este afirmația cea mai cuminte pe care ai făcut-o până acum. Ți-o spun, iar Conklin începu cu 809, prefixul zonei, dar nu apucă să termine bine că în clipa următoare Bourne trânti receptorul.

Cu mintea și sufletul răvășit, Jason trebui să îndure cu stoicism întregul procedeu fără sfârșit al conversației cu centralista de la convorbiri internaționale, și, din nou, explicațiile cu cartelele telefonice, apoi semnalele sonore, mesajele înregistrate și, în sfârșit, după ce reuși să treacă de un idiot de la recepția Tranquility Inn, primi legătura cu cumnatul său.

— Dă-mi-o pe Marie! rosti el fără alt preambul.

— David?

— Da... David. Cheam-o pe Marie.

— Nu pot. A plecat. Acum o oră.

— Unde?

— N-a vrut să-mi spună. A închiriat un avion de pe Blackburne și a refuzat să-mi spună spre care insulă a zburat. Cel mai aproape sunt Antigua și Martinica, însă putea foarte bine să se ducă tocmai la Saint Maarten sau Puerto Rico. Și, de acolo, spre Paris.

— Chiar n-ai putut să-o oprești?!

— Ce Dumnezeu, David, am încercat. Fir-ar să fie, și ce-am mai încercat!

— Ți-a trecut prin minte că puteai să-o încui într-o cameră?

— Pe cine? Pe Marie??

— Așa e... Nu poate fi aici decât cel mai devreme mâine dimineață.

— Ai auzit? aproape că strigă St. Jacques. Generalul Teagarten

a fost asasinat și versiunea este că Jason...

— Mai tacă-ți gura! spuse Bourne închizând și ieși din cabină încercând să-și adune mințile.

Peter Holland, directorul Agenției Centrale de Informații, țâșni în picioare de la birou și se repezi la bărbatul așezat în fața lui.

— Cum nu facem nimic? Ți-ai pierdut complet mințile?

— Același lucru e valabil și pentru tine dacă te-ai apucat să faci declarații despre operațiunea americano-britanică din Hong Kong.

— Păi dacă asta e adevărul!

— Sunt adevăruri și adevăruri, cum ar fi acela de a striga sus și tare că un adevăr nu este adevărat, dacă prin asta servești interesele Agenției.

— Rahat! Asta e treaba politicianilor!

— Eu n-aș vorbi așa, Gingis Han. Știu mulți care au fost puși la zid și au acceptat cu seninătate execuția fiindcă nu au vrut să se decică de adevărurile și principiile după care s-au condus o viață... Peter, nu ești pe linie.

Exasperat, Holland se prăbuși la loc în fotoliu.

— Poate că locul meu nu este aici.

— Poate ai dreptate. Totuși s-ar putea să te obișnuiești. Cu timpul s-ar putea să devii și tu ca noi toți, un tip mânjit și rău. Să știi că oricui i se poate întâmpla.

Holland se sprijini de spătar, îl privi lung pe Conklin și, cu capul dat pe spate, îi spuse cu o voce spartă:

— Alex, am fost mai rău decât voi toți în misiuni. Încă mi se întâmplă să am coșmaruri și să-i visez pe tinerii cărora le-am luat viața implantându-le cuțitul în piept; îi văd parcă aievea cum se holbează la mine uimiți și întrebându-se ce caută acolo.

— Atunci era care pe care. Dacă le-ai fi dat ocazia, te-ar fi omorât ei pe tine.

— Da, cred că ai dreptate. Directorul se aplecă brusc spre Conklin și îl străfulgeră cu privirea. Dar noi nu despre asta discutăm, nu-i așa?

— S-ar putea spune că sunt variațiuni pe aceeași temă.

— Termină cu prostiile.

— Era o exprimare inspirată din lumea muzicii. Iar mie îmi place muzica.

— Atunci atacă tema principală a simfoniei, Alex. Ce mai aștepți? Și mie-mi place muzica.

— Foarte bine. Bourne a dispărut. Ultima oară când am vorbit cu el mi-a spus că și-a găsit o colivie – exact așa s-a exprimat – Unde speră să-l găsească pe Șacal. Nu mi-a spus unde este, și Dumnezeu știe când o să mă sune iar.

— L-am trimis pe omul nostru la ambasadă la Pont-Royal să

se intereseze de Simon. E-adevărat. Simon s-a înregistrat la hotel, a ieșit puțin și de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Unde este?

— Se străduiește să fie cât mai discret. Bernardine a ieșit pe interval cu o idee, care s-a dezumflat ca un balon de săpun. Credea că-l poate ține discret sub observație anunțând la poliție numărul mașinii pe care o închiriasse pentru el, numai că n-a scos-o nimeni din garaj, iar noi doi am căzut de acord că nici nu o să se prezinte nimeni să o ia. Acum nu mai are încredere în nimeni, nici măcar în mine; iar dacă ne gândim la trecut, cred că are tot dreptul să nu se încreadă în mine.

Holland îi aruncă o privire rece, tăioasă, încărcată de mânie.

— Spre binele tău, Conklin, sper să nu mă minți.

— De ce te-aș minți într-un asemenea moment și, mai ales, în legătură cu un asemenea prieten?

— Aștept un răspuns, nu o întrebare.

— Atunci nu, nu te mint. Nu știu unde este, spuse Alex, în parte rostind chiar adevărul.

— Deci tu ești de părere că nu trebuie să întreprindem nimic.

— Nici nu văd ce-am putea face. Mai devreme sau mai târziu, tot mă sună.

— Te-ai gândit vreo clipă ce are să spună Comisia de Investigații a Senatului peste două săptămâni sau peste două luni când toate astea or să ne explodeze în față? Fiindcă fii convins că or să explodeze. Deci, trimitem în mare secret un om de-al nostru la Paris, un agent cunoscut sub numele de „Jason Bourne“, iar Parisul se află față de Bruxelles cam la aceeași distanță ca New York-ul de Chicago.

— Cred că distanța e ceva mai mică.

— Mulțumesc, chiar era nevoie să mă corectezi... Distinsul comandant al forțelor NATO este asasinat, iar numitul „Jason Bourne“ revendică crima și noi nu suflăm o vorbuliță nimănui! Isuse, după figura asta cred că nici la curățat WC-uri pe șlep n-o să mai am loc!

— Dar nu el l-a omorât.

— Tu știi lucrul ăsta și-l știu și eu, însă gândește-te la trecutul lui și imaginează-ți că e un mic detaliu la dosar despre deplinătatea facultăților sale mintale care o să transpire imediat ce suntem chemați cu toate fișele medicale în fața instanței.

— Se numește amnezie și nu are nici o legătură cu violența.

— Pe dracu', e chiar mai rău. Nu-și mai amintește ce-a făcut.

Conklin își încleștă degetele pe baston, iar dacă până atunci își ferise privirea de cea a interlocutorului său, deodată îl privi cu insistență.

— Nu mă interesează aparențele. Cred că aici e o fisură. Instinctul îmi spune că Meduza e amestecată în asasinarea lui

Teagarten. Undeva, nu-mi dau seama cum, drumurile s-au intersectat și firele s-au încâlcit. A fost interceptat un mesaj și atunci a fost pusă la cale o diversiune care face parte dintr-un plan mai amplu.

— Îmi place să cred că eu, ca și tine, vorbesc și pricep foarte bine engleza, spuse Holland. În acest moment, însă, mi-e greu să te urmăresc.

— N-ai ce să urmărești, fiindcă nu are logică, nu e o adunare simplă. Nici eu nu știu... Dar simt că e mâna Meduzei.

— Cu mărturia ta, pot să-l înfund pe Burton de la Marele Stat Major și, cu siguranță, pe Atkinson de la Londra.

— Nu, lasă-i în pace. Urmărește-i dar nu le scufunda corăbiile. Ca și în cazul reședinței lui Swaync, mai devreme sau mai târziu albinele or să se adune la stup.

— Și-atunci ce propui să facem?

— Exact ce ți-am spus la-nceput. Nu facem nimic. E un joc al așteptării.

Deodată, Alex trânti bastonul de tăblia biroului.

— Tâmpitul! se răsti el adresându-se sieși. E Meduza! Nu poate fi decât Meduza!

Bătrânul complet pleșuv, cu chip acoperit de zbârcituri, se ridică greoi în picioare și ieși pe culoarul dintre șirurile de bănci de rugăciune aflate în biserica Saint Sacrement din Neuilly-sur-Seine aflată la periferia Parisului. Pășind anevoie, abia târșindu-și picioarele, reuși să ajungă până la cel de-al doilea confesional din stânga. Trase draperia întunecată și ingenunche în fața paravanului traforat acoperit cu o bucată neagră de catifea, simțind că i se taie picioarele de durere.

— *Angelus Domini*, fiule, îi spuse o voce venind din spatele paravanului. Ești bine?

— Cu mult mai bine datorită generozității dumneavoastră, monseniore.

— Sunt mulțumit să aud ce-mi spui, însă cred că ar fi ceva care m-ar mulțumi și mai mult... Ce s-a-ntâmpat la Anderlecht? Ce vești are a-mi da neprețuita și inteligenta mea armată? Cine a fost în realitate?

— Ne-am împrăștiat și am lucrat preț de opt ore, monseniore. Am stabilit clar că au sosit din Statele Unite doi bărbați – presupunem că sunt americani fiindcă nu vorbeau altceva în afară de limba engleză – care au luat o cameră cu chirie la o pensiune de familie de peste drum de restaurant. Au părăsit zona la câteva minute după atac.

— Exploziv cu comandă de la distanță!

— După cât se pare, da, monseniore. Mai mult, nu am putut afla.

— Bine, dar de ce? De ce?

— Din păcate, monseniore, încă n-am ajuns să citim gândurile oamenilor.

De partea cealaltă a Oceanului Atlantic, într-un apartament opulent din Brooklyn Heights, de la fereastra căruia se vedeau pulsând jucăuș luminilele de pe East River și de pe podul Brooklyn, ședea tolănit pe un divan îngropat în perne, cu un pahar de Perrier în mână, un anumit *capo supremo*. Vorbea liniștit cu un prieten instalat în fața lui, într-un fotoliu, acesta cu un pahar de gin și apă tonică la îndemână, un tânăr zvelt, brunet și foarte chipeș.

— Știi, Frankie, nu sunt deștept, sunt scriitor de deștept, înțelegi ce vreau să spun. Sesizez nuanțele adică – prind din zbor aluziile care ar putea fi importante sau care nu sunt – și le pun cap la cap. De pildă îl las pe vreun *paisan* să vorbească și după aia adun patru și cu patru și, în loc de opt, obțin doisprezece. Și: *Bingo!* Am răspunsul. Ce-avem noi aici? Un mușteriu care își zice „Bourne“, o tărătură care se poartă de parcă ar fi al mai tare pistolar când de fapt nu e, un *esca* împușit, momeala cu care scoatem la lumină pe altcineva, da' e ghiveciul care ne trebuie nouă, pricepi? După aia doctorașu' ovrei prins la înghesuială varsă tot ce știe. Ghiveciu' ăsta al nostru n-are capu' întreg, e *testa balzana* adică nu prea știe cine e, sau poate nici ce face, corect?

— Corect, Lou.

— Și acum îl avem pe Bourne ăsta la Paris, Franța, la câteva case mai încolo de un mare impediment, un general de bal mascat pe care băieții liniștiți de peste gârlă vor să-l scoată din joc, ca și pe ăia doi grăsani pe care i-am băgat în pământ. *Capisce?*

— *Capisco*, Lou, rosti din fotoliul său tânărul bine făcut și frumos de pica. Zău că ești deștept.

— Habar n-ai ce vorbesc eu aici, *zabaglione* ce ești. Ori că vorbesc singur, ori cu tine, tot aia e... Care va să zică îmi iau alea douășpece cărămizi de bani și-mi propun să fac un mare șlem aruncând pe masă zarurile măsluite, pricepi?

— Pricep, Lou.

— Trebe' să-l eliminăm pe idiotu' ăsta de general fiindcă e un impediment pentru gașca de băieți buni care are nevoie de noi, corect?

— Iar ai dreptate, Lou. Un imped... un imped...

— Lasă, nu-ți mai bate capu', *zabaglione*. Așa că, ce-mi zic? Ia să-l dăm la o parte și să zicem că a făcut-o marele ghiveci, te-ai prins?

— A, da, Lou. Ce deștept ești!

— Așa că ne spălăm pe mâini de impediment și-l plantăm pe ghiveci, pe Jason Bourne ăsta, care nu e prea întreg la cutiuță, în bătaia puștilor la toți, corect? Dacă nu punem noi mâna pe el, și nici

Șacalu', atunci sigur sticleții federali o să-l înhațe, corect?

— Hei, Lou, e nemaipomenit. Țin să-ți spun că-mi scot pălăria în fața ta.

— Lasă cioacele, *bello ragazzo*. În casa asta nu de respectul tău e nevoie. Vino lângă mine și iubește-mă cum știi tu.

Tânărul se ridică și se apropie de divan.

Marie era așezată în partea din spate a compartimentului și bea cafea dintr-o ceașcă de plastic, făcând eforturi disperate să-și amintească locurile – ascunzătorile – pe care ea și David le folosiseră în urmă cu treisprezece ani. Cafenelele ieftine din Montparnasse, hotelurile sordide; dar și un motel – unde era oare? – la zece mile depărtare de Paris, și un han din Argenteuil cu balcon la fațadă unde David – Jason – îi mărturisise dragostea lui, dar nu a rămas cu ea tocmai fiindcă o iubea – bezmeticul! Și mai era Sacre-Coeur unde Jason – David – se întâlnise cu un bărbat pe o alee întunecată și primise de la acesta informația de care aveau nevoie – cum suna informația, cine era bărbatul?

— *Mesdames et messieurs* se auzi o voce în difuzorul avionului. *Je suis votre capitaine. Soyez les bienvenus.*

Pilotul, apoi echipajul lui, continuară în franceză, engleză, germană și italiană, iar în final, o voce feminină traduse urările și explicațiile în japoneză.

— Apreciem că zborul până la Marsilia va decurge normal și va dura șapte ore și paisprezece minute. Vom ateriza conform orarului de zbor la șase dimineața, ora Parisului. Vă urăm călătorie plăcută.

Marie St. Jacques Webb privi pe hublou spre apele oceanului scăldat de razele lunii. Zburase până la San Juan, Puerto Rico și de aici se îmbarcase în avionul de Marsilia, cursa de noapte, știind că autoritățile franceze de imigrare de pe aeroportul din San Juan vor fi foarte indulgente cu pasagerii, dacă nu chiar intenționat neglijente. Cel puțin așa stăteau lucrurile în urmă cu treisprezece ani, o falie de timp în care ea intra din nou. De la Marsilia își propusese să ia o cursă internă până la Paris și să-l caute pe David. Și exact așa cum făcuse în urmă cu treisprezece ani, avea să-l găsească! Trebuia să-l găsească! Dacă nu-l găsea tot la fel cum se întâmplase în urmă cu treisprezece ani, bărbatul iubit risca să-și găsească moartea.

CAPITOLUL XXI

Morris Panov zăcea prăbușit într-un fotoliu și se uita apatic pe fereastră la pășunea înverzită a unei ferme, probabil de pe undeva din statul Maryland. Se afla într-un dormitor minuscul de la etajul al doilea al unei case de țară, îmbrăcat într-un halat de spital, iar brațul drept, gol, cu mâneca suflecată mai sus de cot, îi confirma faptul că se găsește într-o situație pe care o bănuise. Fusese drogat în mai multe rânduri și „se ridicase la ceruri”, ca să folosească expresia celor care îi administraseră drogurile. Îi violaseră gândurile, îi pătrunseseră în minte și îl furaseră de cele mai intime gânduri și secrete, obligându-l să se destăinuiească, cu ajutorul substanțelor chimice.

Înțelegea perfect răul pe care îl făcuse și pericolul cu urmări incalculabile la care îi expunea pe ceilalți. Însă ceea ce nu pricepea, în ruptul capului, era cum de nu-l omorâseră încă. Iar ce îl uimea mai ales era deferența cu care era tratat. De ce era atât de politicoș paznicul acela cu mască neagră pe față și de ce i se dădea mâncare consistentă din belșug? De parcă, pentru temnicheri, cel mai important lucru ar fi fost să-l pună pe picioare pe prizonierul lor, a cărui sănătate fusese mai înainte rău zdruncinată de droguri, și să-l facă să se simtă cât mai bine în situația extrem de dificilă prin care trecea. De ce?

Ușa se deschise și în încăpere intra gardianul lui mascat, un bărbat scund și bine legat, cu o voce răgușită, pe care Panov, după accent, îl plasa undeva în partea de nord-est a Statelor Unite, poate la Chicago. În orice altă situație, personajul i s-ar fi părut de-a dreptul cosmic, cu capul său prea mare pentru masca de Călărețul-Singuratic trasă pe ochi, ceea ce, cu siguranță, nu făcea imposibilă identificarea individului. Totuși, în situația dată, nu-i venea deloc să râdă fiindcă impresia de supunere oarbă față de stăpân pe care i-o inspira gardianul era în sine amenințătoare. Acesta ducea pe braț hainele frumos împăturite ale lui Panov.

— OK, doctore, acum ne îmbrăcăm. Am avut grijă să fie spălate și călcate, până și lenjeria. Ce părere ai?

— Vrei să spui că aveți o spălătorie și o curățătorie aici?

— Ei, pe dracu', cum o s-avem așa ceva? Le-am dus la... a, nu, doctore, nu mă prinzi tu pe mine! rânji gardianul dezvăluindu-și un șir de dinți îngălbeniți și cariați. Te crezi șmecher, hai? Crezi că-ți zic unde suntem?

— Eram și eu curios.

— Da, sigur. Ca și nepotă-miu, fiu' lu' sor-mea, care e și el „curios” și mă ia la întrebări la care io nu vreau să răspund. Zice:

„Hei, nene, ce-ai zice să mă bagi la Medicină?” Da! Că e doctor, ca tine, ce părere îți faci de asta?

— Părerea mea e că fratele mamei lui este foarte generos.

— Păi da, ce crezi, ha?... Hai, doctore, ia pune-ți bulendrele astea pe tine că mergem la plimbare, spuse gardianul întinzându-i lui Mo hainele.

— Presupun că ar fi o prostie să întreb unde mergem, spuse Panov ridicându-se de pe scaun și, scoțându-și halatul, își trase pe el chiloții.

— Mare prostie.

— Cred că o prostie la fel de mare ca și cea pe care a făcut-o nepotul tău nespunându-ți nimic despre simptomele pe care le ai și care pe mine, unul, m-ar neliniști să fiu în locul tău, spuse Mo trăgându-și fără vlagă pantalonii pe el.

— Ce vrei să zici?

— Nimic, rosti Panov îmbrăcând cămașa și așezându-se pe scaun pentru a-și pune ciorapii. Când l-ai văzut ultima oară pe nepotul tău?

— Acu' două săptămâni. I-am dat niște biștari să-și plătească taxele de doctor. La dracu', mamele astea își înmoaie sufletu', nu alta!... Adică cum, când l-am văzut pe nesătulu' ăsta ultima dată?

— Mă-ntrebam și eu dacă nu ți-a spus ceva.

— Adică, ce să-mi zică?

— Despre dinți. Mo își legă șireturile la pantofi și îi făcu un semn cu capul arătând spre șifonier. Uită-te în oglindă și convinge-te singur.

— Și ce să văd? întrebă subalternul șefului ducându-se supus și grăbit la oglindă.

— Zâmbește.

— La ce să zâmbesc?

— La tine... Vezi mizeria galbenă de pe dinți? Că gingiile sunt decolorate și că se subțiază spre rădăcina dinților?

— Și ce-i cu asta? Așa sunt de când mă știu.

— Poate că nu e grav, dar el ar fi trebuit să vadă.

— Ce să vadă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ameloblastomă bucală. Posibil.

— Ce dracu' mai e și aia? Nu mă spăl prea mult și nu-mi plac dințarii. E niște măcelari!

— Vrei să spui că n-ai mai fost de mult la dentist și că nu te-a consultat nici un chirurg?

— Și?

Șeful propriei persoane își dezgoli din nou dinții în fața oglinzii.

— Asta ar putea fi o explicație a faptului că nepotul tău nu ți-a spus nimic.

— De ce?

— Probabil îți imaginează că te duci regulat la control și atunci îi lasă pe creștinii ăia să-și facă datoria.

Panov se ridică în picioare, îmbrăcat și încălțat, gata de plecare.

— Nu-mi pică fisa.

— Probabil că îți este deosebit de recunoscător pentru toate câte le-ai făcut pentru el, pentru generozitatea pe care i-ai arătat-o. Doar așa îmi explic faptul că are rețineri și nu-ți spune.

— Ce să-mi spună? întrebă gardianul întorcându-se enervat spre el.

— S-ar putea să mă înșel, dar nu strică să te vadă un specialist în paradontoze, spuse Mo îmbrăcând sacoul. Eu sunt gata, adăugă el. Ce facem acum?

Clipind des, aruncând priviri speriate în jur, cu fruntea încrețită de efortul de a gândi dar și de o cruntă bănuială, subalternul șefului se scotoci în buzunar și scoase o eșarfă neagră.

— Regret, doctore, da' trebe' să te leg la ochi.

— Asta ca să nu văd când ai să te pregătești să-mi tragi un glonț în cap?

— Nu, doctore. Fără puf-puf. Ești prea prețios pentru noi.

— Prețios? puse o întrebare retorică *il capo supremo* în camera de zi opulentă a apartamentului din Brooklyn Heights. E o mină de aur care a țâșnit din pământ și a aterizat în farfuria ta cu *minestrone*. Ovreiu' ăsta a reparat târtăcuțele ălor mai mari paste făinoase din Washington. Hârtoagele alea ale lui cred că valorează cât orașul Detroit, cu oameni și case la un loc.

— N-ai să pui niciodată mâna pe ele, Louis, rosti bărbatul arătos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum scump din lână tropicală, care ședea dinaintea gazdei. Sunt ținute sub cheie, bine ascunse să nu dea de ele oameni ca tine.

— Păi, dragă domnule Park Avenue, Manhattan, să știi că la asta sâpăm acum. Să zicem – așa, de poantă – să zicem că le avem. Cât ar valora în ochii tăi?

Oaspetele își îngădui un zâmbet subțire, superior.

— Detroit? veni răspunsul lui.

— *Va bene!* Îmi place de tine. Ai simțul umorului.

Și la fel de brusc pe cât rânjise, mafiotul redeveni serios, aproape fioros.

— Alea cinci cărămizi mai sunt valabile pentru Bourne-Webb?

— Cu o condiție.

— Nu-mi plac condițiile, domnule avocat. Chiar deloc.

— Ne putem adresa în altă parte. Doar nu sunteți singurii din târg.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva, *Signor Avvocato*. Din multe puncte de vedere, noi – noi toți – suntem singurii din urbe. Nu ne

amestecăm în afacerile celorlalte familii. Pricepi unde bat, sper? Consiliile noastre au hotărât că atacurile au ceva prea personal și aduc prea multă vărsare de sânge.

— Vrei să auzi care e condiția? Nu cred să te jignească prea mult.

— Trage.

— Aș prefera să folosești alt cuvânt...

— Dă-i drumul.

— O să-ți dăm o primă de două milioane de dolari pentru că insistăm să îi treci pe răboj pe soția lui Webb și pe prietenul lor guvernamental, Conklin.

— Batem palma, domnule Park Avenue, Manhattan.

— Foarte bine. Și-acum, celelalte aspecte ale afacerii noastre.

— Aș vrea să-ți spun despre evreu.

— O să ajungem și la el...

— Acum.

— Te rog să nu-mi dai mie ordine, spuse avocatul care lucra la una dintre firmele de prestigiu de pe Wall Street. Nu suntem egali, macaronarule.

— Hei, *farabutto!* Să nu-mi vorbești mie așa!

— Vorbesc cum poftesc... La suprafață și, judecând după felul în care știi să porți o discuție de afaceri, s-ar zice că ești foarte dur, un adevărat mascul feroce. Avocatul își așază calm picior peste picior. Numai că pe dinăuntru ești altfel, nu? Ai o inimă caldă, sau poate mai potrivit ar fi să zic boabe moi, și o adevărată slăbiciune pentru băieței.

— *Silenzio!* spuse italianul aplecându-se spre el.

— Nu doresc să mă folosesc de această informație. Dar, pe de altă parte, nu sunt convins să homosexualii se bucură de respect în rândul celor din Cosa Nostra. Tu ce crezi?

— Ticălosule!

— Să-ți spun ceva. Pe când eram proaspăt avocat, am fost trimis la Saigon, în armată, și am apărut cazul unui tânăr locotenent, militar de carieră, care a fost prins în *flagrante delicto* cu un puști vietnamez, în mod evident, o cocotă masculină. Prin câteva manevre juridice abile și folosind expresii ambigue din codul militar dar aplicate civililor, am reușit să-l scap de dezonoarea de a fi dat afară din armată și degradat, însă era evident că nu mai putea rămâne și că trebuia să demisioneze. Din nefericire, nu a reușit să se împace cu ideea și și-a tras un glonț în cap la două ore după pronunțarea verdictului. Înțelegi de ce. Pentru că ar fi fost privit ca un paria, o rușine și o pată pentru onoarea camarazilor săi, iar pentru el povara era prea apăsătoare, imposibil de suportat.

— Treci la afaceri, spuse *il capo supremo* pe nume Louis vorbind cu un calm aparent, aproape în șoaptă, cu o voce încărcată

de ură.

— Mulțumesc... În primul rând, am lăsat un plic pe măsuta din hol. Ai să găsești în el banii pentru ambuscada din Georgetown în cursul căreia și-a găsit tragicul sfârșit Armbruster și pentru nu mai puțin tragica asasinare a lui Teagarten la Bruxelles.

— După spusele doctorului de cap, îl întrerupsese mafiotul, ar mai fi doi despre care au aflat și ei. Un ambasador la Londra și un amiral de Stat Major. Ai de gând să mai acorzi niște prime?

— Poate mai târziu, nu acum. Cei doi sunt la curent cu prea puține lucruri și nu știu nimic despre operațiunile noastre financiare. Burton crede că am fi un grup de veterani ultraconservatori căzuți în dizgrație după Vietnam, în esență un grup de persoane care fac trafic de influență – deci, undeva la limita legalității, din punctul lui de vedere – însă, nu trebuie să uităm că este și el animat de profunde sentimente patriotice. Atkinson nu-i altceva decât un diletant cu bani – face ce i se spune fără a ști de ce, și nici cine l-a pus. Ar da orice să rămână la Curtea din Saint James și până acum a reușit. Singura persoană care ar fi condus la el era Teagarten... Conklin a dat lovitura cu Swayne, Armbruster, Teagarten și, sigur, DeSole, însă ceilalți doi sunt doar manechine și încă foarte respectabile. Mă întreb cum de-a fost posibil să ajungă la ei.

— După ce aflu, și fii convins că am să dibuiesc eu, îți vând pontul. Pe gratis.

— Zău? spuse avocatul¹ ridicând din sprânceană. Cum?

— O rezolvăm noi. Și care ar fi celelalte aspecte ale afacerii?

— Două, ambele vitale, iar pe prima ți-o dau pe gratis. Descotorosește-te de „prietena” ta. Nu se învâрте în cercul pe care ar trebui să-l frecventeze și aruncă bani în dreapta și-n stânga ca un dement. Ne-a ajuns la urechi că se laudă cu relațiile sale sus-puse. Nu știm exact ce a mai spus, nici cât știe sau ce a dedus, dar ne-a pus pe gânduri. Cred că ar trebui să-ți dea și ție de gândit.

— *Il prostituto!* tună Louis furios dând cu pumnul în brațul canapelei. *Il pinguino!* E ca și mort!

— Îți mulțumesc pentru recunoștință. Cel de-al doilea punct este mult mai important, cel puțin pentru noi. Reședința lui Swayne din Manassas. A dispărut o cârtică, un fel de jurnal pe care avocatul lui Swayne – cel pe care noi l-am plasat la Manassas – nu l-a găsit nicăieri. Jurnalul se afla în bibliotecă, așezat pe raft printre celelalte cărți și era legat în piele exact ca toate celelalte. Deci, cine l-a luat trebuia să știe exact despre ce este vorba, altfel n-ar fi reușit să-l deosebească de restul cărților.

— Și ce vrei de la mine?

— Grădinarul este omul tău. A fost plantat acolo cu treabă și i s-a dat singurul număr care nu era ascultat, adică cel al lui DeSole.

— Și?

— Ca să ducă treaba la bun sfârșit, adică să aranjeze sinuciderea astfel încât să pară cât mai convingătoare, trebuia să studieze fiecare mișcare a lui Swayne. Tu însuși mi-ai explicat *ad nauseam* acest lucru ca să justifici onorariul scandalos de mare pe care l-ai pretins. Nici nu-mi vine greu să mi-l închipui pe omul tău iscodind pe fereastră să vadă ce face Swayne în birou, ca să stabilească locul în care era cel mai plauzibil că acesta își va lua viața. Și, din una în alta, omul tău își dă seama că generalul tot ia de pe raft o anumită carte, scrie ceva în ea și apoi o pune în același loc. Probabil că asta i-o fi stârnit curiozitatea; și-o fi zis că această carte trebui să fie foarte prețioasă. Și de ce să nu o ia? Eu așa aș fi făcut; și tu la fel. Deci, unde e jurnalul?

Mafiotul se ridică încet în picioare, cu un aer amenințător.

— Ia ascultă, *avvocato*, ești mare șmecher la potrivit cuvinte, și iute sari să tragi concluzii, da' noi n-avem nici o carte și-ți spun eu de ce trebuie să mă crezi! Dacă ăra la mine și găseam acolo o vorbuliță cu care să-ți părlesc fundu' ăla al tău, ți-o trânteam în față de te dădeai de-a dura și până acum nu-ți reveneai, *capisce*?

— Ceva îmi scapă, rosti elefantul avocat punând liniștit picior peste picior, în timp ce *il capo* infuriat se trântea înapoi pe canapea, cu un aer ursuz. Flannagan, adăugă avocatul de pe Wall Street. Normal... cum de nu m-am gândit, *Flannagan*. El și târfa aia de coafeză a lui și-au luat cu ei polița de asigurare, fără îndoială ca să stoarcă și ceva bari în timpul tratativelor. Să-ți spun drept, m-am liniștit. Nu o pot folosi, fiindcă dacă o fac, se expun și pe ei. Te rog să-mi accepți scuzele, Louis.

— Ai terminat cu afacerile tale?

— Cred că da.

— Acum să revenim la doctorul evreu.

— Ce-i cu el?

— După cum spuneam, e-o adevărată mină de aur.

— Fără fișele pacienților săi, nu cred să facă douăzeci și patru de carate.

— Nu gândești cum trebuie, îl contrazise Louis. După cum îi spuneam și lui Armbruster înainte să devină un impediment pentru voi, avem și noi doctorii noștri. Specialiști în tot felu' de șmecherii medicale, inclusiv reflexe, cum le zic, și, auzi-o pe asta: „aducerea la suprafață a informațiilor din subconștient în condiții de stimulare externă” — am ținut-o minte în mod special. Îndrepti spre capu' omului un alt tip de armă, avantajul fiind că nu curge fir de sânge.

— Poți să pariezi clubul de la țară pe chestia asta. Îl mutăm pe ovrei într-un locșor din Pennsylvania, un fel de casă de odihnă unde nu ajung decât bogătașii ca să se pună pe picioare sau să-și piardă vlagă, dacă pricepi unde bat.

— Sigur că da. Echipamentul medical perfecționat, personal

supercalificat – și paznici antrenaji care păzesc proprietatea.

— Ai văzut că te-ai prins? Mulți tipi din gașca ta au trecut pe acolo...

— Spune mai repede, rosti avocatul aruncând o privire pe ceasul de la mână, un Rolex din aur masiv. Sunt presat de timp.

— Pentru ce-ți zic eu acum, ai face bine să-ți faci timp. După cum spun specialiștii mei – te rog să remarci că intenționat am folosit cuvântul „mei”, sper că mă urmărești – noul pacient este supus unui program și, să zicem la patru-cinci zile, este „înălțat la ceruri” – să știi că așa au spus doctorii, nu e expresia mea, Dumnezeu mi-e martor. Între ședințe, e tratat cum se cuvine, face mișcare în aer liber, exerciții fizice, i se dau neuterinele care trebe, sau cum le-o fi zicând, doarme bine și restul rahatului... Noi toți ar trebui să ne-ngrijim de corpul nostru, corect, *avvocato*?

— Unii dintre noi joacă squash¹ în fiecare zi.

— Vai, să mă ierțați, domnule Park Avenue, Manhattan, da' pentru mine squash înseamnă dovleac și io-l mănânc.

— Și iată cum ajung să coexiste limbi și culturi diferite, nu-i așa?

— Aici nu te contrazic, *consigliere*.

— Nici n-ai cum. Iar titlul meu este acela de avocat.

— De ce nu mă lași să sper? Într-o bună zi poa' să fie *consigliere*.

— Nu cred că mai am atât de trăit, Louis. Mai ai ceva de spus sau plec?

— Mergem mai departe, domnule avocat... Așa deci, de fiecare dată când doctorașu' nostru evreu e înălțat spre cerurile de care vorbesc doctorii mei, e într-o formă de zile mari, corect?

— Cred că asta presupune totuși o perioadă de remisie și revenire la starea de normalitate, dar n-am cum să știu fiindcă nu sunt medic.

— Habar n-am ce tot îndrugi acolo, da' nici eu nu sunt doctor așa că-i cred pe cuvânt pe specialiștii mei. Pricepi, de câte ori e vaccinat, mintea lui rămâne goală-goluță și după aia e îndopat cu nume, multe nume și alte nume. Multe din ele, poate majoritatea, nu înseamnă nimic pentru ei, da, din când în când, câte unu' tot îi aprinde un becuț în creier. Cu fiecare nume încep să facă un sondaj, așa îi zic ei, și caută frânturi și bucăți de informații, cât să strângă de-o schiță a pacientului despre care vorbește evreul, destul cât să-i tragă o sperietură zdravănă mormolocului când pune mâna pe el. Gândește-te ce mai stres le tragem, că doctorașu' de târtăcuțe i-a tratat pe ăi mai tari barosani din Washington, din și din afara guvernului. Cum ți se pare, domnule avocat?

¹squash (lb. engl. în text) – joc cu mingi și rachete, asemănător cu tenisul; specie de dovleac. (n. tr.).

— Indiscutabil, e o idee unică în felul ei, îi răspunse musafirul, studiindu-și atent gazda. Desigur că fișele medicale ar fi de o mie de ori mai interesante.

— Păi, cum îți ziceam, săpăm și la asta, numa' că cere timp. Ce-ți propun eu acum e *immediato*. În două ore ajunge în Pennsylvania. Batem palma? Numai noi doi?

— În legătură cu ce? Cu ceva ce n-ai și pe care s-ar putea să nu pui niciodată mâna?

— Hei, ia ascultă, drept cine mă iei?

— Sunt convins că n-ai vrea să auzi...

— Pliscul. Să zicem că într-o zi sau două, cel mult o săptămână, îți dau o listă de nume care s-ar putea să te intereseze, alea despre care aveam informații, să zicem, informații care nu sunt încă disponibile. Alegi și tu la întâmplare unu'-două nume, sau nici unu' dacă așa vrei, da' ce pierzi? Ce vorbim acum, între patru ochi, rămâne între noi, fi'ncă târgu' e numa' între noi doi. Nu știe de treaba asta decât specialistu' și asistentu' lui, iar ăștia doi nu te știe și nici tu nu-i cunoști pe ei.

— O înțelegere colaterală, cum s-ar spune.

— Nu cum s-ar spune, cum îți spun. Dacă informația e trăsnet, stabilesc și eu un onorariu barosan. Poa' să fie o sutică sau două, sau poate douăzeci, sau de-a moaca, cine știe? Sunt cinstit cu tine fi'ncă mă interesează să fac afacerea, *capisce*?

— E foarte interesant.

— Știi ce mi-a zis specialistu' meu? Zice că putem pune singuri de-o mică industrie, așa mi-a zis. Prindem câțiva granguri zdruncinați rău la cutiuță, toți cu relații prin Senat sau chiar la Casa Albă.

— Nu trebuie să-mi explici, îl întrerupse avocatul ridicându-se brusc în picioare. Am înțeles și singur, însă sunt presat de timp... Adu-mi o listă, Louis, spuse oaspetele îndreptându-se spre salonașul cu pardoseală din marmură.

— Ai venit fără servietă, *signor avvocato*? întrebă îl *capo* ridicându-se la rândul său.

— Ca să dau peste cap sistemele electronice de la intrare.

— Hei, trăim într-o lume de sălbatici.

— Eu n-am cum să știu.

Avocatul de pe Wall Street plecă, iar în clipa în care se auzi trântindu-se ușa de la intrare, Louis se repezi spre biroul cu intarsii Queen Anne și aproape smulse telefonul din fildes de început de secol de pe soclul lui, ca întotdeauna răsturnând de două ori aparatul înalt înainte de a reuși să-și potrivească pâlnia la ureche cu o mână și să formeze numărul cu cealaltă.

— Naiba să te ia de pâlnie împuțită! mormăi el furios. Și pe tine, decorator tâmpit!... Mario?

— Bună, Lou, îi răspunse o voce plăcută care vorbea de la

New Rochelle. Pun pariu că ai sunat să-i spui la mulți ani lui Anthony.

— Cui?

— Puștiului meu, Anthony. Azi face cin'spe ani, doar n-ai uitat, ce naiba! Toată familia e strânsă în grădină și îți simte lipsa, vere. Și, ascultă, Lou, să vezi ce grădină mi-am tras anu' ăsta... Ce mai, sunt un adevărat artist.

— Eu cred că mai ești și altceva.

— Ce?

— Ascultă, cumpără-i lui Anthony ceva frumos din partea mea și după aia trimite-mi factura. La cin'spe ani poți să-i aduci o pipiță că de-acum e bărbat în toată firea.

— Vai, Lou, că mare figură ești. Sunt unele lucruri...

— Ascultă-mă bine, Mario. Pentru mine nu contează acum decât un singur lucru și vreau să-mi spui adevărul cu gurița ta, altfel îți extrag cuvintele cu măsele cu tot!

La capătul dinspre New Rochelle al liniei telefonice se lăsă tăcere preț de o clipă, după care vocea plăcută a călăului reveni pe fir:

— Nu cred că ai motive să-mi vorbești pe tonul ăsta, *cugino*.

— Poate că da, poate că nu. Din casa generalului de la Manassas lipsește o carte, și încă una foarte valabilă.

— Au aflat și ei că a dispărut, ha?

— Fir-ar e dracului! E la tine?

— A fost la mine, Lou. Voiam să-ți fac un cadou, da' am pierdut-o.

— Ai pierdut-o? Ce dracu' ai făcut cu ea, ai uitat-o în taxi?

— Nu, fugeam să-mi scap pielea și nebulu' ăla cu artificiiile lui, cum îl cheamă? aha, Webb, m-a ușurat de ea pe alee. Mi-a pus piedică și am căzut și mi-a zburat cartea din mână... chiar când s-au înființat și sticleții. El a înșfăcat-o și eu mi-am luat picioarele la spinare să sar gardu'.

— E la Webb?

— Păi nu ți-am zis?

— Măicuța mea, Isuse...!

— Altceva mai ai, Lou? Tocmai voiam să aprindem lumânările la tort.

— Mda, Mario, s-ar putea să am nevoie de tine la Washington, un *cannoli* fără un picior dar cu o carte.

— Hei, ia stai așa, *cugino*, doar îmi știi tabieturile. Las totdeauna câte o lună între călătoriile de afaceri. Cât am stat la Manassas? Șase săptămâni? Și anu' trecut în mai, la Key West, cât mi-a luat? Trei, aproape patru săptămâni, nu? Nu pot să dau un telefon, nu pot să trimit și eu o carte poștală – nu, Lou, o lună. Am și eu obligațiile mele față de Angie și de copii. N-am de gând să-mi neglijez

familia. Puștii mei trebuie să aibă în tatăl lor un exemplu viu, pricepi la ce mă refer.

— Văd că pe văr'miu îl cheamă Nelson! țipă înfuriat Louis și trânti pâlnia telefonului pentru a o înșfăca imediat, chiar în clipa în care se izbise de tăblia secretaire-ului, constatând incindat că obiectul delicat din fildeș avea o plesnătură. Cel mai tare pistolar din bransă se ține de fusta nevesti-sii, mormăi supărat *il capo supremo*, formând nervos un alt număr. Iar când i se răspunse la celălalt capăt al firului, din vocea sa dispăruse furia și neliniștea care, deși bine disimulate, nu se șterseseră complet. Hello, Frankie, pușor, ce face cel mai apropiat prieten al meu?

— A, salut, Lou, se auzi vocea caldă, languroasă și pentru o clipă șovăitoare, a aceluia care vorbea dintr-un apartament luxos din Greenwich Village. Pot să te sun eu peste două minute. Tocmai o conduceam pe mămica jos la taxi s-o ducă înapoi în New Jersey. OK?

— Sigur, băiete. Două minute.

Mămica! Putoarea! *Il pinguino!* Louis se îndreptă spre barul cu oglinda mare, înrămată în marmură și cu amorași roz zburând în medalioanele Lalique așezate deasupra polițelor pe care erau frumos aliniate sticle de whisky. Își turnă o porție zdravănă în pahar și luase câteva guri când telefonul aflat pe tejghea sună.

— Da? rosti el apucând cu grijă aparatul fragil din cristal.

— Eu sunt, Lou, Frankie. Am trimis-o pe mama acasă.

— Bravo, Frankie. Ești un băiat de zahăr. Niciodată să n-o uiți pe mămica ta.

— Dar bine, Lou, doar știi că mă gândesc tot timpul la ea, așa cum m-ai învățat tu. Nu tu mi-ai spus că îi faci mamei tale cea mai grozavă înmormântare care s-a văzut în Hartford?

— Da, sigur, că doar am cumpărat blestemata aia de biserică.

— Foarte drăguț, foarte drăguț.

— Hai să trecem la ceva cu adevărat drăguț, OK? Știi, Frankie, azi am avut o zi de tot rahatul, un calvar, știi cum e, nu?

— Sigur, Lou.

— Și am și-o mâncărime de care trebuie să scap neapărat. Vino până la mine, Frankie.

— M-am și suit într-un taxi, Lou.

— *Prostituto!* Avea să fie ultima plăcere pe care i-o făcea Frankie-Gură-Bogată.

Jos în stradă, avocatul pus la patru ace o apucă spre sud, traversă două intersecții, coti spre est, pe o altă stradă, și se îndreptă spre limuzina care îl aștepta trasă sub copertina unui bloc cu reședințe somptuoase din Brooklyn Heights. Șoferul vânjos se întreținea vorbind ba de una, ba de alta cu portarul îmbrăcat în uniformă căruia

avusese grijă să îi dea un bacșiș gras. Zărindu-și patronul, șoferul se grăbi spre portiera din spate a mașinii și o deschise, iar câteva minute mai târziu limuzina rula spre pod.

Pe bancheta din spate, avocatul își desfăcu cureaua din piele de crocodil de la pantaloni, apăsă ușor, în același timp pe marginea de sus și pe cea de jos a cataramii, iar pe mocheta căzu, chiar între picioarele lui, un cartuș minuscul din plastic. Îl culese de jos și își legă la loc cureaua.

Ridică obiectul și îl privi în zare, în lumina filtrată de geamul ferestrei, studiind gânditor și mulțumit aparatul miniatural de înregistrare care se declanșa automat, la interceptarea unei voci omeneste. O mașinărie extraordinară, o adevărată bijuterie, cu două calități esențiale: dimensiuni reduse și un mecanism înfășurat într-un plastic special care făcea imposibilă detectarea chiar și de către cele mai sofisticate sisteme de securitate. Avocatul se aplecă spre șofer și i se adresă:

— William.

— Da, domnule, spuse șoferul uitându-se spre patronul său în oglinda retrovizoare și, văzând că acesta îi întindea ceva, întinse la rândul său mâna în spate.

— Du obiectul acesta acasă și trage-l pe o casetă, te rog.

— Bine, domnule maior.

Avocatul din Manhattan se sprijini la loc de spătarul banchetei și își zâmbi satisfăcut. De acum încolo, Louis avea să-i dea tot ce-i va cere. Un capo nu încheie contracte secrete eludându-și propria familie, ca să nu mai vorbim de gusturile lui sexuale și ce s-ar întâmpla dacă aceeași familie ar afla de ele.

Morris Panov era așezat pe scaunul din dreapta șoferului alături de gardianul lui, legat la ochi, cu mâinile atârându-i cuminți în poală, încheștate una de alta, legate slab cu o eșarfă ca o demonstrație, complet inutilă, că subalternul obedient al lui *il capo* înțelege să respecte întocmai ordinul patronului său. De treizeci de minute rula pe șosea fără ca vreunul din cei doi să fi scos o vorbă, când gardianul deschise gura:

— Ce-i aia un para-dentist?

— Un chirurg buco-facial, adică un doctor specializat în efectuarea operațiilor pe gura pacientului când acesta are probleme cu dantura sau cu țesutul gingiilor.

Tăcere deplină. Șapte minute mai târziu:

— Ce fel de probleme?

— De mai multe feluri, de la infecții și extracții de rădăcini și granuloame, până la chirurgie complexă care necesită intervenția chirurgicală în tandem cu un oncolog.

Din nou tăcere. Patru minute mai târziu:

— Ce-a fost asta de la sfârșit, chestia cu tanda și unchiu'?

— Cancer al gurii. Dacă este depistat la timp, poate fi stopat doar cu extracție minoră de oase... Dacă nu, în unele cazuri trebuie scos complet maxilarul.

Panov simți cum mașina face scurt o mișcare laterală când șoferul pierde o clipă direcția.

Liniște deplină. Un minut și jumătate mai târziu:

— Adică tot maxilaru' ? Juma' de față?

— Ori asta, ori viața pacientului.

— Treizeci de secunde mai târziu:

— Și crezi că eu aș putea păși așa ceva?

— Sunt doctor, nu alarmist. Am remarcat doar un simptom, dar n-am pus diagnosticul.

— Și ce dacă! Pune odată diagnosticul!

— Nu sunt specializat.

— Rahat! Ești doctor, da? Adică doctor de-adevăratele, nu un *fasullo* care zice că e, da' n-are și el acolo o țidulă la mână.

— Dacă te referi la studii, da, atunci să știi că eu sunt doctor.

— Atunci uită-te și-n gura mea!

— N-am cum fiindcă sunt legat la ochi.

Panov simți palma lată și puternică a gardianului pipăindu-l pe cap și smulgându-i eșurfa de pe față. Iar întunericul din mașină constitui un răspuns întrebării care îl frământase pe Mo: cum poți să călătorești într-o mașină cu un pasager legat la ochi? Cu acesta nu era nici o problemă fiindcă geamul nu era fumuriu, ci de-a dreptul opac; adică din afară era complet opac. Din stradă nu se vedea nimic din ceea ce se petrecea înăuntru.

— Haide, uită-te odată!

Subalternul nașului mafiot își întoarse grotesc capul mare și hidos spre Panov, având grijă să își țină ochii ațintiți la drum și, cu gura mare, cu buze cărnoase, larg deschisă și dezvelindu-și dinții gălbejiți ca un copil care se joacă de-a monstrul în oglindă, repetă strigând:

— Zi-mi ce vezi!

— Nu-i prea multă lumină înăuntru, îi răspunse Mo mulțumit să constate exact ceea ce îl interesa.

Rulau pe un drum de țară îngust și murdar, atât de îngust și murdar încât dacă făceai un pas în lături călcai în noroi. Era dus într-un loc, oricare ar fi fost acela, pe cea mai ocolită rută cu putință.

— Deschide dracu' geamu'! urlă gardianul său, cu gâtul tot răsucit spre el, gura larg deschisă făcându-l să semene cu o caricatură a balenei Orca, gata să vomite. Să nu-mi ascunzi nimica. Îi zdrobesc degetele neisprăvitului ăluia mic! Să-și facă chirurgia cu coatele !... I-am zis găștii ălcia de sor-mea că flăcău' ăsta al ei cu ifose de fată mare nu-i bun de nimica. Stă toată ziulica cu nasu-n cărți și nu iese și el în stradă, să treacă la acțiune, pricepi ce vreau să zic.

— Dacă-ți ții gura două secunde, aş putea să mă uit la tine, spuse Panov după ce coborâse fereastra din dreptul lui şi constatasese astfel că, până hăt-departe, nu se zăreau decât vegetaţie crescută la întâmplare şi pomi de felul celor care se înşiruie pe marginea drumurilor de ţară foarte lăturalnice cum era acesta, precis trecut pe foarte puţine hărţi. Ia să vedem, continuă Mo ridicându-şi mâinile legate spre gura căscată a mafirotului, cu ochii însă aţintiţi asupra fâşiei de drum care li se aşternea dinainte. O, Doamne! ţipă el.

— Ce? ţipă la rândul său gardianul.

— Puroi. Peste tot, pungi cu puroi. Ai gura plină, pe mandibula superioară şi pe cea inferioară. E semn rău.

— Oh, Isuse! exclamă şoferul pierzând pentru o clipă controlul maşinii care se abătuse de la drum, însă nu atât cât şi-ar fi dorit Mo. Un copac mare. Drept în faţă. Chiar pe partea stângă a drumului pustiu! Morris Panov se ridică din scaun şi se aruncă cu mâinile întinse asupra volanului, de care trase cu toată puterea spre stânga. Cu o fracţiune de secundă înainte ca maşina să se ciocnească de pom, în ultima clipă, se aruncă spre dreapta şi se ghemui cât putu mai bine să se ferească de impact.

Izbitura fu cumplită. Bucăţi fierbinţi de metal şi cioburi de sticlă zburară în toate direcţiile, o trombă de fum vâscos se înălţă spre cer din motorul care începuse să fiarbă, iar de sub capotă ţâşniră flăcări care ameninţau să ajungă din clipă în clipă la rezervorul cu benzină. Gardianul! gemea prăbuşit pe scaunul din stânga, mai mult mort decât viu, cu sângele şiroindu-i pe faţă. Panov îl trase cu ultimele puteri afară, îl târî prin iarbă cât mai departe de locul accidentului şi se prăbuşi epuizat în clipa în care maşina explodă.

Căzut în bălăriile înalte şi jilave, Mo îşi recăpătă încet-încet suflul, deşi şocul şi frica nu îl părăsiseră complet, îşi dezlegă mâinile şi începu să culeagă cioburile din părul şi faţa gardianului. Îl supuse unei sumare consultaţii şi constată că braţul drept şi piciorul stâng îi erau rupte, apoi îl căută prin buzunare şi, cu pixul şi hârtia cu antet pe care mafirotul le luase de la un hotel de care el, Mo, nu auzise niciodată, notă sumar diagnosticul. Prin buzunare mai găsi o armă ale cărei marcă şi calibru nu îi spuneau nimic, dar o îndesă conştiincios sub curea fiind prea grea şi voluminoasă să-i încapă în buzunar.

Cam asta era. Avea şi Hippocrate limite lui.

Panov îl buzunări pe gardian şi constată, spre marea lui uimire, că acesta avea hainele îndesate cu o grămadă de bancnote – aproximativ şase mii de dolari – şi diverse permise de conducere emise pe cinci nume diferite, în cinci state diferite. Luă banii şi permisele cu gând să predea actele spre cercetare lui Alex Conklin, însă nu se atinse pe portvizitul mafirotului în care se aflau, printre altele, diverse fotografii de familie – probabil copii, nepoţi şi alte numeroase neamuri, dintre toţi detaşându-se figura unui tânăr chirurg,

același pe care unchiul îl ajutase să își termine studiile de medicinist. *Ciao, amico*, îi ură Mo în gând îndreptându-se târâș-grăpiș spre drumeag. Ajuns aici, se ridică în picioare și își netezi cu grijă hainele încercând să dea un aspect cât mai respectabil înfățișării sale cam șifonate.

În picioare pe pământul bătătorit, cumpăni în ce direcție să apuce, iar bunul-simț îl îndemnă să o ia spre nord, adică să continue pe traseul pe care veniseră cu mașina, și nu spre sud, adică înapoi, socotind că astfel ar fi ajuns într-o fundătură unde probabil soarta avea să-i fie pecetluită. Și deodată, un gând țâșni la suprafață, descumpănindu-l, ba chiar sperându-l de-a binelea.

Doamne-Dumnezeule! Oare eu am făcut nebunia asta?

Și începu să tremure din tot trupul, scuturat de un frison violent pe care psihiatrul din el îl etichetă pe loc drept șoc post-traumatic.

Ce naiba, prostule! Știi bine că tu nu ești capabil de așa ceva!

O luă iute la picior și merse, merse fără contenire, cât mai departe de acest loc blestemat, spre a constata că situația era chiar mai sumbră decât se așteptase. Nu se afla pe un drumeag izolat, lăturalnic, de țară, aterizase în țara nimănui. Ținutul era pustiu cât vedeai cu ochii, iar până hăt, departe, nu se zărea nici tipenie de om, nici umbră de casă – nici măcar un semn, o piatră sau ruinele unei ferme părăsite care să amintească de trecerea omului pe aceste meleaguri. Mo străbătu cu încăpățănare kilometru după kilometru, luptându-se din răspuțeri să își învingă oboseala nefirească indusă de drogurile care îi fuseseră administrate cu sila. Oare cât timp trecuse de când mergea fără oprire? N-ar fi știut să spună. Constată că ceasul lui cu cadran translucid pe care erau afișate în cifre minuscule ora și ziua, îi dispăruse de la încheietură, astfel încât nu își dădea seama nici ce oră este, nici câte zile se scurseseră de când fusese răpit din fața Spitalului Walter Reed. Trebuia neapărat să găsească un telefon! Să-l sune pe Alex Conklin! Dacă nu se întâmpla ceva cât mai curând, era pierdut!

Și iată că se întâmplă ceva.

Din depărtare se auzi hurelul unui motor de mașină, iar zgomotul puternic se apropie, crescând și se amplifică aproape asurzindu-l atunci când vehiculul ajunse în dreptul lui. Dinspre sud se apropia în mare viteză un automobil roșu – ba nu mergea cu viteză, gonea nebunește, precis șoferul apăsase pedala până la fund. Mo începu să își agite brațele deasupra capului, străduindu-se în același timp să pară cât mai degajat. Degeaba. Mașina trecu ca o săgeată... pentru ca imediat, spre surprinderea și încântarea lui, aerul să se umple de un nor de praf și de scrâșnet ascuțit de frâne. Mașina oprise. O rupse la fugă spre vehiculul care dădea înapoi cu cauciucurile scrâșnind. Iar în acel moment îi răsunară în urechi vorbele pe care i

le repeta mama lui pe vremea când era un adolescent imberb din Bronx: *Să nu minți niciodată, Morris. Să spui întotdeauna numai adevărul, fiindcă numai adevărul te ferește de neazuri și așa vei apărea drept și cinstit în fața lui Dumnezeu.*

Mo se abătuse de nenumărate ori de la acest precept moral, dar nu o dată constatase în relațiile sale cu oamenii temeinicia îndemnului matern. Probabil că și de astă dată era mai bine să spună adevărul. Așadar se apropie găfâind de portiera deschisă a automobilului roșu și se uită înăuntru. La volan era așezată o blondă platinată sărită de treizeci de ani, strident fardată și cu niște sâni imenși abia stăpâniți de un decolteu generos pe care te-ai fi așteptat să-i vezi mai degrabă într-un film interzis adolescenților decât pe un drumeag prăpădit de țară din Maryland. Și totuși, vorbele mamei lui îi răsunară viu în urechi, iar Mo rosti adevărul:

— Îmi dau prea bine seama că ținuta mea lasă de dorit, doamnă, însă țin să vă asigur că este numai o aparență. Sunt medic și am suferit un accident...

— Urcă odată, ce dracu'!

— Vă mulțumesc foarte mult.

Nici nu apucase Mo să trântescă portiera, că doamna porni în trombă, ambală motorul la maximum, iar mașina țâșni mai să-și ia zborul de pe drumul nepavat.

— Se pare că vă grăbiți, spuse Mo politicos.

— Să fii în locul meu, și tu ai face la fel, amice. Am un bărbat acasă care precis și-a luat camionul și mă caută.

— A, da?

— Cretin și nenorocit împruțit! Bate țara trei săptămâni pe lună și se întinde cu toate boarfele pe care le găsește pe marginea drumului și după aia sare de fund în sus dacă aude că m-am distrat și eu nițel. Să vezi ce rău o să-ți pară dacă ne ajunge din urmă.

— Poftim?

— Chiar ești doctor?

— Da.

— Poate facem și noi ceva împreună.

— Poftim?

— Știi să faci un avort?

Morris Panov închise ochii.

CAPITOLUL XXII

Bourne bătu străzile Parisului timp de aproape o oră încheiată încercând să se adune și să își limpezească gândurile. Se opri pe malul Senei, pe Pont de Solferino, podul care se arcuiește zvelt peste râu

ducând pe Quai des Tuileries și Jardins des Tuileries. Sprijinit de parapet și privind absent vapoarele care alunecau lin pe sub el, despicând leneș valurile, își repetă pentru a nu știu câta oară aceeași întrebare, un gând obsedant care nu îi dădea pace: De ce, de ce, de ce? Ce își închipuise Marie că poate rezolva cu asta? Venind la Paris? Nu numai că era un gest nebunesc, dar și prostesc – iar soția lui nu era nici proastă, nici inconștientă. Era o femeie remarcabilă; scriitor de inteligentă, stăpânită, cu o minte rece și analitică. Tocmai de aceea îi venea greu să înțeleagă subita ei hotărâre. Oare ce spera să rezolve prin asta? Doar știa că el se mișcă mai bine nestingherit în căutarea Șacalului dacă este singur, și mult mai greu dacă își face și griji din pricina ei. Și-apoi, chiar dacă Marie îl găsea, erau amândoi în primejdie, iar acest lucru trebuia să îl pricicapă bine. Doar meseria ei era să facă evaluări, socoteli și pronosticuri. Și-atunci, ce-o apucase?

Nu exista decât un singur răspuns la toate aceste întrebări, o explicație care îl scotea din minți. Marie se temea pentru el, să nu alunece din nou în starea aceea de nebunie prin care mai trecuse o dată, în Hong Kong, când numai ea îl readusese în fire; la realitatea obsedantă care era lumea lui interioară, a lui și numai a lui, populată de frânturi de adevăr înfricoșătoare, de umbre și de amintiri fragmentare, momente episodice pe care totuși ea le trăise și le împărtășise alături de el. Doamne, cât o iubea; o adora! Iar faptul că ea luase această hotărâre prostească, stupidă, imposibilă, nu făcea decât să sporească dragostea pe care o simțea pentru ea, fiindcă gestul ei conținea atâta... atâta dăruire, atâta altruism și uitare de sine. În Extremul Orient, își dorise de atâtea ori să moară doar pentru a scăpa de sentimentul copleșitor de vinovăție, de gândul insuportabil că o expune, că o pune în situații... imposibil de periculoase. De-atunci trăise zi de zi cu vinovăția lui, încercând să se împace cu acest gând, numai că bărbatul matur era pus în fața unei noi realități: copiii lor. Șacalul trebuia eliminat și acest cancer stărnit pentru totdeauna, smuls din viața lor, din existența familiei lui. Oare Marie chiar nu era în stare să priceapă acest lucru și să-l lase pe el să rezolve lucrurile singur?

Nu. Ea nu plecase spre Paris pentru a-i salva lui viața. Nu, fiindcă avea deplină încredere în Jason Bourne. Venea la Paris pentru a-i salva mintea. *Mă descurc singur, Marie. Pot să mă ocup singur de asta și sunt hotărât s-o fac!*

Nu numai Bernardine putea să-l ajute. *Le Deuxième* o va găsi pe Orly sau De Gaulle. S-o ia direct de la aeroport și să o ascundă într-un hotel, bine păzită, spunându-i că habar n-au unde se află el. Jason traversă în fugă Pont de Solferino, alergă pe Quai des Tuileries și se opri la primul telefon ivit în cale.

— Poți să mă ajuti? întrebă Bourne. Nu are decât un singur pașaport, pe numele ei, și este american, nu canadian.

— Pot să-ncerc pe cont propriu, îi răspunse Bernardine. Nu vreau să-i amestec pe cei din *Deuxième*. Nu știu dacă a apucat Sfântul Alex să-ți spună, dar mi-au anulat statutul de colaborator și probabil până acum mi-au aruncat și biroul pe geam.

— Dumnezeuii...!

— *Merde* la puterea a treia, *mon ami*. Quai d'Orsay e dispus să mă mănânce cu fulgi cu tot, iar dacă n-aș fi deținut unele mici informații despre câțiva membri ai Camerei, nu mă îndoiesc că ar fi scos ghilotina de la naftalină special pentru mine.

— Nu poți să fluturi și tu niște bani pe la Imigrări?

— Cred că mai nimerit ar fi să acționez în fosta mea calitate oficială plecând de la premiza că *Le Deuxième* nu s-a grăbit să facă publică această mică problemă pe care a avut-o cu mine. Te rog, dă-mi numele ei complet.

— Marie Elise St. Jacques Webb...

— A, da, acum îmi amintesc. Cel puțin de numele St. Jacques, îl întrerupse Bernardine. Marele economist canadian. Ziarele au vuit de articolele ei și erau pline de fotografia celei supranumite *La belle mademoiselle*.

— Putea să ne lipsească de vâlva asta inutilă.

— Ai dreptate.

— Alex ți-a spus ceva de Mo Panov?

— Prietenul vostru doctorul?

— Da.

— Îmi pare rău, nu are nici o veste.

— Fir-ar să fie!

— Dacă-mi permiți un sfat, acum ai face bine să te gândești numai la tine.

— Știu.

— Te duci să iei mașina?

— Crezi că e bine?

— Să fiu sincer, în locul tău eu n-aș face așa ceva. Deși e aproape imposibil, totuși ar putea face o legătură cu mine. Există riscul, deși minor.

— Așa mi-am zis și eu. Am cumpărat o hartă a metroului. Prefer să merg cu acesta... Când să te mai sun?

— Lasă-mă patru sau cinci ore, să am timp să mă întorc de la aeroport. După cum a sugerat și prietenul nostru, Sfântul, soția ta putea să plece din câteva puncte diferite. O să-mi ia ceva timp până să pun mâna pe toate listele cu pasageri.

— Concentrează-te mai ales asupra zborurilor care sosesc mâine dimineață. Și reține, va călători cu pașaportul ei, pentru că n-ar ști cum să falsifice un act.

— După cum spunea și Alex, nu-i bine să o subapreciezi pe Marie Elise St. Jacques. Alex a reușit chiar să se exprime în franceză.

A zis că-i *formidable*.

— Ascultă-mă pe mine, poate apărea de unde nu te aștepți.

— Poftim?

— Să zicem că-i o persoană originală.

— Și tu?

— Iau *le métro*. Curând se întunecă. Te sun după miezul nopții.

— *Bonne chance*.

— *Merci*.

Bourne ieși din cabina telefonică trăgându-și hotărât piciorul, bine înțepenit la genunchi de bandajul strâns legat în jurul rotulei pentru a da mișcării naturalețe și un efect sporit, și se îndreptă grăbit pe Quai spre ținta pe care și-o propusese pentru acea seară. Lângă Tuileries se afla o stație de metrou de unde hotărâse să-l ia până la Hâvre-Caumartin, de aici urmând să-l schimbe pe expresul regional care îl va duce spre nord, pe lângă St. Denis-Basilique și până la Argenteuil. Argenteuil, orașelul Evului Mediu întunecat durat de Charlemagne în jurul și în cinstea unei mănăstiri de măicuțe în urmă cu paisprezece secole, peste o mie cinci sute de ani orașul, care ascundea centrala de unde opera un ucigaș la fel de sălbatic și brutal ca și barbarii ce luptaseră în vremurile domniei lui Charlemagne agitându-și sălbatic paloșele pe câmpul de luptă însângerat; cei de atunci, ca și cei de acum, luptând sub stindardul violenței ridicate la rang de religie.

La Coeur du Soldat nu se afla pe o stradă, nici pe un bulevard, ci în capătul unei fundături sordide, chiar peste drum de o fabrică ale cărei porți se închisese de mult, după cum spuneau indicatoarele șterse, odinioară o rafinărie înfloritoare din partea cea mai urâtă și murdară a orașului. Numărul de telefon al localului, firește, nu era trecut în carte. Bourne îl găsi punând întrebări nevinovate trecătorilor care i-au răspuns cu toții, parcă înțeleși, că va avea parte de o *grosse secousse* atunci când va da cu ochii de acest *pissoir*. Iar cu cât se urăteau clădirile și cu cât deveneau străzile mai înguste și mai infecte, cu atât căpăta informații mai precise.

Bourne se opri pe aleea îngustă și întunecată și se uită la intrarea bistroului, sprijinit de zidul mucegăit și înnegrit din cărămidă al clădirii de peste drum. Deasupra ușii masive atârna o firmă roșie pe care stătea scris cu litere mari, dintre care unele căzuseră, numele localului: L C eur d Soldat. Ușa se deschidea din când în când lăsând să intre sau să iasă diverșii clienți ai locantei, niște amărâți care probabil nu văzuseră niciodată de aproape pe unul din lumea mărimilor răsfățate de soartă, iar pentru o clipă, dinăuntru răzbăteau acordurile stridente ale unui marș militar. Înfațișarea îi era pe potriva locului, își spuse Jason aprinzându-și o țigară fără filtru cu chibritul scăpărat pe zidul de cărămidă și îndreptându-se șchiopătând spre intrare.

Dacă nu s-ar fi vorbit în franceză și n-ar fi fost muzica asurzitoare, ai fi crezut o clipă că intri într-un bar pentru marinari din Palermo, își spuse Bourne în timp ce își croia drum spre bar, cercetând iute din priviri tot ce mișca în jur, înregistrând ca pe o peliculă toate amănuntele, o clipă derutat și întrebându-se când fusese el la Palermo, în Sicilia.

O huidumă de bărbat îmbrăcat în cămașă de tanchist se ridică de pe unul din taburetele înalte de la bar, iar Jason se strecură imediat pe scaun și îi luă locul. În clipa următoare o mână i se încheștă de umăr cu forța unei menghine; Bourne țâșni în picioare răsturnând scaunul și, ridicând fulgerător mâna, îl prinse pe bărbat de încheietură și i-o răsuci la spate.

— Care-i treaba? întrebă el calm în franceză având grijă să fie auzit.

— E locu' meu, porcule! Mă duceam să mă piș!

— Păi, după ce termini tu, poate-mi vine și mie, spuse Jason fixându-l pe bărbat drept în ochi, strângându-l cu putere de încheietură, apăsând cu degetul mare un nerv, ceea ce nu avea nici o legătură cu forța fizică.

— Hei, ești un afurisit de șchiop...! strigă bărbatul străduindu-se să nu clipească. Eu nu mă iau de infirmi.

— Să-ți spun ceva, rosti Bourne slăbind presiunea asupra nervului. Vii tu, plec eu și facem cu rându' și de fiecare dată când mă lași să stau pe altceva decât pe ciotu' ăsta de lemn, îți fac cinste cu un păhărel, bine?

Bărbatul ridică privirea spre Jason și un rânjel i se lăți pe față.

— Hai, că ești băiat cumsecade.

— Nu sunt deloc cumsecade, da' nici nu caut scandal. Ce Dumnezeu, m-ai putea face una cu pământul, spuse Bourne dând drumul brațului vânjos al Bărbatului-Tanc.

— De asta zău că n-aș fi prea sigur, spuse bărbatul râzând de-a binelea și frecându-și încheietura. Stai jos, stai jos! Mă duc să mă ușurez și după aia când mă-ntorc îți fac eu cinste. Nu arăți ca unu' care e plin de lovele.

— Cum s-ar zice, aparențele sunt înșelătoare, rosti Jason luând loc. Am și alte haine, mai arătoase, da' bunu' meu prieten cu care trebuie să mă întâlnesc aici mi-a zis că nu e cazul să le pun... am făcut bani buni în Africa. Acum m-am întors. Știi cum e, faci instrucție cu sălbaticii.

Alămurile bubuiră în acordurile marșului asurzitor, iar ochii Bărbatului-Tanc se căscară de uimire.

— Africa? întrebă necunoscutul întrerupându-l. Știam eu! Strânsoarea... LPN.

Iar în mintea hărțuită a lui Bourne țîșni la suprafață din memoria organizată cu rigoarea unei bănci de date a Camelionului,

o uimire stârnită de aceste inițiale LPN: *Legion Patria Nostra*. Legiunea Străină Franceză formată din cea mai bună armată de mercenari ai lumii. Nu la asta se gândise el, și nici nu se așteptase la așa ceva, însă pentru moment era exact ce-i trebuia.

— Cristoase, și tu? întrebă el pe același ton aspru, căutând să pară cât mai sincer uimit.

— La legion étrangère! „Patria noastră este Legiunea!”

— Ai înnebunit?

— Sigur, nu facem tam-tam. Cum e și normal, am stârnit prea multe invidii, fiindcă suntem cei mai buni și cel mai bine plătiți, da' ce vrei, ăștia sunt oamenii noștri. Soldați!

— Când ai ieșit din Legiune? îl întrebă Bourne intuind formarea unui nor prevestitor de furtună.

— A, acu' nouă ani! M-au zvârlit afară – cică aș fi depășit greutatea – înainte să-mi închei a doua recrutare. Au avut dreptate și poate că asta mi-a salvat pielea. Sunt din Belgia – caporal.

— Pe mine m-au lăsat la vatră acum o lună, înainte să se încheie prima repriză. Răni căpătate într-o incursiune în Angola și bănuiala că aș fi mai bătrân decât scrie în acte. Și ăștia nu plătesc tratament prelungit.

Cât de ușor îi veneau cuvintele pe buze, se minună Bourne.

— Angola? Adică am făcut-o și pe-asta? Ce și-o fi zis Quai d'Orsay despre figura asta?

— Habar n-am. Eu sunt doar soldat și mă supun ordinelor, nu pun întrebări fiindcă tot n-aș pricepe răspunsul.

— Stai jos! Iar mă trece. Mă-ntorc imediat. Poate avem prieteni comuni... Mă mir, n-am auzit niciodată de misiuni în Angola.

Jason se aplecă peste barul cu tejghea lată și comandă *une bière*, mulțumit că muzica urla prea tare și că barmanul era prea ocupat ca să fi surprins discuția. Însă îi era de-a dreptul recunoscător lui Alex Conklin pentru sfatul pe care i-l dăduse, cules din învățăturile pline de miez ale sfântului cu același nume, care recomanda în primul și în primul rând oricărui agent operativ „întâi fă pe durul și abia după aceea pe blândul”, ideea fiind aceea că adoptarea unei atitudini ostile la început și trecerea la una de amabilitate și prietenie aveau efect garantat. Bourne sorbi din bere cu un sentiment de ușurare. Își făcuse un prieten la bistroul Le Coeur du Soldat. Făcuse o breșă, minoră și totuși vitală, care putea să îi deschidă o cale spre atingerea scopului său.

Bărbatul-Tanc se întoarse ținând de după umeri un tinerel abia trecut de douăzeci de ani, un bărbat de înălțime medie și cam otova la corp, îmbrăcat cu o cămașă de camuflaj de soldat din armata americană. Jason dădu să se ridice de pe scaun.

— Stai acolo, stai jos! strigă entuziast noul său prieten aplecându-se spre el pentru a acoperi vocile gălăgioase și hărmălaia

muzicală. Am adus o fecioară.

— Cum?

— Ce, ai și uitat? Vrea să se înroleze în Legiune.

— A, așa, răsă Bourne mascându-și gafa. Într-un loc ca ăsta...

— Într-un loc ca ăsta, îl întrerupse Bărbatul-Tanc, nimeni nu stă pe gânduri și apucă ce i se dă și cu cât e mai dură treaba, cu atât mai bine. Mă rog, mi-am zis că ar fi bine să stea de vorbă cu tine. E american și franceza lui e *grotesque*, da' dacă vorbești rar, se prinde el.

— Nu-i nevoie, rosti Jason într-o engleză cu un ușor accent francez. Am crescut în Neufchatel, dar am trăit câțiva ani în State.

— Ce bine, spuse americanul vorbind cu un pronunțat accent sudic, un zâmbet larg și plăcut așternându-i-se pe chip, în timp ce privirea îi fugea în toate direcțiile, deși fără a exprima frică.

— Păi, hai s-o luăm cu începutul, propuse belgianul vorbind și el în engleză, dar cu un accent îngrozitor. Mă cheamă... Maurice, e un nume la fel de bun ca oricare altu'. Prietenu' meu aici de față este Ralph, cel puțin așa zice el. Și pe tine cum te cheamă, eroule rănit?

— François, răspunse Jason cu gândul la Bernardine, întrebându-se cum se descurca prietenul lui francez la aeroport. Și nu sunt nici un erou; eroii mor pe loc... Comandați voi, că plătesc eu.

Cei doi se conformară; Bourne făcu la fel, încercând să-și amintească puținele lucruri pe care le știa despre Legiunea străină.

— Multe s-au schimbat de nouă ani încoace, Maurice. *Cât de ușor îi veneau cuvintele pe buze*, își spuse Cameleonul. Dar tu de ce vrei să te înrolezi, Ralph?

— Păi, îmi zic că e cel mai înțelept lucru pe care pot să-l fac să dispar câțiva ani, și înțeleg că cinci sunt minimum.

— Dacă scapi cu viață după primul an, *mon ami*, interveni belgianul.

— Maurice are dreptate. Ascultă-l pe el. Ofițerii sunt duri și orice ai face tot nu-i mulțumești...

— Toți francezii! adăugă belgianul. Cel puțin nouăzeci la sută din ei, așa sunt. Un străin din trei sute ajunge să fie ofițer. Să nu-ți faci iluzii!

— Păi eu am diplomă! Sunt inginer.

— Ei, se schimbă calimera. Atunci ai să construiești latrine frumoase pentru trupe și ai să sapi găuri perfecte în câmp pentru cășcați, spuse râzând Maurice. Spune-i și tu, François. Spune-i cum sunt tratați *les savants*.

— Cei cu facultate sunt primii cărora li se cere să se arunce în luptă, spuse Jason sperând din inimă că nu spusese o prostie.

— Întotdeauna în prima linie! exclamă belgianul. Fiindcă ăștia mărăie când aud de unu' cu carte. Vor să afle și ei dacă unu' care a învățat mai gândește când i se dă ordin, dacă îl execută fiindcă e

plătit sau are îndoielile lui... *Mon ami*, eu nu m-aș lăuda că sunt *erudit*.

— Lasă-i să ghicească numai când e nevoie, adăugă Bourne. Când au nevoie de mintea ta, nu când vrei tu să le-o oferi pe tavă.

— *Bien!* strigă Maurice. Știe ce spune. Un adevărat *legionnaire!*

— Știi să te bați? întrebă Jason. Adică să te ții de unu' până-l omori?

— Am omorât-o pe logodnica mea și pe cei doi frați ai ei și un văr, numai eu, cu un cuțit și mâinile astea două. Era încurcată cu un bancher barosan din Nashville și ăilați o acopereau fiindcă le dădea la toți bani buni... Da, sunt în stare să omor, domnule François.

Razie pentru prinderea criminalului înrăit din Nashville.

Tânăr inginer cu viitor promițător scapă din încercuirea poliției.

Bourne își aminti titlurile de ziar apărute în urmă cu numai câteva săptămâni și privi intens chipul tânărului american.

— Înscrie-te în Legiune, spuse el.

— Și dacă încep să-mi facă zile fripte, pot să le vorbesc despre tine, domnule François?

— N-are să-ți ajute la nimic, tinere, poate să-ți facă mai rău. Dacă te înghesuie, cel mai bine e să le spui adevărul. E cea mai bună recomandare.

— *Aussi bien!* Știe el cum stă treaba cu Legiunea. Atât cât se poate, ăștia nu acceptă maniaci, însă... Ia, mai bine zi tu, François!

— Vrei să spui că înai închid și ei ochii din când în când.

— *Oui.* Închid ochii când... ia mai zi tu, François.

— Când e vorba de circumstanțe atenuante.

— Vezi? Pe deasupra, prietenul meu François are creier, nu glumă. Mă și mir cum de ai rezistat printre ăia.

— Fiindcă nu le-am dat a înțelege că gândesc.

De ei se apropie un chelner cu un șorț atât de murdar cum lui Jason nu îi mai fusese dat să vadă, care îi trase belgianului o scatoalcă după ceafă.

— *Votre table, René.*

— Și ce? întrebă Bărbatul-Tanc tresărind. ăsta nu e nume? E un nume ca oricare altul. *Quelle différence?* Hai să mâncăm și dacă avem noroc, scăpăm neotrăviți.

Două ore mai târziu, după ce Maurice și Ralph goliseră patru sticle de *vin ordinaire* ca să alunece mai bine pe gât peștele cam dubios pe care îl servise chelnerul, Le Coeur du Soldat căpătase obișnuita sa ambianță nocturnă, iar clientela se deda unui ritual bine cunoscut. Iei și colo se încinse câte o încăierare, iute înăbușită de chelnerii vânjoși. Marșurile asurzitoare depăneau amintiri din vremuri de altădată despre bătălii câștigate sau bătălii pierdute, stârnind certuri aprinse în rândul bătrânilor soldați care luptaseră în linia întâi formând

grosul trupelor și carnea de tun, copleșiți de un adevărat simțământ de mândrie și fericiți să supraviețuiseră ororilor și carnagiului pe care superiorii lor cu galoane aurii nu aveau cum să le cunoască. Iar zumzetul discuțiilor animate creștea unindu-se cu vuietul cohortelor de bieți soldați ghinionisti care își dăduseră viața din vremea faraonilor și până în zilele mascaradelor din Coreea și Vietnam. Ofițerii spilcuiți și frumos îmbrăcați în uniforme lor strălucitoare dictau strategiile de luptă de undeva din spatele liniei frontului, iar amărății din trupele de asalt mureau ca muștele ca să nu se prăpădească asemenea comori de înțelepciune. Amintindu-și de Saigon, Bourne nu fu deloc surprins să constate că poate exista un bistro ca Le Coeur du Soldat.

Barmanul-șef, un bărbat masiv cu ochelari cu rame metalice, ridică receptorul telefonului ascuns sub tejghea în celălalt capăt al barului și-l duse la ureche. Fără a-l scăpa din ochi, Jason îl urmărea peste capetele celor care se fățâiau fără astâmpăr dintr-un colț în altul al localului. Bărbatul își plimbă privirea deasupra încăperii înțesate de lume, cu aerul că ceea ce auzea era extrem de important, iar ceea ce îl înconjura, o scenă nesemnificativă. Dădu un răspuns scurt, își strecură brațul sub tejghea și îl ținu acolo; formase un număr. Din nou spuse ceva foarte scurt, vorbind rapid, și foarte calm, apoi lăsă receptorul în furcă. Scena la care asistase îi fusese descrisă de bătrânul Fontaine pe Tranquility Isle: mesaj recepționat, mesaj transmis mai departe. Iar la capătul celălalt al liniei, mesajul fusese recepționat de Șacal.

Văzuse de-ajuns pentru o seară, acum trebuia să cumpănească bine, la mișcările pe care trebuia să le facă, poate să angajeze câțiva bărbați așa cum o făcuse și în trecut. Bărbați de care se putea ușor dispensa, fiindcă nu însemnau nimic pentru el, oameni care se vindeau pe te miri ce, care puteau fi amenințați sau șantajați, care îndeplineau exact ordinele fără a cere prea multe explicații.

— L-am zărit pe cel cu care trebuia să mă întâlnesc aici, se adresă el lui Maurice și lui Ralph care abia se țineau pe picioare. Mi-a făcut semn să ies.

— Ce, și pe noi cui ne lași? scânci belgianul.

— Hei, bărbate, de ce ne faci una ca asta? adăugă tânărul american din Sud.

— Doar în seara asta, spuse Bourne aplecându-se conspirativ peste masă. Lucrez cu un alt *legionnaire*, un tip care coace o figură dinc are or să iasă o groază de bani. Nu vă cunosc, dar mi se pare că sunteți valabili. Bourne scoase din buzunar teancul de bancnote din care extrase o mie de franci și întinse câte cinci sute fiecăruia dintre camarazii lui. Hai, luați-i, vărâți-i în buzunar... iute!

— Fir-aș al naibii!

— Merde!

— Nu vă garantez nimic, da' poate o să avem nevoie de voi. Țineți-vă gura și ieșiți la zece sau cin'spe minute după ce plec. Și gata, s-a terminat cu vinul. Vreau să fiți cu mintea limpede mâine... Când se deschide aici, Maurice?

— Nu prea sunt sigur că ăștia închide vreodată. Eu sunt aici de azi-dimineață de la opt. Sigur, nu e la fel de multă lume...

— Să fiți aici la prânz. Dar treji, ați înțeles?

— Voi fi *le caporal extraordinaire de la Légion*. Cel care am fost odată! Să-mi pun uniforma? Întrebă Maurice râgâind.

— Pe dracu', nu!

— Bine, îmi pun costum și cravată. Pe cinstea mea că am costum și cravată! spuse americanul sughitând.

— Nu! Amândoi să fiți îmbrăcați ca acum, dar cu mințile adunate. M-am exprimat clar?

— Vorbești ca un *américain* sadea, *mon ami*. Ascultă-mă pe mine.

— Nu sunt, dar pe-aici adevărul e un lux pe care nu ți-l poți permite, nu?

— Am priceput unde bate. Să știi că am băgat-o la cap. Musai să ne agățăm o cravată la gât.

— Fără cravată, Ralph. Pe mâine.

Bourne se ridică încet de la masă și, deodată, îl străfulgeră un gând. În loc să se îndrepte spre ușă, își croi drum cu coatele, atent să nu îi supere pe clienții gălăgioși, spre celălalt capăt al încăperii și spre barmanul mătăhălos și chel. La tejghea nu erau locuri libere, însă, cu aceeași atenție și politețe, reuși să se strecoare printre doi clienți, comandă un Pernod și ceru un șervețel pe care să scrie două vorbe, un mesaj personal, care nu privea în nici un fel pe nimeni din cei prezenți în locanță. Pe spatele șervețelului blazonat cu urme de mâncare și pete de grăsime, scrise următoarele cuvinte în franceză:

Cuibul unei mierle valorează un milion de franci. Scopul: obținerea unui sfat confidențial într-o anumită afacere. Cel interesat este așteptat la vechea fabrică de după colț peste exact o jumătate de oră. E vreo problemă? Încă 5000 de franci dacă respectiva persoană vine neînsoțită.

Bourne împături șervețel și o sută de franci înăuntru și îi făcu barmanului semn să se apropie. Acesta își potrive ochelarii pe nas de parcă clientul său făcuse un gest impertinent, își puse, încet în mișcare trupul mătăhălos și își așează brațele vâjnoase, acoperite de tatuaje, pe tejghea.

— Ce vrei? îl întrebă el cu un aer amenințător.

— Ți-am scris aici un mesaj, răspunse Cameleonul fără să clipească, susținând privirea barmanului. Sunt singur și aș vrea să te gândești la oferta mea. Sunt invalid și plin de răni, dar nu te lua după înfățișarea mea, nu sunt tocmai sărac.

Iute și aproape cu blândețe, Bourne întinse mâna și îi strecură barmanului șervetul și bancnota de o sută. Îi aruncă o ultimă privire rugătoare bărbatului stupefiat, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă, abia trăgându-și piciorul, spre ușă.

Ajuns afară, Bourne o apucă repede pe trotuarul crăpat spre capătul alciei. Aprecie că scurta discuție de la bar nu durase mai mult de opt-douăsprezece minute. Simțind privirea barmanului pironindu-l din spate, nu îndrăzni să verifice dacă cei doi prieteni ai lui erau încă așezați la masă, dar presupuse că erau tot acolo. Bărbatul-Tanc și Cămașă-de-Camuflaj nu erau într-o formă prea grozavă și nu aveau cum să-și revină în câteva minute din mahmureală. Totuși, spera că cele cinci sute de franci de căciulă aveau să-i trezească la realitate și să-i convingă să o șteargă iute, după cum le ceruse. În chip destul de bizar, parcă mai mare încredere îi inspira Maurice-René decât tânărul american care se prezentase sub numele de Ralph. Un fost caporal în Legiunea străină era mai receptiv la ordine, căpătase reflexe condiționate, deci urma orbește un ordin, fie că era treaz sau beat. Cel puțin așa spera Jason. Sigur, nu era obligatoriu, poate că se înșela, totuși cei doi i-ar fi de mare ajutor... dacă, *dacă*, barmanul bistroului Le Coeur du Soldat fusese destul de intrigat de sumele excesiv de mari pe care le propusese, ca și de strania discuție între patru ochi cu un schiop pe care putea să îl zdrobească la fel ca pe un vierme sub brațul lui vânjos și tatuat.

Bourne așteptă în stradă, în lumina chioară a unui bec de pe aleea ceva mai întunecată decât restul orașului. Era aproape singur fiindcă puțini trecători se încumetau să treacă pe aici la această oră — cei care se întorceau din oraș fiind într-o stare ceva mai răsărită decât cei care plecau. Dar nici unii nici alții nu îl învredniciră nici măcar cu o privire pe zdrențarosul sprijinit de zid.

Puterea obișnuinței învinse. Bărbatul-Tanc îl trăgea afară aproape cărându-l în spate pe tânărul Cămașă-de-Camuflaj, iar în clipa în care ușa se trântea cu zgomot în urma lor, îi trase tânărului american o pereche de palme și îi urlă, în cuvinte greu de descris, că trebuia să urmeze întocmai ordinul, fiindcă erau bogați și puteau să capete încă și mai mulți bani.

— E mai bine decât să te trezești cu un glonț în beregată prihi Angola! striga neobosit fostul *légionnaire*, destul de tare încât se auzea până la Bourne. De ce-or fi făcut-o?

Jason îi opri chiar la intrarea pe alee și îi trase lângă zidul de cărămidă, să nu fie văzut.

— Eu sunt, spuse el pe un ton autoritar.

— *Sacrebleu...*!

— Ce dracu'...!

— Liniște! Dacă vreți, mai căpătați încă cinci sute de franci în

seara asta. Dacă nu, știu vreo douăzeci care abia așteaptă să pună mâna pe bani.

— Doar suntem camarazi! protestă Maurice-René.

— Când ți-oi trage una! Ce dracu' ne-ai speriat așa...? Da' prietenu' meu are dreptate, suntem camarazi – că doar aici nu suntem la armată, nu, Maurice?

— *Taisez-vous!*

— Adică gura, îi explică Bourne.

— Atâta lucru știu și eu. Asta aud tot timpu'...

— Ascultați-mă. Peste câteva minute, s-ar putea ca barmanul să iasă după mine. S-ar putea tot atât de bine să nu mă caute, nu știu. E tipu ăla mare și chel cu ochelari pe nas. Îl știe careva dintre voi?

Americanul ridică din umeri, însă belgianul își bălăbăni capul în toate părțile și, în cele din urmă, reuși să articuleze:

— Îl cheamă Santos și-i *espagnol*.

— Spaniol?

— Sau *latino-american*. Nu se știe precis.

Ilici Ramirez Sanchez, își spuse Jason. Carlos Șacalul, venezuelean după locul nașterii, un terorist abject și înrăit pe care până și sovieticii îl scăpaseră din mână. Normal că nu avea de ales și apela la ai lui.

— Cât de bine îl cunoști?

Fu rândul belgianului să ridice din umeri.

— E autoritatea supremă pe-aici pe la *Coeur du Soldat*. Se spune că a zdrobit capete sub pumnul lui fi'ncă posesorii lor nu s-au purtat frumos. Întotdeauna își scoate mai întâi ochelarii și ăsta-i semn că se pregătește ceva la care până și soldații încercați preferă să nu asiste... Dacă vine afară după tine, ți-aș da un sfat: mai bine tunde-o.

— Poate că vine să mă caute fiindcă are ceva de vorbit cu mine, nu fiindcă vrea să-mi facă rău.

— Cred că nu vorbești de Santos...

— Nu-i nevoie să știți toate amănuntele pentru că nu-i treaba voastră. Dar dacă iese pe ușa aia, aș vrea să schimbați două vorbe cu el. Puteți să faceți asta pentru mine?

— *Mais certainement*. În mai multe rânduri am dormit pe o canapea sus și Santos cu mâinile lui m-a cărat când au venit femeile la curățenie.

— Sus?

— Acolo stă el, deasupra cafenelei, la etaju' unu. Se spune că nu pleacă niciodată de aici, nu iese pe stradă, nu se duce și el la cumpărături, ca omu'. Alții cumpără tot ce-i trebe', sau pur și simplu haleala și băutura sunt lăsate la ușă.

— Înțeleg, spuse Jason scoțând teancul de bani din buzunar și întinzând fiecăruia din cei doi bărbați câte cinci sute de franci. Întoarceți-vă în alee și, dacă iese Santos, opriți-l și purtați-vă ca și

cum ați băut un păhărel în plus. Cereți-i bani, băutură sau orice vă trece prin cap.

Maurice-René și Ralph se întoarseră unul spre celălalt și, ca doi copii, înșfăcăară bancnotele și se priviră cu subînțeles, conspirativ, dar și triumfător. François, țicnitul *légionnaire*, arunca cu banii în dreapta și-n stânga de parcă avea o tipografie la el acasă. Iar entuziasmul atinsese cote maxime.

— Cât timp să-l ținem de mână? întrebă americanul din Sud.

— Ți-l tragem de urechi până îi ies din scăfărlia aia chelboasă! adăugă cu convingere belgianul.

— Îl țineți de vorbă ca să mă asigur că e singur, spuse Bourne. Că nu iese nimeni după el.

— Floare la ureche, omule.

— O să câștigăm și banii și respectu' tău. Pe cuvântu' meu de caporal *légionnaire*!

— Sunt profund mișcat. Ia, acuma întoarceți-vă lângă ușă.

Cei doi bărbați cu chef făcură cale întoarsă pe alee, Cămașă-de-Camuflaj bătându-l prietenește și triumfător pe umăr pe prietenul său Bărbatul-Tanc. Jason se lipi cu spatele de zidul de cărămidă, la numai câțiva centimetri de colțul clădirii, și așteptă, la pândă. Peste șase minute auzi, în fine, cuvintele pe care își dorea atât să le audă:

— Santos! Marele și iubitul meu prieten Santos!

— Ce faci aici, René?

— Tânărului meu prieten american i-a fost greață, da' acuma i-a trecut... a vărsat tot.

— American...?

— Stai să ți-l prezint, Santos. Scoatem din el un soldat pe cinste.

— Ce, e vreo cruciadă a copiilor pe-aici, prin cartier?

Bourne trase cu ochiul, pe furie, pe după colțul clădirii, și îl zări pe barman uitându-se la Ralph.

— Succes, fețișoară de turtă-dulce. Hai du-te și te joacă de-a războiul cu ceilalți copii.

— Vorbești franțuzește al dracu' de rapid, jupâne, da' să știi că ceva tot am priceput și eu. Mălai-mare ce ești, ți-arăt eu imediat ce rău sunt.

Barmanul râse înveselit și trecu cu ușurință la limba engleză.

— Atunci, copil dulce, ce-ar fi să faci pe durul în altă parte? La Coeur du Soldat ne place să omenim numai domni adevărați și liniștiți... Gata, am treabă.

— Santos! țipă Maurice-René. Împrumută-mi zece franci. Mi-am uitat portofelul acasă.

— Dacă ai avut vreodată un portofel, cred că l-ai pierdut de mult pe undeva prin Africa de Nord. Știi că am un principiu. Nici un

sou vreunuia dintre voi.

— Toți banii pe care i-am avut s-au dus pe peștele ăla împuștit pe care ni l-ai băgat pe gât! Din cauza lui a vărsat prietenu' meu!

— Atunci nu vă rămâne decât să mergeți la Paris și să mâncați data viitoare la Ritz... A, ia stai! Ați mâncat, dar ați uitat să plătiți.

Barmanul întoarse capul și se uită spre alee. Jason se trase iute înapoi.

— Noapte bună, René. Și ție, războinicule de zahăr ars. Am treabă.

Bourne o rupse la fugă spre porțile închise ale fabricii. Santos venea la întâlnire. Singur. Traversă strada și se ascunse în umbra porților rafinării dezafectate, se lipi de ele și nu schiță o mișcare, doar mâna i se plimbă pe metalul rece și pe patul pistolului automat. Cu fiecare pas pe care îl făcea Santos, Șacalul se apropia de el! Câteva clipe mai târziu, silueta masivă a barmanului se ivi în capătul aleii, traversă străduța luminată cu zgârcenie și se apropie de porțile ruginite.

— Sunt aici, *monsieur*, spuse Santos.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Aș prefera să-ți ții promisiunea mai întâi. În bilet pomenai ceva despre cinci mii de franci.

— Îi am la mine, spuse Jason băgând mâna în buzunar de unde scoase banii și îi întinse celui care conducea *Le Coeur du Soldat*.

— Mulțumesc, spuse Santos făcând un pas înainte și luând bancnotele. Umflați-l!! adăugă el.

Deodată, porțile vechii rafinării se dădură de perete și doi bărbați se repeziră afară. Și, înainte ca Jason să apuce pistolul, un obiect metalic și greu îl pocni în moalele capului.

CAPITOLUL XXIII

— Suntem singuri, rosti o voce în timp ce Bourne deschidea ochii.

Vorbise Santos, cufundat într-un fotoliu imens, ridiculizat sub povara trupului masiv al ocupantului, iar unica sursă de lumină din acea încăpere era o lampă cu picior al cărei neon puternic făcea să strălucească țeasta pleșuvă și imensă a barmanului. Jason, înghesuit într-un colț de canapea, își îndreptă spinarea și simți o pulsație dureroasă în creștet.

— Nu e crăpat și nu-ți curge sânge; probabil că ai doar un cucui zdrăvăn, rosti omul Șacalului.

— Un diagnostic foarte precis, mai cu seamă în a doua parte.

— Instrumentul cu care ai fost lovit e din cauciuc tare. Rezultatele sunt previzibile, în afara poate a traumatismului. Lângă tine găsești pe o tavă o pungă cu gheață. Îți recomand să o folosești.

Bourne întinse mâna, pipăi pe întuneric după punga rece și voluminoasă, o găsi și o lipi de cap.

— Ești foarte atent, rosti el sec.

— Și de ce n-aș fi? Avem o mulțime de lucruri de discutat... poate chiar un milion dacă e să socotim în franci.

— Banii sunt ai tăi dacă accepți condițiile.

— Cine ești de fapt? îl întreabă Santos pe un ton tăios.

— Asta nu e una din condiții.

— Nu mai ești tânăr.

— Nu că ar avea vreo importanță, dar nici tu nu ești.

— Aveai asupra ta un cuțit și o armă. Cuțitul cred că ar fi mai potrivit pentru un tânăr.

— E obligatoriu?

— Reflexele. La vârsta noastră... Ce știi despre Mierlă?

— Dar ai putea la fel de bine să mă întrebi cum am aflat despre *Le Coeur du Soldat*.

— Și cum ai aflat?

— Mi-a spus cineva.

— Cine?

— Regret, nu așa sună condițiile. Sunt un simplu intermediar, și așa lucrez eu. Pentru că asta așteptă clienții mei de la mine.

— Și se așteaptă să te legi la genunchi ca să treci drept infirm? Înainte să-ți vii în fire, am controlat puțin zona, nu sunt semne că ai fi fost rănit, nici de ruptură a osului, și nici nu păreai să simți vreo durere. Și să lucrezi, fără acte de identitate, în schimb cu buzunarele îndesate de sume considerabile de bani?

— Nu e cazul să-ți explic care sunt metodele mele de lucru, dar încerc să te lămuresc că înțeleg să operez în niște limite. Ți-am transmis mesajul, da? Cum nu aveam numărul de telefon, nu-mi vine a crede că m-aș fi descurcat la fel de strălucit dacă mă prezentam la stabilimentul tău îmbrăcat în costum și cărând o servietă diplomat după mine.

Santos hohoti.

— Nu apucați să pui piciorul înăuntru. Probabil că ai fi fost oprit pe alee și buzunărit.

— Așa mi-am zis și eu... Ce zici, facem târgul? Un milion de franci.

Omul Șacalului ridică din umeri.

— După părerea mea, dacă cumpărătorul oferă o asemenea sumă de la prima strigare, probabil că mai târziu va ridica miza. Să zicem un milion și jumătate, poate chiar două.

— Bine, dar nu eu sunt cumpărătorul; eu sunt doar un agent de

intermediere. Am împruternicire pentru un milion – ceea ce după părerea mea este exagerat de mult – însă problema principală rămâne timpul. Accepți sau nu, oricum am și altă alternativă.

— Ce spui?

— Sigur.

— Nu și dacă sfârșești plutind pe apele Senei, fără un act de identitate asupra ta.

— Înțeleg.

Jason se uită în jurul lui, studiind cu mare curiozitate apartamentul cufundat în beznă, pentru a constata că nu cadra deloc cu localul jalnic și mizer de la parter. Camera era mobilată cu piese de dimensiuni impresionante, pe potriva dimensiunilor neobișnuite ale celui care le alesese, însă erau de bun-gust și, deși nu stil, totuși nici ieftine nu păreau a fi. Însă cel mai surprinzător lucru din această încăpere erau rafturile burdușite cu cărți care căptușeau întregul perete dintre cele două ferestre de la stradă. Iar profesorul universitar se trezi la viață, dorindu-și cu ardoare să citească titlurile acestora. Poate că în acest fel își putea face o idee mai clară despre acel bărbat ciudat și voinic care, după felul în care vorbea, părea să fi studiat la Sorbona – o brută declarată după aspectul exterior, dar poate, cine știe, o altă persoană, diametral opusă, în forul său interior. Își aținti din nou privirea asupra lui Santos.

— Deci nu pot pleca de aici când vreau eu, așa e?

— Așa este, îi răspunse cel prin care putea să ajungă la Șacal. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la câteva întrebări, dar tu îmi spui că ai rețineri din cauza condițiilor, sau poate mai nimerit ar fi să spun limite?... Să știi că și eu am de pus niște condiții și ești liber să alegi, deci să trăiești sau să mori.

— Foarte succint.

— Nu văd ce ce n-aș fi.

— Sigur, încerci să câștigi milionul de franci... sau poate chiar mai mult, după cum ai sugerat ceva mai înainte.

— Atunci, mi-aș permite să sugerez și faptul că un bărbat care dispune de asemenea fonduri nu numai că se va despărți bucuros de ele pentru a-și salva viața dar că, la fel de bucuros, va fi dispus să ofere acele informații cerute pentru a evita o suferință nedorită, poate chiar fatală, spuse Santos încrucișându-și brațele vânjoase pe piept și privindu-și cu un aer absent tatuajul de pe piele. Și deodată, omul Șacalului își prăvăli năprasnic pumnul drept în brațul fotoliului și se răsti furios: Ce știi despre Mierlă? Cine ți-a spus de Le Coeur du Soldat? De unde vii, cine ești și cine te-a angajat?

Bourne îngheță, cu corpul stană de piatră dar mintea lucrându-i febril, rotițele învârtindu-i-se, gonind nebunește. Trebuia să scape! Să iasă din impas! Să-l sune pe Bernardine... oare câte ore trecuseră de când îi promisese să-i telefoneze? Și Marie? Unde era

Marie? Numai că nu putea face nimic din ceea ce voia să facă... din ce trebuia să facă, dacă i se împotriva uriașului din încăpere. Santos rostise adevărul; avea să-i frângă oasele și nu părea a fi genul ușor de dus de nas.

Dacă trebuia, avea să-și omoare prizonierul, cu mâinile goale și fără să clipească... și nu putea fi păcălit cu informații false sau întors pe degete cu cine știe ce povești, fiindcă omul Șacalului avea de apărut două teritorii: pe-al lui și pe al mentorului său. Așadar, Cameleonului nu îi rămânea de ales: trebuia să dezvăluie o parte din adevăr, chiar dacă cea mai periculoasă, totuși cea mai credibilă, cea autentică, și încă prezentată cât mai convingător, astfel încât să nu stârnească nici o bănuială. Jason lăsă punga cu gheață pe tava de lângă el, așezată în penumbra canapelei late.

— Mi-e clar că nu-mi permit luxul să mor pentru un client și nici nu pot risca să fiu torturat pentru a-i proteja informațiile, așa încât am să-ți spun tot ce știu... Ceea ce nu reprezintă atât de mult pe cât mi-aș dori în situația dată. Am să-ți răspund în ordinea în care mi-ai pus întrebările, sperând că nu sunt prea înspăimântat ca să le uit. Pentru început, fondurile nu sunt la dispoziția mea. Eu trebuie să mă întâlnesc la Londra cu un bărbat căruia îi predau informațiile, iar el deschide un cont la Berna, în Elveția, pe numele și cu numărul pe care i le dau eu. Orice nume, orice număr... Prefer să trecem peste viața mea și „suferința fatală”, și cu asta cred că am răspuns la ambele întrebări. Și-acum, ia să vedem, ce știu despre Mierlă? Întâmplător, Le Coeur du Soldat face parte din aceeași întrebare... Mi s-a spus că un bătrân — nume și naționalitate necunoscute, însă eu bănuiesc că ar fi francez — a ajuns în preajma unui personaj foarte cunoscut, o personalitate a vieții publice, și i-a spus că va fi ținta unui asasinat. Cine să dea crezare spuselor unui bețivan bătrân, mai ales dacă respectivul are un cazier impresionant care-l descrie drept o persoană căreia îi cam place să ceară recompense? Din nefericire, asasinatul s-a comis, dar iată că un fel de partener al mortului era alături de figura publică atunci când bătrânul l-a avertizat. Cel mai mare noroc a fost că partenerul a fost și este în relații foarte apropiate cu acest client al meu, iar asasinatul a reprezentat un eveniment fericit pentru amândoi. Partenerul a transmis mai departe, în mare secret, informația bătrânului. Unei Mierle i se transmite un mesaj printr-o cafenea din Argenteuil cunoscută sub numele de Le Coeur du Soldat. Mierla asta trebuie să fie o persoană deosebită, deci clientul meu vrea să dea de ea... Cât despre mine, biroul meu sunt camerele de hotel pe unde am trecut, în cam, toate orașele de pe glob. Acum stau la Pont-Royal unde m-am înscris sub numele de Simon și acolo mi-am lăsat pașaportul și celelalte acte și hârtii. Bourne se opri cu palmele desfăcute. Cam așa ar fi adevărul, cel puțin atât cât mi s-a spus și mie.

— Nu chiar tot adevărul, îl corectă Santos, vorbind pe un ton scăzut și rece. Cine te-a angajat?

— Mai bine mor decât să-ți spun.

— Atunci te omor pe loc dacă nu-mi spui, rosti cel care îl putea conduce la vizuina Șacalului scoțând din teacă cuțitul de vânatoare al lui Jason. Iar lama lată luci scurt în razele lămpii.

— De ce să nu-mi dai mai bine informația de care are nevoie clientul meu, împreună cu numărul de cont – orice nume, orice număr – și eu îți garantez că ai să primești două milioane de franci. Singurul lucru care îl interesează pe el este să nu mai existe alt intermediar. Ce vezi rău în asta? Mierla poate să mă refuze și să mă trimită la dracu'... Trei milioane!

Santos clipi de parcă ar fi fost peste puterile lui să se împotrivească tentației.

— Poate o să facem afacerea asta mai târziu...

— Acum.

— Nu! și omul lui Carlos își ridică trupul masiv din fotoliu și se îndreptă spre canapea cu cuțitul ridicat amenințător în dreptul pieptului. Numele clientului!

— La plural, îi răspunse Bourne. Un grup de potenți din Statele Unite.

— Cine?

— Își ascund numele de parcă ar fi secrete nucleare, însă pe unul îl știu și cred că e de-ajurs.

— Cine?

— Mai bine convinge-te singur – mă rog, încearcă să digeri ce am să-ți spun acum. Și apără-ți Mierla cu orice preț! Convinge-te că nu te mint și ai să devii un om atât de bogat încât să faci tot ce-ți trece prin minte până la sfârșitul zilelor. Ai putea călători prin lume, sau dispărea; sau cine știe, ți-ai putea face timp pentru cărțile tale în loc să-ți pierzi vremea cu gunoaiile alea de jos. După cum ai ținut să subliniezi, nici unul dintre noi nu mai este tânăr. Îți propun un procent de intermediere foarte generos, iar tu te îmbogățești și scapi de griji și de salahoria asta infectă... Repet, ce vezi rău în asta? Poate că voi fi refuzat, adică clienții mei vor fi refuzați. Nu-ți întind o cursă. Clienții mei nu vor să-l vadă. Vor doar să-l angajeze.

— Și cum m-aș putea convinge?

— Inventează o funcție înaltă și prezintă-te astfel ambasadorului american de la Londra... Îl cheamă Atkinson. Spune-i că ai primit instrucțiuni confidențiale de la Șerpoaica. Întreabă-l dacă trebuie să le îndeplinești sau nu.

— Șerpoaica? Asta ce mai e?

— Meduza. Așa își spun ei, Meduza.

Mo Panov se scuză și se ridică de la masă. Se strecură printre camionagii care înțesau localul de la marginea drumului și se îndreptă

spre toaletă, căutând cu disperare un telefon. Pe peretele din fund nu era nici unul! Singurul telefon blestemat era la trei metri de masă, iar blonda platinată îl ținea sub observație, o nebună a cărei paranoia îi era adânc înfiptă în creier, la fel cum rădăcinile de păr negru îi erau bine înfipte în cap. Amintise în treacăt că dorea să sune la cabinet, să-și anunțe colegii că suferise un accident și să le spună unde se află, însă timida lui propunere se lovise de un zid de invective.

— Ca să ne pice pe cap un roi de sticleți și să te ridice? Nici să nu te gândești, vraciule. Te crezi mare șmecher, hai? Cabinetu' tău* sună la bulău, ăștia îl sună pe iubitul meu mustăcios care mă trânteste după aia de toate gardurile împuțite din statu' ăsta. Se are bine cu toți sticleții de pe șosele. Cred că el le cîrpește unde să se întindă cu vreuna.

— Dar n-am de gând să pomenesc nimic despre dumneata și zău că n-am s-o fac. Dacă-ți amintești, singură spuneai că bărbatul dumitale s-ar putea să nu mă placă.

— Nu contează dacă te place sau nu. O să-ți taie năsucu' ăsta drăgălaș al tău, fără să mai stea pe gânduri. Nu vreau să risc, și nici nu prea-mi inspiri încredere. Tu vrei să verși tot ce știi de accident și după aia mă trezesc cu sticleții pe cap.

— Știi ceva? E absurd ce spui.

— Bine, hai s-o auzi și pe-asta. Am să țiș că m-ai violat și am să le povestesc camionagiilor ăstora nu prea duși pe la biserică cum te-am cules din drum acu' două zile și cum m-ai făcut sclava iubirii. Pe asta ai înghițit-o?

— Ca pe un nod în gât. Aș putea măcar să merg la toaletă? Am o urgență.

— Servește-te. Prin locuri ca ăsta nu-s telefoane la toaletă.

— Zău?... Acum, serios, nu că aș fi necăjit sau dezamăgit din pricina asta, doar curios să știu și eu de ce nu pun telefoane lângă toaletă. Camionagiii doar câștigă bani frumoși, pe ei nu îi interesează să mai ciupească din aparat niște centime acolo?

— Măicuța mea, da' știu că ești cam tra-la-la, doctore. De balamuc. Se întâmplă multe pe autostradă, unii vede, alții toarnă, te-ai prins? Dacă unii dă telefoane, e alții care ar vrea să știe unde.

— Serios...?

— Hai, dom'le, odată! Grăbește-te! Stăm două minute să ne ungem caroseria, așa că io comand. O s-o ia pe Șaptezeci, nu pe Nouă's'Șapte. N-o să se prindă.

— N-o să se prindă la ce? Ce înseamnă Șaptezeci și Nouăzeci și Șapte?

— Autostrăzi, ce Dumnezeu! E autostrăzi și autostrăzi! Hai că ești cam pămpălău, doctore. Ușurează-te și după aia poate ne oprim la un motel de pe marginea drumului să continuăm discuția asta de afaceri cât îți dau o primă de avans.

— Poftim?

— Eu sunt pentru libertatea de a alege. Ce, o fi cumva împotriva religiei tale?

— Nu, Doamne-Dumnezeule! Sunt un susținător fervent.

— Așa te vreau. Haide, bărbate, odată!

Așa că Mo Panov se îndreptă spre toaletă și constată că femeia nu îl mințise. Nu exista nici un telefon aici, iar fereștrăuica dinspre stradă era atât de îngustă încât poate doar o pișică jigărită sau un șobolan mai gras să se fi putut strecura prin ea... Însă avea o grămadă de bani asupra lui și cinci permise diferite emise în cinci state diferite. Folosind vocabularul lui Jason Bourne, acestea erau arme; mai cu seamă banii. Mo se îndreptă spre pisoar, unde zăbovi destul de mult, apoi spre ușă; o întredeschise atât cât să vadă ce face blondă. Și, brusc, ușa se trânti de perete, proiectându-l și pe el direct în zid.

— Hei, scuze, amice! strigă un scundac de bărbat prinzându-l imediat pe Mo de umeri în timp ce acesta își ducea mâna la nas. Ești OK, omule?

— Ah, sigur. Da, cum să nu.

— Pe dracu', nu vezi că-ți sângerează trompa? Vino aici, la chiuveță, i se adresează pe un ton autoritar camionagiul îmbrăcat într-un tricou de bumbac cu mâneci scurte dintre care una era suflecată până la umăr susținând astfel un pachet de țigări. Haide, dă-ți capu' pe spate să-ți pun niște apă rece pe nas... ia, calu, sprijină-te de perete. Uite, vezi, așa-i mai bine; hai că oprim noi robinetu' într-o clipă.

Bărbatul scund și îndesat ridică mâna și tamponă delicat fața lui Panov cu șervețele de hârtie înmuiate în apă, în timp ce cu cealaltă mână îl susținea pe după ceafă, verificând în fiecare clipă dacă lui Mo îi mai curge sânge din nas.

— Uite așa, amice, aproape s-a oprit. Inspiră pe gură, inspiră profund, mă urmărești? Cu capu' lăsat, OK?

— Mulțumesc, rosti Panov apăsându-și șervețul de hârtie pe nări, uimit să constate cât de repede se putea opri o hemoragie. Mulțumesc foarte mult.

— Ce-mi tot mulțumești atât, că era să-ți fac nasu' zob. Din greșeală, îi răspunse camionagiul îndepărtându-se de el. Acu' ți-e mai bine? Întrebă el deschizându-se la pantaloni.

— Da.

Și, în ciuda tuturor sfaturilor încărcate de înțelepciune pe care le primise de la mama lui, Mo se hotărî să nu scape momentul și să uite de cinste și adevăr. Așadar adăugă:

— Însă corect ar fi să spun că a fost vina mea și nu a dumitale.

— Adică cum? Întrebă camionagiul spălându-se pe mâini.

— Să fiu cinstit, mă ascunsesem după ușă și o pândeam pe femeia de care vreau să scap – deși pare cam fără noimă ce-ți spun eu acum.

Medicul personal al lui Panov scoase un hohot de râs în timp ce se ștergea pe mâini.

— Ho! ho! Păi cum să fie fără noimă! Așa e de când lumea lume, amice! Muierile astea te prinde în gheare și pac! nici că te mai lasă; plânge și nu știi ce să le faci; țipă și urlă și tu te lași călcat în picioare. Acu' să fiu cinstit, eu am fost băftos. Am luat o europeană adevărată, știi? Nu vorbește ea prea bine englezește, da' e pe cinste... Se poartă pe cinste cu copiii, cu mine, ce mai. Și încă mă mai excit când o văd.... Nu ca tâmpitele astea cu ifose de pe aici care se crede mari prințese.

— E o afirmație foarte interesantă, viscerală aș putea spune, rosti psihiatrul.

— Ce-i aia?

— Nimic. Vreau să plec de aici fără să mă vadă. Am ceva bani la mine.

— Ține-ți lovelele sănătos. Mai bine arată-mi care e aia.

Cei doi bărbați se apropiară de ușă, iar Panov o întredeschise cu fereală.

— Tânăra de acolo, blonda care se tot uită încoace și spre intrare. E foarte agitată...

— Fir-aș al naibii! Îl întrerupse camionagiul cel mititel și îndesat. Păi asta-i nevasta Armăsarului! E sărită rău de pe fix.

— Sărită? Armăsarul?

— E șofer pe șoselele care merg spre coasta de est, nu pe astea. Ce dracu' o fi căutând asta aici?

— Bănuiesc că încearcă să-l evite.

— Mda, aprobă tovarășul lui Mo. Am auzit că-și cam face de cap și că nu cere nimica pentru osteneala ei.

— O cunoști?

— Ce dracu', cum să n-o cunosc. Am fost la ei la niște grătare. Face bărbat-su niște sosuri...

— Trebuie să scap de aici. După cum îți spuneam, am ceva bani...

— Taman așa mi-ai spus și ai răbadare că vine el și rândul banilor. Vorbim noi.

— Unde?

— La mine-n camion. E unu' cu semiremorcă, roșu și cu dungi albe, ca steagu'. L-am parcat pe dreapta, e primu'. Dă-te pe lângă cabină și ascunde-te după ea.

— Are să mă vadă când ies.

— N-are cum. Fiindcă mă duc pân' la ea să-i fac o surpriză. Îi zic că flărtății au început să mârâie și că Armăsarul a luat-o spre sud, spre Carolina, sau cel puțin așa am auzit.

— Cum m-aș putea revanșa vreodată față de dumneata?

— Probabil cu o parte din lovelele alea cu care mi-ai făcut

capu' mare. Nu prea mult. Armăsarul e o bestie, dar eu am suflet de creștin.

Șoferul cel scund și îndesat trase de ușă hotărât, mai să-l facă iar una cu peretele. Iar Panov își urmări tovarășul într-ale conspirației apropiindu-se de masă, cu brațele larg desfăcute ca pentru a îmbrățișa un prieten drag, cum de altfel se și întâmplă, și porni să turuie neobosit captând atenția femeii care îl privea cu ochi mari, ca prostituată. Panov se repezi afară pe ușa toaletei, apoi se îndreptă glonț spre intrare și goni spre camionul imens cu dungi albe și roșii. Se ghemui după cabină, fără suflu, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept, și așteptă cuminte.

Și, deodată, nevasta Armăsarului țâșni afară din restaurant, cu coama de păr platinat fâlfâind grotesc în urma ei și se repezi spre mașinuța roșie. Se aruncă la volan, iar peste câteva secunde motorul duduia. Spre stupefacția lui Mo, porni în trombă spre nord și se pierdu iute în zare.

— Ce faci, amice... unde dracu' ești? strigă bărbatul mărunțel, îndesat și fără nume care reușise în chip atât de miraculos să oprească o hemoragie nazală, ba îl mai și scăpase de muiera nebună de legat ale cărei schimbări rapide de umoare se datorau unui sentiment de vinovăție combinat cu o dorință arzătoare de răzbunare.

Taci din gură, cretinule, strigă Panov în gând după care rosti cu glas tare:

— Aici... amice!

O jumătate de oră mai târziu, cei doi amici ajungeau la periferia unui orașel neidentificat, iar camionagiul opri în fața unei aglomerări de magazine care se înșiruiău pe marginea autostrăzii.

— Aici o să găsești un telefon, amice. Succes.

— Ești sigur? întrebă Mo. Vreau să spun, în privința banilor.

— Sigur că sunt sigur, îi răspunse mărunțelul din spatele volanului. Două sutici e exact ce-mi trebuie și cum s-ar spune le-am câștigat prin muncă cinstită. Da' mai mult, s-ar zice că mă las corupt, nu? Mi s-a promis de cincizeci de ori mai mult dacă transport chestii pe care nu le-aș căra niciodată. Și știi ce le zic?

— Ce le zici?

— Le zic să se pișe în contra vântului, ca să le intre în ochi otrava pe care o scot din ei.

— Ești băiat cumsecade, spuse Panov coborând.

— Valea, că mai am și alte treburi.

Șoferul trânti ușa cabinei și țâșni ca din pușcă, iar Mo porni în căutarea unui telefon.

— De unde dracu' vorbești? urlă tocmai din Virginia Alexander Conklin.

— De unde vrei să știu? îi răspunse cu candoare Panov. Dacă mi-aș fi pacient uite ce explicație aș găsi: trăiesc prelungirea unui vis

freudian, fiindcă așa ceva *nu e cu puțință*, și totuși uite că mie mi s-a întâmplat. Alex, m-au drogat!

— Păstrează-ți firea. Asta am presupus și noi. Important este însă să ne spui unde te afli. Te mai caută și alții.

— Bine, bine... Așteaptă o clipă! Zăresc peste drum un magazin. Pe firmă scrie „Bătălia de la Ford“. Ți-e de vreun folos?

Oftatul care se auzi la celălalt capăt al firului a servit drept răspuns.

— Da, mă ajută. Dacă ți-ar fi plăcut mai mult istoria decât medicina, poate ai fi știut.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Îndreaptă-te spre vechiul câmp de luptă de pe platoul Ford. De la Războiul Civil încoace, e un simbol național, așa că ai să vezi indicatoare peste tot. Vine un elicopter să te ia peste o jumătate de oră. Și ai grijă, nu care cumva să vorbești cu cineva!

— Știi că ai tupeu? După ce că eu am fost cel agresat...

— Terminat, șefule.

Bourne intră la Pont-Royal și se duse direct la recepționarul din tura de noapte. Extrase din buzunar o bancnotă de cinci sute de franci și i-o strecură discret în mână.

— Pe numele Simon, rosti el zâmbind. Am fost plecat. Am vreun mesaj?

— Nici un mesaj, *monsieur* Simon, veni răspunsul liniștit, însă în stradă sunt doi bărbați, unul pe Montalembert și celălalt pe Rue du Bac.

Jason scoase încă o bancnotă, de astă dată de o mie de franci, și i-o întinse la fel de discret recepționarului.

— Plătesc bine pentru agerimea ochilor. Îngrijește-ți-i bine.

— Desigur, *monsieur*.

Bourne traversă holul spre liftul din bronz. Ajuns sus, la etajul său, parcurse grăbit culoarele care se întretăiau și intră în cameră. Nimic nu părea să fie în neregulă; toate erau la locul lor, așa cum le lăsase, doar patul fusese făcut. Patul. O, Doamne, ce n-ar fi dat să se odihnească, să doarmă! Acum însă nu avea timp de așa ceva. Și-apoi, parcă era o schimbare înăuntrul lui, avea mai puțină energie, mai puțină vlagă. Avea însă nevoie de amândouă mai mult decât oricând. Doamne, ce bine-ar fi fost să se trântescă în pat... Nu! Îl așteptau Marie și Bernardine. Se îndreptă spre telefon și formă numărul pe care îl învățase pe de rost.

— Regret, n-am putut suna mai devreme, spuse el.

— Ai întârziat patru ore, *mon ami!* Ce s-a-ntâmplat?

— N-am vreme. Marie?

— Nimic. Absolut nimic. Nu e pe nici o listă de zbor internațional, nici a curselor care sunt acum în aer și nici ale celor care vor pleca spre Paris. Am verificat și cursele de la Londra, Lisabona, Stockholm și Amsterdam care preiau pasageri din Caraibe: nimic. Nicăieri nu apare numele de Marie Elise St. Jacques Webb pentru Paris.

— Nu se poate. Trebuie să apară. Nu e omul să se răzgândească. Și nici n-ar ști cum să-i păcălească pe cei de la Imigrări.

— Repet. Nu apare pe nici una din listele zborurilor internaționale care sosesc la Paris.

— La naiba!

— Mai încerc, prietene. Nu știu de ce, dar vorbele Sfântului Alex îmi sună ca un clopoțel în urechi. Să nu o subapreciezi pe *la belle mademoiselle*.

— Ascultă, nu-i nici o domnișoară, e soția mea... Bernardine, ea nu-i ca noi; nu e agentă să știe cum să mintă, să tragă pe sfoară de două sau trei ori la rând. Ea nu-i așa. Dar că se îndreaptă spre Paris, asta știu precis!

— Uite că liniile de zbor internaționale nu spun același lucru. Nici nu știu ce să zic.

— Exact ce-ai zis adineauri, spuse Jason simțind că se sufocă, cu pleoapele atârându-i grele, ca de plumb. Mai încearcă.

— Ce s-a întâmplat astă-seară? Hai, dă-i drumul.

— Măine, îi răspunse David Webb aproape în șoaptă. Măine... Sunt așa de obosit; și trebuie să joc rolul altcuiva.

— Ce tot spui acolo? Parcă nici n-ai fi tu.

— Nimic. Măine. Trebuie să mă gândesc la ceva... Sau poate că n-ar trebui să gândesc deloc.

Marie stătea la coadă – din fericire scurtă, datorită orei matinale – în fața ghișeului de vize din Marsilia și își luă un aer plictisit deși plictiseala era ultimul lucru pe care îl resimțea în acel moment. Ii veni rândul să se prezinte la ghișeu.

— *Americaine*, rosti somnoros funcționarul. Sunteți aici pentru turism sau cu afaceri, *madame?*

— *Je parle français, monsieur. Je suis canadienne d'origine. Séparatiste.*

— Ah, *bien!* Privirea funcționarului adormit se însenină și prinse viață, iar acesta continuă în franceză: Ați venit cu treburi?

— Nu... O călătorie sentimentală. Părinții mei sunt din Marsilia; amândoi s-au prăpădit de curând. Aș vrea să vizitez locurile de unde se trag, unde au trăit... poate chiar să văd ce am pierdut.

— Teribil de înduioșător, frumoasa mea doamnă, spuse ofițerul

de la Imigrări făcându-i astfel un compliment fermecătoarei doamne. Poate o să aveți nevoie de un ghid, nu? Nu e colțișor în orașul ăsta pe care să nu-l fi bătut de mii de ori.

— Sunteți foarte amabil. Stau la Sofitel Vieux Port. Cum vă cheamă? Numele meu îl știți.

— Lafontaine, madame. La dispoziția dumneavoastră!

— Lafontaine? Ce spuneți?

— Chiar așa!

— Foarte interesant.

— Sunt într-adevăr o persoană foarte interesantă, rosti bărbatul privind-o pe turistă printre gene cât aplica ștampila pe pașaport. Vă stau la dispoziție. Pentru orice, madame!

Probabil că era o trăsătură comună a celor din acest neam, își spuse Marie îndreptându-se spre banda rulantă pentru a-și lua bagajele. Din Marsilia putea pleca spre Paris cu oricare cursă internă.

François Bernardine sări speriat din somn, se ridică într-o rână și privi încruntat în gol; ceva nu se potrivea. Vine la Paris, asta știu sigur! Așa sunaseră, întocmai, vorbele lui, iar el o cunoștea cel mai bine, doar îi era soț. Nu e trecută pe nici una din listele de zboruri internaționale care sosesc la Paris. Iar astea fuseseră vorbele lui. Cuvântul-cheie era Paris!

— Și dacă nu era Paris?

Veteranul de la Deuxième sări sprinten din pat în lumina crudă a dimineții care se prefira prin ferestrele înalte și înguste ale apartamentului său. Intră în baie și se bărbieri în câteva secunde, spre nemulțumirea chipului brăzdat de tăieturi care îl privi critic din oglindă, sfârși iute toaleta, se îmbracă și coborî în stradă la Peugeot, care îl aștepta cu nelipsitul talon de amendă lipit pe parbriz – din păcate, imposibil de anulat cu un simplu telefon date fiind noile condiții. Scoase un oftat, dezlipi talonul și urcă la volan.

Cincizeci și opt de minute mai târziu, părăsea șoseaua și intra în parcare a unei clădiri modeste din cărămidă, aflată în incinta imensului complex de mărfuri de pe aeroportul Orly. Privită de afară, clădirea părea neînsemnată; dar activitatea care se desfășura între zidurile ei nu era deloc neînsemnată. Ea adăpostea unul din serviciile Departamentului Vămirilor și anume Biroul de Trafic Aerian după cum era denumit acesta simplu, a cărui sarcină era de a ține evidența exactă și computerizată a tuturor călătoriilor care intraseră în Franța sosind pe aeroporturile internaționale din țară. Pentru cei de la vamă, activitatea era de importanță vitală, nu și pentru cei de la *Deuxième* care rareori consultau băncile de date de aici fiindcă existau alte puncte de intrare în țară, mult mai numeroase, pe care le alegeau clienții celor de la *Deuxième*. Cu timpul însă, și mai ales fidel teoriei conform căreia evidența trece de multe ori neobservată. Bernardine

luase obiceiul de a-i consulta și pe cei de la Biroul de Trafic Aerian. Și de cele mai multe ori fusese mulțumit. Se întrebă deci dacă și de astă dată avea să obțină informația care îl interesa.

Iar nouăsprezece minute mai târziu, căpătase răspunsul. Obținuse informația care îl interesa, dar mulțumirea sa nu era deplină fiindcă ajunsese prea târziu. În holul clădirii găsi un telefon public, introduse o fisă și sună la Pont-Royal.

— Da? răspunse tușind Jason Bourne.

— Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

— François?

— Da.

— Nu, mă trezisem. În stradă sunt doi bărbați, probabil încă și mai obosiți decât mine; dacă n-au fost cumva înlocuiți peste noapte.

— Te referi la noaptea trecută? Toată noaptea?

— Da. Îți povestesc când ne vedem. De asta m-ai sunat?

— Nu. Sunt la Orly și, din păcate, am vești proaste, adică o informație care dovedește cât sunt de idiot. Trebuia să mă fi gândit.... Soția ta a sosit la Marsilia, cu nici două ore în urmă. Nu la Paris. La Marsilia.

— Și de ce spui că-i o veste proastă? strigă Jason. Cel puțin știm unde este! Putem... Așa e! O, Doamne, acum înțeleg ce vrei să spui, rosti Bourne cu o voce stinsă. Poate să ia trenul, sau să închirieze o mașină....

— Sau să vină cu avionul până la Paris sub orice nume vrea... adăugă Bernardine. Dar am o idee. Probabil la fel de proastă ca și mintea mea, însă merită încercarea.... Tu și ea aveți... cum se spune? porecle unul pentru celălalt? *Sobriquets* de alint de care să nu știți decât voi doi?

— Să fiu sincer, nici unuia dintre noi nu-i plac dulceleagăriile... Stai o clipă. Cu câțiva ani în urmă, Jamie, fiul nostru, nu reușea să pronunțe „mami“. În schimb îi spunea pe dos adăugând un „m“ în coadă: „mimam“. Ne-am amuzat și în joacă i-am spus și cu așa câteva luni până când Jamie a reușit să pronunțe corect.

— Știu că vorbește cursiv franceza. Citește ziarele?

— Cu religiozitate, cel puțin paginile de finanțe. Nu știu precis dacă mai citește și altceva, însă pe astea le parcurge din cap în coadă. E un adevărat ritual matinal.

— Chiar și într-o situație critică?

— Mai ales într-o situație critică. Susține că îi calmează nervii.

— Atunci, să-i transmitem un mesaj... în paginile cu anunțuri din lumea finanțelor.

Ambasadorul Phillip Atkinson se așază la biroul său de la Ambasada Americană din Londra, pregătit să înfrunte cu stoicism o nouă dimineață și teancul deprimant de hârtii ordonat dinaintea sa.

Sentimentul de deprimare era accentuat de vâjăitul din cap și gustul de cocleală din gură. Nu era mahmureala unui om obișnuit să tragă când și când la măsca, pentru că rareori i se întâmpla să bea whisky, iar de douăzeci și cinci de ani încoace nu se îmbătase niciodată. Aflase cu mult timp în urmă, cam la treizeci de luni de la căderea Saigonului că avea talente limitate, dar multe posibilități și mai cu seamă resurse financiare și relații. Când, la douăzeci și nouă de ani, se întorsese acasă din război cu recomandări acceptabile – sau poate excepționale? – familia îi obținuse pe bani grei un fotoliu disponibil în consiliul de conducere al Bursei din New York unde, peste alte treizeci de luni, reușise să prăpădească peste trei milioane de dolari.

— Chiar nu te-au învățat nimic la Andover și Yale? întrebese tunând tatăl lui. Cel puțin, cum să-ți faci relații în Street!?

— Tată, doar știi că toți erau invidioși pe mine. Sunt chipeș – seamănă cu tine, tată – fetele mă plac și toți au complotat împotriva mea. Uneori îmi zic că vor să se răzbune pe tine prin mine! Doar îi știi cum gândesc. Senior și junior, mondenități și toate aiurelile alea... Îți amintești de articolul din „Daily News” când ne-au comparat cu familia Fairbanks?

— Îl știi pe Doug de patruzeci de ani! strigă tatăl. Are creier, unul dintre cele mai tari.

— Dar el n-a mers niciodată la Andover sau la Yale, tată.

— Ce nevoie avea, pentru Dumnezeu?!... Ia stai, Diplomazia?... În ce zici că ți-ai luat tu diploma la Yale?

— Literatură.

— Las-o pe-asta! Parcă mai era ceva. Niște cursuri facultative sau cam așa ceva.

— Principal, literatură engleză și secundar, științe politice.

— Asta e! Uită chestia aia de domnișoare. Tu te-ai remarcat în celălalt domeniu... rahat! ăsta de științe politice.

— Tată, să știi că n-a fost punctul meu forte.

— Ai trecut?

— Da... Ca prin urechile acului.

— Ce-i aia, ca prin urechile acului? Cu felicitări! Asta a fost!

Și iată cum a ajuns Phillip Atkinson al Treilea să își înceapă cariera diplomatică datorită încrederii acordate de unul dintre contribuabilii de frunte ai acestei țări, un susținător politic fervent al celui care îi era fiu, adică propriul său tată. Și nici unul din ei nu a regretat pasul făcut. Deși distinsul și marele bărbat care îi fusese tată murise în urmă cu opt ani, povăța pe care i-o dăduse acesta pe patul de moarte i se întipărise adânc în minte:

— Ai grijă să nu-ți bați joc de ce-am făcut noi doi, fiule. Dacă vrei să bei un păhărel sau să te duci pe la pipițe, să nu te știe nimeni; încuie-te în casă sau ascunde-te în deșert, ai priceput? Și să te porți cu nevastă-ta – cum dracu’ o fi chemând-o că i-am uitat numele? –

când sunteți în societate, cu cea mai mare afecțiune, ai băgat la cap?

— Da, tată.

Acesta era motivul pentru care Phillip Atkinson era mahmur în dimineața asta. Își petrecuse seara dinainte la o recepție dată în onoarea unor descendenți de spița a șaptea ai unei familii regale care turnaseră în ei băutură cât să le iasă pe nas și pe urechi, în prezența soției sale care le trecuse cu vederea purtarea scandalosă tocmai fiindcă în vine le curgea sânge regal. Situație greu de îndurat, pe care totuși reușise să o depășească cu ajutorul celor șapte pahare de Chablis date pe gât. Erau momente când tânjea după zilele tinereții, după vremurile când, la Saigon fiind, se ducea oriunde voia, bea pe săturate și nu avea nici o grijă.

Telefonul sună, iar Atkinson tresări speriat și pixul îi alunecă pe coala de hârtie stricând semnătura pe care o așternea pe un document din care oricum nu pricepea nimic.

— Da?

— Vă caută la telefon Înaltul Comisar al Comitetului Central Maghiar, domnule.

— Ce? Țsta cine mai e? Cine sunt ăștia din comitet? I-am cunoscut — pe cei din comitet... pe ei?

— Nu știu ce să vă spun, domnule Atkinson. Mi-e imposibil să-i pronunț numele.

— Foarte bine. Fă-mi legătura.

— Domnul ambasador? rosti o voce masculină cu un puternic accent străin. Domnul Atkinson?

— Da, Atkinson la telefon. Vă rog să mă iertați, însă numele dumneavoastră nu-mi spune nimic și nici organizația ungară în numele căreia vorbiți.

— N-are importanță. Vorbesc în numele Șerpoaicei...

— Așteptați! strigă ambasadorul acreditat pe lângă Curtea de la St. James. Rămâneți pe fir și vom relua convorbirea peste douăzeci de secunde. Atkinson pipăi sub tăblia biroului, porni aparatul de bruiaj și așteptă până se stinseră fâșăiturile aparatului de ascultare. Acum puteți vorbi.

— Am primit instrucțiuni de la Șerpoaică și mi s-a recomandat să vă caut pentru confirmare.

— Confirm!

— Deci pot duce la îndeplinire dispozițiile?

— Doamne-Dumnezeule, sigur că da! Uite ce-au pățit Teagarten la Bruxelles și Armbruster la Washington! Apără-mă! Fă exact ce ți-au spus ei!

— Vă mulțumesc, domnule Ambasador.

Bourne intră în baie și umplu cada cu apă fierbinte, apoi se lăsă biciuit sub duș de un jet de apă rece ca gheața. Își schimbă bandajul de la gât, ieși din baie și se trânti pe patul din cămăruța

modestă de hotel... Așadar, Marie descoperise o cale simplă și ingenioasă de a ajunge la Paris. Fir-ar să fie de treabă! Cum să o mai găsească acum; și cum s-o apere? Probabil nici nu își dădea prea bine seama ce pas făcuse! Nu știa că David își va ieși complet din minți? Că va intra în panică și va face o mie de greșeli?... O, Doamne, eu sunt David!

Încetează. Controlează-te. Fii calm.

Telefonul de pe noptieră sună, iar el înșfăcă receptorul.

— Da?

— Santos vrea să vă vedeți. Cu pace în suflet.

CAPITOLUL XXIV

Elicopterul purtând însemnele Serviciului Medical de Urgențe, se lăsă la sol ca o libelulă uriașă, motoarele amuțiră, iar elicele imense se opriră. Conform normelor interne ale SMU, pacienții ambulatorii nu puteau fi debarcați decât după aterizarea aparatului, deci abia atunci se deschidea ușa și se lăsa scara de metal pe pistă. Primul ieși un medic militar care se întoarse și îi întinse lui Panov mâna ajutându-l să coboare, urmat de un bărbat în civil care-l însoți pe psihiatru până la limuzina staționată ceva mai încolo. Înăuntru așteptau Peter Holland, directorul CIA, și Alex Conklin, acesta din urmă instalat pe locul din stânga și pregătit să sară la nevoie. Psihiatru urcă lângă Holland, oftă de câteva ori din rărunchi, ușurat, și se lăsă pe spate.

— Am înnebunit, afirmă el vorbind apăsător. Cu certificat în regulă și condicuță; iar dacă e nevoie, sunt gata să-mi semnez singur hârtiile și să mă trimit la balamuc.

— Contează că ești teafăr, spuse Holland.

— Mă bucur să te revăd, țărănitule, adăugă Conklin.

— Habar n-aveți ce-am făcut!... Am provocat un accident, adică am băgat cu bună-știință mașina într-un pom, iar eu eram înăuntru! Și după ce am mers până m-a uitat Dumnezeu, am fost cules de pe șosea de singura persoană de pe lumea asta care are mai multe stoluri în cap decât mine! O tipă cu un libidou nesătu care fugea mâncând pământul de bărbat-su, camionagiul – era încinsă rău între tocurele înalte ale pantofilor – și pe asta am aflat mai târziu că îl cheamă Armăsarul. Șoferița asta care m-a agățat, auzi ce idee trăsănită, m-a ținut ostatic amenințându-mă că strigă că am violat-o! Și încă într-un bufet plin-ochi cu candidați la farmecele ei, niște gorile fioroase – cu excepția unuia singur care m-a ajutat să scap. Panov se opri la fel de brusc cum începuse și se căută în buzunar. Uite! continuă el aruncându-i lui Conklin în poală cele cinci permise de conducere și

cei aproape șase mii de dolari.

— Astea ce mai sunt? întrebă uimit Alex.

— Am jefuit o bancă și mi-am propus să-mi schimb meseria, adică să mă fac șofer profesionist!... Tu cam ce crezi că sunt? Le-am găsit asupra celui care mă păzea. Le-am povestit celor din elicopter cam pe unde s-a produs accidentul, atât cât mi-am putut aduce aminte. Au promis că se întorc să-l caute. Sigur îl găsesc fiindcă nu prea are cum să se miște din loc.

Peter Holland apucă telefonul din mașină și apăsă trei taste. Peste nici două secunde rosti în microfon:

— Mesaj pentru SMU-Arlington, echipaj Cincizeci și șase. Bărbatul pe care îl caută trebuie adus direct la Langley. La infirmerie. Încă ceva, vă rog, să mă țineți la curent cu evoluția lucrurilor... Scuze, doctore. Continuă.

— Să continuu? Păi, ce-aș mai putea spune? Am fost răpit și reținut într-o fermă; aici mi-au făcut atâtea injecții cu pentotal cât să facă din mine, sper că nu greșesc, un pacient tra-la-la la balamuc, după cum am fost acuzat recent de doamna Scylla și Charybda.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Holland sec.

— Nimic, domnule amiral, pardon, domnule director. Sau poate...

— Merge și Peter, Mo, completă Holland. Pur și simplu n-am înțeles.

— Păi ce ar fi de înțeles, dacă nu datele problemei? Aluziile pe care le fac sunt încercări neizbutite de a mă da erudit. Se numește șoc post-traumatic.

— Desigur, acum te-ai exprima foarte clar.

Panov se întoarse spre directorul CIA și îi adresă un zâmbet chinuit.

— E rândul meu să-mi cer scuze, Peter. Încă mă resimt după această zi, sau poate or fi două, care numai normale nu se cheamă că au fost. Cel puțin, nu pentru mine. Cred că pentru nimeni, completă cu solitudine Holland. Mi-am luat și eu porția mea de rahat, dar așa ceva încă nu mi-a fost dat să trăiesc. Vreau să spun, nimeni nu s-a atins de capul meu. Experiența asta mi-a scăpat.

— Nu te grăbi, Mo, spuse Conklin. Și nu forța. Ai înghițit și așa destule. Dacă vrei, putem amâna discuția câteva ore, să te odihnești puțin și să te liniștești.

— Nu fi tâmpit, Alex! protestă psihiatrul. E a doua oară când îi pun lui David viața în pericol. Și nu crezi că gândul ăsta este insuportabil? N-avem o clipă de pierdut... Dă-l încolo de Langley. Mai bine du-mă la una din clinicile voastre. De bună-voie vreau să vă spun tot ce știu și îmi aduc aminte, singur, sau ajutat de injecții. Repede! Le spun eu doctorilor ce trebuie să facă.

— Sper că glumești, spuse Holland holbându-se la Panov.

— Nu-mi arde de glume. Voi doi trebuie să aflați ce știu; fie că îmi dau seama că știu, fie că nu. Chiar nu vreți să înțelegeți?

Directorul întinse din nou mâna spre telefon și atinse de astă dată o singură tastă. Șoferul așezat în față, în spatele paravanului securizat, ridică receptorul telefonului încorporat între scaune.

— O schimbare de program, spuse Holland. Ia-o spre Incinta Cinci.

Limuzina încetini, iar la următoarea intersecție viră la dreapta, spre șirul de coline care se rostogoleau peste câmpurile înverzite ale Virginiei. Morris Panov închise ochii de parcă intrase în transă, gândindu-se probabil la încercarea cumplită la care urma să fie supus – cine știe, poate propria lui execuție. Alex se uită la Peter Holland și amândoi la Mo, apoi unul la celălalt. Probabil știa Panov bine ce face. Timp de treizeci de minute până ajunseră în fața porților care marcau intrarea în proprietatea cunoscută sub denumirea de Incinta Cinci, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

— Directorul și compania, îl anunță șoferul pe paznicul îmbrăcat în uniformă unei firme particulare, deși domeniul era în realitate proprietatea Agenției.

Limuzina intră și merse înainte pe alcea pavată și străjuită de șiruri de copaci.

— Mulțumesc, rosti Mo deschizând ochii și clipid de câteva ori, stânjenit de lumină. Cum probabil v-ați dat și singuri seama, încercam să mă limpezesc puțin și, dacă am noroc, să-mi reglez tensiunea.

— Zău că n-are rost să treci prin toate astea, insistă Holland.

— Trebuie, spuse Panov. Cu timpul, s-ar putea să mă adun și să-mi amintesc limpede câte ceva, însă acum suntem presați de timp. Se întoarse spre Conklin: Ceva noutăți?

— Peter cunoaște toate amănuntele. Și pentru că vreau să te cruț – ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să-ți crească tensiunea – n-am să-ți fac capul mare cu toate amănuntele inutile, îți spun doar că David e bine. Cel puțin, n-am aflat să i se fi întâmplat ceva rău.

— Marie? Copiii?

— Pe insulă, răspunse Alex evitând privirea lui Holland.

— Și cu Incinta Cinci, ce-i? Întrebă Panov adresându-i-se lui Holland. Presupun că se găsește vreun specialist sau specialiști pe aici, nu? Care să știe ce au făcut.

— Cu duiumul. Lucrează în schimburi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. S-ar putea să-i știi pe unii dintre ei.

— Aș prefera să nu-l știu pe nici unul dintre ei.

Limuzina oficială trase la peron, în fața treptelor de piatră ale conacului în stil georgian care reprezenta punctul central și inima proprietății.

— Să-i dăm drumul, rosti calm Mo coborând din mașină.

Ușile masive din lemn alb, sculptate, marmura roz cu care era pardosit holul imens de la intrare și scările somptuoase care șerpuiau spre stânga și spre dreapta urcând la etaj confereau locului o atmosferă aparte, constituind în același timp o acoperire perfectă pentru activitatea care se desfășura între zidurile Incintei Cinci. Pe culoarele și prin încăperile clădirii se perindau neconținut ofițeri de informații și contrainformații, proaspăt întorși din misiuni speciale, agenți dubli și tripli sau trădători care trecuseră în tabăra adversă, unii zăbovind aici o vreme pentru a se reface, alții pentru a da raportul sau pentru a fi interogați. Personalul, verificat, răsverificat și autorizat să lucreze aici, era format din doi medici și trei asistente pentru secția de recuperare, bucătari și personal auxiliar recrutat din rândul corpului diplomatic – în principal, ambasade – din paznici și gardieni, toți instruiți în diverse tehnici de luptă. Toți se mișcau nestingherit prin casă sau pe terenul Incintei, dar fiecare, cu excepția personalului medical, purta asupra sa o armă, la vedere sau ascunsă. Vizitatorii primeau, fără excepție, câte un ecuson de la funcționarul aflat la recepție, un bărbat îmbrăcat în costum negru, care, adresându-li-se oaspeților cu politețe excesivă, îi întâmpina la intrare și îi îndruma spre locul unde aveau fixate întâlniri. Bărbatul grizonat lucrase ca interpret pentru Agenția Centrală de Informații, însă era atât de potrivit pentru rolul său de gazdă încât ai fi zis că fusese trimis de Agenția Centrală de Actorie.

Și, cum era firesc, interpretul pensionat rămase mut de uimire la vederea lui Peter Holland, una din calitățile cu care se mândrea fiind aceea că reținea pe dinafară toate programările și întâlnirile din Incinta Cinci.

— O vizită inopinată, domnule?

— Îmi pare bine că te văd, Frank, spuse directorul CIA dând mâna cu fostul interpret. Ți-l mai amintești pe Alex Conklin...?

— Dumnezeuule, ești chiar tu, Alex? A trecut un car de ani de când nu ne-am văzut. Urmără alte străngeri de mâini. Chiar, când să fi fost ultima dată?... Aha, episodul cu nebuna aia din Varșovia, nu?

— KGB-ul cred că se strică și acum de răs, spuse Conklin chicotind. Singurul secret pe care-l știa biata femeie era rețeta de *golumpki* – cele mai proaste pe care le-am mâncat în viața mea... Tot pe-aici, Frank, nu cumva să-ți ieși din mână?

— Din când în când, răspunse bărbatul cărunț luând în glumă o mină disprețuitoare. Tinerii traducători din ziua de azi habar n-au care-i diferența dintre...

— Cum nici eu nu știu, îți propun să trecem peste. Aș avea ceva să-ți spun.

Cei doi bărbați se traseră deoparte și schimbă iute câteva vorbe lăsându-i pe Alex și pe Mo Panov să aștepte, psihiatrul, pradă unei stări de agitație, încruntându-se preocupat și oftând din rărunchi.

Directorul li se alătură curând și le întinse două ecusoane.

— Am aflat unde trebuie să mergem, rosti el. Ne anunță Frank.

Cei trei bărbați urcară scara sumptuoasă și bogat ornamentată, Conklin puțin în urma lor trăgându-și piciorul, apoi cotiră spre stânga și continuară pe holul așternut cu mochetă groasă care ducea spre aripa din spate a conacului. Pe peretele din dreapta se afla o ușă masivă care nu semăna cu nici una din cele pe lângă care trecuseră. Era din lemn de stejar, construită din panouri, iar cele patru panouri de sus fuseseră înlocuite cu ochiuri de geam. Pe perete, lângă mânerul ușii, se afla o casetă cu o fantă și două butoane negre. Holland introduse o cartelă și apăsă pe ultimul buton. În secunda următoare, pe camera minusculă de luat vederi montată în tavan se aprinse un becul roșu, iar douăzeci de secunde mai târziu, se auzi sunetul înfundat al liftului care se oprea în dreptul lor.

— Pofțiți, domnilor, li se adresă directorul CIA pe un ton ferm.

Ușa se închise, iar liftul începu să coboare.

— Am urcat ca să avem de unde coborî? îl întreabă Conklin.

— Din motive de securitate, îi răspunse directorul. Altfel nu avem cum să ajungem... La parter nu există lift.

— Și mă rog, de ce? Dacă-i este îngăduit unui om simplu să întrebe, spuse Alex.

— Cred că tu ar trebui să cunoști răspunsul, replică directorul CIA. Toate căile de acces către nivelurile de la subsol sunt blocate, dar se poate ajunge acolo cu două lifturi care trec pe lângă parter fără să oprească, iar pentru a le folosi îți trebuie o cartelă. În afara acestui lift, mai este unul care funcționează în aripa cealaltă și care duce la uzina termică și cea de aer condiționat și la restul instalațiilor de la subsol. Frank mi-a dat cartela. Dacă nu se închide un anumit loc într-o perioadă de timp determinată, atunci se declanșează alarma.

— Mie totul mi se pare atât de complicat; și inutil, spuse scurt Panov dând semne de nervozitate. Niște jucării scumpe.

— Nu tocmai, Mo, îl întrerupse Conklin cu blândețe. Să știi că materialele explozive pot fi ascunse cu mare ușurință în conductele de încălzire. Știai că în ultimele zile pe care le-a avut Hitler de trăit în buncărul pe care și l-a construit, oamenii lui de încredere mai cu scaun la cap au încercat să-l otrăvească introducând gaz pe găurile de aerisire? Sunt simple măsuri de precauție și nimic mai mult.

Liftul se opri, iar ușa se deschise.

— La stânga, doctore, spuse Holland.

Pășiră pe un hol alb care sclipea de curățenie, la acest nivel subteran aflându-se centrul medical modern al complexului CIA. Incinta Cincinnati era destinată recuperării salariaților Agenției, dar și înfrângerii rezistenței psihice a acelor care, deținând informații

prețioase, ar fi putut compromite operațiunile secrete complexe, rezultatul indirect al celor două tipuri de activitate fiind acela că în clinică erau salvate, direct sau indirect, nenumărate vieți.

Cei trei pătrunseră într-o încăpere a cărei ambianță contrasta vădit cu cea din holul alb, sceptic, luminat de tuburi de neon. Se aflau aici câteva fotolii, măsuțe joase cu ziare și reviste împăturite ordonat, un filtru de cafea și câteva farfurioare și ceșcuțe așezate într-un colț, un interior tihnit și confortabil cu lumina blândă filtrată din tavan, o anticameră ca oricare alta, menită să îndulcească încordarea așteptării. De pe o ușă interioară își făcu apariția un bărbat îmbrăcat într-un halat alb și se apropia de ei cu o mină preocupată și oarecum ezitant.

— Domnul director Holland? spuse el întinzându-i mâna. Doctor Walsh, schimbul doi. Inutil să vă spun că nu vă așteptam.

— Din păcate este vorba de o urgență și încă una pe care aș fi preferat să o evit. Vi-l prezint pe doctorul Morris Panov... sau poate vă cunoașteți.

— Cum să nu, spuse Walsh întinzând din nou mâna. Sunt încântat, doctore, ba chiar aș putea spune că e o adevărată cinste pentru mine.

— S-ar putea să vă retrageți vorbele după ce o să stăm nișel de vorbă, doctore. Aș vrea să vă spun ceva. Între patru ochi.

— Desigur. Poftiți în cabinetul meu.

Cei doi bărbați se făcură nevăzuți pe ușa ce dădea spre interior.

— Nu era bine dacă te duceai și tu? întrebă Conklin fixându-l îngrijorat pe Peter.

— De ce nu tu?

— Ce naiba, doar tu ești director pe-aici! De ce nu insiști?

— Ce Dumnezeu, doar tu ești cel mai bun prieten pe care-l are. De ce nu insiști tu?

— Fiindcă eu nu am trecere pe aici.

— Nici eu, de când ne-a pus Mo la punct. Hai mai bine să bem o cafea. Locul ăsta mă face să mă simt cum mă ia cu frig pe șira spinării.

Holland se îndreptă spre măsuța pe care trona filtrul și turnă cafea în două cești.

— Cum să fie?

— În orice caz cu mai mult lapte și zahăr decât am voie. Lasă, mi-o pregătesc singur.

— Eu încă o beau neagră, rosti directorul apropiindu-se de Alex cu ceașca în mână și scoțând un pachet de țigări din buzunarul cămășii. Nevastă-mea zice că asta o să mă pună jos într-o bună zi.

— Alții susțin că tutunul ar fi nociv.

— Poftim?

— Uită-te acolo, spuse Alex arătându-i un afiș de pe perete pe care stătea scris:

FUMATUL INTERZIS.
VĂ MULȚUMIM PENTRU ÎNȚELEGERE.

Din acel moment, timp de douăzeci de minute, nici unul dintre cei doi nu mai rosti o vorbă. Din când în când luau de pe masă câte un ziar sau o revistă pe care le aruncau imediat la loc pentru a se uita spre ușa închisă care comunica cu interiorul clinicii. Într-un târziu, după douăzeci și opt de minute de așteptare încordată, ușa pe care dispăruse Panov se deschise și în pragul ei apăru medicul pe nume Walsh.

— Mi-a explicat că sunteți la curent cu ceea ce vrea să facă și că nu aveți obiecții, domnule director Holland.

— Am o grămadă de obiecții însă, pe cât se pare, nu a ținut cont de nici una... A, scuzați-mă, doctore, dânsul este Alex Conklin. E de-ai noștri și bun prieten cu Panov.

— Dumneavoastră ce părere aveți, domnule Conklin? Întrebă Walsh dând din cap spre Alex în semn de salut.

— Îmi repugnă total ce face – ceea ce vrea să facă – numai că el pretinde că experimentul ăsta blestemat își are rostul lui. Dacă într-adevăr are rost, atunci pricep că face ceea ce trebuie făcut și înțeleg de ce insistă atât. Dar dacă nu are rost, atunci aș vrea să știu, că-l scot de păr afară. Chiar are rost, doctore? Și încă ceva, riscul la care se expune e mare?

— Întotdeauna există un risc în momentul administrării de droguri, fie și numai pentru că acestea dau peste cap echilibrul chimic al organismului. De aceea a stabilit el însuși doza intravenoasă și perioada, prelungită, de administrare. Deși mai dureroasă, aceasta reduce întrucâtva traumatismul potențial.

— Întrucâtva? urlă Conklin.

— Sunt sincer. Și el la fel.

— Concluzia, doctore, spuse Holland.

— Dacă lucrurile evoluează prost, o să fie nevoie de două-trei luni de tratament, în nici un caz mai mult.

— Și are rost? insistă Conklin.

— Da, îi răspunse Walsh. Întâmplările recente nu numai că îl obsedează, dar l-au răvășit complet. Adică experiența i-a agresat subconștientul. Are dreptate. E pe muchie de cuțit... Vă explic doar din politete, nu vă cer părerea. Insistă să începem, iar, din cât mi-a povestit, să fiu în locul lui și eu aș proceda la fel. Oricare dintre noi să fie în locul lui, ar proceda la fel.

— Garantați că totul rămâne secret? Întrebă Alex.

— Sora va ieși pe culoar. În cabinet nu rămân decât eu și aparatul de înregistrare... și unul dintre voi, sau amândoi. Medicul se îndreaptă spre cabinet, dar se întoarce spre ei din ușă. Vă chem când e momentul, adăugă el și dispăru înăuntru.

Conklin și Peter Holland se uitară unul la celălalt. Începu cea de-a doua perioadă de așteptare.

Spre uimirea lor, aceasta luă sfârșit nici zece minute mai târziu, când în sala de așteptare își făcu apariția o soră care îi rugă să o urmeze. Străbătura un adevărat labirint de culoare cu pereți albi, de fapt o încăpere imensă despărțită în rezerve de panouri albe, translucide, pe care se aflau din loc în loc mânere de sticlă, ceea ce însemna că acolo erau uși. O singură dată întâlniră o altă ființă omenească, un bărbat îmbrăcat într-un halat alb cu o mască de chirurg pe față, care ieși pe o ușă albă și îi fixă cu o privire sfredelitoare, oarecum acuzatoare, care părea să spună că erau niște extraterestre care violaseră spațiul Incintei Cinci.

Sora deschise o ușă deasupra căreia pâlpâia intermitent un beculeț roșu și își duse degetul la buze, cerându-le tăcere. Holland și Conklin intrară tăcuți într-o încăpere întunecată și se pomeniră dinaintea unui paravan alb în spatele căruia se afla un pat sau o masă de consultație luminată de un spot de lumină puternică. Și-l auziră pe doctorul Walsh rostind cu blândețe:

— Te întorci în timp, doctore, nu cu mult timp în urmă, doar o zi sau două în urmă, când ai început să simți durerea acută și constantă în braț... În brațul tău, doctore. Ce îți provoacă o asemenea durere în braț? Te afli la o fermă, o casă mică de țară, iar de la fereastră se vede câmpia nesfârșită. Apoi ești legat la ochi și apare durerea în braț. Brațul tău, doctore.

Deodată, pe tavan sclipi scurt o lumină verde, iar paravanul se deschise câțiva centimetri dezvăluind patul, pacientul întins și medicul care fuseseră până atunci ascunși vederii. Walsh ridică degetul de pe butonul de lângă pat, pe care apăsase, îi privi cu subînțeles și făcu un ușor gest de parcă voia să spună: Vedeți? Nu mai e nimeni aici. V-ați convins?

Cei doi martori muți dădură din cap, la început uluiți, apoi îngroziți de priveliștea pe care o oferea Panov, întins pe pat, cu chipul livid și schimonosit de suferință, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji din ochii larg deschiși. Și amândoi văzură curelele albe prinse de pat care îl imobilizau, probabil la dorința lui.

— Brațul, doctore. Trebuie să începem cu agresarea fizică, nu-i așa? Fiindcă știm ce repercusiuni are, doctore, nu-i așa? Deci să punem capăt agresivității fizice fiindcă ea duce la un alt soi de agresivitate. Pe care trebuie să o oprești.

Un țipăt ascuțit, prelung, insuportabil umplu deodată încăperea;

un urlet de împotrivire disperată și de groază.

— Nu, nu! Nu vă spun! L-am omorât o dată, nu vreau să-l mai omor încă o dată! Lăsați-mă-n paceeee...!

Alex se prăbuși pe podea. Peter Holland îl înșfăcă înțelegând, el, amiralul puternic și bine clădit, veteranul călit în experiența atâtor operațiuni secrete în Extremul Orient, și îl scoase pe Conklin pe sus din încăpere, dându-l în grijă surorii care aștepta pe culoar.

— Du-l te rog de-aici.

— Da, domnule.

— Peter, roști Conklin înecându-se și încercând fără succes să se țină pe picioare. Îmi pare rău, pe crucea mea că-mi pare rău!

— De ce? întrebă Holland în șoaptă.

— Ar trebui să fiu acolo și să asist la ce se-ntâmplă, dar zău că nu suport!

— Te înțeleg. E totul prea proaspăt. În locul tău, nici eu n-aș suporta.

— N-ai cum să înțelegi! Mo zicea că l-a omorât pe David, dar, sigur, nu asta voia să spună. Eu am vrut să-l omor, chiar am vrut să-l omor! Mă înșelam, dar mi-am dorit din tot sufletul și am socotit la rece cum să-l omor! Și-acum, uite că am făcut-o iar. L-am trimis la Paris... Nu de Mo e vorba, ci de mine!

— Lasă-l acolo, domnișoară. Lasă-l jos și, te rog, avem ceva de vorbit între patru ochi, așa că lasă-ne singuri.

— Da, domnule!

Sora se supuse și dispăru, lăsându-i singuri pe Alex și pe Holland pe culoarul antiseptic.

— Deschide bine urechile, agentule, șopti directorul CIA lăsându-se pe vine în fața lui Conklin. Toată amețeala asta de-a complexul de vinovăție a început să mă plictisească. Trebuie să înceteze, altfel nici unul din noi n-are să mai fie bun de nimic. Nu mă interesează ce-ați făcut tu și Panov acum treisprezece ani, sau acum cinci ani, sau acum cinci minute! Suntem oameni în toată firea și am făcut ce-am făcut fiindcă, la vremea respectivă, am judecat lucrurile la rece și altă soluție nu era... O să te mire ce-ți spun acum, Sfântule Alex... păi da, am auzit și eu de porecla asta. Se întâmplă să mai facem și noi greșeli. Jenant, nu? Poate că nu suntem chiar atât de deștepți pe cât ne place să credem, ce zici? Poate că Panov nu e cel mai mare șmecher la dres cutiute zdruncinate; sau poate că tu nu ești cel mai dat dracului ticălos din branșă; sau poate că eu nu sunt marele strateg din umbră pe care vi-l imaginați voi. Și ce dacă? Ne luăm fiecare ghiozdanul și ne retragem în banca noastră, adică acolo unde ne e locul. Dacă atâta putem?!

— Mai taci dracului din gură! se răsti Conklin la el încercând zadarnic să se ridice în picioare.

— Ssst!

— Căcat! Exact asta-mi lipsea acum, să-mi ții tu o predică! Știu eu ce ți-aș face dacă aș avea amândouă picioarele tefere.

— A, acum facem bancuri fizice.

— Am fost centură neagră. Cel mai tare, domnule amiral.

— Ce vorbești? Și eu care nu știu să mă bat.

Privirile li se întâlneau, iar Alex pufni în râs.

— Hai că ești tare, Peter. Am prins mesajul. Acum ajută-mă să mă ridic. Mă-ntorc în sala de așteptare. Când termini, mă găsești acolo. Hai, dă-mi mâna.

— Nici prin minte nu-mi trece, spuse Holland ridicându-se în picioare și dominându-l cu statura sa uriașă. Ridică-te singur. Cineva mi-a povestit odată ce frumos se descurca un anumit sfânt alergând o sută cincizeci de metri în teritoriu inamic, prin jungle și văi, pentru a ajunge proaspăt în tabăra Foxtrot, întrebând în dreapta și-n stânga dacă n-are careva o sticlă de coniac.

— Ei, da. Alta era situația pe atunci. Eram și eu o idee mai tânăr și aveam picioarele întregi.

— Imaginează-ți că le ai și acum, Sfântule Alex, spuse Holland rânjind. Eu mă întorc la creștinul ăla de alături că cineva tot trebuie să stea lângă el.

— Ticălosule!

Iar Conklin rămase singur pe culoar, și singur așteptă o oră și cincizeci de minute. De când îi fusese amputată laba piciorului, nu-și mai simțea ciotul de care era atașată proteza, dar iată că acum începuse să pulseze. Nu încercă să își explice senzația de durere, se mulțumi doar să constate o pulsație în lungul piciorului. Dacă tot nu avea ce face, atunci mai bine să se gândească la vremurile bune de altădată. Vremurile tinereții când avea ambele picioare. Și la zilele senine ale copilăriei. Pe atunci, își dorise să schimbe lumea. Și cât de încrezător fusese în steaua lui la absolvirea liceului – cel mai tânăr absolvent din întreaga istorie a școlii. Apoi, cel mai tânăr boboc admis la Georgetown, un puști căruia îi surădea soarta rezervându-i un viitor strălucit și laurii reușitei academice. Declinul începuse din clipa în care cineva descoperise că numele lui nu fusese de la început Alexander Conklin, ci Aleksei Nicolaevici Konsolikov. Acel bărbat, al cărui chip îl uitase de mult, îi pusese o întrebare, iar răspunsul pe care i-l oferise Conklin avea să-i schimbe pentru totdeauna cursul vieții.

— Vorbiți cumva rusește?

— Sigur că da, îi răspunsese Conklin amuzat la gândul că bărbatul din fața lui avea dubii. Desigur, trebuie să știți că m-am născut într-o familie de imigranți ruși și că, în primii ani ai copilăriei, am crescut în cartierul rusesc. Dacă nu vorbeai rusa, nu puteai cumpăra nici măcar o pâine de la *ovoscinoi otel*. Aveam propria noastră școală parohială, iar preoții și călugărițele se țineau cu dinții de noi să învățăm

temeinic limba maternă; la fel ca polonezii... Sunt convins că, în mare măsură, tocmai atitudinea lor m-a îndepărtat de credință.

— Aceștia au fost anii copilăriei, parcă așa spuneai, da?

— Da.

— Și când a intervenit schimbarea?

— Sunt sigur că veți găsi răspunsul pe undeva prin dosarul meu – pe care în treacăt fie spus, precis îl aveți. Nu sunt dispus să îi servesc răspunsul mură-n gură domnului senator McCarthy care, fie vorba între noi, e o persoană cam dubioasă.

O dată cu aceste cuvinte, în amintirea lui Conklin țâșni la suprafață și chipul interlocutorului său, acela al unui bărbat între două vârste, care devenise brusc inexpressiv, deși în spatele privirii voalate se întrezărea o undă de mânie reținută.

— Țin să precizez, domnule Conklin, că n-am nici o legătură cu senatorul McCarthy. Dumneavoastră l-ați etichetat drept dubios. Eu aș folosi alți termeni, însă mă abțin fiindcă subiectul nu are legătură cu discuția noastră... Așadar, când a survenit schimbarea?

— Spre sfârșitul vieții, tatăl meu reușise să redevină cel care fusese în Rusia: un negustor bogat, deci un capitalist. La ultima socoteală, bătrânului i-au ieșit șapte magazine universale în centre comerciale selecte. Se numeau Lanțul Conklin. Acum are peste optzeci de ani și, deși țin foarte mult la el, spre regretul meu, mă văd nevoit să recunosc că este un susținător înfocat al senatorului. Însă de câte ori mă înfurii pe el, mă gândesc la vârsta pe care o are, la tot zbuciumul de-o viață, la ura pe care o nutrește față de sovietici și atunci prefer să evit subiectul.

— Sunteți inteligent și foarte diplomat, domnule Conklin.

— Inteligent și diplomat, întâri Alex.

— Am făcut și eu cumpărături la Conklin. Mi s-au părut scumpe.

— Păi chiar sunt magazine scumpe.

— Și de unde s-a tras numele de Conklin?

— Bătrânului i-a venit ideea. Mama a văzut numele pe un panou publicitar care făcea reclamă la ulciuri de mașină, asta la patru sau cinci ani după ce au ajuns aici. Sigur, numele de Konsolikov trebuia să dispară. După cum s-a exprimat într-un rând tatăl meu, suflet evlavios, doar evreii cu nume rusești fac avere în țara asta. Mă abțin să comentez acest subiect.

— Foarte diplomat.

— Nici nu-i greu. Bătrânul are și părțile lui bune.

— Nu asta ne interesează pe noi acum, ci faptul că dați dovadă de o diplomatie cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Că disimulați cu ușurință ceea ce gândiți cu adevărat, fiind în același timp extrem de convingător.

— Și de ce credeți că această trăsătură ar fi o calitate?

— Dar este o calitate, domnule Conklin. Vorbesc în numele unei agenții guvernamentale căreia ați reușit să-i stârniți interesul, o instituție alături de care puteți avea un viitor strălucit – ca atâția alți tineri pe care i-am recrutat în ultimii ani...

Discuția a avut loc în urmă cu treizeci de ani, își spuse Conklin trăgând cu coada ochiului, aproape temător, spre ușa care dădea spre interiorul clinicii aflate în Incinta Cinci, rezervată unui număr restrâns de pacienți, aleși cu grijă. Iar perioada lungă de timp care se scursese de atunci nu fusese deloc lipsită de evenimente. În dorința sa nebunească de a se îmbogăți, tatăl lui sfidase realitatea și investise sume enorme care, din păcate, nu existau decât în imaginația sa și în creierile înfierbântate ale bancherilor ahtiați după bani. Pierduse prin urmare, rând pe rând, șase din cele șapte magazine, ultimul și cel mai neînsemnat rămânând unica lor sursă de venit, mult prea modestă, de fapt inacceptabilă pentru stilul de viață cu care era obișnuit bătrânul. Astfel încât, la scurt timp după aceea, a făcut un infarct de la care i s-a tras și moartea pe când tânărul Alex abia intra în vaintoarea vieții. Berlin – Berlinul de Est și de Vest – Moscova, Leningrad, Tașkent, Kamceatka... Viena, Paris, Lisabona și Istanbul. Apoi din nou cutreierase globul, străbătându-l în lung și în lat, spre posturi îndepărtate din Tokyo, Hong Kong, Seul, Cambodgia, Laos și, în final, Saigon, unde gustase din cupa amară a tragediei americane în Vietnam. Cu trecerea anilor, datorită ușurinței cu care își însușea limbile străine și experienței acumulate în cursul atâtor misiuni periculoase – misiuni în care își riscase viața, învățând în același timp să supraviețuiască – Alex ajunsese un element de bază al Agenției pentru operațiuni clandestine, cel mai bun agent operativ și, deseori, strategul și executantul unor misiuni strict secrete. Până într-o dimineață cețoasă, când în Delta Mekongului îi explodase în față o mină de teren care îi smulsese laba piciorului, schimbându-i pentru totdeauna cursul vieții. Ce șanse mai are un agent operativ a cărui activitate se bazează mai ales pe mobilitate și libertate în mișcare? Poate doar să fie aruncat într-un birou și lăsat să zacă acolo până la pensie. Atunci se apucase de băutură, găsimdu-și o scuză în ascendența sa: glasul sângelui. În Rusia, gerurile și iernile nesfârșite îi deprimă pe locuitori în asemenea măsură încât aceștia nu reușesc să se scuture de obsesia frigului din primăvară și până în toamnă. Iar epavei umane care devenise între timp, un schelet ambulant abia ținându-se pe picioare, la un pas de prăpastie, umbra celui care fusese odinioară, i se acordase o ultimă șansă. David Webb – Jason Bourne – revenise în viața lui.

Ușa se deschise și Peter Holland păși afară din rezervă curmându-i, din fericire, gândurile nu tocmai vesele. Directorul era palid și tras la față, cu ochii sticloși, duși în fundul capului, și ținea în mână două casete minuscule din plastic, care probabil conțineau

benzile înregistrate.

— Pe ce-am mai sfânt! În viața mea n-aș vrea să mai treci printr-o asemenea experiență, șopti Holland pe un ton răgușit. N-aș vrea să mai asist niciodată la așa ceva.

— Cum se simte Mo?

— N-am crezut să scape... De câteva ori am fost convins că mai are puțin și-și dă sufletul. Iar Webb a încercat să-l oprească. Ascultă-mă pe mine, doctorul era de-a dreptul îngrozit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, și-atunci de ce nu l-a oprit?

— Aceași întrebare i-am pus-o și eu. Nu numai că Panov a dat dispoziții clare în acest sens, dar i-a dat în scris și a și semnat hârtia. Poate că între medici o funcționa vreun cod nescris al onoarei, asta chiar n-am de unde să știu. Ceea ce știu sigur însă este că Walsh l-a legat la un electrocardiograf și nu și-a mai dezlipit ochii de pe aparat. La fel am făcut și eu. Fiindcă la Mo nu mă puteam uita. Doamne-Dumnezeule, hai să o ștergem de aici!

— Ia stai așa. Și cu Mo ce facem?

— Oricum nu e pregătit pentru o primire festivă acasă. Rămâne aici sub observație medicală pentru câteva zile. Walsh mi-a promis că mă sună mâine dimineață să-mi spună cum îi mai e.

— Aș vrea să-l văd. Trebuie să-l văd.

— N-ai ce să vezi decât o zdreanță. Crede-mă pe cuvânt, nici lui nu i-ar plăcea să-l vezi în halul ăsta. Hai să plecăm.

— Unde?

— La apartamentul tău din Vienna, al nostru, unde presupun că s-o fi găsim vreun casetofon.

— În afara unei navete spațiale, găsești orice pe-acolo; tot felul de mașinării despre care n-aș putea să-ți explic cum funcționează.

— Să ne oprim undeva pe drum. Aș vrea să cumpăr o sticlă de whisky.

— Ți-am spus că avem tot ce ne trebuie în apartament.

— Și nu te deranjează dacă beau? îl întrebă Peter uitându-se lung la el.

— Mai are vreo importanță?

— Deloc... Dacă-mi amintesc bine, trebuie să fie și un dormitor liber pentru mine.

— Este.

— Perfect. S-ar putea să rămânem în picioare toată noaptea, să ascultăm înregistrările, spuse directorul arătându-i casetele. Probabil la început n-o să fim prea atenți la informații, ci numai la gemetele de durere.

Trecuse de ora cinci după-amiază când părăseau proprietatea cunoscută de cei de la Agenție sub denumirea de Incinta Cinci. Zilele erau mai scurte acum la sfârșit de august, iar soarele care se pregătea

să apună prevestea încheierea vechiului anotimp și nașterea unui nou printr-o explozie de lumină și culoare.

— Lumina e întotdeauna mai intensă înaintea morții, spuse Conklin lăsându-se pe spate pe spătarul banchetei alături de Holland și privind distrat pe fereastră.

— Ești de-a dreptul deplasat. Ba chiar aș spune că vorbești ca un boboc care crede că le știe pe toate după primul an de facultate, rosti Peter privindu-l cu un aer îngrijorat. Deși m-aș abține de la cea de-a doua remarcă până nu-mi spui cine a mai zis-o și pe-asta.

— Cred că Isus.

— Scripturile nu s-au editat niciodată. Prea multe găști și prea puțini martori oculari.

Alex râse ușurel și căzu pe gânduri.

— Tu chiar le-ai citit? Vreau să spun, Scripturile.

— Mare parte din carte – adică din cărți.

— Fiiindcă ai fost obligat?

— Nu, Doamne ferește. Părinții mei cred că au fost cele mai agnostice persoane din lume; sau, în sfârșit, atât cât să nu fie etichetați drept atei. Nu le plăcea să vorbească despre religie, dar ne trimiteau, pe mine și pe cele două surori ale mele, în fiecare sâmbătă la altă biserică: o dată una protestantă, apoi una catolică și așa mai departe. Chiar mi-aduc aminte că am fost și la o sinagogă. Nu mergeam cu regularitate la slujbă, însă suficient cât să ne facem o idee. Uite ce-i face curioși pe copii. Curiozitatea înăscută învăluită în misticism...

— Irezistibil, încuviință Conklin. Eu nu mai cred de mult în Dumnezeu, dar acum, după atâta amar de ani, mă-ntreb dacă n-am pierdut totuși ceva foarte valoros.

— Ca de exemplu?

— Liniștea sufletească, Peter. N-am nici un pic de liniște.

— În ce sens?

— Nu știu să-ți explic. Poate din pricină că nu controlez total evenimentele.

— De fapt te neliniștește că nu găsești o scuză, o scuză metafizică. Regret, Alex, aici nu mai sunt de acord cu tine. Fiecare este răspunzător pentru faptele sale și să știi că nici iertarea preotului la spovedanie nu te absolvă de vină.

Conklin se întoarse spre Holland și îl privi cu ochi mari, a mirare.

— Mulțumesc, îi spuse el.

— Pentru ce?

— Fiindcă ai reușit să te exprimi de parcă mi-ai fi citit gândurile, chiar dacă în cuvinte diferite... Acum cinci ani mă întorceam în Hong Kong cu stindardul propriei mele răspunderi fluturând vesel în vânt.

— Nu pricep.

— Las-o baltă. Important e că m-am pus din nou pe direcție... „Păzește-te să nu cazi în capcana supozițiilor ecleziastice a ideilor înșușite de la alții.“

— Pe asta cine naiba a mai spus-o?

— Ori Savonarola, ori Salvador Dali, acum nu-mi amintesc precis.

— Hai, domnule, mai termină cu prostiile, spuse Holland râzând din toată inima.

— Păi de ce? E prima glumă de care râdem împreună. Și ce s-a întâmplat cu surorile tale?

— Asta-i cea mai tare, spuse Peter privindu-l poznaș. Una e maică prin New Delhi, iar cealaltă a ajuns președinta unei firme de relații cu publicul din New York și vorbește idiş mai bine decât toți colegii ei. Acum doi ani mi-a zis că nu i se mai spune shiksa¹. Se dă în vânt după ce face, la fel ca și cealaltă soră, din India.

— Iar tu ai preferat cariera militară.

— Da, Alex. Eu mi-am ales-o. Eram un tânăr furios care își imagina că poate să clinească munții din loc. Sunt dintr-o familie privilegiată – bani, influență, relații, deci un colegiu bun – și asta era o recomandare în favoarea mea, nu ca amărății ăia de copii de pe străzile din Philadelphia și din Harlem. Deci admiterea la Annapolis era garantată. Numai că eu eram hotărât să-mi câștig cinsti o poziție, adică să arăt că sunt demn de familia privilegiată din care provin. Voiam să demonstrez că nu toți cei din clasa mea socială se folosesc de avantajele pe care le dau poziția pentru a fugi de răspundere, că pot în schimb să-mi asum toată răspunderea.

— Și uite așa a renăscut nobilimea, spuse Conklin. *Noblesse oblige* – adică noblețea sufletească te obligă să-ți asumi răspunderi.

— De ce o iei așa? Nu-i nimic de râs în asta, protestă Holland.

— Nici nu râd. E un mare adevăr în ceea ce spun. În greacă, aristocrația vine de la „aristo“, adică „lege“. În Atena antică, asemenca tineri conduceau oștiri, adică erau în frunte, nu undeva în spate, fie și numai pentru a le dovedi soldaților că sunt gata să-și dea viața alături de ei. Cei mai buni alături și în fruntea celor de jos.

Peter Holland își întoarse privirea de la Alex și își sprijini capul de spătarul banchetei plușate, cu ochii pe jumătate închiși, gânditor.

— Poate să fie o explicație. Nu sunt sigur... nu sunt sigur deloc. Le ceream atât... Și pentru ce? Pentru a pune mâna pe niște bucăți de pământ inutile, netrecute pe nici o hartă, din Mekong? De ce? Și acum mă-ntreb, la ce ne-au trebuit toate astea? De ce a trebuit să piară atâția băieți tineri, cu măruntaiele sfărțecate de dușmanul care era la câțiva pași în fața noastră, băștinași care știau jungla ca-n palmă, care nouă ne era complet străină?... Dacă nu se găseau nebuni ca mine să se așeze în fruntea lor și să-i îmbărbăteze spunându-le: „Haideți, băieți, iată-mă-s, sunt alături de voi!“ cum dracu' crezi că

¹ shiksa – termen ușor disprețuitor pentru o femeie care nu este de religie iudaică (n. trad.).

am fi rezistat atâta timp? Probabil că populația s-ar fi răsculat; și cine știe, poate că ar fi fost mai bine așa. Puștii ăia care au luptat prin junglă și prin mlaștini erau negri, metiși, mulatri care abia dacă știau să scrie sau să citească. Cei din clasele privilegiate obțineau amănări și nu erau mobilizați, erau scutiți de a se mânji stând alături de sărăntoci. Ceilalți, nu. Iar dacă prezența mea, un împruțit de bogătan, alături de ei, a reprezentat ceva și n-a fost în zadar, atunci să știi că sunt mândru de a fi făcut cea mai bună ispravă din viața mea.

Holland se opri brusc și închise ochii.

— Îmi pare rău, Peter. Să știi că n-am vrut să-ți stârnesc amintiri dureroase. De fapt, am pornit de la vina mea, nu de la a ta. Ciudat cum te roade ca un vierme și parcă se amplifică, tot mai puternică în timp, nu? Cum i-ai spus tu? Vârtejul vinovăției? Oare nu-i cu puțință să scapi niciodată de ea?

— Să lăsăm, spuse Holland pe un ton ferm și, îndreptându-și umerii se aplecă spre telefonul aflat în limuzină, apăsă pe două taste și rosti apăsător: Te rog să ne lași la Vienna. După aceea, du-te la un restaurant chinezesc și adu-ne ce au mai bun... Să fiu sincer, mie îmi plac costița și puiul cu lămâie.

Holland nu se înșelase. Prima oară când ascultară înregistrarea confesiunii lui Panov făcută sub efectul drogurilor, cei doi au avut sentimentul că sunt martorii unui coșmar la auzul vocii cutremurătoare a prietenului lor, sleit de tortura la care se supunea, incapabili să priceapă o vorbă. A doua oară însă, poate tocmai din pricina suferinței pustiitoare căreia îi fuseseră martori, se concentrară cu maximă atenție. Nu mai era vreme de pierdut; sentimentele personale trebuiau să treacă în planul doi fiindcă importantă era acum informația. Cei doi bărbați, așezați cu câte o agendă deschisă înaintea, începură să noteze frenetic, oprind din loc în loc și reluând porțiuni ale înregistrării atunci când doreau să înțeleagă mai bine un pasaj. A treia oară, insistară asupra aspectelor mai importante; pentru ca a patra oară, Alex și Peter Holland să aibă dinainte, fiecare, câte patruzeci de pagini așternute cu însemnări. Următoarea oră o petrecură răsfoind tăcuți notițele și analizând datele extrase.

— Ești gata? întrebă directorul CIA de pe canapea cu creionul pregătit să facă adnotări.

— Sigur, spuse Conklin de la birou, așezat în fața echipamentelor electronice, cu casetofonul pregătit pentru înregistrare.

— Ai ceva observații de făcut?

— Da, îi răspunse Conklin. Nouăzeci și nouă virgulă patruzeci și patru la sută din ce-am auzit nu ne spune decât că Walsh ăsta e un scormonitor de suflete al naibii de priceput. Sare ca o gazelă de la o sugestie la alta și prinde firele din zbor mai bine decât mine, deși nici eu nu sunt vreun amator în materie de anchete.

— De acord cu tine, spuse Holland. Nici eu nu sunt de lepădat, mai ales dacă-mi pui un mai în mână. Da, Walsh e bun.

— Foarte bun, însă nu asta ne preocupă pe noi acum. Important este ce-a reușit să scoată de la Panov.... Cu o subliniere. Nu este atât vorba de ceea ce a dezvăluit Panov, fiindcă presupun că dezvăluirile lui nu fac decât să repete lucruri aflate de la mine. În schimb, aş zice că foarte important este ceea ce a auzit de la alții și apoi a repetat.

Conklin alese cu grijă câteva foi și le așeză deoparte.

— Să-ți dau un exemplu. „Familia are să fie mulțumită... Șeful suprem ne va da binecuvântarea.” Aici sunt sigur că a repetat vorbele altcuiva. În primul rând fiindcă Mo nu este familiarizat cu jargonul răufăcătorilor și deci nu poate face asocieri; cu alte cuvinte asocierea era implicită, iar el nu a făcut decât să o preia ca atare. Să luăm cuvântul „suprem” și să îi adăugăm o vocală. Obținem „supremo”, așadar „capo supremo”, deci nici vorbă de o autoritate spirituală superioară. Cuvântul „familie” nu face decât să vină în sprijinul acestei ipoteze, iar „binecuvântarea” poate fi înlocuit în acest caz cu plată.

— Mafia, spuse Peter, cu o privire arzătoare dar limpede în ciuda numeroaselor păhărele pe care le dăduse pe gât pentru a se liniști. Nu mi-a trecut chiar explicația asta prin minte, însă pasajul mi s-a părut ciudat și l-am marcat la rândul meu... Uite, am găsit și eu ceva cam în același scris, adică am subliniat câteva propoziții care sună ciudat în gura lui Panov.

Holland răsfoi repede în agendă și se opri la o anumită pagină.

— Spre exemplu: „New York-ul vrea tot”. Răsfoi din nou agenda și se opri. Uite, și-aici: „Wall Street asta e tare”. Holland dădu iute câteva pagini și spuse: De asta ce zici? „trufandale coapte”... restul nu are importanță.

— Asta mi-a scăpat. Adică am auzit-o, dar nu mi-a spus nimic.

— Și de ce să-ți fi spus, domnule Aleksei Konsolikov? zise Holland zâmbind. Sub înfățișarea și educația ta anglo-saxonă, bate totuși o inimă de rus. Deci nu ai cum să fii sensibil la problemele pe care le avem unii dintre noi.

— Ha?

— Eu sunt un WASP, deci știu că „trufandale coapte” este încă o descriere peiorativă pe care ne-o aplică minoritățile asuprite și călceate în picioare. Ia mai gândește-te. Armbruster, Swayne, Atkinson, Burton, Teagarten nu sunt altceva decât „trufandale”. Ca și Wall Street, adică anumite firme care s-au desprins din bastionul financiar al WASP.

— Meduza, rosti Conklin clătinând din cap. Meduza și Mafia. Sfinte Isuse!

— Avem un număr de telefon! spuse Peter aplecându-se mult în față. Care a apărut și în carnetelul adus de Bourne de la reședința lui Swayne.

— Ții minte că am sunat acolo, da? E un robot și nimic mai mult.

— Dar mai mult nici nu ne trebuie. Pornind de la număr, putem

găsi adresa.

— În ce scop? Cel care preia mesajele nu se prezintă la fața locului, ci le ascultă de la un alt post. Iar dacă are minte, se duce la un telefon public. Deci, nu numai că nu vom da de cel care ne interesează, dar mai riscăm să și ștergă mesajele. Nici vorbă să intrăm pe fir.

— Nu ești prea tare la electronică, măestre.

— Hai să-ți spun ceva, îi răspunse Conklin. Mi-am cumpărat și eu una din jucăriile alea video în ideea să mă uit la filme vechi, dar până în ziua de azi n-am reușit să pun în funcțiune ceasul. Am sunat la magazin și mi s-a spus să citesc instrucțiunile de pe panoul interior. Știi ceva, nici până azi n-am găsit panoul interior.

— Atunci dă-mi voie să-ți explic câte lucruri minunate se pot face cu un robot telefonic... Îl putem da peste cap din exterior.

— Măi fraților, Sandy, ce-o să se aleagă de surioara Annie? Și ce crezi c-ai să rezolvi cu asta? Mare brânză. Probabil că ai să întrerupi sursa.

— Uțiți un aspect. Știm adresa la care e instalat robotul.

— Și?

— Cineva tot trebuie să vină și să-l repare.

— A!

— Îl săltăm și-l luăm la întrebări. Și uite așa vom ajunge să știm cine l-a trimis.

— Știi ceva, Peter? Ai ceva mușchi. Pentru un novice, nu te descurci prea rău, iar cu timpul s-ar putea să-ți câștigi pe merit numirea venită de sus.

— Ți-aș face cinste, dar știu că nu bei.

Bryce Ogilvie, de la firma Ogilvie, Spofford, Crawford & Cohen, îi dicta secretarei un răspuns complicat și elaborat pentru departamentul antitrust din cadrul Departamentului de Justiție, când telefonul instalat pe linia particulară începu să zbârnâie (iar legătura nu trecea prin secretariat, era conectată direct pe biroul lui). Ridică receptorul, apăsă pe butonul verde.

— Așteaptă, spuse el pe un ton ferm uitându-se la secretară. Fii bună și scuză-mă o clipă.

— Sigur, domnule.

Secretara se ridică de pe scaun, traversă biroul impresionant de spațios și dispăru pe ușă.

— Da, ce este? întrebă Ogilvie revenind la telefon.

— Robotul e defect, rosti o voce pe linia sacrosanctă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu. Sun și aud semnal de linie ocupată.

— E cel mai bun echipament care se găsește pe piață. Poate că a sunat cineva în clipa în care încercai și tu.

— Încerc de două ore. E defect. Până și cele mai bune mașini se strică uneori.

— Bine. Trimite pe cineva să-l verifice. Folosește un negru.

— Normal. Acolo nu urcă albi.

CAPITOLUL XXV

Era trecut de miezul nopții când Bourne coborî la stația de metrou Argenteuil. În cursul zilei își împărțise timpul între rezolvarea diverselor probleme, pregătirile pentru întâlnirea din acea noapte, și găsierea Mariei. Colindase Parisul dintr-un capăt în celălalt și o căutase metodic dintr-un arondisment într-altul prin cafenelele, magazinele și hotelurile mai mici sau mai mari pe unde își amintea că trecuseră în urmă cu treisprezece ani, hăituiți de un coșmar imposibil, fugind de el și încercând să se ascundă. De câteva ori îi tresăltase inima zărind în treacăt pe stradă sau în semiobscuritatea discretă a vreunei cafenele un profil delicat, o cascadă de păr roșcat sau o siluetă zveltă de femeie care aducea cu Marie. Dar pe Marie nu o găsi nicăieri. Totuși, căutările nu au fost zadarnice: reacția lui vehementă îl convinsese că trecea printr-o stare cumplită de tensiune și își impuse deci să se controleze. Pentru el, căutarea disperată și zbuciumul interior fuseseră cele mai grele încercări din acea zi; iar în restul zilei s-a izbit de tot felul de obstacole neașteptate care puțin a lipsit să nu-i dea planurile peste cap.

Alex! Pe unde naiba s-o fi învărtind Conklin asta? Nu reușea deloc să dea de el în Virginia! Contase pe diferența de fus orar. Și calculase că Alex avea timp să se ocupe de transferul banilor. Pe Coasta de Est a Statelor Unite ziua de lucru începea la patru, ora Parisului, iar la Paris, ziua de lucru înceta la cinci, sau poate chiar înainte de cinci, tot ora Parisului. Ceea ce însemna că Alex avea la dispoziție o oră pentru a transfera peste un milion de dolari pe numele unui domn Simon la una din băncile pariziene pe care o alegea acesta; ceea ce însemna că înainte de operațiune, domnul Simon trebuia să se prezinte la acea bancă... pe care, din păcate, încă nu o alesese. Și din nou Bernardine îi sărise în ajutor. De fapt, prietenul lui din Paris făcuse imposibilul!

— Pe Rue de Grenelle e o bancă pe care o folosește și *Deuxième*. Lucrează rapid și sunt în stare să-ți dea banii în câteva ore de la transferarea lor, ba chiar mai închid ochii dacă lipsește vreo semnătură autenticată. Însă nu-ți dau nimic dacă n-au ajuns banii în cont pentru că nu au încredere în nimeni, mai ales în persoanele care au o legătură cât de mică cu minunatul nostru guvern socialist.

— Deci chiar dacă au primit telex cu extrasele, dar banii nu le-au intrat în bancă, nu primești nimic.

— Nici un *son*. Să le ceară și președintele în persoană, că tot nu primește nimic, poate doar o recomandare de a se adresa Moscovei fiindcă acolo îi e locul.

— N-am reușit să dau de Alex, așa că am sărit peste banca din Boston și l-am sunat direct pe omul meu din Insulele Cayman

unde a depus Marie toți banii. Și el și banca țin de guvernul canadian, așa încât s-a arătat cooperant și așteaptă să-i transmit instrucțiuni.

— Bine, dau niște telefoane. Te găsesc tot la Pont-Royal?

— Nu. Te sun eu.

— Unde ești?

— Cel mai potrivit ar fi să spun că mă simt ca un fluturaș amețit și speriat care zboară dintr-un cartier în altul în căutarea unor locuri de care-și amintește vag.

— O cauți?

— Da. Nu știu de ce, dar am impresia că de fapt nu era o întrebare.

— Sper să nu te superi dar, din unele puncte de vedere, mai că-mi doresc să nu o găsești.

— *Merci*. Te sun peste douăzeci de minute.

Și se îndepărtase spre alt loc de care-și amintise, Trocadero și Palais de Chaillot. Aici fusese împușcat, pe una din terase; își aminti cu claritate focurile de armă în noapte, siluetele de bărbați fugind în jos pe treptele de piatră, umbre care se furișau în spatele statuilor masive din bronz, apoi printre artezienele care trimiteau șuvoaie spre cer, pentru a dispărea apoi în parc, în noapte... definitiv, fără ca el să le fi zărit chipul. Ce se-ntâmplase? De ce îi venise în minte tocmai Trocadero?... Sigur, Marie trebuie să fi fost acolo... pe undeva pe acolo! Unde?... O terasă! Stătuse pe o terasă. Ascunsă după o statuie... Care statuie?... A lui Descartes, Racine, Talleyrand? Prima care îi venise în minte fusese cea a lui Descartes. Deci pe aceasta trebuia să o găsească.

O găsi, dar nu și pe Marie. Se uită la ceas: trecuseră aproape patruzeci și cinci de minute de când vorbise cu Bernardine. Și o rupse la fugă pe scări în jos, asemeni bărbaților de care își amintise, el însă în căutarea unui telefon.

— Du-te la Banque Normandie și întreabă de *Monsieur* Tabouri. I s-a spus că un anume *Monsieur* Simon dorește să transfere peste șapte milioane de franci din Insulele Cayman și că transferul va fi făcut telefonic și autorizat de bancherul său. Este încântat că îi faci onoarea de a-i folosi telefonul, dar să nu te mire dacă te pune la plată pentru convorbire.

— Mulțumesc, François:

— Acum unde ești?

— La Trocadero. Am o senzație aproape telepatică, stranie, ca niște vibrații, dar ea nu-i acolo. De vină trebuie să fiu eu. Probabil că nu-mi amintesc ceva. Ce Dumnezeu, e-o aiureală. Poate că aici am fost rănit, iar eu nu sunt în stare să-mi amintesc.

— Du-te la bancă.

Se conformase recomandării prietenului său și, treizeci și cinci de minute după discuția cu bancherul din Insulele Cayman, *Monsieur* Tabouri, un bărbat cu chipul măsliniu și ochi vii, sfredelitori și veșnic zămbitori, îi confirmă că banii îl așteptau. Bourne ceru

750.000 de franci în bancnote mari, iar după ce intră în posesia lor, serviabilul bancher îl trase, cu un zâmbet larg pe buze, deoparte lângă o fereastră și cât mai departe de birou – gest complet inutil, în încăpere nefiind decât ei doi.

— Cunoscu cu câteva ocazii excelente de investiții în Beirut. Pe cuvânt, am informații certe. Sunt expert în problemele Orientului Apropiat și știu că aceste ciocniri nu vor ține la nesfârșit. *Mon Dieu*, n-o să rămână piatră pe piatră și or să moară toți, pe capete! Iar orașul va renaște din propria-i cenușă și va redeveni Parisul mediteranean. Nici nu se poate altfel de vreme ce acum proprietățile sunt cumpărate la o parte infimă din valoarea lor reală. Sau hotelurile, pe un preț ridicol de mic!

— Interesant. Să ținem legătura.

Ieșise în grabă de la Banque Normandie de parcă ar fi fugit de ciumă și se întorsese din nou la Pont-Royal cu gândul să dea de Alex Conklin în Statele Unite. Asta se întâmplase pe la unu după-amiază, ora din Vienna, Virginia, când îi răspunsese aceeași înregistrare a vocii lui Alex rugându-i pe cei care-l căutau să lase un mesaj pe robot. Însă, dintr-o sumedenie de motive, Jason preferase să nu-i transmită nimic.

Iar acum ajunsese în Argenteuil și urca treptele metroului spre strada de unde avea să o apuce fără grabă, prudent, în direcția aleilor murdare și întunecate care duceau până la Coeur du Soldat. Primise instrucțiuni precise în acest sens. Și cum nu trebuia să semene în nici un chip cu bărbatul din seara precedentă, renunțase la zdrențele soldățești de combatant renegat și rănit în luptă, așadar la rolul pe care îl jucase pentru a nu fi recunoscut. De astă dată se prezenta la întâlnire sub înfățișarea unui muncitor și trebuia să se oprească în fața porților rafinăriei închise, să se sprijine de zid și să aștepte răbdător, aprinzând țigară de la țigară. Lucrurile trebuiau să se petreacă întocmai, și anume între 12:30 și 1:00 noaptea, nici mai devreme, nici mai târziu.

Iar când le ceruse emisarilor lui Santos – după ce avusese grijă să le strecoare câteva sute de franci – să îi explice la ce bun toate aceste precauții inutile în miez de noapte, cel mai îndrăzneț dintre ei îi răspunsese:

— Santos nu părăsește niciodată Le Coeur du Soldat.

— Ieri seară a ieșit totuși din bistro.

— Doar câteva minute, sărise din nou volubilul emisar.

— Am înțeles, venise răspunsul lui Bourne.

Nu înțeleșese, însă putea face câteva speculații pe această temă. Poate că Santos era, într-un fel, prizonierul Șacalului, deci obligat să stea în spelunca aceea nenorocită zi și noapte. O ipoteză extrem de interesantă, date fiind forța și dimensiunile impresionante ale barmanului, dublate de un intelect ieșit din comun.

Era 12:37 când Jason, în blue-jeans, tricou și cu șapcă pe cap, ajunsese la porțile fabricii. Scoase din buzunar un pachet de

Gauloise, se sprijini cu spatele de zid și își aprinse o țigară având grijă să țină chibritul aprins mai mult decât era nevoie. Gândurile îi fugiră la enigmaticul Santos, misteriosul om de încredere și probabil cea mai importantă roțiță din uriașul angrenaj secret al lui Carlos, satelitul fidel înscris pe orbita Șacalului, un bărbat care se exprima într-o franceză aleasă, posibil însușită la Sorbona, deși același Santos era latino-american, dacă instinctul nu-l înșela, venezuelean. Fascinant. Iar Santos îi transmisese că dorește să-l vadă animat de gânduri bune. Bravo, amigo, își spuse Jason în sine sa. Santos dăduse de un ambasador înspăimântat de la Londra și îi pusese o întrebare atât de gravă încât alesul propriului partid „politic” din care făcea parte, Meduza, se declarase brusc neutru devenind nepartinic. Atkinson nu putea lua decât o singură atitudine: aceea de a declara răspicat, dacă nu chiar înfricoșat de-a binelea, că, indiferent care ar fi fost instrucțiunile date de Șerpoaică, ele trebuiau îndeplinite fără crâcnire. Cu puterea pe care o deținea, Șerpoaica era singura capabilă să îi ofere protecție, deci el nu avea de ales și trebuia să se ascundă în umbra ei.

Și numai astfel îl putea convinge pe Santos să se plieze după voința lui, adică să ia o hotărâre care izvora din intelectul său și nu din fidelitate sau obligație. Câinele de pază voia să rupă lanțul, iar cele trei milioane care îl așteptau împreună cu perspectiva tentantă de a alege din mulțimea de locuri încântătoare de pe glob îi dictau creierului său să asculte de glasul străinului, să nu dea cu piciorul acestei oferte. În viață îi se oferă rar asemenea ocazii și nu e bine să le nesocotești. Și iată că acum lui Santos, vasalul Șacalului, i se ivise o asemenea ocazie și poate că loialitatea lui față de stăpân își trăise veacul și ajunsese la limită. Tocmai pe această ipoteză își construise Bourne, cu calm, dar și cu fermitate, pledoaria, strecurând sugestii bine ținute: „Ai putea călători, dispărea... ai putea scăpa de griji și de salahoria asta infectă”. Cuvintele-cheie menite să-l atragă pe Santos erau „să scapi de griji” și „să dispari”, iar în privirea, pentru o clipă însuflețită, a lui Santos citise răspunsul. Era gata să muște din momeala celor trei milioane de franci, iar Bourne era încântat să îl ajute să rupă lanțul; și să-l ajute să dispară cu bani cu tot.

Jason se uită la ceas și constată că aștepta de cincisprezece minute. Fără îndoială, acoliții lui Santos verificau străzile din jur, trimiși în inspecția finală înainte ca marele prelat al câinilor de pază să-și facă apariția. Bourne își aminti în fulgerarea unei clipe de Marie, de senzația pe care o avusese la Trocadero și de spusele bătrânului Fontaine când cei doi se ascundeau în camera de la Tranquility Inn și țineau sub observație stațiunea, în așteptarea Șacalului. *Nu poate fi departe. Simt. Ca tunetul care urmează fulgerului.* Într-un fel diferit, chiar foarte diferit, Jason avusese sentimente asemănătoare la Trocadero. Destul! Santos! Șacalul!

Ceasul de la mână arăta că se făcuse unu noaptea, iar în acel

moment cei doi emisari care veniseră să-l ia la Pont-Royal apărură pe alee, traversară strada și se opriră în dreptul fabricii închise.

— Santos vrea să vă vedeți acum, spuse cel vorbăreț.

— Nu-l văd nicăieri.

— Trebuie să vii cu noi. Nu părăsește niciodată Le Coeur du

Soldat.

— Nu știu de ce, da nu-mi convine aranjamentul.

— Nu ai motive. Vine la întâlnire cu gânduri bune.

— Și cuțitul lui?

— Nu are cuțit și nici vreo altă armă. Nu e înarmat niciodată.

— Drăguț. Să mergem.

— Pentru că nu are nevoie de arme, completă emisarul.

Deci fu însoțit pe alee, încadrat de cei doi, spre clădirea bistrului, apoi pe lângă intrarea luminată de neon și printr-o spărtură în zid care nu se zărea din stradă. Cei trei intrară în șir indian, Jason la mijloc, între cei doi bărbați, spre partea din spate a cafenelei unde Bourne se pomeni dinaintea unei priveliști neașteptate, ultimul lucru pe care ți l-ai fi închipuit că poate exista în acest cartier nevoiaș... Era... ei bine, era o grădină englezească. Un petic de pământ cu o lungime de vreo zece metri și o lățime de șase-șapte metri, bine parcelat, pe care erau dispuse spaliere cu vrejuri de viță și plante agățătoare, un adevărat zid de vegetație și culoare mângâiat de razele lunii.

— Ce priveliște încântătoare, comentă Jason. Se simte dragostea și mâna omului aici.

— A, păi asta e pasiunea lui Santos! Nimeni nu-l înțelege, da' nimeni nu îndrăznește să se atingă măcar de o petală.

Fascinant.

Bourne a fost condus spre un lift al cărui cadru de oțel era fixat direct pe zidul exterior al clădirii. Altă intrare în clădire nu se zărea. Liftul era atât de mic și neîncăpător încât cei trei fură nevoiți să se înghesuie unul într-altul, iar după ce grilajul metalic se închise, celălalt emisar, cel mai taciturn dintre cei doi, apăsă pe un buton și vorbi pentru prima oară:

— Am sosit, Santos, Camelia. Poți să ne ridici.

— Camelia? Întrebă Jason.

— Așa știe că totul e-n regulă. Altfel, prietenul meu trebuia să spună „crin” sau „trandafir”.

— Și ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Mai bine nu ne gândim. Eu, unul, prefer să nu mă gândesc la asta.

— Normal. Sigur.

Liftul exterior se opri cu o smucitură, iar taciturnul emisar deschise o ușă de oțel masivă încât trebui să facă uz de toată forța sa. Bourne a fost condus pentru a doua oară în încăperca mobilată cu gust, cu piese scumpe, și ticsită de cărți, cu aceeași lampă așezată pe podea luminându-l pe Santos care, ca și la prima vizită, era cufundat

în fotoliul său masiv.

— Puteți pleca, dragii mei, rosti bărbatul voluminos adresându-se oamenilor lui. Bani îi găsiți la chelner. Și, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-i să le dea lui René și americanului care răspunde la numele de Ralph câte cincizeci de franci de căciulă și să-i arunce în stradă. Au început să facă scandal... Să le spună că banii sunt din partea prietenului pe care și l-au făcut ieri noapte și care a uitat complet de existența lor.

— La naiba! exclamă Jason.

— Ai uitat, nu-i așa? îl întreabă Santos zâmbind.

— Am avut alte lucruri pe cap.

— Da, domnule! Da, Santos!

Iar cei doi emisari, în loc de a ieși prin spate, cu liftul cu care urcaseră, se îndreptară spre peretele din stânga, deschiseră o ușă mascată și dispărură pe ea, spre marea uimire a lui Bourne care îi urmări tăcut.

— E o scăriță care duce jos la bucătărie, spuse Santos răspunzând întrebării nerostite a lui Jason. Ușa nu se poate deschide decât din cameră, iar de pe scară, numai eu știu cum s-o descui... la loc, domnule Simon. Astă-seară ești oaspetele meu. Ce-ți mai face capul?

— Durerea s-a stins, mulțumesc de întrebare, spuse Bourne așezându-se pe canapeaua lată și pierzându-se printre perne într-o postură de inferioritate, intenția vădită fiind aceea ca musafirul să nu își domine gazda. Am înțeles că m-ai primit cu gânduri bune și cu căldură în inimă.

— Dar și cu dorința tănuită într-un cotlon al inimii mele hrăpărețe de a dobândi cele trei milioane de franci.

— Să înțeleg că te-a satisfăcut telefonul pe care l-ai dat la Londra?

— Socotesc că reacția bărbatului cu care am vorbit a fost spontană. După felul în care mi s-a adresat, nu cred să-și fi pregătit vorbele dinainte. M-am convins că această Șerpoaică există cu adevărat și că însuși numele ei inspiră teamă și venerație în cercurile cele mai înalte, ceea ce, după părerea mea, vrea să însemne că această doamnă are o mare putere.

— Asta am și încercat să-ți spun.

— Abia acum te cred. Aș dori să recapitulez cererea... dorința ta, exact așa cum ai formulat-o...

— Și limitările mele, îl corectă Jason.

— Foarte bine, limitările tale, încuviință Santos. Numai tu, nimeni altcineva, trebuie să ajungi până la Micrlă. Corect?

— Absolut.

— Din nou am să te întreb: de ce?

— Să fiu cinstit, cred că știi deja prea multe, mai mult decât s-ar cuveni sau decât mi-au permis clienții mei să spun; însă, pe de altă parte, nici unul dintre ei nu a fost la un pas de moarte la etajul

întâi al unei cafenele din Argenteuil, nu? Înțelegi, nimeni nu trebuie să știe de ce am venit, nici chiar tu, pentru că, din acest punct de vedere, ești expus.

— Cum? întrebă Santos dând un pumn în brațul fotoliului.

— Bătrânul din Paris cu cazier la poliție, cel care a încercat să-l avertizeze pe un deputat al Adunării că urmează să fie asasinat. Și el a pomenit de Mierlă; tot el a vorbit și de Le Coeur du Soldat. Din fericire, omul nostru l-a auzit și le-a trimis vorbă clienților mei, însă nu-i suficient. Câți alți bătrâni senili din Paris s-ar putea scapa despre existența acestei cafenele? Poate chiar tu?... Nu, nu trebuie să existe nici o legătură între tine și clienții mei.

— Nici măcar prin tine?

— Eu dispar, tu însă, nu. Să-ți spun sincer, eu te-aș sfătui să disperi la rândul tău... Uite, ți-am adus ceva. Și scoase din buzunar un teanc voluminos de bancnote legate cu o bandă de elastic și îl aruncă spre Santos care îl prinse din zbor. Ai aici un avans de două sute de mii, am fost autorizat să ți-i predau, să zicem, pentru strădania ta. Îmi dai informația de care am nevoie, eu o transmit mai departe la Londra și chiar dacă Mierla acceptă sau nu oferta clienților mei, tu tot ai să-ți primești diferența până la trei milioane.

— Numai că tu ai putea dispărea între timp, nu?

— De ce nu pui să fii urmărit ca și până acum? Trimite-ți oamenii după mine până la Londra și înapoi. Mă poți verifica pe lista companiei de zbor cu care voi pleca și după numărul de zbor. Mai cinstit de atât nu cred că se poate.

— Fiindcă tot ai pomenit de cinste, domnule Simon, spuse Santos extrăgându-și trupul mătăhălos din fotoliu și îndreptându-se spre o măsuță de joc lipită de peretele din cărămidă aparentă al camerei. Fii bun, te rog, și vino până aici.

Jason se ridică la rândul său de pe canapea, se duse la măsuță și se opri lângă ea, uimit.

— Nu lași să-ți scape nimic, după câte văd.

— Mă străduiesc... A, să nu uit. Nu trebuie să-i învinovățești pe receptioneri; ei te simpatizează. Eu lucrez cu oamenii de jos, preferabil cu cameristele și chelnerii, fiindcă nu sunt atât de răsfățați de soartă. Și apoi, cine să le simtă lipsa dacă nu apar o zi?

Pe măsuță erau așezate cele trei pașapoarte pe care Bourne le obținuse prin bunăvoința lui Cactus încă de la Washington, alături de armă și de cuțitul care îi fuseseră confiscate cu o seară înainte.

— M-ai convins, dar asta nu rezolvă lucrurile, nu crezi?

— Vom vedea, îi răspunse Santos. Accept banii pe care i-ai adus – pentru strădania mea – însă îți propun ca în loc de a pleca tu la Londra, să-i cer Londrei să vină la tine. Măine dimineață. După ce ajunge omul la Pont-Royal ai să mă suni la numărul pe care ți-l voi da – desigur, numărul meu personal de telefon – și o să ne jucăm de-a sovieticii. Facem schimb, așa cum își trec ei prizonierii pe poduri. Îmi dai banii, îți dau informația.

— Ești nebun, Santos. Clienții mei nu procedează așa. Te anunț că tocmai ai pierdut trei milioane.

— Ce-ar fi să încerci? S-ar putea folosi de serviciile unei persoane curate, nu? Un turist sau o turistă nevinovată care are pe fundul dublu al valizei Louis Vuitton un teanc de bani. Nu s-au inventat încă alarmele care să se declanșeze la hârtie. Încearcă! Fiindcă este singura modalitate de a obține ceea ce te interesează, *monsieur*.

— Să văd ce pot face, spuse Bourne.

— Uite numărul meu de telefon, spuse Santos culegând de pe măsută o carte de vizită așezată la îndemână, cu câteva numere mângălite pe ea. Sună-mă când sosește persoana de la Londra. Iar, între timp, aș vrea să te asigur că nu vei fi scăpat din ochi, nici o clipă.

— Știam eu că mă pot bizui pe tine.

— Te conduc la lift.

Marie, așezată pe patul din camera cufundată în întuneric, sorbea fără grabă din ceașca cu ceai aburind, ascultând zgomotul orașului, care urca din stradă până la ea. Nu numai că nu i se lipea somnul de gene, dar era imposibil și de neconceput să doarmă tocmai acum când fiecare oră era atât de prețioasă. De la Marsilia luase primul avion spre Paris și venise la Meurice de pe Rue de Rivoli, același hotel unde așteptase în urmă cu treisprezece ani ca bărbatul pe care-l iubea să se întoarcă la ea sau să plece într-o expediție care-l putea costa viața, iar, între timp, așteptându-l, simțise că o parte a ființei ei murise pentru totdeauna. Atunci comandase să i se aducă în cameră o cană mare cu ceai, iar acum îi ceruse același lucru chelnerului de noapte, sperând nebunește ca repetarea acestui ritual să-l aducă pe soțul ei din nou la ea, așa cum se întâmplase cu atât de mult timp în urmă.

Of, Doamne, și îl văzuse! Nu fusese o iluzie optică, o plăsmuire — el fusese, David! Plecase de la hotel spre prânz și începuse să colinde, ținându-se de planul pe care și-l făcuse în avion, mergând dintr-un loc într-altul fără o schemă precisă în minte, lăsându-se mânată de instinct și conducându-se după succesiunea în care îi veneau în gând locurile respective. Era o lecție pe care o învățase temeinic de la Jason Bourne în urmă cu treisprezece ani: *Când fugi sau urmărești pe altcineva, analizează cu atenție toate opțiunile, dar să nu o nesocotești pe prima care ți-a venit în minte. De obicei, este cea mai sigură și cea mai bună. Ai să constăți că, în majoritatea cazurilor, tot la ea ai să revii.*

Așa încât ea respectase ordinea mentală și mersese de la debarcaderul pentru Bateau Mouche, din capătul bulevardului George V, pe malul Senei spre Madeline... și până la Trocadero. Se plimbase, mai mult hoinărind fără o țintă anume, pe terasele de la Trocadero, ca în transă, căutând o statuie al cărei nume nu și-l amintea, îmbrăncită de turiștii care se scurgeau în valuri nesfârșite, conduși de ghizi

gălăgioși și plini de importanță. Statuile impozante începuseră la un moment dat să semene toate între ele, iar ea simțise că amețește, orbită de soarele strălucitor al acelu sfârșit de august. Amintindu-și încă una dintre învățăturile lui Jason Bourne: *Odihna e o armă*, se pregătea să se așeze pe o banchetă de marmură când, deodată, zărise pe o terasă de deasupra ei un bărbat cu șapcă și un tricou. O rupsesse atunci la fugă spre treptele ce urcau spre Bulevardul George V fiindcă recunoscuse mersul și ținuta aceea; le cunoștea mai bine decât oricine altcineva! De câte ori nu îl urmărise – de cele mai multe ori pe după jaluziele lăsate, fără a fi văzută – mergând nervos pe aleile universității, bătându-le în lung și în lat, pentru a scăpa de accesele cumplite de furie care puneau stăpânire pe el. David era! Deci își jăsnise dintr-un salt de pe bancă și alergase după el.

— David! David, eu sunt!... Jason!

Se ciocnise de un ghid care conducea prin parc un grup de turiști japonezi. Acesta o privise consternat, iar ea se înfuriase și încercase să treacă înbrâncindu-i pe orientalii mirați, majoritatea mult mai scunzi decât ea. Însă talia ei înaltă nu o ajutase de astă dată, iar soțul ei se făcuse nevăzut între timp. Încotro o luase? Spre parc? Ieșise pe stradă și se pierduse în mulțimea care înțesa Pont d'Iena? Dispăruse printre mașini? Doamne, unde era?

— Jason!! Strigase ea cât de tare putuse. Jason, întoarce-te!

Oamenii întorseseră capul după ea, unii privind-o cu înțelegere — doi îndrăgostiți care s-au certat — majoritatea însă dezaprobat. Alergase ca o nebună pe treptele acelea care păreau că nu se mai sfârșesc, ajunsese în stradă și petrecuse... nu-și mai aducea aminte cât timp petrecuse căutându-l prin mulțime. Abia într-un târziu urcase epuizată într-un taxi și se întorsese la Meurice. Urcase în cameră amețită de disperare și se prăbușise pe pat reținându-și cu un efort de voință lacrimile care i se adunaseră sub ploape. Nu avea timp de bocete. Trebuia să se odihnească și să mănânce ceva, să-și refacă forțele, după cum o învățase tot Jason Bourne. După care trebuia să se întoarcă în oraș și să continue căutările. Și pe când stătea întinsă pe pat, cu ochii ațintiți în tavan, simți deodată cum îi crește inima de un sentiment de beatitudine, de fericire. Așa cum ea îl căuta pe David, tot așa el o căuta pe ea. Soțul ei nu fugise de ea, mici măcar Jason Bourne nu fugise. Nici unul nici celălalt nu o văzuseră. Probabil din altă pricină plecase în grabă de la Trocadero, însă nu avea ce să caute acolo decât dintr-un singur motiv. Și el încerca să își amintească ce se întâmplase cu treisprezece ani în urmă la Paris. Și el înțelesese că numai făcând apel la bruma de amintiri pe care le mai avea putea să o găsească pe ea.

Se odihnise, comandase ceva de mâncare în cameră și, două ore mai târziu, ieșise din nou pe stradă.

Iar acum, sorbind din ceai, simți că nu poate răbda până în zori. Singurul sens al zilei care îi stătea înaintea era acela de a-l căuta pe David.

— Bernardine!

— *Mon Dieu*, e patru dimineața. Probabil ai ceva foarte important să-i spui bătrânului tău prieten de șaptezeci de ani.

— Am o problemă.

— Cred că tu ai o groază de probleme, însă presupun că-i o remarcă inutilă. Ce e?

— Sunt mai aproape decât speram, dar îmi trebuie o extremă.

— Te-aș ruga să vorbești englezește să pricep și eu, iar dacă nu poți, încearcă să te exprimi clar în franceză. Probabil că e vreun americanism „extrema” asta a ta. Dar n-ar fi singura expresie obscură. Pun pariu că e cineva la Langley care n-are altă treabă de făcut decât să stea cât e ziua de lungă cu fundul pe scaun și să inventeze termeni aiuriți.

— Scutește-mă, n-am acum timp pentru vorbele tale de duh.

— Stai așa, amice. Nu-ncerc să fac pe deșteptul, îmi dau răgazul să mă trezesc... Așa, acum mi-am dat picioarele jos din pat și stau cu o țigară în gură. Deci, spune ce-ți trebuie.

— Omul care mă va conduce la Șacal vrea ca azi dimineață să vină de la Londra englezul cu cele două milioane opt sute de mii de franci...

— Presupun, o sumă mult mai mare decât cea pe care o deții tu în acest moment, îl întrerupse Bernardine. Banque Normandie a fost cooperantă, sper.

— Foarte. Banii sunt acolo, iar Tabouri ăsta al tău e un băiat de zahăr. A încercat să mă convingă să investesc la Beirut.

— Tabouri e mare hoțoman. Însă ideea cu Beirutul mi se pare foarte interesantă.

— Te rog.

— Scuze. Continuă.

— Sunt supravegheat, așa încât nu mă pot prezenta la bancă și nu cunosc nici un englez care să-mi aducă banii la Pont-Royal.

— Și asta ar fi problema?

— Da.

— Ești dispus să te desparți, să zicem de cincizeci de mii de franci?

— Pentru ce?

— Tabouri.

— Cred că da.

— Ai semnat hârtiile, da?

— Sigur.

— Mai semnează o hârtie scrisă de mâna ta prin care promiți să dai banii... Așteaptă o clipă, mă duc în birou.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, Bernardine probabil se duse în altă încăpere. Peste câteva clipe, vocea lui se auzi din nou în receptor:

— Alo?

— Încă n-am șters-o.

— Foarte amuzant, îngână fostul colaborator al lui *Deuxième*. Pe individ l-am scufundat cu barcă cu tot, în larg de Costa Brava. Cred că rechinii de mult n-au mai avut parte de un asemenea festin – tipul era delicios de gras. Il chema Antonio Scarzi, sardinian care s-a ocupat cu traficul de droguri, iar noi eram clemenți fiindcă, în schimb, ne oferea informații. Dar pe asta n-ai auzit-o.

— Sigur, rosti Bourne după care repetă numele, literă cu literă.

— Corect. Sigilează plicul, freacă-te cu pastă sau cerneală pe buricul degetului mare și aplică-l ca un sigiliu pe capac. După aceea, lasă-l la portăreasa domnului Scarzi.

— Perfect. Și cu englezul cum rămâne? Azi trebuie să apară. Nu mai avem decât câteva ore până în zori.

— Nici o problemă cu englezul. Singura problemă este doar timpul, cele câteva ore până în zori. E simplu să transferi bani dintr-o bancă în alta – pac! apeși pe niște butoane, computerele se pun în mișcare, verifică banii din cont, și, pac! trec cifrele pe hârtie. Numai că altfel stau lucrurile când încerci să strângi trei milioane de franci numerar, iar omul care te conduce la Șacal precis nu acceptă lire sterline sau dolari, de teamă să nu fie prins când va încerca să-i schimbe în franci la vreo bancă. Mai adaugă la această problemă încă un aspect: trebuie să strângi în câteva ore bancnote mari, suficient de mari încât să formeze un pachetel neînsemnat și nevinovat care să nu stârnească curiozitatea celor de la vamă... Omul tău, *mon ami*, cred că a luat în calcul toate aceste aspecte.

Jason privi absent zidul aflat dinaintea ochilor, prea concentrat să rumege cele spuse de Bernardine.

— Crezi că mă încercă?

— Cum altfel?

— Banii ar putea fi strânși de la departamentele pentru străinătate ale mai multor bănci. Un avion particular ar putea face un salt peste Canal și ateriza pe o pășune unde omul nostru să fie preluat de o mașină și adus la Paris.

— *Bien*. Așa să facem. Totuși, aceste manevre complicate iau timp și celor mai influente persoane. Deci nu trebuie să-i lași omului tău impresia că poți rezolva lucrurile cât ai bate din palme, fiindcă asta i-ar stârni bănuiele. Ține-l la curent cu evoluția lucrurilor, explică-i că nu-ți poți permite să riști și că tocmai de aceea va dura mai mult. Dacă rezolvi totul prea rapid, și-ar putea închipui că vrei să-i întinzi o cursă.

— Înțeleg ce vrei să spui. Totul s-ar rezuma la ce-ai spus tu mai înainte: dacă totul pare prea simplu și ușor de făcut, atunci nu îi voi inspira încredere.

— Ar mai fi ceva, *mon ami*. Cameleonul poate lua oricâte înfățișări pofteste în timpul zilei, totuși noaptea se descurcă cel mai bine.

— Mi se pare că ți-a scăpat ceva, spuse Bourne. Cum rămâne

cu englezul?

— Hello, bătrâne, cu el vorbești, îi răspunse Bernardine.

Iar lucrurile s-au desfășurat fără incidente, ca toate operațiunile pe care le pusese Jason la punct sau la care fusese participant direct, probabil în mare parte și datorită flerului unui bătrân plin de calitate care, pe bună dreptate, se supărase pe ai lui fiindcă fusese trimis prea repede la plimbare. Iar în timp ce Bourne îl ținea la curent pe Santos relatându-i prin telefon felul în care evoluau lucrurile, Bernardine trimise un om de încredere să ridice plicul sigilat de la portăreasa imobilului și să i-l aducă imediat și abia apoi îl sună pe *monsieur* Tabouri. Iar la puțin timp după ora patru și jumătate după amiaza, veteranul de la *Deuxième* intra pe ușa de la Pont-Royal îmbrăcat într-un costum negru în dungi subțiri atât de tipic englezesc încât îți sărea în ochi. Se îndreptă spre lift și, după ce se încurcă pe niște culoare, rătăcind drumul, găsi în sfârșit camera lui Bourne.

— Ți-am adus banii, spuse el trântind servieta pe podea și se îndreptă spre frigiderul cu băuturi din camera lui Jason de unde alege două sticlute minuscule de gin și le turnă într-un pahar de o curățenie îndoielnică. *A votre santé*, rosti el dând de dușcă jumătate din lichid, apoi, după ce trase cu nesaț o porție de aer, înghiți și restul. N-am mai făcut șmecherii de astea de un car de ani.

— Cum n-ai făcut?

— Pe cuvânt. Le făceau alții în locul meu. E mult prea riscant... Oricum, Tabouri îți este îndatorat pe vecie și, să-ți spun cinstit, m-a convins să investesc ceva bănuți la Beirut.

— Cum?

— Ei, sigur, eu nu dispun de fondurile tale, însă în patruzeci de ani de activitate un anumit procentaj din *les fonds de contingence* a luat drumul contului meu din Geneva. Nu sunt tocmai sărac...

— Dar s-ar putea să fii mort dacă ieși de aici.

— Dar n-am de gând să plec nicăieri, spuse Bernardine băgându-și nasul în frigider. Nu mă mișc din camera asta până nu-ți termini treaba.

Mai destupă încă două sticlute și turnă conținutul în pahar.

— Așa, acum mi-a mai venit inima la loc, adăugă el și se îndreptă spre biroul improvizat, așeză paharul pe mapa de scris, iar în fața lui alinie două arme automate și trei grenade pe care le scosese de prin buzunare. Deci, pot și eu să-mi trag sufletul.

— Ce dracu' mai e și asta...ce mai sunt și astea?! Exclamă Jason.

— Vouă, americanilor, vă place să le spuneți metode de descurajare, îi răspunse Bernardine. Deși, după părerea mea, vouă și sovieticilor vă cam place să vă mințiți și aruncați banii pe jucărioare inutile. În timp ce eu aparțin altei perioade. Vezi, când pleci, să lași ușa deschisă. Dacă apare cineva pe coridor, o să mă vadă cu grenada asta în mână. Și te asigur că nu simulez războaie nucleare, ci folosesc

o metodă de descurajare și nimic altceva.

— Am reținut, spuse Bourne îndreptându-se spre ușă. Și acum la treabă, să terminăm odată cu povestea asta.

O dată ajuns pe Montalembert, Jason se îndreptă spre colț și, așa cum făcuse și la vechea fabrică din Argenteuil, se sprijini de zid și își aprinse o țigară. Așteptă, în aparență nepăsător, însă cu mintea lucrând febril.

Dinspre Rue du Bac se apropie de el un bărbat, emisarul vorbăreț din seara precedentă, care își ținea mâinile adânc vârâte în buzunarele hainei.

— Ai adus banii? întrebă bărbatul în franceză.

— Ai adus informația? replică Bourne printr-o întrebare.

— Întâi banii.

— Nu așa ne-am învoit.

Pe neașteptate, Jason îl înșfăcă de guler pe mărunțelul din Argenteuil și îl ridică în aer. Își repezi mâna liberă spre gâtul lui și îi înfipse adânc degetele în carne.

— Întoarce-te la Santos și spune-i că s-a ales cu un bilet pentru lumea cealaltă. Mie nu-mi place să fiu tratat în felul ăsta.

— Destul! Se auzi o voce al cărei posesor apărui din întuneric, dând colțul din dreapta lui Jason, și Santos se apropie de el. Dă-i drumul, Simon. El nu contează. Discuția se poartă acum între noi doi.

— Știam că nu ieși niciodată de la le Coeur du Soldat.

— Ai avut tu grijă să schimbi regula, după cât se vede, nu?

— După cum vezi! îi răspunse Bourne, dând drumul emisarului, care ridică ochii spre Santos și o rupse la fugă la un gest abia schițat al șefului său.

— Englezul tău a sosit, spuse Santos după ce au rămas singuri. A adus o servietă. M-am convins cu ochii mei.

— Așa e, a sosit aducând o servietă, încuviință Jason.

— Așadar, Londra a capitulat, nu? Londra e speriată.

— Tot ce-ți pot spune este că miza e foarte mare. Și acum, informația, te rog.

— N-ar fi mai bine mai întâi să stabilim cum procedăm?

— Am stabilit de câteva ori... Tu-mi dai informația, clientul meu îmi spune cum să procedez în consecință, iar dacă contactul este mulțumitor, îți aduc restul până la trei milioane de franci.

— Ai spus „contact mulțumitor”. Și ce te-ar mulțumi? Cum ai să știi că acest contact este sigur? Cum am să știu eu că n-ai să te declari mai târziu nemulțumit și n-ai să pleci cu banii mei după ce le-ai transmis clienților tăi informația pentru care au plătit?

— Ești cam suspicios din fire!

— A, foarte suspicios. În lumea noastră, domnule Simon, nu prea avem de-a face cu sfinți, nu-i așa?

— Poate mai puțin decât crezi.

— Nu mă mai miră nimic. Te rog să-mi răspunzi la întrebări.

— Bine, am să încerc... Cum am să știu că acest contact e sigur? Simplu. Eu n-am voie să greșesc. Pentru asta sunt plătit, iar la un asemenea nivel, un om în postura mea nu-și permite să facă greșeli grosolane pentru că n-ar mai apuca clipa să se scuze. Am pus totul în cumpănă, am făcut ceva cercetări și voi pune o sumă de întrebări, după care voi ști, indiferent care ar fi rezultatul.

— E un răspuns evaziv.

— În lumea noastră, domnule Santos, un răspuns evaziv nu înseamnă neapărat unul negativ, nu-i așa?... Și ca să răspund neliniștii tale că te-aș putea minți și fugi cu banii, țin să-ți spun răspicat că nu mi-aș face un dușman din tine sau din cei pe care îi coordonează Mierla, după cum mă feresc să-i irit pe clienții mei. Ar fi o inconștiență care mi-ar scurta zilele.

— Perspicacitatea și prudența ta sunt de admirat, spuse intermediarul Șacalului.

— Biblioteca ta nu era de decor, chiar ești un tip citit.

— Am și eu meritele mele, însă nu despre asta e vorba acum. Aparențele înșală, deși uneori te poți bizui pe ele... Ceea ce urmează să-ți spun, domnule Simon, nu știu decât patru bărbați de pe glob și toți vorbim franceza cursiv. Felul în care vei folosi informația depinde numai de tine. Iar dacă se va face măcar o aluzie la Argenteuil, voi ști imediat de unde mi se trage și îți promit că nu mai apuci să ieși viu din Pont-Royal.

— Contactul se poate stabili atât de rapid?

— Cu un telefon. Dar nu-l vei da decât peste o oră de la plecarea mea. Dacă nu aștepti o oră, am să aflu și, repet, ești un om mort.

— O oră. De acord... Deci, încă trei persoane mai știu acest număr? Ce-ar fi să o numești pe una dintre ele? Să zicem, bărbatul pe care îl simpatizezi cel mai puțin și la care aș putea face trimitere la rigoare?

Santos își îngădui un zâmbet.

— Moscova, spuse el calm. Undeva sus de tot în Piața Dzerjinski.

— KGB-ul?

— Mierla își pregătește cadrele la Moscova. Moscova este o adevărată obsesie pentru el.

Ilici Ramirez Sanchez, își spuse Bourne. Antrenat la Novgorod. Dat afară de Komitet fiindcă nesocotise ordinele. Șacalul.

— N-am să uit; dacă mă întreabă cineva. Numărul, te rog.

Santos îl repetă de două ori împreună cu parola pe care trebuia să o spună Bourne. Vorbî rar, apăsător, vădit impresionat de faptul că interlocutorul nu-și nota nimic.

— E clar?

— Întipărit pe veci în memorie... Dacă totul decurge perfect – și n-am nici un dubiu că așa va fi – cum propui să-ți trimit banii?

— Sună-mă. Ai numărul meu. Vin eu la tine și n-am să mă

mai întorc niciodată la Argenteuil.

— Succes, Santos. Ceva îmi spune că-l meriți.

— Nimic mai adevărat. Am gustat de prea multe ori din cupa amară a umilinței.

— Socrate, spuse Bourne.

— Indirect. Mai exact, prin filiera „Dialogurilor” lui Platon.

Au revoir:

Santos se îndepărtă, iar Bourne, cu inima bătându-i nebunește în piept, se îndreptă spre Pont-Royal încercând să își reprime cu disperare dorința de a o rupe la fugă. *Un om care fuge stărnește curiozitatea, devine o țintă*, așa cum grăia o altă învățătură a lui Jason Bourne.

— Bernardine! Urlă el alergând pe coridorul îngust și pustiu spre camera lui, știind că ușa era deschisă de perete și că bătrânul așezat la birou ținea într-o mână o grenadă și în cealaltă o armă pregătită. Lasă artileria deoparte, de data asta am dat lovitura.

— Cine plătește? Întrebă veteranul de la *Deuxième* după ce Jason închise ușa.

— Eu, răspunse Bourne. Dacă lucrurile ies cum sper, poți să mai depui ceva în contul tău de la Geneva.

— Nu pentru asta o fac, prietene; și nu asta am avut în gând.

— Știu, însă atâta vreme cât aruncăm cu milioanele în dreapta și în stânga ca și când am avea o tiparniță de bani în garaj, de ce să nu te alegi și tu cu un profit pe merit?

— Aici nu te contrazic.

— O oră, spuse Jason. Mai precis, patruzeci și trei de minute începând din acest moment.

— Pentru ce?

— Să aflăm dacă ce mi-a spus e adevărat. Bourne se trânti pe spate în pat, cu brațele sub cap, și spuse cu înșufletire: Notează, François – și îi dictă numărul de telefon primit de la Santos. Te privește cum procedezi – cumpără, mituiește, amenință și obține de la cei pe care îi cunoști la Serviciul Telecomunicații din Paris adresa care corespunde acestui număr. Adresează-te cât mai sus.

— Nu cred să fie atât de costisitor...

— Ba da, îl contrazise Bourne. E bine păzit, secret. Nici nu s-ar putea altfel. Doar patru oameni din toată rețeaua îl știu.

— Atunci, poate că nu trebuie să ne adresăm atât de sus. Poate ar trebui să coborâm în subterană, în galeriile serviciilor telefonice.

Jason își întoarse surprins capul spre Bernardine.

— La asta nu m-am gândit.

— Și de ce să te fi gândit? Doar nu lucrezi la *Deuxième*. Tehnicienii le știu pe toate, nu funcționărima... Iar eu cunosc câțiva... Dau eu de unul și-l sun acasă, mai târziu, în seara asta...

— Mai târziu! exclamă Bourne ridicându-se din pat.

— O să te coste în jur de o mie de franci, dar ai să capeți

adresa.

— Nu pot aștepta atât de mult.

— Atunci nu aștepta, dar riscăm enorm dacă sunăm la serviciu. Acolo toate convorbirile sunt ascultate, deci nimeni nu are încredere în nimeni. Paradoxul socialist: clasa muncitoare are puterea, dar individul, nu.

— Ia stai! Spuse Jason de pe pat. Tu ai numerele lor de telefon de acasă, corect?

— Da, sunt în cartea de telefon. Cei de felul lor nu-și dau numerele la secret.

— Convinge-o pe una din neveste să sune la serviciu. O urgență. Să-i spună bărbatului să vină acasă.

— Nu-i rău, prietene. Nu-i rău deloc, încuviință Bernardine.

Pensionarul de la *Deuxième* se puse pe treabă. În următorul sfert de oră, încercă cu mult aplomb să convingă câteva neveste (în schimbul unei recompense interesante) că nu aveau nimic de pierdut dacă făceau exact ceea ce le cerea el. Două dintre ele îi trântiră telefonul în nas, trei îl refuzară folosind epitete insultătoare, probabil culese de pe trotuarele Parisului, însă cea de a șasea, după ce-l înjură de la obraz, se învoi. „De ce nu?” atâta vreme cât întreținutul de bărbată-su înțelegea că banii sunt ai ei.

Jason părăsi hotelul abia peste o oră, coborî în stradă, traversă liniștit patru intersecții, și ajunse la cabina telefonică pe care o căuta de pe Quai Voltaire.

Noaptea învăluia Parisul, iar vapoarele și podurile de peste fluviu străluceau de mii de luminițe. Se apropie de cabina roșie, trase adânc aer în piept încercând să-și potolească bătăile inimii și făcu apel la întreaga stăpânire de sine pentru a părea cât mai detașat în acest moment crucial. Urma să dea cel mai important telefon din viața sa, dar nu-și putea permite luxul ca Șacalul să ghicească acest lucru — dacă la celălalt capăt al firului avea să răspundă Șacalul. Intră, introduse moneda și formă numărul.

— Da? Răspunse o voce de femeie, rostind în franceză „*Ouf*” pe un ton aspru și ascuțit: o pariziancă.

— Mierlele se rotesc pe cer, spuse Bourne repetând în franceză parola transmisă de Santos. Sunt păsări gălăgioase în afara unci, care e tăcută.

— De unde sunați?

— Din Paris, dar nu sunt din Paris.

— Atunci de unde sunteți?

— Dintr-un loc în care iernile sunt lungi și friguroase, răspunse Jason simțind cum i se strâng broboane reci de sudoare la tâmpile. *Controlează-te. Calm!* Trebuie să vorbesc cu Mierla.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, iar Bourne își ținu răsufllarea. Apoi se auzi o voce, joasă, egală, teribilă, ca și liniștea dinainte:

— Vorbește un moscovit?

Şacalul! Era Şacalul! Franceza rapidă şi melodioasă nu putea ascunde accentul latino-american.

— N-am spus asta, răspunse Bourne vorbind într-o franceză pe care o folosisese adesea, în dialectul gascon ceva mai aspru. Am spus doar că iernile sunt mai friguroase ca la Paris.

— Cine-i acolo?

— Cineva respectat de altcineva care ştie că eşti cel mai bun şi care mi-a dat numărul de telefon şi parola prin care pot să dau de tine. Îţi ofer contractul vieţii tale. Bani nu sunt o problemă, îţi fixezi singur onorariul fiindcă cei care plătesc sunt cei mai influenţi oameni din Statele Unite. Țin în mână frâiele industriei americane şi controlează toate instituțiile financiare din țară; şi au acces direct la coloana vertebrală a guvernului.

— E un telefon neobişnuit.

— Dacă nu eşti interesat, uit numărul şi mă adresez în altă parte. Sunt un simplu intermediar. Pentru mine da sau nu este suficient. Nu am împuternicirea să-ţi dezvălui poziția pe care o deţin clienții mei dar dacă aş face-o, crede-mă, ți-ai da seama imediat că-i ceva serios. În acest moment nu mă interesează un angajament ferm, ci doar să-mi spui dacă eşti interesat. Dacă răspunsul este da, am să-ţi dezvălui mai mult. Dacă e nu, ei bine, atunci am să mă adresez altcuiva. Din ziare am aflat că ieri a operat la Bruxelles şi am să-l gădesc.

La celălalt capăt al firului se auzi un şuierat surd la auzul numelui Bruxelles, fără să se fi rostit totuşi numele lui Jason Bourne.

— Da sau nu, Mierlă?

Tăcere.

— Sună-mă peste două ore, spuse într-un târziu Şacalul pe un ton ferm, după care închise.

Reuşise! Jason se sprijini de telefon, cu sudoarea prelingându-i-se pe faţă şi pe spate. La Pont-Royal. Trebuia să se întoarcă la Bernardine!

— Carlos a fost! Îl anunță el agitat după ce închisese uşa şi se îndreptă glonţ spre telefonul de pe noptieră scoţând din mers cartea de vizită a lui Santos din buzunar. Formă numărul, iar peste câteva secunde spuse: Mierla a confirmat. Dă-mi un nume, orice nume. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă aproape imediat: Am scris. Marfa va fi lăsată la portăreasă. Ambalată şi sigilată. Numără banii şi trimite-mi paşapoartele înapoi. Trimite-ţi unul dintre cei mai buni băieţi să o ridice şi cheamă-ţi dulăii acasă. Altfel, Mierla ar putea merge pe fir şi da de urma ta.

Jason închise telefonul şi se întoarse spre Bernardine privindu-l întrebător.

— Numărul de telefon e din arondismentul cincisprezece, rosti veteranul de la *Deuxième*. Omul nostru a ştiut de la început sau cel puţin așa a afirmat.

— Ce are de gând să facă?

— Coboară în galerie și-și vede de treabă în continuare.

— Ne sună aici?

— Din fericire e cu motocicletă. Spunea că se întoarce la lucru în zece minute și că ne sună în cameră peste o oră.

— Perfect!

— Nu tocmai. A cerut cinci mii de franci.

— Putea să ceară de zece ori mai mult... Ce înseamnă peste o oră? Cât mai e până sună?

— Tu ai lipsit treizeci, poate treizeci și cinci de minute, iar el a sunat imediat după ce ai plecat. Deci, revine peste o jumătate de oră.

Telefonul sună douăzeci de minute mai târziu, iar cei doi căpătară o adresă de pe Boulevard Lefebvre.

— Am plecat, spuse Jason Bourne, înșfăcând de pe birou automatul lui Bernardine și băgând în buzunar două grenade. Te deranjează?

— Servește-te, îi răspunse cel de la *Deuxième*, vărând mâna sub haină de unde scoase o altă armă aflată în toc. Geme Parisul de hoji de buzunare, așa încât trebuie să fii prevăzător... Dar de ce ai nevoie de armă?

— Am două ore libere și vreau să arunc o privire în jur.

— Singur?

— Altfel cum? Dacă cerem întăriri, risc să fiu împușcat sau aruncat în închisoare pentru tot restul vieții fiindcă am comis un asasinat în Belgia, cu care, de fapt, nu am nici o legătură.

Fostul judecător al Tribunalului Districtual din Boston, odinioară onorabilul Brendan Patrick Prefontaine, se uită la Randolph Gates care, așezat pe canapeaua apartamentului din hotelul Ritz-Carlton, cu umerii căzuți și capul plecat, își plângea în pumni, neconsolat.

— O, Doamne, când se prăbușește un grangur mare, ce mai bufnitură de aude, remarcă Brendan turnându-și un deget de Bourbon peste cuburile de gheață din pahar. Ți-ai găsit și tu nașul, Randy. În stil francez. Inteligența și prezența ta imperială nu te-au ajutat prea mult la Paris! Mai bine rămâneai în ogradă ta, soldat.

— Doamne, Prefontaine, nici nu știi prin ce-am trecut! Voiam să înființez un cartel — Paris, Bonn, Londra și New York, cu mână de lucru ieftină, din Extremul Orient — o întreprindere de miliarde. Atunci am fost ridicat de la Plaza-Athénée, aruncat într-o mașină și legat la ochi. Apoi suit într-un avion până la Marsilia unde mi s-au întâmplat niște lucruri cumplite — încuiat într-o cameră și dopat din două în două ore. Asta timp de șase săptămâni! Au adus și femei, totul s-a filmat... dar eu nu mai judecam limpede, nu mai eram eu însumi!

— Poate că de fapt așa ești, dar nu vrei să recunoști, dragul meu băiețș cu pretenții. Doar tu însuși ai știut să prinzi din zbor

recompensele sau șperțurile, nu știi cum e mai corect. Important e să le aduci clienților profituri grase pe hârtie, cu care apoi își cumpără acțiuni chiar dacă mii de oameni rămân pe drumuri din pricina acestor tranzacții necurate. Da, dragul meu vânător de profit, asta înseamnă recompensă sau șperț.

— Te înșeli, domnule magistrat...

— Nici nu știi ce plăcere îmi face că îmi spui așa. Îți mulțumesc, Randy.

— Sindicatele și-au întărit poziția, iar industria începuse să șchioapete. Multe companii au fost nevoite să se extindă peste ocean ca să evite falimentul!

— Și au preferat să tacă? Poate părea ciudat, dar s-ar putea să ai dreptate. Totuși, chiar nu te-ai gândit că exista și altă soluție?... În sfârșit, ne îndepărtăm de la subiect. Deci, ți-ai încheiat sejurul forțat de la Marsilia ca persoană dependentă de droguri... Și, firește, nu trebuie să uităm de filmele în care eminentul avocat este prezentat în acele situații compromițătoare.

— Ce puteam face? tipă Gates. Eram distrus.

— Știam ce ai făcut. Ai devenit omul de încredere al Șacalului în lumea marii finanțe, o lume în care concurența este un leșt nedorit de care e mai bine să scapi.

— Să-ți spun cum m-a găsit. Cartelul pe care noi eram pe punctul de a-l înființa se opunea intereselor japoneze și taiwaneze. Ei l-au angajat... O, Doamne, o să mă omoare!

— Iar? întrebă judecătorul.

— Poftim?

— Ai uitat, el crede că ești mort, mulțumită mie.

— Am o groază de cazuri care mă așteaptă, o audiere în congres săptămâna viitoare... O să afle că n-am murit!

— Nu și dacă te dai la fund.

— Imposibil! Clienții mei mă așteaptă să...

— Atunci nu mai avem ce discuta, îi tăie vorba Prefontaine. O să te omoare. Regret, Randy.

— Bine, dar ce mă fac?

— Ar fi o cale de a ieși din dilemă, drăguțule, poate chiar o rezolvare pentru mulți ani de aici înainte. Sigur, asta impune anume sacrificii din partea ta. Pentru început, o convalescență prelungită la o clinică particulară de recuperare, însă înainte de asta am nevoie să colaborezi cu mine. Prima propunere presupune ieșirea ta imediată din scenă, a doua, prinderea și uciderea lui Carlos Șacalul. După care ai să fii liber să faci ce-ți poștește inima, Randy, băiețaș.

— Cere-mi orice!

— Cum dai de el?

— Am un număr de telefon! Gates scotoci prin buzunare după portofel și, cu mâinile tremurându-i, scoase dintr-un compartiment al acestuia o bucată de hârtie. Numai patru oameni de pe tot globul îl avem!

Prefontaine acceptă primul său onorariu de douăzeci de mii de dolari pe oră, îi recomandă lui Randy să plece acasă, să-i ceară iertare lui Edith și să fie pregătit de plecare pentru a doua zi. Brendan auzise de existența unei clinici particulare din Minneapolis, parcă Minneapolis, unde se adresau numai bogații. Va obține amănunte și îl va suna în dimineața următoare, desigur, contra unui onorariu pe măsura efortului depus. Iar în clipa în care Gates ieșea din cameră zdruncinat, Prefontaine se duse la telefon și îl sună pe John St. Jacques la Tranquility Inn.

— John, la telefon judecătorul. Nu-mi pune întrebări, am eu niște informații prețioase pentru cumantul tău. N-am cum să dau de el, însă știu că ține legătura cu cineva de la Washington...

— Îl cheamă Alex Conklin, îl întrerupse St.Jacques. Așteaptă o clipă, Marie a scris numărul pe undeva, pe mapa de birou. Stai să caut.

Se auzi sunetul sec al receptorului așezat pe o suprafață tare, urmat la câteva secunde de declicul unui alt receptor ridicat din furcă.

— L-am găsit, spuse fratele Mariei și îi dictă numărul.

— Îți explic altă dată. Mulțumesc, John.

— M-am săturat ca toată lumea să-mi spună același lucru! rosti St.Jacques.

Prefontaine formă numărul din Virginia, iar răspunsul veni scurt și neașteptat:

— Da?

— Domnule Conklin, mă numesc Prefontaine și am numărul dumneavoastră de la John St.Jacques. Trebuie să vă transmit ceva urgent.

— Ești judecătorul! exclamă Alex.

— Am fost, din păcate. Cu mult timp în urmă.

— Despre ce e vorba?

— Știu cum puteți da de cel căruia i se spune Șacalul.

— CE??

— Ascultați-mă.

Bernardine se uită lung la telefonul care suna, întrebându-se dacă să răspundă sau nu. Și hotărî: trebuia să răspundă.

— Da?

— Jason? Tu ești, da?... Cred că am greșit numărul.

— Alex? Tu ești?

— François? Ce cauți acolo? Unde-i Jason?

— Lucrurile s-au precipitat. A încercat să dea de tine.

— Am avut o zi plină. L-am găsit pe Panov.

— Asta-i o veste bună.

— Am și alte noutăți. Numărul de telefon unde poate fi găsit Șacalul.

— Dar îl avem! Și adresa. Iar prietenul nostru a plecat într-acolo acum o oră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum l-ați căpătat?

— Un proces mai complicat de care cred că numai prietenul tău e în stare. Are o imaginație ieșită din comun, un adevărat *Cameleon*.

— Hai să le comparăm, spuse Conklin. Tu ce număr ai?

Bernardine se conformă și recită numărul pe care i-l dictase Bourne. Tăcerea de la celălalt capăt al firului era de rău augur.

— Nu coincid, spuse Alex într-un târziu, cu voce gătită de spaimă. Sunt diferite!

— O cursă, spuse veteranul de la *Deuxième*. Doamne Sfinte, e o cursă!

CAPITOLUL XXVI

Bourne trecu de două ori pe lângă șirul tăcut și întunecat de case vechi din piatră de pe Bulevardul Lefebvre, o insulă liniștită în marea de beton a arondismentului cincisprezece. Apoi se hotărî și porni iute înapoi spre Rue D'Alesia în căutarea unei cafenele. Găsi imediat una, cu mesele scoase direct pe trotuar, cu lumânările pâlbind în globurile lor de sticlă, un local înșesat în cea mai mare parte de o ceată gălăgioasă de studenți din cartierul învecinat Montparnasse și de la Sorbona, gesticulând, râzând și povestind cu însuflețire. Se făcuse ora zece, iar chelnerii dădeau tot mai multe semne de iritare din pricina clienților care, în majoritatea lor, nu erau și nici nu puteau fi prea darnici din fire. Jason nu voia decât să bea un espresso, însă mutra îmbufnată a chelnerului care se apropie de el îi spuse că mai înțelept era să nu-l irite, suplimentă comanda cu o porție din coniacul cel mai scump care-i veni în minte.

După ce chelnerul îl lăsă singur, Jason scoase din buzunar un blocnotes și un pix, închise ochii pentru o clipă încercând să-și amintească exact cum era dispus șirul de imobile și schiță din memorie planul pe hârtie. Erau trei corpuri mari de casă, formate fiecare din câte două apartamente lipite, despărțite de două alei înguste. Fiecare duplex avea trei etaje, la ușa de la intrare se ajungea urcând un șir de trepte rudimentare, improvizate din cărămizi, iar de-o parte și de alta a clădirilor se întindea câte un teren viran acoperit cu pietriș și cu ceea ce mai rămăsese din construcțiile adiacente demolate. Adresa care corespundea numărului de telefon secret al Șacalului – adresă știută numai de cei de la Telefoane care coborau în galerii pentru a repara firele – coincidea cu ultimul duplex din dreapta și nu trebuia să dai dovadă de prea multă imaginație pentru a-ți da seama că probabil Carlos ocupa întregul corp, dacă nu toată clădirea.

Carlos era, în mod incontestabil, un maestru în branșa lui, așadar era de presupus că bastionul din care conducea întregul Paris

trebuia să fie mai bine apărat decât o fortăreață, de oameni devotați lui trup și suflet și ajutați de mijloace electronice de securitate dintre cele mai sofisticate. Iar porțiunea izolată și în aparență pustie unde se termina arondismentul cincisprezece era ideală pentru atingerea acestui scop, cu mult mai potrivită decât orice zonă aglomerată a orașului. Din acest motiv, Bourne făcu de două ori recunoașterea terenului; prima oară plăti un bețivan zdrențaros să-l însoțească, el schiopătând și abia ținându-se pe picioare în urma tovarășului său, iar cea de-a doua oară angajă drept acoperire o femeie ușoară cam trecută, de astă dată având grijă să-și schimbe mersul ca să pară treaz. Acum știa cum stă și cum poate să profite de amplasamentul casei, însă acesta era doar începutul sfârșitului. Și își făcu în gând promisiunea solemnă să îl lichideze pe Șacal!

Chelnerul sosi cu cafeaua și coniacul, iar ostilitatea de pe chip i se topi făcând loc unei expresii normale doar atunci când Bourne așeză pe masă o bancnotă de o sută de franci și făcu semn scurt că poate păstra restul.

— *Merci*, șopti acesta.

— Este vreun telefon public prin apropiere? întrebă Bourne scoțând din buzunar o altă bancnotă de zece franci.

— La cincizeci-șaizeci de metri mai jos, răspunse chelnerul nedezipbindu-și ochii de pe bani.

— Mai aproape? întrebă Jason scoțând o altă bancnotă de douăzeci de franci. Sun la trei case de aici.

— Veniți cu mine, spuse băiatul prinzând discret, cu vârful degetelor, bancnotele și îl conduse pe Bourne înăuntru spre casiera așezată într-un colț al cafenelei.

Femeia uscățivă, cu obraji scofâlciți, îl privi pe Bourne cu un aer otrăvit; încă un client care voia să facă reclamație.

— Lasă-l să dea un telefon, spuse chelnerul.

— De ce? se răsti zgrițuroaica. Dacă sună în China?

— Sună în colțul străzii. Plătește.

Jason îi întinse, cu un aer nevinovat, o bancnotă de zece franci femeii atât de bănuitoare.

— A, vă rog, spuse ea scoțând de sub teighea un telefon și înșfăcând iute banii. Are firul lung, așa că puteți să-l trageți mai încolo. Bărbați! Numai la bani și la femei le stă capul.

Bourne formă numărul de telefon de la Pont-Royal și ceru să vorbească în cameră așteptându-se ca Bernardine să răspundă după primul, cel mult al doilea apel. La cel de-al patrulea apel îl cuprinse neliniștea, iar la al optulea era de-a dreptul îngrijorat. Bernardine nu era acolo! Oare Santos?... Nu, bătrânul de la Deuxième era înarmat și cunoștea bine metodele de „descurajare” – s-ar fi auzit focuri de armă, camera ar fi sărit în aer. Nu, Bernardine plecase de bunăvoie. De ce?

Se puteau găsi o mulțime de explicații, își spusese Bourne întorcându-se la masa lui de pe terasă. Prima care îi veni în minte și cea care își dorea cel mai mult să fie adevărată era aceea că aflase ceva despre Marie. Bătrânul ofițer de contrainformații își întinsese cu destoinicie antenele în tot Parisul, dar nu era genul care să vorbească până nu avea o certitudine, Jason era convins că nu se înșală... Alt motiv nu-i venea în minte; dar mai bine să nu se gândească deloc la Bernardine. Avea de rezolvat probleme mult mai importante, de care depindea însăși viața sa. Reveni la cafeaua tare și la agenda lăsată pe masă, cântări bine lucrurile și cumpăni cu atenție fiecare amănunt.

O oră mai târziu terminase cafeaua și, după ce luase o înghițitură de coniac, aruncase discret restul pe trotuar, pe sub nelipsita față de masă roșie și soioasă. Părăsi cafeneaua și Rue D'Alesia, coti pe următoarea stradă la dreapta și se îndreptă pășind greoi, adus de spate, gârbovit, cu mersul unui bătrân împovărat de ani, spre Bulevardul Lefebvre. Mai avea puțin până să dea colțul și, în acel moment, auzi distinct sunete ascuțite și intermitente apropiindu-se din toate direcțiile. Sirene! Sirenele în două tonuri ale poliției franceze! Ce se întâmplase? Sau ce se întâmpla? Bourne renunță la mersul greoi de om bătrân și o rupse la fugă spre Bulevardul Lefebvre, spre colțul clădirii care dădea spre șirul de construcții vechi din piatră. Și se opri șocat, uimit și furios, simțind cum îl cuprinde panica. Ce căutauăștia acolo?

Cinci echipaje de poliție se îndreptau în viteză spre șirul de case vechi și se opriră în scrâșnet de frâne în fața intrării celei din dreapta. Apoi apărură o furgonetă neagră de poliție care viră scurt și se postă cu botul spre fațada aceluiași duplex, prinzând în lumina puternică a farurilor și proiectoarelor cele două uși, iar din vehicul săriră bărbați înarmați cu puști automate și îmbrăcați în uniforme negre – trupele de asalt ale poliției – care se îmbrăștiară pe stradă și luară poziție de atac ghemuiți în spatele mașinilor.

Idioții! Idioți nenorociți! Cu asta îl avertizau pe Carlos, iar asta însemna că le va aluneca printre degete! Meseria Șacalului era aceea de a ucide, iar ieșirile din scenă și fuga, obsesia și talentul lui. Cu treisprezece ani în urmă, Bourne aflase că ascunzătoarea Șacalului din satul Vitry-sur-Seine era împânzită de pereți falși și de scări secrete, mai multe decât în castelele de pe Loara construite de nobilime pe vremea regelui Ludovic al XIV-lea. Iar faptul că nimeni nu a reușit vreodată să stabilească cu certitudine cui aparține acea proprietate nu făcea decât să întărească zvonurile. Și acum cele trei clădiri în aparență separate de pe Bulevardul Lefebvre precis erau unite între ele prin galerii subterane. Presupunerea se impunea de la sine.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare cine avusese ideea asta tâmpită? Sau era vorba de o eroare cumplită? Oare el și Bernardine fuseseră atât de obtuși încât să își închipuie că *Le Deuxième* și agentura

lui Peter Holland de la Paris nu vor instala aparatură de ascultare în camera lui de la Pont-Royal... sau poate le interceptaseră convorbirile mituind-o pe centralistă? Nu, era imposibil să instalezi aparatură și toate firele într-un timp atât de scurt și mai ales într-un hotel atât de mic, fără a fi reperat. Un străin ar fi bătut imediat la ochi, iar sumele aruncate în dreapta și în stânga pentru a cumpăra tăcerea salariaților puteau fi dublate sau triplate de persoana ținută sub observație. Santos? Microfoane instalate sus în cameră de o cameristă sau de băiatul de serviciu? Neverosimil. Uriașul care îl condusesese la Șacal nu și-ar fi expus mentorul dacă avea de gând să-l tragă pe sfoară pe el, Bourne. Cine? Cum? Întrebările îi ardeau mintea în timp ce urmărirea consternat și îngrozit scena care se desfășura sub ochii lui pe Bulevardul Lefebvre.

— Poliția! Evacuați clădirea! Toată lumea afară! Ordinele erau rostită printr-o portavoce puternică, iar ecoul se dispersa pe stradă. Aveți un minut la dispoziție, după care trecem la atac!

Ce atac! urlă cu disperare Bourne în gând, pentru o clipă cu mintea paralizată. L-ați pierdut. L-am pierdut. Ce prostie! Cine? Cum?

Prima se deschise ușa din stânga clădirii, cea la care se ajungea urcând treptele improvizate de cărămizi. Un bărbat scund, gras, chiar obez, îmbrăcat cu un maiou și pantaloni susținuți de bretele ieși înspăimântat, cu mâinile pavăză la ochi și capul răsucit într-o parte, ferindu-se de lumina orbitoare a proiectoarelor îndreptate spre fațadă.

— Ce vreți, *messieurs*? Aproape țipă el cu o voce tremurată. Sunt brutar – un brutar adevărat – dar nu știu nimic despre strada asta decât că chiria este mică! Ce, e o crimă în ochii poliției?

— Treburile poliției nu vă privesc, *monsieur*, continuă aceeași voce amplificată prin megafon.

— Nu mă privesc? Adică dați buzna peste noi ca la război și îmi speriați nevasta și copiii care au crezut că își trăiesc ultimele clipe, ca după aia să-mi spuneți că nu e treaba noastră? Ce explicație mai e și asta? Doar nu suntem fasciști!

Mai repede! își spuse Bourne. Pentru numele lui Dumnezeu, mai repede! Fiecare secundă reprezintă un minut pentru un fugar, iar pentru Șacal înseamnă o oră!

În acel moment, pe cealaltă ușa își făcu apariția o femeie îmbrăcată în straie lungi, negre de călugăriță. Se opri mândră în prag, adoptând o atitudine sfidătoare și rosti fără umbră de teamă, pe un ton de-a dreptul profetic:

— Cum de cutezați? strigă ea. Doar știți că e ora vecerniei. Mai bine v-ați ruga pentru iertarea păcatelor voastre în loc să-i întrerupeți pe cei care se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea greșelilor lor!

— Frumos spus, măicuță, rosti imperturbabil ofițerul de poliție vorbind în portavoce. Însă noi am primit niște informații și vă rugăm respectuos să ne permiteți să percheziționăm casa. Iar dacă vă

împotriviți, ne facem datoria și îndeplinim ordinul întorcând-o pe dos.

— Suntem Surori de Caritate din Ordinul Maria Magdalena! Exclamă călugărița. Aici nu e o casă, ci un sanctuar al fecioarelor care și-au închinat viața lui Hristos!

— Cu tot respectul, măicuță, dar trebuie să intrăm. Iar dacă ceea ce spunei se dovedește a fi adevărat, atunci sunt convins că statul va dona o sumă generoasă în sprijinul cauzei pe care o apărați.

Îți pierzi vremea! Urlă în gând Bourne de-a dreptul exasperat. Are să scape!

— Blestamate să fie sufletele voastre că pângăriți acest lăcaș sfânt. Fie, intrați, păcatul este al vostru!

— Ce spui, măicuță? Întrebă un alt oficial vorbind în portavoce. Mă îndoiesc că există printre canoanele voastre vreunul care îți dă dreptul să condamni pe cineva la chinurile iadului pentru un fleac ca ăsta... Dă-i drumul, domnule inspector. Sub hainele astea cernite s-ar putea să găsești lenjerie potrivită pentru Faubourg.

Știa cine vorbește. *Era Bernardine! Ce se întâmplase? Oare Bernardine nu era de fapt de partea lui? Oare doar se prefăcuse și acum vorbea nu ca prieten, ci ca trădător? Dacă acesta era adevărul, înseamnă că în astă-seară trebuia să mai moară cineva!*

Trupa de luptători antiteroriști îmbrăcați în uniforme negre ca noaptea țâșni cu armele îndreptate în poziție de tragere spre treptele de cărmidă de la intrare, în timp ce jandarmii blocau accesul dinspre sud și nord pe Bulevardul Lefebvre, iar sirenele echipajelor de poliție nu conteneau să urle avertizându-i cu luminile albastre-roșii pe nepoștii să nu se apropie de zona incertă.

— Pot să intru în casă? Întrebă brutarul obez și, cum nimeni nu îi răspunse, o zbughi înăuntru ținându-și pantalonii cu mâna.

Un oficial în civil, în mod evident conducătorul operațiunii, li se alătură oamenilor săi aflați pe trotuar, iar la un semn scurt din cap aceștia urcară în fugă treptele de la intrare pregătindu-se să ia cu asalt ușa deschisă în pragul căreia stătea călugărița.

Jason nu își părăsi postul de observație din colțul străzii și rămase să privească, mut de uimire, cu spatele lipit de zidul din piatră al clădirii, cu sudoarea șiroindu-i la tâmplă și pe ceafă, scena incredibilă care se desfășura pe Bulevardul Lefebvre chiar sub ochii lui. Acum știa cine, însă nu știa de ce. Era oare cu puțință ca omul în care Alex și el însuși avuseseră deplină încredere să fie în realitate o altă iscoadă de-a Șacalului? Isuse, refuza să creadă așa ceva!

Iar douăsprezece minute mai târziu, când varianta pariziană a trupelor SWAT își făcu apariția în pragul casei, în frunte ieșind ca o furtună comandantul său – unii dintre membri se aplecară să sărute mâna cucernicei (sau diabolicei) călugărițe, nu se știa prea bine – Bourne se convinge că flerul nu îl înșelase nici pe el, nici pe Conklin.

— Bernardine! urlă bărbatul îmbrăcat în civil îndreptându-se spre prima mașină de poliție. Te-ai nenorocit! Dispari!

Nici să nu încerci să te mai adresezi vreodată unui lucrător de la *Deuxième*, nici măcar femeii de serviciu!... Ești ostracizat!... Dacă ar fi după mine, aș da ordin să fii împușcat!... Auzi, pe Bulevardul Lefebvre s-a produs o crimă! Un prieten de-al Biroului a fost ucis! Un agent pe care trebuia să-l protejăm!... Și când colo dăm de-o afurisită de mănăstire, ticălos imputit! Paștele mă-sii! O mănăstire!... Dă-te imediat jos din mașina mea, porc de câine ce ești! Cară-te până nu-mi scapă un glonț în burta ta și-ți vârs mațele pe trotuar, acolo unde le e locul!

Bernardine coborî împieticindu-se din mașină, tremurând și abia ținându-se pe picioare. În două rânduri se împiedică și căzu la pământ dar Bourne, deși gata să sară în ajutorul prietenului său, se abținu și așteptă răbdător. Mașinile și furgoneta poliției dispărură în trombă, totuși Bourne știu că trebuie să aștepte și rămase pe loc uitându-se când la Bernardine când la intrarea în casa Șacalului. Fiindcă aici se afla ascunzătoarea Șacalului; călugărița din pragul casei era dovada cea mai grăitoare. Carlos nu renunțase niciodată la credința sa pierdută, folosind-o din plin drept acoperire, deși ea reprezenta mai mult decât atât. Mult mai mult.

Bernardine se retrase poticnindu-se în gangul cufundat în beznă al unei case de mult părăsite, aflată chiar peste drum de clădirea locuită de pe Bulevardul Lefebvre, Jason șterse cu spatele zidul în umbra căruia se ținuse ascuns, dădu colțul și o rupse la fugă spre locul unde se adăpostise veteranul de la *Deuxième*. Îl înșfăcă de umeri pe Bernardine care, abia suflând, se sprijinea de o vitrină și, susținându-l, îl întrebă aproape strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

— Ușurel, *mon ami*, spuse Bernardine tușind. Porcul lângă care am stat – fără îndoială un politician nerușinat care așa a înțeles să iasă din dilemă – mi-a tras un pumn în stomac înainte de a mă azvârli din mașină... Ți-am spus doar că nu-i mai știu chiar pe toți cei care se fâfâie pe culoarele Biroului de la o vreme încoace. Și voi aveți aceleași probleme în America, așa că ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai ține prelegeri.

— E ultimul lucru care-mi trece prin minte... Am găsit casa, Bernardine. Asta e, fix în fața noastră!

— Dar e și o cursă.

— CE?

— Alex și cu mine am convenit asupra acestui lucru. Numărul de telefon pe care-l avea el nu coincidea cu al nostru. Presupun că n-ai apucat să-l suni pe Carlos după cum ți s-a recomandat.

— Nu. Aveam adresa și voiam să-l încolțesc. Care-i problema? Important e că asta e casa!

— Da, aici trebuia să se prezinte domnul Simon, și dacă era cu adevărat domnul Simon, abia de aici urma să fie însoțit până la alt loc de întâlnire. Dar dacă nu era *monsieur* Simon, ci altcineva, atunci urma să fie împușcat – un alt cadavru care încercase să ajungă la

Şacal.

— Aici greşeşti! nu se lăsă Bourne, clătinând din cap şi vorbind precipitat dar în şoaptă. Poate că a ales o cale mai ocolită, însă, ascultă-mă pe mine, Şacalul e la pupitrul de comandă. N-o să accepte ca altcineva să mă doboare în locul lui. Şi-a jurat.

— La fel cum ai făcut şi tu un jurământ în ceea ce-l priveşte?

— Da. Eu am o familie de apărat, el, figura legendară a ucigaşului plătit care a devenit. Cauza mea are o motivaţie profundă, pe când cea pe care o apără el a început să nu mai aibă înţeles nici în ochii lui – se mişcă în gol. El a ajuns la capătul drumului, iar dacă vrea să meargă mai departe trebuie să pătrundă în teritoriul meu – al lui David Webb – şi să-l lichideze pe Jason Bourne.

— Webb? David Webb? Pentru numele lui Dumnezeu, asta cine mai e?

— Eu, spuse Bourne zâmbind uşor şi sprijinindu-se de uşa cu geam alături de Bernardine. Aşa-i ce tâmpenie e?

— Tâmpenie? strigă fostul lucrător de la Deuxième. E-o nebunie curată! Nici nu pot crede aşa o prostie!

— Ba să crezi.

— Adică eşti familist şi ai copii şi totuşi faci ceea ce faci?

— Alex nu ţi-a spus?

— Şi dacă mi-ar fi spus, aş fi crezut că e o altă acoperire – în meseria asta orice e posibil. Clătinând din cap abătut, bătrânul ridică privirea spre tovarăşul său care îl domina cu statura sa înaltă. Într-adevăr ai o familie de care nu vrei să scapi?

— Dimpotrivă, nici nu ştiu cum să mă întorc mai repede la ai mei. Sunt singurele fiinţe de pe lume la care ţin cu adevărat.

— Bine, dar tu eşti Jason Bourne, cameleonul ucigaş! Cei mai înrăiţi criminali din lumea interlopă încep să tremure numai când aud pomenindu-se numele tău.

— Ei, asta e. Cred că este o exagerare, chiar dacă vine din partea ta.

— Nici vorbă! Eşti Bourne. Iar înaintea ta este numai Şacalul...

— Nu! strigă Bourne uitând de David Webb. El nu se poate măsura cu mine! Am să-l prind! Am să-l ucid!

— Bine, bine, *mon ami*, rosti calm Bernardine încercând să-l liniştească şi îl fixă pe bărbatul care ascundea atâtea mistere, simţind că îl înţelege tot mai puţin. Eu cum te-aş putea ajuta?

Jason Bourne îi întoarse spatele, inspiră profund în câteva reprize încercând să îşi tempereze clocotul interior şi să se adune, iar pâcla din mintea lui înfierbântată începu să se risipească şi o nouă strategie elaborată de Cameleon prinse contur. Se răsuci dintr-o mişcare spre strada întunecată şi se uită țință la clădirea de piatră din latura dreaptă.

— Polițiștii au plecat, rosti el liniștit.

— Da, mi-am dat și eu seama.

— De ce altceva nu ți-ai dat seama? Spre exemplu că n-a ieșit nimeni din celelalte două clădiri? Și totuși, multe ferestre sunt luminate.

— Ce pot să spun, n-am fost atent. N-am remarcat. Bernardine ridică din sprâncene rememorând o scenă. Însă la geamuri au apărut câteva persoane, mai multe chipuri, le-am văzut.

— Și totuși, nimeni nu a ieșit în stradă.

— E de înțeles. Poliția... bărbați înarmați încercuind clădirea. Mai bine să te baricadezi în casă, nu?

— Chiar și după ce au dispărut polițiștii, armele și echipajele? Adică se întorc la emisiunile preferate de la televizor ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu iese nimeni să discute cu vecinul? Mi se pare nefiresc, François. Greu de crezut și anormal. Încât aș trage concluzia că mișcarea a fost orchestrată.

— Ce vrei să spui? Cum?

— Un tip iese din casă și începe să țipe în lumina proiectoarelor. În mod firesc, toată lumea e atentă la el și astfel se scurg câteva secunde bune în care se consumă elementul surpriză și este transmis un avertisment. Apoi, din capătul celălalt al clădirii iese o călugăriță animată de o sfântă indignare – și iată cum se pierd alte secunde prețioase care pentru Șacal fac cât ore întregi. Trupele trec la atac și *Deuxième* iese cu mâinile goale... Iar când totul se sfârșește, lucrurile reintră pe făgașul lor normal – adică se instaurează iar o stare de normalitate nefirească. Treaba s-a încheiat conform unui scenariu dinainte pus la punct, așa încât ce rost ar mai avea ca lumea să fie curioasă? Deci vecinii nu se adună în stradă să comenteze, nimeni nu e agitat, nici măcar unul nu protestează indignat față de cele întâmplate. Oamenii rămân înăuntru și, în interiorul casei, se verifică unii pe alții. Chiar nu-ți spun nimic toate astea?

Bernardine încuviință grav.

— O strategie pusă la punct în cele mai mici detalii și dusă la bun sfârșit de profesioniști, rosti agentul-veteran.

— Așa mi-am zis și eu.

— Asta ai văzut, iar mie mi-a scăpat, continuă Bernardine. Lasă, nu e cazul să fii amabil, Jason. E o realitate. Am lipsit prea mult timp din scenă și mi-am ieșit din mână. Am îmbătrânit, m-am înmuiat și mi-am pierdut sprinteneala minții.

— Același lucru e valabil și pentru mine, spuse Bourne. Numai că în cazul meu miza e prea mare și sunt obligat să fac jute speculații și să gândesc cu mintea celui pe care aș prefera să-l uit.

— Acum a vorbit *monsieur Webb*?

— Bănuiesc că da.

— Deci, cum stăm? Ce avem până acum?

— Un brutar iritat, o călugăriță furioasă și câteva chipuri la fereastră. În acest punct avem un avantaj care nu cred să dureze prea mult. Poate nici până mâine dimineată.

— Poftim?

— Carlos o să închidă prăvălia cu viteza luminii. Acum nu are de ales... Cineva din garda lui de pretorieni i-a dat unui străin adresa cartierului său general din Paris și poți liniștit să-ți pui pensia la bătaie — dacă o s-o mai vezi vreodată — că Șacalul se dă acum de ceasul morții să afle care dintre oamenii lui l-a trădat...

— Înapoi! îl întrerupsese brutal Bernardine și, înșfăcându-l de haina neagră, îl trase spre capătul întunecat al gangului. Ascunde-te! Culcat!

Cei doi bărbați se trântiră cu fața la pământ, aproape atingând cu nasul asfaltul, Bourne cu capul lipit de bucata de zid de sub geam și ușor răsucit, să vadă ce se petrece pe stradă. Dinspre colțul din dreapta se apropia o furgonetă neagră, alta decât cea de mai înainte. Față de mașina poliției, aceasta era o idee mai deschisă la culoare, sau poate proaspăt vopsită și mai strălucitoare, de dimensiuni mai mici, însă mai lată, lăsată cu burta pe pământ și mult mai robustă. De fapt, singura asemănare cu furgoneta poliției erau proiectoarele orbitoare. Două proiectoare dispuse lateral, de fiecare parte a parbrizului, iar cele două fascicule puternice de lumină măturau strada în sus și în jos atingând aripile mașinii. Jason smulse arma din toc — pistolul pe care i-l împrumutase Bernardine — și trase cu coada ochiului spre tovarășul său care stătea cu automatul pregătit în mână. Fasciculul proiectorului din stânga trecu razant deasupra trupurilor lor culcate, iar Bourne rosti în șoaptă:

— Excelent lucrat. Dar cum de-ai văzut-o?

— Farurile reflectate pe geamurile laterale, îi răspunse bătrânul francez. Pentru o clipă am crezut că se întoarce colegul meu cel săritor să sfârșească treaba promisă. Adică să-mi împrăstie mațele pe trotuar... Dumnezeu, uită-te acolo!

Furgoneta trecu de primele două clădiri, apoi întoarse scurt și se opri brusc în fața ultimului corp, cam la cincizeci de metri de fațada casei celei mai îndepărtate față de adresa Șacalului. În clipa în care furgoneta oprea, ușa din spate se dădea de perete și din mașină săreau afară patru bărbați înarmați dintre care se desprindeau de grup doi, alergând spre cele două capete ale străzii, unul spre intrare, ultimul rămânând pe loc, de pază lângă ușile deschise cu arma MAC-10 pregătită în poziție de tragere. Un fascicul slab de lumină gălbuie mătură scurt treptele de la intrare; se deschise ușa, iar pe ea ieși un bărbat într-o haină neagră de ploaie. Acesta rămase o clipă în prag și se uită prudent în dreapta și în stânga pe bulevard.

— El este? murmură Bernardine.

— Nu, doar dacă nu și-a pus tocuri și pețucă, îi răspunse Jason scotocindu-se în buzunarul hainei. L-aș recunoaște dintr-o mie... fiindcă îl văd clipă de clipă cu ochii minții!

Bourne scoase din buzunar una din grenadele pe care le împrumutase de la Bernardine. Verifică piedica pistolului și îl lăsă pe trotuar, după care luă în palmă butoiușul din oțel cu șanțulețe și smuci de cui pentru a se asigura că nu este înțepenit.

— Ce dracu' vrei să faci? îl întreabă veteranul de la *Deuxième*.

— Tipul din capul scării este un personaj-capcană, îi răspunse Jason liniștit și detașat. Peste câteva clipe, un altul îi va lua locul și va țâșni pe scări în jos spre furgonetă. Se va sui pe locul din față sau în spate — sper că în spate, deși nu mai are nici un fel de importanță.

— Ai înnebunit! Ai să fii ucis! Cum crezi că-ți vei ajuta familia dacă sfârșești ca un cadavru prăbușit în mijlocul străzii?

— François, tu chiar nu gândești deloc? Paznicii or să alerge în spate și pe ușile acelea se vor sui în furgonetă pentru simplul motiv că în față nu e spațiu pentru toată lumea. Și nu-i același lucru să sari afară dintr-un camion sau să te urci în el. Prima operație cere mai puțin timp... Iar când ultimul dintre ei va fi sus întinzând mâna să închidă ușile, eu voi fi plantat în interiorul camionetei o grenadă gata amorșată... Să știi că n-am de gând să sfârșesc pe post de cadavru. Să nu te miști de aici!

Înainte ca Bernardine să apuce să obiecteze, Delta, membrul de odinioară al Meduzei, se furișase deja afară din ascunzătoare și ieșise în bulevardul cufundat în beznă, cu excepția porțiunii luminate de proiectoarele puternice îndreptate acum spre părțile laterale ale străzii, poziție care pe el, Bourne, îl avantaja. Lumina albă, orbitoare, care scălda strada în jurul furgonetei, nu făcea decât să sporească întunericul deplin din jur, singurul pericol de a fi detectat venind din partea paznicului postat lângă ușile deschise. Îmbrățișând fațada caselor dintr-o privire și fără a scăpa scena o clipă din ochi, așa cum făcuse în Delta Mekongului când își croise drum prin noaptea tenebroasă spre tabăra dușmană răsărind la lumina torțelor, Jason se furișă tăcut, prudent, înaintând metru după metru, pășind doar atunci când paznicul se uita în altă parte, cu ochii ațintiți asupra bărbatului care stătea în prag.

Și, deodată, răsări o altă siluetă, o femeie care ținea o valiză într-o mână și o geantă mare în cealaltă. I se adresă bărbatului în fulgarin negru iar pentru o clipă, paznicul se întoarse spre cei doi și îi urmări vorbind. Bourne se târi pe coate și pe genunchi, tăcut ca o pisică, până ce ajunse în punctul cel mai apropiat de furgonetă, de unde putea urmări scena fără a fi zărit. Constată ușurat că ceilalți doi paznici din capătul străzii clipseau stânjenii de lumina proiectoarelor. În condițiile date, stătea mai bine decât sperase. Importante erau acum viteza lui de reacție, precizia și îndemânarea pe care spera să nu le fi pierdut, cele care în vremurile de altădată constituiseră a doua lui natură, acum o amintire vagă, parțial uitată, dar poate nu de tot îngropate. Trebuia să-și revină; instinctul de conservare trebuia să prevaleze asupra minții lui încetoșate. Acum. Sfârșitul coșmarului era atât de aproape...

Și iată că se întâmplă ceva! Pe neașteptate, lângă intrarea casei se iscă oarecare agitație când în prag își făcu apariția o siluetă grăbită care li se alătură celorlalți doi. Acest bărbat era mai scund decât cel îmbrăcat în mantaua de ploaie, purta pe cap o beretă, iar în

mână ducea o servietă. În mod evident, acesta era șeful; dădu ordine scurte tuturor, inclusiv paznicului din spatele furgonetei, care alergă spre trotuar pentru ca, în clipa următoare, noul-sosit să-i azvârle servietea. Paznicul își trecu iute arma pe sub brațul stâng și prinse din zbor, cu agilitate, obiectul zburător din piele.

— *Allez-vous-en. Nous partons!* Vite! strigă ultimul sosit făcându-le semn celor doi din capătul străzii să o ia înaintea lui spre furgonetă.

Totul se desfășură fulgerător, conform ordinelor; bărbatul în manta i se alătură celui care stătuse postat lângă ușile din spate, iar femeia porni alături de cel care părea a fi conducătorul grupului... Șacalul? Acesta să fi fost Carlos? El era?

Bourne își dorea cu disperare să creadă că el era... deci, nu putea fi decât el! Zgomotul portierei trântite și explozia motorului puternic fură semnalul de plecare. Ceilalți trei paznici își părăsiră posturile și alergară spre ușile deschise ale furgonetei. Urcară rând pe rând urmându-l pe bărbatul în fulgarin – detentă, brațe vânjoase, mâini puternice încheștate de cadrul metalic din spatele furgonetei, săritură și cei trei fură într-o clipă înăuntru, cu armele așezate scut în fața lor. Apoi, două mâini se întinseră spre zăvoarele metalice ale ușilor...

Acum! Bourne smulse cuiul grenadei, tășni în picioare și alergă cu disperare; cum nu mai fugise în viața lui, spre ușile din spate ale furgonetei care se închideau. Făcu un plonjon și, răsucindu-și trupul din zbor, prinse ferm panoul din stânga ușii, aruncă grenada înăuntru și ateriză pe spate. Peste șase secunde avea să explodeze. Jason se ridică în genunchi, cu brațele întinse înainte, și trânti ușa blocând-o. În acel moment, din interior se porni o adevărată rafală de gloanțe – o minune nesperată, fiindcă furgoneta Șacalului era blindată, deci gloanțele nu puteau străpunge metalul nici din exterior, dar nici din interior. Se auziră bufnituri seci și scrâșnetul ascuțit al gloanțelor care ricoșau... unite cu țipetele răniților dinăuntru.

Vehiculul tășni pe Bulevardul Lefebvre, iar Bourne se ghemui, făcu un salt și o rupse la fugă spre clădirile pustii de pe partea estică a străzii. Ajunsese în mijlocul bulevardului când imposibilul se produse. Imposibilul!

În clipa în care furgoneta în care se afla Șacalul explodă trimițând spre cerul Parisului adormit limbi uriașe de foc, de după colț se ivi în trombă o limuzină maronie care frână. Iar prin geamurile lăsate, bărbați nevăzuți cu arme în mână deschiseră un foc nimicitor, secerând tot ce le stătea în cale. Jason se aruncă în spatele primului adăpost care îi ieși în cale, se încovrigă în întuneric, încercând să accepte – nu cu frică, ci mâniaș – evidența, faptul că acestea puteau fi ultimele sale clipe de viață. Dăduse greș. Nu reușise să o apere pe Marie și nici pe copiii lui!... Nu, refuza să moară în felul ăsta! Tășni în picioare cu arma îndreptată în față. Va uicide; să ucidă! Numai cu prețul ăsta trebuia să moară Jason Bourne.

Apoi, se întâmplă un lucru incredibil. Incredibil! O sirenă? Poliția? Limuzina maro demară scurt, țâșni, trecu în trombă pe lângă furgoneta în flăcări și dispăru pe străzile cufundate în întuneric în momentul în care un echipaj de poliție se iveau în viteză din direcția opusă, cu sirena urlând, cauciucurile scrâșnind, și frână scurt oprindu-se la numai câțiva metri de ceea ce mai rămăsese din camionetă. Nu mai înțelegea nimic! Dacă înainte fuseseră cinci echipaje de poliție, acum nu apăruse decât unul. De ce? Întrebarea era însă inutilă. Pentru că Șacalul reușise să scape din capcana ce îi fusese întinsă de dușmanul său de moarte. Și iar reușise să pună la punct o strategie ingenioasă: folosise nu unul, ci șapte, sau poate opt personaje-capcană, de care se dispensase cu ușurință pe parcurs; maestrul desăvârșit al tehnicilor de autoapărare le rezervase tuturor moartea dând astfel peste cap planurile lui Delta, produs al Meduzei și creație a serviciilor secrete americane. Din nou asasinul reușise să fie cu un pas înaintea lui; însă nu-l omorâse. Vor mai fi și alte zile... și alte nopți.

— Bernardine! strigă ofițerul de la *Deuxième* care, nici cu o jumătate de oră mai înainte, îi trântise de la obraz fostului său coleg cuvinte grele de ocară. Bărbatul sări jos din mașină și continuă să-l strige: Bernardine! Unde ești?... Doamne, răspunde, unde ești? M-am întors, prietene, nu te puteam lăsa așa! Dumnezeuule, ai avut dreptate, m-am convins cu ochii mei! Isuse, te implor, spune-mi că n-ai murit! Răspunde-mi!

— Altcineva a murit, veni răspunsul lui Bernardine care ieși din gangul aflat la șaiszeci de metri nord de locul unde se ascundea Bourne, o siluetă uscățivă de bătrân, care abia își târa picioarele. Am încercat să te previn, dar tu nici n-ai vrut să m-ascuți...

— M-am pripit! tună ofițerul alergând spre bătrân și îmbrățișându-l cu efuziune în timp ce restul ocupanților mașinii făcură un cordon în jurul furgonetei care ardea ca o torță, ferindu-și ochii cu brațele ridicate scut în dreptul feței. Le-am transmis oamenilor să se întoarcă! Adăugă ofițerul. Crede-mă, prietene, m-am întors fiindcă nu te puteam lăsa așa, supărat; pe tine, bătrânul meu camarad de arme... Nu mi-aș fi închipuit că porcul ăla de ziarist te-a agresat, că te-a lovit. Când mi-a zis, l-am azvârlit jos din mașină!... M-am întors să te iau, ai văzut, nu te puteam lăsa aici, nu? Dar, pe crucea mea, la așa ceva nu mă așteptam!

— E oribil, rosti veteranul de la *Deuxième* scrutând atent, dar și prudent, bulevardul, supraveghind zona. Și remarcă fețele înspăimântate care apăruseră la ferestrele celor trei clădiri din piatră. Puișorii rămăseseră fără cloșcă și erau speriați. Nu e numai vina ta, colega, continuă el, cu o notă de scuză în glas. M-am înșelat asupra clădirii.

— Aha! tipă colegul de la *Deuxième* cu o notă victorioasă în glas. Te-ai înșelat? Asta să știi că e o eroare gravă, dragă François!

— Cine știe, poate că urmările n-ar fi fost atât de grave dacă

nu te grăbeai să o ștergi, după cum te-ai exprimat atât de precis. În loc să pleci urechea la spusele unui om mai bătrân și cu mai multă experiență decât tine, tu mi-ai ordonat să cobor din mașină. Pentru a asista câteva clipe mai târziu la ororile care s-au petrecut după plecarea voastră.

— Bine, dar am făcut întocmai cum ne-ai cerut! Am percheziționat clădirea, cea asupra căreia te-ai înșelat!

— Dacă ai fi rămas câteva clipe să-ți explic, poate acum am fi evitat moartea unui prieten. Mă văd nevoit să menționez în raport acest aspect...

— Te rog, prietene, îl întrerupse colegul. Hai să găsim împreună o soluție, spre binele Biroului...

Dar colegul fu întrerupt la rândul lui, de astă dată de sirenele unei mașini de pompieri. Bernardine ridică brațul, impunându-i tăcere și, în ciuda protestelor camaradului de arme, îl trase ceva mai încolo pe stradă, în aparență spre a se îndepărta de zona agitației, în realitate pentru a se apropia de locul unde se ascundea Bourne, anume spre a fi mai bine auzit de acesta.

— După ce vin oamenii noștri, continuă ofițerul de la *Deuxième*, ridicând glasul până la înălțimea funcției sale, golim clădirile, îi săltăm pe toți și îi reținem pentru interogatoriu!

— Dumnezeu! exclamă Bernardine. După ce că ai dat dovadă de incompetență, acum mai ești și încăpățânat.

— Ce?

— Limuzina, ai văzut limuzina maro? Nu se poate să n-o fi văzut.

— Da, sigur. Șoferul zicea că precis fuge de la fața locului.

— Asta-i tot ce ți-a spus?

— Păi, camioneta ardea și toată lumea era disperată să transmită mesaje prin radio după oameni...

— Uită-te și tu la geamurile alea spulberate, rosti François pe un ton autoritar arătând spre fațada unei case care se afla în direcția opusă față de locul unde se ascundea Bourne. Uită-te la găurile din asfalt. Astea sunt de la gloanțe, colega. Iar tipii care s-au jucat pe aici au fugit crezând că m-au avut... Așa că n-ai să spui nimic și, mai ales, n-ai să întreprinzi nimic! Lasă-i în pace pe ăștia care au rămas în cartier.

— Ești de neînțeles...

— Iar tu ești un mare prost. Dacă există o posibilitate, cât de mărunță, ca vreunul dintre criminalii ăștia să primească ordin și să se întoarcă la locul faptei, atunci, spune-mi și mie, de ce să le stăm tocmăi noi în cale?

— Acum chiar că nu mai pricep nimic.

— Ei aș, protestă Bernardine în timp ce pompierii se luptau cu flăcările încercând să stingă focul cu furtunurile și extinctoarele

puternice. Trimite-ți oamenii prin case și pune-i să-i întrebe pe locatari dacă s-au mai liniștit, să le explice că autoritățile au stabilit natura tragicelor evenimente, că ele s-ar datora unor minți criminale. Criza a trecut și deci nu mai au de ce să fie alarmați, fiindcă incidentul e închis și nu se va repeta.

— Bine, dar ești convins că nu se va repeta?

— Asta trebuie să le-o spunem lor.

O ambulanță intră ca o furtună pe Bulevardul Lefebvre urmată la mică distanță de două echipaje de poliție, toate trei vehiculele cu sirenele urlând și girofarurile în acțiune. În colțul dinspre Rue d'Alesia se adunase o mulțime de curioși: locatarii din casele învecinate care coborâseră grăbiți în stradă, unii în ținută mai decentă, în pantaloni și cămăși, alții în ce se nimerise, adică halate de baie uzate și papuci scâlciți. Bernardine remarcă în treacăt că furgoneta Șacalului era acum redusă la un morman încins și fumegând de tablă înroșită și cioburi, se întoarse spre interlocutorul său și continuă imperturbabil:

— Lasă gloata să-și satisfacă curiozitatea morbidă, iar după aceea trimite-ți oamenii s-o împrăstie. Într-o oră, după ce se va fi terminat cu mizeria asta și focul va fi stins, iar cadavrele ridicate de aici, anunță în gura mare că porcăria s-a sfârșit și trimite-ți oamenii înapoi la sediu. Unul singur va rămâne pe loc să păzească resturile mașinii până se face curățenie pe stradă. Îi vei da ordin precis să nu oprească pe nimeni din cei care vor ieși din clădire. S-a înțeles?

— Nu prea. Parcă ziceai că cineva se ascunde...

— Știu și eu ce-am spus, nu îl iertă fostul consultant al *Deuxième Bureau*. Asta nu schimbă cu nimic datele problemei.

— Înseamnă că tu nu pleci?

— Te-ai prins. Rămân pe loc, ascuns. Am să mă învârt prin zonă cu maximum de discreție.

— Am priceput. Și cum rămâne cu raportul de la poliție? Și cu raportul meu?

— Scrie și tu o parte din adevăr, dar ai grijă să nu scrii chiar tot. Spune că un ciripitor care a refuzat să-și decline identitatea te-a informat că astă-seară pe la ora asta se va produce pe Bulevardul Lefebvre un incident violent care e de competența brigăzii de narcotice de la *Bureau*. Te-ai prezentat la fața locului în fruntea unui echipaj de poliție, n-ai găsit nimic dar, la puțin timp după ce ai plecat, flerul tău infailibil de profesionist te-a îndemnat să te întorci și ai găsit o baie de sânge.

— Cine știe, poate că o să mă aleg cu felicitări, spuse colegul, dar imediat se încruntă și continuă pe un ton neliniștit: Și raportul tău?

— O să ne gândim. Poate că nu e nevoie să-l scriu, nu? spuse proaspăt reînstatatul consultant pe lângă *Deuxième*.

Personalul medical a ambalat cadavrele în saci de plastic și le-a încărcat în ambulanță, iar șoferul de pe mașina de gunoi a curățat strada de rămășițele vehiculului distrus luându-le cu o cuvă uriașă și aruncându-le în spate, în concasorul imens. Restul gunoierilor au măturat și au spălat strada, ba chiar s-au găsit câțiva să remarce că nu trebuiau să o lustruiească prea tare, altfel exista pericolul ca lumea să nu mai recunoască Bulevardul Lefebvre. Un sfert de oră mai târziu isprăviseră; gunoierii își strânseseră catrafusele și o luaseră din loc, iar polițistul singuratic plecase o dată cu ei urmând a fi lăsat la primul colț de stradă de unde avea să telefoneze la secție. Trecuse de ora patru dimineața și curând zorii unei zile noi aveau să mijască deasupra Parisului, preluu al frământării și agitației omenești. În acest moment, singurele semne de viață de pe Bulevardul Lefebvre erau cele cinci ferestre luminate din șirul de clădiri în care își avea cartierul general Carlos Șacalul. În acele încăperi se aflau bărbați și femei cărora somnul nu le era îngăduit. Fiindcă roboteau pentru monsenior.

Bourne era așezat pe trotuar, cu picioarele întinse dinaintea lui și spatele lipit de zid în intrândul unui magazin aflat peste drum de imobilul din care ieșiseră brutarul certăreț și călugărița indignată pentru a ține piept forțelor de ordine. Bernardine se afla într-o ascunzătoare asemănătoare, la câteva zeci de metri mai încolo, ținând sub observație prima clădire, cea în fața căreia se oprise furgoneta pentru a prelua încărcătura umană condamnată la pieire. Înțelegerea lor fusese fermă: Jason trebuia să o urmărească și s-o ia pe sus pe acea persoană care ieșea prima din oricare dintre case, iar bătrânul veteran de la *Deuxième* trebuia să o fileze pe următoarea, s-o însoțească până la destinație, dar să nu stabilească nici un contact. Bourne își făcuse socoteala că emisarul Șacalului nu putea fi decât brutarul sau călugărița, așa încât el își alesese aripa dinspre nord a clădirilor din piatră.

În mare parte raționamentul său fusese corect, atâta doar că nu se așteptase la o asemenea aglomerare de persoane și de mijloace de transport. La 5:17 își făcură apariția venind dinspre latura sudică a bulevardului două biciclete pe care pedaleau două călugărițe îmbrăcate în rase negre și cu bonete albe pe cap. O dată ajunse în fața casei care se presupunea că ar adăposti Ordinul Maria Magdalena al surorilor de caritate, claxonară scurt, în surdina. Ușa de la intrare se deschise și în prag își făcură apariția alte trei călugărițe, fiecare ținând de ghidon propria sa bicicletă. Miresele lui Cristos coborâră treptele și li se alăturară surorilor lor întru alinarea suferinței. Încălecară tăcute, iar

alaiul se puse în mișcare, singura consolare pentru Jason în această situație fiind aceea că măicuța indignată a lui Carlos asigură singură ariergarda. Bourne se așteptase că așa avea să se întâmple, deci țâșni din ușa magazinului și o rupse la fugă după ele pe bulevardul încă învăluit în umbrele nopții. Iar când ajunse lângă zidul corpului de clădire pustiu, lipit de casa Șacalului, o altă ușă se deschise. Se ghemui la pământ și îl urmări pe brutarul obez și iritabil zorind în jos pe scări și apucând-o spre sud. Îi venise rândul și lui Bernardine să se pună în mișcare, își spuse Jason și, ridicându-se în picioare, o rupse la fugă în urmărirea alaiului de călugărițe.

La orice oră din zi sau din noapte, traficul parizian este o enigmă greu de descifrat. De asemenea, el oferă o scuză valabilă celor care doresc să ajungă mai devreme sau mai târziu la o întâlnire, ca și celor care nu vor să ajungă deloc. Cu alte cuvinte, parizianul așezat la volan întrușchipează ultimele vestigii ale unei civilizații apuse, impregnate de o tragică indiferență și un nemăsurat fatalism, pe care poate doar civilizația romană și ateniană să le fi exprimat mai bine. Așadar, nici călugărițelor – surori de caritate nu le fu dat să scape de avatarurile traficului modern, de fapt, cea afectată fiind cloșca superioară care încheia șirul. La intersecția dintre Rue Lecourbe și Montparnasse le tăie calea un cârd de camioane cu produse alimentare împiedicând-o să-și ajungă din urmă suratele, așa încât aceasta le făcu un semn liniștitor cu mâna și coti scurt pe o străduță laterală iuțind brusc ritmul. Cu rana căpătată pe Tranquility Isle pulsându-i nebunește, Bourne nu iuți pasul fiindcă nu era nevoie. Pe plăcuța albastră fixată pe zidul casei din colț scria cu litere albe IMPASSE – drum înfundat, deci aceasta era singura cale de acces, iar călugărița nu avea cum să dispară pe altă parte.

Găsi cu ușurință bicicleta legată de un felinar chior și așteptă liniștit sub un portal cufundat în beznă la nici cinci metri mai încolo. Ridică mâna și atinse bandajul umed de la gât, semn că rana începuse să sângereze. Dacă avea noroc, poate doar plesnise o copcă... O, Doamne, cum îl dureau picioarele! Durerea aceea greu de suportat, mai mult decât o simplă oboseală, când mușchii sunt întinși la maximum pentru că au fost mult prea solicitați după o lungă perioadă de pauză. Jogging-ul din zori sau alergările ușoare erau simple exerciții de menținere în formă, insuficiente însă pentru salturile, săriturile, rotirile, opririle sau starturile bruște pe care le făcuse în acea noapte. Cu ochii ațintiți asupra bicicletei, se sprijini cu umărul de piatra rece a zidului să-și tragă sufletul și încercă înciudat să reprime un gând care nu îi dădea pace, săcâindu-l cu o insistență agasantă: doar cu câțiva ani în urmă poate că nici n-ar fi remarcat oboseala din picioare; pentru simplul motiv că nu ar fi fost obosit.

Liniștea care domnea pe străduța adormită în ceasurile de amorțeală premergătoare zorilor de zi fu tulburată de zgomotul unui

zăvor tras și de scârțâitul iritant al unei uși care se rotea în balamale, intrarea în apartamentul în fața căruia fusese prionită bicicleta. Cu spatele lipit de zid, Jason scoase arma din toc nedezipindu-și o clipă privirea de pe femeia îmbrăcată în rasă neagră de călugăriță care se îndrepta zorită spre felinar. Își făcu de lucru cu o cheie încercând să o potrivească în broasca lacătului și să desfacă lanțul bicicletei iar Bourne, profitând de acest răgaz, ieși din umbra portalului și, tăcut ca o pisică, se furișă în spatele femeii.

— Ai să întârzi la utrenie, rosti el.

Femeia se răsuci iar cheia îi zbură cât colo și ateriză pe trotuar. Din rotire, pulpanele largi ale rasei negre se desfăcură, iar ea își strecură iute mâna dreaptă sub falduri. Atent, Jason făcu un pas înainte și o înșfăcă cu mâna stângă de încheietură, în timp ce cu dreapta îi smulgea boneta albă de pe cap. La vederea chipului călugăriței, rămase cu gura căscată și icni stupefiat.

— Dumnezeu! șopti el. Tu ești!?

CAPITOLUL XXVII

— Te cunosc! Strigă Bourne. Ne-am întâlnit la Paris... cu mulți ani în urmă... Te cheamă Lavier. Jacqueline Lavier. Aveai un magazin, o casă de modă... Les Classiques – în St. Honoré – paravanul lui Carlos din Faubourg! Te-am găsit într-o cabină de spovedanie din Neuilly-sur-Seine. Am crezut că ești moartă!

Chipul ridat al călugăriței, cu trăsături marcate de femeie trecută de prima tinerețe, era schimonosit de furie. Încercă să scape din încheștare, dar Jason o prinse și mai bine, o răsuci și o trânti cu fața de zid, imobilizând-o cu brațul stâng petrecut pe după grumaz.

— Dar vād că n-ai murit. Tu erai la Luvru când a fost întinsă cursa, când a sărit totul în aer!... Pe Dumnezeul meu, ai să vii cu mine. Atunci și-au găsit mulți moartea – printre alții și francezi – iar eu a trebuit s-o șterg, așa încât nu a avut cine să le spună că tu ai fost de vină... În țara mea, dacă omori un polițist, pedeapsa nu se prescrie, iar aici e la fel. Când e vorba de uciderea unui polițist, fii convinși că angrenajul nu se oprește niciodată. Francezii n-au uitat de episodul de la Luvru și nici pe oamenii lor!

— Greșești! șopti femeia sacadat, gâfâind, cu ochii verzui ieșiți din orbite. Mă confunzi...

— Ești Lavier! Regina necontestată din Faubourg. Tu erai singura persoană care asigura legătura cu iubita Șacalului, nevasta generalului. Să nu-mi spui mie că greșesc!... V-am urmărit pe amândouă până la Neuilly, la catedrala aceea la care se trag veșnic clopotele, înțesată de preoți, unul dintre ei fiind însuși Carlos! La câteva minute după aceea, târfa lui a ieșit din biserică; tu, nu. A plecat tare grăbită, iar eu m-am repezit înăuntru și am întrebat de tine; un preot bătrân – dacă o fi fost cumva preot – mi-a spus că te-a zărit

intrând în confesionalul din stânga. M-am repezit acolo, am tras draperia și te-am găsit. Moartă. Atunci am fost convins că te-au omorât, totul se petrecuse cu atâta repeziciune! Iar Carlos știam că trebuie să fie pe aproape! Îl puteam prinde, era în bătaia armei mele... sau poate că eu eram în bătaia armei lui. M-am învârtit ca un descereierat și, într-un târziu, l-am văzut! Pe stradă, îmbrăcat în sutana lui neagră – l-am văzut și am știut că este el fiindcă atunci când m-a zărit a rupt-o la fugă și s-a pierdut printre mașini. Mi-a scăpat... l-am pierdut! Însă mai aveam o carte de jucat: tu. Așadar, am avut grijă să se afle că Lavier a murit... Asta și trebuia să fac, nu? Asta așteptați de la mine să fac, răspunde!

— Repet, te înșeli! murmură femeia.

Nu se mai zbătea fiindcă oricum ar fi fost inutil. Stătea cuminte, cu fața lipită de zid, ca și când în acest fel spera să capete îngăduința de a vorbi.

— Vrei să mă asculți? Întrebă ea icnind sub brațul lui Jason care o apăsa mai să o sugrume.

— Lasă bancurile, doamnă, veni răspunsul lui Bourne. Ai să pleci de-aici pe sus, purtată pe brațe – o soră de caritate ajutată, nu agresată de un necunoscut. Fiindcă ai să leșini. La vârsta ta nici nu e de mirare, nu?

— Stai!

— N-am timp.

— Trebuie să stăm de vorbă!

— De-abia aștept.

Jason își trase brațul și o lovi cu muchia palmei, cu ambele mâini deodată, în punctul în care tendoanele se unesc cu mușchii gâtului. Femeia i se lăsă moale în brațe, iar Jason o prinse și o purtă pe sus spre capătul aleii, ca un bun creștin – tăcut și smerit – cerând ajutor în numele călugăriței doborâte de munca istovitoare. Zorile crude dădeau să lumineze cerul, iar câțiva trecători matinali și un tânăr în pantaloni scurți care ieșise la jogging se apropiară de bărbatul care purta o călugăriță pe brațe.

— Stă de două zile lângă soția mea și îi îngrijește pe micuții bolnavi. N-a închis ochii o clipă! rosti Cameleonul pe un ton rugător vorbind franceza omului de rând. Vă rog, chemați un taxi să o duc la mănăstirea din arondismentul nouă.

— Mă duc eu! Se oferă tânărul sportiv. E o stație de taxi pe Rue de Sèvres; e deschisă toată noaptea, iar eu sunt un bun alergător!

— Dumnezeu v-a scos în calea mea, *monsieur*, spuse Jason plin de recunoștință, simțind imediat un val de neîncredere și invidie la adresa mult prea săritorului și mult prea tânărului sportiv.

Taxiul ajunsese lângă el șase minute mai târziu, adus de tânărul care sări sprinten pe trotuar.

— I-am spus șoferului că aveți bani. Sper că nu-i o minciună.

— Sigur. Mulțumesc.

— Spuneți-i călugăriței ce am făcut, adăugă tânărul sportiv

ajutându-l pe Bourne să o depună pe femeia leșinată pe bancheta din spate a mașinii. Am nevoie de tot ajutorul din lume.

— Sper că nu e iminent, rosti Bourne încercând să-i întoarcă tânărului zâmbetul.

— Nu chiar! Reprezintă firma la maraton, spuse puștiul-adult începând să frământa nerăbdător asfaltul sub picioare.

— Încă o dată, mii de mulțumiri. Succes! Îți urez să câștigi.

— Spuneți-i să se roage pentru mine! Strigă atletul luând startul și îndepărtându-se.

— În Bois de Boulogne, rosti Bourne închizând ușa.

— În Bois? Nebunul ăla cu viermi în fund mi-a zis că-i vorba de o urgență! Că trebuie să o duceți pe călugăriță la spital.

— A băut mai mult decât era cazul, ce vrei să-ți spun mai mult?

— În Bois de Boulogne, spuse șoferul dând înțelegător din cap. Să ia puțin aer până își revine. Am o verișoară de-a doua, călugăriță la o mănăstire din Lyon. Când scapă câte o săptămână, trage o beție soră cu moartea. Când mă gândesc ce viață duce, zău dacă-mi vine să o condamn!

Razele strălucitoare ale soarelui încălzeau banca de pe marginea aleii așternute cu pietriș din Bois și îi învăluia în lumină pe cei doi ocupanți: călugărița în pelerina ei amplă, neagră, care se trezi scuturându-și ameteită capul și Jason, așezat lângă ea.

— Cum te simți... soră? Își întrebă Jason prizoniera.

— De parcă m-a lovit un tanc, răspunse femeia deschizând ochii și luând o gură de aer. Cel puțin un tanc.

— Despre care presupun că știi mai multe decât despre furgoneta cu care cară haine pentru săraci surorile de caritate ale Mariei Magdalena.

— Cam așa, aprobă femeia.

— Nu te mai obosi să-ți cauți pistolul, spuse Bourne. Am avut grijă să-l scot din portjartierul foarte, foarte scump de sub rasă.

— Mă bucur să constat că te pricepi și i-ai recunoscut valoarea. Și despre asta aș vrea să vorbim... Și cum nu ne aflăm la o secție de poliție, presupun că am dreptul să vorbesc.

— Numai dacă ceea ce ai să-mi spui servește scopului pe care îl urmăresc. Sper că înțelegi la ce mă refer.

— Dar sigur că servește acestui scop. Am fost prinsă. Nu înțelegi că în felul ăsta i-am trădat? Nu sunt acolo unde ar trebui să fiu, și, deși nu știu cât e ceasul, după lumina de-afară cred că e prea târziu să mai dau explicații. Iar bicicleta mea fie a rămas legată de stâlp, fie a dispărut între timp.

— Eu în nici un caz nu ți-am luat-o.

— Deci, sunt ca și moartă. Chiar dacă am plecat, tot aia e, sunt moartă, nu înțelegi?

— Fiindcă ai dispărut? Fiindcă nu ești unde ar trebui să fii?

— Desigur.

— Deci ești într-adevăr Lavier!

— Perfect adevărat. Mă cheamă Lavier. Dar nu sunt cea pe care o știi. Tu ai cunoscut-o pe sora mea, Jacqueline Lavier, iar eu sunt Dominique. Era doar cu un an mai mare decât mine, și încă din copilărie semănam foarte bine. Și nu te înșeli în privința episodului din Neuilly-sur-Seine. Pe ea ai văzut-o acolo. Sora mea a fost ucisă pentru că a încălcat o lege esențială, sau dacă preferi, fiindcă a comis un păcat de moarte. A intrat în panică și te-a condus la iubita lui Carlos, proprietatea lui secretă cea mai dragă și cea mai prețioasă.

— Pe mine?... Știi cine sunt?

— Domnule Bourne, întregul Paris, Parisul Șacalului, știe cine ești. Nu știu cum arăți, țin să te liniștesc, însă au aflat că ești aici, că ai venit să-l găsești pe Carlos.

— Iar tu trăiești în această lume?

— Da.

— Doamne-Dumnezeule, dar el ți-a ucis sora!

— Știu.

— Și totuși lucrezi pentru el?

— Sunt momente în viață când nu ai încotro și iei ce ți se oferă. Să zicem că ești pus să alegi între viață și moarte. Până acum șase ani când Les Classiques a trecut pe mâna altui patron, prăvălia era vitală pentru monsenior. Eu am înlocuit-o pe Jacqui...

— Așa, fără nici un fel de probleme?

— N-a fost greu. Eu sunt mai mică și, lucru foarte important, niciodată nu mi-am arătat vârsta, am părut mai tânără. Cutele de pe chipul femeii trecute de prima tinerețe se frânseseră într-un zâmbet melancolic. Sora mea susținea că ni se trage de la aerul mediteranean... În sfârșit, în lumea modei, chirurgia plastică e un lucru obișnuit. Toată lumea știa că Jacqui s-a dus în Elveția să-și facă o operație plastică... iar eu am revenit la Paris după opt săptămâni de pregătiri.

— Cum ai putut să faci așa ceva? Știind ce se-ntâmplase, cum naiba de-ai putut să faci așa ceva?

— La-nceput n-am știut nimic. Abia mai târziu am aflat adevărul. Însă, în acel moment, nu mai avea nici o importanță. Pentru că în acel moment, eu o apucasem deja pe drumul de care ți-am spus. Alternativa era să trăiesc sau să mor.

— Și nu ți-a trecut niciodată prin minte să te duci la poliție sau la *Sûreté*?

— În legătură cu Carlos? Să le povestesc despre el? Întrebă femeia privindu-l pe Bourne cu aerul unui adult dojenind un copil care tocmai a făcut o boroboacă. După cum se exprimă englezii de la Cap Ferrat, cred că te ții de bancuri.

— Așa încât ai pășit voios și cu inima ușoară în lumea crimei?

— Nu conștient. Am fost condusă pas cu pas, educația mea desăvârșindu-se încet, fără grabă... La început mi s-a spus că Jacqueline murise într-un accident pe mare cu iubitul ei din acea

lună și că voi fi plătită regește dacă accept să-i iau locul. Les Classiques era mult mai mult decât unul dintre cele mai renumite saloane...

— Cu mult mai mult, îi tăie vorba Jason. Era paravanul în spatele căruia se scurgeau secretele militare și de securitate ale Franței înmânate Șacalului de iubita acestuia, în același timp soția unuia dintre cei mai mari generali ai țării.

— Nu mi-am dat seama de acest lucru decât la mult timp după ce generalul a omorât-o. Cred că îl chema Villiers.

— Așa-l chema. Jason se uită gânditor la apele încă întunecate ale eleșteului de peste drum, cu nuferii imaculați plutind mănunchiuri la suprafață, iar pe ecranul minții îi rulară imagini din trecut. Eu sunt cel care l-a găsit... I-a găsit. Villiers era așezat într-o *bergère*, cu arma în mână, iar soția lui zăcea întinsă pe pat, goală, într-o baltă de sânge, deja rece. Generalul voia să-și tragă un glonț în cap. Mi-a spus că era cea mai potrivită execuție pentru un trădător, iar el se acuza pe sine de a se fi lăsat orbit de dragostea față de soție, că asta îi întunecase judecata și că, în orbirea lui, își trădase Franța mult-iubită... L-am convins că mai era o soluție. Acum treisprezece ani lucrurile se puteau aranja și altfel. Și s-au aranjat într-o casă neobișnuită de pe Bulevardul Seventy-first din New York.

— Nu știu ce s-a întâmplat la New York, cert este că generalul Villiers a lăsat instrucțiuni precise ca, după moartea lui, întâmplările de la Paris să fie date publicității. Deci el a murit și adevărul a ieșit la suprafață. Se spune că în acel moment, Carlos și-a ieșit complet din minți și, de furie, s-a răzbunat omorându-i pe câțiva ofițeri de carieră pentru simplul motiv că erau generali.

— Asta e o poveste veche, o întrerupse Bourne scurt. Au trecut de atunci treisprezece ani. Mai bine să vedem ce se întâmplă acum!

— Nu știu, monsieur. N-am de ales, nu? Presupun că unul dintre voi tot are să mă omoare.

— Poate că nu. Ajută-mă să-l prind și îți promit că te scap de el și în felul ăsta ai să scapi și de mine. Poți să te întorci liniștită pe malul Mediteranei și să trăiești acolo până la sfârșitul zilelor. Nici măcar nu trebuie să dispari, te întorci pe față acasă după anii rodnici petrecuți la Paris.

— Să dispar? Întrebă Lavier studiind chipul încrâncenat al celui care o ținea prizonieră. Ca și „să mă topesc“?

— Nu e cazul. Carlos nu te va putea atinge pentru că până atunci va fi mort.

— Da, partea asta am priceput-o. Disparația mi se pare mai interesantă, ca și formula „ani rodnici“. Să înțeleg că asta va fi contribuția dumitale?

— Da.

— Am înțeles... Asta i-ai oferit și lui Santos? O disparație profitabilă?

Ironia femeii îl biciui pe Jason în plin, de parcă l-ar fi lovit peste obraz. Ridică ochii spre prizoniera lui.

— Deci a fost mâna lui Santos, rosti el calm. Adresa de pe Bulevardul Lefebvre era o cursă. Isuse, a jucat tare. E bun.

— E mort, iar Le Coeur du Soldat și-a închis porțile.

— Cum? întrebă Bourne uluit privind-o pe femeia Lavier. Asta a fost răsplata pentru că m-a atras în cursă?

— Nu, pentru că l-a trădat pe Șacal.

— Nu pricep.

— Monseniorul are ochi și urechi peste tot, sper că nu ești surprins s-o auzi. Santos, sihastrul perfect, a trimis câteva cufere grele prin furnizorul lui de alimente și ieri dimineață nu și-a curățat și nici nu și-a udat prețioasa lui grădină, un ritual estival pe care îl îndeplinea neabătut odată cu răsăritul soarelui. La depozitul furnizorului s-a prezentat un om de-al nostru, a deschis lăzile...

— Cărți, o întrerupse Bourne vorbind liniștit.

— Lăsați acolo până la noi instrucțiuni din partea lui Santos, completă Dominique Lavier. Plecarea lui era iminentă și trebuia să se petreacă discret, fără ca nimeni să afle.

— Iar Carlos a știut că de fapt nu Moscova a transmis un anumit număr de telefon.

— Poftim?

— Nimic... Ce fel de om era Santos?

— Nu l-am cunoscut, de fapt nici nu știu cum arată. Am auzit doar câteva bârfe, însă nu prea multe.

— Nici n-am vreme să-mi spui prea multe. Cam ce se vorbea pe seama lui?

— Se pare că era un tip masiv...

— Asta știu, o întrerupse iritat Jason. Iar cărțile ne ajută să tragem concluzia că îi plăcea să citească, poate chiar primise o educație temeinică și exprimarea lui aleasă este un indiciu în acest sens. Din ce țară se trage și cum de a ajuns să lucreze pentru Șacal?

— Se spune că ar fi cubanez, că a luptat în revoluția lui Castro, că era erudit, că a studiat dreptul și că, în tinerețe, a fost coleg cu Castro, un mare atlet. Dar că, așa cum se întâmplă cu toate revoluțiile, frământările interne au umbrit bucuria victoriei – cel puțin asta mi-au povestit vecinii mei prieteni de pe baricadele de 1 Mai.

— Fii bună și tradu.

— Fidel era invidios pe conducătorii anumitor cadre active, în special pe Che Guevara și pe cel pe care l-ai cunoscut sub numele de Santos. Dacă Fidel Castro era mai mare decât viața însăși, cei doi erau mai mari decât Castro, iar el nu putea tolera să-i facă cineva concurență. Che a fost trimis într-o misiune în care și-a pierdut viața, iar lui Santos i s-au adus acuzații că ar fi contrarevoluționar. Mai avea o oră până la execuție, când Carlos și oamenii lui au pătruns în închisoare și l-au ajutat să se topească.

— Probabil îmbrăcat în sutană.

— Sunt convinsă. Biserica și toate aiurelile medievale au deținut la un moment dat o poziție foarte importantă în Cuba.

— Mi se pare mie, sau ești înfuriată?

— Sunt femeie, iar marele pontif e bărbat și încă unul cu concepții feudale.

— Se aprobă... Revenind, Santos și-a unit forțele cu Șacalul, doi marxiști dezamăgiți și înșelați care își pierduseră idealurile și care au pornit singuri în căutarea unei cauze personale... sau poate a unui circ personal.

— Asta mă depășește, *monsieur*, însă dacă înțeleg corect ceea ce vrei să spui, mai degrabă Carlos era cel cu imaginația, o minte sclipitoare, pe când Santos s-a ales cu deziluzia și amărăciunea. În fond, cubanezul îi datora viața lui Carlos, așa că de ce să nu i-o ofere? Ce îi mai rămăsese lui pe lume?... Până în clipa în care ai apărut dumneata.

— De-ajuns. Mulțumesc. Voiam doar să umplu niște lacune.

— Lacune?

— Să aflu lucruri pe care nu le știam.

— Și acum ce facem, *Monsieur Bourne*? Nu așa suna întrebarea dumitale?

— Ce-ai vrea să faci, *Madame Lavier*?

— Un lucru știu sigur: nu vreau să mor. Și nu sunt *Madame Lavier* după starea civilă. Nu m-a atras niciodată ideea de a-mi pune grumazul sub jug, iar avantaje nici nu cred că există. Ani de zile am fost însoțitoare de lux și mi-am dus veacul la Monte Carlo, Nisa și Cap Ferrat până când corpul și vârsta m-au trădat. Odinioară am avut protectori, foști iubiți din tinerețe care mai aveau grijă de mine de dragul vremurilor bune de altădată. Majoritatea s-au prăpădit; păcat de ei, zău.

— Eu am înțeles că ești plătită cu sume mari pentru a fi luat locul surorii tale.

— Așa a fost și, în mare parte, încă e valabil; fiindcă sunt încă de neprețuit. În cercul meu de cunoscuți se numără oameni din crema societății pariziene unde bărfele abundă, lucru de multe ori util. Am un apartament splendid pe Avenue Montaigne, cu antichități, tablouri valoroase, servitori, un cont deschis la bancă, tot ce-i trebuie unei femei care s-a învârtit și încă are de-a face cu cercurile înalte din lumea modei. Și bani. În fiecare lună, în contul meu de la bancă intră optzeci de mii de franci de la Geneva, mai mult decât suficient pentru cheltuielile obișnuite. Pentru că eu îmi plătesc singură toate facturile, nu mă întreține nimeni.

— Ei bine, te-ai ales cu banii.

— Nu, *monsieur*. Cu un stil de viață, nu cu bani. Așa procedează Șacalul. Pe bătrâni îi plătește, dar față de restul se revanșează făcându-ne contraservicii. Iar dacă pe zece ale lunii respective nu-mi parvin banii de la Geneva, atunci pot să mă aștept că în treizeci de zile voi fi aruncată în stradă. Iar dacă e hotărât să

scape de mine, nu mai așteaptă figura cu Geneva. Sunt executată imediat – de fapt, sunt terminată de pe acum. Dacă mă întorc acasă, în apartamentul din Montaigne, sigur n-am să ies vie niciodată de acolo... Așa cum nici sora mea nu a mai apucat să iasă din catedrala din Neuilly-sur-Seine.

— Ești convinsă?

— Foarte convinsă. Stâlpul de care am legat bicicleta este cutia poștală pentru primirea instrucțiunilor de la bătrâni. Ordinul sună clar și trebuia respectat întocmai. Peste douăzeci de minute trebuia să mă întâlnesc cu o femeie la o brutărie din Saint-Germain, unde făceam schimb de haine. Ea trebuia să se ducă la misiunea surorilor Magdalene, iar eu urma să mă-ntâlnesc cu un curier din Atena într-o cameră de la Hotelul Tremouille.

— Misiunea Ordinului Maria Magdalena? Vrei să spui că femeile alea de pe bicicletă erau cu adevărat călugărițe?

— Cu jurământ de castitate și de viață în umilință, *monsieur*. Eu sunt maica superioară care le vizitează des la mănăstirea din Saint-Malo.

— Și femeia de la brutărie. Și ea...?

— Mai calcă și ea strâmb din când în când, dar altfel este un administrator desăvârșit al bunurilor misiunii.

— Isuse, murmură Jason.

— Tot timpul îl invoacă... Acum ai înțeles de ce nu am nici o șansă?

— Nu sunt sigur.

— Atunci mă văd nevoită să te întreb dacă ești cu adevărat Cameleonul sau nu. La brutărie nu am ajuns; am lipsit de la întâlnirea de la hotel cu acest curier atenian. Atunci, unde am fost?

— Ai fost reținută pe drum. S-a rupt lanțul bicicletei, apoi ai fost lovită ușor de unul din camioanele de pe Rue Lecourbe. Ai avut un accident. Ce dracu', nu au nici o importanță amănuntele. Ai întârziat.

— Cât timp a trecut de când mi-am pierdut cunoștința?

Jason se uită la ceas și distinsese clar ora în razele strălucitoare ale dimineții.

— Ceva mai mult de o oră; poate chiar o oră și jumătate. Impresionat de hainele pe care le porți, taximetristul s-a învârtit în căutarea unui loc de parcare și a unei bănci libere pe care să te așeze pentru a te ajuta să-ți vii în fire. A fost plătit bine pentru ajutorul său.

— O oră și jumătate? Întrebă Lavier iute.

— Și?

— Și atunci de ce n-am sunat la brutărie sau la Hotel Tremouille?

— Complicații?... Nu, se poate verifica prea ușor, spuse Bourne scuturând din cap.

— Sau? Lavier îl fixă intens cu ochii săi verzi, imenși. Sau, *monsieur*?

— Bulevardul Lefebvre, îi răspunse Jason liniștit. Cursa. Așa cum am întors-o pe a lui împotriva mea, așa i s-a întâmplat și lui trei ore mai târziu. I-am dat toate planurile peste cap și am pus mâna pe tine.

— Exact, spuse încuviințând din cap fosta damă de companie de la Monte Carlo. Iar el nu are cum să știe ce am vorbit noi doi... adică sunt stigmatizată și voi fi lichidată. Va îndepărta un pion; care trebuie sacrificat. Femeia nu are ce să le spună autorităților, sau, în sfârșit, nimic cu adevărat important; nu l-a văzut în viața ei la față pe Șacal, deci nu va face decât să repete bârfele auzite de la subalternii lui cei mai modești.

— Nu l-ai văzut niciodată?

— Poate că da, însă fără să știu că-i el. Știi cum e, vorba zboară repede prin Paris. Unii spun că ar fi latino-american cu piele oacheșă; alții că ar avea ochi negri și mustață neagră. „Uite-l pe Carlos!“ – de câte ori n-am auzit cuvintele astea! Însă nici un bărbat nu s-a prezentat dinaintea mea să-mi spună: „Eu sunt acela, cu îți fac viața mai ușoară, târfa bătrână ce ești“. Eu nu fac decât să transmit informații bătrânilor și, doar uneori, preiau mesaje de la ei, cum s-a întâmplat în noaptea asta pe Bulevardul Lefebvre.

— Înțeleg, spuse Bourne ridicându-se și se uită la prizoniera sa rămasă pe bancă. Te pot scoate de aici, rosti el liniștit. Din Paris, din Europa, acolo unde brațul lung al Șacalului să nu te poată ajunge. Ai vrea să scapi?

— Așa cum și-a dorit și Santos, se grăbi să răspundă Lavier, cu o privire rugătoare. De bunăvoie aleg să-ți fiu dumitale devotată și nu lui.

— De ce?

— Fiindcă e bătrân, bolnav și s-a uscat de tot, deci nu e un adversar pe măsura dumitale. Dumneata îmi oferi șansa de a trăi, în timp ce el îmi oferă moartea.

— Ai luat o hotărâre înțeleaptă, rosti Jason, un zâmbet neîncrezător și totuși cald fluturându-î pe buze. Ai bani? Vreau să spun, ai bani la tine?

— Călugărițele au jurat să trăiască modest, *monsieur*, îi răspunse Dominique Lavier surâzându-i la rîndul său. De fapt, am doar câteva sute de franci. De ce?

— Nu-s de ajuns, continuă Bourne scoțând din buzunar teancul impresionant de bancnote. Poftim trei mii, spuse el întinzându-i banii. Cumpără-ți niște haine – știi tu de unde – și ia o cameră... să zicem la Meurice de pe Rue de Rivoli.

— Sub ce nume?

— Ție care ți-ar conveni?

— Să zicem Brielle, *monsieur*. Un orășel fermecător de pe malul mării.

— De ce nu? Dă-mi zece minute să dispar, iar după aceea poți pleca și tu. Ne vedem la Meurice la prânz.

- Din toată inima, Jason Bourne!
— Aș prefera să nu-mi mai spui așa.

Cameleonul ieși din Bois de Bologne și se îndreptă spre prima stație de taxi. În câteva secunde, șoferul aflat la volanul ultimei mașini din șir acceptă entuziasmat suta de franci și nu se mișcă din loc, după cum îi ceruse clientul său ascuns pe bancheta din spate, așteptând semnalul convenit.

— *Monsieur*, iese călugărița! strigă taximetristul. Se urcă în primul taxi.

— Urmărește-o, spuse Jason ridicându-se.

Pe bulevardul Victor Hugo, taxiul în care se afla Lavier încetini și se opri în fața unei cabine telefonice moderne cu cupola de plastic – o apariție singulară în peisajul parizian tradiționalist.

— Oprește aici, rosti scurt Bourne sărind din mașină în clipa în care aceasta trăgea lângă trotuar. Șchiopătând, Cameleonul se furișă repede, tăcut și nevăzut, pe urmele călugăriței agitate care intrase în cabină și se opri la câțiva pași în spatele ei – nevăzut, dar auzind distinct fiecare vorbă.

— Meurice! strigă aceasta în receptor. Numele e Brielle. Va fi acolo la prânz... Da, da, mă opresc acasă să mă schimb și ajung și eu acolo într-o oră. Lavier închise, se întoarse... și tresări speriată când îl văzu pe Bourne. O, nu!! țipă ea.

— Mi-e teamă că da, rosti Bourne. Mergem cu taxiul meu sau cu al tău?... „Fiindcă e bătrân și s-a uscat de tot” – sunt exact vorbele tale, Dominique. Nu ți se pare că e o descriere al naibii de exactă pentru cineva care nu l-a văzut niciodată la față pe Carlos?

Bernardine ieși furios de la Pont-Royal urmându-l pe portarul prin care îi parvenise mesajul.

— E ridicol! Strigă el apropiindu-se de taxi. Ba nu, nu e, se corectă uitându-se înăuntru. E curată nebunie!

— Urcă, îi spuse Jason din colțul în care stătea alături de femeia îmbrăcată în rasa de călugăriță. François se conformă zgâindu-se la hainele negre, la boneta albă, ascuțită, și la chipul palid al femeii care se dedicase vieții monahale, așezată între ei. Ți-o prezint pe una din cele mai bune actrițe pe care le are Șacalul, adăugă Bourne. Ar face carieră în *ciné-verité*-ul vostru, crede-mă.

— Nu că aș fi un tip credincios, dar sper că n-ai făcut o gafă... Eu am făcut – adică noi am făcut – cu porcul ăla de brutar.

— Cum așa?

— Fiindcă e cu adevărat brutar! Eram pe punctul să-i văr o grenadă în folie, însă m-am răzgândit. Numai un brutar francez își poate pleda cauza așa cum a făcut-o el.

— Se potrivește, spuse Jason. Logica lipsită de logică a lui Carlos. Nu-mi amintesc cine a spus-o, poate chiar eu. Taxiul făcu sens giratoriu și se înscrise pe Rue du Bac. Mergem la Meurice, adăugă

el.

— Sunt convins că ai motivele tale, spuse Bernardine nedezlipindu-și privirea de pe chipul enigmatic, inexpresiv al lui Dominique Lavier. Mai ales că drăgălașa noastră bătrână nu scoate o vorbă.

— Nu sunt bătrână! protestă vehement femeia.

— Sigur că nu ești, draga mea, aprobă veteranul de la *Deuxième*. Doar o femeie mai apetisantă, la maturitate.

— Ce să-ți spun!

— De ce mergem tocmai la Meurice? întrebă Bernardine.

— Fiindcă aici vrea Șacalul să-mi întindă ultima cursă, îi răspunse Bourne. Prin amabilitatea minunatei noastre surori de caritate care a dat dovadă de multă putere de convingere. Șacalul se așteaptă să mă găsească acolo, deci, acolo voi fi.

— Îi chem pe cei de la *Deuxième*. Mulțumită unui funcționar sperios din fire, or să facă orice le cer. Ce rost are să te expui inutil, prietene?

— Nu vreau să te supăr, François, însă tu singur ai spus că de la o vreme nu mai garantezi pentru multă lume din Birou. N-aș vrea să risc o scurgere de informații. Naiba știe care dintre ei poate să-l prevină.

— Aș vrea să vă ajut, rosti aproape în șoaptă Dominique Lavier. Fiindcă pot să vă ajut.

— Am văzut eu care ți-e ajutorul, drăguță. Și era gata să mă ducă la eșafod. Mulțumesc, nu mai am nevoie.

— Asta s-a întâmplat înainte, nu acum. E evident că acum nu mai am nici o șansă.

— Mi se pare mic, sau am mai auzit cuvintele astea?

— Nu, nu le-ai auzit. Doar vorbesc de ce se întâmplă acum... Ce Dumnezeu, puneți-vă în locul meu. Nu am înțeles prea bine ce mă așteaptă dar tocmai l-am auzit pe filfizonul ăsta bătrân spunând că vrea să-i cheme pe cei de la *Deuxième*... *Le Deuxième, monsieur Bourne!* Pentru unii francezi, este Gestapoul autohton! Chiar dacă scap cu zile voi fi stigmatizată pe vecie de aceste scârbe care fac treburile murdare ale statului. Sunt sigură că or să mă trimită în cine știe ce colonie de muncă silnică la capătul lumii... O, am auzit multe spunându-se despre porcăriile pe care le fac cei de la *Deuxième*.

— Serios? Întrebă Bernardine. Eu habar n-am. Dar sună bine. Minutat.

— În plus, continuă Lavier privindu-l insistent pe Bourne în timp ce-și smulgea boneta albă de pe cap, gest care îl făcu pe șofer să se strâmbe dezaprobator, dacă nu mă vede, adică dacă nu apar la Meurice îmbrăcată altfel, Șacalul nici nu are să se apropie de Rue de Rivoli. Și se grăbi să adauge iute când Bernardine îi făcu semn să tacă arătând cu degetul spre șoferul așezat în față: Bărbatul cu care doriți să discutați nu va fi acolo.

— Are dreptate, spuse Bourne aplecându-se înainte și

privindu-l pe Bernardine. Și mai are un apartament pe Rue de Montaigne unde ar trebui să se schimbe, iar nici unul dintre noi nu poate urca cu ea.

— Suntem într-o dilemă, nu-i așa? îi răspunse Bernardine printr-o întrebare. Nu avem cum să ascultăm telefonul de jos, din stradă, nu crezi?

— Cretinilor!... Nu-nțelegeți că n-am încotro și că trebuie să lucrez cu voi? Dacă atâta lucru nu sunteți în stare să pricepeți înseamnă că sunteți orbi și că ar trebui să vă luați câte un câine, să vă treacă strada! Acest foarte bătrân domn aici de față o să mă treacă în catastifele de la *Deuxième Bureau* cu prima ocazie și — după cum știe și faimosul Jason Bourne dacă are măcar o cunoștință la *Deuxième* — în acel moment or să apară tot felul de semne de întrebare — întâmplător, cam aceleași pe care le-a stârnit sora mea, Jacqueline. Cine este acest Bourne? Există sau nu există? Este asasinul care a operat în Asia, sau este un impostor, o cursă? Jacqueline m-a sunat de la Nisa într-o noapte, după ce băuse câteva păhărele în plus, o noapte de care probabil îți amintești, domnule Cameleon, ca și de un restaurant teribil de scump de lângă Paris. Atunci ai amenințat-o... în numele unor persoane cu greutate a căror identitate ai preferat să o treci sub tăcere. Ai amenințat-o! I-ai cerut să-ți spună tot despre o anumită cunoștință de-a ei (care era acel bărbat atunci, habar n-am) și ai băgat spaima în ea. Mi-a spus că o priveai ca un nebun, că te-ai răstit la ea ca un nebun și că ai folosit niște cuvinte pe care nici nu le-a înțeles.

— Îmi amintesc, o întrerupse Bourne pe un ton glacial. Am luat masa cu ea în acea seară, eu am amenințat-o, iar ea s-a speriat de moarte. S-a dus la toaletă, a rugat pe cineva să dea un telefon, iar eu a trebuit să dispar.

— Iar acum *Le Deuxième* și-a unit forțele cu acele persoane cu greutate a căror identitate ai preferat să nu o divulgi? Dominique Lavier clătină din cap și coborî glasul. Nu, *messieurs*, eu sunt o luptătoare din fire și prefer să trăiesc, nu să mor, așa încât nu-mi asum asemenea risc când miza e atât de mare. E bine să știi când să renunți dacă simți că nu te mai țin băierile.

Se lăsă tăcerea, iar după câteva clipe, Bernardine rosti:

— Care ți-e adresa de pe Boulevardul Montaigne? Să i-o dau șoferului. Dar înainte de a mi-o spune, *madame*, ascultă-mă cu atenție. Dacă se dovedește că o vorbuliță din ce ne-ai spus nu e adevărată, îți promit că ai să faci cunoștință, pe pielea ta, cu cealaltă față a *Deuxième Bureau*, cea care te-a băgat în sperietți.

Marie se afla în apartamentul modest pe care îl ocupa la Meurice, așezată în fața măsuței cu rotile pe care îi fusese adus în cameră micul dejun, și citea ziarele. Îi era imposibil să se concentreze asupra rândurilor scrise, iar gândurile îi zburau tot timpul spre întâmplările recente și cele din trecut. Se întorsese la hotel spre miezul

noptii, după ce colindase toată ziua prin Paris și bătuse cam toate cafenelele pe care ea și David le frecventaseră cu atâția ani în urmă. Însă, din pricina neliniștii, a frământării lăuntrice și a angoasei care nu îi dădea pace, nu reușise să închidă ochii toată noaptea. Abia spre dimineață o ajunsese obosela și căzuse răpusă la ora patru, cu veioza de la capul patului aprinsă, aceeași lumină crudă trezind-o șase ore mai târziu. Era prima noapte în care reușise să doarmă atât de mult, de la declanșarea evenimentelor de pe Tranquility Isle, moment care i se părea acum pierdut într-un trecut îndepărtat, o amintire parcă dintr-o altă viață, totuși cum nu se poate mai vie și prezentă din pricina golului sufletească de a nu-și ști copiii alături de ea. *Nu te mai gândi la copii, gândește-te la David... Ba nu, la Jason Bourne! Concentrează-te!*

Lăsă deoparte ziarul parizian „Tribune” și își turnă cea de-a treia ceașcă de cafea din acea dimineață privind spre ușile deschise ale balconului care dădeau spre Rue de Rivoli. O irita să constate că dimineața veselă și însorită făcuse loc unui miez de zi trist și mohorât, cu cerul acoperit de nori groși și cenușii. Curând avea să se pornească ploaia, iar căutările ei pe străzile Parisului vor fi mai anevoioase. Sorbi resemnată din cafea și așeză ceșcuța din porțelan fin pe farfurioara ei, gândindu-se iritată că ar fi preferat de o mie de ori să-și bea acum cafeaua din cănile simple de faianță pe care le aveau în bucătăria lor rustică din Maine. O, Doamne, oare ea și David vor mai apuca ziua să se întoarcă acasă? *Nu te mai gândi la toate astea! Mai bine adună-te! Imposibil.*

Culese din nou ziarul de pe masă și dădu absentă paginile, prinzând ici și colo cuvinte izolate, nereușind să citească fraze sau paragrafe întregi. Și deodată, la sfârșitul unei coloane, îi sări în ochi un rând așternut în josul paginii.

De fapt, un cuvânt, *Mimam*, și un număr de telefon. În ciuda faptului că ziarul era publicat în engleză, traduse involuntar cuvântul în franceză, fără să se gândească, și nu găsi nici un înțeles. Era pe punctul de a da pagina, când, dintr-un cotlon al minții, un gând îi porunci să se oprească!

— Mimam... Mami. Un cuvânt rostit de un copil, întors pe dos și stălcit de un copil care începea să vorbească... se căznea să pronunțe primul lui cuvânt. Mimam! Jamie... Jamie al lor! Numele caraghios cu care o strigase, mititelul, câteva săptămâni la rând! De care David se amuzase copios, dar care pe ea o făcuse să se întrebe de-a dreptul înspăimântată dacă nu cumva copilul lor suferea de dislexie.

— Poate încă nu s-a convins cine ești, îi răspundea David râzând.

David! Înșfăcă ziarul și constată că informația era așternută la pagina știrilor din lumea finanțelor, acea porțiune din orice ziar care nu-i scăpa niciodată dimineața la cafea. David încerca să îi transmită un mesaj! Împinse scaunul cât colo trântindu-l la podea,

luă ziarul și alergă spre biroul pe care se afla telefonul, formă numărul tremurând din tot corpul. Așteptă... nici un răspuns. Spunându-și că poate din pricina încordării apăsase pe o altă tastă, sau că uitase să formeze prefixul de Paris, se reculese și, de astă dată, perfect stăpână pe sine, formă din nou, apăsând rar și corect fiecare număr.

Nici un răspuns. Dar nu poate fi decât David... simțea acest lucru, era sigură! Așadar și el o căutase la Trocadero, iar acum, ca să o găsească, folosise acest nume caraghios pe care numai ei doi îl cunoșteau! Dragostea mea, iubitul meu, te-am găsit!... Nu avea stare să rămână în camera strâmtă de hotel, să se învârtască, la fel ca un leu în cușcă, formând la nesfârșit acest număr la care nu răspundea nimeni, înnebunind cu fiecare apel, știind că în acest timp putea să îl caute și, poate, să-l găsească.

Când treci printr-o stare insuportabilă de stres și ești atât de încordat încât simți că-ți ia creierul foc, du-te undeva unde nu te știe nimeni și mergi, fă pași. Mergi până simți că ai să cazi din picioare, dar nu te opri, e foarte important. Așa trebuie să faci, altfel înnebunești. Era încă una din lecțiile pe care le învățase de la Jason Bourne. Cu roțițele învârtindu-i-se nebunește, cu creierul lucrându-i febril, încins, mai să-i explodeze, Marie se îmbracă în doi timpi și trei mișcări, mai repede decât își amintea să o fi făcut vreodată. Rupse bucățica de hârtie din „Tribune” pe care era trecut numărul de telefon, trânti ușa camerei de hotel în care simțea că se sufocă și, impunându-și să nu o rupă la fugă, porni spre lift cu un singur gând: să iasă în stradă, să se piardă în mulțimea în care se putea mișca nestingherită, fără oprire. Acolo nu o va remarca nimeni, iar ea va trece dintr-o cabină în alta, dând telefoane, căutându-l.

Doamne, nu mai ajungea odată în hol! Ce drum interminabil și nesuferit. Nesuferit din pricina unei perechi de americani – el înarmat până-n dinți cu tot harnașamentul de filmat, ea, cu pleoape roșii și o claică de păr platinat, înțepenit cu fixativ ca o perucă turnată în ciment – care se plângeau că nimeni nu vorbește engleza la Paris și, în general, nicăieri în Franța. În sfârșit, se deschiseră și ușile liftului, iar Marie păși în holul hotelului Meurice, înțesat la acea oră de turiști.

În timp ce traversa holul imens, pardosit cu marmură, îndreptându-se spre ușile mari de sticlă încadrate de canaturi cu decorație filigranată, se opri trăsniță, fără voia ei, la vederea unui bătrân necunoscut, îmbrăcat într-un costum negru cu dungi subțiri, care se zgâia la ea, cu ochii mari și gura căscată de uimire, din fotoliul de piele în care era așezat.

— Marie St.Jacques! murmură acesta. Dumnezeule, ce cauți aici? Ieși, dispare!

— Poftim?... Cum?

Bătrânul francez se ridică greu în picioare, uitându-se febril în jur, trăgând cu coada ochiului rapid să vadă ce se întâmplă în hol.

— Nu aveți ce căuta aici, doamnă Webb. Nu trebuie să fiți văzută aici, spuse el vorbind în șoaptă, totuși pe un ton aspru și autoritar. Nu vă mai uitați la mine. Uitați-vă la ceas. Plecați capul.

Bătrânul veteran de la *Deuxième* își mută privirea de la ea și se uită la cei câțiva oaspeți ai hotelului așezați în fotoliile de lângă el, dădu cu amabilitate din cap spre ei în semn de salut, apoi continuă în șoaptă, mișcându-și imperceptibil buzele:

— Ieșiți pe ușa din stânga, din capătul culoarului, cea pentru bagaje. Grăbiți-vă!

— *Nu!* îi răspunse Marie, cu capul plecat și ochii ațintiți asupra ceasului de la mână. Văd că mă cunoașteți, însă eu nu știu cine sunteți. Cine sunteți?

— Un prieten de-al soțului dumneavoastră.

— Doamne, e și el aici?

— Întrebarea este ce căutați dumneavoastră aici!

— Am stat odinioară în acest hotel. Am sperat să-și amintească.

— Și-a amintit, dar într-un alt context. Dumnezeule, altfel nu cred să-l fi ales. Și-acum plecați?

— Nu vreau! Trebuie să-l găsesc. Unde este?

— Trebuie să plecați, altfel nu veți găsi decât un cadavru. V-a transmis un mesaj în „Tribune“...

— Il am în geantă. Pagina financiară. Mimam...

— Sunați la acest număr peste câteva ore.

— Nu-mi puteți face una ca asta!

— Ba dumneavoastră nu-i puteți face una ca asta. O să-l omorâți! Plecați odată de aici. Acum!

Orbită de furie, de frică și de lacrimile de neputință care începuseră să i se adune în gene, Marie țâșni spre ieșirea din stânga a holului, dorindu-și cu disperare să întoarcă ochii, însă știind cu aceeași disperare că nu putea face așa ceva. Ajunse la ușile duble și înguste din sticlă și se ciocni de un băiat în uniformă, cu brațele încărcate de valize, care dădea să intre în hotel.

— *Pardon, madame.*

— *Moi aussi*, se bălbâi ea și, ca un automat, ocoli bagajele și ieși în stradă.

Doamne, ce-i de făcut – ce putea face, ce trebuia să facă? David se afla în hotel... era în acest hotel! Iar un străin o recunoscuse și o prevenise să plece – să se salveze! Oare ce se petrecea?... Dumnezeule, cineva încerca să-l omoare pe David! Cam asta era în esență mesajul pe care i-l transmisese bătrânul francez... Cine era francezul... cine erau adversarii? Unde erau?

Ajută-mă! Jason, spune-mi, ce să fac?... Jason?... Da, Jason... ajută-mă! Se opri nehotărâtă pe trotuar și urmări absență taxiurile și limuzinele care se scurgeau spre peronul din fața Hotelului Meurice, în timp ce portarul de la intrare, îmbrăcat în uniformă cu fireturi aurii, în picioare sub copertina imensă, îi întâmpina cu o

amabilitate desăvârșită pe noii oaspeți, îi saluta cu căldură pe cei mai vechi și îi puna pe jar pe băieții de serviciu zorindu-i să grăbească la bagaje. O limuzină mare, neagră, purtând pe portiera din spate o emblemă religioasă discretă, semn că aparținea unui înalt prelat al Bisericii, se încolonă în șirul de mașini și se apropie lent de intrarea hotelului. Marie se uită cu atenție la însemnele religioase, un glob purpuriu cu diametrul de șapte centimetri în interiorul căruia era amplasat un crucifix lung, din aur. În acea clipă îngheță, simțind cum i se taie respirația, și o copleși un val de panică de alt soi decât cea dinainte. Mai văzuse pe undeva emblema, nu știa precis unde, tot ce-și amintea era sentimentul de groază pe care i-l inspirase.

Limuzina ajunsese în fața peronului și opri. Portarul dădu fuga și, tot numai zâmbete și temenele până-n pământ, deschise cele două portiere dinspre trotuar, iar din mașină coborâră cinci prelați, unul aflat în față, lângă șofer, și alți patru instalați pe banchetele din compartimentul spațios din spate al limuzinei. Cei patru care coborâră din spate se amestecară în mulțime, dispuși într-un fel foarte bizar, doi în fața limuzinei, iar alți doi în spate. Iar unul dintre preoți trecu atât de aproape de Marie, încât o șterse cu pulpana rasei negre, iar aceasta îi văzu distinct chipul... și mai ales ochii – privirea care lucea arzătoare într-un fel prea puțin cucernic... Și, deodată, își aminti de unde îi era cunoscută emblema, acest semn religios care apărea pe portiera limuzinei!

Cu mulți ani în urmă, atunci când David... Jason încăpuse pe mâna lui Panov iar psihiatrul îl supusese unui program intensiv de recuperare, Mo îi ceruse pacientului său să deseneze, să schițeze sau să măzgălească imaginile care îi defilau prin minte. De nenumărate ori, pe coala de hârtie apăruse un glob având o cruce în mijloc... și de tot atâtea ori pacientul sfâșiasse în mii de bucăți hârtia sau distrusese desenul împungându-l ca scos din minți cu vârful creionului. Șacalul!

Deodată, privirea îi fu atrasă de o siluetă care traversa Rue de Rivoli, un bărbat înalt îmbrăcat în negru, cu un tricou și pantaloni negri, care își croia drum cu greu, schiopătând, printre mașini, cu o mână dusă streășină la ochi să se ferească de burnița mărunțică care curând avea să se transforme în averse de ploaie. Defectul fizic nu era natural. Era fals! își spuse Marie. Într-o fracțiune de secundă, când bărbatul își sprijini piciorul în pământ și își rezezi umărul înainte să compenseze efortul, Marie recunoscu atitudinea sfidătoare, neîmblânzită, pe care o știa atât de bine. Era David!

O altă persoană, aflată la nici doi metri distanță de ea, zărise același lucru, iar în clipa următoare, își făcu apariția un radioemittor minuscul pe care necunoscutul îl duse la buze. Marie se repezi cu sălbăticie înainte, cu mâinile întinse ca o tigroaică pregătită să sfâșie dușmanul și se aruncă asupra ucigașului deghizat în haine preoțești.

— David! urlă ea cu unghiile înfipite în carnea omului Șacalului de pe al cărui chip șiroia acum sângele.

În clipa următoare, pe Rue de Rivoli se deschise focul.

Mulțimea intră în panică, iar trecătorii alergară speriați fie spre intrarea în hotel, fie cât mai departe de teatrul luptei, toți, fără deosebire, urlând, tipând și căutând înfricoșați să se adăpostească de nebunia care se abătuse din senin asupra străzii liniștite din această capitală a lumii civilizate. În înclăștarea disperată, violentă, sălbatică, cu bărbatul care voia să-i omoare soțul, tânăra crescută într-un ranch canadian îi smulse dușmanului său pistolul din toc și îl împușcă în cap, spulberându-i creierii și împoșcând sânge pe asfalt.

— Jason! Urlă ea cu disperare chiar în clipa în care ucigașul i se prăbușea mort la picioare, realizând în secunda următoare că era singura persoană care nu se culcase la pământ — o țintă vie!

Dar imediat, în locul morții sigure, i se oferă șansa de a trăi. Bătrânul francez cu alură distinsă care o recunoscuse în hol ieși în fugă în stradă, cu automatul în poziție de tragere, improșcând o ploaie de gloanțe asupra limuzinei negre, oprindu-se doar o clipă, cât să ochească un nou agresor și spulberându-l pe „preotul” care așintise arma asupra lui.

— *Mon ami!* tună Bernardine.

— Aici! strigă Bourne. Ea unde e?

— *A votre droite! Aupres de...* Dinspre ușile duble din sticlă ale Hotelului Meurice se auzi un foc de armă și, în timp ce se prăbușea, veteranul de la *Deuxième* mai apucă să spună: *Les Capucines, mon ami. Les Capucines!* Bernardine căzu lat la pământ, iar un al doilea glonț îi curmă zilele.

Marie era paralizată; creierul refuza să o asculte și nu putea face o mișcare! De fapt, nici nu mai putea gândi, totul își pierduse înțelesul și se simțea de parcă nimerise în mijlocul unui taifun dezlănțuit, sau al unei furtuni de zăpadă care o orbea izbind-o în plin în față. Începu să plângă isteric, căzută în genunchi, apoi se prăbuși pe trotuar, tipând disperată:

— Copiii mei! O, Doamne, copiii mei!

— Copiii noștri, o corectă Jason Bourne care, auzindu-i strigătele apăruse lângă ea, vorbind însă cu o voce străină de cea a lui David Webb. Trebuie să fugim de aici, mă auzi?

— Da... da!

Amețită, înspăimântată, Marie se sprijini de el și reuși să se ridice în picioare, susținută de bărbatul care îi era soț, dar care, deodată, i se părea un străin.

— David?

— Cine altul? Vino!

— M-ai speriat...

— Și eu mă sperii pe mine. Să plecăm! Bernardine ne-a asigurat ieșirea din scenă. Trebuie să fugim. Ține-mă de mână și să nu-mi dai drumul!

O rupseră la fugă pe Rue de Rivoli și alergară ca doi nebuni spre Bulevardul St-Michel care se deschidea spre est. Și numai când

întâlniră trecătorii parizieni care se plimbau cu obișnuita lor *nonchalance de jour*, se convinseră cei doi fugari că scăpaseră de grozăvia din fața Hotelului Meurice. Se opriră pe o alee și se îmbrățișară.

— De ce-ai făcut-o? îl întrebă Marie prinzându-i cu tandrețe capul în mâini. De ce ai fugit de noi? De ce ne-ai lăsat singuri?

— Doar știi că mă descurc mai bine fără voi, doar știi bine.

— Înainte nu era așa, David... Sau poate e mai potrivit să-ți spun Jason?

— Ce importanță au numele acum? Să plecăm de aici!

— Încotro?

— Nu știu. Important este că ne putem mișca. Există o portiță de scăpare. Tot Bernardine ne-a oferit-o.

— Așa îl chema pe bătrânul francez?

— Hai să nu vorbim despre el, bine? Măcar o vreme. Sunt și așa destul de zdruncinat.

— Bine, nu mai vorbim despre el. Totuși, a spus ceva despre Les Capucines – ce vrea să însemne asta?

— E portița noastră de scăpare. Pe Boulevard des Capucines ne așteaptă o mașină. Asta a vrut să spună. Hai!

Îleșiseră din Paris și goneau acum spre sud într-o mașinuță Peugeot ca atâtea altele, îndreptându-se pe autostrada Barbizon în direcția Villeneuve – St-Georges. Marie stătea lipită de soțul ei, cu mâna încheștată de brațul acestuia. Corpurile li se atingeau, însă realiză aproape dureros că dragostea și căldura pe care dorea să i le transmită nu îi erau întoarse cu aceeași măsură. Doar o parte din bărbatul așezat la volan îi amintea de David al ei; în rest, Jason Bourne preluase comanda, un individ rece, calculat și distant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva! strigă Marie.

— Mă gândeam... De ce ai venit la Paris?

— Isuse! explodează Marie. Șă te gălesc pe tine, să te ajut!

— Ai crezut că faci bine... În schimb, ai comis o gravă eroare, de neiertat. Sper că-ți dai seama.

— Iarăși vocea asta, protestă Marie. Tonul ăsta blestemat, rece și distant, de parcă n-ai vorbi tu! Cine dracu' te crezi, să-mi vorbești pe tonul ăsta? Și să mă judeci așa? Dumnezeu? Ca să-ți spun pe șleau – ba nu, uite, îți trântesc verde în față – sunt lucruri pe care nu ți le amintești, dragul meu.

— Nu în ceea ce privește Parisul, protestă Bourne. Despre Paris mi-am amintit totul. Absolut totul.

— Prietenul tău Bernardine a fost de altă părere! El mi-a spus că n-ai fi ales niciodată Meurice dacă ai fi știut.

— Ce? întrebă Bourne întorcându-se brusc spre soția lui și aruncându-i o căutătură aspră.

— Ia gândește-te. De ce ai ales – pentru că tu l-ai ales – tocmai Hotelul Meurice dintre toate?

— Nu știu... Nu-mi dau seama. E un hotel. Mi-a venit pur și

simplicu în minte.

— Gândește-te! Ce s-a-ntâmplat cu ani în urmă la Meurice... pe trotuarul din fața Hotelului Meurice?

— Știu... știu că s-a întâmplat ceva... Tu?

— Da, iubitule, eu. Stăteam în acest hotel sub un alt nume, tu ai venit să mă ici și am ieșit împreună până la chioșcul de ziare din colț unde, într-o secundă, am realizat că viața mea – cu sau fără tine – va fi cu totul alta.

— Doamne, am uitat! Ziarele... fotografia ta pe prima pagină. În toate ziarele apăreau drept înaltul funcționar canadian care...

— Drept economistul canadian fugar, îl întrerupse Marie, urmărită de poliția din toate statele europene pentru cele câteva crime comise la Zürich și delapidarea, în același timp, a milioane de dolari din băncile elvețiene! Genul ăsta de publicitate își pune amprenta asupra oricui, nu? Poți să respingi acuzațiile, să dovedești că sunt neîntemeiate, complet fals, dar tot rămâne să planeze asupra ta o umbră de bănuială. „Nu iese fum fără foc“, doar cunoști proverbul ăsta otrăvit. Proprii mei colegi din Ottawa... prietenii cu care lucram de o viață... până și lor le era frică să mai vorbească cu mine!

— Ia stai așa! strigă Bourne străfulgerând-o cu privirea pe soția lui David, toate afirmațiile astea erau false; nu era decât o cacealma pusă la cale de grupul Treadstone și menită să mă scoată pe mine din ascunzătoare, doar ți-ai dat seama, nu-i așa? Eu am fost cel care nu a înțeles!

— Bineînțeles că mi-am dat seama. Tu erai cu nervii prea înținși ca să înțelegi. Nu mi-a păsat fiindcă eu luasem o hotărâre, cu mintea mea rece și analitică cu care sunt gata să te-nfrunt în orice clipă vrei, dragul meu savant.

— Ce?

— Fii atent! Ai trecut de drum, tot așa cum ai depășit drumul care duce la cabana noastră. Cu numai câteva zile în urmă... Sau poate au trecut ani de atunci?

— Ce tot îndrugi acolo?

— Mă refeream la hanul de lângă Barbizon în care am stat. Atunci l-ai rugat pe recepționar, pe un ton foarte politicos, să aprindă focul în sufragerie... Ți-ai amintești? Eram singurii oaspeți ai hotelului. Pentru a treia oară mi-am dat atunci seama că în spatele măștii lui Jason Bourne se ascunde o altă persoană: bărbatul de care m-am îndrăgostit fără scăpare.

— Nu-mi face una ca asta!

— N-am încotro, David. Fie și numai pentru că trebuie să mă gândesc la mine. Trebuie să mă conving că ești lângă mine.

— Liniște. Cotiră și ieșiră de pe *grand-route*, iar șoferul apăsă până la fund pedala de accelerație.

— Sunt lângă tine, șopti cel care îi era soț, petrecându-și brațul drept pe după umerii soției lui și trăgând-o spre el. Nu știu pentru cât timp, dar sunt aici.

- Grăbește-te, iubitele.
- Bine. Vreau să te strâng în brațe.
- Iar eu aș vrea să-i sunăm pe copii.
- Acum știu că sunt aici.

CAPITOLUL XXVIII

— Verși tot ce știi de bunăvoie, altfel te înscriu pe orbită așa cum nici măcar acoliți tăi n-au visat vreodată că se poate, rosti Peter Holland, directorul Agenției Centrale de Informații, vorbind liniștit, aproape în șoaptă, pe un ton măsurat, însă aspru și tăios ca o așchie de granit. Mai mult decât atât, țin să-ți comunic că tropăi de nerăbdare să recurg la măsuri extreme, *paisan*. Eu sunt de școală veche și nu prea sunt dus pe la biserică, deci nu mă las impresionat de legile care apără jigodii ca tine. Dacă faci pe discretul cu mine, cu mâna mea îți îndes pe gât chimicalele alea și te trimit în țara pământului cu viteza luminii. Sper că m-am exprimat clar.

Cu mâna stângă și piciorul drept turnate în ghips, *il capo subordinato* stătea întins pe pat într-un salon pustiu al infirmeriei de la Langley – pustiu fiindcă așa ceruse personalului medical al Agenției directorul acesteia, gândindu-se în primul rând la urechile subalternilor săi. Fața, în mod firesc lăbărțată, a mafiotului, dădea acum să se reverse din pricina contuziilor din jurul ochilor și a gurii cu buze cămoase, rezultatul direct al ciocnirii dintre capul său tare și bordul mașinii pe care Mo Panov avusese inspirația să o bage într-un stejar de pe marginea drumului de țară din Maryland. Gorila ridică ochii spre Holland, apoi privirea sa, întunecată de pleoapele umflate și lăsate, se opri asupra lui Alexander Conklin, așezat într-un scaun, cu degetele încheștate pe nelipsitul baston.

— N-ai dreptu', dom'le Gură-Mare, rosti obraznic mafiotul. Fi'ncă am drepturi, ca orice cetățean, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Și doctorul Panov a avut aceleași drepturi, dar voi n-ați ținut seama de ele – Isuse, și ce i le-ați mai încălcat!

— Uite că refuz să vorbesc până nu-mi vine avocatul'.

— Și unde dracu' era avocatul lui Panov când l-ați făcut ce i-ați făcut, îmi spui și mie? tună Alex trântind furios cu bastonul în podea.

— Dar nu așa merge sistemul, protestă pacientul încercând, fără a izbuti, să-și ridice sprâncenele de indignare. Și eu să știți că m-am purtat frumos cu doctoru', iar el uite că a profitat de bunătatea mea, Dumnezeu mi-e martor.

— Ești jalnic, spuse Holland. Ca un personaj neizbutit de desen animat, în faza de schiță proastă, bună de aruncat la coș. Pe aici n-avem avocați, *linguine*; uite că nu suntem decât noi trei, iar viitorul pe care îl întrezăresc pentru tine e o ladă de lemn.

— Ce dracu' vreți de la mine? țipă mafiotul. Ce crezi că știu

eu? Eu fac ce mi se spune, așa cum a făcut și frati-miu, Dumnezeu să-l odihnească și tata, fie-i țărâna ușoară, și cum o fi făcut și taică-su înaintea noastră, deși de asta eu nu știu nimic.

— Adică generații întregi s-au ocupat de bunăstarea familiei, da? observă Conklin. Viermii care trăiesc înfruptându-se din cadavre.

— Hei, ia ascultă, să nu te iei de familia mea!

— Să mă ierte nobilii tăi strămoși, adăugă Alex.

— Tocmai familia ta ne interesează și pe noi, Augie, interveni directorul Agenției. Augie te cheamă, nu? E unul din numele trecute în cele cinci permise de conducere și ne-am zis că asta ți s-ar potrivi cel mai bine.

— Ei bine, dragă jupâne Gură-Mare, văd că nu te dă deșteptăciunea afar' din casă! trânti pacientul imobilizat la pat, printre buzele umflate. Nici unu' nu-i al meu.

— Într-un fel tot trebuie să-ți spunem, continuă Holland. Măcar să avem ce scrie pe lada în care te îngropăm, așa ca să-și dea seama și arheologii care vor descoperi peste mii de ani rămășițele unei culturi preistorice cui i-au aparținut măselele pe care or să le măsoare.

— Ce-ar fi să-i zicem Ciumete? Întrebă Conklin.

— E prea popular, îi răspunse Peter. Parcă aş prefera Nerodul, fiindcă asta e. Îl înfășurăm bine într-un palton de scânduri și-l scufundăm sub falia continentală la vreo zece kilometri sub nivelul mării pentru crime comise de alții. Asta ar fi definiția pe care aş da-o cu oricărui nerod.

— Terminați odată! tipă nerodul. Bine, gata, vă spun cum mă cheamă. Nicolo... Nicolas Dellacroce. Și numai pentru asta și ar trebui să-mi oferiți protecție! Așa cum ați făcut și cu Valachi; numai așa batem palma.

— Îți amintești, Nicky, îi tăie vorba Alex. O să obținem tot ce ne interesează, singurul neajuns fiind acela că n-o să mai avem cum să te confruntăm cu martorii, că n-o să apuci să intri într-un tribunal și nici n-ai să ai timp să semnezi depoziția. Vorba ceea, mortul de la groapă nu se mai întoarce.

— Ce?

— De-aici nu ieși decât cu picioarele înainte, o legumă cu creierii fripți. Într-un fel ar trebui chiar să ne mulțumești, fiindcă o să te scăpăm de toate grijile vieții de pe pământ și o să te trimitem la odihnă veșnică pe fundul mării.

— Hei, ce tot ciripiți acolo?

— Desfășurăm un raționament, îi răspunse fostul șef al trupelor de comando din cadrul Marinei, în prezent șeful Agenției Centrale de Informații. Sper că nu te aștepti să te facem uitat pe aici după ce medicii noștri or să te folosească pe post de cobai? La autopsie ar ieși la iveală prea multe aspecte murdare care ne-ar trimite cam treizeci de ani pe un prici rece iar mie, te asigur, nu-mi arde să pierd atâta timp prețios... Deci, cum rămâne, Nicky? Te-ai hotărât să

vorbești sau vrei să chemăm un preot?

— Mă mai gândesc...

— Hai să plecăm, Alex, spuse scurt Holland îndreptându-se spre ușă. Trebuie să chemăm un preot. Cretinul ăsta ticălos o să aibă nevoie de toată compasiunea unui suflet milostiv.

— Sunt momente, spuse Conklin înfigând bastonul în pământ și ridicându-se, când mă cutremur la gândul ororilor și bestialităților de care sunt în stare oamenii la adresa semenilor lor. După aceea însă, încerc să judec lucrurile la rece. Și-mi zic că nu e vorba de brutalitate, fiindcă ăsta e un lucru abstract. E pur și simplu una din regulile după care trebuie să te conduci în meseria noastră. Totuși, nu pot să nu mă gândesc la individ – are și el un corp, o minte, un suflet, chiar dacă e făcut numai din răutate, și niște centri nervoși extrem de delicați. Și îmi vine în minte durerea fizică cumplită, insuportabilă, pe care trebuie să o simtă. Slavă Cerului, eu am operat întotdeauna din umbră, ca și partenerii de afaceri ai lui Nicky. Ei or să mănânce în continuare în aceleași restaurante elegante, iar amărâtul ăsta o să zacă pe fundul mării și o să se umfle până o să facă explozie.

— Gata, gata! urlă Nicolo Dellacroce răsucindu-se spre ei și strângând sub trupul lui obez cearșaful de pe pat. Puneți-mi întrebările alea nenorocite, da' promiteți-mi că-mi dați protecție, *capisce*?

— Asta depinde în mare măsură de cât de sincer vei fi cu noi, spuse Holland reverind lângă pat.

— Eu am să fiu sincer cu tine, Nicky, remarcă Alex întorcându-se șontac-șontac spre scaunul lui. O minciună și te dăm hrană la pești, sper că m-am exprimat corect.

— N-am nevoie să-mi mai explici o dată, știu ce-i aia.

— Să-i dăm bice, domnule Dellacroce, rosti directorul CIA și, extrăgând un aparat minuscul de înregistrare din buzunar, îi verifică bateria, apoi îl așază pe măsuta albă de lângă pat. Își trase un scaun și rosti în continuare, de astă dată în aparat, introducerea explicativă a interogatoriului care urma să aibă loc: Sunt amiralul Peter Holland, directorul Agenției Centrale de Informații, și recomand identificarea vocii pentru conformitate. Urmează înregistrarea discuției cu un informator pe care îl vom numi John Smith, a cărui voce va fi distorsionată pe banda computerului central, identificarea fiind posibilă prin consultarea dosarului strict secret și numai cu aprobare specială din partea directorului Agenției... Perfect, domnule Smith, să lăsăm fleacurile și să atacăm miezul problemei. Pentru protecție, am să formulez întrebările într-o manieră cât mai generală, însă ai să-ți dai seama la ce mă refer și te rog să-mi răspunzi cât mai exact... Pentru cine lucrezi, domnule Smith?

— Pentru „Atlas” – o firmă de automate pentru băuturi răcoritoare din Long Island City, răspunse Dellacroce ursuz și răgușit ca să-și voaleze vocea.

— Cine e proprietarul companiei?

— De un'să știu? Majoritatea dintre noi, vreo cin'spe, poate

douăj' de tipi, lucrăm de acasă. Înțelegi ce vreau să spun, da? Noi facem service-ul și după aia trimitem raportul la firmă.

Holland îi aruncă o privire lui Conklin, iar cei doi bărbați își zâmbiră cu subînțeles. Cu un singur răspuns, și primul, mafiotul se plasase singur într-un cerc larg de potențiali informatori. Așadar Nicolo era novice.

— Cine semnează notele de plată, domnule Smith?

— Un anume domn Louis DeFazio, un om de afaceri curat, pe cât știu eu. El ne trimite unde e nevoie.

— Știi unde locuiește?

— Brooklyn Heights. Pe malul fluviului, parcă așa mi-a spus cineva.

— Și unde trebuia să ajungi când te-au prins oamenii noștri?

Dellacroce se încruntă și închise ochii înainte de a răspunde:

— La una din prăvăliile alea unde e tratați bețivii și drogații, pe undeva la sud de Philly – după cum știi deja, jupâne Gură-Mare, fiindcă ai găbit hartă din mașină.

Holland întinse furios mâna spre aparat și îl opri.

— Ți-ai câștigat biletul spre iad, târătură!

— Hei, tu ți-ai căpătat informația așa cum ai vrut, și io ți-o dau așa cum vreau, e bine? Era o hartă, întotdeauna trebe' să avem o hartă în mașină când o apucăm pe hărtoapele alea de milioane până la spelunca aia nenorocită de parcă am transporta vreun președinte sau cine știe ce nobil la o întâlnire simandicoasă... Dă-mi caietu' ăla și creionul și îți desenez drumu' până în fața tablei de pe poartă. Mafiotul ridică brațul drept teafăr și impuse aerul cu arătătorul în direcția directorului Agenției. Voi fi exact, dom'le Gură-Mare, fi'ndcă nu vreau să sfârșesc hrană la pești, *capisce?*

— Și nu vrei să te înregistrăm, spuse Holland cu o ușoară ezitare în glas. De ce nu?

— Fac ceva pe înregistrările voastre. Cum mi-ai zis? Un rahat central al prăvăliei? Da' ce-ți imaginezi... Că oamenii noștri nu poa' să intre aici? Și-ncă cum! Poate chiar doctoru' ăla nenorocit o lucra pentru noi!

— El nu, dar avem de gând să ajungem la un medic militar care lucrează pentru voi.

Peter Holland apucă blocnotesul și creionul aflate pe noptieră și i le întinse lui Dellacroce. Nu se obosi să pornească aparatul de înregistrare. Nu mai era nevoie de recuzită, acum intrase pe un teren pe care se juca dur, fără mânuși.

În New York City, pe Strada 138 care se întinde între Broadway și Amsterdam Avenue, deci chiar în inima Harlemului, un negru înalt, trecut ușor de treizeci de ani, îmbrăcat în haine pondoșite și cam șifonat, mergea clătinându-se pe trotuar. Se împiedică de o cărămidă care se desprinsese din zidul casei cu apartamente ieftine, o clădire care, după aspect, mai avea puțin și se prăbușea, și căzu pe

trotuar cât era de lung, cu picioarele întinse și fața nerasă vârată în gulerul cămășii rupte primite ca ajutor umanitar de la armată.

— După halul în care arăți, spuse el în șoaptă în microfonul miniatural fixat sub haine, ai crede că am nimerit în cartierul exclusivist din Palm Springs unde își face cumpărăturile crema cremei albilor.

— Te descurci de minime, se auzi o voce metalică vorbind în receptorul minuscul care îi fusese cusut pe spatele gulerului cămășii. Supravegheam locul; stai liniștit, te anunțăm când e vreo mișcare. Mașinuța aia de înregistrat mesaje e așa de prăpădită că a început să scoată fum.

— Și cum ați reușit, băieți, voi, doi crini imaculați, să intrați în bomba asta?

— Atât de devreme azi-dimineață încât nimeni nu ne-a văzut la față.

— De abia aștept să vă văd cum ieșiți. Sunteți ca acul în carul cu fân, deși nu-mi amintesc să fi văzut vreunul. Că tot vorbim de fân, i-ați anunțat pe sticleții din cartier? Zău că mi-ar plăcea să propun să fiu aruncat la mititica după ce m-am căznit atât să-mi las splendoarea asta de barbă. Mă înțepă al naibii, iar nevastă-mea cea nouă de trei săptămâni nu prea mă găsește prin ea.

— Trebuia să rămâi cu prima, amice.

— Măi băieți albi, mici și glurzeți. Prima nu se dădea în vânt după orele la care ne pupam și nici după drumurile dese pe care le făceam. Ce vrei, nu-i plăcea geografia. Nu i-a plăcut nici când m-am dus să-mi fac de cap vreo câteva săptămâni tocmai în Zimbabwe. La asta mai aveți ceva de spus?

— Băieții în albastru știu cum arăți și li s-a povestit care ar fi mișcarea. Ai fost invitat la o petrecere pe care o dau federalii, deci or să te lase în pace... Stai așa! Gata cu trâncâneala. Cred că apare omul nostru. Are un ghiozdănel de telefonist atârnat la șold. El e. Se îndreaptă spre intrare. E al tău, Împărate Jones.

— Bine, băieței albi, mici și glumeți... L-am preluat, și așa zice că arată ca o cremă fină de ciocolată. E speriat ca dracu' și abia așteaptă să intre în palat.

— Asta înseamnă că-i de-adevăratalea, rosti vocea metalică de după guler. E bine.

— Ba-i rău, puștiule, îl contrazise imediat agentul de culoare. Dacă-idepanator adevărat înseamnă că tipul nu știe nimic și că până la șmecherii care l-au trimis se întind vreo câteva niveluri groase ca melasa pe care o făceau bătrânii în Sud.

— Da? Și atunci cum ai să-ți dai seama?

— Tehnologia de vârf, săraca. Trebuie să văd numerele pe care le programează cu cutiuța aia vrăjită a lui.

— Asta ce dracu' mai e?

— O fi el de-adevăratalea, dar pare prea speriat și nu cred să fie de vină peisajul.

— Ce să înțeleg din asta?

— Îi stă scris pe frunte, amice. Poate să introducă numere false dacă simte că e luat la ochi.

— Nu te mai urmăresc.

— Are o dublură a numerelor care corespund aparatului de preluare a mesajelor de la distanță, așa încât poate să fixeze apelul.

— Las-o baltă, se auzi din nou vocea din spatele gulerului. Atâta tehnică de vârf chiar n-am apucat să-nvăț. Oricum, avem pe cineva plantat la compania Reco-și-cum-i-o-zice, care nu așteaptă decât un semn de la tine.

— Păi, în acest caz, nu-mi rămâne decât să pun osul la treabă. Terminat, dar rămâneți pe recepție.

Agentul se ridică clătînându-se, mergând spre intrarea în clădirea care stătea să cadă. Depanatorul ajunsese deja la al doilea etaj și cotise la dreapta pe coridorul îngust și murdar. În mod evident, nu venea pentru prima oară în acest loc și se mișca firesc, fără a se uita la plăcuțele cu numere șterse de pe uși. Lucrurile aveau să fie lesne de dus la bun sfârșit, își spuse agentul CIA, mulțumit că misiunea nu o primise direct prin Agenție. La dracu', era de-a dreptul ilegală.

Urcă câte trei trepte deodată, pășind neauzit cu pantofii săi moi cu talpă dublă din cauciuc care totuși nu putea înăbuși scârțâitul jalnic și inevitabil al scării vechi de lemn. Cu spatele lipit de perete, trase cu coada ochiului după colț și îl zări pe depanator oprindu-se în capătul culoarului pe care zăceau mormane de gunoaie, la ultima ușă din stânga. Scoase niște chei, le răsuci pe rând, deschise ușa și intră. Poate că totuși nu avea să fie atât de simplu pe cât se așteptase, își spuse agentul gânditor. Când ușa se închise în urma bărbatului, se furișă tăcut pe coridor și se opri, cu toate simțurile la pândă. Situația nu era grozavă, dar nici dezastruoasă nu părea a fi, constată el auzind cheia răsucindu-se o dată în broască, semn că omul de la Depanări era grăbit. Își lipi urechea de ușa soioasă cu vopsea cojită și își ținu răsufarea acultând atent. Treizeci de secunde mai târziu, întoarse capul, expiră puternic, trase o gură zdravănă de aer și reveni la treabă. Auzi vorbele depanatorului, nu distinct ci înăbușite, totuși destul cât să le prindă înțelesul.

— Centrala, aici Mike. Vorbesc de pe Strada 138, sector doisprezece, aparatul șaisprezece. E vreo drăcie electronică pe-aci prin clădire? Deși n-aș crede nici dacă mi-o fluturi prin fața ochilor. (Tăcerea care urmă nu dură mai mult de douăzeci de secunde)... N-avem? Păi, atunci, de la ce să fie interferența asta pe frecvență?... De la ce? Cablu TV? Păi ăștia din cartier n-au bani nici de-o pâine... A, păi de ce nu zici așa, vecine? M-am prins, cablu aerian. Care va să zică punk-iștii ăștia trăiesc pe picior mare, hai? Stau într-un cartier de tot rahat, da' și-au tras înăuntru un confort de cazii pe spate... Bine, curăță linia de paraziți și trimite-mi semnalul. Nu plec de-aici

până nu mi-l dai. OK, frățioare?

Agentul își întoarse încă o dată capul într-o parte și respiră, de astă dată ușurat. Putea pleca liniștit fără să tragă un foc de armă pentru că obținuse cât se poate de simplu informația care îl interesa. Strada 138, sectorul doisprezece, aparatul șaisprezece, iar ei cunoșteau numele companiei care instalase aparatura: Reco-Metropolitan, Sheridan Square, New York. De aici înainte, crinii care-l așteptau afară se puteau descurca și singuri. Se întoarse în capul scării dubioase și își ridică gulerul ponosit al cămășii primite de pomană.

— În caz că mă calcă trenul, vă dau acum informația. M-ați auzit?

— Perfect, Împărate Jones.

— Aparatul șaisprezece, sectorul doisprezece.

— În regulă! Găsești cecul la casă.

— Puteai și tu să spui: „Remarcabil, prietene“.

— Ascultă, tu ești ăla care a făcut facultatea, nu eu.

— Mai sunt și autodidacți pe lume... Stai! Nu mai sunt singur!

În capătul scării își făcuse apariția un negru mic și îndesat care se zgâia la agent cu ochii ieșiți din orbite îndreptând spre el un pistol. Agentul CIA se trase fulgerător înapoi și se ascunse după colțul palierului, moment în care pe coridor suierară patru gloanțe. Agentul ieși cu revolverul scos din toc și trase c'e două ori, însă probabil că un singur foc ar fi fost destul. Agresorul se prăbușise pe podeaua murdară din hol.

— Un glonț mi-a ricoșat în picior! strigă agentul. Dar l-am doborât, nu știu dacă e mort sau nu! Trageți mașina în față și scoateți-ne pe amândoi de aici! *Pronto!*

— Vine! Păzea!

Era trecut de opt dimineața când Alex Conklin intră în biroul lui Peter Holland, impresionându-i pe cei doi paznici de la poarta Agenției, cu faptul că avea oricând intrare liberă la director.

— Ceva noutăți? întrebă Holland ridicând privirea de pe hârtiile împrăstiate pe birou.

— Nimic, îi răspunse supărat agentul operativ pensionat îndreptându-se glonț spre canapea și nu spre fotoliul din fața lui Holland. Nici măcar o veste amărâtă. Isuse, ce porcărie de zi și încă nici n-a început bine! Casset și Valentino s-au închis în schit și încearcă să dea măcar de o urmă prin canalele din Paris... Nimic... Dumnezeuule, gândește-te și tu și vezi dacă găsești vreun fir, că eu nu sunt în stare! Swayne, Armbruster, DeSole – lepra aia mută ca mormântul, cârțița de care habar nu aveam. Și după aia moare Teagarten, cu cartea de vizită a lui Bourne pe piept, când noi știm precis că a fost o cursă întinsă de Șacal lui Jason. Da' eu tot nu-i dau de capăt; nu găsesc un firicel care să facă legătura între Carlos și

Teagarten, deci prin extensie, cu Meduza. Totul e absurd, Peter. Ne scapă miezul problemei. Sunt arse siguranțele, Peter!

— Liniștește-te, rosti Holland cu blândețe.

— Cum dracu' crezi că pot să mă liniștesc? Bourne a dispărut – adică sper că a dispărut și că nu a murit. N-avem nici o veste despre Marie, nici o vorbuliță, și mai aflăm că Bernardine a fost împușcat pe Rivoli acum câteva ore – Cristoase, ziua-n amiaza mare! Asta înseamnă că și Jason a fost acolo – trebuie să fi fost acolo!

— Dar cum după descriere nici unul dintre morți sau răniți nu pare a fi el, putem trage liniștiți concluzia că a scăpat întreg, nu-i așa?

— Da, putem spera.

— Mi-ai cerut să-ți dau un fir, continuă gânditor directorul CIA. Nu știu dacă îmi stă în puteri să te ajut cu ceva, dar poate am totuși o informație destul de interesantă.

— New York? Întrebă Conklin brusc interesat. Robotul pentru mesaje? Scufița Roșie DeFazio din Brooklyn Heights?

— Ajungem și la New York – toate și toți la timpul lor. Propun însă să ne concentrăm acum asupra firului pe care tu l-ai numit parcă miezul problemei.

— Credeam că sunt iute la minte, dar te rog arată-mi-l și mie, că eu nu-l văd pe nicăieri.

Holland se sprijini de birou, se uită la hârtii, iar apoi ridică privirea spre Alex.

— În urmă cu șaptezeci și două de ore, când te-ai hotărât să-mi povestești totul de-a-fir-a-păr, mi-ai explicat că ideea ascunsă în spatele strategiei sugerate de Bourne era aceea de a-i convinge pe Șacal și pe cei din Meduza să bată palma și să-l caute împreună pe Bourne. Parcă asta a fost premisa, da? Ambele tabere își doresc să-l lichideze. Carlos din două motive: setea de răzbunare și presupunerea că Bourne l-ar putea recunoaște; iar cei din Meduza fiindcă Bourne îi deranjează cu informațiile pe care a reușit să le pună cap la cap. Corect?

— Da, cam asta a fost premisa, îl aprobă Conklin dând din cap. Tocmai de aceea am făcut săpături și am dat câteva telefoane, dar niciodată n-aș fi crezut că am să dezgrop așa ceva. Isuse, un cartel care se întinde pe tot globul, născut în urmă cu douăzeci de ani la Saigon, compus din grangurii cei mai tari din și din afara guvernului; și din armată. E genul de mizerie pe care nu mi-am dorit să o dezgrop și, cu siguranță, pe care nu mă așteptam să o găsesc. Mi-am zis că poate o să dau peste vreo zece-doisprezece milionari de calibru greu, cu conturi dubioase la bancă deschise în urma unor operațiuni și furtişaguri la Saigon, unii care să nu reziste la o cercetare mai atentă; dar la asta zău că nu m-am așteptat. Nu la Meduza asta de acum!

— Ca să ne exprimăm cât mai simplu cu putință, continuă Holland încruntându-se privind mai întâi la hârtii, apoi ridicând din

nou privirea spre Alex, imediat ce stabileați contactul între Carlos și Meduza, îi transmiteți Șacalului mesajul că Meduza dorește să elimine cu orice preț pe cineva și că banii nu sunt o problemă. Corect?

— Cheia era calibrul și poziția celor din Meduza care îi transmiteau mesajul lui Carlos, îi explică Conklin. Trebuia să găsim niște olimpici, adică genul de clienți cu care Șacalul nu prea se întâlnește și nu s-a întâlnit vreodată până acum.

— Și atunci dezvăluiți numele celui vizat – să zicem, ceva de genul: „John Smith, cunoscut ani de zile sub numele de Jason Bourne“, iar în acest fel Șacalul era agățat. Fiindcă Bourne este cel pe care visează să-l omoare.

— Da. Tocmai de aceea emisarii Meduzei trebuiau să fie autentici, beton armat, dincolo de orice bănuială, astfel încât Carlos să accepte oferta lor fără a bănuia că i se întinde o cursă.

— Pentru că, adăugă directorul CIA, Jason Bourne a fost creat de Meduza de la Saigon – lucru pe care Carlos îl știe – dar nu s-a înfruptat niciodată din bogățiile Meduzei moderne, de după război. Asta ar fi scenariul, în mare, da?

— Mai logic decât te-ai exprimat tu nici că se poate. Trei ani de zile s-au folosit de serviciile lui și nu o dată era să-și găsească sfârșitul în misiuni periculoase. Iar la un moment dat se presupune că a descoperit cum câțiva din neisprăviții de la Saigon, care la acea vreme s-au ascuns prin birouri, acum au: mașini elegante și iahturi și tot felul de conturi cu șase zerouri, în timp ce el primește o amărâtă pensie de la stat. Situație care l-ar fi pus la grea încercare până și pe Sfântul Ioan Botezătorul, ca să nu mai pomenim despre Barabas.

— Un libret desăvârșit, rosti Holland, pe buze fluturându-i un zâmbet posnaș. Parcă-i aud pe tenori avântându-se pe note victorioase spre cer și pe baritonii machiavelici ieșind cu coada între picioare din scenă... Ei, ce te uiți așa urât la mine, Alex? Vorbesc serios. E un plan de-a dreptul ingenios. Și, în chip inevitabil, profecția s-a împlinit de la sine.

— Ce naiba vrei să spui?

— Bourne asta al tău a avut dreptate de la bun început. Totul s-a petrecut exact așa cum a prevăzut, numai că i-au scăpat din vedere câteva aspecte. Nici nu se putea altfel, undeva pe drum s-a produs o reacție de polenizare încrucișată.

— N-ai vrea să cobori de pe Marte și să explici așa fel încât să înțeleagă și un muritor de rând, Peter?

— Meduza chiar îl folosește pe Șacal! În acest moment. Felul în care a fost asasinat Teagarten dovedește din plin această ipoteză, doar dacă nu vrei tu să susții că de fapt Bourne a aruncat în aer mașina la Bruxelles.

— Cum o să spun așa ceva?

— Atunci înseamnă că numele lui Carlos a fost adus în discuție de cineva din Meduza, care știa de existența lui Jason Bourne. Altfel nu se poate. Tu nu i-ai pomenit numele nici în fața lui

Armbruster, nici a lui Swayne, nici a lui Atkinson atunci când ai vorbit cu ei, corect?

— Cum o să spun așa ceva? Nu era momentul. Nu ajunsesem încă în punctul în care puteam apăsa pe trăgaci.

— Deci cine a mai rămas? întrebă Holland.

Alex se uită îndelung la directorul Agenției.

— Dumnezeule, rosti el în șoaptă. DeSole?

— Da, DeSole, specialistul nostru prost plătit care se plângea în glumă, însă fără a scăpa o ocazie, că e imposibil că le dai copiilor și nepoților o educație cumsecade numai din salariul primit de la stat. A fost făcut să vorbească, și plătit pentru asta, deci a dezvăluit tot ceea ce am discutat, începând din momentul în care ai dat buzna peste noi în prima zi, în sala de ședințe.

— Sigur a făcut-o, numai că discuția s-a limitat atunci la Bourne și la Șacal. N-am spus nimic despre Armbruster, Swayne, Teagarten sau Atkinson, pentru simplul motiv că habar nu aveam la acea dată de existența noii Meduze. Ce Dumnezeu, Peter, nici tu n-ai aflat de ei decât acum șaptezeci și două de ore.

— Da, numai că DeSole și-a dat imediat seama despre ce-i vorba fiindcă el era vândut; el făcea parte din Meduza. Precis i s-au aprins beculețele: „Atenție! Cineva s-a infiltrat printre noi. Un nebun vrea să ne demaște, să ne distrugă...” Doar tu singur mi-ai spus că cineva a dat alarma și că tipii au intrat în panică, că la Camera de Comerț și Pentagon și până la ambasada de la Londra.

— S-a dat alarma, asta cam așa e, aprobă Conklin. Și au intrat așa de tare în panică încât doi dintre ei au fost lichidați împreună cu Teagarten și cărtița noastră supărată că-i prost plătită. Sfatul bătrânilor din Șerpoaica a hotărât rapid care dintre oamenii lor erau cei mai vulnerabili. Însă eu tot nu pricep unde s-ar potrivi în schemă Șacalul sau Bourne. Nu văd legătura.

— Credeam că asupra acestui lucru am căzut de acord.

— DeSole? spuse Conklin scuturând energic din cap. E tentant, dar nu se potrivește. Nu avea cum să presupună că aș vrea să mă insinuez printre cei din Meduză, pentru simplul fapt că eu n-aveam habar de existența lor.

— Dar când ai început să te insinuezi, cred că viteza cu care s-au derulat întâmplările – deși totul părea a fi la poli diametral opuși – i-a cam dat de gândit, mai cu seamă că problemele apăreau cam repede una după alta. Chiar, în cât timp s-a petrecut totul? În câteva ore, nu?

— În mai puțin de douăzeci și patru de ore... Dar lucrurile erau la poli diametral opuși!

— Nu pentru mintea sclipitoare a unui analist de excepție, îl contrazise Holland. Dacă prin față îți trece o stafie care arată și umblă ca o stafie, înseamnă că stafie trebuie să fie. Deci o stafie a căutat. Presupun că undeva pe parcurs, DeSole a făcut legătura între Jason Bourne și nebunul care s-a infiltrat în Meduza – noua Meduză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să-și dea seama?

— Nu știu. Poate pentru că tu ne-ai spus că Bourne a fost creația Meduzei de la Saigon – sau nu crezi că e un fir solid de care să te agăți?

— Dumnezeuule, s-ar putea să ai dreptate, spuse Conklin prăbușindu-se pe spătarul canapelei. Noi am spus că nebunul fără identitate era mânat de un singur gând: acela că fusese exclus din Meduza. Eu însumi am folosit aceste cuvinte la telefon: „Are nume, știe ce poziție socială ocupă fiecare și cunoaște existența băncilor din Zürich”... Isuse, am fost legat la ochi! Cu gura mea am spus toate astea unor străini, la telefon, încercând să-i agăț. Dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că pomenisem despre legătura dintre Bourne și Meduza de la Saigon la prima întâlnire la care a participat și DeSole.

— Și de ce să te fi gândit la asta? Tu și omul tău ați vrut să faceți o partidă pe cont propriu.

— Aveam motive mai mult decât întemeiate, îl întrerupse Conklin. În ce mă privea, puteai fi și tu băgat în Meduza.

— Îți mulțumesc din suflet.

— Ei hai, lasă prostiile. „Avem un om sus de tot la Langley”... exact astea au fost cuvintele pe care ni le-a spus Atkinson. Tu ce-ai fi crezut, cam ce-ai fi făcut?

— Exact ceea ce ai făcut și tu, îi răspunse Holland cu un zâmbet subțire. Numai că se știe, tu ești mai deștept decât mine, o minte scipitoare.

— Îți mulțumesc din suflet.

— Lasă, nu fi prea supărat pe tine. Oricine în locul tău ar fi procedat la fel.

Pentru remarca asta îți mulțumesc cu-adevărat. Și, sigur, numai DeSole a fost. Cum a ajuns la concluzia asta habar n-am, însă numai el îi putea da de capăt. Probabil și-a amintit ceva petrecut cu câțiva ani în urmă, doar știi că nu uita nimic. Absorbea totul ca un burete și nu uita niciodată, avea o memorie excelentă și o minte organizată ca un computer. Era capabil să-și amintească vorbe, chiar fraze întregi, grimase sau expresii de aprobare sau dezaprobare pe care majoritatea dintre noi le uitasem de mult... Iar eu i-am servit practic pe tavă toată povestea cu Bourne și Șacalul, pe care precis a transmis-o mai departe Meduzei și uite așa a fost montat episodul de la Bruxelles.

— Dar nu s-au oprit aici, Alex, rosti Holland aplecându-se spre el și luând câteva hârtii de pe masă. V-au suflat scenariul de sub nas, v-au uzurpat strategia, l-au asmuțit pe Jason Bourne împotriva Șacalului. Numai că nu voi erați cei care țineau frâiele în mână, de astă dată Meduza a avut grijă să tragă toate sforile. Bourne a ajuns exact în punctul în care se afla acum treisprezece ani în Europa, singur sau poate cu soția lui, unica deosebire fiind aceea că, în afara Șacalului, acum îl urmăresc Interpolul, organele de poliție ale tuturor țărilor de

pe continent și încă o maimuță care i s-a suit în cârcă și abia așteaptă să îl doboare.

— Asta știi din hârtiile alea pe care le tot răsucești acolo, nu? Informațiile de la New York?

— Nu bag mâna în foc, dar s-ar putea să fie ce căutăm. E vorba de polenizarea încrucișată de care vorbeam mai devreme: albinuța care zboară din floare în floare cărând pe aripile ei otrava.

— Vorbește odată, nu mă mai fierbe atât! Te rog.

— Nicolo Dellacrocce și șefii de deasupra lui.

— Mafia?

— Nu înseamnă că dacă societatea nu o acceptă, organizația nu este în continuare foarte puternică. În fond, Meduza s-a născut la Saigon prin reunirea sub un stindard comun a ofițerilor de armată, însă acum, ca și atunci, aceștia lasă treburile murdare în seama nenorociților de ostași lacomi și corupți. Gândește-te la tipi de teapa lui Nicky D. sau a sergentului Flannagan. Când trebuie lichidată o persoană, când se pune problema răpirii cuiva sau drogării unui prizonier, băieții cu manșete scrobite și butoni de aur dispar în ceață și nu sunt de găsit nicăieri.

— Presupun că tu ai reușit să-i găsești, spuse Conklin, fierbând de nerăbdare.

— Repet: așa credem. Iar când spun „credem”, mă refer de fapt la băieții care lucrează pe post de colaboratori din umbră pe lângă departamentul anti-crimă de la New York, adică o unitate specială autoîntitulată Plutonul U.S.

— N-am auzit în viața mea de ăștia.

— Majoritatea sunt americani de origine italiană care își spun Sicilienii incoruptibili. De unde și conotația ce stârnește confuzii.

— Frumos gândit.

— Și urât lucrat... În conformitate cu registrele de încasări ale lui Reco-Metropolitan...

— Cine?

— Compania care a instalat robotul petru mesaje telefonice pe Strada 138 din Manhattan.

— Scuze. Te rog, continuă.

— Deci, conform registrelor aparatul a fost închiriat de o firmă neînsemnată de import de pe Bulevardul unsprezece, la câteva străzi mai încolo de port. Acum o oră am intrat în posesia tuturor apelurilor din ultimele două luni ale companiei și aş vrea să văd dacă ghicești ce am găsit.

— Mai bine spune-mi tu, îi răspunse Alex apăsător.

— Nouă apeluri la un post din Brooklyn Heights.

— DeFazio?

— Dacă vrei. Acolo locuiește, însă postul a fost înregistrat pe numele firmei „Atlas” — automate de băuturi răcoritoare din Long Island City.

— Se potrivește. Cam tâmpită ideea, totuși se potrivește.

Despre DeFazio ce poți să-mi spui?

— Un *capo* de nivel mediu dar foarte ambițios, din familia Giancavallo. Vârât până în gât în afacerile lumii interlope, e foarte rău și... foarte pederast.

— Dumnezeu!

— Sicilienii ne-au pus să ne jurăm că păstrăm secretul. Ar prefera să bată ei toba când vine momentul.

— Aiurea, spuse Conklin liniștit. Una din primele lecții pe care am învățat-o în meseria noastră este să-i minți pe toți în față și mai ales pe accia care sunt atât de naivi încât să se încreadă în cuvântul tău. O să aruncăm pe piață informații cu prima ocazie... Și care ar fi celălalt post telefonic, cel la care nu te-ai așteptat?

— Cam cea mai tare firmă avocătească de pe Wall Street.

— Meduza, conchise ferm Conklin.

— Așa am citit și eu informația. Firma lucrează cu șaptezeci și șase de avocați și ocupă două etaje ale blocului. Deci care din toți ăștia ar putea fi – de fapt, este – omul nostru?

— Mă doare în cot de omul vostru! Ne ținem de capul lui DeFazio și dăm de urma celor pe care îi trimite la Paris și a mesajelor cu care îl ține în priză pe Șacal. ăștia țin puștile ațintite asupra lui Jason Bourne și asta e singurul lucru care mă interesează. Trimite trupa pe capul lui DeFazio. El e tipul care a fost angajat!

— Peter: Holland se lăsa liniștit pe spate, se sprijini de spătar și îl privi încordat pe Conklin.

— Mai devreme sau mai târziu tot ajungem aici, nu, Alex? îl întrebă el calm. Fiecare din noi are anumite priorități... Aș face tot ce-mi stă în puteri să-i salvez pe Jason Bourne și pe soția lui, dar refuz să-mi calc jurământul pe care l-am făcut față de țara mea. Deci, n-am cum să te ajut și presupun că-ți dai și singur seama. Prioritatea mea este Meduza sau, ca să mă exprim în cuvintele tale, cartelul care și-a întins tentaculele pe glob și a cărui unică intenție este aceea de a deveni guvernul acestei țări în sânul guvernului pe care țara îl are. După ăștia trebuie să mă țin mai întâi. Ei sunt, așadar, prioritatea numărul unu, imediată și fără a precupeți o victimă, dacă ășta trebuie să fie prețul. Sau mai pe șleau, prietene – și sper că-mi ești prieten – familia Bourne, sau cum i-o fi chemând, ar putea fi sacrificată pe parcurs. Regret sincer, Alex.

— De fapt, ășta este adevăratul motiv pentru care m-ai rugat să trec azi-dimineață pe aici, nu? spuse Conklin înfigând bastonul în podea și ridicându-se stângaci.

— Da.

— Deci voi ați stabilit regulile partidei pe care o veți juca împotriva Meduzei, iar noi nu avem nici un loc în schemă.

— Nu e loc și pentru voi. Fiind vorba de un conflict major de interese.

— Te înțeleg. V-am dat planurile peste cap, încercând în primul rând să-i ajutăm pe Jason și pe Marie. Acum, sigur, convingerea

mea – intimă și de profesionist – este aceea că dacă marele guvern al Statelor Unite nu e-n stare să stăpânească Meduza fără a sacrifica viața unui bărbat și a unei femei care au făcut atâtea pentru țară, atunci înseamnă că același guvern e de doi bani!

— Sunt de acord cu tine, rosti Holland ridicându-se de la birou. Însă eu am depus un jurământ să apăr interesele acestei țări și, pentru mine, asta e prioritatea numărul unu.

— Să mai îndrăznesc să-ți cer ceva?

— Orice, cu condiția să nu compromită misiunea noastră de lichidare a Meduzei.

— Poți să-mi faci rost de două locuri într-un avion militar, curat ca lacrima, pentru Paris?

— Două?

— Pentru mine și Panov. Am fost împreună în Hong Kong, așa că nu vād de ce nu am pleca tot împreună și la Paris.

— Alex, cred că ți-ai ieșit complet din mințile alea răsucite ale tale!

— Să-ți explic, Peter, fiindcă am impresia că nu ai înțeles. Soția lui Mo s-a prăpădit după zece ani de căsnicie, iar eu n-am avut niciodată curajul măcar să fac o probă. Așa încât, „Jason Bourne” și Marie sunt singura noastră familie. Să știi că ea e o bucatăică al naibii de bună, ascultă-mă pe mine că mă pricep.

— Bine, două bilete la Paris, rosti Holland aproape în șoaptă și cu chipul livid.

CAPITOLUL XXIX

Marie își urmărea soțul cum se învârte fără astâmpăr, călcând apăsător, furios ca un leu în cușcă, între măsura de scris și ferestrele înșorite ale camerei care dădeau spre curtea interioară a *Auberge des Artistes* din Barbizon. Marie își amintise de hanul de țară, nu însă și de David Webb. Iar când soțul său îi comunicase acest lucru, Marie se strânsese și închisese o clipă ochii, în urechi răsunându-i parcă aievea o voce care urca din trecut.

— Mai presus de orice trebuie să evite situațiile-limită, de stres maxim, soțul acela de tensiune care se instalează când lupti pentru a supraviețui. Dacă vei constata că această stare de agitație îi revine – și ai să-ți dai seama dintr-o privire – fă imposibilul și oprește-l. Sedu-l, pălmuiește-l, urlă la el, fă orice... numai oprește-l.

Așa îi vorbise Morris Panov, prietenul de nădejde, medicul și cel care îi ajutase soțul să iasă din Tenebre.

Încercase să îl seducă la câteva minute după ce rămăseseră singuri în cameră, dar eșuase într-un chip lamentabil. Fusese o eroare aproape tragi-comică pentru amândoi, fiindcă nici unul nu-l dorea fizic pe celălalt. Totuși rămăseseră îmbrățișați în pat, înțelegând amândoi situația.

— Ce mai pereche suntem și noi, spuse Marie.

— Am mai trecut prin asta, îi răspunse David, și sunt convins că nu va fi pentru ultima oară. Apoi, Jason Bourne se trase din brațele ei și coborî din pat. Trebuie să fac o listă, adăugase el cu o notă de nerăbdare în glas, îndreptându-se spre măsuta rustică lipită de perete care servea drept birou și masă pentru telefon în același timp. Trebuie să știu exact cum stăm; în ce punct am ajuns și încotro s-o luăm.

— Iar eu ar trebui să-l sun pe Johnny pe insulă, completă Marie ridicându-se în picioare și netezindu-și fusta. Vorbesc mai întâi cu el și apoi cu Jamie. Vreau să-l liniștesc și să-i spun că ne întoarcem curând.

Tânăra doamnă se îndreptă hotărâtă spre măsuta telefonului, dar îngheță la jumătatea drumului, blocată de vorbele soțului ei - soțul ei care devenise un străin.

— Nu, îi răspunse Bourne calm, clătînând din cap.

— Nu-mi vorbi mie așa, protestă furioasă mama străfulgerându-l cu privirea.

— Situația s-a schimbat complet după episodul de acum trei ore de pe Rivoli. Totul e dat peste cap. Înțelegi?

— Tot ce știu este că propriii mei copii sunt la mii de kilometri depărtare de mine și că trebuie să vorbesc cu ei. Poate tu n-ai înțeles bine.

— Ba înțeleg, însă nu te pot lăsa să o faci, îi răspunse Jason.

— Să te ia neiba, domnule Bourne!

— Vrei să mă asculți?... O să vorbim amândoi cu Johnny și cu Jamie, dar nu de aici și nu cât sunt pe insulă.

— Ce...?

— Îl sun imediat pe Alex și îl rog să-i scoată pe toți de acolo, inclusiv pe doamna Cooper.

Marie își privi cu ochi mari soțul, pricepând deodată.

— O, Doamne, Carlos!

— Începând de azi de la prânz are un singur reper în jurul căruia să dea târcoale: Tranquility. Dacă n-a aflat până acum, atunci nu va trece mult și cineva o să-i spună că Jamie și Alison sunt cu Johnny pe insulă. Sigur, am încredere în fratele tău și în trupele lui de Tonton Macoute, dar parcă aș sta mai liniștit să știu că nu-i prinde noaptea în arhipelag. Nu am de unde să știu dacă Șacalul nu are și alți admiratori pe insulă care să intercepteze convorbirea, deci să ne ia urma. Însă știu precis că telefonul lui Alex e curat. De aceea nu-i pot suna acum. Nu de aici și nu la numărul de pe insulă.

— Atunci ce mai aștepti? Sună-l odată pe Alex!

— Nu m-am hotărât încă, spuse soțul ei uitându-se în gol cu o privire speriată - privirea lui David Webb, nu a lui Jason Bourne. Nu știu unde i-aș putea trimite pe copii.

— O să găsească Alex o soluție, Jason, rosti Marie privindu-l intens. Hai, sună-l.

— Da... sigur. Îl sun, spuse Bourne îndreptându-se spre telefon, iar numărul care îi înnegurase o clipă privirea i se topi

instantaneu din ochi.

Alexander Conklin nu se afla în apartamentul din Vienna, statul Virginia, SUA. La celălalt capăt al firului răspunse o voce metalică intonând monoton și enervant mesajul înregistrat de compania de telecomunicații, o veste care căzu ca un trăsnet asupra lui.

— Postul telefonic la care ați sunat a fost suspendat.

Mai formă numărul de două ori, în speranța că serviciile telefonice franceze îi dăduseră greșit legătura, dar primi de fiecare dată același răspuns: „Postul telefonic la care ați sunat a fost suspendat”. Și, în acel moment, simți cum lumea se prăbușește în jurul lui.

Atunci începu să se agite deznădăduit prin încăpere, învârtindu-se între mäsută și geam, și iar înapoi la mäsută. La sfârșit trase perdeaua și se uita afară cu o privire pierdută, apoi reveni la birou și la lista de locuri și nume, care începuse să se lungească. Marie sugeră la un moment dat să ia o gustare, însă Jason nu o auzi, astfel încât ea rămase nemișcată pe pat, urmărindu-l în tăcere.

Mișcările iuți, bruște, ale soțului ei aduceau cu cele ale unei feline uriașe, tăcută, atentă și încordată, stând la pândă gata de atac. Nimic nu mai amintea de blândul David Webb; Jason Bourne și Delta One din Meduza îi luaseră acum locul. Marie își aminti de datele pe care le trecuse Mo Panov în fișă medicală a lui David în primele zile de tratament. Aceasta cuprindea schițe de portrete contradicțiilor ale subiectului ținut sub observație, făcute de persoane care pretindeau a-l fi văzut pe Cameleon de aproape. Descrierile erau diametral opuse și totuși o aceeași referire la comportarea de felină a „asasinului” revenea mereu în discuție. Panov era, la acea vreme, în faza de strângere a informațiilor primare pentru stabilirea identității lui Jason Bourne, singurele date de care dispunea fiind un nume de botez și secvențele dureroase ale unui masacru petrecut cu ani în urmă în Cambodgia. Mo se întrebase de nenumărate ori dacă pacientul său avea o dexteritate fizică neobișnuită sau pur și simplu reușea să se mențină într-o formă fizică de atlet cu calități de excepție.

Marie reflectă aproape fascinată, dar și cu un sentiment de repulsie la David și la Jason, la diferențele fizice dintre cele două personalități care conviețuiau în ființa bărbatului ei. Cei doi erau atletici și se mișcau cu agilitate, cu grație și dezinvoltură, fiecare din ei capabil de performanțe fizice remarcabile. Însă dacă la David forța și mobilitatea erau naturale, innăscute, la Jason, aceleași calități izvorau dintr-un rău interior, resortul lor fiind ura și dorința sălbatică de răzbunare și nu plăcerea gratuită de a face mișcare fizică. Când îi pomenise lui Panov ceea ce remarcase, psihiatrul comentase în obişnuitul său stil laconic: „David n-ar fi în stare să omoare o muscă. Pe când Jason, pentru asta a fost antrenat: să ucidă”.

Și totuși Mo se arătase încântat de observația ei, de faptul că remarcase aceste diferențe „de manifestare fizică”, cum le numise

el:

— Iată încă un indiciu pentru tine. Când sesizezi că Jason dă să scoată capul la suprafață, adu-l pe David cât poți de rapid înapoi. Dacă nu te descurci singură, cheamă-mă și am să vin.

Acum nici vorbă să-l mai aducă pe David înapoi la ea, își spusese Marie cu amărăciune. De dragul copiilor, al ei și, mai ales, al lui David, nici nu îndrăznea măcar să încerce.

— Am să ies puțin, o anunță Jason de la fereastră.

— Nu te las! strigă Marie. Nu vreau să rămân singură!

Bourne se încruntă, pradă unei lupte lăuntrice, și coborî glasul.

— Fac o plimbare scurtă pe autostradă să găsesc un telefon.

— Ia-mă cu tine! Te rog. Nu mai suport să rămân singură.

— Bine... Dacă stau să mă gândesc, ne-ar trebui și câteva lucruri. O să găsim un magazin de unde să luăm niște haine... pastă de dinți și periute, un aparat de ras, în sfârșit, strictul necesar.

— Vrei să spui că nu ne putem întoarce la Paris?

— Probabil că o să ne întoarcem la Paris ceva mai încolo, dar nu vom sta la nici unul din hotelurile pe la care am mai trecut. Ai pașaportul la tine?

— Pașaportul, banii, cărțile de credit. Le am pe toate în geantă. Uitasem complet de existența ei până în clipa în care mi-ai dat-o tu în mașină.

— Mi-am zis că n-ar fi o idee tocmai strălucită să o lăsăm pe trepte la Meurice. Vino. Trebuie să dau un telefon.

— Pe cine vrei să suni?

— Pe Alex.

— Bine, dar l-ai căutat adineauri.

— Îl sun acasă. Constat că cercetașii l-au aruncat afară din cortul pe care îl ridicaseră în Virginia. După aceea, voi încerca să dau de Mo Panov. Să mergem.

Au apucat-o deci din nou spre sud, de astă dată oprindu-se la marginea orașelului Corbeil-Essonnes, de fapt, la un complex comercial construit cu puțină vreme în urmă la două mile vest de autostradă. Pentru localnici, centrul comercial asaltat în permanență de cumpărători și automobiliști era o adevărată pacoste, nu însă și pentru fugarii noștri cărora popasul de la marginea drumului le răsărise în cale ca o adevărată mană cerească. Jason parcă mașina și amândoi se îndreptară cu pași mari, grăbiți, ca oricare alt cuplu venit după cumpărăturile de seară, spre intrarea principală, căutând nervos un telefon public.

— Nici un blestemat de telefon pe autostrada asta! Scrâșni Bourne printre dinți. Și cam ce-și închipuie ăștia că trebuie să faci dacă ai un accident sau rămâi în pană?

— Aștepți cuminte poliția, îi răspunse Marie. Am văzut un telefon, numai că a avut cineva grijă să-l strice. Poate de asta nici

n-au mai pus altele. Uite unul acolo.

Și din nou Jason trebui să suporte calvarul de a da o comandă internațională și de a-i explica centralistei agasate că trebuia să sune în Virginia. Și din nou se abătu ca un trăsnet asupra lui, de la distanță, o lovitură implacabilă.

— Sunt Alex, îi răspunse voca înregistrată pe robot. Nu mă găsiți acasă. Am plecat să vizitez un loc unde s-a comis de mult o eroare mortală. Vă rog să reveniți peste cinci sau șase ore. Acum, pe coasta de Est, este ora nouă și jumătate. Terminat, Juneau.

Bourne înlemni, dar imediat mintea îi începu să lucreze febril. Închise telefonul și se întoarse spre Marie.

— S-a întâmplat ceva și trebuie să îmi dau iute seama despre ce e vorba. Ultimele lui cuvinte au fost: „Terminat, Juneau“.

— Juneau? Marie se înfioră, închise ochii și îi ținu o clipă strânși, după care îi deschise, mari, exprimând o subită înțelegere și își privi soțul. Alfa, Bravo, Charlie, începu ea vorbind aproape în șoaptă. Nu e cumva un cod militar? După care adăugă pe nerăsuflăte: Foxtrot, Gold... India, Juneau! Juneau de la J și J de la Jason!... Ce a mai spus?

— Că trebuie să plece, să viziteze un loc...

— Hai să mergem, să facem câțiva pași, îl întrerupse ea remarcând chipurile celor doi bărbați așezați la coadă în fața cabinei care îi fixau mirați și curioși în același timp. Își luă soțul de braț și îl trase afară. Nu putea să vorbească și el mai clar? Rosti ea înciudată și se pierdura în mulțime.

— Era o înregistrare... „acolo unde s-a comis de mult o eroare mortală“.

— O ce?

— Spunea să revin peste cinci sau șase ore... că vizitează un loc cu o eroare mortală... mortală? O, Doamne, Rambouillet!

— Cimitirul?...

— Unde a încercat să mă omoare acum treisprezece ani. Asta e! Rambouillet!

— În nici un caz nu poate ajunge aici în cinci sau șase ore, obiectă Marie. Indiferent la ce oră ar fi lăsat mesajul, tot nu avea timp să ajungă cu avionul la Paris și după aceea cu mașina la Rambouillet în numai cinci ore. Doar l-ai sunat la Washington.

— Cum să nu aibă timp? Am mai făcut excursia asta amândoi înainte. Plecând spre Paris sub acoperire diplomatică, cu un avion militar, de la Baza Andrews. Peter Holland l-a aruncat în stradă, dar i-a făcut un cadou de rămas-bun. Drumurile lor s-au despărțit aici, dar nu a uitat să-i acorde o primă fiindcă i-a dat-o pe Meduza, spuse Jason și imediat își ridică brațul și se uită la ceasul de la mână. Pe insulă e ora prânzului. Hai să căutăm alt telefon.

— Johnny? Tranquility? Chiar crezi că...?

— N-am încotro. Trebuie să gândească tot timpul! Îi tăie brutal vorba și, ținând-o strâns de mână, o trase după el prin mulțimea care

fi împingea din toate direcțiile. *Glace*, adăugă el uitându-se în dreapta.

— Înghețată?

— Înăuntru e un telefon, îi răspunse încetinind și se opri în fața vitrinei imense a unei *pâtisserie* pe geamul căreia stătea scris pe o banderolă roșie, cu litere mari, albe, că de acolo amatorii pot cumpăra douăzeci de sortimente diferite de înghețată. Mie ia-mi una cu vanilie, spuse el împingând-o în magazinul înșesat de lume.

— Vanilie cu mai ce?

— Cu orice.

— Dar n-ai să auzi nimic...

— Important e că are să mă audă el. Nu te grăbi, am nevoie de timp să vorbesc. Bourne traversă localul îndreptându-se spre telefon și înțelese instantaneu că hărmălaia de nedescris care domnea înăuntru făcea imposibilă orice comunicare. *Mademoiselle, s'il vous plaît, c'est urgent!* Trei minute mai târziu, cu mâna apăsată pe urechea stângă, Jason avu plăcerea să-l audă la telefon pe cel mai nesuferit salariat de la Tranquility Inn.

— La telefon domnul Pritchard, directorul lui Tranquility Inn. Centralista m-a anunțat că aveți o problemă urgentă, domnule. Îmi permit să vă întreb cu ce v-aș putea...

— Cel mai bine ar fi să taci! Urlă Jason în receptorul cabinei telefonice din zgomotoasa cofetărie de lângă Corbeil-Essonnes din Franța. Cheamă-! pe Jay St. Jay la telefon. În clipa asta! Sunt cumnatul lui.

— Vai, domnule, ce plăcere să vă auzim din nou! S-au întâmplat atâtea de când ați plecat. Încântătorii dumneavoastră copii s-au întors în stațiune, iar drăgălașul dumneavoastră fiu se joacă pe plajă, cu mine, și totul este...

— Te rog, fii bun. Cu domnul St. Jacques. Imediat!

— Desigur, domnule. Este sus...

— Johnny?

— David, unde ești?

— N-are importanță, plecați de acolo. I-ai pe copii și pe doamna Cooper și plecați de acolo!

— Am aflat, Dave. A sunat Alex Conklin cu câteva ore în urmă și ne-a spus că are să ne caute un tip pe nume Holland... Presupun că el e marele șef de trib pe acolo pe la agenția voastră cu secrete de stat.

— Așa e. Și te-a sunat?

— Mda, cam la douăzeci de minute după ce am vorbit cu Alex. Ne-a zis că trimite un elicopter să ne scoată de aici pe la ora două. A zis că-i trebuie puțin timp să facă aranjamente cu un aparat curat. Doamna Cooper m-a salvat din nou. Îndărătnicul tău de fiu mi-a zis că nu știe să schimbe scutece... David, spune-mi și mie ce naiba se petrece. Unde e Marie?

— E bine, îți explic altă dată. Tu fă ce spune Holland. Ți-a spus unde vă trimite?

— Părerea mea e că n-a vrut. Da' ascultă, eu nu primesc ordine de la un american împuțit – nici eu și nici copiii surorii mele canadiene – și să știi că i-am trântit-o verde în față.

— Foarte frumos, Johnny. Ai grijă și dă-te bine pe lângă directorul CIA.

— N-am nevoie de prieteni ca el. În țara mea ăștia de la CIA sunt porecliți labagii și să știi că și pe asta i-am trântit-o de la obraz!

— Din ce în ce mai frumos. Și el ce ți-a răspuns?

— Mi-a zis că ne duce la o casă sigură din Virginia și eu i-am răspuns că a mea e de o mie de ori mai frumoasă; că avem restaurant, serviciu la cameră, plaja noastră și zece gardieni înarmați care abia așteaptă să-l împuște în fund dacă se apropie la șaiszeci de metri de noi.

— Ești chiar mai plin de tact decât de știam. La asta ce-a mai avut de zis?

— Să știi că l-a bufnit râsul. După care mi-a explicat că la reședința pe care ne-o pune la dispoziție el are douăzeci de gardieni înarmați până-n dinți care trag așa de bine că o să mă nimerească în fund de la o sută de metri; că se găsește și acolo o bucătărie și serviciu la cameră și o rețea de televiziune cu circuit închis care ar înnebuni orice copil și că – aici m-a prins – eu precis n-am așa ceva.

— Foarte convingător.

— Stai să vezi, că a rai zis ceva. Iar eu de așa ceva chiar că nu dispun. Mi-a spus că-i vorba de o veche proprietate din Fairfax, cadourisită guvernului de un fost ambasador putred de bogat care are atâția bani cât n-are toată Ottawa la un loc, și că nu se poate ajunge acolo decât pe un singur drum închis accesului public, aflat la vreo șase kilometri de autostradă; ba că mai e pe acolo și un aerodrom particular.

— Cunosoc locul, rosti Bourne încruntat, în efortul de a auzi în vacarmul din jur. E proprietatea Tannenbaum. Are dreptate, să știi. E cea mai bună ascunzătoare de care dispune Agenția. Cred că-i suntem simpatici.

— Te întreb încă o dată: unde e Marie?

— Cu mine.

— Te-a găsit!

— Lasă, Johnny. Îți explic altă dată. Te sun mai târziu în Fairfax.

Jason închise și o zări pe Marie croindu-și cu greu drum prin învâlmășeală, apropiindu-se de el cu două cupe roz din plastic în care se afla un morman de înghețată ciocolatie cu două lingurițe albastre de plastic înfipite în vârf.

— Copiii? Il întrebă ea ridicând glasul pentru a se face înțeleasă și privindu-l cu ochi arzători.

— Totul s-a aranjat, chiar mai bine decât mă așteptam. Alex a ajuns la aceeași concluzie în privința Șacalului. Peter Holland îi îmbarcă pe toți într-un avion care îi va duce la o casă conspirativă

din Virginia. Cu doamna Cooper cu tot.

— Slavă Cerului!

— Lui Alex ar trebui să-i fii recunoscătoare. Bourne se uită contrariat la cupa roz din plastic cu lingurița albastră înfiptă în mormanul de înghețată. Ce-i porcăria asta? De vanilie n-au?

— Se numește cremă asortată cu fructe de sezon. O comandase un tip din fața mea, dar cum el urla la nevastă-sa, am luat-o eu.

— Nu-mi place crema asortată cu fructe de sezon.

— Atunci n-ai decât să urla la nevastă-ta. Hai, vino. Trebuie să cumpărăm ceva de îmbrăcat.

Soarele dogoritor al amiezii ardea nemilos deasupra micuței insule Tranquility când John St.Jacques coborî în holul hotelului ducând în mână dreaptă un sac de voiaj LeSport. Înclină scurt din cap în direcția domnului Pritchard, cu care vorbise ceva mai devreme la telefon anunțându-l că e nevoit să plece la Toronto pentru câteva zile, ocazie cu care îi promisese că va suna îndată ce va ajunge în orașul canadian. Îi anunțase de plecarea sa intempestivă, dar necesară, și pe puținii salariați rămași în stațiune, exprimându-și în același timp deplina încredere în calitățile organizatorice și decizionale ale directorului executiv și adjunctului său, domnul Pritchard. De fapt, era puțin probabil să se ivască probleme la Tranquility Inn în lipsa lui fiindcă satul de vacanță, vrând-nevrând, fusese practic închis. În cazul în care totuși s-ar fi ivit ceva neașteptat, lăsa instrucțiuni să se ia legătura cu Sir Henry Syks de pe insula mare.

— Imposibil să apară ceva care să mă depășească; îi răspunse ferm domnul Pritchard. Vă asigur că cei de la întreținere și reparații vor lucra ca și când i-ați supraveghea dumneavoastră.

St.Jacques ieși pe ușile de sticlă ale clădirii circulare și se îndreptă spre primul bungalov de pe dreapta, cel mai apropiat de treptele săpate în piatră care duceau jos la debarcader și pe plajă. Doamna Cooper aștepta înăuntru cu copiii sosirea elicopterului Marinei Americane cu care urmau să zboare până la Puerto Rico, iar de acolo, la bordul unui avion militar, la Baza Andrews a Aviației, aflată lângă Washington.

Domnul Pritchard îl urmări pe geam pe patronul său și îl văzu dispărând în interiorul Vilei Unu, moment în care se auzi deasupra hotelului zgomotul asurzitor al unui motor puternic de elicopter și al elicelor bătând energic aerul. În câteva clipe, bondarul uriaș avea să se rotească deasupra debarcaderului și să se așeze cuminte pe pământ în așteptarea pasagerilor săi. Și pasagerii auziseră zgomotul, își spuse domnul Pritchard zărindu-i ieșind din bungalov pe St.Jacques, de mână cu nepotelul său, și pe nesuferita doamnă Cooper, o femeie prea cu nasul pe sus, care purta în brațe bebelușul înfășurat într-o pătură, urmați de cei doi paznici nelipsiți care le cârau bagajele. Pritchard întinse mâna sub tejghea, după telefonul autonom

care nu putea fi interceptat de la centrală, și formă un număr.

— Biroul directorului adjunct al Serviciului de Imigrări. La telefon directorul.

— Mult iubite unchi...

— Tu ești? Îi tăie scurt vorba persoana oficială de pe aeroportul Blackburne coborând conspirativ glasul. Ai noutăți?

— Știri de o importanță incomensurabilă, să știi. Am auzit ce-au vorbit la telefon.

— Amândoi vom fi fabulos recompensați, așa m-a asigurat o persoană foarte oficială. Se pare că sunt un grup de teroriști care operează sub identitate falsă iar St.Jacques este conducătorul lor. Mi s-a spus că au reușit să-i ducă de nas până și pe cei de la Washington. Ce să transmit mai departe, dragă nepoate?

— După cum s-au exprimat chiar ei la telefon, vor fi duși la o casă „conspirativă” din Virginia. Se numește proprietatea Tannenbaum și – poți să-ți imaginezi așa ceva? – are propriul ei aeroport!!!

— De la bestiile astea te poți aștepta la orice.

— Ai grijă, mult iubite unchi, nu uita să pomeniști și de mine, numele și poziția mea.

— Cum să uit așa ceva? Cum aș putea? Dă-ți seama, o să fim eroii din Montserrat!... Iar tu, istețul meu nepot, vezi să nu scapi o vorbă; totul e secret absolut. Extraordinar! Din toți oamenii din lumea largă, tocmai noi doi am fost aleși să ajutăm această organizație internațională. Conducătorii din întreaga lume vor afla ce contribuție însemnată ne-am adus.

— Simt cum îmi crește inima de mândrie... Pot să întreb cum se cheamă organizația aceasta mărească?

— Ssst! N-are nume, tocmai în asta constă marele secret. Dar dovada că este atât de mare sunt banii care au fost transferați prin computerul unei bănci din Elveția. Binecuvântată fie grija lor, adăugă domnul Pritchard. Și ce mai recompensă, dragă nepoate. Gândește-te, asta nu-i decât începutul. Eu am sarcina de a supraveghea zborurile care sosesc pe insulă și de-a trimite foile de zbor în Martinica. Unui celebru chirurg – nici mai mult nici mai puțin! Sigur, pentru moment, toate zborurile au fost anulate din dispoziția guvernatorului.

— Și elicopterul militar american? Întrebă confuz nepotul.

— Ssst! E secret, totul trebuie să fie secret!

— Înseamnă că e un secret care face zgomot și foarte la vedere, mult iubite unchi. Toată lumea e pe plajă și la el se uită acum.

— Ce??

— Păi, e aici. Noi vorbim, iar St.Jay și copiii se urcă acum în elicopter. Inclusiv afurisita aia de doamnă Cooper care...

— Trebuie să sun imediat la Paris, îl întrerupse ofițerul de la Vamă trântindu-i telefonul în nas. La Paris? Repetă visător domnul Pritchard. Mînunat! Cât de norocoși putem fi!

— Nu i-am spus chiar tot, rosti Peter Holland liniștit, clătînând ușor din cap. Aș fi vrut – de fapt, puțin a lipsit să n-o fac – însă m-a oprit un licăr din privirea lui, sau poate felul în care mi-a vorbit. Spunea că e în stare să ne spulbere fără să clipească dacă prin asta e convins că îi ajută pe Bourne și soția lui.

— Vorbea serios, rosti Charles Casset încuviințând din cap. Directorul adjunct era așezat în fotoliul din fața biroului lui Holland și ținea în mână o listă tipărită pe imprimanta calculatorului, conținând datele extrase dintr-un dosar de mult îngropat. După ce ai să citești ce ți-am adus, ai să înțelegi care e mișcarea. Alex chiar a încercat să-l omoare pe Bourne la Paris... asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. A pornit de la o premisă falsă, dar a vrut să-și împuște prietenul cel mai bun.

— Conklin e în drum spre Paris. Mo Panov îl însoțește.

— Te privește, Peter. Eu n-aș fi procedat așa sau, în orice caz, i-aș fi ținut în corzi.

— Știi bine că nu-l puteam refuza.

— Ba puteai. Numai că n-ai vrut.

— Îi suntem datori măcar atâta lucru. Practic ne-a servit Meduza pe tavă, iar din acest punct, Charlie, trebuie să ne intereseze numai Meduza și nimic altceva.

— Înțeleg perfect, domnule director Holland, spuse Casset cu răceală. Și presupun că numai și numai din pricina implicațiilor internaționale ale acestei afaceri încălcate te-ai hotărât să treci sub tăcere această conspirație națională și să nu dai alarma în ograda vajnicilor gardieni ai ordinii publice. Adică ai ales să-i lucrezi pe la spate pe băieții noștri din FBI, nu?

— Mă ameninți, netrebnicule?

— Exact asta făceam, Peter, spuse Casset renunțând la masca de răceală și înlocuind-o cu un zâmbet detașat, insinuant. Domnule director, vrei să încalci legea... Regretabil, bătrâne, după cum s-ar fi exprimat predecesorii mei.

— Ce naiba vrei de la mine? Strigă Holland.

— Să-ți acoperi omul, întâmplător unul dintre cei mai buni agenți pe care i-am avut vreodată. Nu numai că vreau, dar îți cer răspicat să o faci.

— Dacă-ți închipui că am să-i servesc totul pe tavă, inclusiv numele firmei de avocatură de pe Wall Street care lucrează pentru Meduza, nu pot să-ți spun decât că ești sărit de pe fix. Doar e cheia noastră de boltă!

— Auzi, domnule amiral, cred că cel mai bine tot în Marină îți stă, spuse directorul adjunct, vorbindu-i din nou rece, pe un ton coborât și măsurat. Dacă atâta ai înțeles din ce încerc să-ți spun, înseamnă că ai stat degeaba până acum în fotoliul ăla.

— Hei, vezi că începe să miroasă a indisciplină, deșteptule.

— Fiindcă asta și e. Ai uitat că eu sunt mai nesupus din fire? Numai că nu suntem la Marină, deci nu mă poți pedepsi sever, nici

atârna de vergă; și nici măcar nu poți să-mi tai rația de rom. Poți însă să mă concediezi, numai că atunci s-ar găsi o mulțime de curioși ca să se întrebe de ce ai făcut-o și asta n-ar aduce decât necazuri Agenției. Și nu e cazul, nu?

— Ce dracu' tot balmăjești acolo, Charlie?

— Pentru început, țin să precizez că nu mă refer la firma de avocatură din New York pentru simplul motiv că ai dreptate. Chiar este cheia noastră de boltă. Iar Alex, cu mintea lui răsucită și imaginația lui bogată s-ar arunca asupra lor riscând să ne dea planurile peste cap. Deci, adio zmea de hârtie, ne-ar cădea toate în cap; și aici și în străinătate.

— Cam la ceva de soiul ăsta m-am gândit și eu...

— Atunci iar ai dreptate, îl întrerupse Casset dând aprobator din cap. Important este să-l ținem pe Alex la distanță, cât mai departe de găselnița noastră și de noi, oferindu-i totuși un reper. Ceva cât mai convingător, de care să se agațe dându-și seama că e un fir prețios.

Holland nu scoase o vorbă. Apoi, într-un târziu, rosti:

— Zău dacă pricep unde bați.

— Dacă l-ai cunoaște pe Alex mai bine, cred că te-ai prinde. În acest punct, el își dă seama de legătura dintre Meduza și Șacal. Cum i-ai zis? O profeție care s-a împlinit, nu?

— Am spus că strategia era perfectă și că, în chip inevitabil, s-a împlinit de la sine. DeSole a fost catalizatorul care a grăbit reacția — el și întâmplările alea nenorocite din Montserrat... Ce-i cu reperul ăla deștept la care te-ai gândit, cel convingător și prețios?

— Revenind la subiect, Peter. Alex știe prea multe și tocmai de aceea nu-l poți lăsa să zburde de capul lui prin Europa, ca o bombă vie. Și din același motiv nu-i poți dezvălui numele firmei de avocatură din New York. Trebuie să plasăm un ciripitor în preajma lui, cineva care să ne informeze ce are de gând să facă. Ideal ar fi să-l și manevreze dacă se poate. Un prieten de calibrul lui Bernardine care, în plus, să ne fie și nouă prieten.

— Și unde crezi că ai să găsești pe cineva de felul ăsta?

— Am eu un candidat... și sper că nu se aude ce vorbim acum.

— Fii sigur că nu, rosti Holland, o umbră de mânie simțindu-i-se o clipă în glas. Pe mine nu mă sperie prostiile astea cu ascultarea. Și, oricum, biroul e „măturat” în fiecare dimineață. Care ar fi candidatul la care te-ai gândit?

— Un tip de la Ambasada Sovietică din Paris, răspunse liniștit Casset. Cred că putem ajunge la o înțelegere cu el.

— O cârtiță?

— Ba deloc. Ofițer KGB obsedat de un singur gând: acela de a-l găsi pe Șacal și de a-l extermina. Prin aceasta, încercând să protejeze Novgorodul.

— Novgorod?... Sătucul sau orașelul acela americanizat din Rusia unde a fost antrenat Șacalul?

— N-a apucat; fiindcă înainte de a-și încheia școlarizarea a șters-o, la timp ca să nu se trezească cu un glonț în cap după ce l-a luat apa. Precizez însă că nu-i vorba de o tabără de pregătire militară în stil american – e o eroare pe care mulți o comit frecvent. La Novgorod există mai multe astfel de tabere, în stil englez, francez, israelian, olandez, spaniol, vest-german și numai Dumnezeu știe câte altele de acest fel. Amenajate pe zeci de kilometri pătrați în pădurea de pe ambele maluri ale fluviului Volga, mici așezări sistematizate pe parcele, ridicate la detaliu să semene cu modelul care le-a inspirat, încât dacă pătrunzi într-una ai putea jura că ai ajuns în țara respectivă (deși nimeni n-a apucat să intre vreodată acolo). Ca și lagărele nemțești în care se obținea tipul pur de arian, *Lebestorn*-ul naziștilor, Novgorodul este unul din cele mai bine apărute secrete ale Moscovei. Și ei își doresc să pună mâna pe Șacal cel puțin la fel de mult ca și Bourne.

— Și tu ești convins că acest ofițer KGB o să ne informeze asupra mișcărilor lui Conklin după ce stabilește contactul cu el?

— Cel puțin pot face o încercare. În definitiv, avem un obiectiv comun, iar pe el Alex are să-l accepte în preajma sa fiindcă știe că, oricum, Șacalul este pe lista neagră a sovieticilor.

Holland se sprijină de spătar.

— I-am promis lui Conklin să-i dau tot sprijinul, atât cât îmi stă în puteri, dar fără a compromite operațiunea Meduza... Alex aterizează la Paris peste o oră. Vrei să-i las instrucțiuni la curierul diplomatic să te sune?

— Spune-i să-l caute pe Charlie Bravo Plus One, rosti Casset ridicându-se și depuse pe birou hârtia listată la imprimanta calculatorului. Nu știu dacă am vreme să aranjez mare lucru într-o oră, dar mă apuc imediat de treabă. Mulțumită calităților excepționale ale „colaboratorului” nostru de la Paris, voi stabili contactul cu rusul în discuție prin filiera cea mai curată.

— Ai grijă să-i acorzi o primă grasă colaboratorului.

— De fapt e o femeie și a avut grijă să-mi ceară chiar ea – mai corect ar fi să spun că s-a ținut de capul meu să-i dau bani. Are cea mai curățică firmă de însoțitoare din Paris, iar fetele ei sunt verificate săptămânal.

— Și de ce nu le angajezi pe toate? întrebă directorul zâmbind.

— Cred că șapte dintre ele sunt deja pe statul nostru de plată, domnule, răspunse grav directorul adjunct, seriozitatea sa fiind dezmințită de licărirea din privire.

Doctorul Morris Panov coborî nesigur, abia ținându-se pe picioare, scara avionului care zburase la Paris sub acoperire diplomatică, susținut de caporalul mândru din infanteria marină, impecabil în uniformă sa kaki de vară, care îi ducea valiza.

— Cum de reușiți voiăștia să arătați ca scoși din cutie după o călătorie atât de îngrozitoare zău, pentru mine e un mister, comentă

psihiatrul.

— Fiți liniștit, domnule. După câteva ore de libertate prin Paris nici unul dintre noi nu are să mai fie ca scos din cutie.

— Bravo, caporal. Constat că anumite lucruri nu se vor schimba niciodată. Slavă Cerului... Și pe unde zici că mișună delincventul fără un picior care era cu mine?

— A fost condus la diplograf, domnule.

— Cred că ar fi bine să repeți. A fost condus spre un lucru de neînțeles?

— Lăsați, domnule doctor. Nu-i chiar așa de greu, spuse râzând infanteristul de marină conducându-l pe Panov spre o mașină cu stegulețul instelat fluturând la oglindă în care îl aștepta un șofer în uniformă de militar american. În timpul aterizării turnul l-a anunțat pe pilot prin stație că îl așteaptă să-i transmită un mesaj.

— Credeam că s-a dus la toaletă.

— Poate că a mers și acolo, domnule. Caporalul așeză valiza în spate și îl ajută pe Mo să urce în mașină. Ușurel, domnule doctor. Dacă vreți să ridicați un pic piciorul.

— Celălalt are probleme cu piciorul, nu eu, protestă psihiatrul.

— Ni s-a spus că sunteți suferind, domnule.

— Dar nu la picioare... Scuză-mă, tinere, sper că nu te superi. Dar nu-mi face nici o plăcere să zbor înghesuit în colivia aia strâmtă la trei sute de kilometri în înaltul cerului. Nu țin mîrte ca Bulevardul Tremon din Bronx să fi dat țării prea mulți cosmonauți.

— Nu mai spuneți, domnule doctor!

— Poftim?

— Eu stau pe Strada Garden, chiar peste drum de grădina zoologică! Mă numesc Fleishmann. Morris Fleishmann. Încântat să fac cunoștință cu un vecin din Bronx.

— Morris? Întrebă Panov dând bucuros mâna cu tânărul. Morris din Marină? Ia să stau eu de vorbă cu părinții tăi... Ține-te tare, Mo. Și îți mulțumesc pentru grijă.

— Însănătoșire grabnică, doctore. Și, când vă întoarceți acasă pe Bulevardul Tremon, salutați-i pe toți din partea mea.

— Chiar așa am să fac, Morris, îi răspunse celălalt Morris fluturând mâna în semn de rămas-bun când mașina diplomatică se puse în mișcare.

Patru minute mai târziu, Panov parcurgea însoțit de șofer culoarul lung și pustiu pe care aveau acces în Franța, fără a mai fi supuși controlului vamal, doar înalții demnitari acreditați pe lângă Quai d'Orsay. Pășiră împreună în sala imensă de așteptare înțesată de mici grupuri de bărbați și femei care conversau în toate limbile pământului. Mo nu îl zări pe Conklin nicăieri și alarmat se întoarse spre șoferul desemnat să îl însoțească, când o tânără îmbrăcată într-o uniformă neutră de stewardesă se apropie de ei.

— *Docteur?* Întrebă aceasta adresându-i-se lui Panov.

— Da, îi răspunse surprins Mo. Din păcate, am cam uitat și

bruma de franceză pe care o știam.

— Nu face nimic, domnule. Prietenul dumneavoastră vă roagă să-l așteptați aici. Apreciază că nu va dura decât câteva minute... Vă rog, luați loc. Doriți ceva de băut?

— Whisky cu gheață, dacă ești amabilă, îi răspunse Panov lăsându-se ostenit într-un fotoliu.

— Cum să nu, domnule, spuse amfitrioana retrăgându-se, în timp ce șoferul depunea valiza lui Mo lângă fotoliu.

— Mă scuzați, dar trebuie să mă întorc la mașină, îi spuse însoțitorul trimis de ambasadă. Cred că nu e nici o problemă dacă așteptați singur aici.

— Mă întreb pe unde o fi amicul meu, spuse gânditor Panov și se uită la ceasul de la mână.

— Probabil la un telefon din afara aeroportului, domnule. Așa fac toți: se prezintă la ghișeu și preiau mesajul, după care o rup la fugă afară, în căutarea unui telefon public. Pesemne nu le plac cele de pe aeroport. Rusnacii sunt cei mai ruți de picior, iar cei mai leneși arabii.

— Probabil clima e de vină, comentă zâmbind psihiatrul.

— Vedeți, nu care cumva să vă pariați stetoscopul, că s-ar putea să-l pierdeți.

Șoferul râse înveselit și își duse mâna la chipiu salutându-l ceremonios.

— Aveți grijă, domnule, și odihniți-vă. Păreți obosit.

— Îți mulțumesc, tinere. La revedere.

„Chiar sunt obosit”, își spuse Panov în timp ce însoțitorul său de până adineaori dispărea pe coridorul destinat persoanelor oficiale. Frânt de oboseală. Dar nu l-aș fi iertat niciodată pe Alex dacă venea până aici fără mine... David! Trebuie să dăm de el! S-ar putea decompensa, pe ăștia chiar nu îi interesează. Un singur gest de violență și creierul lui atât de fragil și încă expus s-ar putea da peste cap și David s-ar întoarce în punctul în care era în urmă cu câțiva ani — acum treisprezece ani! Un singur gând îl va obseda: acela de a ucide! Va uita complet de eul său adevărat!... Un glas? Cineva i se adresa:

— Scuzați-mă, domnule doctor. V-am adus băutura, rosti amfitrioana cu o voce caldă și plăcută. Nu știam dacă să vă trezesc sau nu, însă v-ați mișcat și ați gemut de parcă v-ar fi durut ceva.

— Nu, nu, draga mea. Oboseala e de vină.

— Vă înțeleg, domnule. Călătoriile neprevăzute sunt istovitoare, iar dacă mai sunt și lungi atunci e și mai rău.

— Domnișoară, cred că ai atins cele trei puncte esențiale ale problemei, încuviință Mo luându-și băutura. Mulțumesc.

— Desigur, sunteți american.

— Extraordinar! Cum de ți-ai dat scama? Doar nu port cizme de cowboy și nici cămașă hawaiană.

Tânăra râse fermecător.

— Îl cunosc pe șoferul care v-a adus. Lucrează în trupele de securitate ale ambasadei. Un tip bine și foarte atrăgător.

— Securitate? Vrei să spui „poliție“?

— Da, cam așa ceva, însă noi nu folosim niciodată acest cuvânt... A, dar iată că apare și tovarășul dumneavoastră de călătorie, spuse stewardesa, după care coborî glasul șoptind discret: Aș vrea să vă spun rapid o întrebare, domnule doctor. Să-i aduc un scaun cu roțile?

— Nu, dragă, așa merge el de ani de zile.

— Prea bine. Vă urez o ședere cât mai plăcută la Paris, domnule.

Tânăra se îndepărtă, iar Alex șontăcăi pe lângă câteva grupuri de europeni care sporovăiau vesel și se prăbuși în fotoliul de lângă Panov. În chip bizar, nu se sprijini de spătarul moale și primitiv al fotoliului de piele, ci se aplecă înainte privind concentrat în gol. Îl frământa ceva.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Mo.

— L-am sunat pe Charlie Casset la Washington.

— E tipul în care ziceai că ai încredere, nu?

— E cel mai bun dintre toți. Dacă-l lași să gândească cu capul lui, să asculte, să cântărească singur lucrurile și să se convingă singur, atunci da, e cel mai bun. Alta e treaba dacă-i trănțești dinainte o coală de hârtie sau îl așezi în fața unui calculator și îi prezinți concluziile, fără a-i da ocazia să-și pună unele întrebări.

— Vrei cumva să-mi iei pâinea de la gură, domnule doctor Conklin?

— Săptămâna trecută i-am pus și eu lui David aceeași întrebare. Și știi ce mi-a răspuns? Că trăim într-o țară liberă. Deci, lăsând la o parte pregătirea ta excepțională, cred că nu deții monopolul asupra bunului simț.

— *Mea culpa*, spuse Panov încuviințând scurt din cap. Presupun că amicul tău a făcut un gest care ți-a plăcut profund.

— Charlie a făcut un lucru cu care n-ar fi fost de acord nici el, să fi știut mai multe despre cel cu care a căzut la învoială.

— Sună de-a dreptul freudian dacă nu cumva e chiar o imprudență.

— Presupun că ambele variante sunt valabile. Casset a făcut o înțelegere colaterală cu un tip pe nume Dimitri Krupkin de la Ambasata Rusă din Paris. Vom lucra cu agentura KGB-ului de la Paris – tu, eu, Bourne și soția lui. Dacă o să ajungem vreodată să-i găsim. Sper să fie într-o oră la Rambouillet.

— Ce tot spui acolo? întreabă Mo cu o voce mică, pierită, de-a dreptul stupefiat.

— Povestea-i lungă și timpul scurt. Moscova vrea capul Șacalului, iar cum Washingtonul nu are timp de noi și nici nu ne poate proteja, sovieticii or să joace pentru moment rolul de tătuci ai noștri și or să ne scape din bucluc de câte ori călcăm pe bec.

Panov se încruntă nedumerit, apoi scutură din cap ca unul căruia îi e imposibil să digere o asemenea informație.

— Cu tine mă aștept la orice, dar zău că de data asta lucrurile chiar au luat o întorsătură prea originală. Totuși, e oarecare logică aici și poate că vestea ar trebui să mă liniștească.

— În teorie da, Mo, spuse Conklin. Dar nu când te întâlnești cu Dimitri Krupkin în carne și oase. Eu îl cunosc bine; Charlie, nu.

— A, da? Este unul din băieții răi?

— Kruppie, rău? A, nu, nici vorbă...

— Kruppie?

— În vremea tinereții noastre ni s-au intersectat des drumurile pe când încercam să racolăm oameni la Istanbul; apoi, în anii șaizeci la Atena și, mai târziu, la Amsterdam... Krupkin nu-i un tip malefic, și până acum și-a dat sufletul muncind pe brânci pentru Moscova. În plus, are o minte clasa a doua, mai iute și mai bine pusă la punct decât optzeci la sută din clovnii care lucrează în branșa noastră. Însă ar fi o problemă și cu el: luptă de partea cealaltă a baricadei în loc să fie în tabăra noastră. Ca și părinții mei, ai lui ar fi trebuit să fugă din Rusia după ce au preluat bolșevicii puterea.

— Am uitat că familia ta a emigrat din Rusia.

— Faptul că vorbesc rusește mă ajută să-l înțeleg pe Kruppie. Prind nuanțele din zbor. Iar el, structural vorbind, gândește ca un capitalist. Ca și miniștrilor de la Beijing, lui nu numai că-i plac banii, chiar este obsedat de ei și de tot ceea ce se poate obține cu bani. E genul pe care îl poți cumpăra cu condiția să nu știe nimeni. Înțelegi, din pricina sancțiunilor.

— Te referi și la Șacal?

— L-am văzut cum s-a lăsat mituit de niște întreprinzători greci care vindeau pe șest locuri de aterizare pentru avioanele de Washington atunci când bătea la ochi că pierduseră partida și comuniștii urmau să ne alunge din țara lor. Și s-a făcut că nu vede, a închis ochii pentru bani. După aceea l-am urmărit făcând pe intermediarul în vânzarea de diamante de la Amsterdam, preluate de la negustorii de pe Nieuwmarkt și trecute mai departe elitei comuniste de la Moscova. Într-o noapte ne-am dus împreună la un pătărel în Kattengat și l-am întrebat: „Kruppie, ce Dumnezeu te-a apucat?” și știi ce mi-a răspuns? Țin minte că era îmbrăcat în niște haine pe care eu nu mi le-aș permite niciodată. A zis: „Alexei, mă dau peste cap să fiu cu un pas înaintea ta, și aș face orice ca Sovietul Suprem să câștige supremația în lume, dar, între timp, dacă n-ai unde să mergi în vacanță, ești invitatul meu la vila încântătoare pe care mi-am construit-o pe malul lacului Geneva”. Exact asta mi-a spus, Mo.

— Remarcabil. Și, sigur, tu i-ai spus amicului Casset...

— Cum o să-i spun așa ceva? Îl întrerupse Conklin.

— Sfinte Isuse! Și, mă rog, de ce nu?

— Fiindcă Krupkin nu i-a mărturisit niciodată lui Charlie că mă cunoaște. O fi încheiat Casset târgul, dar eu trag sforile.

— În ce fel? Cu ce?

— David, Jason are peste cinci milioane în Insulele Kayman. O fărâmitură din banii ăștia aruncată lui Kruppie și e al nostru, va lucra numai pentru noi; când i-o cerem noi.

— Asta înseamnă că n-ai încredere în Casset.

— Ba nu, spuse Conklin. Garantez cu viața pentru Charlie. Doar că de astă dată n-aș vrea să-l manipuleze el pe Kruppie. El și Peter Holland au altă prioritate. A lor se cheamă Meduza, a noastră, David și Marie.

— *Messieurs?* Amfitrioana se întorsese și i se adresă lui Conklin: Mașina dumneavoastră a sosit. Vă așteaptă pe platoul sudic.

— Sunteți sigură că e pentru mine? o întreabă Alex.

— Iertați-mă, domnule, dar șoferul a spus că mașina e pentru domnul Smith, cel cu defect la picior.

— Aici nu s-a înșelat.

— Am chemat un hamal să vă ajute la bagaje, domnule. E mult de mers pe jos până la mașină. O să vă aștepte acolo.

— Mulțumim foarte mult, spuse Conklin și, ridicându-se, scoase din buzunar câteva bancnote.

— *Pardon, monsieur*, îl opri amfitrioana. Nu avem voie să acceptăm bacșiș.

— Așa e. Mi-a ieșit complet din minte... Parcă mi-am lăsat valiza la ghișeu! dumneavoastră, nu?

— Acolo unde a depus-o cel care vă însoțea. Bagajele dumneavoastră și ale domnului doctor vor ajunge în parcare peste câteva minute.

— Din nou, mii de mulțumiri, spuse Alex. Și, îmi cer scuze pentru bacșiș.

— Suntem bine plătiți, domnule. Oricum, mulțumesc și eu pentru intenție.

În timp ce se îndreptau spre ieșirea din terminaul principal al aeroportului Orly, Conklin se întoarse spre Panov și îl întrebă:

— De unde știe că ești medic? I-ai cerut o întâlnire pe canapeaua ta?

— Cam greu. Nu de alta, dar naveta până la cabinetul meu m-ar istovi de-a binelea.

— Atunci de unde? N-am pomenit în fața nimănui că ești tu doctor.

— Îl cunoaște pe tânărul care m-a însoțit până în hol. Să fiu cinstit, impresia mea este că-l cunoaște îndeaproape. Spunea, cu deliciosul ei accent francez, că e un „Bărbat foarte atrăgător“.

Cei doi ieșiră din terminalul aglomerat și, citind indicatoarele, se îndreptară spre platoul dinspre sud.

Nici unul dintre ei nu îl remarcă însă pe tânărul distins cu piele oacheșă, cu păr negru cârlionțat și ochi negri imenși care ieșise grăbit din holul oficialităților, nedezipindu-și ochii de pe ei. Acesta le tăie calea strecurându-se printre pasagerii de pe aeroport și se opri

în fața lui Conklin și a lui Panov la peronul pentru taxiuri. Apoi trase cu coada ochiului spre ei și, foarte nesigur, scoase din buzunar o fotografie, se uită atent la ea apoi ridică ochii și îi privii intens pe cei doi călători din Statele Unite. Fotografia îl înfățișa pe doctorul Morris Panov îmbrăcat într-un halat alb de spital, tras la față, cu chipul pământiu și o privire rătăcită.

Americanii se îndreptară spre platou, iar bărbatul se ținu după ei. Americanii se uitară în jur după un taxi, iar bărbatul făcu un semn scurt unei mașini particulare. Dintr-un taxi coborî un șofer care se apropie de Conklin și Panov și le vorbi liniștit, iar în același moment sosi și un hamal cu bagajele lor. Cei doi americani urcară în taxi, iar necunoscutul care îi urmărise se strecură în mașina particulară care staționa la două vehicule mai încolo în spatele taxiului.

— *Fazzo!* rosti în italiană bărbatul brunet adresându-se femeii îmbrăcate la modă, așezată la volan. E nebunie curată! De trei zile ne învârtim pe aici, îi urmărim pe toți americanii care sosesc pe aeroport și tocmai când eram gata să ne dăm bătăuși se dovedește că idiotul ăla de la New York a avut dreptate. Aștia sunt!... Lasă-mă pe mine la volan. Tu coboară și du-te la ai noștri. Spune-le să-l sune pe DeFazio și să-i transmită să aștepte telefonul meu la celălalt restaurant preferat. Și să nu plece până nu vorbește cu mine.

— Dumneavoastră sunteți, venerabile bătrân? Întrebă amfitrioana din holul de protocol vorbind în șoaptă la telefonul de la ghișeu.

— Eu sunt, rosti vocea tremurătoare de la celălalt capăt al firului. Iar *Angelus* răsună pentru eternitate în urechile mele.

— Da, dumneavoastră sunteți.

— Doar ți-am spus, așa că spune-mi ce ai aflat.

— Pe lista care ne-a fost dată săptămâna trecută era trecut un american subțirel cu un defect la picior, însoțit de un medic. E corect ce spun?

— Corect. Și?

— Au trecut de mine. Mi-am adresat celui care îl însoțea pe șchiop chipurile ca doctor, iar el a fost receptiv.

— Unde au plecat? E foarte important să știu!

— Nu am aflat, însă curând am să știu mai mult, venerabile bătrân. Hamalul care le-a dus bagajele pe platoul sudic va lua numărul mașinii care îi așteaptă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să mă suni imediat ce capeteți informația!

La cinci mii de kilometri de Paris, Louis DeFazio stătea singur la o masă izolată din restaurantul cu preparate marine al lui Trafficante, aflat pe Prospect Avenue din Brooklyn, New York. Termină prânzul prelungit care constase din *vitello tomato* și își tamponă fără grabă buzele cu șervețelul roșu țipător din în încercând să pară cât mai surzător și în formă. Adevărul era că îi venea să sfâșie bucata aia de

pânză, nu să-și mângâie gura cu ea. *Maledetto!* De două ore aștepta la Trafficante – de două ore! După ce îl sunase Garafola de la Pasta Palace din Manhattan, făcuse până aici patruzeci și cinci de minute, ceea ce însemna că trecuseră peste două ore, de fapt trei ore de când îi depistase mămăligarul ăla de la Paris, Franța, pe cei doi dați în urmărire. Ei, cât puteau să facă doi *bersaglio* de la aeroport și până la un hotel din oraș? Trei ore? Numai dacă mălai-mare ăla din Palermo plecase cu mașina până la Londra, Anglia, ceea ce nu era imposibil pentru unul din Palermo.

Socotea însă că nu se înșelase! DeFazio mirosise iarăși corect. După ceea ce spusese doctorașul ovrei stimulat de injecții, el și fostul spiriduș nu se puteau duce decât la Paris, după bunul lor amic, falsul pistolar profesionist... Și ce dacă Nicolo și psihiatrul dispăruseră în ceață? Evreul se topise, iar Nicky avea să apară mai târziu. Iar Nicolo nu va îndrăzni să sufle o vorbă știind că dacă ciripește o să dea de necaz mare oriunde s-ar duce, ca de pildă, un cuțit în spate. În plus, Nicky nu era la curent cu chestiuni importante pe care avocații să nu le poată respinge ca fiind aiurelile unui nerod care nu știe ce vorbește. Iar doctorașul nu știa decât că fusese reținut într-o casă pe undeva la țară; dacă cumva mai era în stare să-și amintească ceva. Iar în crizele lui de „zmerenie” cum le numiseră specialiștii lui, nu mai văzuse pe nimeni în afară de Nicolo.

Iar Louis DeFazio știa că nu se înșală! Și, fiindcă avea dreptate, ca întotdeauna, peste șapte milioane de parai îl așteptau acum la Paris. Șapte milioane! Dumnezeuule! Le putea da mămăligarilor din Palermo pe care îi trimisese la Paris mai mult decât visaseră vreodată, iar el putea pleca liniștit cu restul, o sumă deloc neglijabilă.

De masa lui se apropie un chelner bătrân, un unchi adus din Italia de Trafficante, iar Louis își ținu răsuflarea.

— La telefon, signor DeFazio.

Ca de obicei, *il capo supremo* se îndreptă spre telefonul public aflat în capătul culoarului de la toaletă.

— Aici New York, spuse DeFazio.

— Aici Paris, *signor* New York. Totul e *pazzo!*

— Pe unde dracu' ai umblat? Doar n-ai fost *pazzo* să te duci până la Londra, Anglia? Aștept de trei ore!

— Pe unde am colindat n-am dat decât de drumuri desfundate fără un bec pe margine, dar asta nu e important decât pentru nervii mei. Unde sunt acum e curată tâmpenie!

— Și unde ești?

— Vorbesc de la telefonul portarului căruia i-am dat o sută de dolari americani și *buffone* ăsta francez se zgâiește la mine pe fereastră să vadă dacă nu-i fur ceva – poate doar căldarea cu lături din care mănâncă, cine știe?

— Pentru un timp, te exprimi frumos. Ce-i cu portarul ăsta? Ce tot încerci să-mi spui?

— Sunt într-un cimitir la patruzeci de kilometri de Paris. Ascultă-mă pe mine...

— *Cimitero?* Îl întrerupse Louis. Ce dracu' cauți acolo?

— Fiindcă cei doi prieteni ai tăi au venit de la aeroport direct aici, *ignorante!* În acest moment, e o înmormântare la lumina lumânărilor, care probabil vor fi curând stinse de ploaie, iar dacă prietenii ăștia ai tăi au bătut tot drumul tocmai din America pentru ca să asiste la ritualul ăsta barbar, înseamnă că aerul e așa de poluat pe acolo pe la voi că vi s-a urcat la creier! Nu ne-am înțeles pentru aceste *sciocchezze*, New York. Noi avem o treabă serioasă de făcut.

— S-au dus acolo să se întâlnească cu Cannoli cel mare, roști DeFazio încet, ca pentru sine. Cât despre muncă, tâmpitule, dacă-ți dorești să mai lucrezi vreodată cu noi, sau cu Philadelphia, Chicago și Los Angeles, ar fi mai bine să nu-mi ieși din cuvânt. Pe deasupra ai să fii plătit cum n-ai visat, *capisce?*

— Păi, se schimbă calimera.

— Stai pitit, dar nu te dezlipi de ei. Vezi unde se duc și cu cine se întâlnesc. Vin și eu cât pot de repede, dar ocolesc prin Canada sau Mexic în caz că se ține vreo coadă după mine. Să sesc mâine seară sau poimâine dimineață.

— *Ciao*, spuse domnul din Paris.

— *Omerta*, îi răspunse Louis DeFazio.

CAPITOLUL XXX

Cortegiul funerar era învăluit în întuneric, iar prin burnița deasă care se pornise abia se mai zărea pâlparea slabă a lumânărilor lungi. Cei care își însoțeau ruda sau prietenul pe ultimul drum păseau tăcut și solemn, încolonați în două șiruri în urma sicriului susținut pe umeri de șase bărbați. Câțiva alunecară, mai să își piardă echilibrul, pe pietrișul umed de pe alee. De-o parte și de alta a cortegiului veneau patru toboșari, câte doi pe fiecare latură, care băteau acordurile monotone ale marșului funebru, întrerupt când se împiedicau de diversele obstacole neașteptate care se iveau din beznă, o piatră sau o lespede de mormânt. Morris Panov urmărea tăcut, mut de uimire, acest straniu serviciu de îngropăciune nocturn și răsuflă ușurat la vederea prietenului său Alex Conklin care se apropia de locul de întâlnire șontăcând și croindu-și anevoie drum printre morminte.

— I-ai zărit? Întrebă Alex.

— Pe nici unul dintre ei, îi răspunse Panov. Înțeleg că nici tu n-ai făcut nimic.

— Mai rău. Am dat peste un smintit.

— Adică cum?

— Am zărit lumină în ghereta portarului și m-am dus până acolo gândindu-mă că poate Marie sau David ne-au lăsat un mesaj. Afară era un tâmpit care se tot holba ca bezmeticul pe geam și mi-a

spus că el e paznicul de noapte și că dacă vreau pot să dau un telefon.

— De la telefonul lui?

— Spunea că taxele pe timp de noapte sunt ceva mai mari fiindcă nu am să găsesc nici un telefon pe o rază de zece kilometri în jur.

— Da, era nebun, aprobă Panov.

— I-am explicat că trebuia să mă întâlnesc aici cu un bărbat și o femeie, că n-am reușit să dau de ei nicăieri și mi-am zis că poate au lăsat vreun mesaj pentru mine. Nu exista nici un mesaj, doar un telefon. Contra sumei de două sute de franci, ceea ce mi se pare sminteală curată.

— Ar fi o idee să pun bazele unei afaceri înfloritoare la Paris, rosti Mo zâmbind. Nu a văzut cumva o pereche plimbându-se pe aici?

— Exact asta l-am întrebat și eu, iar el mi-a răspuns că a văzut vreo zece. După care mi-a arătat cu degetul parada asta cu lumânări și s-a întors în ghereta lui împuțită.

— Ca să mă aflu și eu în treabă, adică cum paradă?

— Exact asta l-am întrebat și eu. Un cult religios. Tipii își înmormântează morții numai noaptea. Paznicul zicea că s-ar putea să fie țigani. Și după ce mi-a răspuns și-a scuipat în sân.

— Probabil că sunt țigani murați, remarcă Panov ridicându-și gulerul hainei să se apere de ploaia care se pormise.

— Isuse, cum nu m-am gândit! Exclamă Conklin aruncând o privire peste umăr.

— Că o să plouă? Întrebă nedumerit psihiatrul.

— Nu, la monumentul acela imens din vârful colinei, din spatele gheretei. Acolo s-a întâmplat!

— Acolo ai încercat să... spuse Mo fără a sfârși întrebarea fiindcă răspunsul era evident.

— Unde putea să mă omoare dar n-a făcut-o, completă Alex. Să mergem!

Cei doi americani porniră înapoi pe alcea acoperită cu pietriș, trecură de gheretă și se afundară în noaptea care învăluia gorganul invadat de iarbă mustind de apă și acoperit de lespezi albe de mormânt strălucind în ploaie.

— *Mai ușure!* strigă Panov gâfâind. Tu probabil că te-ai obișnuit să alergi într-un picior, dar eu nu m-am deprins cu epava asta de corp al meu îndopat cu droguri și chimicale.

— Scuză-mă.

— Mo! Se auzi o voce de femeie venind dinspre porticul de deasupra lor. Iar silueta căreia îi aparținea vocea le făcu semne cu brațele larg desfăcute de sub acoperișul înclinat, susținut de coloane, al unui monument funerar atât de impunător încât semăna mai degrabă cu un mausoleu.

— Marie? strigă Panov alergând înaintea lui Conklin.

— Bravo! tună Alex trăgându-și anevoie piciorul prin iarbă

alunecoasă. Cum auzi glas de femeie, imediat dai fuga cu corpul tău ca nou. Măi mincinosule, cred c-ar trebui să te cauți la psihiatru!

Se îmbrățișară toți cu dragoste, ca membrii unei familii regăsite. Iar în timp ce Panov și Marie discutau în șoaptă, Jason Bourne îl trase pe Conklin deoparte, sub acoperișul de marmură, la adăpost de aversele rebele de ploaie. Din cortegiul funerar mai rămăseseră doar câțiva îndoliați care îndurau cu stoicism torentul, pe întuneric, stând curajoși lângă mormântul proaspăt acoperit cu pământ reavăn.

— Alex, să știi că n-am vrut să aleg locul ăsta, spuse Jason. Numai că i-am văzut pe nebunii ăia de colo și a fost singurul loc care mi-a venit în minte.

— Îți mai amintești de ghereta paznicului și alea aceea lată care duce în parcare?... Puteai să mă dobori atunci. Rămăsesem fără gloanțe, iar tu ai avut ocazia să-mi zbori creierii.

— Iar te înșeli, de câte ori să-ți mai spun? Nu te puteam omori. Aveai ceva în privire. Nu mi-am dat seama ce anume, dar am zărit în ochii tăi mânie și ceva care aducea a zăpăceală. Vezi tu, confuzia din privirea ta m-a oprit.

— Dar ăsta nu-i un motiv să nu-l omori pe cel care vrea să te omoare.

— Când nu-ți amintești totul despre tine, poate fi un motiv, și încă unul serios. E-adevărat că-mi pierdusem memoria, dar ceva frânturi îmi reveneau în minte, cum să spun, imagini care pâlpăiau slab ca o flacără de luminare. Se însuflețeau pentru o clipă, apoi se stingeau complet; dar erau prezente.

Conklin ridică privirea spre Bourne și îl privi cu un zâmbet trist.

— *Sindromul pulsatoriu, spuse el. Așa s-a exprimat Panov. Cred că incoștient ți-ai însușit diagnosticul pe care ți l-a pus.

— Poate, spuse Jason și amândoi se întoarseră deodată spre Marie și Panov. Uite, acum vorbesc despre mine, îți dai seama, nu?

— Și, mă rog, de ce te deranjează? Marie e îngrijorată pentru tine. La fel și el.

Mi-e silă de mine când mă gândesc câte alte griji or să-și facă din pricina mea. Presupun că și ție am să-ți dau bătaie de cap.

— Ce încerci să-mi spui, David?

— Tocmai asta voiam să-ți spun. Mai lasă-l în pace pe David. Uită-l. David Webb nici măcar nu există, în orice caz nu aici, și acum. Încerc să-i joc rolul de dragul soției lui, și cred că mă descurc foarte prost. Vreau să o trimit înapoi în State, la copiii ei.

— La copiii ei? Nu va fi de acord. A bătut drumul până aici să te găsească și te-a găsit. Amintindu-și ce s-a întâmplat la Paris acum treisprezece ani, nici vorbă să te lase singur. Fără ea, acum ai fi o amintire.

— Îmi stă în drum. Trebuie să plece. Găsesc eu o modalitate.

Alex își privi prietenul și întâlni privirea rece și distantă a celui cunoscut odinioară sub numele de Cameleonul.

— Jason, ascultă-mă, șopti el. Ai cincizeci de ani acum. Au trecut treisprezece ani de la episodul din Paris și încă și mai mulți de la întâmplările din Saigon. Trăim un alt moment, prezentul, iar tu ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți căpăta. Dacă ea e convinsă că te poate ajuta cât de puțin, să știi că eu îi dau dreptate și mă declar de partea ei.

Bourne se uită furios la Conklin.

— Prefer să judec eu ce trebuie făcut și ce nu.

— Amice, cred că ești prea dur.

— Știi bine ce am vrut să spun, îi răspunse Jason îndulcindu-și tonul. N-aș vrea să se repete episodul din Hong Kong. Iar pentru tine, nu cred să fie o problemă.

— Poate că nu... Hai mai bine să plecăm din locul ăsta sinistru. Șoferul cunoaște un han liniștit de țară în Epemon, la zece kilometri depărtare de aici. Putem merge acolo să vorbim liniștiți. Cred că sunt câteva aspecte pe care ar trebui să le clarificăm.

— Aș vrea să-mi spui ceva. De ce l-ai ales pe Panov? Ce-a fost în mintea ta când l-ai adus pe Mo cu tine?

— Dacă nu-l căram până aici, cred că îmi făcea injecții cu stricnină.

— Ce dracu' mai e și asta?

— Exact ce-am spus. Face parte din gașca noastră, iar tu știi acest lucru mai bine decât mine sau Marie.

— S-a-ntâmpnat ceva cu el, nu? Vreau să spun, din cauza mea.

— S-a sfârșit, iar acum e printre noi. Asta e tot ce ar trebui să te intereseze pentru moment.

— Meduza?

— Da. Însă, repet, contează că a revenit printre noi. Iar, în afara unei ușoare stări de oboseală, în rest se simte perfect.

— Ușoare?... Parcă spunea-i ceva de un han liniștit de țară aflat la zece kilometri de aici. De la șofer ai aflat de el, da?

— Exact. Cunoaște Parisul ca-n palmă și cam tot ce e prin jur.

— Și de unde l-ați cules pe șofer?

— E algerian cu cetățenie franceză și lucrează de ani de zile pentru Agenție. Charlie Casset l-a convins să lucreze cu noi. E un tip dur, dar se pricepe cam la orice și e extrem de bine plătit pentru calitățile sale. Pe deasupra e de încredere.

— Să sperăm.

— Ce să mai sper, fii convins.

Se instalaseră în ultimul separeu din fundul restaurantului, despărțit de restul hanului de un paravan cu tapet cam uzat, pe banchete tari din lemn de brad, în fața cu un vin de țară, surprinzător de bun. Patronul, un bărbat rotofei și jovial, le recomandase cu căldură delicioasa mâncare tradițională, însă cum nici unuia dintre ei nu-i

ardea să mănânce, comandară câteva aperitive doar ca să-i facă o plăcere amfitrionului atât de ospitalier. Acesta le aduse încântat la masă două carafe pline-ochi de vin *ordinaire* și o sticlă de apă minerală, după care se îndepărtă cu discreție.

— Bine, Mo, spuse Bourne. Constat că nu vrei să-mi spui ce ți s-a întâmplat, nici cine ți-a făcut figura. Însă mai constat că ești neschimbat – același doftor care le știe pe toate, vorbăreț, cicălit și căreotaș ca acum treisprezece ani. Oare mă înșel cumva?

— Ai pus diagnosticul corect, măi schizofrenicule scăpat de la Bellevue. Și dacă-ți închipui cumva că vreau să fac pe eroul, țin să te liniștesc spunându-ți că am bătut drumul până aici doar ca să îmi apăr drepturile civile. Unicul meu interes este să o văd pe adorabila noastră Marie, care – nu știu dacă ai remarcat – s-a așezat lângă mine și nu lângă tine. Numai la gândul la ce ruladă cu carne face și-mi lasă gura apă.

— Ah, Mo, ce tare te iubesc, spuse soția lui David Webb prinzându-l tandru pe Panov de braț.

— Lasă-mă să mă conving singur, spuse doctorul sărutând-o pe obraz.

— Încă n-am plecat, spuse Conklin. Sunt și eu pe aici. Mă numesc Alex și aș vrea să discutăm despre câteva lucruri care n-au nici o legătură cu ruladele și bucătăria... Deși, trebuie să-ți mărturisesc, Marie, că tocmai ieri te laudam lui Peter Holland.

— Ce-ați găsit așa grozav la mine?

— Probabil sosurile, interveni Panov.

— Am putea vorbi serios despre problemele pentru care ne-am reunit aici? Întrebă sec Jason Bourne.

— Iartă-mă, dragul meu.

— Vom colabora cu sovieticii, rosti Conklin pe nerăsuflăte, încercând ca în felul acesta să treacă mai ușor peste momentul de surpriză pe care li-l provocase lui Bourne și Marie. E în regulă, îl știu pe omul de legătură, de fapt l-am cunoscut cu mulți ani în urmă, însă cei de la Washington habar n-au că-l cunosc. Îl cheamă Krupkin, Dimitri Krupkin și, după cum îi spuneam și lui Mo, poate fi ușor cumpărat cu cinci bănuți de argint.

— Dă-i treizeci și unu, îl întrerupse Bourne. Ca să fii sigur că va trece complet de partea noastră.

— Mi-am imaginat că ai să spui asta. Te-ai gândit la un plafon?

— Nu.

— Luați-o mai încet, spuse Marie. De la ce sumă pornesc negocierile?

— A vorbit economistul nostru, rosti Panov grav, sorbind tacticos din vin.

— Dată fiind poziția pe care o ocupă în ierarhia agenturii KGB-ului de la Paris, cred că ar trebui să pornim de la cincizeci de mii, dolari americani.

— Oferă-i pentru început treizeci și cinci și lasă-l să urce până la șaptezeci și cinci. Firește, dacă va fi nevoie învoiește-te la o sută.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Jason abia reușind să-și stăpânească enervarea. Aici e vorba de Șacal! Dă-i cât cere!

— Știi cum e. Dacă se învoiește pe bani puțini, orice contra-ofertă mai mare îl poate ademeni cu ușurință.

— Așa e? întrebă Bourne uitându-se la Conklin.

— În mod normal, da. Numai că în cazul în speță, contra ofertantul ar trebui să-i promită o mină de diamante. Nu trebuie să scăpăm din vedere faptul că nimeni nu-și dorește mai mult decât sovieticii să-l vadă mort pe Carlos, iar celui care va duce capul lui pe o tîpsie la Moscova, Kremlinul îi va acorda titlul de erou național. Rețineți că Șacalul a fost antrenat la Novgorod, iar Moscova nu uită acest lucru.

— Atunci fă cum îți spune Marie și cumpără-l, zise Jason.

— Am priceput. Conklin se aplecă și își turnă apă peste vin. Îl sun astă-seară de la un telefon public la alt telefon public unde știu că-l găsesc, și aranjez figura. După care am să-l invit mâine la prânz undeva în afara Parisului. Ceva mai devreme, înainte să vină clienții obișnuiți.

— Ce-ar fi să-l inviți aici? întrebă Bourne. Loc mai liniștit ca asta nu cred să găsești, iar avantajul ar fi că știți și eu drumul.

— De ce nu? conveni Alex. Vorbesc cu patronul. Însă nu vom fi toți patru ci doar Jason și cu mine.

— Așa m-am gândit și eu, rosti Bourne sec. Marie nu trebuie amestecată în nici un fel. Nimeni nu trebuie să o vadă. Nici măcar să afle de existența ei. Clar?

— Zău așa, David...

— Bine, am să stau cu ea, se grăbi Panov să intervină. Ce zici, puicuță? adăugă el încercând să slăbească încordarea.

— Să știi că nu mi-am luat cratițele de-acasă, dar cunosc un local încântător unde se servește păstrăv proaspăt.

— Ce vrei, în viață trebuie să faci și sacrificii, spuse psihiatrul oftând.

— Cred că mai potrivit ar fi să măncați în cameră, rosti Bourne pe un ton tăios.

— N-am de gând să trăiesc ca un pușcăriaș, se opuse Marie vorbind pe un ton măsurat și privindu-și intens soțul. Nimeni nu știe cine suntem, nici unde stăm și bănuiesc că o femeie care se închide în cameră și nu iese niciodată riscă mai degrabă să atragă atenția asupra sa decât o franțuzoaică care își vede liniștită de programul ei de viață obișnuit.

— Aici are dreptate, interveni Alex. Dacă Șacalul își trimite copiii prin zonă, aceștia o să miroasă imediat că ceva nu-i în regulă cu femeia cam prea retrasă. Și-apoi, Panov e neutru. Spune și tu, Mo, că ești doctor; sau zi-le orice îți vine în minte. Nimeni nu are să te

creadă dar asta o să adauge o notă de distincție personalității tale. Din motive care-mi scapă, doctorii sunt întotdeauna priviți cu multă bunăvoință și, mai ales, sunt mai presus de orice bănuială.

— Psihopat ingrat ce ești, mormâi Panov.

— N-ați vrea să nu ne abatem de la subiect? Le tăie vorba Bourne.

— Ești cam necioplit, David.

— Sunt cam grăbit. Ai ceva împotriva?

— Bine, gata, terminați, spuse Conklin. Trecem cu toții printr-o stare proastă, dar asta nu ne împiedică să limpezim lucrurile. După ce urcă și Krupkin la bord, prima lui însărcinare va fi aceea de a localiza adresa care corespunde numărului dat de Gates lui Prefontaine la Boston.

— Cine a dat și unde? întrebă uimit psihiatrul.

— Lasă, Mo, tu călătoreai pe alte meleaguri. Prefontaine este un judecător destul de contestat care a dat din întâmplare de urma unuia din oamenii de legătură ai Șacalului. Pe scurt, omul cu pricina i-a furnizat judecătorului nostru un număr de telefon din Paris unde poate fi găsit Șacalul, numai că acest număr nu a coincis cu cel pe care-l obținuse Jason. Este însă cert că omul de legătură al Șacalului, un avocat pe nume Gates, l-a sunat pe Carlos.

— Randolph Gates? Pleașca bostoniană cu care s-a ales comitetul director al lui Gingis Han?

— În persoană.

— Isuse Cristoase! Vă rog să mă scuzați, n-ar fi trebuit să vorbesc așa; adică n-am fost prea amabil. Ce Dumnezeu, cine sunt eu să mă exprim așa, dar, zău, nu m-am putut abține fiindcă e de-a dreptul șocant.

— Foarte șocant. Iar noi trebuie să aflăm sub ce nume a fost înregistrat acest număr din Paris. Krupkin poate rezolva lucrurile în locul nostru. Efectul de tirbușon, asta e.

— Tirbușon? întrebă Panov. Ce faci, dom'le? Vrei să ne oferi un cub al lui Rubik în versiune arabă? Sau un dublu careu încrucișat din Times? Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi explice și mie cineva ce e aia un Prefontaine, judecător sau jurat, sau ce-o fi el? După nume pare a fi un vin prost care nu s-a făcut încă.

— E dintr-o recoltă proaspătă și foarte bună, îl întrerupse Marie. Are să-ți placă, doctore. L-ai putea lua în studiu luni de zile și ai constata că are mai multă minte decât noi toți la un loc, că intelectul acela splendid al lui a rămas intact în ciuda tuturor vicisitudinilor prin care a trecut în viață, cum ar fi alcoolul, depravarea, pierderea familiei și închisoarea. E un original în felul lui, Mo. Spre deosebire de majoritatea delincvenților de teapa lui care îi învinuiesc pe ceilalți pentru propriile greșeli, el își asumă întreaga vină. În plus, să știi că nu și-a pierdut simțul umorului. Dacă magistrații americani ar avea cât decât puțină minte – ceea ce, judecând după aparențe, se pare că le lipsește – ar trebui să-l repună în drepturi... El s-a oferit să

pornească pe urmele Șacalului, adică să-i caute pe oamenii lui, mai întâi din principiu, fiindcă au vrut să mă ucidă pe mine și pe copiii mei. Iar dacă din asta o să-i iasă și lui ceva dolari, să știi că merită cu prisosință fiecare banuț în parte.

— Foarte succint. Constat că-l simpatizezi.

— Îl ador pur și simplu, așa cum vă iubesc pe tine și pe Alex. Cu toții ați riscat atât de mult pentru noi...

— Am putea reveni la problemele noastre? rosti furios Cameleonul. Nu trecutul mă interesează, ci ceea ce ne așteaptă în viitor.

— Dragul meu, nu numai că ești grosolan, dar ești pur și simplu nerecunoscător.

— Foarte bine. Unde rămăsesem?

— Pentru moment, la Prefontaine, îi răspunse Alex pe un ton tăios și fulgerându-l cu privirea. Însă nu cred să conteze prea mult, fiindcă m-aș mira să scape teafăr la Boston... Vă sun eu mâine la hanul din Barbizon să vă comunic ora de întâlnire pe care am stabilit-o. Pentru aici. Potrivți-vă bine ceasurile ca să nu ne învârtim după voi ca niște găște bete. Iar dacă grăsanul nu ne minte cu delicioasa bucătărie tradițională, cred că distinsul Kruppie are să fie încântat și are să povestească tuturor ce loc minunat a descoperit.

— Kruppie?!

— Calmează-te. Doar ți-am spus că ne cunoașteră de un car de ani.

— Mai ales nu pune întrebări, adăugă Panov. Nu cred că ți-ar plăcea să-l auzi depănând amintiri comune de la Amsterdam și Istanbul. Aștia doi sunt mari bandiți.

— Să trecem, spuse Marie. Continuă, Alex. Ce voiai să spui despre ziua de mâine?

— Mo și cu mine o să venim cu un taxi la voi, iar soțul tău și cu mine vom pleca împreună mai departe. Vă sunăm după prânz.

— Și cu șoferul pe care l-a găsit Casset, cum rămâne? întrebă Cameleonul fixându-l cu o privire rece și insistentă.

— Ce-i cu el? O să-i plătim pentru cursa din astă-seară dublu față de cât ar putea câștiga cu taxiul lui într-o lună, iar după ce ne lasă la hotel, o să dispară pentru totdeauna din viața noastră. Nu mai avem treabă cu el.

— Poate se va întâlni cu cineva.

— În nici un caz dacă ține la viață și vrea să trimită și de aici înainte banii familiei pe care a lăsat-o în Algeria. Doar ți-am spus, Casset garantează pentru el. Omul e beton armat.

— Atunci, pe mâine, spuse Bourne uitându-se cu o căutătură cruntă la Marie și Mo Panov așezați la masă în fața lui. După ce noi doi vom pleca la Paris, rămâneți la Barbizon și nu ieșiți din han. Ați înțeles? Amândoi.

— Știi ceva, David? Îi răspunse Marie cu ochii scăpărându-i scânteii. Vreau să-ți spun două vorbe. Pe Mo și pe Alex îi

consider ca făcând parte din familie, așa că nu mă voi feri de ei. Noi toți, adică toți, nu știm cum să ne purtăm mai frumos cu tine, poate chiar exagerăm cu dădăceala în anumite momente, fiindcă știm prin ce încercări cumplite ai trecut. Însă nu poți... îți interzic să ne tratezi ca pe niște servitori îngăduiți în prezența augustei tale persoane! Pe asta ai înțeles-o?

— Perfect, doamna mea. Atunci poate ar fi o idee bună să te întorci în State ca să nu te mai împiedici la tot pasul de augusta mea persoană. Jason Bourne împinse scaunul și se ridică de la masă. Măine mă așteaptă o zi grea, așa încât trebuie să dorm – știți, nu prea am avut răgaz să-mi trag suflul în ultima vreme. Iar, după cum spunea o persoană extraordinară, un bărbat cred că mai capabil decât noi toți la un loc, odihna este o armă. Cred că... Sunt în mașină și te aștept acolo. Ai două minute să te hotărăști. Sunt convins că Alex te poate scoate din Franța.

— Nemernicule! murmură pierdută Marie.

— Fie cum spui tu, rosti Cameleonul întorcându-i spatele.

— Du-te după el, strecură Mo rapid. Știi ce i se întâmplă.

— N-am să reușesc, Mo!

— Nici nu trebuie. Important e să fii lângă el. Ești singurul lui punct de sprijin. Nici măcar nu e nevoie să-i vorbești. Stai doar lângă el.

— Iar a intrat în pielea celui asasin.

— Ție nu are să-ți facă niciodată rău...

— Bineînțeles că nu s-ar atinge de mine, asta știu și eu.

— Atunci stai lângă el și amintește-i de David Webb. Doar David trăiește în el, Marie.

— Of, Doamne, cât de mult îl iubesc! exclamă soția lui David tășnind în picioare și alergând după soțul ei... care devenise un străin.

— Mo, chiar crezi că i-ai dat un sfat bun? întrebă Alex.

— Habar n-am, Alex. Pur și simplu nu cred că trebuie lăsat singur cu coșmarul lui. Nici unul dintre noi n-ar suporta. Și să știi că asta nu-i sfatul unui psihiatru, e o judecată de bun-simț.

— Știi, uneori vorbești de parcă ai fi medic.

Cartierul Algerian din Paris se întinde între arondismantul zece și unsprezece fiind format de fapt din numai trei străzi cu clădiri joase atât de familiare în peisajul parizian, însă cu zgomote și mirosuri tipic arăbești. În această enclavă etnică pătrunse o limuzină neagră cu un mic blazon aurit pe portieră, însemnul unui rang important în ierarhia bisericească. Mașina trase în fața unui imobil modest de trei etaje, cu canaturi și uși din lemn, iar din ea coborî un preot bătrân care se îndreptă spre intrare, citi numele înscrise pe cutiile poștale, îl găsi pe cel căutat și apăsă pe butonul soneriei care corespundea unui apartament de la al doilea etaj.

— *Oui?* se auzi o voce metalică în interfonul vechi de la intrare.

— Sunt trimis de Ambasada americană, răspunse vizitatorul în sutană într-o franceză agramată, ca mai toți americanii. Nu pot lăsa mașina în stradă, dar am un mesaj urgent.

— Cobor imediat, răspunse șoferul algerian, acum cetățean francez, pe care Charlie Casset îl recrutase la Washington. Trei minute mai târziu, bărbatul ieși din clădire și se opri pe trotuarul îngust. De ce ești îmbrăcat așa? îl întrebă nedumerit pe mesagerul care se sprijinea de portieră acoperind cu trupul său masiv însemnul bisericesc.

— Fiindcă sunt capelanul legației, fiule. Însărcinatul nostru cu afaceri militare dorește să-ți vorbească, spuse el și deschise portiera.

— Aș face orice pentru prietenii mei, spuse răsând șoferul în timp ce se aplecă și se uită înăuntru. Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte să mă înrolez în armata americană... Da, domnule, cu ce vă pot fi de folos?

— Unde i-ai lăsat pe oamenii noștri? întrebă bărbatul așezat pe bancheta din spate, cu chipul ascuns în întuneric.

— Care oameni? întrebă brusc îngrijorat algerianul.

— Cei doi pe care i-ai luat de la aeroport acum câteva ore. Schiopul și prietenul lui.

— Dacă sunteți de la ambasadă și vor să vă spună, știu ei cum să ia legătura cu voi și or să vă spună singuri, nu?

— Aș vrea să-mi spui tu!

Din spate răsări un al treilea bărbat, înalt și bine clădit, îmbrăcat în uniformă de șofer. Pași iute și neauzit, ajunse lângă algerian, ridică brațul și îi aplică o lovitură năprasnică în ceafă, după care îmbrânci victima neînsuflețită în mașină. Bătrânul îmbrăcat în haine de capelan urcă imediat în spatele lui și trânti portiera, iar șoferul alergă spinten spre scaunul său din față. Limuzina țâșni și se pierdu în noapte.

O oră mai târziu, pe Rue Houdon, pustie la acea oră, la câteva case mai încolo de Place Pigalle, corpul însângerat și neînsuflețit al algerianului era aruncat în stradă din automobilul în mers. În interior, necunoscutul fără chip, din umbră, i se adresă preotului vârstnic care-l asculta orbește:

— Ia-ți mașina și supraveghează hotelul în care stă schiopul. Nu cumva să adormi, fii cu ochii în patru. Măine dimineață îți vine schimbul și ai să ai vreme să dormi toată ziua. Ai grijă, să nu mă dezamăgești.

— Niciodată, monseniore.

Dimitri Krupkin nu era un bărbat înalt, nici solid, însă impunător și degaja un aer de forță neobișnuită. Avea un chip plăcut, poate o idee prea cărnos, și un cap mare pe care știa să și-l poarte cu semetie. Sprâncenele stufoase, părul și barba înspicate se armonizau cu ochii albaștri, vii și vioi ca de viezure, și cu zâmbetul cald care nu-l părăsea niciodată, toate aparținând unui bărbat care știe să se bucure de viață, căruia îi place meseria sa, ascunzând însă o inteligență vie,

rece și de-a dreptul redutabilă. În acest moment, era așezat în ultimul separeu din fund al restaurantului de țară pustiu din Epéron, cu spatele la încăpere și fața spre Alex Conklin care îi explica, de lângă necunoscutul în compania căruia venise la întâlnire, că fusese obligat să se lase de băutură.

— Lumea s-a întors cu fundu-n sus! exclamă rusul în engleză, cu un puternic accent străin. Vezi ce li se poate întâmpla oamenilor de bine în Occidentul mult prea liberal? Ce idee și pe părinții tăi! Mai bine rămâneau acasă.

— Sper că n-ai de gând să faci o comparație între cele două țări în ceea ce privește rata alcoolismului.

— Nu, dacă e vorba să punem rămășag, fiindcă atunci aș pierde precis banii, spuse Krupkin surâzând. Că veni vorba de bani, bătrânul și dragul meu dușman, cum și unde urmează să-i primesc conform discuției noastre de ieri noapte?

— Cum și unde vrei să fii plătit? Întrebă Jason.

— Aha, care va să zică tu ești binefăcătorul meu, domnule.

— Da, eu te plătesc.

— Stați așa! Ia tăceți! Șopti Conklin, deodată atent la intrarea în restaurant.

Se aplecă și se uită pe după paravan, cu mâna la frunte, spre perechea care era condusă la masa din colțul stâng al încăperii, după cere se trase repede înapoi.

— Ce-i? Întrebă Bourne.

— Nu știu precis...

— Cine a intrat, Alexei?

— Tocmai asta e. Mi se pare că-l cunosc pe tip de undeva, dar nu știu de unde să-l iau.

— Unde s-a așezat? Într-un separeu?

— Nu, la o masă. În colțul de lângă bar. E însoțit de o femeie.

Krupkin se trase la marginea banchetei și scoase din portofel o oglindă minusculă de mărimea unei cărți de credit. O prinse cu ambele mâini și o potrive în unghiul dorit.

— Văd că te dai în vânt după pagina mondenă, spuse rusul chicotind și vâri la loc portofelul în buzunarul hainei. Tipul lucrează la Ambasada Italiei, iar femeia e soția lui. Paolo și Divinia Nu-mai-știu-cum, cu ceva pretenții la titluri nobiliare, parcă. Fac parte din acea parte inofensivă din *corpo diplomatico*. Se îmbracă la patru ace și se înființează la serate simandicoase și put de la o poștă a bani.

— Eu nu mă învârt prin cercurile lor, însă am impresia că pe el l-am mai văzut undeva.

— Sigur că ai această impresie. Seamănă cu tipul clasic de star italian, de vârstă mijlocie, firește, sau cu oricare dintre viticultorii ăia care ridică în slăvi la televizor calitățile vinului Chianti Classico.

— Poate că ai dreptate.

— Întotdeauna am, răspunse Krupkin și se întoarse spre Bourne. Am să notez un număr de cont de la o bancă din Geneva.

Sovieticul scoase un pix din buzunar și trase un șervețel de hârtie în fața lui. Nu apucă însă să scrie nimic pentru că de masă se apropie un tânăr în jur de treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum mulat pe corp.

— Ce este, Serghei? îl întreabă Krupkin.

— Nu-i vorba de dumneavoastră, domnule, răspunse aghiotantul. El, adăugă făcând un semn discret din cap spre Bourne.

— Ce este? Repetă Jason întrebarea rusului.

— Ați fost urmărit. La început nu am fost siguri, ne-am zis că e doar un bătrân care are probleme cu vezica. De două ori a coborât din mașină și după ce s-a ușurat a urcat la loc și a dat un telefon din mașină uitându-se în oglinda retrovizoare să vadă numele restaurantului. Asta s-a întâmplat acum câteva minute.

— De unde știi că pe mine m-a urmărit?

— Pentru că a sosit imediat după dumneavoastră, iar noi eram aici de o jumătate de oră, să verificăm zona.

— Să verificați zona! explodă Conklin privindu-l pe Krupkin. Credeam că discuția rămâne între noi.

— Dragă Alexei, generosule Alexei, nici tu măcar nu mă poți convinge să scap de mine. Chiar ți-ai imaginat că am să vin la întâlnire fără să-mi asigur spatele? Și nu-i vorba de tine, prietene, ci de bătașii ăia de la Washington. Ce-ți închipui? A luat legătura cu mine însuși directorul CIA printr-un tip pe care susține că nu l-aș cunoaște. Cam subțirel și amatori.

— Să te ia dracu'! Niciodată nu i-am spus că ne cunoaștem!

— O, Doamne, înseamnă că m-am înșelat. Scuze, Alexei.

— Stați, îi întrerupse ferm Jason. Bătrânul Șacalului...

— Carlos! Strigă Krupkin înroșindu-se, cu o privire acum alertă și furioasă. Alexei, ești urmărit de Șacal?

— Nu eu, el, răspunse Conklin. Pe binefăcătorul tău îl vrea.

— Dumnezeule! Cu ce știam dinainte și cu ce am aflat acum, lucrurile încep să se lege. Așadar am plăcerea și onoarea de a-l cunoaște pe abominabilul Jason Bourne. E o mare cinste, domnule! Avem un obiectiv comun, pe Carlos, nu-i așa?

— Dacă oamenii tăi de afară sunt buni la ceva, atunci s-ar putea să ne atingem scopul și să extirpăm cancerul ăsta în decurs de o oră. Să-i dăm drumul! Trebuie să plecăm de aici, prin spate, prin bucătărie sau pe o fereastră. M-a găsit și sunt gata să pun totul la bătaie că vine după mine. Numai că el nu știe că eu știu. Să mergem!

Cei trei bărbați se ridicară de la masă, iar Krupkin îi dădu instrucțiuni aghiotantului său:

— Adu mașina la ieșirea din spate, dacă or avea așa ceva; dar ai grijă să nu te simtă nimeni, Serghei. Nu da impresia că te-ai grăbi, ai înțeles?

— Mergem cam la un kilometru de restaurant și de acolo ne întoarcem pe arătură până la intrarea din spate. Bătrânul din mașină nu are cum să ne vadă.

— Foarte bine, Serghei. Spune-le agenților care vă dublează să rămână pe poziții.

— Am înțeles, tovarășe, spuse aghiotantul și ieși grăbit pe ușa din față.

— Dubluri? explodă Alex. Ai venit și cu dublurile după tine?

— Zău, Alexei, ce rost are să despici firul în patru? În fond, numai tu ești de vină. Nu puteai să-mi spui ieri seară la telefon că vă jucați de-a conspirația împotriva directorului tău adjunct?

— Ce Dumnezeu, nu-i vorba de nici o conspirație!

— Dar nici nu se poate spune că ai lucra mână în mână cu agenția din patrie, nu? Păi nu, Alexei Nikolaevici Konsolikov, știi că te poți folosi de mine – dacă-mi permiți – și chiar asta ai făcut. Nu trebuie să uiți, dragul meu dușman, că ești rus.

— Mai încetați odată și să plecăm naibii de aici!

Așteptară în Citroenul blindat al lui Krupkin, la marginea câmpului de secară, la o sută de metri în spatele mașinii bătrânului, ținând sub observație intrarea în restaurant. Spre marea iritare a lui Bourne, Conklin și ofițerul KGB își depănau amintiri din tinerețe ca doi profesioniști cu experiență ce erau, disecând metodele și tactica de luptă adoptate de fiecare în operațiunile secrete din trecut, subliniind mai cu seamă neajunsurile pe care și le făcuseră reciproc. Mașina în care se aflau agenții sovietici, o limuzină care trecea neobservată, era staționată pe partea cealaltă a drumului, în diagonală față de intrarea în restaurant. Înăuntru se aflau doi bărbați înarmați, gata să sară la primul semn și să deschidă focul.

Și deodată, în fața intrării hanului se opri o furgonetă Renault, din care coborâră, răsând vesel, trei perechi care se țineau de braț. Șoferul rămase în mașină și o conduse în parcare, în timp ce tinerii se îndreptară fără a se grăbi spre intrarea în restaurant.

— Oprește-i, spuse Jason. Vor fi uciși.

— Da, domnule Bourne, tot ce se poate. Dar, dacă-i opresc, îl pierdem pe Șacal.

Jason se uită lung la rus, mut de indignare, cu mintea întunecată de o furie oarbă. Încercă zadarnic să protesteze – cuvintele refuzau să îi iasă de pe buze. Oricum n-ar fi avut timp să se opună pentru că în secunda următoare dinspre Paris își făcu apariția o furgonetă maro închis care se apropia în mare viteză. Iar Bourne își regăsi graiul:

— Este cea de pe Boulevardul Lefebvre, cea care a reușit să scape.

— De unde? întrebă Conklin.

— În urmă cu câteva zile s-a petrecut un incident pe Lefebvre, spuse Krupkin. O mașină sau un camion care a sărit în aer. La asta te refereai?

— A fost o cursă. Întinsă pentru mine... O furgonetă, după aceea o limuzină și dublura lui Carlos – o cursă. Asta-i cea de-a doua. Dacă-mi amintesc bine a țâșnit de pe o străduță laterală și tipii

dinăuntru au încercat să ne doboare.

— Să vă doboare? întrebă Alex uitându-se la Jason și remarcă furia nerefrenată din privirea Cameleonului, buzele strânse, albite, și nervozitatea cu care își încheșta și își descleșta pumnii.

— Pe Bernardine și pe mine, șopti Bourne abia auzit, după care ridică glasul: Dați-mi o pușcă, strigă el. Pistolul din buzunar numai armă nu se cheamă că e!

Șoferul, aghiotantul bine clădit al lui Krupkin, băgă mâna sub scaun și scoase un AK-47 pe care i-l întinse lui Jason peste umăr.

În clipa în care Jason o înșfăcă aproape cu ură, de pe drumul lăturalnic de țară își făcu apariția gonind nebunește o limuzină imensă, maro închis, care opri scrâșnind din frâne sub copertina veche și uzată de la intrare. Din ea săriră afară doi bărbați înarmați până-n dinți arătând ca doi luptători din trupele de comando, cu niște măști negre trase pe față și automatele pregătite în mână. Alergară spre intrare, fiecare flancând câte una din ușile batante. Un al treilea bărbat coborî în acel moment din automobil, un bărbat cu început de calviție, îmbrăcat într-o sutană neagră. La un semn pe care acesta îl făcu cu arma, cei doi luptători se năpustiră asupra ușilor, cu degetul apăsat pe trăgaci, iar șoferul camionetei porni motorul pregătind retragerea.

— Acum! Strigă Bourne. El este! Carlos!

— Nu! tună Krupkin. Așteaptă. E cursa noastră, deci trebuie să așteptăm până pică în ea. Să intre mai întâi.

— Ce Dumnezeu, înăuntru sunt oameni! se împotrivi Jason.

— Domnule Bourne, fiecare război își are victimele sale, iar dacă nu ți-ai dat seama până acum, dă-mi voie să-ți spun că noi am declarat război. Războiul tău și-al meu. Întâmplător, al tău are cam multe note personale.

Brusc, Șacalul scoase un urlet cumplit de luptă, iar cei doi luptători spulberară ușile și se năpustiră înăuntru deschizând focul.

— Acum! strigă Serghei răsucind cheia în contact și apăsând pedala până la fund.

Citroenul coti în trombă și se înscrise pe șosea, gonind cu toată viteza, pentru ca, nici o fracțiune de secundă mai târziu, cursa să-i fie zădărnicită. În dreapta se produse o explozie cumplită – săriseră în aer bătrânelul și mașinuta lui gri – iar suflul exploziei proiectă Citroenul în gardul rudimentar din sârmă care marca parcare pe latura dinspre han. Și în secunda următoare, camioneta Șacalului, în loc să pornească înainte, o luă în marșarier, se opri scrâșnind din frâne, iar șoferul sări afară din cabină și se ascunse în spatele ei. Zărise cea de-a doua mașină a sovieticilor. Cei doi ruși țâșniră spre intrarea în restaurant, însă șoferul Șacalului îl seceră pe unul dintre ei, iar celălalt se aruncă pe burtă în șanțul de la marginea drumului urmărind neputincios cum același șofer al Șacalului spulberă cauciucurile și geamurile vehiculului rusesc.

— Afară!! urlă Serghei trăgându-l pe Bourne în praful de lângă gard, urmat îndeaproape, târâș, de superiorul său și de Alex

Conklin, muți, înmărmuriți de derularea rapidă a evenimentelor.

— Acum! strigă Jason strângând mitraliera AK-47 la piept și se ridică în picioare. Nemernicul ăsta a aruncat mașina în aer cu telecomanda.

— Plec cu primul, spuse sovieticul.

— De ăe?

— Fiindcă sunt mai tânăr și mai rezistent...

— Gura! Se răsti Jason la el.

Bourne se aruncă orbește în zigzag spre a se feri de ploaia de gloanțe și se aruncă cu fața la pământ când șoferul de pe furgoneta Șacalului deschise focul asupra lui. Culcat în iarbă, trase ușurel arma spre el, o potrive și așteptă răbdător, știind că șoferul lui Carlos este convins că l-a doborât. Iar când acesta scoase capul pe după cabină, un singur glonț fu de ajuns să i-l spulbere.

Cel de-al doilea rus care trebuia să le asigure acoperirea, auzind strigătul celui care își dăduse sufletul în spatele camionetei, țâșni din șanț și alergă spre intrarea în restaurant. Dinăuntru răzbătea tăcânitul mitralierelor, pocnete seci urmate imediat de țipete de groază și alte pocnete seci. Iar în interiorul a ceea ce până mai adineaori fusese un liniștit și fermecător han de țară, acum se desfășura pe viu un adevărat coșmar, un masacru în toată legea. Bourne se ridică și, cu Serghei alături, fugi până la celălalt rus, care supraviețuise atacului. La un semn mut al lui Jason, cei doi dădură ușile de perete și se năpustiră înăuntru.

Următoarele treizeci de secunde fură mai cumplite decât strigătul de groază pictat de Munch în celebrul său tablou. Un chelner și doi dintre turiști care veniseră la han într-o plimbare de plăcere erau morți, chelnerul și unul dintre bărbați zăcând pe spate, într-o baltă de sânge, cu brațele larg desfăcute și craniul zdrobit, iar cel de al doilea turist țintuit de perete, cu ochii deschiși și sticloși, cu pieptul ciuruit de gloanțe, cu firicele de sânge scurgându-i-se prin cămașa găurită. Femeile erau în stare de șoc, țipau isteric, gemeau și încercau să scape cățărându-se pe perețele de lemn al separelului. Bărbatul și femeia puși la patru ace de la Ambasada Italiană se făcuseră între timp nevăzuți.

Serghei se năpusti pe neașteptate și porni o adevărată canonadă. Zărise în colțul îndepărat al încăperi o siluetă pe care Bourne nu o văzuse. Ucigașul mascat țâșni din umbră cu pușca ațintită asupra lor, dar nu mai apucă să profite de avantajul efemer fiindcă în secunda următoare sovieticul îl seceră scurt... Încă unul! O mișcare abia sesizabilă în spatele tejghelei scunde care servea drept bar. Să fi fost Șacalul? Jason plonjă, se rostogoli și se ghemui lângă perete, căutând febril din ochi prin cele mai ascunse cotloane, printre rastelurile pe care stăteau frumos încolonate sticlele de vin. Făcu un salt și ateriză lângă bar, iar rusul care fusese adus spre a-i acoperi, sesizând situația, se postă drept pavază în fața femeilor, răsucindu-se și rotindu-și arma dinaintea sa. Un cap mascat se iți scurt peste tejghea,

iar țeava unei arme se ridică deodată cu el. Bourne țâșni ca un arc în picioare, cu mâna stângă pe butoișul încins, cu dreapta pe trăgaciul mitralierei AK-47 și trase un foc precis în fruntea teroristului. Nu era Carlos. Unde era Șacalul?

— Acolo! Strigă Serghei de parcă îi citise gândurile.

— Unde?

— După ușa aceea!

Era intrarea în bucătăria localului. Cei doi bărbați se repeziră deodată spre ușile batante, iar Bourne dădu scurt din cap semnalul de atac. Înainte însă de a apuca să schițeze o mișcare, cei doi fură proiectați înapoi de suflul unei explozii puternice; o grenadă fusese montată înăuntru. Fragmente de sticlă și metal încins se înfipseră în lemnul ușii și un nor gros de fum se împrăstie în restaurant, acru și greșos, tăindu-le pentru o clipă răsuflarea.

Liniște.

Jason și Serghei se îndreptară prudent spre intrarea în bucătărie, dar fură opriți de o nouă explozie, urmată de astă dată de un tir sacadat de mitralieră, gloanțele mușcând și străpungând lemnul subțire al ușilor batante.

Liniște.

Pauză.

Liniște.

În starea de agitație care îl stăpânea, Cameleonul nu mai suportă încordarea așteptării. Trase piedica mitralierei AK-47, trase levierul și fixă pârghia pe foc automat, trecu prin ușă și se aruncă la podea.

Liniște.

Aici îl întâmpină o nouă scenă de coșmar. O parte a zidului exterior fusese suflată de explozie, iar patronul rubicond și bucătarul său, încă purtând boneta albă pe cap, zăceau morți, ținuiți de rafturile bucătăriei, iar sângele șiroia gârlă din trupurile lor.

Bourne se ridică anevoie în picioare, cu nervii întinși mai să plesnească, creierul aproape blocat, înspăimântat de moarte, la un pas de a face o criză de isterie. În transă, se uită în jur prin fumul des și înecăcios și privirea i se opri pe o bucată maronie de hârtie de ambalaj pironită în perete cu un satâr imens. Se apropie, smulse satârul și citi cuvintele scrise cu un creion maro de măcelărie:

Copacii de la Tannentbaum vor arde ca niște torțe și, o dată cu ei și copiii, agățați de crăci. Somn ușor, Jason Bourne.

Lumea își pierde înțelesul. Jason pierde contactul cu realitatea, iar lumea lui interioară se spulberă în mii de cioburi. Și nu îi rămase putere decât să urle.

CAPITOLUL XXXI

— Încetează, David!!

— Doamne, Alexei, și-a ieșit complet din minți. Serghei, ține-l strâns și nu-i da drumul... Și tu, ajută-l pe Serghei! Trântiți-l la pământ, că vreau să-l ipun vreo două vorbe. Trebuie să plecăm cât mai iute de aici!

Cam atât au putut face cei doi ruși, să-l trântescă la pământ pe Bourne care urla ca un descreierat. Ieșise ca din pușcă prin gaura din zid și alergase ca un dement prin iarbă, încercând zadarnic să îl găsească pe Șacal, descărcându-și mitraliera în gol până rămăsese fără gloanțe. Serghei și celălalt rus fugiseră după el afară, aghiotantul îi smulsese arma din mână, după care cei doi bărbați îl luaseră aproape pe sus pe bărbatul isterizat, conducându-l înapoi în clădirea devastată unde îi așteptau Alex și Krupkin. Cei patru bărbați încercau să îl potolească cu forța pe bărbatul înnebunit de durere, scăldat de nădușeală, gâfâind greu ca în transă, pradă unei crize de isterie.

Între timp, furgoneta Șacalului se făcuse nevăzută. Carlos răsturnase iarăși situația în favoarea lui și reușise să își scape pielea, iar Jason Bourne își ieșise din minți.

— Țineți-l bine! mugii Krupkin îngenunchind lângă Jason, tintuit la pământ de brațele vânjoase ale celorlalți doi ruși. Ofițerul KGB întinse mâna spre fața americanului, își înfipscă policarul și arătătorul în obrajii lui și-l obligă să se uite la el. Repet numai o dată, domnule Bourne, iar dacă n-ajunge până la tine, rămâi sănătos aici, că noi trebuie s-o ștergem. Vei suporta consecințele de unul singur fiindcă, cu tine sau fără tine, noi tot plecăm. Dacă ești în stare să te aduni, atunci îți promit că voi lua legătura cu oficialitățile americane într-o oră. Am citit și eu avertismentul care ți-a fost transmis și sunt convins că oamenii voștri sunt capabili să-ți protejeze familia – familia ta despre care a apucat să-mi vorbească Alexei. Numai că pentru asta, și tu trebuie să fii de față! Ai două variante la alegere: ori îți revii în fire, ori te duci dracului. Pe care o preferi?

Luptându-se cu cei care-l imobilizau ținându-l lipit de pământul tare, bolovănos, Cameleonul oftă din rărunchi de parcă în acea clipă și-ar fi dat sufletul. Dădea însă semne că începuse să-i vadă pe cei din jur și spuse:

— Ia-i pe nenorociții ăștia ai tăi de pe mine.

— Unul dintre nenorociții ăștia ți-a salvat, întâmplător, viața, spuse Conklin.

— Iar eu l-am salvat pe unul dintre ei. Asta e.

Citroenul blindat gonia pe drumul de țară spre autostrada care duce spre Paris. Krupkin ordonă la telefonul celular care nu putea fi interceptat să se prezinte imediat un echipaj de intervenție la Epemon și să ridice de acolo ce mai rămăsese din mașina sovieticilor. Trupul neînsuflețit al celui alt rus fusese așezat cu mare grijă în portbagajul Citroenului, iar explicațiile oficiale ale sovieticilor, dacă

s-ar fi ajuns la așa ceva, aveau să fie scurte și, în orice caz, ele vor insista asupra neutralității rușilor: doi funcționari din personalul ambasadei pleaseră să ia prânzul la un restaurant de la țară și acolo, întâmplător, asistaseră la un masacru. După ce se încheiase confruntarea armată, ei reveniseră în restaurant spre a vedea ce se întâmplase și încercaseră să le calmeze pe cele trei femei isterizate și pe singurul bărbat care supraviețuise măcelului. De acolo, își anunțaseră superiorii care le ordonaseră să telefoneze imediat poliției locale, iar după aceea să se prezinte imediat la ambasadă. Interesele sovieticilor nu puteau fi compromise din pricina prezenței, cu totul întâmplătoare, a unor funcționari ai ambasadei care nu aveau nici în clin nici în mănecă cu această acțiune criminală și odioasă a unor francezi.

— Sună foarte rusește, declară Krupkin mulțumit.

— Și cine crezi că o să înghită gogorița asta? întrebă Alex.

— Ce contează? îi răspunse sovieticul. Represaliile de la Epernon trădează amestecul Șacalului. Bătrânul făcut arșice de explozie, cei doi teroriști mascați. Fii convins că cei de la *Sûreté* vor descifra stilul și semnătura Șacalului. Iar dacă cineva va mirosi că am avut și noi un amestec în toată țărășenia asta, curând or să-și dea am totji seama că ne-am aflat de partea cealaltă a baricadei.

Bourne era așezat la geam și nu scoase nici o vorbă. Krupkin stătea lângă el, iar Alex în față, lângă șofer. Într-un final, când Jason se hotărî să iasă din mușenie, rosti furios, trântind un pumn în brațul banchetei:

— O, Doamne, copiii! Cum de-a aflat nemernicul ăsta de Tannenbaum?

— Iartă-mă, domnule Bourne, că spun ceea ce spun, interveni Krupkin cu blândețe. Sigur, mie îmi vine ușor să vorbesc, dar curând vei lua legătura cu Washingtonul și, din câte mi-a ajuns mie la urechi despre priceperea celor de la Agenție, sunt convins că îți vor acorda tot sprijinul și protecția lor.

— Nu prea e așa de grozavă Agenția asta a noastră de vreme ce Carlos a reușit să se infiltreze până și acolo!

— Poate că nu are pe nimeni la Agenție, spuse sovieticul.

— Din altă parte nu avea cum să afle.

— Nu se știe niciodată, domnule.

Intraseră în Paris și goneau nebunește pe străzile înțesate de trecători care abia se târau, toropiți de arșița nemiloasă a după-amiezii caniculare de vară. Curând ajunseră la Ambasadă Sovietică de pe Bulevardul Lannes și intrară în trombă pe porțile larg deschise de paznicul înarmat de la intrare care recunoscuse imediat Citroenul gri. Mașina străbătu aleea pietruită și trase în fața scârilor de marmură și a arcadei care marcau intrarea în clădirea impunătoare.

— Fii pe fază, Serghei, îi ordonă ofițerul KGB. Stai pe aproape. Dacă ne caută cei de la *Sûreté*, tu vei asigura legătura. Apoi, ca și când cumpănise lucrurile bine dinainte, Krupkin se întoarse

hotărât spre aghiotantul care stătea în față lângă Serghei și îi spuse: fără supărare, tinere, însă șoferul meu și bunul meu prieten a dovedit în timp că se descurcă excelent în astfel de situații. Asta nu înseamnă că tu vei sta cu mâinile în sân. Te rog să pregătești cadavrul pentru incinerare. Îți explică cei de la Serviciul Intern ce formalități trebuie îndeplinite.

O dată intrat în incinta ambasadei, Krupkin îi ceru bărbatului care asigura securitatea să nu-i supună pe invitații săi controlului de rutină riguros de care nu scăpa nici un vizitator, iar oaspeților săi le spuse în șoaptă, aparte, și adresându-li-se în engleză:

— Vă închipuiți ce alarmă generală s-ar da dacă se află că doi agenți ai CIA au pătruns înarmați în ambasadă și se fâțâie pe culoarele acestui bastion al clasei proletare. Numai la gândul ăsta și simt cum începe să sufle vântul dinspre Siberia.

Cei trei traversară holul imens, bogat ornamentat, împodobit cu coloane masive, albe, din marmură, și se îndreptară spre liftul cu ușă-grilaj de aramă de secol XIX. Au urcat până la etajul al treilea, iar după ce ușa se deschise, Krupkin coborî primul, ca gazdă perfectă ce era, și o luă înainte, conducându-i pe un coridor lat.

— Mergem în sala de ședințe a personalului de ambasadă. Sunteți primii și ultimii americani care au pus vreodată piciorul aici. Fiți liniștiți, este singura încăpere în care nu sunt instalate microfoane.

— Cred că e ultima afirmație pe care ți-ai dori să o faci în fața detectorului de minciuni, spuse Conklin chicotind.

— Ca și tine, Alexei, am învățat cu mulți ani în urmă cum pot fi păcălite mașinăriile astea nenorocite. Oricum, contează că încăperea este curată. Fiindcă, înțelegeți, din când în când trebuie să ne ferim unii de alții. Urmați-mă.

Sala de ședințe era o idee mai vastă decât o sufragerie de casă modestă de la periferie, iar în ea se aflau o masă lungă și masivă din lemn închis la culoare și scaune cu perne groase, noi și foarte comode. Încăperea era lambrisată în lemn de esență maro întunecat, iar pe peretele din spatele fotoliului din capul mesei era agățat aproape cu ostentație portretul lui Lenin, chiar deasupra unei măsuțe pe care se afla, la îndemână, consola telefonică.

— Îmi dau seama cât ești de îngrijorat, spuse Krupkin îndreptându-se spre telefon, așa că am să cer un fir internațional.

Dimitri ridică receptorul, rosti iute câteva cuvinte în rusește, apoi închise la fel de repede.

— Vorbești pe firul douăzeci și șase, ultimul buton din dreapta.

— Mulțumesc, rosti Conklin dând din cap în semn că pricepuse. Apoi băgă mâna în buzunar și scoase un petec boțit de hârtie pe care i-l întinse lui Krupkin. Aș vrea să te rog ceva, Kruppie. Aici găsești un număr de telefon din Paris, ideea fiind aceea că e un telefon la care trebuie să răspundă Șacalul. Numai că acest număr nu coincide cu cel pe care l-a procurat Bourne. De fapt, nu știu precis

ce-i cu acest număr, însă precis are o legătură cu Șacalul.

— Iar tu preferi să nu suni, de teamă să nu te expui; adică ai vrea să nu se știe că ai acest număr. Am înțeles, n-ar avea nici un sens să-l avertizezi. Mă ocup de problemă.

Krupkin se întoarse spre Jason și îl privi cu toată înțelegerea unui coleg mai vârstnic și cu ceva mai multă experiență.

— Sus inima, domnule Bourne, cum ar spune țărăniștii. Nu te mai gândești atâta că o să se întâmple o nenorocire, că până la urmă riști să o atragi singur. În ciuda reticențelor firești pe care le-ai putea avea la adresa celor de la Langley, să știi că eu mă încred în resursele lor. Sunt buni. De atâtea ori au reușit să compromită operațiuni delicate la care am participat direct încât nu pot decât să le respect competența profesională.

— Sunt convins că le-ai pus și tu destule bețe în roate, roști Jason ca pe ghimpi, trăgând cu coada ochiului spre telefon.

— Uite, vezi, gândul ăsta mă mai îmbărbătează.

— Îți mulțumesc, Kruppie, spuse Alex. Țin să te asigur că ești un dușman de nădejde.

— Iar eu mă repet spunându-ți să le fie rușine părinților tăi, gândește-te și tu, dacă rămăneau în Rusia, noi doi eram acum în fruntea Komitetului.

— Și am fi avut fiecare câte o vilă pe malul lacului Geneva?

— Ce, ești nebun? Tot lacul ar fi fost al nostru, spuse Krupkin râzând și, întorcându-le spatele, se îndreptă spre ușă.

— Pentru voi doi e doar un joc afurisit, nu? îl întreabă Bourne pe Alex după ce rămăseseră singuri.

— Până la un punct, da, admise Alex. Când însă apare câte o scurgere de informații, scoatem pistolul din teacă și gata, s-a terminat cu joaca. Ne luăm în serios dacă este amenințată viața oamenilor noștri.

— Sună la Langley, spuse Bourne aproape răstindu-se și arătând cu bărbia spre telefon. Holland are câteva explicații de dat.

— Degeaba sunăm la Langley...

— Poftim?

— E prea devreme. În State nu s-a făcut nici șapte dimineața, dar stai liniștit că îi ocolesc, spuse Conklin vârând din nou mâna în buzunar de unde scoase o agendă.

— Îi sari? Se răsti Bourne la el. Îndrăznești să-mi spui mie așa ceva? Alex, mai am puțin și fac explozie. Tu nu vrei să pricepi că acolo sunt copiii mei?

— Calmează-te. Voiam doar să spun că am numărul lui de acasă, spuse Conklin îndreptându-se spre telefon și formând numărul.

— Auzi, să-i ocolească. Voi, relicvele astea umblătoare ale unor vremuri când se foloseau cifruri, nu mai sunteți în stare să vorbiți englezește ca lumea. Auzi, să-i ocolească!

— Ce vrei, profesore, puterea obișnuinței... Peter? Alex la telefon. Deschide ochii și trezește-te, marinarule. Au apărut

complicații.

— Nu trebuie să mă trezesc, răspune o voce de la capătul celălalt al firului vorbind din Fairfax, statul Virginia. Acum m-am întors de la jogging.

— Voi, ăștia cu două picioare, vă credeți grozav de deștepți.

— Vai, Alex, iartă-mă... Zău că n-am vrut...

— Sigur că n-ai vrut, răcan Holland. Numai că, între timp, a apărut o problemă.

— Înseamnă că ai dat de Bourne.

— În acest moment îmi stă în spate și împreună te sunăm de la Ambasada Sovietică.

— Ce?? Ei, drăcia dracului!

— Nici o drăcie. Caset, îți amintești?

— A, da, așa e. Uitasem... Și soția lui?

— Mo Panov a rămas cu ea. Bunul nostru doctor asigură spatele contingentului, fapt pentru care îi sunt profund îndatorat.

— Și eu. Ce-ați mai făcut?

— Nu cred că-ți va face cine știe ce plăcere să auzi, dar oricum trebuie să știi, așa că destupă bine urechile.

— Adică?

— Șacalul a aflat de Tannenbaum.

— Nu știi ce vorbești! strigă atât de tare directorul Agenției Centrale de Informații încât pe firul transoceanic se auzi un păcănit metalic. Nu știe nimeni! Doar Charlie Caset și cu mine. Am avut grijă să inventăm o poveste cu personaje fictive care vin tocmai din America Centrală încât nimeni, dar absolut nimeni, n-ar putea face nici o legătură cu Parisul. Iar în instrucțiunile pe care le-am dat, niciodată nu a fost pomenit numele de Tannenbaum! Crede-mă, Alex, nu e nici o fisură, pentru că m-am ocupat personal de tot!

— Și totuși, asta e situația, Peter. Amicul meu a primit un mesaj care grăiește că pomii de la Tannenbaum or să ardă ca o torță și, o dată cu ei, și copiii.

— Țicălosul strigă Holland. Rămâi la telefon, îi spuse el pe un ton ferm. Îi sun pe St. Jacques și pe șeful pazei de acolo și le spun că se mută imediat. Rămâi la telefon!

Conklin ridică privirea spre Bourne și îi spuse:

— Dacă a transpirat ceva, și ceva a transpirat, nu Langley e de vină.

— Altfel nu se poate! Nu știe unde să caute.

— Și, după părerea ta, cam unde ar trebui să caute?

— Ce mă-ntrebi pe mine? Voi sunteți marii specialiști. Elicopterul care l-a luat de pe insulă; echipajul de pe avionul american care a primit aprobare să survoleze teritoriul britanic. Ce Dumnezeu! Carlos l-a cumpărat pe marele Guvernator al Coroanei din Montserrat și pe șeful brigăzii de narcotice. Ce crezi că l-ar împiedica să asculte convorbirile dintre baza noastră și Plymouth?

— Bine, dar ai auzit ce-a spus Peter, nu se lăsă Conklin.

Nume fictive, date personale falsificate care fac trimiterea la America Centrală. În plus, nici unul din piloți nu știa de existența proprietății Tannenbaum. Nimeni... Ceva scârțâie. A apărut o fisură.

— Mai slăbește-mă cu exprimarea asta enigmatică.

— Ce vezi tu așa enigmatic aici? Fisura este...

— Alex? Se auzi din nou vocea furioasă a lui Peter Holland.

— Da, Peter.

— Îi transferăm și n-am de gând să-ți spun nici ție unde.

St.Jacques e furios fiindcă doamna Cooper și copiii abia se instalaseră, dar l-am liniștit spunându-i că-i las o oră la dispoziție.

— Aș vrea să vorbesc cu Johnny, interveni Bourne aplecându-se deasupra receptorului și vorbind suficient de tare încât să fie auzit.

— Îmi pare bine de cunoștință, chiar dacă prin telefon, spuse Holland.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi, reuși Bourne să rostească pe un ton liniștit, din toată inima. Sincer.

— Quid pro quo, Bourne. Tu alergai după Șacal și, pe drum, ai scos din pălărie un iepure mare și urât de care nu auzise nimeni.

— Poftim?

— Meduza. Cea nouă.

— Cum merge ? îi întrerupse Conklin.

— Facem și noi polenizare încrucișată între sicilieni și câteva bănci europene. Am mănjit cam tot ce-am întâlnit în cale dar, în acest moment, avem mai multe fire cuplate la firma aia puternică de avocați din New York decât la NASA înaintea lansării unei nave spațiale.

— Succes, spuse Jason. Aș putea obține numărul de la Tannenbaum, fiindcă aș vrea să-l sun pe John St.Jacques?

Holland i-l dictă, iar Conklin îl notă și închise.

— Poftim, vorbește, spuse Alex ridicându-se greoi de pe fotoliu și îndepărtându-se spre celălalt capăt al mesei.

Bourne se așeză în locul lui și se uită concentrat la mulțimea butoanelor de pe consolă. Ridică receptorul și formă cu atenție numărul pe care îl notase Alex în agendă. Trecu iute peste formulele de salut, atacând direct, cu un tir de întrebări puse pe un ton aspru, aproape cu brutalitate:

— Cu cine ai vorbit despre Tannenbaum?

— Liniștește-te, David, spuse St.Jacques adoptând instinctiv o poziție defensivă. Cum adică, cu cine am vorbit?

— Chiar așa. De la plecarea de pe Tranquility și până ai ajuns la Washington, cu cine ai vorbit despre Tannenbaum?

— Adică după ce mi-a spus Holland?

— Ce Dumnezeu, Johnny, că doar n-oi fi știut dinainte!

— Te-ai prins, domnule Sherlock Holmes.

— Zi, cu cine?

— Cu tine. Numai cu tine, mult-iubite cumnățele.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Totul s-a petrecut într-așa o viteză că am uitat imediat numele de Tannenbaum și chiar dacă mi l-aș fi amintit, imaginează-ți că n-aș fi bătut toba. Corect?

— Și totuși ai bătut-o. S-a aflat, și nu cei de la Langley au vorbit.

— Dar nici eu. Ascultă, domnule savant, n-oi avea eu titluri, dar să știi că nici tâmpit de-a binelea nu sunt. În camera de alături sunt nepoata și nepotul meu, iar eu nu-mi doresc altceva decât să-i văd mari... Din cauză că s-a aflat de noi suntem mutați în altă parte, nu?

— Da.

— Cât de grav e?

— Foarte. Șacalul.

— *Isuse!* explodează St.Jacques. Numai să apără în preajma mea, că-i sucesc gâtul!

— Ușurel, Canada, spuse Jason aproape în șoaptă și cu blândețe, în glasul său ghicindu-se îngrijorarea și nu furia. Spui că nu ai vorbit decât cu mine despre Tannenbaum – iar eu te cred – și că eu am recunoscut locul după descrierea pe care ai făcut-o.

— Așa e. Îmi amintesc perfect. Când Pritchard m-a anunțat prin telefon că mă cauți, vorbeam pe altă linie cu Henry Sykes din Serrat. Ți-l amintești pe Henry, capabilul aghiotant al guvernatorului?

— Sigur că da.

— I-am spus să fie cu ochii pe Tranquility fiindcă eu am de gând să lipsesc câteva zile. El știa deja de toate astea fiindcă lui i se ceruse aprobarea pentru sosirea unui avion american, iar eu îmi amintesc precis când i-am spus că plec la Washington. Nici prin minte nu mi-a trecut să pomenesc de Tannenbaum, iar Sykes n-a insistat, imaginându-și probabil că plecarea mea trebuie să aibă o legătură cu întâmplările îngrozitoare care s-au petrecut aici. Poți fi liniștit, e un adevărat profesionist.

St.Jacques se opri, iar înainte ca Bourne să apuce să deschidă gura, exclamă răgușit:

— O, Doamne!

— Pritchard, îi veni în ajutor Jason. A ascultat discuția noastră.

— De ce? Ce motiv ar fi avut?

— Uiti, îi explică Bourne, că Șacalul i-a cumpărat pe guvernator și pe Savonarola. Aștia doi trebuie să-l fi costat o groază de bani. Pentru Pritchard nu cred să fi făcut o cheltuială prea mare.

— Nu. Aici te-nșeli, David. O fi Pritchard cam zevzec și un tâmpit plin de sine, dar nu m-ar trăda niciodată pentru un pumn de bani. Nu banii sunt importanți pe insulă, cât mai ales prestigiul de care te bucuri. Și, cu excepția momentelor în care mă face să mă sui pe pereți, trebuie să recunosc că e foarte eficient, iar eu îl plătesc pe potrivea eforturilor sale.

— Altcineva nu poate fi, frate.

— Găsești tu o cale de a afla. Nu uita că eu sunt aici, nu acolo, și nici n-am de gând să plec așa curând.

— Unde bați?

— Vreau să-l invit pe Henry Sykes în gașcă. Ai ceva împotriva?

— Invită-l, ce mai aștepti?

— Și Marie, ce face?

— Dată fiind situația, mai bine nici că se poate... Încă ceva, Johnny. Ea nu trebuie să afle de toate astea. Ai înțeles? Când are să te sune – fii convins că are să te caute – să nu-i pomenesti că ai fost mutați în altă parte. Și nici o vorbă despre Șacal. Sunteți bine și lucrurile merg perfect.

— Am înțeles.

— Totul e în regulă, da? Ce fac copiii? Cum se împacă Jamie cu situația?

— S-ar putea să nu-ți placă ce auzi, dar să știi că se distrează pe cinste, iar doamna Cooper nici nu mă lasă s-o ating pe Alison.

— Ba să știi că-mi place ce aud.

— Mulțumesc. Și tu? Ai făcut ceva pași înainte?

— Te mai sun, spuse Bourne închizând și se întoarse spre Alex. Pur și simplu e absurd, iar Carlos nu face niciodată mutări absurde dacă stai să cântărești bine lucrurile. Îmi trăneste un avertisment care mă aduce pe punctul de a-mi ieși din mișchi de frică, în schimb, nu are de gând să împingă lucrurile mai departe, deci să se țină de cuvânt. Tu ce înțelegi din asta?

— Singura logică e că trebuia să te scoată din minți, îi răspunse Conklin. Șacalul nu are cum să ia cu asalt o reședință secretă și bine păzită care se află la asemenea depărtare cum este Tannenbaum. Mesajul trebuia doar să te scoată din mână și, recunoaște, aici a reușit. Vrea să te înnebunească pentru ca să faci un pas greșit. Vrea să ia frâiele în mâinile lui.

— Încă un motiv ca Marie să se întoarcă în State, cât mai curând posibil. Trebuie să plece. Vreau să o știu între zidurile bine păzite ale unei fortărețe și nu făcându-se prin Barbizon de mână cu Panov.

— Parcă încep să îți împărtășesc părerea.

Alex fu întrerupt de ușa care se deschidea. Krupkin intră în încăpere aducând cu sine câteva coli lungi de hârtie tipărite pe imprimanta calculatorului.

— Numărul pe care mi l-ai dat e suspendat, spuse el cu o umbră de ezitare în glas.

— Și i-a fost dat altcuiva? Întrebă Jason.

— Nu o să vă placă ce vă spun, însă nici nu am vreun interes să vă mint. Așadar nu pot și nici nu vreau să vă trag pe sfoară... În urmă cu cinci zile, postul a fost transferat pe numele unei organizații, care precis nu există, cu numele dubios de Webb. David Webb.

Conklin și Bourne se uitară lung și în tăcere la ofițerul sovietic

de contrainformații, iar aerul păru că începe să vibreze de încordare.

— Și de ce crezi că nu o să ne placă informația? întrebă Alex calm.

— Dragul meu dușman de o viață, începu Krupkin pe același ton liniștit ca și Conklin. Când domnul Bourne a ieșit urlând din cafeneaua aceea a groazei cu bucăți de hârtie în mână, impresia mea a fost că se isterizase. În încercarea ta de a-l liniști, l-ai strigat David... Iar eu pot spune că am auzit un nume pe care aș prefera să nu-l fi aflat.

— Uită-l, spuse Bourne.

— Mă străduiesc, dar sunt unele metode...

— Nu la asta m-am referit, îi tăie vorba Bourne. Eu am să mă obișnuiesc cu ideea că ai aflat cum mă cheamă și ȳ-o să mor din asta. Și unde este instalat telefonul? La ce adresă?

— După evidența din computer a facturilor, este vorba de o misiune condusă de organizația surorilor de caritate Maria Magdalena. Precis o organizație falsă.

— Precis nu e, îl corectă Bourne. Ea există cu adevărat și e la fel de reală ca și măicuțele. Ordinul lor e la fel de real ca și bonetele pe care le poartă pe cap. Și e un punct foarte sigur de transmitere a mesajelor. Sau cel puțin așa era.

— De-a dreptul fascinant, rosti Krupkin visător. Șacalul face ce face și tot la biserică se întoarce. Un mod de lucru prea adesea folosit, totuși, o idee strălucită. Se spune că în tinerețe s-a pregătit pentru preoție.

— Înseamnă că biserica v-a făcut-o iar, spuse Alex lăsându-și capul într-o parte, cu o expresie de prefăcut regret. Fiindcă preoții l-au aruncat în stradă înaintea voastră.

— Niciodată nu am subestimat Vaticanul, spuse Dimitri râzând. Ne-a dovedit o dată în plus că scleratul nostru Stalin nu a înțeles prea bine cum stă treaba întrebând câte batalioane are Papa la dispoziție. Prea-Sfinția Sa nu are nevoie de o armată pentru că a realizat cu excomunicările mai mult decât ar fi reușit Stalin să facă și dacă trăia zece vieți. Puterea aparține celui care înfricoșează cel mai mult, nu-i așa, Alexei? Toți regii și conducătorii din lume picură frica în oasele supușilor. Totul se reduce la moarte, adică la frica de moarte. Oare nu o să ne venim niciodată în fire, să le strigăm verde în față să se care odată cu prostiile lor?

— Moartea, murmură Jason încruntându-se. Moarte pe Rivoli, la Meurice, călugărițele din ordinul Mariei Magdalena... O, Doamne, am uitat! Dominique Lavier! Era la Meurice, poate încă mai e acolo. Spunea că acceptă să lucreze pentru mine!

— Și mă rog, de ce? întrebă Krupkin.

— Fiindcă Șacalul i-a omorât sora și n-a avut de ales: ori făcea ce i se cere, ori murea ucisă. Bourne se întoarce spre telefon și spuse: Îmi trebuie numărul de la Meurice...

— 42-60-38-60, veni prompt răspunsul lui Krupkin, iar Ja-

son înșfăcă creionul și notă numărul în carnețelul lui Alex. Un loc încântător, renumit odinioară mai cu seamă fiindcă aici trăgeau regii. Mie îmi place în special grătarul pe care îl fac acolo.

Bourne formă numărul, după care ridică brațul cerându-le să tacă. Își aminti numele Brielle și ceru legătura în camera doamnei respective, iar când centralista hotelului îi răspunse: „Mais oui“ făcu ușurat un semn din cap spre Alex și Dimitri Krupkin.

— Da? Răspunse Lavier.

— Eu sunt, *madame*, spuse Jason în franceză, pe un ton de om necultivat, fără umbră de accent străin — Cameleonul revenise în scenă. Menajera dumneavoastră mi-a spus să vă caut aici. Rochia doamnei este gata. Scuze pentru întârziere.

— Trebuia să mi-o aduceți de ieri la prânz, tâmpitule! Trebuia să o port la recepția de ieri seară de la Le Grand Vefour. Sunt foarte supărată!

— Mii de scuze. Putem trece pe la hotel să v-o aducem imediat.

— Vezi că ești cretin? Sunt convinsă că menajera mea ți-a spus că nu rămân la hotel decât două zile. Las-o acasă la mine, pe Montaigne. Și-ai face bine să o duci până la patru, altfel nu-ți plătesc nici una din facturile din ultimele șase luni!

Convorbirea se întrerupse brusc, cu un declic la celălalt capăt al firului. Bourne așeză ușurel receptorul în furcă simțind cum de pe frunte i se preling picături de transpirație.

— Mi-am ieșit din mână, rosti el inspirând profund. Are un apartament pe Montaigne și a spus că va fi acolo după patru.

— Cine dracu' mai e și Dominique și-nu-mai-știu-cum? întrebă Conklin nepricepând nimic.

— Lavier, îi răspunse prompt Krupkin, numai că a împrumutat numele surorii ei care a murit, Jacqueline. De ani de zile toată lumea crede că e soră-sa.

— Știi? Întrebă Jason impresionat.

— Da, însă nu ne-a fost de mare folos. Un șiretlic explicabil: fetele semănau una cu alta, o absență din Paris pentru câteva luni, o operație estetică și un scurt program de pregătire — lucruri normale pentru lumea anormală a modei. Cine credeți că vede sau aude ceva în lumea asta populată de oameni superficiali? Noi am urmărit-o, dar nu ne-a condus la Șacal pentru că n-ar avea cum. Nu are intrare liberă. Tot ce-i raportează Șacalului se face indirect, mesajele sunt filtrate și cu fiecare om de legătură se mai ridică un zid. Doar știți care-i stilul lui Carlos.

— Nu întotdeauna același, spuse Bourne. A existat un tip pe nume Santos care conducea o cafenea dărăpănată din Argenteuil, Le Coeur du Soldat. El avea intrare liberă la Șacal. Mi-a dat adresa și, te asigur, corespundea unui loc foarte special.

— A existat? Întrebă Krupkin privindu-l mirat. Conducea? De ce vorbești la trecut?

— Fiindcă e mort.

— Și cafeneaua asta părăginită din Argenteu e tot prosperă?

— Nu, urmele au fost șterse, iar cafeneaua închisă, recunosc Jason cu sinceritate.

— Deci pe cărarea asta nu mai putem ajunge la Șacal, nu?

— Așa e. Însă cred în tot ceea ce mi-a spus Santos fiindcă și-a găsit moartea tocmai din pricină că mi-a spus. Vedeți voi, dorea să încheie relația cu Șacalul, așa cum își dorește și Lavier. Numai că prietenia lui cu Carlos a început cu mulți ani în urmă. În Cuba, atunci când Șacalul l-a scos din închisoare, unde fusese aruncat și condamnat la moarte. Știa că se poate folosi de el, de acest uriaș de talie neobișnuită care putea opera nestingherit în lumea dezmoșteniților sortii; iar el era în legătură directă cu Șacalul. Santos avea intrare liberă. A dovedit-o furnizându-mi numărul unde îl puteam găsi pe Șacal. Doar câțiva au acest număr.

— Fascinant, spuse Krupkin nescăpându-l din ochi pe Bourne. Însă, după cum tropăie de nerăbdare să te întrebe bunul și bătrânul meu dușman Alexei, care te privește cu aceeași curiozitate ca și mine, tot așa tropăi și eu să te întreb: de fapt unde bați, domnule Bourne? Vorbești în doi peri, iar ceea ce încerci să insinuezi mi se pare de-a dreptul periculos.

— Poate pentru tine. Nu și pentru noi.

— Poftim?

— Santos mi-a spus că numai patru oameni din lume știu unde să-l găsească pe Șacal. Unul dintre ei se află în Piața Dzerjinski. „Foarte sus în Komitet“, exact așa s-a exprimat și, crede-mă, nu părea a fi prea impresionat de superiorii tăi.

Dimitri Krupkin făcu o față de parcă unul dintre șefii Comitetului Politic îl palmuise în Piața Roșie la defilarea de 1 Mai. Sângele îi pieri din obraji, chipul său căpătă o paloare cadaverică, iar ochii îi deveniră sticloși și ficși.

— Ce ți-a mai spus Santos? Trebuie să știi!

— Doar că Șacalul are o simpatie specială pentru Moscova și că păstrează încă legătura cu persoane foarte sus-puse. Că Moscova e o obsesie pentru el... Dacă-l găsești pe omul din Piața Dzerjinski, cred că ai făcut un mare salt înainte. Între timp, nu avem încotro și ne mulțumim cu Dominique Lavier...

— Drăcia dracului! tună Krupkin tăindu-i brutal vorba lui Jason. Ce nebunie, și totuși e logic! Tocmai ai dat răspuns la câteva întrebări care-mi ardeau creierul, domnule Bourne. De atâtea ori am fost aproape – atât de aproape – și niciodată n-am găsit nimic! Ei bine, domnilor, dați-mi voie să vă spun că iadul a urcat pe pământ, iar diavolul este printre noi. Doamne, că prost am fost să mă las dus de nas!... Nu mai dați nici un telefon din această încăpere!

Era 3:30, după-amiaza, ora Moscovei, iar bărbatul vârstnic îmbrăcat în uniformă de ofițer al armatei sovietice străbătea pe cât de

repede îi permitea vârsta culoarul de la etajul trei al sediului KGB din Piața Dzerjinski. Era o zi fierbinte de vară și, cum aerul condiționat funcționa prost, ca de obicei, generalul Grigori Rodcenko își îngăduise o abatere de la regulament descheindu-se la gulerul vestonului. Fapt care nu îl împiedica să nădușască abundent, iar firicele de sudoare i se strecurau printre ridurile săpate adânc pe obraz și i se prelingeau pe gât în jos, gulerul desfăcut al tunicii cu bordură roșie părând să nu îi ușureze cu nimic chinul.

Ajunse în fața lifturilor, apăsă pe buton și așteptă răsucind nervos o cheie în mână. Ușile din dreapta se deschiseră și, spre marea sa plăcere, generalul constată că nu se afla nimeni înăuntru. Mai simplu așa decât să le ordone eventualelor persoane întâlnite în lift să iasă, ceea ce probabil ar fi fost de-a dreptul bizar în ochii lor. Păși înăuntru, introduse cheia în ultimul locaș de deasupra panoului cu butoane și așteptă până ce mecanismul își făcu datoria. Aproape imediat, liftul se urni din loc și porni spre ultimul nivel subteran al clădirii.

Ușile se deschiseră din nou, iar generalul coborî, conștient de liniștea totală care domnea în jur. În câteva secunde, probabil că va apărea cineva, își spuse el. O luă așadar grăbit spre stânga și se opri în fața unei uși masive din oțel în centrul căreia era fixată o plăcuță de metal pe care stătea scris:

ACCESUL INTERZIS CU EXCEPȚIA PERSONALULUI AUTORIZAT

Ce atenționare prostească, își spuse el, și scoase din buzunar o cartelă subțire din plastic pe care o introduse într-o fantă din dreapta ușii. Fără această cartelă, ușa oricum nu se deschidea, iar uneori, nici dacă era inserată în locaș prea repede. Se auziră două semnale sonore, iar Rodcenko scoase cartela chiar în clipa în care ușa masivă, fără clanță, se deschidea și un monitor fixat deasupra ei îi înregistra instantaneu prezența.

În interiorul acestei încăperi imense, cam de mărimea unei săli de bal din palatul țarilor, lipsită însă de ornamentația fastuoasă, o suprafață împărțită în spații de lucru distincte, se desfășura o activitate febrilă. În spatele panourilor albe lucrau o mie de instalații și sute de oameni îmbrăcați în salopete albe. Din fericire, înăuntru era răcoare și puteai respira în voie. De fapt, trebuia păstrată în permanență o anumită temperatură pentru aparate, întrucât în această sală se afla centrala de comunicații a KGB-ului, unde se strângeau zilnic informații de pe tot globul.

Bătrânul soldat o apucă hotărât pe unul din culoarele cunoscute care duceau înspre partea dreaptă a sălii imense, mai precis spre ultimul birou din capăt. Plimbarea dură destul de mult, iar când se opri în fața ușii, generalul abia își trăgea sufletul, simțind în același timp o durere acută de picioare. Pătrunse în spațiul închis și

dădu din cap spre operatorul între două vârste care ridică privirea spre el scoțându-și căștile de pe urechi. Pe biroul alb din fața lui se afla un pupitru electronic înțesat de butoane, discuri, numere și taste. Rodcenko se așează pe scaunul metalic din dreapta bărbatului și după ce își regăsi suflul, spuse:

— Ai primit ceva de la colonelul Krupkin de la Paris?

— Am primit ceva *despre* colonelul Krupkin, tovarășe general. Conform instrucțiunilor pe care mi le-ai dat de a înregistra toate convorbirile colonelului, inclusiv cele cu străinătatea, am primit cu câteva minute în urmă o bandă de la Paris pe care, îmi permit să sugerez, ar fi bine să o ascuți.

— Ca de obicei, ești cum nu se poate mai eficient, iar eu trebuie să-ți mulțumesc din nou. Sunt convins că tovarășul colonel Krupkin va face un raport asupra evenimentelor, însă, după cum probabil știi, e foarte ocupat și s-ar putea să avem nevoie de informații pe loc.

— Nu-i nevoie să-mi explicați, domnule. Convorbirile au fost înregistrate pe bandă în urmă cu o jumătate de oră. Pofțiți căștile.

Rodcenko și le fixă pe urechi și făcu semn din cap. Operatorul îi așează dinainte un carnețel și un snop de creioane bine ascuțite, după care atinse un număr de pe tastatură și se trase înapoi lăsându-l pe cel de-al treilea *direktor* al Komitetului să asculte liniștit și concentrat. Peste câteva secunde, generalul începu să ia notițe, iar câteva minute mai târziu, scria nervos. Înregistrarea ajunse la capăt, iar Rodcenko își luă căștile de la urechi și ridică ochii spre operator, fixându-l cu o privire severă, cutele adânci care îi brăzdau chipul părănd să se fi adâncit și mai mult.

— Șterge banda, apoi distruge bobina, ordonă el ridicându-se. Ca de obicei, nu știi nimic.

— Ca de obicei, domnule general.

— Și tot ca de obicei, ai să-ți primești răsplata.

La 4:17, Rodcenko intră în biroul său de lucru, se așează la masă și începu să parcurgă însemnările. Incredibil! De necrezut și totuși adevărat, doar era totul acolo. Doar el îi auzise cu urechile lui pronunțând acele cuvinte!... Nu cele referitoare la monseniorul din Paris, el putea să mai aștepte; trecuse pe planul doi și oricum putea da de el în câteva secunde. Să aștepte deci. Celălalt însă nu putea aștepta, în nici un caz! Generalul ridică receptorul și își chemă secretara.

— O comunicare urgentă la consulatul nostru de la New York. Toată lumea la posturi, gata să intre în acțiune.

Oare cum era posibil?

Meduza.

CAPITOLUL XXXII

Încruntată, Marie ascultă ce îi spunea la telefon soțul ei și îi făcu semn lui Mo Panov aflat în celălalt capăt al camerei de hotel.

— Unde ești acum? Îl întrebă ea pe David.

— La un telefon public din Plaza-Athénée, îi răspunse Bourne. Mă-ntorc peste câteva ore.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Complicații, dar și câțiva pași înainte.

— Cu asta nu mi-ai spus nimic.

— Nici n-am prea multe noutăți.

— Ce fel de om e Krupkin?

— Un original. M-a dus la Ambasada Sovietică și am vorbit cu fratele tău de la unul din telefoanele lor.

— Ce?... Copiii ce fac?

— Bine. Totul e în regulă. Jamie se distrează pe cinste fără noi, iar doamna Cooper nu-l lasă pe Johnny nici măcar s-o atingă pe micuța Alison.

— Ceea ce vrea să însemne că Johnny nu are chef să facă pe dădaca cu Alison.

— Tu știi mai bine.

— Ce număr au? Vreau să-i sun.

— Așteaptă până rezolvă Holland cu o linie curată. O să știm numărul peste cel mult două ore.

— Stai o clipă. Mo vrea să-ți spună ceva...

Comunicarea se întrerupse iar Mo o urmări tăcut pe Marie, din celălalt colț al camerei, cum se încruntă îngrijorată, frământată de întreruperea neașteptată a convorbirii.

— Nu face nimic, spuse el. Cred că sunt ultima persoană de pe lume cu care își dorește să vorbească în clipa asta.

— Mo, David iar a dispărut și i-a luat locul celălalt.

— Pentru că s-a schimbat situația, continuă Panov cu blândețe. Știi bine că David nu s-ar descurca.

— Cred că-i cel mai înspăimântător lucru spus vreodată de tine.

Psihiatrul o privi gânditor și spuse:

— S-ar putea să ai dreptate.

Citroenul gri era parcat la cinci sute de metri peste drum de intrarea imobilului elegant de pe Bulevardul Montaigne, în care se afla apartamentul lui Dominique Lavier. Krupkin, Alex și Bourne erau așezați în spate, Conklin pe locul din dreapta pentru a cobori primul. Conversația era inexistentă pentru că cei trei bărbați fixau concentrați și nervoși intrarea cu uși de sticlă a clădirii.

— Ești sigur că ține figura? Întrebă Jason.

— Știu sigur că Serghei e foarte talentat, îi răspunse Krupkin. A fost antrenat la Novgorod, să știi, și vorbește perfect franțuzește.

Pe deasupra, buzunarele îi sunt pline de legitimații cu care îi poate duce de nas până și pe lucrătorii de la *Deuxième Bureau* specializați în documente și identități false.

— Și ceilalți doi? nu se dădu bătut Bourne.

— Subalterni care execută ordinele fără să crâcnească și care, întâmplător, nu ascultă decât de mine. Pe deasupra, sunt experți în meseria lor... Uite-l că apare!

Serghei ieși pe ușile de sticlă care marceau intrarea în imobil, coti la sânga, traversă bulevardul lat și se îndreptă spre Citroen. Ajuns la mașină, o ocoli prin față și urcă pe scaunul șoferului.

— În regulă, spuse el întorcându-se spre cei așezați în spate. *Madame* încă nu s-a întors, iar apartamentul are numărul douăzeci și unu, etajul doi, în dreapta. Am verificat cu atenție și n-am găsit microfoane. Locul e curat.

— Ești absolut sigur? interveni Conklin. De data asta, Serghei, o eroare ne-ar costa mult prea scump.

— Domnule, nu uitați că avem cele mai bune aparate, răspunse zâmbind ofițerul KGB. Deși mă doare, trebuie să recunosc că instrumentele au fost puse la punct de General Electronics Corporation, comandă specială pentru Langley.

— Două bile albe pentru noi, spuse Alex.

— Și douăsprezece bile negre pentru că ne-ați lăsat să vă suflăm tehnologia de sub nas, conchise Krupkin. Sunt sigur că în urmă cu câțiva ani *Madame* Lavier avea microfoane cusute sub saltea, fiindcă...

— Am verificat și acolo, îl întrerupse Serghei.

— Mulțumesc, însă altceva voiam să spun. Anume că nu-mi vine a crede că Șacalul să aibă la Paris o armată de oameni angajați pentru interceptare și ascultare, pentru simplul motiv că ar fi mult prea complicat.

— Unde-ți sunt ceilalți doi oameni? întreabă Bourne.

— Postăți pe cele două culoare care duc în holul de la intrare, domnule. Eu rămân cu ei, iar ceva mai jos pe stradă, am amplasat o dubă, firește cu toată aparatura necesară... Vă conduc până acolo.

— Stai așa, îl întrerupse Conklin. Și cum o să intrăm? Trebuie să ne prezentăm într-un fel.

— S-a rezolvat, domnule. Nu e nevoie să mai spuneți nimic. Sunteți angajați ai SDSCS trimiși în misiune...

— Asta ce mai e? sări Jason

— Serviciul pentru Documentare cu Străinătatea și Contraspionaj, îi răspunse Conklin. Dacă vrei, organizația care aduce cel mai bine cu Langley.

— Și *Deuxième* cu ce se mai ocupă atunci?

— Operațiuni speciale, răspunse Conklin absent, cu mintea în altă parte. Unii susțin că ar fi corp de elită, alții susțin cu totul altceva... Serghei, și nu vor verifica?

— Au și făcut-o, domnule. După ce le-am arătat portarului

și ajutorului său legitimația mea, i-am rugat să sune la un număr secret unde au primit confirmarea că sunt cine susțin că sunt și că am fost trimis într-o misiune specială. După care le-am explicat cum arătați voi și le-am cerut să nu vorbească cu nimeni, doar să-mi arate unde este apartamentul doamnei Lavier și să-l deschidă... mergem cu mașina până acolo, așa o să facem impresie garantată.

— Uneori discreția și autoritatea sunt de preferat în situații delicate ca aceasta, remarcă Krupkin în timp ce Citroenul își croia drum printre mașinile de pe bulevardul larg spre intrarea din marmură albă a imobilului elegant. Serghei, dă colțul și lasă mașina acolo, ordonă scurt ofițerul RGB punând mâna pe mânerul ușii. Fii bun, te rog, și dă-mi aparatul.

— Da, domnule, îi răspunse aghiotantul întinzându-i lui Krupkin un radiotemițător electronic miniatural. După ce ajung la post, vă dau semnalul.

— Cu drăcovenia asta pot comunica cu voi trei?

— Da, tovarășe. Semnalul e imposibil de interceptat pe o rază de o sută cincizeci de metri.

— Să mergem, domnilor.

Ajuns în holul impunător placat cu marmură, Krupkin, încadrat de Alex și Jason, făcu un semn scurt din cap spre portarul elegant așezat în spatele recepției.

— *La porte est ouverte*, rosti acesta cu ochii plecați, evitându-i privirea. Am să dispar când se întoarce doamna, continuă el în franceză. Nu știu cum ați pătruns în apartament. Totuși, ar fi bine să știți că există și o intrare de serviciu, prin spate.

— Numai că noi am optat pentru o intrare oficială, spuse Krupkin privind drept înainte și pornind hotărât spre lift, însoțit de cei doi colegi ai săi.

Apartamentul lui Lavier purta amprenta bunului gust specific elitei din lumea marilor case de modă. Pereții erau tapetați cu fotografiile unor personalități celebre surprinse în diverse ipostaze, dar și cu crochiurile unor creatori nu mai puțin celebri. Ambianța amintea de atmosfera unui tablou de Mondrian – mobilier negru cu linii epurate, aproape șocant prin simplitatea sa, înviorat de culori tari, tipătoare, tonurile dominante fiind roșul și verdele închis. Scaunele, fotoliile, sofalele și măsuțele, care nu aduceau decât vag cu scaune, fotolii, sofale și măsuțe, păreau parcă mai potrivite ca decor al unei nave spațiale.

Ca doi copoi, Conklin și rusul începură să scotocească prin cameră, răscolind printre hârtiile găsite pe măsuțe, majoritatea lângă telefonul în formă de scoică cocoțat pe un scrin înalt cu forme arcuite.

— Dacă ăsta e cumva un secretaire, spuse Alex, atunci unde naiba sunt sertarele și mânerurile?

— E ultimul strigăt în materie creat de Leconte, spuse Krupkin.

— Cine, jucătorul de tenis? Îl întrerupse Conklin.

— Nu, Alexei, creatorul de mobilier. Apeși ușor și sertarele sar singure.

— Glumești.

— Încearcă.

Conklin apăsă ușor pe suprafața scrinului și dintr-o fantă invizibilă ieși un sertar minuscul.

— Fir-aș al naibii...

Aparatul ascuns în buzunarul de la piept al lui Krupkin scoase în acel moment un piuit ascuțit.

— Asta e Serghei, spuse Dimitri scoțând radioemittătorul din buzunar. Ești la post, tovarășe? Continuă el vorbind în aparat.

— Nu numai atât, se auzi vocea calmă a aghiotantului. Lavier a intrat în imobil.

— Și portarul?

— S-a topit.

— Perfect. Terminat... Alexei, pleacă de acolo. Lavier urcă.

— Și-ai vrea să ne ascundem? Întrebă Conklin poznaș, frunzărind cu interes o agendă cu numere de telefon.

— Aș prefera să nu începem colaborarea cu ea sub auspicii ostile. Ceea ce e sigur că se va întâmpla dacă te prinde răscolindu-i lucrurile.

— Bine, bine, spuse Conklin și așeză la loc carnețelul în sertar. Dar te previn: dacă nu are de gând să colaboreze cu noi, să știi că am să-i confisc carnețelul ăsta negru.

— O să te ajute, spuse Bourne. Doar v-am spus că vrea să iasă din combinație, iar singura modalitate de a scăpa de Șacal este să-l ucidem. Bani vin pe planul doi. Nu că n-ar fi importanți pentru ea, dar ce-o interesează în special este să scape de Șacal.

— Bani? Întrebă Krupkin. Care bani?

— I-am promis să-i dau bani și am să mă țin de cuvânt.

— Dar voiam doar să-ți spun că banii sunt foarte importanți pentru draga noastră *madame* Lavier, adăugă rusul.

În încăpere se auzi zgomotul unei chei răsucite în broască. Cei trei bărbați se întoarseră spre ușă și se pomeniră față-n față cu Dominique Lavier care intră în salon privindu-i cu un aer surprins. Totuși chipul ei nu oglindi mirarea decât o fracțiune de secundă pentru că franțuzoaica reuși să se domine imediat. Cu sprâncenele arcuite magnifice și o ținută demnă de o regină a manechinelor, vârf cheia la loc în poșeta brodată cu mărgelă, îi privi pe intruși și li se adresă calm în engleză:

— Ei, Kruppie, trebuia să-mi dau seama că ești și tu vârat în ciorba asta.

— Fermecătoare ca întotdeauna, dragă Jacqueline. Sau poate mai bine ar fi să renunțăm la prefăcătorie, Domie?

— *Kruppie?*! exclamă Alex. Domie?... Ce-i asta, o reuniune de familie?

— Tovarășul Krupkin este unul dintre cei mai populari ofițeri

KGB de la Paris, spuse Lavier pășind cu demnitate spre măsuța lungă, roșie, cubistă, din fața sofalei îmbrăcate în mătase albă, pe care așeză calm poșeta. A-l cunoaște este de *riqueur* în anumite cercuri.

— Are și unele avantaje, dragă Domie. Nici nu știi cât mă dezinformează cei de la Quai d'Orsay în privința acestor cercuri și cu ce gust amar rămân după ce aflu că informațiile au fost false. Apropo, am înțeles că îl cunoști pe prietenul nostru american, chiar că ai purtat tratative cu el, așa încât mi se pare corect să ți-l prezint pe colegul lui... *Madame*, Alexei Konsolikov.

— Prostii. Nu poate fi sovietic. Mirosul de urs nespălat mi-ar fi gădilat plăcut nările înainte să fi intrat în casă.

— Uf, Doamne, ce mă mai superi tu pe mine, Domie! Însă ai dreptate, am făcut o eroare de raționament, mă gândisem la părinții lui. Deci, îl las să se prezinte singur, dacă are cumva chef.

— Mă numesc Conklin, Alex Conklin, domnișoară Lavier, și sunt american. Totuși, prietenul nostru comun „Kruppie” are dreptate într-o privință. Părinții mei se trag din Rusia, fapt pentru care vorbesc rusește cursiv, deci prietenii mei sovietici cu greu mă pot duce de nas când gavaresc în prezența mea.

— Ce minunat!

— Cunoscându-l pe Kruppie, eu aș zice că e delicios.

— Mă jigniți. De moarte! exclamă Krupkin. Totuși nu ne-am întâlnit acum ca să dați în mine. Spune, Domie, vrei să lucrezi pentru noi?

— O să lucrez cu tine, Kruppie. Doamne, și ce-am să mai lucrez cu tine! Înainte însă, aș dori ca Jason Bourne să-și precizeze oferta. Dacă rămân alături de Carlos, am să trăiesc ca un animal în cușcă, iar dacă-l părăsesc, ca o curtezană bătrână aruncată în stradă. Am să-l fac să plătească pentru moartea surorii mele și pentru tot ce mi-a făcut mie, însă n-aș vrea să-mi petrec restul zilelor dormind prin canale.

— Spune cât vrei, rosti Jason.

— Mai bine scrie, ținu să precizeze Conklin, trăgând cu coada ochiului spre Krupkin.

— Ia să mă gândesc, spuse Lavier trecând în spatele sofalei și îndreptându-se spre scrinul Leconte. Am în jur de șaiszeci de ani — mai sus sau mai jos, asta nu are nici o importanță — iar dacă scap de Șacal și de alte boli fatale, probabil îmi mai rămân cincisprezece, douăzeci de ani de trăit. Se aplecă deasupra biroului, așternu ceva pe o bucată de hârtie, apoi se ridică și îl privi pe americanul în alb. Fiindcă te cunosc, domnule Bourne, iar eu să știi că nu m-aș zgârci la bani. Cred că am făcut o socoteală perfectă.

Jason apucă peticul de hârtie și citi suma: 1.000.000 de dolari americani.

— Da, mi se pare corect, rosti Bourne întinzându-i bucata de hârtie înapoi. Scrie cum și unde trebuie depuși banii și am să transmit instrucțiunile tale mai departe, îndată ce plecăm de aici. Banii

vor intra în contul respectiv mâine dimineată.

Curtezana trecută de a doua tinerețe îl privi pe Bourne drept în ochi, de parcă voia să cântărească adevărul celor auzite.

— Te cred, rosti în cele din urmă și se aplecă deasupra biroului să scrie restul instrucțiunilor, după care îi întinse hârtia lui Jason. Deci am încheiat târgul, *monsieur*. Dumnezeu să ne ajute să-l ucidem pe Șacal, altfel vom muri noi.

— Să înțeleg că a vorbit măicuța, soră de caritate?

— Vorbește o femeie îngrozită.

Bourne înclină din cap în semn că e de acord cu ea.

— Am câteva întrebări să-ți pun. N-ai vrea să ici loc?

— *Oui*. La o țigară.

Lavier traversă salonul, se cufundă între pernele sofalei și întinse mâna după poșeta lăsată pe măsuta roșie. Scoase un pachet de țigări din geantă, din el extrase o țigară și o aprinse cu o brichetă de aur aflată pe masă.

— Ce obicei împruțit, și totuși, ce ușurare, spuse ea scăpărând bricheta și trăgând un fum cu nesaț. Care ar fi întrebările, *monsieur*?

— Ce s-a-ntâmplat la Meurice? Cum de s-a întâmplat?

— Problema a fost femeia, presupun soția ta. După cum convenisem, tu și prietenul tău de la *Deuxième* trebuia să fiți pe fază și să-l atrageți pe Șacal în cursă, apoi să-l omorâți. Dintr-un motiv inexplicabil, soția ta a țipet când te-a văzut traversând Rivoli, iar la ceea ce s-a petrecut după aceea, ai asistat și tu... Cum de-ai putut să mă convingi să iau o cameră la Meurice, știind că și ea este acolo?

— Răspunsul este foarte simplu. N-am știut că e acolo. Cum stăm în acest moment?

— Carlos încă are încredere în mine. A aruncat întreaga vină asupra femeii, soția ta, deci nu are nici un motiv să mă bănuiască de trădare. În definitiv, ai fost acolo iar asta este o dovadă a bunei mele credințe. Dacă nu era ofițerul de la *Deuxième*, acum ai fi fost în lumea dreptilor.

Bourne încuviință iar din cap.

— Cum poți tu să dai de el?

— Nu direct. Niciodată nu l-am anunțat direct și nici nu mă interesează s-o fac. El a stabilit această regulă; și, după cum îți spuneam și rândul trecut, cecurile îmi sunt trimise la timp, așa încât nu vād de ce ar trebui să știu unde stă.

— Totuși, prin tine îi parvin diverse mesaje, insistă Bourne. Te-am auzit cu urechile mele.

— Așa e, însă niciodată direct. Eu trebuie să caut niște bătrâni pe la cine știe ce cafenea urâtă de mahala – numele și numerele de telefon se schimbă în fiecare săptămână. Majoritatea habar n-au ce le spun și nu știu despre ce e vorba, însă cei care pricep îi sună pe alții la rândul lor, iar aceștia sună mai sus. Iar mesajele ajung unde trebuie, într-un fel sau altul. Aș putea adăuga, chiar foarte rapid.

— Ce ți-am spus eu? întrebă Krupkin, vorbind apăsător. Toate

firele converg într-un punct mort: nume false și cafenele împuțite. Până acum m-am lovit de un zid!

— Totuși mesajele îi parvin, repetă rar Conklin.

— Dar Kruppie are dreptate, spuse femeia în vârstă și totuși încă atrăgătoare, trăgând nervos și cu nesaț din țigară. Îtele sunt încălcite cu bună-știință, în așa fel să nu le poată descurca nimeni niciodată.

— Nu asta mă interesează, spuse Alex inspirat de o idee. Mesajele ajung foarte rapid la Carlos, ai spus-o chiar tu.

— Așa este.

Conklin miji ochii și o fixă gânditor pe Lavier.

— Vreau să-i transmiti Șacalului cel mai urgent mesaj pe care i l-ai transmis vreodată. Trebuie să vorbești cu el de astă dată. E vorba de o urgență, deci n-ai încredere decât dacă îi spui lui Carlos direct.

— Ce urgență? izbucni Krupkin. Ce-ar putea fi așa grav încât să-l scoată pe Șacal din bârlog? Ca și domnul nostru Bourne, Șacalul este obsedat de ideea capcanelor, iar în situația dată orice mesaj transmis direct, fără intermediari, va mirosi de la o poștă că nu-i lucru curat.

Alex clătină din cap și se îndreptă spre fereastră privind cu ochii mijiti, adâncit în gânduri, fără să îi vadă. Apoi, încet, deschise ochii mari și se uită jos în stradă.

— Dumnezeuule, s-ar putea să țină, murmură el ca pentru sine.

— Ce să țină? îl întreabă Bourne.

— Dimitri, fuga! Sună la ambasadă și spune-le să-ți trimită cea mai mare și elegantă limuzină diplomatică pe care o aveți voi, oamenii muncii.

— Ce?

— Ce-ai auzit! Acum!

— Alexei...

— Acum!

Tonul autoritar pe care îi vorbise Conklin își făcu efectul. Rusul dădu fuga la telefonul scoică și formă numărul nedezipindu-și privirea mirată de pe chipul lui Conklin care continua să se uite în stradă. Lavier se uita la Jason care dădea uimit din cap urmărindu-l pe Krupkin. Acesta rosti sacadat câteva fraze scurte în rusește.

— S-a aranjat, spuse ofițerul KGB și închise. Iar acum cred că e cazul să-mi dai o explicație valabilă.

— Moscova, îi răspunse Conklin privind pe fereastră.

— Alex, zău așa...

— Ce-ai spus?!? mugi Krupkin.

— Trebuie să-l scoatem pe Carlos din Paris, continuă Alex întorcându-se spre ceilalți. Ce loc mai potrivit, decât să-l trimitem la Moscova? Înainte ca vreunul din cei doi bărbați stupefiați să apuce să răspundă, Alex i se adresă lui Lavier: Ziceai că încă mai are

încredere în tine?

— Nu văd de ce n-ar avea.

— Atunci, cu două vorbe ne-am atins scopul: „Moscova, alarmă“. Cam așa trebuie să sune în mare mesajul. Formulează-l cum vrei, dar ideea ar fi că s-a ajuns într-un punct de criză și că insiști să vorbești cu el, personal.

— Ar fi prima oară. Cunosc câțiva care l-au văzut și care au încercat să-l descrie – li s-a dezlegat limba la un păhărel în plus – însă cu chiar nu știu cum arată.

— Cu atât mai bine, fi tăie vorba Conklin, întorcându-se spre Bourne și spre Krupkin. Aici dispune de toate atuurile, absolut toate! O întreagă armată, o rețea neștiută de ucigași și curieri, ascunzători de care nu știe nimeni și care nici nu bănuiești că ar exista. Parisul este fieful lui, singurul loc unde este perfect apărat, poate să bată orașul în lung și-n lat zile, săptămâni, chiar luni în șir fără să-l știe nimeni până vine momentul să vă prindă în laț pe tine și pe Marie... Și cred că-l poți include și pe Mo în scenariu. Oricare alt oraș ar fi mai potrivit pentru noi – Londra, Amsterdam, Bruxelles, Roma – însă cred că cel mai bun loc tot Moscova rămâne. Deși este unicul loc din lume în care nu e primit cu bucurie, totuși în mod bizar, este și singurul care-l atrage ca un magnet.

— Alexei, Alexei!! strigă Dimitri Krupkin. Nu cumva ai băut ceva? Să presupun că Domie îi sună pe Carlos și îi spune ce i-ai sugerat tu. Chiar îți imaginezi că o să sară de fund în sus auzind că s-a dat „alarmă“ la Moscova și că o să se suie în primul avion? Ți-ai ieșit complet din minți!

— Ce zici, pui la bătaie rublele tale făcute la bișniță că am dreptate? îi răspunde Conklin. Mesajul trebuie să-l convingă să ia legătura cu ea. Și după ce o ascultă, abia atunci va exploda bomba... Ea a prins din zbor o informație incredibilă și a știut că nu i-o poate transmite decât direct, evitând canalele obișnuite.

— Și care Dumnezeu ar fi mesajul? întrebă Lavier luând o țigară și aprinzând-o imediat.

— KGB-ul de la Moscova a început să strângă lațul în jurul omului pe care îl are implantat la sediul din Piața Dzerjinski. Să zicem că s-au apropiat foarte mult de el și că în prezent țin sub observație vreo zece-cincisprezece ofițeri de rang superior. După ce vor pune mâna pe el, Carlos s-a lins pe bot de Komitet. Mai rău, nu numai că va pierde un informator prețios care știe multe, dar riscă și ca acesta să divulge totul despre el o dată ce încape pe mâinile anchetatorilor de la Liubianka.

— Și de unde știe ea de toate astea? întrebă Jason.

— Cine i-a spus așa ceva? completă Krupkin.

— Dar asta e realitatea, nu?

— La fel de reală ca și bazele voastre secrete de la Beijing, Kabul și – te rog să-mi ierți obrăznicia – din Insula Canadiană – Prince Edward, despre care am aflat chiar dacă nu le faceți publicitate.

— Habar n-aveam de Prince Edward, recunosc sincer Alex. În fine, uneori nu publicitatea contează cât mai ales felul în care știi să transmiți dușmanului o informație ca ea să pară credibilă. În urmă cu câteva minute nu știam cum trebuie să procedez, doar că informația e adevărată și că trebuie să-i parvină Șacalului într-un fel. Între timp, însă, golul a fost umplut... la vino puțin, Kruppie, numai tu. Uită-te pe geam. Vezi, nu trage perdelele, uită-te pe după ele.

Sovieticul se supuse ascultător și ridică ușor colțul dinspre perete al perdelei croșetate. Ce vezi? îl întreabă Conklin arătându-i o mașină maronie, marcă comună, și cam prăpădită trasă ceva mai jos pe bulevard lângă trotuar. Nu prea se potrivește cu peisajul, ce zici?

Krupkin nu se osteni să îi răspundă. Smulse aparatul din buzunar și șopti cu el lipit de buze:

— Serghei, la circa optzeci de metri de intrare staționează un automobil maro...

— L-am văzut, domnule, îl întrerupse aghiotantul. Îl ținem sub observație. Dacă ați remarcat, avem un echipaj parcat chiar în spatele lui. În mașină e un bătrân care nu s-a clintit din loc. Stă acolo și se uită pe geam.

— Are telefon în mașină?

— Nu, tovarășe, dar dacă se dă jos o să-l urmărim, deci vom ști dacă încearcă să telefoneze de pe stradă.

— Foarte bine, mulțumesc, Serghei. Terminat. Rusul îl privi pe Conklin. Bătrânul. L-ai văzut.

— Chel și tot restul, confirmă Alex. Nu e umplutură. A mai făcut așa ceva și știe că-i supravegheat. Nu pleacă de teamă să nu se întâmple ceva în lipsă, iar dacă ar fi avut telefon în mașină probabil că se umplea până acum strada de amicii lui.

— Șacalul, spuse Bourne făcând un pas înainte pentru a se opri imediat, amintindu-și de avertismentul lui Conklin de a nu se apropia de fereastră.

— Acum ai priceput? întreabă Alex adresându-i-se lui Krupkin.

— Cum să nu, răspunse ofițerul KGB zâmbind. Tocmai de aceea vrei să apară limuzina ambasadei pe stradă, în mod ostentativ. După ce plecăm, Carlos are să afle că o mașină a corpului diplomatic sovietic a venit să ne ia de aici. Și cum altfel s-ar putea explica prezența noastră aici, dacă nu pentru a o interoga pe *Madame Lavier*? Și, firește, eu eram însoțit de un bărbat înalt, care ar putea fi Jason Bourne, și de un tip mai mărunțel cu un defect la picior, iar prezența celui de al doilea bărbat confirmă că Jason Bourne a trecut pe aici... Prietenia noastră neortodoxă a fost deci remarcată și, cum era firesc, în cursul anchetei la care am supus-o pe *Madame Lavier*, spiritele s-au încins și cuiva i-a scăpat o vorbă despre informatorul pe care îl are Șacalul în Piața Dzerjinski.

— Lucru pe care eu îl știam deja în urma discuțiilor purtate cu Santos la Le Coeur du Soldat, spuse Jason calm. Așadar,

Dominique are un martor credibil – un bătrânel din armata de bătrâni a Șacalului – gata să confirme informația pe care i-o va furniza... Mă văd nevoit să recunosc, Sfinte Alex, că mintea aia sucită a ta nu și-a pierdut nimic din agerime.

— Să fie acesta oare glasul unui profesor drag mie, pe care l-am cunoscut demult... Și care credeam că ne-a părăsit?

— Nu te înșeli.

— Sper că nu ne-ai părăsit pentru multă vreme.

— Bine gândit, Alexei. Nu ți-ai ieșit din mână. Oricât de mult m-ar dura gândul, recunosc că mintea îți merge mai iute de când te-ai lăsat de băutură... Importante sunt nuanțele, nu-i așa?

— Nu întotdeauna. Și nu numai ele contează, îl contrazise Conklin blând, clătînând din cap. De cele mai multe ori, greșelile protesti spun mult mai mult. De pildă, noua noastră colegă aici de față, „Domie“, după cum ai numit-o tu tandru, știe că Șacalul are încredere în ea, dar iată că s-a înșelat. Nu are deplină încredere în ea. Și așa e vărsat pe strada noastră un bătrânel într-o mașină prăpădită care n-are ce căuta prin cartierul ăsta unde nu îndrăznesc să scoată nasul la plimbare decât Jaguaruri și Rolls-Royce-uri. De ce este trimis aici? Să supravegheze casa doamnei, o nevinovată măsură de prevedere. Așa că noi decontăm mărunțișurile și cu ceva noroc încasăm potul cel mare: Moscova.

— Dă-mi voie să fac câteva speculații, deși întotdeauna tu ai fost mai tare la capitolul ăsta, Alexei, spuse Krupkin. Știi, eu prefer un vin bun raționamentelor celor mai pertinente și mai ascuțite, deși, în țara ta ca și în a mea, speculațiile tot un păhărel de vin bun ni le inspiră.

— *Merde!* tipă Dominique Lavier stingând cu un gest nervos țigara. Ce tot îndrugați acolo ca proștii?

— Crede-mă pe cuvânt, o să ne explice și nouă, îi răspunse Bourne.

— Conform rapoartelor pe care le deținem, lucru repetat de nenumărate ori în cercurile noastre, continuă sovieticul, cu ani în urmă, noi am antrenat la Novgorod un descreierat și, cu tot atâtea ani în urmă, înțelept ar fi fost să-i tragem un glonț în cap. Numai că, între timp, ne-a alunecat printre degete. Metodele pe care le-a folosit, asumate de vreo națiune, și mai ales de cele două superputeri, ar fi dus la conflicte pe care nici unii, nici alții nu ni le permitem. În mod foarte ciudat, la început a fost un revoluționar adevărat, cu R mare, iar noi, adevărații revoluționari ai lumii, am îndrăznit să-l dezmoștenim... După mintea lui de nebun, i s-a făcut o nedreptate, iar acest lucru nu ni-l va ierta niciodată. Toată viața lui va tânji să se întoarcă la sânul mamei care la hrănit, fiindcă acolo s-a născut. Doamne, când mă gândesc la oamenii pe care i-a omorât pentru că erau „agresori“ când el în timpul ăsta strângea averi de pe urma crimelor sale. E revoltător!

— Voi l-ați desființat, spuse Bourne cu simplitate iar el nu dorește altceva decât să-i recunoașteți puterea. Voi trebuie să-l confirmați drept cel mai mare ucigaș profesionist, cel pe care tot voi l-ați plămădit. Personalitatea lui de psihopat mi-a servit mie și lui Alex drept fundament pentru tot ce-am construit... Santos mi-a vorbit despre faptul că-l obseda ideea și se lăuda cu cadrele pe care vrea să le pregătească la Moscova — „Moscova și iar Moscova, e o adevărată obsesie pentru el” — acestea au fost exact cuvintele lui Santos. Nu știa decât de o persoană, nu după nume, plasată sus în ierarhia KGB-ului, cârțița care lucrează pentru Carlos. Însă mai spunea că tot Carlos s-a lăudat în fața lui că ținea sub control și alte personaje importante, cu poziții-cheie în diverse servicii, cărora monseniorul le trimite bani de ani de zile.

— Așadar, intenția Șacalului este aceea de a-și forma echipa de suporteri fideli în rândul guvernanților noștri, remarcă Krupkin. În ciuda evidenței, el tot mai crede că se va întoarce la Moscova într-o bună zi. Da, este un egocentrist, însă nu va pricepe niciodată cum funcționează mintea rușilor. Da, poate a reușit să corupă pentru o vreme câțiva oportuniști cinici, dar aceiași vor avea grijă să se acopere și să-l dea pe mâna oficialităților când va fi cazul. Nu cred să fie vreun rus care să se dea în vânt după o ședere la Liubianka sau în gulagurile din Siberia. Sătucul Potemkin pe care l-a ridicat Șacalul are să ardă din temelii.

— Încă un motiv să dea fuga la Moscova și să stingă incendiul, spuse Alex.

— Ce vrei să spui? întrebă Bourne.

— Scănteia o să se aprindă în clipa în care o să se descopere cine e omul lui din Piața Dzerjinski. E și el conștient de acest lucru. Singura modalitate de a preveni dezastrul este să ajungă la Moscova și să vadă ce-i de făcut. Fie informatorul lui va păcăli securitatea internă, fie va trebui să-l lichideze.

— Am uitat că Santos mi-a mai spus ceva, îi tăie vorba Bourne. Majoritatea rușilor vânduți lui Carlos vorbesc franțuzește. Caută un grangur mare din Komitet care vorbește franțuzește.

Aparatul din buzunarul lui Krupkin le întrerupsese discuția, cu un semnal înăbușit.

— Da? Răspunse acesta scoțându-l din buzunar.

— Nu știu cum de a fost posibil, nici de ce, se auzi vocea încordată a lui Serghei, dar în fața imobilului a oprit limuzina tovarășului ambasador. Jur că nu știu ce s-a-nântplat.

— Lasă că știu eu; fiindcă eu am chemat-o.

— Bine, dar toată lumea o să vadă steagul ambasadei!

— Să sperăm că și bătrânelul din mașinuța maro. Coborâm imediat. Teminat. Krupkin se întoarce spre ceilalți. Mașina a sosit, domnule. Unde ne întâlnim, Domie? Și când?

— În seara asta, răspunse Lavier. E un vernisaj la Galerie d'Or de pe Rue de Paradis. Artistul este o tânără speranță care vrea

să ajungă vedetă de muzică rock, sau cam așa ceva, însă e la modă și toată lumea bună va veni acolo.

— Atunci, rămâne pentru astă-seară... Veniți, domnilor. În ciuda a ceea ce ne recomandă instinctul și flerul nostru, haideți să ne fâșaim cât mai la vedere, jos, în stradă.

Vizitatorii se scurgeau în valuri prin fața exponatelor, iar atmosfera era întreținută de o orchestră rock care urla de mama focului, mai să-ți spargă timpanele, amplasată într-o încăpere de lângă sala de expoziție. Dacă n-ar fi fost tablourile de pe pereți și spoturile de lumină care le puneau în valoare, ai fi zis că ai intrat într-o discotecă, nu într-una din cele mai elegante galerii de artă ale Parisului.

Cu o serie de gesturi discrete, Dominique Lavier îl invită pe Krupkin spre un colț ceva mai retras al sălii imense. Zâmbetele degajate, sprâncenele arcuite și râsetele mimate acopereau discuția pe care o purtau discret.

— Bătrânii știu că monseniorul lipsește câteva zile. Totuși au primit instrucțiuni să-l caute în continuare pe american și pe prietenul lui schiop și să scrie pe unde i-au văzut.

— Trebuie că ai fost foarte convingătoare.

— Când i-am transmis informația, a păstrat un minut de tăcere. Dar în răsufierea lui găfăită am simțit ura în stare pură. Și am simțit cum îmi îngheață șira spinării de groază.

— A plecat la Moscova, spuse rusul. Fără îndoială, prin Praga.

— Și acum ce ai de gând să faci?

Krupkin lăsă capul pe spate și ridică ochii spre tavan, prefăcându-se că râde înveselit. Când își coborî din nou privirea asupra interlocutoarei lui, îi spuse zâmbind:

— Să plec la Moscova.

CAPITOLUL XXXIII

Bryce Ogilvie, principalul asociat al firmei Ogilvie, Spofford, Crawford și Cohen, se mândrea cu disciplina pe care știuse să și-o impună de-a lungul anilor. Prin aceasta înțelegându-se nu atât o stăpânire de sine aparentă, de ochii lumii, ci un calm rece, desăvârșit, pe care și-l însușea în momentele acute de criză. În ciuda acestui fapt, când ajunsese la birou în urmă cu cincizeci de minute și auzise sunând telefonul secret, linia sa personală, avusese o tresărire de spaimă la gândul că ceva trebuie să se fi întâmplat atât de devreme dimineața. Apoi, când auzise la telefon vocea aspră cu un pronunțat accent străin a consulului sovietic din New York cerându-i să se întâlnească de urgență, simțise un gol în stomac, iar când rusul îi făcuse recomandarea — de fapt, îi ordonase — să se prezinte la Hotelul Carlyle, apartamentul 4-C peste o oră în loc de a folosi locul obișnuit

de întâlnire dintre Strada Treizeci și Doi și Madison, resimțise aproape dureros golul din stomac. Iar când Bryce încercase să ridice obiecții față de urgența acestei ședințe neașteptate, simțise că pieptul îi ia foc, apoi că flăcările îi urcă în beregată la replica tăioasă a sovieticului:

— Ceea ce urmează să-ți arăt o să te umple de dorința de a nu mă fi văzut niciodată, cu atât mai puțin în dimineața asta. Ai grijă să nu lipsești.

Ogilvie stătea răsturnat pe spate între pernele limuzinei, dorindu-și ca acestea să-l înghită, cu picioarele întinse și bine înfipite în podea. Minte îi era asaltată de un vârtej de gânduri despre putere, avere personală și influență. Trebuia cu orice chip să se domine! În definitiv, el era Bryce Ogilvie, marele Bryce Ogilvie, poate cel mai celebru avocat din New York în materie de legislație a corporațiilor, și al doilea din toată țara, după bostonianul Randolph Gates, în elaborarea legilor antitrust și de corporație.

Gates! Numai gândul că pe lume exista un ticălos atât de mare ca Gates și constituia o ușurare binevenită. Meduza îi solicitase faimosului și respectatului Gates o întâlnire de lucru nevinovată, perfect acceptabilă, în cadrul unei comisii ad-hoc guvernamentale, iar el nici măcar nu catadicsise să răspundă apelului lor! Iar întâlnirea fusese solicitată prin intermediul unei persoane la rândul ei perfect acceptabile – responsabilul, se presupune imparțial și ireproșabil, al Intendenței Pentagonului, în realitate un tâmpit notoriu pe numele de generalul Norman Swayne. Tot ce-și doriseră fusese o informație valabilă. Bine, de fapt, nu fusese vorba de o simplă informație, însă Gates nu avea cum să bănuiască adevăratul motiv... Gates? Parcă apăruse o știre într-unul din numerele recente ale ziarului „Times” despre atitudinea inflexibilă pe care o adoptase în legătură cu o procedură de preluare a unei companii. Care să fi fost știrea?

Limuzina trase la scară în fața Hotelului Carlyle, odinioară reședința la care trăgea familia Kennedy în trecere prin New York, de o bună bucată de vreme încoace locul preferat de sovietici pentru întâlniri clandestine. Ogilvie așteptă ca portarul în uniformă să deschidă portiera din spate și abia apoi coborî. În mod normal nu proceda astfel, convins fiind că era o pierdere inutilă de vreme, însă în dimineața aceasta preferase să aștepte. Trebuia să câștige timp ca să se domine perfect. Trebuia să se prezinte la întâlnire același Ogilvie Inimă-de-Gheață de care se temeau atât dușmanii lui.

Liftul urcă iute până la etajul al patrulea; avocatul porni agale pe culoarul îmbrăcat în mochetă albastră, însă distanța i se păru prea mică. Marele Bryce Ogilvie inspiră profund, calm și detașat, și se opri țeapăn în fața ușii înainte de a apăsa pe butonul soneriei. Douăzeci de secunde mai târziu, cărora le ținu iritat socoteala numărând în gând „o dată o mic, de două ori o mic”, ușa se deschise iar în prag își făcu apariția consulul sovietic în persoană, un bărbat zvelt, de înălțime medie, pe a cărui față cu nas acvilin și pielea albă, întinsă se citea încordarea. Încordare întărită de altfel de privirea fixă a ochilor săi

căprui.

Vladimir Sulikov era un bărbat slab și veșnic agitat, de șaptezeci și trei de ani, intelectual și fost profesor de istorie la Universitatea din Moscova, în același timp marxist din convingere; și totuși, lucru inexplicabil, dată fiind poziția sa în cadrul aparatului de stat, el nu fusese niciodată membrul al Partidului Comunist. Adevărul este că nu făcea parte din nici o grupare politică, preferând să joace rolul individului care nu se implică decât în atingerea intereselor proprii în cadrul unei societăți ce pune accentul pe mulțimi și colectivități. Această poziție și inteligența sa ieșită din comun, îi serviseră de altfel foarte bine interesele. De-a lungul anilor, fusese trimis la posturi în care majoritatea celor mai conformiști din fire nu s-ar fi descurcat cu aceeași eficiență. Iar această combinație de calități, la care s-ar putea adăuga pasiunea sa pentru mișcare fizică, îl făcea să pară cu zece-cincisprezece ani mai tânăr decât era în realitate. Așadar, prezența lui Sulikov era cel puțin neliniștitoare pentru adversari, fiindcă rusul știa să se impună prin înțelepciunea dobândită de-a lungul anilor și aspectul său tineresc.

Sulikov își întâmpină invitatul cu răceală, oferindu-i o strângere de mână seacă și un fotoliu capitonat destul de tare. El însuși rămase în picioare în fața căminului alb din marmură, cu mâinile încleștate la spate, ca un profesor agitat în fața unui student cu cunoștințe cam îndoielnice, pe care trebuia să îl examineze și să-l rușineze în același timp.

— Să trecem la fondul problemei, spuse scurt rusul. Știi de existența amiralului Peter Holland?

— Da, cum să nu. Este directorul Agenției Centrale de Informații. De ce mă întrebi?

— Lucrează pentru voi?

— Nu.

— Ești sigur?

— Cum să nu fiu sigur!

— Ar fi posibil să lucreze pentru voi fără să știi?

— Imposibil, nici măcar nu-l cunosc. Iar dacă asta se vrea a fi un interogatoriu de amatori, în stil sovietic, îți sugerez să încerci cu altcineva.

— A, da, distinsul avocat american – cred că cel mai scump din toată America – ridică obiecții fiindcă i se pun câteva întrebări simple.

— Refuz să mă las insultat. La telefon ai făcut o afirmație surprinzătoare. Solicit o explicație. Așadar, aștept.

— Ai s-o capeți, domnule consilier. Crede-mă, ai s-o capeți, numai că, dă-mi voie să procedez cum cred eu de cuviință. Noi, rușii, am știut dintotdeauna să ne apărăm flancurile, o lecție pe care am învățat-o temeinic după tragedia, apoi victoria de la Stalingrad, experiență prin care voi, americanii, nu ați fost obligați să treceți

niciodată.

— Eu sunt din alt război, dacă îți amintești bine, rosti Ogilvie cu răceală. Totuși, dacă în cărțile voastre de istorie s-a spus adevărul, se pare că iarna rusească v-a ajutat foarte mult.

— Fapt imposibil de explicat miilor și miilor de soldați care au murit înghețați pe câmpul de luptă de la Stalingrad.

— De acord, ai câștigat și compasiunea și felicitările mele, însă nu asta era explicația pe care o aștept. După cum nu admit nici lipsa oricărei explicații.

— Tinere, nu făceam decât să exprim un truism. Cum spuneam, lecțiile dureroase pe care ni le-a dat istoria, chiar dacă nu le-am simțit pe pielea noastră, riscă să se repete... Pricepi, noi ne apărăm cu adevărat flancurile, iar dacă cei dintre noi care se mișcă prin cercurile diplomatice miros cumva că am fost trași pe sfoară și că am putea fi puși într-o postură incomodă pe plan internațional, atunci nu ne rămâne decât să întărim flancurile. E o lecție simplă pentru un erudit ca dumneata, domnule consilier.

— Și atât de evidentă, încât frizează vulgaritatea. Să revenim la amiralul Holland.

— O clipă... Mai întâi, aș vrea să te întreb ce știi despre un tip pe nume Alexander Conklin.

Bryce Ogilvie tresări și se aplecă înainte, uimit.

— Unde ai auzit de numele ăsta? Întrebă el în șoaptă.

— Așteaptă, că mai sunt și alții... Un anume Panov, Mortimer sau Moişhe Panov, un medic evreu după cât am aflat noi. Și, în sfârșit, domnule consilier, un bărbat și o femeie care presupunem că ar fi Jason Bourne și soția lui.

— Dumnezeu! exclamă Ogilvie înspăimântat, încremenit în fotoliu și privindu-l cu ochi mari. Ce legătură e între toți ăștia și noi?

— Tocmai asta va trebui să aflăm, răspunse Sulikov fixându-l pe avocatul de pe Wall Street. Se pare că știi de existența lor, nu-i așa?

— Da... adică nu! Protestă Ogilvie înroșindu-se, după care adăugă iute: e vorba de altceva. N-au nici o legătură cu afacerile noastre – afaceri care au înghițit milioane și pe care le-am pus la punct de douăzeci de ani încoace!

— Aceleași afaceri au adus milioane de dolari profit, domnule consilier, dacă îmi permiți să-ți amintesc.

— Capitalul investit prin asocieri pe piețele din lumea întreagă! strigă avocatul. Nu-i nici o crimă în asta. Banii zboară peste ocean la o simplă apăsare pe butonul unui computer. Nu-i nici o crimă!

— Serios? Întrebă consulul sovietic ridicând sprâncenele surprins. Și eu care îmi închipuiam că ești un bun avocat. După afirmația pe care ai făcut-o, cred că va trebui să-mi revizuiesc părerea. Ați cumpărat firme în toată Europa prin fuzionări și achiziții, însă folosindu-vă de surrogate de corporații și corporații-fantomă. Firmele

pe care le-ați preluat reprezintă surse importante de aprovizionare, de cele mai multe ori pe aceeași piață, ceea ce înseamnă că, în realitate, voi fixați prețurile între foștii concurenți. Mi se pare mie sau asta s-ar numi înțelegere secretă și ilegală sau poate constrângerea pieței, termeni juridici care nouă, celor din Uniunea Sovietică, nu ne dau nici o bătaie de cap fiindcă statul fixează prețurile pentru toată lumea?

— Nu există nici o dovadă care să susțină asemenea acuzații! Spuse Ogilvie ferm.

— Cum să existe, atâta vreme cât pe lume sunt mincinoși și avocați lipsiți de scrupule care se lasă cumpărați de alți mincinoși pentru a le oferi consultanță juridică? E o întreprindere tentaculară și încurcată ca un labirint, excepțional construită, de care profităm cu toții. De-a lungul anilor, ne-ați vândut toate informațiile pe care vi le-am cerut sau de care aveam nevoie, inclusiv cele cuprinse în listele secrete ale statului și care sunt codificate sub atâtea nume încât ați reușit să ne dați computerele peste cap.

— N-aveți nici o dovadă! Repetă insistent avocatul de pe Wall Street.

— Domnule consilier, pe mine nu mă interesează dovezile de soiul ăsta, ci numele pe care le-am pomenit mai înainte. În ordine, ele sunt: Amiralul Holland, Alexander Conklin, doctorul Panov și Jason Bourne cu soția lui. Te rog, spune-mi ce știi despre fiecare.

— De ce? nu se lăsă Ogilvie. Ți-am explicat doar că n-au nici o legătură nici cu tine, nici cu mine și absolut nici o legătură cu înțelegerea noastră!

— Dar noi credem că au. Deci, ce-ar fi să începi cu amiralul Holland?

— Ce Dumnezeu...! Spuse avocatul agitat, clătinând de câteva ori din cap, după care se hotărî și dădu drumul unui șuvoi de cuvinte: Holland, bine... am recrutat pe cineva la CIA, un analist pe nume DeSole, care a intrat în panică și ne-a anunțat că dorește să încheie relațiile cu noi. Cum nu ne puteam permite așa ceva, a trebuit să-l eliminăm, adică am angajat un profesionist să-l lichideze. Am fost obligați să procedăm în același fel și cu câțiva din oamenii noștri care începuseră să se agite și ne-ar fi putut compromite. Poate că Holland a devenit bănuitor și și-a pus unele întrebări, dar nu avea la îndemână decât speculații pe marginea unor date vagi, pentru că profesioniștii pe care i-am angajat n-au lăsat urme. Așa lucrează ei, curat.

— Foarte bine, spuse Sulikov din fața căminului, uitându-se la Ogilvie care se foia pe scaun. Alexander Conklin?

— Fost șef de agenție CIA în străinătate, în prezent pensionar, foarte apropiat de Panov, psihiatrul. De fapt, cei doi sunt foarte apropiați de Jason Bourne și soția lui. Relația lor a început cu mulți ani în urmă, la Saigon. Cineva a reușit să se infiltreze printre noi, a ajuns la câțiva dintre ai noștri și i-a amenințat, iar DeSole a tras concluzia că acest Bourne, ajutat de Conklin, este răspunzător pentru

ceea ce s-a întâmplat.

— Și cum a fost posibil?

— Nu știu. Știu doar că trebuia eliminat, iar profesioniștii au acceptat angajamentul... angajamentele. Toți trebuie să dispară.

— Ai amintit de Saigon.

— Bourne a făcut parte din Meduza de la Saigon, recunosc Ogilvie încet. Iar ca majoritatea celor care au luptat acolo, nu este altceva decât un neisprăvit... Poate că pur și simplu a recunoscut pe cineva întâlnit în urmă cu douăzeci de ani. DeSole a auzit o poveste: lepădătura asta de Bourne – întâmplător nu așa îl cheamă – a fost pregătit de Agenție să iasă în scenă în postura de asasin de talie internațională, scopul fiind acela de a prinde un alt asasin supranumit Șacalul. În final, aranjamentul a căzut, iar Bourne a fost chemat la vatră. „Mulțumim pentru strădanie, bătrâne, jocul s-a încheiat“. Se pare însă că el voia ceva mai mult decât atât, deci ne-a luat urma... acum sper că ai înțeles. E vorba de două chestiuni distincte, fără nici o legătură între ele.

Rusul își descleștă mâinile și se îndepărtă de lângă cămin. Îl privi pe Ogilvie cu o expresie mai degrabă preocupată decât alarmată.

— Ori ești legat la ochi, ori nu mai vezi nimic altceva în afara marelui și prosperiei tale afaceri.

— Resping categoric afirmația ca fiind o insultă grosolană. Ce vrei să spui?

— Există o legătură, fiindcă așa au fost gândite lucrurile de la bun început. Voi sunteți colaterali, soluția de rezervă care brusc a devenit extrem de importantă pentru oficialități.

— Zău că... nu pricep, șopti Ogilvie palid la față.

— Tu singur ai pomenit de un asasin numit Șacalul, iar ceva mai devreme ai amintit de Bourne, ca fiind un agent mărunț pregătit să pozeze în asasin, că aranjamentul a picat și că el „a fost chemat la vatră“. Parcă așa te-ai exprimat.

— Așa mi s-a spus...

— Și ce ți s-a mai spus despre Carlos Șacalul? Sau despre cel care folosește numele de Jason Bourne? Ce știi despre ei?

— Sincer să fiu, foarte puțin. Doi ucigași care între timp eu îmbătrânit, doi nenorociți care se urmăresc de-o viață. Zău așa, ce ne interesează pe noi de ăștia doi? Singura mea preocupare este ca firma noastră să opereze în cel mai desăvârșit secret – atribute care se pare că ai început să le pui sub semnul întrebării.

— Văd că tot nu-ți dai seama.

— Și ce ar trebui să înțeleg, pentru numele lui Dumnezeu?

— S-ar putea ca Bourne să nu fie chiar un nenorocit, mai cu seamă dacă te gândești cu cine s-a asociat.

— Te rog, fi mai explicit, spuse Ogilvie sec.

— Se folosește de Meduza ca să-l prindă pe Șacal.

— Imposibil! Meduza pe care o știe el nu mai există de la căderea Saigonului!

— Dar el se pare că nu e de aceeași părere. Ești bun să-ți scoți haina aceea impecabil croită, să-ți sufleci mâneca de la cămașă și să-mi arăți și mie tatuajul minuscul de pe antebraț?

— Și ce-i cu asta? Însemn distinctiv că am luptat pentru o cauză pe care nu a mai susținut-o nimeni de la un moment încolo. Însă noi tot a trebuit să luptăm!

— Ce spui, domnule consilier? Și unde ați luptat? În cârciumi și prin depozitele de muniții din Saigon? V-ați jecmănit propriile trupe și după aceea ați trimis banii prin curier la băncile din Elveția, uite așa ați luptat. Să știi că încă nu s-au inventat medalii pentru asemenea fapte de vitejie.

— Simple speculații lipsite de temei real! exclamă Ogilvie.

— Să-i spui asta lui Jason Bourne, călit în luptă în rândurile Șerpoaicei... Da, da, domnule consilier, pe voi v-a căutat, pe voi v-a găsit și de voi se folosește ca să ajungă la Șacal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum?

— Să fiu sincer, nu știu, dar îți recomand să citești ce scrie aici.

Consulul se îndreaptă vioi spre biroul aflat în camera de hotel, culese un teanc de hârtii bătute la mașină prinse cu agrafe și i le aduse lui Bryce Ogilvie.

— Găsești aici relatarea unei convorbiri telefonice care a avut loc în urmă cu patru ore de la ambasada noastră din Paris. Identitatea interlocutorilor a fost stabilită. Citește-le atent, domnule consilier, pentru că după aceea mă interesează să aflu părerea avizată a unui om al legii.

Renumitul avocat, marele Ogilvie Inimă-de-Gheață, înșfăcă hârtiile și le parcurse grăbit, ca o persoană obișnuită să citească rapid un material sau un raport. Pe măsură ce dădea paginile, sângele îi piera din obraji, iar chipul său căpăta o paloare cadaverică.

— Doamne Sfinte, ăștia știu tot. Mi-au pus microfoane în birou! Cum? De ce? Bine, dar nu se poate! La noi nu poate pătrunde nimeni!

— Mă văd obligat să-ți sugerez încă o dată să-i spui toate astea lui Jason Bourne și bunului său prieten care i-a fost șef de Agenție, Alexander Conklin. Au dat de voi.

— Nu se poate! urlă Ogilvie. i-am cumpărat sau i-am eliminat pe toți foștii membrii ai Șerpoaicei care au bănuțit măcar adevărata natură a afacerilor noastre. Isuse, nici n-au fost prea mulți, și încă și mai puțini recrutați dintre luptători! Doar ți-am spus că era vorba de o adunătură de lichele, te asigur că noi îi cunoșteam bine — niște bandiți căutați în toată lumea pentru nelegiuirile și crimele comise în Australia și Extremul Orient. Îi cunoșteam pe cei care au luptat efectiv, că doar pentru motivul ăsta i-am recrutat!

— Doi tot ți-au scăpat, după cât îmi dau eu seama, remarcă

Sulikov.

Avocatul își coborî din nou privirea asupra paginilor dactilografiate, iar la tâmpile i se formară broboane de sudoare.

— Doamne-Dumnezeule, sunt terminat, murmură el pierdut, înecându-se de spaimă.

— Așa mi-am zis și eu la-nceput, spuse imperturbabil consulul sovietic la New York. Însă întotdeauna se găsește o ieșire din situație, nu?... Desigur, nouă nu ne rămâne decât o singură cale de urmat. Ca și restul continentului, și noi am încăput pe mâna unor capitaliști veroși care ar vrea să privatizeze tot ce le iese în cale. Micii sunt sacrificați pe altarul lăcomiei ridicat de acest cartel de bancheri americani puși pe jaf, care acaparează piețe vânzând mărfuri și servicii depreciate la prețuri inflaționiste, susținând sus și tare cu documente false că dețin aprobarea Washingtonului de a livra mii de produse interzise pe piața americană. Cui? Nouă, Rusiei, și sateliților noștri.

— Ticălosule! explodează Ogilvie. Voi – voi toți – ne-ați dat o mână de ajutor. Ați sustras milioane de dolari pentru noi din blocul estic, le-ați trimis numai Dumnezeu știe pe ce canale întortocheate, le-ați botezat – Dumnezeule, voi ați umblat cu cioara vopsită – și, cosmetizate frumos, le-ați expediat ca pe o marfă obișnuită prin Mediterana, Marea Egee, Bosfor și Marmara; ca să nu mai pomenim de cine știe câte porturi din Baltica.

— Dovedește, domnule consilier, spuse Sulikov râzând liniștit. Dacă așa-ți dorește inimioara, să știi că pot găsi o motivație de-a dreptul laudabilă pentru trădarea ta. Moscova vai fi încântată să se folosească de cunoștințele tale.

— Cum? strigă alb la față avocatul simțind că îl invadează un val de groază.

— Doar nu crezi că după ce se dau lucrurile în vileag vei mai putea rămâne aici? Destupă-ți bine urechile, domnule Ogilvie. Ești supravegheat de autorități și peste puțin vei fi ridicat pentru trădare.

— O, Doamne...

— Sigur, ai putea continua să operezi din Hong Kong sau Macao – aștia nu se vor da înapoi să-ți folosească banii – însă, datorită problemelor cu care se confruntă în prezent și tratatul chino-britanic care expiră în '97, probabil că nici lor n-o să le placă ce-ai făcut. Elveția e exclusă; după cum bine știi, în ultima vreme s-a strâns cureaua și trebuie să-și acorde toți ajutor reciproc. Ți-aduci aminte ce a pățit Vesco, nu? A, da, Vesco. Te-ai putea duce după el în Cuba.

— Încetează! urlă Ogilvie.

— Bine, dacă varianta asta nu te atrage, cred că ar fi o cale de scăpare: ne înmânezi câteva informații secrete. Sunt atâtea mistere care așteaptă momentul potrivit pentru a fi elucidate. Cine știe, dacă te descurci bine, s-ar putea să primești doar douăzeci de ani, nu

treizeci.

— Te omor cu mâna mea!

Ușa se dădu de perete și în prag apăru garda consulului, cu mâna vârată sub haină. Avocatul tășnise ca un arc în picioare, însă la vederea bărbatului care îl privea amenințător, se prăbuși neputincios în fotoliu și își prinse capul în palme, tremurând.

— O asemenea ieșire te pune într-o lumină proastă, spuse Sulikov. Zău așa, domnule consilier, nu e momentul pentru crize de nervi. Mai potrivit ar fi acum să judecăm lucrurile la rece.

— Cum poți vorbi așa? întrebă Ogilvie cu o voce tremurătoare din care se simțea că mai are puțin și izbucnește în plâns. Sunt un om sfârșit.

— O judecată pripită din partea unei persoane cu asemenea resurse cum ești tu. Vorbesc serios. Adevărat, nu poți rămâne în State, totuși dispui încă de resurse uriașe. Și de ce să nu continui de pe această poziție de forță? Forțază-le mâna și obligă-i să-ți facă concesii, doar în asta constă arta de a supraviețui. Autoritățile își vor da seama ce contribuție valoroasă ți-ai adus și or să te trateze ca pe Boesky, Lavine și atâția alții care ispășesc pedepse minime jucând tenis și table în închisoare, în timp ce averea lor a rămas intactă. De ce să nu-ncerci și tu?

— Cum? întrebă avocatul privindu-l rugător pe sovietic, cu ochi injectați.

— Mai important mi se pare a ști unde, preciză Sulikov. Găsește-ți o țară neutră, care n-a semnat nici un acord de extrădare cu Washingtonul și ai cărei guvernanti sunt dispuși să închidă ochii și să-ți acorde temporar rezidență, astfel încât să-ți continui nestingherit afacerile – termenul „temporar” fiind, desigur, extrem de elastic. Bahrain, Emirate, Maroc, Turcia, Grecia, există destule posibilități. Țări în care au fost deja puse pe picioare diverse afaceri înfloritoare de către diverși anglofoni... Iar noi te-am putea susține, firește, cu maximum de discreție.

— De ce ați face-o?

— Văd că ți-a revenit orbirea, domnule Ogilvie. Cum de ce am face-o? Pentru bani, firește... Deși în Europa o afacere prosperă, deja pusă la punct și funcționând perfect. Iar dacă am controla-o noi, te asigur că s-ar obține un profit remarcabil.

— O... Doamne... abia reuși să îngăime șeful Meduzei cu un firicel de voce, uitându-se stupefiat la consulul sovietic.

— Crezi că ai de ales, domnule consilier?... Haide, pe cai! Avem atâtea lucruri de pus la punct. Noroc că ziua abia începe.

Era ora 3:25 după-amiaza când Charlie Casset intră în biroul lui Peter Holland de la Agenția Centrală de Informații.

— Am făcut o descoperire epocală, spuse directorul adjunct, după care adăugă fără entuziasm: Printr-un joc al întâmplării.

— Firma lui Ogilvie? Întrebă Holland.

— Aripa de stânga, îi răspunse Casset și așeză pe biroul lui Holland un album cu fotografii. Ne-au parvenit prin fax de la aeroportul Kennedy acum o oră. Crede-mă, au fost cele mai împușcate șaiszeci de minute din viața mea.

— De pe Kennedy? Întrebă Peter studiind încruntat copiile transmise prin fax. Mapa cuprindea o suită de fotografii în care erau surprinse valuri de pasageri trecând prin punctele de control de pe terminalul aeroportului internațional, în toate fiind încercuit cu pastă roșie chipul unui bărbat. Ce-s astea? Cine-i tipul?

— Pasageri care urmează să se imbarce în cursa Aeroflot de Moscova; avionul, desigur, este sovietic. Fotografii de rutină pe care le fac cei din Serviciul de securitate al aeroportului.

— Bine, și el cine este?

— Ogilvie însuși.

— Cum?!

— Zboară cu o cursă directă de Moscova, cea care pleacă la ora două... Numai că nu știu ce caută acolo.

— N-ai vrea să repeți?

— A primit trei apeluri la birou și în toate apare aceeași informație. E plecat din țară, la Londra, Hotelul Dorchester, lucru despre care noi știm că nu-i adevărat. Am verificat la recepția hotelului și am primit confirmare că și-a făcut rezervarea dar că nu a ajuns, fapt pentru care ei au preluat toate mesajele care îi sunt adresate.

— Charlie, tot nu pricep.

— O perdea de fum, dar o combinație elaborată în pripă. În primul și în primul rând, de ce ar pleca un tip bogat cum e Ogilvie cu Aeroflotul, când poate zbura cu Concorde până la Paris și mai departe spre Moscova cu Air France? În al doilea rând, de ce ne spun cei de la birou că e în drum spre Londra sau că a ajuns acolo, când el se îndreaptă spre Moscova?

— Faptul că zboară cu Aeroflotul ne oferă explicația, spuse Holland. Este compania de zbor a statului, iar el se află sub protecția sovieticilor. Nici combinația Londra-Dorchester nu e greu de lămurit. Trebuie să ne pună — Doamne, pe noi — pe o pistă falsă!

— Corect, maestre. Uite așa a ajuns Valentino să facă niște verificări pe la subsol și ghicește ce a găsit în mașinăriile alea date naibii... Doamna Ogilvie s-a imbarcat cu cei doi copii pentru zborul de Casablanca al lui Royal Air Maroc, cu escală la Marrakech.

— Marrakech?... Air Maroc?... Maroc-Marrakech. Stai așa, în listele alea pe care i le-am dat lui Conklin, despre oaspeții hotelului "Mayflower", parcă era o femeie, una din cele trei persoane care ne conduc la Meduza. Și ea a fost la Marrakech.

— Ai o memorie excelentă, Peter. Femeia respectivă și nevasta lui Ogilvie au fost colege de cameră la Benington pe la începutul anilor șaptezeci. Amândouă provin din familii bune, deci datorită poziției sociale și ascendenței prestigioase au ținut legătura

și, din când în când, se mai ajută reciproc.

— Charlie, spune-mi și mie, ce dracu' se petrece?!

— Familia Ogilvie a plecat într-o călătorie. O șterge. Iar dacă nu mă-nșală mirosul și așa avea posibilitatea să răscolească prin câteva sute de conturi, sunt sigur că am da peste o descoperire interesantă: vreo câteva milioane de dolari transferate de la New York pe meleaguri străine și îndepărtate.

— Și?

— Meduza operează de la Moscova, domnule director.

CAPITOLUL XXXIV

Luis DeFazio își extrase obosit trupul firav din taxi, urmat de vărul său, Mario, din Larchmont, New York, un bărbat bine legat, mult mai înalt și mai solid decât el. Se opriseră pe Bulevardul Massena, în fața restaurantului Tetrassini al cărui nume era scris cu neon roșu pe geamul fumuriu al localului.

— Aici e, spuse Louis. Ne așteaptă în separeul din fund.

— E foarte târziu, rosti Mario ridicându-și brațul și uitându-se la ceas în lumina gălbuie a felinarului. L-am potrivit după ora Parisului și aici e trecut de miezul nopții.

— Las' că ne-așteaptă ei.

— Tot nu știu cum îi cheamă, Lou. Chiar, cum o să le spunem?

— Nu trebuie să le spui în nici un fel, îi răspunse DeFazio pornind grăbit spre intrare. Fără nume – tot n-ar avea nici o importanță. Nu te interesează decât să stai în banca ta, te-ai prins ce vreau să zic, da?

— Zău, Lou, de ce era nevoie să-mi spui așa ceva? Îl certă Mario cu blândețe. Da' numai așa, pentru cultura mea generală, spune-mi și mie, ce-i cu ei?

— Tipul e *diplomatico* de carieră, îi explică *il capo supremo* oprindu-se brusc pe trotuar și ridicând capul spre cel care era cât pe ce să îl omoare pe Jason Bourne la Manassas, Statul Virginia. Lucrează pentru cercurile elitei de la Roma, dar nu ascultă decât de nașii din Sicilia. El și nevastă-sa sunt foarte, foarte bine văzuți, sper că pricepi unde bat, da?

— Și da și nu, recunosc vărul. Dacă e așa de mare cum de a acceptat un contract murdar și-i urmărește pe oamenii care ne interesează pe noi?

— Fiindcă lui îi dă mâna. Tipul se fățăie prin locuri pe unde *pagliacci* noștri n-au cum să pună piciorul vreodată, pricepi ce vreau să zic? Și-apoi, le-am dat domnilor noștri de la New York numele clienților pe care-i urmărim, în special pe-al unuia dintre ei, *capisce*? Iar nașii, de la Manhattan și până pe domeniile lor de la sud de

Palermo, vorbesc o limbă numai de ei înțeleasă, ai priceput, *cugino*?... Care se rezumă la câteva cuvinte: „Fă aia“ sau „Nu face ailaltă“.

— Cred că încep să pricep, Lou. Trebuie să fim respectuoși.

— Respectuoși, da, dragă vere, da' nu slabi, *capisce*? Nici un moment de slăbiciune! Să meargă vorba că asta-i o operațiune pe care a pus-o la punct, de la cap la coadă, Lou DeFazio. Te-ai prins?

— Păi, dacă așa stă treaba, poate c-ar fi mai bine să mă-ntorc acasă la Angie și la copii, spuse Mario rânjind.

— Ce?... Ia mai ține-ți clonțu', *cugino*! Cu banii pe care-i încasezi pe treb'șoara asta încropești de o rentă viageră să-ți crești liniștit echipa aia de fotbal care te-așteaptă acasă.

— Ce echipă de fotbal, Lou, că n-am decât cinci copii.

— Să-i dăm drumu'. Și nu uita: suntem respectuoși, da' nu ne lăsăm o clipă duși de nas de șmecheriile lor.

Salonașul retras și izolat din fundul restaurantului era copia fidelă și în miniatură a ambianței de la Tetrazzini, în interior dominind o atmosferă tipic italiană. Pereții erau căptușiți cu fototapet, acum decolorat, reprezentând imagini din locuri celebre ale orașelor Venetia, Florența și Roma. Muzica picura în surdină arii din opere și tarantele, iar lumina venea indirect, filtrată din scafele aflate în perete. Iluzia era perfectă, încât, deși știind că te afli la Paris, pentru o clipă te-ai fi închipuit la Roma, pe Via Frascati, într-unul din nenumăratele locuri de familie numite *ristoranti* care se înșiră pe această stradă încărcată de istorie.

În mijlocul încăperii trona o masă masivă, rotundă, acoperită cu o față de masă roșu-sângerieu, bogat drapată, în jurul căreia erau amplasate, la distanțe egale, patru scaune tapițate în pluș. De-a lungul pereților se înșirau alte scaune, astfel încât salonașul putea servi pentru reuniuni ale șefilor, în cadru largit, sau pentru amplasarea strategică a subalternilor, îndeobște înarmați. În capătul îndepărtat al mesei era așezat un bărbat oacheș, cu păr negru și cărlionțat, cu un aer de distincție aristocratică, iar în stânga acestuia, o femeie de vârstă mijlocie impecabil coafată și îmbrăcată într-un compleu elegant, foarte rafinat. Pe masă, între cei doi convivi, se odihnea o sticlă desfăcută de Chianti Classico, iar paharele grosolane, cu picior scurt, așezate în fața lor, nu cadrau deloc cu aerul aristocratic al perechii. Pe scaunul din spatele celui *diplomatico* se afla o servietă neagră din piele.

— Sunt DeFazio, spuse *il capo supremo* din New York închizând ușa în urma lui. Iar el este vârul meu, Mario, despre care probabil ați auzit – un bărbat foarte talentat care și-a rupt din timpul pe care îl dedică familiei pentru a vă întâlni în seara asta.

— Da, cum să nu, spuse mafiotul aristocratic. Mario, *il boia, esecuzione garantito*, ucide cu orice armă. Dar luați loc, domnilor.

— Găsesc că aprecierile astea nu-și au rostul, răspunse Mario apropiindu-se de un scaun. Pur și simplu sunt bun în meseria mea,

asta-i tot.

— Ați vorbit ca un adevărat profesionist, signore, spuse femeia în timp ce DeFazio și vărul acestuia luau loc la masă. Doriți vin, sau altă băutură? Continuă ea.

— Încă nu, îi răspunse Louis. Poate mai târziu, mai vedem... Atât de talentata mea rudă dinspre partea maternă – fie ca sufletul mamei mele să odihnească în pace – mi-a pus afară o întrebare cu mult miez. Cum să vă spunem, domnul și doamna Paris, Franța? Cu asta vreau să zic că pe mine nu mă interesează numele voastre adevărate.

— Toată lumea ne știe drept *Conte* și *Contessa*, răspunse bărbatul adresându-le un zâmbet care aducea cu un rânjet, împrumutând chipului său mai degrabă aspectul unei măști decât al unei fețe omenești.

— Te-ai prins, *cugino*? Persoane cu greutate... Deci, domnule Conte, ce-ar fi să ne pui la curent cu noutățile de ultimă oră?

— Nici nu se pune problema, signor DeFazio, îi răspunse romanul pe un ton crud și rău, chiar mai rău decât zâmbetul care între timp i se topise de pe buze. O să te pun la curent când vreau eu. Iar, dacă ții să-mi cunoști părerea, aș prefera să nu te fi născut niciodată.

— Băi, ia ascultă, cum îmi vorbești mie așa?

— Lou, te rog, interveni Mario cu blândețe, dar ferm. Stăpânește-te.

— Da' pe el nu l-ai auzit? N-ai auzit cum mi-a vorbit? Adică ce a vrut să spună, că sunt un căcat?

— Signor DeFazio, m-ai întrebat ce s-a întâmplat, iar eu ți-am răspuns, vorbi contele pe același ton de mai înainte. Ieri la prânz era să fim omorâți, eu și soția mea. Uciși, Signor DeFazio. Nu suntem obișnuiți să trecem prin asemenea experiențe și nici nu vom tolera o asemenea situație. Ai idee măcar în ce te-ai băgat?

— Voi?... Adică au tras în voi?

— Dacă prin asta înțelegi că știau cine suntem, răspunsul e, din fericire, nu știau. Pentru că, dacă ne-ar fi cunoscut, acum nu am mai sta cu voi la aceeași masă.

— Signor DeFazio, interveni contesa aruncându-i soțului său o privire prin care încerca să-l tempereze. Nouă ni s-a transmis că ați semnat un contract prin care trebuia să-i prindeți pe șchiop și pe prietenul lui, doctorul. Este adevărat?

— Mda, confirmă prudent *il capo supremo*. Până aici e adevărat, dar lucrurile merg mai departe. Înțelegeți ce vreau să spun?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse contele pe un ton glacial.

— Vă spun toate astea fiindcă s-ar putea să am nevoie de sprijinul vostru în schimbul căruia, după cum vi s-a promis, veți fi

bine plătiți. Chiar împărătește.

— Spuneai că lucrurile nu se opresc aici? îl întrerupse femeia.

— Ar mai fi cineva pe care trebuie să punem mâna. O a treia persoană cu care trebuie să se întâlnească aici cei doi.

Contele și contesa se uitară lung unul la celălalt, înțelegându-se din priviri.

— O a treia persoană, repetă bătrânul din Roma, ducând paharul la buze. Am înțeles... un contract prin care trebuie să dobori trei persoane este de obicei foarte profitabil. Întrebarea e, cât de profitabil domnule DeFazio?

— Hei, ia ascultă, te-am întrebat eu cât câștigi pe săptămână aici la Paris, în Franța? Să zicem că vor ieși bani buni și că voi puteți conta pe o sumă cu șase cifre. Dacă totul merge ca la carte.

— Șase cifre acoperă un spectru foarte larg, observă contesa. Și constituie un indiciu că acest contract valorează cât șapte cifre.

— Șapte...? întrebă DeFazio cu răsuflarea tăiată.

— Peste un milion de dolari, conchise contesa.

— Păi da, vedeți, pe clienții noștri nu-l interesează decât să știe că cei trei au trecut pe lumea ailaltă, spuse Louis răsuflând ușurat că femeia nu se gândise că șapte cifre înseamnă șapte milioane. Noi nu cerem explicații, ne facem doar meseria. În situații de acest fel, nași noștri sunt foarte generoși. Noi păstrăm cca mai mare parte din sumă, iar „brânza” își păstrează reputația intactă. Nu-i așa, Mario?

— Ai dreptate, Lou, însă mie nu-mi place să mă amestec în treburi de felul ăsta.

— Da' ești plătit corect, *cugino*?

— Nu m-aș afla aici dacă n-aș fi plătit, Lou.

— Înțelegeți ce vreau să spun? întrebă DeFazio uitându-se pe rând la cei doi aristocrați din Mafia europeană, a căror unică reacție fu aceea de a-l privi imperturbabil pe *capo supremo*. Hei, ce-i cu voi?... A, da, întâmplarea aia neplăcută de ieri. În fond, ce s-a întâmplat? V-au văzut, corect? V-au văzut și vreo gorilă de-a lor a tras câteva focuri înspre voi să vă bage în sperietți, asta a fost, nu? Vreau să spun, mai grav de-atât ce se putea-ntâmpla? Nu știau cine sunteți, da' erați pe-acolo, și dacă tot erați pe-acolo și-au umflat și ei mușchii, OK? E-o șmecherie veche de când lumea – fă-i să se pișe pe ei de frică pe străinii ăștia, că tot n-o să-i mai vezi niciodată.

— Lou, doar te-am rugat să ai grijă cum vorbești.

— Să am grijă cum vorbesc? Adică eu mai am puțin și-mi ies din papuci și tu-mi spui să mă controlez? Hai să facem târgul!

— Cu alte cuvinte, rosti contele trecând peste ieșirea lui DeFazio și adresându-i-se calm, pe un ton aproape blând și cu sprâncenele ridicate, spuneai că trebuie să-i lichidezi pe schiop și pe prietenul lui, doctorul, dar și o a treia persoană. Mă înșel?

— Cu alte cuvinte, te-ai prins.

— Și știi cine ar fi această a treia persoană – adică mai mult decât o figură dintr-o fotografie sau o descriere generală?

— Sigur, un vierme care a lucrat cu ani în urmă pentru guvern și care a fost trimis să facă treb'șoare cum face Mario, adică un *esecutor*. Așa-i că nu vâ vine a crede? Numai că ăștia trei i-au dat peste cap pe clienții mei – adică i-au deranjat rău. De-aia m-au și angajat, altceva ce v-aș mai putea spune?

— Nu știu, spuse conțesa sorbind delicat din vin. Poate că nici nu știi.

— Ce să știu?

— Că ar mai fi cineva care vrea să-l știe mort pe acest al treilea bărbat, cel puțin la fel de mult ca și clienții tăi, îi spuse conțesa. Ieri la prânz, acest cineva a atacat o cafenea prăpădită de lângă Paris și a omorât niște oameni nevinovați doar pentru că persoana care te interesează era înăuntru. I-am văzut – l-am văzut când l-a avertizat o gorilă și cum a ieșit în goană afară. Sunt unele lucruri pe care le înțelegeți dintr-o privire. Astfel încât am plecat și noi, cu câteva minute înainte de a începe masacrul.

— *Condannare!* spuse DeFazio înecându-se de furie. Cine e ticălosul care vrea să-l omoare? Spune!

— Toată ziua de ieri ne-am petrecut-o încercând să aflăm despre cine e vorba, începui femeia aplecându-se peste masă și prinzând delicat paharul grosolan de parcă ar fi fost o jignire adusă ochiului ei sensibil la frumos. Cei pe care-i cauți sunt totdeauna însoțiți. Întotdeauna se învârt bărbați înarmați în jurul lor, iar la început n-am știut ce-i cu el. După aceea, am văzut pe Boulevardul Montaigne o limuzină a ambasadei sovietice care a venit să-i ia, iar cel de-al treilea bărbat care te interesează era în compania unui binecunoscut ofițer KGB. Iar acum credem că știm ce-i cu ei.

— Totuși, numai tu poți să confirmi dacă-i adevărat sau nu, interveni conțesa. Cum îl cheamă pe cel de-al treilea personaj pentru care ai fost angajat? Sper că-ți dai seama, e dreptul nostru să știm.

— Și de ce nu? E u tip terminat pe nume Jason Bourne, iar acest Jason îi șantajează pe clienții mei.

— *Ecco*, rosti bărbatul calm.

— *Ultimo*, adăugă soția lui. Ce știi despre acest Bourne? Întrebă ea.

— Exact ce v-am spus. A lucrat sub acoperire pentru guvern și într-o bună zi băieții buni de la Washington i-au tras un șut în fund. A luat-o pe coajă și-acum încearcă să le-o tragă el clienților mei.

— Ai auzit de Carlos Șacalul? Întrebă conțesa instalându-se comod pe scaun și privindu-l insistent pe *capo supremo*.

— O, păi sigur că da. Am auzit. Și m-am prins unde bați. Personajul ăsta de-i zice Șacalul are un dinte mare împotriva lui Bourne și viceversa, da' pe mine mă doare-n cot de amândoi și ce-au

ei de împărțit unu' cu altu'. Eu am crezut că felina asta e un personaj de basm, sau de film, pricepi ce vreau să zic, da? Abia după aia mi-am zis că e mare pistolar, ce părere ai?

— Mare și foarte real, îl aprobă contele.

— Da' cum spuneam, e ultima persoană de care-mi pasă mie acu'. Pe mine mă interesează doftoru' ovrei, șchiopu' și derbedeu' ăsta de Bourne care mi s-a pus în gât. Pe ăștia vreau să-i prind neapărat.

Diplomatul și soția lui se uitară unul la celălalt cu o expresie de uimire nedisimulată, după care contera înclină din cap dându-i cuvântul soțului ei.

— Să știi că în cazul nostru ficțiunea e întrecută de realitate, spuse contele.

— Poftim?

— Demult, a existat un personaj real pe nume Robin Hood, dar știi, nici vorbă să fi fost vreun nobil din Locksley, cu un tâlhar de drumul mare care fura și ucidea în fruntea oamenilor lui pretinzând că luptă pentru eliberarea de sub jugul normanzilor, când el de fapt era un saxon barbar. Istoria a făcut din el un personaj legendar. Pe urmă, a mai fost și Inocențiu al III-lea, un papă care nici pe departe să fi fost inocent și care a urmat politica crudă și sângeroasă a predecesorului său, Sfântul Grigore al VII-lea, care nici poveste să fi fost sfânt. Ei au însângerat Europa fărâmițând-o în bucăți, jefuind și împilând popoare în lupta pentru supremația politică și din dorința de a umple cuferule „Sfântului Imperiu”. Cu multe secole înainte, a trăit și blândul Quintus Cassius Longinus al Romei, marele protector al ceea ce avea să devină mai târziu Regatul Spaniei și care, iubindu-i pe localnici, totuși nu s-a dat în lături de la a-i tortura și mutila.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Signor DeFazio, din acești conducători sângeroși istoria a făcut tot atâtea eroi în jurul cărora s-au țesut legende minunate dar, în ciuda deformării sau idealizării faptelor lor reale, un singur lucru rămâne valabil: ei au trăit cu adevărat, au fost reali. Tot așa cum Șacalul trăiește și e real; în același timp constituind pentru tine o amenințare. Din păcate, același Șacal a devenit o amenințare pentru noi, iar el constituie o complicație în plus pe care nu ne-o putem permite.

— Ce? întrebă *il capo supremo* cu gura căscată, holbându-se la aristocratul italian.

— Îți dai seama că apariția sovieticilor la început a fost nu numai o enigmă, dar și un motiv de alarmă, continuă contele liniștit. După aceea, ne-am dat seama că ar putea fi o legătură între ei, iar tu n-ai făcut decât să o confirmi... Moscova îl caută pe Șacal de ani de zile, dar singura răsplată a strădaniilor lor de până acum este un lung șir de agenți uciși. Cumva, numai Dumnezeu știe cum, Jason Bourne a ajuns la o înțelegere cu sovieticii și acum încearcă să atingă împreună

acest obiectiv comun.

— Ce Dumnezeu, vorbește ori în engleză, ori în italiană, da' folosește un vocabular pe care să-l pricep și eu! Să știi că n-am urmat școala la Harvard City College, băi logoree. Fin'că mie nu mi-a trebuit carte, *capisce*?

— Ieri după-amiază, Șacalul a întors pe dos hanul de lângă Paris. Vrea să-l curețe pe Jason Bourne care a fost atât de nesăbuit încât să vină după el până la Paris și să se alieze cu sovieticii. Și unii și alții au făcut un pas prostesc și uită că aici suntem la Paris, adică pe teritoriul Șacalului. El are să-i omoare pe Bourne și pe ceilalți doi pe care ți-i dorești tu atât, iar după aceea are să le rădă rușilor în nas. După care o să trimită câte o telegramă diverselor departamente de contrainformații din toate statele, prin care o să comunice lumii întregi că el a ieșit învingător, că el e marele *padrone*, adică *maestro*. Voi aștia din America nu știți mare lucru despre Șacal, doar frânturi și bucățele care au mai scăpat prin presă, fiindcă interesul vostru pentru Europa se oprește la bani. Pe când noi, noi am trăit toate întâmplările cu sufletul la gură, iar acum îi urmărim pur și simplu fascinați. Doi ucigași care au îmbătrânit, stăpâniți de o ură supraomenească, unicul gând care îl obsedează pe fiecare fiind acela de a-i tăia beregata celuiilalt.

— Hei, oprește-te, logoree! Strigă DeFazio. Viermele ăsta de Bourne e *contrafazione*. Niciodată n-a fost ucigaș plătit.

— Aici te-nșeli, *signore*, spuse conesa. Poate că n-a intrat în arenă cu gândul de a omorî, dar până la urmă pistolul a devenit instrumentul lui de lucru preferat. Întrebă-l pe Șacal dacă nu crezi.

— Dă-l în paștele mă-sii pe Șacal! urlă DeFazio țâșnind în picioare.

— Lou!

— Mai taci dracu' din gură, Mario! Bourne e al meu, al nostru! Livrăm cadavrul, facem poze cu mine – cu noi – și cu ei trei ciuruiți de gloanțe, cu mâinile înfipite în părul lor, să li se vadă bine mutrele, și nimeni n-are cum să zică după aia că nu noi i-am omorât!

— Acum tu vorbești ca un *pazzo*, spuse contele mafiot liniștit, calmul său contrastând vădit cu accesul de furie căruia îi căzuse pradă *il capo supremo*. Și, te-aș ruga, fii bun și vorbește mai încet.

— Atunci nu mă scoate din pepeni...

— Lou, încerca doar să-ți explice cum stau lucrurile, rosti vărul lui DeFazio, ucigașul. Aș vrea să aud ce spune domnul fiindcă s-ar putea să fie important pentru felul în care voi aborda problema. Stai jos, vere. Louis se așează. Vă rog să continuați, domnule conte.

— Mulțumesc, Mario. Sper că nu te superi dacă-ți spun Mario?

— Nici vorbă, domnule.

— Poate că într-o zi vei avea ocazia să treci prin Roma...

— Poate că ar fi bine să ne întoarcem la Paris, se zborși la el DeFazio.

— Prea bine, spuse romanul, uitându-se când la DeFazio când la vărul acestuia, dar preferându-l net pe ultimul. Vă doresc să-i doborâți pe toți trei deodată, dar nu cred să aveți ocazia de-a vă apropia de cadavrele lor. Sovieticii or să fie ascunși în peisaj și îndată ce vă văd apropiindu-vă de locul faptei, or să deschidă focul, presupunând că sunteți trimișii Șacalului.

— Atunci, vom crea o diversiune ca să-i izolăm pe cei trei care ne interesează, spuse Mario cu coatele așezate pe masă și cu privirea vie și inteligentă ațintită asupra contelui. O urgență la prima oră, mâine dimineață... Sau poate un incendiu care-i va scoate din casă. N-ar fi prima oară când fac așa ceva. În primele momente de confuzie, pompierii, sirene de poliție și panică generală; nu va fi greu să-i atragem pe cei trei într-un loc izolat și acolo să ne terminăm lucrarea.

— O strategie interesantă, Mario, însă îți scapă din vedere existența agenților sovietici.

— Îi eliminăm! strigă DeFazio.

— Voi sunteți doi, spuse diplomatul, iar la Barbizon sunt trei ruși, ca să nu-i punem la socoteală pe cei care păzesc hotelul din Paris, cel la care au tras șchiopul și doctorul

— Și ce dacă? Facem rost de oameni. *Il capo supremo* își trecu mâna tremurătoare peste fața brobonită de sudoare. Lovim întâi la Barbizon, corect?

— Doar doi oameni? Întrebă contesa cu ochii săi frumoși, fardați discret, măriți de uimire.

— Aveți oameni! exclamă DeFazio. O să mai folosim câțiva. Plătesc.

Contele clătină ușurel din cap și rosti calm:

— Nu-i vom declara război Șacalului, acestea sunt dispozițiile precise pe care le-am primit.

— Nenorociților!

— Un comentariu interesant, mai cu seamă că vine din partea ta, observă contesa, cu un zâmbet batjocoritor fluturându-i pe buze.

— Poate că nașii noștri nu sunt la fel de generoși ca ai voștri, continuă diplomatul. Suntem dispuși să colaborăm cu voi, însă numai până la un punct.

— Vă promit eu că-n viața voastră n-o să mai livrați nimic la New York, nici la Philly și nici la Chicago!

— Să-i lăsăm mai bine pe superiorii noștri să dezbată aceste chestiuni, nu crezi?

În ușa se auzi o bătaie puternică, trei ciocănituri insistente la rând.

— *Avanti*, rosti contele vârând rapid mâna sub haină de unde

scoase un pistol automat. Îl ascunse sub faldurile bogate ale feței de masă și îi zâmbi calm patronului localului Tetrazzini care intră în salonaș.

— *Emergenza*, spuse bărbatul supraponderal îndreptându-se grăbit spre mafiotul îmbrăcat elegant și întinzându-i un bilet.

— *Grazie*.

— *Prego*, îi răspunse patronul pornind spre ușă și dispărând la fel de iute pe cât intrase.

— Poate că zeii din Sicilia s-au lăsat totuși înduplecați de necazurile voastre, spuse contele în timp ce citea. Mesajul ăsta mi-a fost transmis de omul pe care l-am trimis să-i urmărească pe cei trei. Au ieșit din Paris, singuri, și din motive greu de înțeles, nu sunt apărați de nici un rus. Sunt singuri-singurei.

— Unde? strigă DeFazio tășnind în picioare.

Fără a răspunde, diplomatul întinse calm mâna după bricheta de aur, o scâpără și dădu foc peticului de hârtie pe care îl aruncă în scrumieră. Mario se ridică la rândul lui de pe scaun, iar romanul aruncă bricheta pe masă și așeză la vedere arma lângă ea.

— Mai întâi să discutăm la ce sumă v-ați gândit, spuse el urmărind cum bucata de hârtie se preface în scrum. Nașii noștri din Palermo se pare că nu sunt la fel de generoși ca ai voștri. Hotărăște-te rapid, fiecare minut contează.

— Ticălos împuțit ce ești!

— Nu despre asta-i vorba. Cât, signor DeFazio?

— Mai mult de trei sute de mii, dolari americani, nu pot să ofer, spuse *il capo* prăbușindu-se pe scaun, incapabil să își desprindă ochii de pe cenușa din scrumieră.

— Asta-i *excremento*, spuse contesa. Mai fă o încercare. Vreamea trece și nu cred că ai de ales.

— Bine, bine! Dublez potul!

— Plus cheltuielile.

— Ei, cât dracu' poa' să fie și astea?

— Vărul tău, Mario, are dreptate. Te rog să-ți revizuiești vocabularul când vorbești în prezența soției mele.

— Mă...

— Te-am avertizat, *signore*. Cheltuielile reprezintă încă un sfert de milion. Dolari americani.

— Ce, ați căpiat?

— Nu. Iar tu ești vulgar. Totalul reprezintă un milion o sută cincizeci de mii de dolari, sumă care va fi transferată acolo unde îți vor spune curierii noștri de la New York... În caz contrar, vei fi dat dispărut de la... cum se cheamă... domiciliul din Brooklyn Heights, *signor* DeFazio.

— Unde sunt cei trei? Întrebă *il capo* înfrânt.

— Pe un aerodrom particular din Pont Carre, la patruzeci și

cinci de minute de mers cu mașina, lângă Paris. Așteaptă un avion care a fost reținut la sol în Poitiers din pricina timpului nefavorabil. Care nu va ajunge în Pont Carre decât peste cel puțin o oră și un sfert.

— Ați adus echipamentul pe care l-am cerut? întrebă grăbit Mario.

— Găsiți tot ce vă trebuie acolo, răspunse contesa făcând un gest larg spre servieta voluminoasă din piele neagră așezată pe scaunul din spatele ei.

— O mașină! O mașină rapidă! strigă DeFazio în timp ce vărul său înșfăcă servieta.

— Așteaptă afară, îi răspunse calm contele. Șoferul știe cum să ajungă la aerodrom fiindcă a mai fost acolo.

— Să mergem, *cugino*. În noaptea asta sunt ai noștri, iar tu, se cheamă că ai egalat scorul.

În afara funcționarului din spatele ghișeului unicei săli, modeste, de așteptare, și a dispecerului de zbor aflat în turnul de control, special angajat în acea noapte pentru perioada neprevăzută de așteptare până la sosirea avionului din Poitiers, aerodromul particular Pont Carre era pustiu la acea oră. Alex Conklin și Mo Panov rămăseseră discret în urmă, lăsându-l pe Bourne singur cu Marie. Acesta își conducea soția spre pista despărțită de terminal printr-un gard înalt de sârmă. Două fâșii lungi de lumină portocalie, lumările de semnalizare, marcau marginea pistei pe care urma să aterizeze avionul. Acestea fuseseră aprinse cu puțin timp în urmă.

— Nu mai durează mult, spuse Jason.

— Toată povestea asta e stupidă, răspunse soția lui Webb. De la cap la coadă.

— Nu ai motive să rămâi, dar ai toate motivele să pleci. Stupid ar fi să stai la Paris. Alex are dreptate. Dacă te găsesc oamenii lui Carlos, or să te ia ostatică, deci ce rost are să riscăm?

— Fiindcă sunt în stare să mă ascund, și nu-mi place să știu că mă aflu la mii de kilometri depărtare de tine. Te rog să mă ierți dacă sunt îngrijorată pentru tine, domnule Bourne. Și că țin la tine.

Jason o privi cu tandrețe, mulțumit că întunericul îi ascundea chipul.

— Atunci fii deșteaptă și folosește-ți mintea, spuse el cu răceală simțindu-se deodată foarte bătrân, mult prea bătrân pentru a-și ascunde adevăratele sentimente sau pentru a se preface că nu simte nimic. Știm că Șacalul a plecat la Moscova și că Krupkin nu-i departe pe urmele lui. Dimitri a aranjat să zburăm mâine dimineață la Moscova și să primim protecție din partea KGB-ului în cel mai supravegheat oraș din lume. Mai mult de atât nici nu puteam spera.

— În urmă cu treisprezece ani, guvernul Statelor Unite ți-a acordat protecție într-un zgârie-nori din New York și asta nu ți-a folosit la nimic atunci.

— E o mare diferență. Atunci, Șacalul știa exact unde mă

duc și când o să ajung acolo. În timp ce acum, nici măcar nu bănuiește că am aflat de plecarea lui la Moscova. Are alte probleme pe cap, mult mai mari, și e convins că am rămas la Paris urmăriți de oamenii pe care i-a pus pe urmele noastre.

— Și ce o să faceți la Moscova?

— N-avem cum ști până nu ajungem acolo. Însă fii convinsă că-i de o mie de ori mai bine decât să stăm degeaba aici la Paris. Krupkin a avut ceva treabă de făcut, nu glumă. Toți ofițerii din Dzerjinski, care știu franceza, sunt verificați și ținuți sub observație. El a spus că acest amănunt – faptul că vorbesc franceza – restrânge cercul suspectilor și că foarte curând se așteaptă să iasă ceva la lumină... ceva are să apară. Norocul ne surâde de astă dată. Și când o să se ivească în sfârșit ocazia să rezolvăm o dată pentru totdeauna problema, nu-mi permit să mai am și grija ta pe cap.

— E singurul lucru dragălaș pe care mi l-ai spus în ultimele treizeci și șase de ore.

— Fie cum spui tu. Ar trebui să fii alături de copii, știi și tu bine. Acolo vei fi în siguranță, departe de Șacal. Iar copiii au nevoie ca mama lor să fie alături de ei. E adevărat că doamna Cooper se descurcă grozav, dar nu te poate înlocui total. În plus, gândește-te că până acum fratele tău probabil l-a învățat pe Jamie să fumeze trabucuri cubaneze și să joace Monopoly pe bani adevărați.

Marie ridică privirea spre soțul ei, iar în ochi îi luci o clipă o lumină caldă, umbra unui zâmbet dragăstos. Și rosti:

— Mă bucur că m-ai înveselit. Chiar aveam nevoie.

— Nu cred să mă înșel. Vreau să spun în privința fratelui tău. Iar dacă printre cei care au grijă de ai noștri se numără și câteva tinere arătoase, e posibil ca fiul nostru să-și fi pierdut inocența până acum.

— David!

Bourne nu îi răspunse, iar Marie continuă chicotind înveselită:

— Constat că nu pot să mă supăr pe tine.

— Dar te-ai supăra dacă n-ai ști că am dreptate, doamnă doctor St. Jacques. Am învățat bine lecția asta după treisprezece ani de conviețuire cu tine.

— Oricum, să știi că tot nu sunt de acord cu ideea asta tâmpită de a mă întoarce la Washington! Și cum? De aici la Marsilia, după aceea la Londra și abia la sfârșit direct pe aeroportul Dulles. Zău că nu înțeleg de ce a trebuit să ne complicăm atât, când ar fi fost de o mie de ori mai bine să mă sui într-un avion pe Orly și să zbor direct în State.

— A fost ideea lui Peter Holland. Te așteaptă în persoană pe aeroport, așa că-ți sugerez să-l întrebi pe el. La telefon să știi că n-a fost prea comunicativ. Îl suspectez că se ferește de autoritățile franceze, de teamă să nu afle oamenii lui Carlos. Bănuiesc că o femeie

care călătorește singură într-un avion aglomerat e totuși cea mai bună soluție.

— Am să-mi petrec mai multă vreme așteptând pe aeroporturi decât în avion.

— Probabil, așa că ai grijă să-ți ascunzi picioarele alea mortale și să-ți iei o Biblie de citit.

— Ce drăguț, rosti Marie atingându-l cu tandrețe pe obraz. Acum ai vorbit tu, David.

— Cum? întrebă Bourne pe un ton distant, refuzând să-i răspundă cu aceeași căldură.

— Nimic... mai bine fă-mi un hatâr, vrei?

— Care? întrebă Bourne cu aceeași răceală.

— Când te întorci acasă, ai grijă să-l aduci și pe David cu tine.

— Hai să vorbim despre plecarea ta, spuse Bourne aproape brutal și o prinse de cot pentru a o conduce înapoi în sala de așteptare. *Îmbrătrânesc, sunț prea bătrân, și nu mă mai pot preface că sunt ceea ce nu sunt, își spune în sine sa. Cameleonul începe să-mi alunece printre degete; și parcă nici nu mai am aceeași fantezie de altădată. Dar nu mă pot opri! Nu acum! Dă-mi pace, David Webb! Lasă-mă!*

Abia intraseră în sala de așteptare când telefonul de la ghișeu începu să sune. Funcționarul solitar ridică receptorul și răspunse:

— *Oui?* Ascultă concentrat câteva secunde, apoi rosti: *Merci* și închise. Se întoarse spre cei patru care așteptau lângă el și le spuse adresându-li-se în franceză: au sunat cei de la turn. Avionul din Poitiers aterizează peste aproximativ patru minute. Pilotul vă roagă să fiți pregătiți, *madame*, pentru că ar vrea să plecați imediat și să evitați furtuna care se anunță dinspre est.

— Așa voi face, rosti Marie repezindu-se și îmbrățișându-i cu căldură, din toată inima, pe Alex Conklin și Mo Panov; Bourne o conduse aproape imediat spre ieșire, iar ea îl întrebă: Dar unde sunt oamenii lui Krupkin, chiar țineam să te întreb?

— N-avem nevoie de ei, îi răspunse Jason deschizând porțița prin care se trecea spre pistă. Sovieticii au stabilit pe față legătura în Montaigne, de unde putem trage concluzia că ambasada lor este supravegheată. Iar atâta vreme cât nu e agitație prin preajmă, oamenii lui Carlos vor sta liniștiți pentru că nu vor avea nimic de semnalat.

— Am înțeles.

Deodată, văzduhul nopții se umplu de un vuiet puternic care crescuse, apropiindu-se, apoi se estompă, rămânând doar hurelul unor motoare puternice de avion care se înscrisese pe pista lungă de douăsprezece mii de metri pregătindu-se de aterizare.

— Te iubesc nespus, David, strigă Marie încercând să acopere zgomotul acum azurzitor care creștea pe măsură ce avionul se apropia de ei.

— Și el te iubește, rosti Bourne simțind că explodează. Eu te iubesc nespun.

Avionul răsări deodată din noapte ca un bondar uriaș, alb și amenințător, cu aripile scurte înfipite în burta fuselajului bondoc, îndreptându-se glonț spre ei pe culoarul dintre cele două șiruri de lumini chihlimbarii. Pilotul răsuci scurt aparatul în aer și îl opri cu o hurducătură în dreptul lor, iar în același timp, ușa se deschise lăsând pe pista de beton scara de acces. Jason și Marie alergară ținându-se de mână spre ușa avionului.

Totul se petrecu cu iuteala fulgerului, ca o rafală de vânt într-o noapte furtunoasă, sălbatică, pustitoare, de nestăvilit. Focuri de armă! Două automate răpăiau la unison, unul aproape, celălalt în depărtare, spulberând ferestrele, mușcând din lemn – iar liniștea nopții fu brusc străpunsă de un țipăt sfâșietor care venea dinspre sala de așteptare, un urlat de agonie prevestitor de moarte.

Bourne o înșfăcă pe Marie de talie și o împinse în avion, urlându-i în același timp pilotului:

— Închide ușa și pleacă!

— *Mon Dieu!* Strigă pilotul din carlingă. *Allez-vous-en!* urlă el la Jason ridicând scara; închise ușa și porni în aceeași clipă motoarele.

Jason se trânti cu fața la pământ și ridică ochii spre avionul care prindea viteză, spre a o zări pe Marie cu chipul îndurerat lipit de hublou, plângând isteric. Bondarul uriaș se avântă înainte pe pistă și dispăru curând în noapte, zburând spre libertate.

Bourne era însă prins ca într-o capcană în simfonia de culori portocalii, jucăușe, de pe pistă, silueta sa detașându-se, portocalie, în noapte. Deci scoase pistolul automat din teacă – arma pe care i-o dăduse Bernardine, reflectă el cu amărăciune – și începu să se furișeze cât putea mai bine spre parcela acoperită cu iarbă de lângă poarta de acces pe pistă.

Canonada se porni din nou, numai că de astă dată se auziră trei focuri de armă solitare trase dinspre terminalul cufundat în beznă. Probabil trăgea Conklin, sau poate funcționarul, dacă va fi avut o armă, pentru că Panov nu avea așa ceva. Și-atunci, cine fusese rănit?... Nu avea timp acum de așa ceva! O rafală de mitralieră se abătu asupra lui, rea, prelungă, amenințătoare, mușcând din zidul clădirii și din poarta metalică.

Apoi, porni să scuipe foc și cealaltă mitralieră, care după sunet părea să vină de pe partea îndepărtată a sălii de așteptare. Câteva clipe mai târziu, se auziră două împușcături izolate, urmate de un țipăt... tot dinspre partea mai îndepărtată a terminalului.

— Sunt rănit! se auzi strigătul unui bărbat în suferință... care vorbise din partea cealaltă a clădirii.

Mitraliera! Jason se ridică ușurel pe vine, ascuns în iarba

înalță, și iscodi din întuneric. O siluetă ceva mai întunecată se mișcă în acel moment. Jason ridică pistolul și trase cu sete în masa mișcătoare. Țâșni în picioare, alergă prin iarbă, cu degetul încheștat pe trăgaci până termină gloanțele și dispăru în partea estică a pistei, acolo unde se opreau și luminițele de semnalizare aurii. Se furișă prudent până în spatele gardului înalt cât un stat de om, care începea din colțul clădirii terminalului, și zări, cu un imens sentiment de ușurare, parcare acoperită cu prundiș pe care se detașa o siluetă chircită, încovrigată pe jos. Omul înșfăcă arma care îi zburase din mână apoi, ajutându-se de patul acesteia, se ridică în șezut.

— *Cugino!* Strigă acesta. Ajută-mă!

Răspunsul pe care îl primi rănitul fu însă o nouă rafală furioasă venind dinspre latura vestică a clădirii, iar gloanțele trecură razant pe lângă el.

— Isuse! țipă el înfricoșat. Sunt atins rău!

Îi răspunse o nouă canonadă, însoțită de astă dată de zgomot de geamuri sparte. Ucigașul care se afla pe latura vestică a clădirii spulberase ferestrele și făcea ravagii în modesta sală de așteptare din terminal.

Bourne aruncă pistolul descărcat și inutil, se prinse cu ambele mâini de gard, îl încălecă și sări pe partea cealaltă aterizând pe piciorul stâng, în care simți brusc mii de ace dureroase. Ce-c fi cu mine? De ce mă doare piciorul? Fir-ar să fie de treabă! Alergă trăgându-și piciorul după el spre colțul clădirii și se uită prudent spre terenul care i se deschidea în față. Silueta prăbușită în parcare căzu pe spate, nereușind să se ridice proptindu-se de patul mitralierei. Pe băjbăite, Jason găsi o piatră mai mare și o aruncă cu toată puterea peste capul bărbatului rănit. Aceasta atinse pământul undeva în spatele lui și se rostogoli creând iluzia unui zgomot de pași furișați. Bărbatul se ridică înspăimântat în șezut, se întoarse spre inamicul nevăzut dar de spaimă, scăpă arma în două rânduri.

Acum! Bourne alergă nebunește spre bărbatul înarmat și se aruncă asupra lui. Îi smulse ucigașului mitraliera din mână și-l pocni cu sete în moalele capului, lăsându-l fără cunoștință. Și deodată, tirul sacadat se porni iarăși, parcă mai înverșunat, însoțit și de astă dată de pocnet sec de sticlă spartă. Ucigașul care deschisese primul focul mai avea puțin și ajungea la cei dinăuntru. Trebuia să-l oprească! Își spuse Jason fără suflu, la capătul puterilor, cu o durere insuportabilă împungându-l în tot corpul. *Unde dispăruse cel care fusese abia ieri? Unde dispăruse Delta al Meduzei? Și Cameleonul născut la Treadstone?*

Bourne smulse disperat automatul MAC-10 din brațele bărbatului care zăcea inconștient și alergă ca un nebun spre ușa laterală a terminalului.

— Alex! urlă el. Lasă-mă să intru! Am o armă!

Ușa se dădu imediat de perete.

— Dumnezeu! N-ai murit! se auzi din întuneric vocea lui Conklin în timp ce Jason se repezea înăuntru. Mo e grav rănit – un glonț l-a atins în piept. Tipul de la ghișeu e mort și nu reușim să stabilim legătura cu cel din turn, probabil că acolo au dat întâi lovitura. Alex trânti ușa în urma lui Jason. Culcat!

O nouă ploaie de gloanțe împroșcă pereții. Bourne se ridică în genunchi și trase la rândul lui, apoi se trânti la pământ, alături de Conklin.

— Cum s-a-ntâmpat? strigă Jason fără suflu, cu o voce gătuită, cu fața scăldată de sudoare.

— Șacalul, uite asta s-a-ntâmpat.

— Bine, dar cum naiba crezi că a reușit să afle?

— Ne-a tras pe toți pe sfoară. Ne-a avut pe toți – pe mine, pe Krupkin și pe Lavier. Cel mai grav e însă că m-a păcălit pe mine. A lansat zvonul că lipsește o vreme din Paris, fără să dea nici un fel de explicații deși știa că ești aici, iar noi ne-am zis că a picat în minunata cursă pe care i-am întins-o, închipuindu-ne că e în drum spre Moscova... Iar el ce face? Ne împinge în propria noastră capcană. Doamne, ne-a avut, și încă cum! Trebuia să mă fi gândit, trebuia să-mi fi dat seama! Parcă mi-a luat Dumnezeu mințile! Prea au mers toate șnur... Doamne, David! Zău că-mi pare rău!

— Și crezi că el e afară, da? Vrea să mă omoare cu mâna lui... pe lângă asta nimic nu mai contează...

Deodată, printr-una din ferestrele sparte zbură înăuntru o rachetă puternică de semnalizare. Bourne ridică instinctiv arma și trase în plin în tubul incandescent, stingându-i flacăra. Prea târziu, fuseseră reparați.

— Aici! urlă Alex înșfăcându-l pe Bourne și împreună se rostogoliră în spatele ghișeului, chiar în clipa în care silueta nedeslușită care se ivise la fereastră deschidea focul nimicitor asupra lor.

Rafala se opri însă la fel de brusc pe cât se pornise, fiind imediat însoțită de un trosnet sec.

— Trebuie să schimbe încărcătorul! Șopti Bourne profitând de clipa nesperată de acalmie. Nu cumva să te clinești din loc!

Jason se ridică în picioare și alergă spre ușile care duceau afară, pe pistă, cu mâna dreaptă încheștată pe armă, încordat ca un arc, pregătit să ucidă... dacă vârsta NU ÎȘI VA SPUNE CUVÂNTUL. Trebuia să reușească.

Se repezi spre poarta pe unde o condusesese cu doar câteva clipe în urmă pe Marie și se aruncă pe burtă, târându-se pe coate și genunchi în umbra gardului, spre dreapta. Redevenise Delta, luptătorul invincibil din Meduza de la Saigon... Va reuși! Acum nu îl mai ajuta jungla prietenoasă, însă avea la îndemână tot ce-i trebuia ca să reușească. Adică, tot ce-i trebuia lui Delta: bezna nopții, apoi umbrele

pe care le proiectau norii fugari acoperind pentru o clipă luna. Folosește-te de orice! Doar pentru asta ai fost pregătit și antrenat cu atâția ani în urmă... Ce mult e de atunci! Lasă, nu te mai gândeai cât timp a trecut de atunci! Fă-o! Bestia aia cu chip de om care e la câțiva metri mai încolo vrea să te vadă mort... Pe tine și pe soția ta și pe copiii! Mort!

Furia oarbă îl proiectă înainte, o mânie care îl devora, pustiitoare, și care respira prin toți porii. Știa că nu poate învinge decât dacă se mișca rapid, iute, cât mai iute. Se furișă neuzit pe lângă gardul dinspre pistă, spre colțul clădirii, cu nervii întinși la maximum, pregătit pentru clipa în care avea să fie reperat. Strângea mitraliera la piept cu degetul încheștat pe trăgaci. La nici zece metri mai încolo zări un pâlce de arbuști și tufișuri crescute în neorânduială, iar în spatele lui doi copaci cu trunchiuri noduroase. Dacă ajungea până acolo, să se ascundă în spatele lor, atunci avea toate șansele să izbândească. Atunci el va decide soarta Șacalului și îl va arunca în Valea Plângerii, fie și numai pentru simplul fapt că-i va răsări pe neașteptate din spate, surprinzându-l.

Ajunse deci în spatele tufișurilor, iar în acel moment auzi un zgomot asurzitor de geamuri sparte, însoțit de un țâcănit prelung și tănguitor de mitralieră – probabil de astă dată asasinul își descărcase toate gloanțele, dar nu îl văzuse. Bărbatul ascuns lângă fereastră fusese prea absorbit de încărcarea armei și nu îi dăduse prin minte că vreunul din prizonierii dinăuntru putea să scape. Până și Carlos îmbătrânea și își mai pierduse din reflexe, își spuse Jason Bourne. Unde era scânteia de inspirație care îl animase pe Carlos de-a lungul atâtor și atâtor operațiuni? Sau privirea ageră și pătrunzătoare de felină, care vedea tot ce mișcă în noapte?

Noapte. Un nor acoperi pentru o clipă astrul nopții și peste toate se lăsă o beznă deplină. Jason sări gardul și se ascunse între tufele sălbatice, apoi porni în fugă spre copacul cel mai apropiat, se lipi de trunchi, aproape contopindu-se cu el și studie scena care i se desfășura în fața ochilor, cântărind cu iuțeală lucrurile, hotărând și mai iute ce are de făcut.

Ceva parcă nu mergea. Întâmplarea purta pecetea unui amatorism pe care îi venea greu să îl asocieze cu personalitatea Șacalului. Asasinul izolase terminalul, *ad valorem*, iar miza, sigur, era foarte mare. Dar parcă lipsea totuși o anume notă de subtilitate din această ecuație a morții pe care o montase Șacalul. În schimb, era evidentă o brutalitate manifestată în forma sa cea mai pură, lucru până la urmă puțin surprinzător dacă te gândeai că era îndreptată împotriva unui bărbat de calibrul lui Jason Bourne care reușise să scape în atâtea rânduri din curse foarte elaborate.

Silueta învăluită în tenebre se trase de lângă ochiul chior al ferestrei, se lipi cu spatele de zid și scoase din buzunar un încărcător

plin. Jason țâșni din spatele pomilor, cu automatul MAC-10 scuipând moarte, gloanțele mușcând din praful de la picioarele asasinului și înlănțuindu-l pe acesta ca într-o horă.

— Gata! strigă el apropiindu-se de asasin. Ești un om mort, Carlos. Dacă ești Șacalul! O dată să apăs pe trăgaci și ești mort.

Bărbatul de lângă fereastră aruncă arma la pământ.

— Nu sunt Șacalul, domnule Bourne, rosti călăul din Larchmont, New York. Ne-am mai întâlnit o dată, dar nu sunt cel care crezi că aș fi.

— Ai să muști din țărână, ticălosule!

Ucișorul îngheță, iar Jason se apropie de el.

— Desfă brațele și picioarele!

Ucișorul se conformă ordinului.

— Saltă capul!

Bărbatul se supuse fără să crâcnească, iar Bourne se uita atent la chipul lui, vag luminat de strălucirea palidă a semnalizatoarelor gălbui de pe pistă.

— Te-ai convins? spuse Mario. Nu sunt cine crezi că aș fi.

— Dumnezeuule, șopti Bourne, iar pe chip i se întipări o expresie de uimire sinceră. Erai pe alee la Manassas, în Virginia. Ai vrut să-l omori pe Cactus și apoi pe mine!

— Așa zicea în contract, domnule Bourne. Altfel n-am nimic de împărțit cu tine.

— Și cel care se afla în turnul de control, de el ce mai ai de zis?

— Să știi că eu nu ucid chiar tot ce-mi pică în mână. După ce l-a anunțat pe pilotul care venea de la Poitiers că poate să aterizeze, i-am zis să se care... Îmi pare rău, da' să știi că și nevasta ta era trecută pe răboj. Din fericire, cum e mamă, iar eu știu ce înseamnă să ai copii, mi-a fost peste puteri să o omor...

— Cine naiba ești și de unde ai mai apărut?

— Doar ți-am spus. Am fost angajat.

— Am mai văzut eu de-ăștia ca tine.

— Poate că n-oi fi eu din gașca ta, dar să știi că îmi servesc cinstit organizația din care fac parte.

— Dumnezeuule, ești trimis de Meduza!

— Am auzit de ei, da' m-ai mult nu-ți pot spune... Un lucru însă pot să-ți spun, domnule Bourne, asta ca să ne lămurim o dată pentru totdeauna. N-aș vrea ca nevasta mea să rămână văduvă cu niște copii orfani pe cap doar fiindcă eu trebuie să respect un contract. Pur și simplu nu aș fi mulțumit să știu că-i las singuri pe lume. Fiindcă țin prea mult la ei.

— Probabil că ai să petreci vreo sută cincizeci de ani în închisoare, asta dacă n-ai să fii judecat într-un stat în care se aplică pedeapsa cu moartea.

— Nu și dacă spun tot ce știu, domnule Bourne. Și atunci, eu

și familia mea o să avem parte de atenție, adică de o nouă identitate, poate chiar o fermă liniștită prin Dakota sau Wyoming. Pentru că, vezi tu, eu am știut dintotdeauna că tot aici am să ajung într-o bună zi.

— N-ai ajuns decât să-mi împuști un prieten, nenorocitul! Și pe asta, *tu* ai făcut-o!

— Atunci cădem la pace? întrebă Mario.

— Adică ce naiba vrei să spui?

— M-așteaptă o mașină la nici un kilometru de aeroport. Ucigașul din Larchmont, New York, scoase de la brâu un instrument pătrat. E foarte rapidă și cred că poate să sosească în jumătate de minut. Și sunt convins că șoferul știe care e cel mai apropiat spital din zonă.

— Cheamă-l!

— S-a făcut, domnule Bourne, spuse Mario apăsând pe un buton al aparatului.

Morris Panov fusese transportat în sala de operație, iar Louis DeFazio lăsat într-o rezervă, medicii considerând în urma consultației că rana sa nu era gravă. Iar criminalul cunoscut sub numele de Mario fusese predat ambasadei americane de la Paris, în urma negocierilor secrete dintre Washington și Quai d'Orsay.

Un medic îmbrăcat în salopetă albă intră în sala de așteptare, iar Bourne și Conklin tășniră în picioare, speriați.

— Nu-ncerc să trec drept mesagerul cu vești bune, spuse doctorul în franțuzește. Au fost atinși plămânii și inima, iar prietenul dumneavoastră are puține șanse să supraviețuiască, poate nici patruzeci la sută. Îmi pare sincer rău. Totuși, e o persoană cu o voință extraordinară, care își dorește să trăiască. Uneori, acest lucru este mai important decât diagnosticul necruțător pe care îl pune medicul. Ce-aș mai putea spune?

— Mulțumim, domnule doctor, spuse Jason evitându-i privirea și întorcându-i spatele.

— Aș vrea să dau un telefon, spuse Alex adresându-i-se chirurgului. Știu că ar trebui să mă duc la ambasadă, însă mă tem că nu am timp. Dacă sun de aici, îmi garantați că nu va fi interceptată convorbirea?

— Păi, cred că nu aveți de ce vă teme, îi răspunse medicul. Fiindcă noi nu ne pricepem să instalăm aparate de ascultare. Puteți vorbi din cabinetul meu.

— Peter?

— Alex! strigă Holland din biroul său de la Langley, Virginia. Cum stați? Marie a reușit să plece?

— Ca să-ți răspund la prima întrebare, află că nu stăm tocmai pe roze. Cât o privește pe Marie, așteaptă-te din clipă în clipă să primești un telefon de la o femeie furioasă și isterizată. Probabil că are să te sune de la Marsilia. Pilotul ăla pun pariu că nu se atinge de

transmițătorul de la bord.

— Cum?

— Spune-i că n-am pățit nimic, că David nu e rănit...

— Ce tot îndrugi acolo? Ți tăie brutal vorba directorul Agenției Centrale de Informații.

— Am căzut într-o ambuscadă în timp ce așteptam avionul de la Poitiers. Din păcate, Mo Panov nu e într-o formă strălucită, de fapt stă atât de rău încât refuz să mă gândesc la el pentru moment. Suntem la spital, iar doctorul nu e prea optimist.

— Vai, Alex, sincer îmi pare rău.

— Lasă. În felul lui, Mo e un luptător și nu se dă bătut cu una, cu două. Eu am mare încredere în el, știu cât e de încăpățânat. Și, că veni vorba, ai grijă să nu-i sufli Marici o vorbă. Știi câte griji și-ar face.

— Bineînțeles că n-am să-i spun nimic. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, ar fi ceva, Peter. Ai putea să-mi spui de pildă ce caută Meduza aici, la Paris?

— La Paris? Nu se potrivește cu ce știu eu, și te asigur că am aflat destule.

— Crede-mă pe cuvânt, știu ce vorbesc. Cei doi pistolari care au încercat să ne omoare acum o oră au fost trimiși de Meduza. Au făcut mărturisiri complete.

— Nu mai pricep nimic, protestă Holland. Parisul nu se potrivește în schemă. Nici un fir din scenariul pe care ni l-am construit, pornind de la mulțimea de informații pe care le deținem, nu conduce nici măcar cu gândul la Paris.

— Ba bine că nu, îl contrazise fostul șef de Agentură CIA în străinătate. Tu singur ai spus-o, vorbind despre profeția care se împlinește de la sine. Sper că n-ai uitat, da? Eșafodajul logic pe care și-a construit Bourne întreaga teorie. Meduza își unește forțele cu Șacalul pentru a-l doborî pe Jason Bourne.

— Tocmai aici e buba, Alex, că era o simplă teorie. Poate că e destul de convingătoare, totuși o teorie cu slabe șanse de a deveni realitate. Și nici n-a devenit.

— Sare în ochi că da.

— Nu și dacă te uiți de la Washington. Aici se știe că Meduza e la Moscova.

— La Moscova!? exclamă Conklin, mai să scape telefonul din mână de uimire.

— Exact. Ne-am concentrat atenția asupra firmei de avocatură pe care o are Ogilvie la New York, i-am interceptat toate convorbirile, știm absolut tot ce-a discutat. Cumva – încă nu știm precis ce s-a întâmplat – Ogilvie a fost convins să plece din țară. A luat Aeroflotul până la Moscova iar familia lui s-a îmbarcat pentru Marrakech.

— Ogilvie...? șopti Alex abia auzit, mintea lucrându-i febril, încercând să aducă la suprafață o amintire dintr-un trecut îndepărtat. De la Saigon? Ofițerul care se ocupa de chestiile legale la Saigon?

— Exact. Convingerea noastră este că el conduce de fapt Meduza.

— Și tu ai ținut informația asta numai pentru tine? Adică mie nu mi-ai spus nimic?

— Cum nu ți-am spus nimic? Doar știai de numele firmei. Ți-am spus că avem și noi prioritățile noastre. După cum tu le ai pe ale tale. Din punctul nostru de vedere Meduza vine pe primul loc.

— Băi minte de trei parale! explodă Conklin. Îl cunosc pe Ogilvie, mai precis, l-am cunoscut. Dă-mi voie să-ți spun cum îl numeau cei de la Saigon: Ogilvie Inimă-de-Gheață, cel mai parșiv ticălos de avocat cu limbă despicată din Vietnam. Dacă îmi lăsați ceva timp să investighez și îmi dădeai mână liberă, până acum îți serveam pe tavă câteva din secretele lui tenebroase. Dar nu, tu nu știi decât să arunci totul în aer! Îl puteai cita în tribunal și acuza de complicitate la câteva crime comise în armată – chipurile verdicte militare, ca pentru mizeriile pe care le-a făcut nu există lege pe lume, nici civilă, nici militară care să-l scoată basma curată. Isuse, ce ți-a venit să te ferești de mine?

— Să fiu sincer, Alex, nici tu nu m-ai întrebat. Ai presupus – sau poate n-am dreptate? – că refuzi să-ți spun.

— Bine, bine, acum nu mai are nici o importanță. Dă-o-ncolo de treabă! Măine sau poimăne îi livrăm pe cei doi din Meduza, așa că ai grijă să scoți untul din ei. Amândoi visează să-și scape fundul. // *capo* e un vierme și nimic mai mult, însă celălalt, trăgătorul lui de elită, se dă de ceasul morții că vrea să-și știe familia apărută. Și te asigur că nu se referă la Cosa Nostra.

— Tu ce-ai de gând să faci? Nu se lăsă Holland.

— Plecăm la Moscova.

— După Ogilvie?

— Nu, după Șacal. Însă dacă-l văd pe Bryce, îți promit să-i transmit complimente din partea ta.

CAPITOLUL XXXV

Buckingham Pritchard ședea lângă unchiul său, Cyril Sylvester Pritchard, directorul adjunct al Serviciului de Imigrări, îmbrăcat în uniformă sa de slujbaş al statului, și anume în biroul lui Sir Henry Sykes de pe insula Montserrat. Lângă cei doi, mai precis în dreapta directorului adjunct, se afla avocatul, cel mai bun avocat indigen, pe care Sykes îl numise din oficiu pentru a-i apăra pe cei doi Pritchard în eventualitatea în care Coroana Britanică ar fi hotărât să

ii cheme în fața instanței sub acuzația de complicitate la o acțiune teroristă. Sir Henry însuși era așezat la biroul său și îl fixa șocat pe avocatul Jonathan Lemuel care își lăsă capul pe spate și ridică ochii spre tavan, nu atât pentru a primi în obraz mângâierea răcoroasă și binefăcătoare a ventilatorului, cât mai degrabă într-un gest de exasperare. Lemuel studiase Dreptul la Cambridge, iar după ce obținuse diploma de avocat, unul dintre copiii coloniei care obținuse o bursă în Anglia, practicasese avocatura la Londra, pentru a reveni în insula natală spre amurgul vieții, intenționând să-și petreacă aici ultimele zile și să se bucure în tihnă de roadele micii de o viață. Sir Henry își convinsese prietenul de culoare să-i ajute pe cei doi cretini care probabil picaseră din incoștiență într-un incident de proporții internaționale.

Ceea ce-l șocase pe Sir Henry și îl adusese la exasperare pe Jonathan Lemuel a fost următorul schimb de replici între Sykes și adjunctul directorului Vămii:

— Domnule Pritchard, am căzut de acord că nepotul dumitale a surprins o convorbire telefonică între John St. Jacques și cumnatul acestuia, americanul David Webb. Nepotul dumitale, Buckingham Pritchard, prezent la această întâlnire, a recunoscut în continuare că te-a sunat, cu de la sine putere (ba chiar aș spune cu entuziasm) și ți-a adus la cunoștință anumite lucruri menționate în cursul numitei convorbiri, informații pe care dumneata te-ai grăbit — și ai insistat asupra acestui punct — să le transmiți de îndată la Paris. Ce-am spus până acum este corect?

— Totul este perfect adevărat, Sir Henry.

— Cu cine ai luat legătura la Paris? Care este numărul de telefon?

— Cu tot respectul, domnule, am jurat să nu divulg acest secret.

La acest răspuns succint și neașteptat ridicase ochii exasperat Jonathan Lemuel.

Recăpătându-și aproape instantaneu stăpânirea de sine, Sykes repetă, curmând scurta pauză:

— Așadar, care este numărul, domnule Pritchard?

— Nepotul meu și cu mine facem parte dintr-o organizație internațională printre ai cărei membri se numără mari conducători ai lumii iar noi am jurat să nu divulgăm secretul.

— Doamne, Dumnezeule, asta chiar e convins de ce spune, mormăi Sir Henry.

— Lasă, spuse Lemuel revenind cu privirile în pământ. Poate că serviciile noastre telefonice nu sunt atât de moderne, mai cu seamă când e vorba de telefoane publice — de la un telefon public cred că ți s-a spus să suni — însă în cel mult o zi putem depista cu ușurință și singuri numărul. Așa că de ce să nu i-l spui chiar acum lui Sir Henry?

Este foarte important să-l cunoaștem cât mai repede în acest moment. Cui i-ar face rău dacă ni l-ai da acum?

— În primul rând superiorilor noștri din organizație, domnilor. Acest lucru mi-a fost explicat cât se poate de clar.

— Și cum se numește această organizație internațională?

— Nu știu, Sir Henry. Tocmai în asta constă marele secret, nu înțelegeți?

— Mi-e teamă că tu ești cel care nu înțelege, domnule Pritchard, spuse Sykes printre dinți, simțind cum urcă în el un val de mânie.

— O, Sir Henry. Dar înțeleg, am înțeles prea bine despre ce este vorba. Dați-mi voie să vă explic! îl întrerupse adjunctul uitându-se pe rând la scepticul Sykes, la consternatul avocat și la nepotul său care-l privea cu admirație mută, apoi li se adresă celor doi cu aerul că le destăinuie un mare secret: De la o bancă particulară din Elveția a fost transferată o sumă mare de bani în contul meu din Montserrat. Instrucțiunile sunau clar, deși poate, într-un fel, sunt destul de flexibile. Mi se dă mână liberă să folosesc banii după cum cred de cuviință, pentru însărcinările pe care le voi primi... Transport, masă, casă, protocol, mi s-a spus că pot cheltui banii cum vreau, însă, firește, eu am ținut socoteala tuturor cheltuielilor de până acum, cu aceeași rigoare cu care țin evidența tuturor oaspeților sosiți pe insulă, în calitatea mea de înalt funcționar la Vamă... Cine, dacă nu niște persoane de vază, ar acorda asemenea încredere unui bărbat pe care nu-l cunosc decât după reputație, fiind convinși, pe drept cuvânt, că reputația acestuia e nepătată.

Henry Sykes și Jonathan Lemuel se priviră lung, de astă dată, în afara consternării și a mâniei cu o curiozitate fătășă. Sir Henry se aplecă peste birou și spuse:

— În afara acestei – să-i zicem – supravegheri a mișcărilor lui John St. Jacques, prin intermediul serviciilor neprețuite ale nepotului dumitale, ați primit și alte însărcinări?

— Nu, domnule. Dar sunt convins că după ce vor constata cât de eficient am acționat, acești conducători precis ne vor da și altele.

Lemuel ridică mâna calm de pe brațul fotoliului și îi ceru printr-un gest mut lui Sykes, care se făcuse roșu ca sfecla, să se stăpânească.

— Spune-mi, te rog, rosti el repede, dar cu blândețe, cam la cât se ridică suma importantă de bani pe care ați primit-o din Elveția? Acest aspect nu are relevanță din punct de vedere juridic și, oricum, Sir Henry poate suna la bancă, așa încât mai bine ar fi să ne spuneti voi.

— Trei sute de lire sterline! răspunse cel mai vârstnic Pritchard, glasul vibrându-i de mânie că valoarea propriei persoane

nu fusese recunoscută.

— Trei sute ...? spuse avocatul și își pierdu graiul.

— Nu e o sumă amețitoare, nu? Mormăi Sir Henry sprijinindu-se de spătar și amuțind imediat de uimire.

— Cu aproximație, continuă Lemuel, la cât se ridică cheltuielile pe care le-ai făcut?

— Cum cu aproximație? Precis, rosti hotărât adjunctul, scoțând un carnetel din buzunarul de la piept al vestonului.

— Sclipitorul meu unchi vorbește întotdeauna la obiect, îi sări nepotul în ajutor.

— Mulțumesc, dragă nepoate.

— Cât? insistă avocatul.

— Exact douăzeci și șase de lire și cinci șilingi – în monedă britanică, deci echivalentul a o sută treizeci și doi de dolari est-caraibieni, sumă calculată la ultimul curs de schimb. În această situație, a trebuit să rotunjesc suma, pierzând patruzeci și șapte de cenți.

— Remarcabil, rosti Sykes perplex.

— Am păstrat cu scrupulozitate fiecare chitanță, continuă adjunctul înfierbântându-se pe măsură ce citea din carnetel. Le țin pe toate sub cheie, într-o casetă de la domiciliul meu de pe Old Road Bay, iar ele se referă la următoarele sume: șapte dolari și optsprezece cenți pentru convorbiri locale – desigur, nu trebuie să folosesc telefonul de la birou; douăzeci și trei de dolari și șazeci și cinci de cenți pentru convorbirile cu Parisul; șazeci și opt de dolari și optsprezece cenți... pentru o masă oficială la care am participat eu și nepotul meu la Vue Point, desigur pentru discuții în această chestiune...

— Destul! îi tăie vorba Jonathan Lemuel tamponându-și cu o batistă fruntea acoperită de broboane, în ciuda faptului că ventilatorul din încăperea își făcea conștiincios datoria.

— Sunt pregătit să fac față oricărei analize...

— Cyril, am spus că-i suficient.

— Poate ar fi bine să știți că am refuzat să iau taxiul când șoferul, auzind că cer bon de decont, a sugerat să umfle suma. Ba chiar l-am admonestat în calitatea mea...

— Destul! tună Sykes cu ochii ieșiți din orbite și venele de pe gât umflate mai să plesnească. Amândoi v-ați comportat ca niște idioți de prima mână. Auzi, John St.Jacques criminal! E pur și simplu scandalos!

— Sir Henry! Interveni ferm tânărul Pritchard. Eu însumi am văzut, cu ochii mei, ce s-a-ntâmplat la Tranquility Inn! A fost oribil. Sicrie pe ponton, capela aruncată în aer, șalupe oficiale patrulând în jurul insulei noastre atât de liniștite, focuri de armă, domnule! Nu o să ne mai revenim nici peste șase luni, domnule.

— Exact! urlă Sykes. Crezi că Johnny St.Jacques și-ar fi

distrus cu bună știință proprietatea, că și-ar fi compromis singur afacerile?

— Sir Henry, multe lucruri greu de explicat se petrec în lumea crimei organizate, spuse Cyril Pritchard cu înțelepciune. Eu, bunăoară, în calitatea mea de înalt funcționar al statului, am auzit o mulțime de istorii, chiar foarte multe. Incidentele de felul celor descrise de nepotul meu se numesc tactici diversioniste, puse la punct pentru a crea iluzia că răufăcătorii sunt ei înșiși victime. Să știți că mi s-a explicat totul, de-a fir-a-păr.

— Aha, zici că ți s-a explicat? strigă generalul de brigadă al armatei britanice. Atunci sper că-mi permiți să-ți explic și eu ceva. Ai fost tras pe sfoară de un terorist internațional căutat de o lume întreagă! Știi care e pedeapsa când intri în cârdășie și ești complice cu un ucigaș de profesie? Am să-ți explic foarte clar, în cazul în care ți-a scăpat din vedere — în calitatea ta de funcționar oficial, desigur... E una singură în lumea întreagă: pedeapsa capitală — te execută un pluton de execuție sau, varianta mai puțin caritabilă, ești spânzurat într-o piață publică! Acum, fii bun, te rog, și spune-mi numărul de telefon de la Paris.

— În aceste condiții... spuse adjunctul și, adunându-și bruma de demnitate și prestanță care îi mai rămăseseră — în ciuda faptului că nepotul său, cuprins de un puternic acces de tremurat, îl prinsese de brațul stâng, îninse c mână tremurătoare spre carnet. Am să-l scriu. Trebuie să întrebi de o mierlă. În franceză, Sir Henry. Eu vorbesc puțin, Sir Henry. Franceza, vreau să spun, Sir Henry.

Invitat de unul din gardienii săi înarmați, îmbrăcat în ținută sport de oaspete sosit să-și petreacă weekendul, adică pantaloni albi de doc și un bluzon alb și foarte larg de doc, John St. Jacques intră în biblioteca noii sale reședințe, o proprietate aflată în Golful Chesapeake. Paznicul, un tânăr musculos, bine făcut, de înălțime medie, cu trăsături regulate de hispanic, rămase în pragul ușii deschise și îi arătă cu un gest mut telefonul așezat pe biroul imens din lemn de cireș.

— E pentru dumneavoastră, domnule Jones. Directorul.

— Mulțumesc, Hector, spuse Johnny, după care făcu o pauză, gânditor. Chiar e nevoie de toată ciorba asta cu domnul Jones?

— La fel ca și de cea cu „Hector”. De fapt, pe mine mă cheamă Roger. Sau poate Daniel. În fine, n-are importanță.

— M-am prins. St. Jacques se îndreptă spre telefon și ridică receptorul. Holland?

— Numărul pe care l-a căpătat prietenul tău, Sykes, duce într-o fundătură. Oricum, ne-a fost de folos.

— După cum s-ar exprima și cumnatul meu, te rog să vorbești clar în engleză.

— E numărul unei cafenele de pe malul Senei, din cartierul Marais. Trebuie să întrebi de o mierlă — *un oiseau noir* — după care

răspunde altcineva. Dacă mierla e acolo, legătura e garantată. Dacă n-o găsești, mai încerci altă dată.

— Dar de ce-ai spus că v-a fost de folos?

— Mai încercăm – încă o dată și încă o dată... având grijă să-l plantăm pe unul de-ai noștri printre ei.

— Altfel ce s-ar putea întâmpla?

— La asta n-am decât o bucată de răspuns.

— Să te ia naiba!

— Marie îți va explica...

— Marie?

— E-n drum spre casă. E furioasă, dar s-a calmat ca mamă și soție.

— Și de ce e, mă rog, furioasă?

— I-am făcut rezervare sub alt nume, pe câteva zboruri...

— Și pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Ți tăie furios vorba Johnny. Să-i trimiți imediat un avion! Cred că e mai prețioasă pentru voi decât toți neisprăviții ăia din Congres sau târâie-brău din administrație – iar lor le trimiți avioane oriunde s-ar afla! Să știi că nu mă țin de bancuri, Holland!

— Nu eu trimit avioanele alea, îi răspunse cu fermitate directorul. Alții o fac. Cele pe care le-aș trimite eu pe pământul altei țări ar ridica prea multe semne de întrebare și ar stârni curiozitate. Cred că ru e nevoie să mai adaug nimic. Securitatea ei e mult mai importantă decât confortul.

— Asupra acestui punct sunt de acord cu tine, barosanule.

Directorul tăcu o clipă, tăcerea lui sugerând iritare.

— Știi ceva? Nu s-ar putea spune că ești un tip prea agreabil, nu?

— Să știi că sora mea crede exact pe dos, lucru care bănuiesc că te irită. Și de ce ziceai că s-a calmat – ca mamă și soție?

Din nou Holland tăcu un timp, de astă dată alegându-și vorbele.

— S-a petrecut un incident neplăcut, la care nu s-a așteptat nici unul dintre noi.

— Aha, iar aud vorbele alea tâmpite, limbajul de lemn al administrației, tună St.Jacques. Ce v-a mai scăpat din vedere de data asta? Un camion care transporta la Paris rachete nucleare trimise de Aiatolah? Ce s-a-ntâmplat?

Și pentru a treia oară, Peter Holland preferă să tacă înainte de a vorbi. Tăcere deplină, deși respirația lui grea se auzea perfect în receptor.

— Știi ceva, tinere? Mai simplu mi-ar fi să închid telefonul și să uit de existența ta, lucru care precis că mi-ar ajuta să-mi reglez tensiunea.

— Ascultă, barosanule, e vorba de sora mea și de bărbatul cu care e măritată, despre care eu cred că e un tip pe cinste. Acum cinci ani, voi, ticăloși împușiți ce sunteți – repet, ticăloși împușiți –

ați vrut să-i omorâți pe amândoi prin Hong Kong și Orient. Eu nu cunosc datele problemei fiindcă acestea două rude apropiate ale mele sunt prea discrete, sau poate prea tâmpite, să-mi spună și mie despre ce-i vorba. Însă cu cât știu eu din ce-ai făcut, afirm că n-aș catadicsi să-ți dau nici măcar o slujbă de chelner pe insula mea!

— Mi se pare corect, spuse Holland înfrânt. Nu că ar avea vreo importanță, însă eu nu lucram la prăvălie pe vremea aia.

— Chiar că n-are nici o importanță. Eu mă refeream la sistemul vostru ocult. Dacă erai acolo, făceai și tu același lucru.

— Ținând cont de datele problemei, s-ar putea să-ți dau dreptate. Probabil că și tu ai fi procedat la fel; dacă te-ai fi prins în aceeași horă. Dar nici asta nu are nici un fel de importanță. Povestea e de domeniul trecutului.

— Iar prezentul e prezent, nu se lăsă St.Jacques. Ce s-a petrecut la Paris? Ce-i cu „incidentul neplăcut“?

— Conform celor relatate de Conklin, a avut loc o ambuscadă pe aerodromul din Pont Carre. Atacul a fost înăbușit. Nici cumnatul tău, nici Alex nu au fost răniți. Asta-i tot ce-ți pot spune.

— E tot ce vreau să aud.

— Am vorbit cu Marie. E la Marsilia și sosește în State mâine dimineată. Am s-o întâmpin eu însumi la aeroport și am s-o însoțesc până la Chesapeake.

— Și David?

— Cum?

— Cumnatul meu!

— A, da, așa e...e-n drum spre Moscova.

— Ce face??

Cursa de pasageri Aeroflot coborî trenul de aterizare și atinse scurt legănându-se pista aeroportului Șeremetievo din Moscova. Pilotul coborî scara suplimentară de acces pe pistă, după care opri la o jumătate de kilometru de terminal, în același timp rostind un anunț în rusă și franceză:

— Debarcarea se va face peste aproximativ cinci minute. Vă rugăm, nu vă părăsiți locurile.

Nici o altă explicație nu însoțea anunțul, iar pasagerii care soseau de la Paris cu aceeași cursă și nu erau cetățeni sovietici s-au întors liniștiți la lectura ziarelor sau cărților pe care le luaseră cu ei în călătorie, imaginându-și că întârzierea se datora decolării unui alt avion. Totuși, cei care erau cetățeni sovietici, ca și o mână de pasageri obișnuiți cu încălците formalități rusești practicate la aterizare, știau că lucrurile nu stau tocmai așa. Compartimentul din față al avionului Iliușin, o încăpere de câteva locuri, despărțită de restul aparatului printr-o draperie și rezervată pasagerilor cu statut special și care trebuiau să rămână nevăzuți, era pe punctul de a fi evacuat, dacă nu total, măcar în parte. La ușa avionului fusese adusă o scară metalică, acoperită și blindată, iar la o sută de metri mai încolo aștepta o limuzină oficială. Și cum pasagerii aceștia cu statut special puteau fi

văzuți din spate în timp ce se îndreptau spre mașina trasă direct pe pistă, stewardzii se îngrijeau să mișune printre șirurile de scaune pentru a se asigura că nimeni nu scoate din geantă vreun aparat de filmat. Dar așa ceva nu se întâmplase niciodată. Acești călători speciali erau proprietatea KGB-ului și, din motive cunoscute doar Komitetului, ei nu puteau fi văzuți în sălile de așteptare ale aeroportului internațional Șeremetievo. Acest ritual se repetă întocmai și în această după-amiază la periferia Moscovei.

Alex Conklin coborî schiopătând scara metalică urmat de Bourne care ducea cei doi saci de călătorie în care își îndesaseră strictul necesar. Dimitri Krupkin țâșni afară din limuzină și se îndreptă grăbit spre ei, în timp ce scara acoperită era trasă departe de avion.

— Cum se simte prietenul vostru, doctorul? întrebă agentul sovietic, urlând ca să acopere zgomotul infernal al motoarelor.

— Se agață de viață! strigă la rândul lui Alex. Nu se știe dacă o să scape, dar cel puțin își dă osteneala.

— Alexei, e numai vina ta! Avionul se îndepărtă, iar Krupkin mai coborî glasul vorbind încă tare, însă cel puțin fără a urla. Mai bine îl sunai pe Serghei la ambasadă. Oamenii lui erau preveniți că trebuie să te însoțească oriunde le-ai fi cerut, dar tu n-ai scos o vorbă.

— Realitatea este că am fi atras atenția asupra noastră dacă li căram după noi.

— Mai bine să atragi atenția asupra ta și să nu pățești nimic, decât să adresezi pe față o invitație dușmanului de a te ataca! îl contrazise rusul. Știi bine că oamenii lui Carlos n-ar fi îndrăznit să ridice un deget, știind că sunteți apărați de noi.

— Dar n-a fost Șacalul... Șacalul, repetă Conklin coborând glasul, conștient că huruitul motoarelor puternice ale avionului care se îndepărta pe pistă scăzuse acum.

— Cum să fi fost el, că doar era aici. Au tras piticii lui care au primit ordin în acest sens?

— Care pitici și care ordin?

— Cum adică?

— Lasă, îți explic mai târziu. Hai să plecăm odată de aici.

— Ia stai așa, spuse Krupkin privindu-l încruntat. O să stăm de vorbă... Întâi și întâi însă vă urez bun-venit pe pământul Mamei Rusia. Și, în al doilea rând, ai grijă să nu suflă o vorbă despre stilul de viață pe care-l duc în Occidentul putred și corupt în calitatea mea de trimis oficial al statului. Auzi, nici o vorbă nimănui cât te învârti pe aici.

— Știi ceva, Kruppie, într-o bună zi tot or să afle.

— Niciodată. Toți mă adoră fiindcă eu furnizez Komitetului mai multe bârfe, picante și utile, despre viața dezamățată a grangurilor din așa-zisa lume liberă, decât toți ofițerii KGB trimiși în străinătate la un loc. De asemenea, tot eu le furnizez superiorilor mei ocazia de a imita acest stil de viață, cum nici un alt ofițer din lumea largă n-ar ști s-o facă. Iar dacă reușesc să-l încolțesc și să-l prind pe Șacal aici,

la Moscova, nu-ncape îndoială că o să fiu ales membru în Politbiuro, cu titlul de erou național.

— Înseamnă că vei putea fura cât îți poștește inima.

— Și de ce nu? În fond, toți o fac.

— N-aș vrea să vă deranjez, îi întrerupse scurt Bourne lăsând jos cei doi saci de voiaj. Ai mai aflat ceva despre Piața Dzerjinski?

— Destul, dacă te gândești că n-am avut la dispoziție decât treizeci de ore. Am restrâns cercul posibililor colaboratori ai lui Carlos la treisprezece, și toți vorbesc franceza cursiv. Sunt ținuți sub observație, urmăriți pe toate căile, cu oameni și aparatură. Știm exact ce fac clipă de clipă, cu cine se întâlnesc sau cu cine vorbesc la telefon... Lucrez cu doi comisari de rang superior, dintre care nici unul nu știe franceza... De fapt, nu sunt în stare să se exprime corect nici în rusă. În sfârșit, se întâmplă și d-astea, cam des. Adevărul este că amândoi sunt dedicați trup și suflet cauzei și infailibili în același timp, ceea ce ar vrea să spună că preferă să lupte alături de mine pentru a-l prinde pe Șacal decât să mai aibă de-a face vreodată cu naștii (eu așa le-am arătat). Sunt deci dornici să mă sprijine în acțiunea de urmărire.

— Acțiunea ta e inutilă și tu o știi foarte bine, spuse Alex. Țștia dau buzna în toaletele pentru femei când de fapt urmăresc vreun tip.

— Nu de data asta. Fiindcă acum i-am ales eu însumi, nu se lăsă Krupkin. În afară de patru oameni de-ai noștri, restul sunt trădători din Statele Unite, America, Franța și Africa de Sud – toți cu dosare zdrene și vile pe malul mării pe care riscă să le piardă dacă o zbâresc. Să știi, chiar mi-ar plăcea să fiu ales în Prezidiul Suprem, poate chiar Comitetul Central. În felul ăsta aș putea fi trimis la post la Washington sau la New York.

— Iar acolo ai putea fura și tu ca lumea, spuse Conklin.

— Ești nedrept, Alexei. Ești foarte, foarte rău. După ce bem vreo șase pănărele de vodcă, să-mi aduci aminte că trebuie să-ți povestesc ce proprietate și-a tras însărcinatul nostru cu afaceri acum doi ani prin Virginia. Fiindcă a cântat unde trebuia, a fost finanțat de banca iubitei lui din Richmond. Și acum, un mare investitor își dorește proprietatea lui, oferindu-i de zece ori mai mult!... Să mergem, ne așteaptă mașina.

— Nu-mi vine a crede că se poate așa ceva, spuse Bourne luând bagajele.

— Bun-venit în lumea reală a tehnologiei de vârf, îi spuse Conklin râzând înveselit. Din punctul de vedere al unora, aparatura asta face minuni.

— Din toate punctele de vedere, continuă Krupkin în timp ce se îndreptau spre limuzină. Totuși, v-aș sugera să renunțăm la discuția asta cât mergem cu mașina. Bine, domnilor? Apropo, v-am rezervat un apartament cu două dormitoare la hotelul Metropol de pe Marx Prospekt. E un loc foarte convenabil și am avut grijă să opresc

toate aparatele de ascultare.

— De ce, înțeleg. Dar nu și cum ai reușit.

— După cum bănuiesc că știți, teama de a fi pus în situații incomode este cel mai mare dușman al Komitetului. Le-am explicat celor care se ocupă de securitatea internă că ceea ce s-ar putea înregistra poate fi extrem de jenant pentru anumite persoane și că, fără îndoială, cei care ascultă din întâmplare benzile ar putea fi transferați fără drept de apel tocmai în Kamceatka.

Ajunseră la mașină, iar ușa din spate le fu deschisă de un șofer îmbrăcat într-un costum identic cu cel pe care îl purtase Serghei la Paris.

— Materialul este același, spuse Krupkin în franceză, remarcând reacția celor doi oaspeți la vederea vestimentației asemănătoare. Din păcate, nu și croiala. Am insistat ca Serghei să-și refacă costumul lui în Faubourg.

Hotelul Metropol este o construcție masivă, ridicată înaintea Revoluției și renovată după aceea, în stilul încărcat al arhitecturii vieneze și pariziene care îi inspirase pe țari în trecere prin capitalele europene la sfârșitul secolului trecut. Încăperile sunt înalte, bogat ornamentate, cu o risipă de marmură și tapiserii neprețuite. Holul somptuos, măturie vie a unor vremuri apuse, constituie aproape o sfidare declarată la adresa noilor guvernanți care au permis cetățenilor zdrențăroși în fruntea cărora s-au ales să pună piciorul în acest loc. Pereții fastuoși și candelabrele strălucitoare cu ciucuri de cristal montați în aur filigranat par a se uita cu dispreț la acești intruși nedemni. Se părea totuși că Dimitri Krupkin nu era impresionat de considerații de acest fel, fiindcă se mișca firesc, cu un aer degajat, în această ambianță, ca la el acasă.

— Tovarășe! Strigă directorul hotelului, pe un ton totuși discret, adresându-se ofițerului KGB care își conduceau oaspeții spre lift. Aveți un mesaj urgent, continuă acesta îndreptându-se grăbit spre Krupkin și îi strecură direct în mână un bilețel împăturit. Mi s-a spus să vi-l înmănez personal.

— Îți mulțumesc.

Dimitri îl urmări cu privirea pe bărbatul care se îndepărta la fel de iute, apoi despătură hârtia în timp ce Bourne și Conklin așteptau, ceva mai retrași, în spatele lui.

— Trebuie să sun imediat la Dzerjinski, spuse el întorcându-se spre cei doi americani. Pe cel de-al doilea comisar cu care lucrez. Veniți, să ne grăbim.

Ca și holul, apartamentul ținea de o altă epocă, o altă lume, poate chiar o altă țară, frumusețea lui desăvârșită fiind mutilată de urzeala decolorată a draperiilor și tapetului și de imperfecțiunile pline de stângăcie ale ultimei renovări, imperfecțiuni care păreau să adâncească și mai mult diferența dintre trecut și prezent. Cele două dormitoare se aflau în dreapta și în stânga camerei de zi vaste, iar într-un colț al acesteia era un bar plin-ochi cu sticle de băutură din

cele care se întâlnesc mai rar pe rafturile magazinelor moscovite.

— Serviți-vă, spuse Krupkin îndreptându-se spre telefonul așezat pe o imitație de birou stil, ceva între Queen Anne și Ludoivic al XVI-lea. A, am uitat complet de tine, Alexei. Am să comand niște ceai sau apă minerală.

— Lasă, spuse Conklin luându-și sacul de voiaj din mâna lui Bourne și îndreptându-se spre ușa dormitorului din stânga. Am să fac un duș. Avionul ăla trăsnea ca o cocină.

— Sper că totuși biletul nu vi s-a părut scump, spuse Krupkin ridicând tonul și formă numărul de telefon. Apropo, ingraților ce sunteți, armele voastre sunt în sertarul noptierei. Câte un pistol automat Graz Buria de calibrul 38... Hai, domnule Bourne, tu nu ești abstinent, călătoria a durat destul, iar conversația mea s-ar putea să se lungească. Comisarul meu numărul doi e un tip destul de volubil și impetuos.

— Da, cred că am să beau ceva, spuse Jason depunându-și geanta în fața ușii celuiilalt dormitor.

Se duse la bar, alege o sticlă cu etichetă cunoscută și își turnă un pahar în timp ce Krupkin începea să vorbească la telefon în rusă. Nu înțelegea o vorbă în această limbă, așa încât se îndreptă spre ferestrele înalte care dădeau spre bulevardul larg cunoscut sub numele de Marx Prospekt.

— *Dobri deni... da, da... Pocemu?.. Sadovaia togda. Dvadțati minut.*

Krupkin clătină iritat din cap și trânti receptorul în furcă, iar Jason, zărind cu coada ochiului mișcarea, se întoarse spre rus.

— De data asta, comisarul numărul doi nu a fost cine știe ce vorbăreț, domnule Bourne.

— Nu înțeleg.

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Krupkin întorcându-se spre ușa dormitorului în care intrase Conklin și strigă: Alexei, ieși de acolo! Rapid!... Am încercat să-i explic că acum ați intrat pe ușă, rosti ofițerul KGB întorcându-se din nou spre Jason, însă nici n-a vrut să audă. Am încercat chiar să-i explic că unul dintre voi a intrat sub duș, iar comentariul lui a fost, textual: „Zi-i să iasă și să se îmbrace“.

Conklin își făcu apariția în ușa dormitorului, cu cămașa deschisă trasă în grabă pe el și un prosop în mână cu care se ștergea pe față. Zău, Alexei, înți pare rău, dar trebuie s-o ștergem.

— Să plecăm? Păi, abia am ajuns.

— Ni s-a pus la dispoziție un apartament de pe Sadovaia. Asta este cea mai importantă arteră a Moscovei, domnule Bourne. Nu-i chiar Champs Elysées, dar te asigur că-i impresionantă. Țarii știau să ridice orașe.

— Și cine-i acolo? nu îl slăbi Conklin.

— Comisarul numărul unu, îi răspunse Krupkin. Vom folosi apartamentul drept cartierul nostru general, dacă mă pot exprima

astfel. E o copie ceva mai mică, dar încântătoare, a clădirii din Piața Dzerjinski, de care nu știe nimeni în afara a cinci persoane. Adică noi, cei cinci implicați în povestea asta. A intervenit ceva neprevăzut și trebuie să ne prezentăm imediat acolo.

— Mie-mi ajunge explicația asta, spuse Bourne așezând paharul pe teigheaua de zinc a barului.

— Ai timp să-ți termini băutura, spuse Alex repezindu-se stângaci pe ușa dormitorului. Trebuie să-mi scot săpunul din ochi și să-mi prind la loc piciorul ăsta blestemat.

Bourne se conformă și apucă paharul, iar privirea îi alunecă spre ofițerul sovietic care se uita încruntat după Conklin, cu o surprinzătoare expresie de tristețe întipărită pe chip.

— Îl cunoști dinainte de a-și pierde piciorul, nu? îl întreabă Bourne aproape în șoaptă.

— Da, domnule Bourne. Cred că ne cunoaștem de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani. Ne-am tot împiedicat unul de altul prin Istanbul, Atena, Roma... Amsterdam. Un adversar retutabil și remarcabil. Sigur, pe atunci eram amândoi tineri, mult mai supli și iuți de picior. Și mai ales încântați de noi înșine, dorindu-ne aproape cu disperare să întreținem o anumită imagine despre noi. Totul s-a petrecut cu atâta timp în urmă. Știi, amândoi am fost foarte buni. De fapt, cred că el a fost întotdeauna cel mai bun, dar să nu-i spui că ți-am zis așa ceva. Dintotdeauna a avut un simț dezvoltat al perspectivei, adică vedea lucrurile cu bătaie lungă, în timp ce mie îmi lipsește calitatea asta. Sigur, l-a ajutat sângele rusesc care-i curge în vine.

— Și de ce ai folosit termenul de „adversar”? întreabă Bourne. Sună foarte sportiv, de parcă ați juca o partidă. Doar îți este dușman, nu?

Krupkin își întoarse capul mare înspre Bourne și îl privi de astă dată nu cu căldură ci cu ochi reci, ca de gheață.

— Bineînțeles că era dușmanul meu, domnule Bourne. Cum n-aș vrea să ai dubii în privința asta, am să fac o precizare: încă este dușmanul meu. Te rog să nu înțelegi greșit micile mele erori de exprimare. Ar fi păcat să le iei drept ceea ce nu sunt. Slăbiciunile omenești pot să-ți clatine uneori credința, dar asta nu înseamnă că o desființează. E-adevărat că nu mă duc la spovedanie să-mi mărturisesc păcatele și apoi s-o iau de la capăt și să păcătuiesc, cum fac catolicii, însă asta nu-nseamnă că nu am credința mea... Bunicii și bunicile mele au fost spânzurați – da, spânzurați, domnule – pentru că au furat găini de pe domeniul unui prinț Romanov, iar puțini dintre strămoșii mei (poate nici unul) au avut norocul să învețe carte, ca să nu mai vorbesc despre o educație adevărată. Prin Revoluția adusă de Karl Marx și Lenin, totul a devenit posibil, iar ea a marcat începutul unei ere noi. S-au făcut mii și mii de greșeli – multe dintre ele de neiertat, altele de o cruzime inimaginabilă – însă Revoluția a marcat nașterea unei epoci noi. Eu însumi constitui dovada vie că aceste greșeli s-au comis.

— Nu cred că înțeleg prea bine.

— Fiindcă tu și intelectualii moleșiți de pe la voi n-ați înțeles niciodată ceea ce noi am înțeles încă de la bun început. Domnule Bourne, *Das Kapital* întrevede și explică etapele care trebuie parcurse spre o societate mai dreaptă, atât din punct de vedere politic, cât și economic, însă niciodată nu a pomenit ce formă va imprumuta în final statul clasei proletare. Doar că nu va mai fi ceea ce-a fost înainte.

— Nu sunt specialist în domeniul ăsta.

— Nici nu e nevoie să fii. Peste o sută de ani, poate că voi veți fi socialiști și, cu ceva noroc, noi capitaliști, da?

— Spune-mi, te rog, ceva, rosti Jason auzind, ca și Krupkin, robinetul închizându-se în baia lui Conklin. L-ai putea omori pe Alex... Alexei?

— La fel de sigur cum m-ar omori și el pe mine – cu cel mai profund regret – dacă valoarea informațiilor ar justifica gesturile. Doar suntem amândoi profesioniști, așadar știm acest lucru, chiar dacă de cele mai multe ori gândul ne inspiră scârbă.

— Zău dacă te înțeleg.

— Nici să nu încerci, domnule Bourne. Tu n-ai ajuns încă în acest punct. Ești pe aproape, totuși n-ai ajuns încă în acest punct.

— N-ai vrea să-mi explici și mie?

— Ești pe muchie, Jason... Îmi permiți să-ți spun Jason, da?

— Te rog.

— Ai în jur de cincizeci de ani, unul mai mult sau puțin, dar nu contează. Corect?

— Corect. Împlinesc cincizeci și unu peste câteva luni. Și ce-i cu asta?

— Alexei și cu mine am sărit de șaizeci de ani. Ai măcar idee ce vrea să însemne diferența asta de numai zece ani?

— De unde să știu?

— Atunci îți explic eu. Tu încă te vezi cu ochii bărbatului tânăr, privești tot ce ai făcut la maturitate cu ochii bărbatului care a ieșit din adolescență, având impresia că toate evenimentele s-au petrecut cu câteva clipe în urmă și, din anumite puncte de vedere, poate chiar ai dreptate. Comenzile motorului sunt intacte, voința nu te-a părăsit, deci ești încă deplin stăpân pe propriu-ți corp. Apoi, deodată, vine o vreme când, deși voința e la fel de puternică și corpul la fel de puternic și el, începi să-ți dai seama că mintea, la fel de sprintară ca înainte, se opune, la început insidios, și refuză să ia hotărâri imediate – atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Ca să mă exprim mai simplu, începe să-ți pese tot mai puțin. Și-atunci, ce crezi, ar trebui să fim felicități sau condamnați pentru că am reușit să supraviețuim?

— Parcă am înțeles că ți-ar fi greu să-l omori pe Alex.

— Să nu contezi prea mult pe asta, Jason Bourne... sau David.

Conklin ieși pe ușa dormitorului, șchiopătând parcă mai rău ca niciodată, cu o grimasă de suferință înțipărită pe chip, și spuse:

— Să mergem.

— Iar ți-ai fixat proteza strâmb? îl întreabă Jason. N-ai vrea să...

— Las-o, îi tăie Alex vorba iritat. Trebuie să fii contorsionist ca să-ți legi de fiecare dată drăcovenia asta cum se cuvine.

Bourne pricepu și renunță. Krupkin îl privi iar lung pe Alex, cu acel amestec de tristețe și curiozitate, după care se grăbi să spună:

— Mașina e parcată ceva mai încolo, pe Strada Sverdlov. Bate mai puțin la ochi dacă ne așteaptă acolo, dar cred că am să-i cer unui băiat din hol s-o aducă la intrare.

— Mulțumesc, rosti Conklin cu recunoștință în ochi.

Apartamentul opulent de pe Bulevardul Sadovaia se afla într-un imobil masiv din piatră care, ca și Hotelul Metropol reflecta gustul excesiv pentru măreție al arhitecturii Imperiului Rus. Apartamentele din această clădire erau folosite în principal drept locuri de cazare pentru înalții demnitari, deci încăperile erau înesate cu microfoane, iar cameristele, portarii și cei de la recepție făceau drumuri dese pe la KGB pentru a-și prezenta raportul, dacă nu erau cumva angajați cu normă întregă în Komitet. Pereții erau îmbrăcați în catifea roșie, iar mobilierul masiv constituia o reminiscență a fostului regim. Totuși, în dreapta șemineului gigantic, foarte încărcat, din camera de zi, fusese așezat un obiect care ar fi dat coșmaruri oricărui decorator: o consolă neagră cu un ecran imens de televizor și toate accesoriile pentru vizionarea de casete video în mai multe sisteme.

Cel de-al doilea lucru care distona cu interiorul, fără îndoială un afront direct adus memoriei distinșilor Romanovi, era un bărbat solid îmbrăcat într-o uniformă șifonată, deschisă la gât și purtând pe piepți urmele bucatelor pe care le îngurgitase de-a lungul carierei sale. Avea fața cărnăasă și-și purta părul tuns foarte scurt, ai fi zis că era ras, iar lipsa unui dinte din față și gălbejeala de pe ceilalți vorbeau despre aversiunea posesorului pentru dentiști. Ofițerul cu chip de om simplu, din popor, cu ochii înguști căutând cu violență în jur, era comisarul numărul unu despre care le vorbise Krupkin.

— Engleza mea nu bună, îi anunță pe vizitatori bărbatul îmbrăcat în uniformă. Dar înțelege. Pentru voi, eu nu nume, nici poziție oficial. Ziceți colonel, da? E sub grad, dar toți americanii cred toți sovietici din Komitet „colonel“, da? OK?

— Eu vorbesc rusește, îl anunță Alex. Dacă-ți vine mai ușor vorbește în rusă, iar eu am să le traduc colegilor mei.

— Aha! tună colonelul râzând grobian. Care va să zică, Krupkin nu te poate trage pe sfoară, da?

— Da, nu mă poate trage pe sfoară. Nu.

— E bine. Vorbește prea repede, da? Și în rusă scuipe vorbele

ca pe gloanțe.

— La fel și în franceză, domnule colonel.

— Că veni vorba de franceză, interveni Krupkin, putem trece la chestiunea care ne interesează, tovarășe? Colegul nostru din Piața Dzerjinski spunea că trebuie să ne prezentăm imediat aici.

— Da! Imediat. Ofițerul KGB cu față de om din popor se îndreptă spre consola video, luă telecomanda și se întoarse spre oaspeții săi. Vorbesc englez, exercițiul bun... Privit. Totul pe bandă. Tot material făcut bărbați și femei. Krupkin ales să urmărești oameni noștri care vorbește francez.

— Persoane care nu pot fi compromise sau cumpărate de Șacal, țină să precizeze Krupkin.

— Privit! insistă colonelul apăsând un buton de pe telecomandă.

Ecranul prinse viață, iar pe el începură să ruleze imagini și secvențe stângaci filmate, tremurate, majoritatea trase din mersul mașinii cu o cameră portabilă. Scenele surprindeau aceiași bărbați plimbându-se pe străzile Moscovei, suindu-se în mașini, conducând sau fiind conduși prin oraș, în câteva cazuri în afara capitalei sau la țară. În fiecare situație, bărbații aceia se întâlneau cu alți bărbați sau cu femei, iar obiectivul insista atunci pe chipurile acestora, filmându-le în plan mărit. Câteva scene fuseseră filmate în interior, la lumină slabă și cu camera ascunsă, rezultatul fiind acela că imaginile erau șterse, neclare și întunecate.

— Asta curvă scumpă, hohoti colonelul arătându-le pe ecran un bărbat spre șaptezeci de ani care urca în lift cu o femeie cu mult mai tânără decât el. Asta hotel Solneci pe Varșavskoie. Verific nota general și gădesc aliat fidel, da?

Banda prost înregistrată continua să ruleze la nesfârșit spre disperarea lui Krupkin și a celor doi americani care începură să dea semne de nerăbdare. Și deodată, pe ecran apărură imaginea unei catedrale imense în fața căreia se scurgeau valuri de trecători, lumina difuză indicând faptul că secvența fusese filmată pe înserat.

— Catedrala Sfântul Vasile cel Mare din Piața Roșie, le explică Krupkin. Acum e muzeu, și încă unul pe cinste. Iar, uneori, se găsește câte un habotnic – de cele mai multe ori străin – care ține câte o predică sau o slujbă neînsemnată. Nimeni nu se amestecă, spre marea supărare a habotnicilor care exact asta așteaptă de la noi.

Imaginea se împăienjeni din nou, se întunecă, își pierde conturul și începu să joace; agentul care filma fusese îmbrâncit de mulțime în interiorul catedralei. Apoi imaginea se stabilizează și devine clară. Probabil camera fusese sprijinită de un pilastru. Obiectivul era acum fixat pe un bărbat în vârstă, cu părul alb ca neaua contrastând cu fulgarinul negru, din țesătură subțire. Pășea agale, spre strana din stânga și privea gânditor șirul de icoane de pe pereți și vitraliile înalte.

— Rodcenko, rosti răgușit colonelul-țărănoi. Marele Rodcenko.

Bărbatul de pe ecran se îndrepta spre un colț întunecat al bisericii, luminat de pâlpăirea slabă a două lumânări imense care proiectau umbre prelungi pe pereți. Camera video se mișcă brusc și filmă tavanul bisericii, probabil cât agentul se cățărăse pe un scaunel sau pe o ladă procurată la rezezeală. Apoi imaginea se fixă și deveni din nou precisă, iar figurile mai mari, prezentate în prim-plan, filmate cu teleobiectivul peste capetele turiștilor din catedrală. Subiectul urmărit se apropie de un preot îmbrăcat în sutană – un bărbat cu început de calviție, subțirel, și măsliniu la chip.

— El e! strigă Bourne. E Carlos!

Apoi, un al treilea bărbat intră în cadru, alăturându-se celor doi și smulgându-i lui Conklin o exclamație:

— Isuse! aproape că urlă el făcându-i pe ceilalți să nu-și desprindă ochii de pe ecran. Oprește imaginea! Comisarul KGB apăsă imediat pe un buton de pe telecomandă, iar imaginea îngheță. Celălalt! Îl recunoști, David?

— Parcă l-aș ști de undeva, însă nu-mi amintesc de unde, rosti Bourne aproape în șoaptă, în timp ce imagini din trecut începeau să ruleze pe ecranul minții sale.

Explozii, apoi lumini albe, orbitoare, chipuri nedeslușite, fără contur, oameni alergând prin junglă... Și un oriental, ucis cu o mitralieră, urlând de groază sub ploaia de gloanțe care îl țintuise de trunchiul gros al unui copac. Valurile de ceață se risipiră deodată, iar el văzu interiorul unei barăci, soldați așezați la o masă lungă, și printre ei un bărbat pradă unei cumplite stări de agitație. Brusc, Jason îl recunoscuse. Bărbatul acela era chiar el! Cu mult mai tânăr... Apoi prinse contur o altă siluetă, un bărbat în uniformă care se învârtea prin fața scaunului lui ca un dihor închis în cușcă și care îl lua la refec pe cel cunoscut la acea vreme sub numele de Delta One... Bourne simți că își pierduse aerul, cu ochii ațintiți pe ecran, realizând deodată că se uita peste ani la chipul bărbatului mănios și acuzator de atunci, cel de care își amintise.

— Un tribunal militar dintr-o bază aflată la nord de Saigon, murmură el.

— E Ogilvie, spuse Conklin cu o voce care parcă venea de departe. Bryce Ogilvie... Dumnezeuule, până la urmă au luat legătura! Meduza l-a contactat pe Șacal!

CAPITOLUL XXXVI

— A fost un proces, nu-i așa, Alex? Spuse Bourne consternat, cuvintele abia ieșindu-i de pe buze. Un proces militar.

— Da, așa e, încuviință Conklin. Numai că nu tu erai acuzatul.

— Nu eu?

— Nu. Tu erai acuzatorul, situație neobișnuită în cercurile voastre pe timp de pace sau război. Câțiva ofițeri au încercat să te oprească, însă n-au reușit... Îți povestesc mai târziu.

— Ba nu, aș vrea să vorbim acum, rosti Jason pe un ton ce nu admitea replică. Bărbatul acesta din trecut s-a întâlnit cu Șacalul. Vreau să știu cine este, ce face, și mai ales ce caută tocmai la Moscova... împreună cu Șacalul.

— Mai târziu...

— Acum. Amicul nostru Krupkin s-a oferit să ne ajute, ceea ce înseamnă că ne ajută pe mine și Marie, lucru pentru care îi sunt profund recunoscător. Colonelul aici de față dorește de asemenea să ne ajute, altfel nu ne-ar fi arătat niciodată filmul ăsta. Așa încât trebuie să aflui ce-a fost între mine și bărbatul care apare în imagine – și zău dacă-mi pasă ce-o să creadă Langley despre toate astea. Cu cât aflui mai mult despre el – în clipa asta – cu atât voi ști mai bine unde să caut și la ce să mă aștept. Bourne se întoarse nervos spre cei doi sovietici. Spre informarea voastră, există o perioadă a vieții mele de care nu-mi mai amintesc nimic. Asta-i tot ce-ar trebui să știți. Dă-i drumul, Alex.

— Nu-i nici o problemă, spuse colonelul. Eu nu reușesc să-mi amintesc ce-am făcut ieri noapte.

— Spune-i ce vră să știe, Alexei. N-ai să te expui. Saigonul este un capitol încheiat, ca și cele petrecute la Kabul.

— Fie, se învoi Conklin lăsându-se greoi într-un fotoliu și masându-și gamba piciorului drept. Se străduia să relateze cât mai calm și stăpănit, încercare nu pe de-a-ntregul încununată de succes. În decembrie 1970, unul din oamenii tăi și-a găsit moartea în cursul unui raid de recunoaștere. Episodul a fost etichetat drept „accident” în misiune, dar tu știai că lucrurile nu stau chiar așa. Știai că tipul fusese luat la ochi de domnișorii de trei parale de la bază, că aceștia aveau un dinte împotriva lui. Tipul era un cambodgian uns cu toate alifiile, care călcăse de multe ori strâmb și care cunoștea toate cărările pe care se făcea contrabandă.

— Văd doar imagini șterse. Frânturi de imagini, îl întrerupse Bourne. Văd ceva, dar nu-mi amintesc cu exactitate.

— Oricum, faptele nu mai au nici o importanță. Sunt îngropate în trecut, ca atâtea alte sute de mii de episoade dubioase. Pe cât se pare, un transport de narcotice din Triunghi a fost dat peste cap, iar cercetașul tău, făcut țap ispășitor; așa încât câțiva băieți tari din Saigon s-au încins și au simțit nevoia să le dea o lecție usturătoare cărăușilor lor orientali. Au luat deci cu asalt teritoriul tău de parcă ar fi fost o unitate specială de avangardă. Numai că tu erai în vârful unei coline și ai văzut ce fac, iar în clipa aia ai simțit că explodezi. Te-ai ținut după ei până la elicopter și le-ai oferit următoarea alternativă: urcă, și atunci arunci în aer jucăria zburătoare, ori te urmează înapoi în tabără. Au preferat ultima variantă și s-au întors escortați de oamenii

tăi, iar tu i-ai obligat să se predea completului de judecată. În acest moment intră în scenă drăgălașul nostru Ogilvie Inimă-de-Gheață în căutarea băieților lui de la Saigon.

— Și atunci s-a întâmplat ceva, nu-i așa? O nebulie... Situația s-a răsturnat și am scăpat frâiele din mână.

— Exact așa. Bryce te-a adus pe banca acuzaților și te-a prezentat ca pe un descreierat, un mincinos și un criminal patologic al cărui loc – dacă nu era vreme de război și țara n-ar fi avut nevoie de toată priceperea și experiența ta de luptă – probabil ar fi fost într-o casă de nebuni. Ți-a aruncat în cărcă cele mai abjecte acuzații și te-a încolțit în fel și chip încercând să-ți forțeze mâna și să te facă să spui care era adevărata ta identitate – lucru pe care tu nu l-ai făcut, și nici nu-l puteai face, fiindcă familia Cambodgiană a primei tale soții ar fi fost măcelărită. A încercat să te prindă cu tot felul de fraze abile, dar constatând că nu reușește, te-a amenințat că te dă, cu batalion cu tot, pe mâna tribunalului militar, lucru despre care știa și el că-i imposibil... Pe scurt, secăturile pe care le-a apărât Ogilvie au fost repuse în libertate, iar după ce s-a încheiat procesul, pe tine au trebuit să te închidă într-o baracă până a plecat Ogilvie la Saigon.

— Îl chema Kwan Soo, spuse Bourne ca în transă, scuturând din cap ca pentru a alunga un vis urât. Era doar un copil, să fi avut poate șaisprezece, șaptesprezece ani; trimitea toți banii câștigați din contrabandă iocurilor a trei sate prăpădite, cu care își duceau amărății ăstia zilele. Fără acești bani, ar fi murit cu toții de foame... Fir-ar să fie de treabă! Noi oare ce-am fi făcut să știm că ne mor familiile de foame?

— Știi și tu că nu poți spune așa ceva la proces. Așadar a trebuit să-ți ții gura și să înghiți toate porcăriile pe care ți le-a pus în cărcă Ogilvie. Eram și eu acolo și te-am urmărit cu atenție. Am fost impresionat. Să știi că în viața mea n-am văzut pe cineva capabil să-și înfrâneze ura cu atâta putere de stăpânire cum ai făcut-o tu.

— Nu-mi amintesc nimic de asta. În sfârșit, parcă-parcă îmi revine ceva în minte, dar nu prea mult.

— În timpul procesului te-ai adaptat situației de moment, așa putea spune asemeni unui Cameleon.

Ochii li se întâlniră o clipă iar Jason își întoarse imediat privirea spre monitor.

— Și uite că s-a ntâlnit cu Carlos. Trăim într-o lume mică și împuștită. Știe că eu sunt Jason Bourne?

— De unde să știe? Îl întreabă Conklin ridicându-se din fotoliu. Pe vremea aceea Jason Bourne încă nu se născuse. Nici măcar David nu exista, doar un luptător de gherilă pe nume Delta One. Doar îți amintești că nimeni nu își dădea numele adevărat, nu?

— Ce vrei, uit tot timpul. Ce alte noutăți ar mai fi? întreabă

Jason arătând spre ecran. Ce caută la Moscova? De ce ai spus că Meduza l-a găsit pe Șacal? De ce?

— Fiindcă el reprezintă firma de avocatură de la New York.

— Poftim?! exclamă Bourne întorcându-se brusc spre Conklin. Adică el este...

— Președintele Consiliului de Administrație, completă Conklin nedându-i răgazul să termine. Când Agenția s-a apropiat la un pas de el, a șters-o. Acum două zile.

— Și de ce dracu' nu mi-ai spus și mie? strigă furios Jason.

— Fiindcă nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să stăm instalați în fața televizorului să ne uităm la el. Încă nu pricep ce-i cu toată aiureala asta, dar nici nu pot nega o evidență, nu? În plus, ce motiv aș fi avut să-ți spun un nume de care poate nici nu ți-ai fi amintit, adică să aduc la suprafață o situație delicată care poate nu ți-ar fi spus nimic? De ce să complic lucrurile în mod inutil? Și așa avem destulă bătaie de cap.

— Foarte bine, Alexei! spuse Krupkin dând semne de agitație și se apropie de ei. Ai pronunțat nume care-mi stârnesc amintiri neplăcute, deci mă văd obligat să-ți spun vreo două întrebări – în mod special, una. Cine e Ogilvie ăsta al vostru? Am înțeles ce învârtea la Saigon dar nu știu cu ce se ocupă în prezent.

— Chiar așa, de ce să nu-ți spun? rosti Conklin punând o întrebare retorică. Este avocat la New York și șeful unei organizații care și-a întins tentaculele până în Europa și dincolo de Marea Mediterană. La început, au apăsător pe butoanele necesare de la Washington și au reușit astfel să cumpere o firmă după alta, folosind mijloace neortodoxe, făcând uz de trafic de influență. Încet-încet, au stocat acțiuni și au impus prețurile pe piață, iar cu timpul s-au extins și la lumea crimei, angajându-i pe cei mai redevabili profesioniști din branșă. Deținem probe zdrobitoare că ei sunt implicați în asasinarea unor înalți funcționari din guvern și armată. Ca să-ți dau doar un exemplu mai recent, care, sunt convins că nu vă este necunoscut – comandantul suprem al NATO, generalul Teagarten, a fost ucis din ordinul lor.

— Incredibil! murmură Krupkin.

— Doamne! exclamă și colonelul-țărănoi, cu ochii ieșiți din orbite.

— Vă asigur că au multă imaginație, iar Ogilvie e cel mai talentat dintre toți. El e Păianjenul-cel-Gras care și-a țesut pânza deasupra Washingtonului și a tuturor capitalelor europene. Din păcate pentru el și mulțumită partenerului meu aici de față, a căzut ca un fluture în propria lui plasă. Oamenii noștri din Washington, o echipă imposibil de corupt, erau pe punctul de a-l ridica, însă cumva a fost prevenit și a reușit să scape alaltăieri... Ce caută la Moscova, asta chiar că nu știu.

— S-ar putea să am eu răspunsul, spuse Krupkin trăgând cu coada ochiului spre colonelul KGB și făcându-i un semn din cap ca pentru a-i spune că e în regulă. Nu știu nimic – dar absolut nimic – despre asasinatelor de care ai amintit, de fapt despre nici un asasinat comis vreodată. Totuși, am impresia că ai descrie o firmă americană implantată în Europa, care ne servește interesele de ani de zile.

— Adică cum? întrebă Alex.

— Cu informații diverse despre tehnologia americană ultrasecretă, armament, materiale militare, componente pentru nave spațiale și sisteme de luptă – uneori chiar avioane complet echipate cu armament, trecute prin țările din Blocul Estic. Îți spun toate acestea știind că tu știi că voi nega vehement că am spus așa ceva vreodată.

— Corect, încuviință Conklin. Și care ar fi numele firmei?

— Nu-i vorba numai de un nume. În realitate sunt cincizeci sau șaiszeci de firme care acționează sub aceeași pălărie, însă cu titluri și acționari atât de diferiți, încât e practic imposibil să dovedești că între ele ar exista vreo legătură.

— Trebuie să aibă un nume toată organizația asta. Iar Ogilvie se află în fruntea ei, spuse Alex.

— Și mie mi-a trecut prin minte același lucru, spuse Krupkin cu o privire rece. Totuși, îngrijorarea pe care ți-o provoacă avocatul ăsta american, cred că e floare la ureche pe lângă problema pe care s-ar putea să o avem noi, cei de aici. Krupkin se întoarse spre ecran, privi concentrat imaginea înghețată și neclară, iar ochii i se umplură deodată de mânie. Ofițerul sovietic de contrainformații care apare în imagine este generalul Rodcenko, adjunctul comandantului KGB-ului și cel mai apropiat consilier al primului ministru al Uniunii Sovietice. Sunt multe lucruri care se pot face invocând interesele Rusiei, chiar fără știința primului ministru însă, în noua situație politică de pe glob, nu în sensul pe care l-ai amintit tu. Dumnezeu! Comandantul suprem al NATO! Și fără a se folosi serviciile Șacalului! Incidentele de felul ăstuia pot degenera în catastrofe cu urmări incommensurabile.

— Și ce propui? îl întrebă Conklin.

— Am și eu o propunere prostescă, spuse colonelul pe un ton ursuz. Arestăm, Liubianka... apoi liniște.

— Ar fi o problemă dacă recurgem la soluția asta, spuse Alex. Agenția Centrală de Informații știe că Ogilvie e la Moscova.

— Și care ar fi problema? Scăpăm și unii și alții de un element nesănătos și de crimele comise de acesta, apoi ne vedem liniștiți de drumurile noastre.

— Nu-i chiar așa. Problema nu constă numai în prezența acestui element nesănătos aici la Moscova; și nu privește numai Uniunea Sovietică. E vorba de o acțiune de spionaj, iar asta privește direct Statele Unite.

Ofițerul din Komitet se uită lung la Krupkin și i se adresă în

rusă:

— Ce vrea să spună?

— Pentru noi e mai greu de înțeles, îi răspunse Dimitri în limba lor maternă, însă din punctul lor de vedere, se pare că ar fi totuși o problemă. Voi încerca să-ți explic.

— Ce spune? întrebă Bourne iritat.

— Cred că e pe punctul de a ține o prelegere despre educația civică în stil american.

— Din păcate, la Washington, lecțiile de educație patriotică nu sunt ascultate de nimeni, îl întrerupse Krupkin adresându-i-se în engleză după care se întoarse spre superiorul său din KGB și îi spuse în rusă: Înțelegi, tovarășe, în America nimeni nu ne-ar acuza dacă am trage spuza pe turtă noastră în privința activităților criminale ale lui Ogilvie. Ei au chiar un proverb în acest sens, pe care îl folosesc îndeobște pentru a-și acoperi greșelile: „Calul de dar nu se caută la dinți”.

— Ce au dinții calului cu darurile? De sub coadă îi iese balegă pentru îngrășat pământul, iar din gură saliva.

— Bine, sensul se pierde un pic la traducere. Rămâne însă faptul de necontestat că acel Ogilvie are foarte multe relații în guvern, printre personalități marcante ale vieții publice care mai închid ochii la nereguli, în schimbul unor sume mari de bani, nărav care i-a ajutat să adune milioane de dolari. Așa că occlesc și ei legile, după aceea comit crime și spun minciuni care sunt acceptate ca adevăruri absolute. Într-un cuvânt, e vorba de corupție, iar americanii sunt obsedați de ideea că la ei nu trebuie să existe corupție. Chiar se întâmplă să pună eticheta de „posibilă corupție” în dreptul fiecărei înțelegeri progresiste, iar cei bătrâni, mai înțelepți și mai indulgenți, nu pot face nimic în sensul ăsta. După care, tot americanii își întind rufele murdare în ogradă, să le vadă o lume întreagă, de parcă ar fi cine știe ce medalie pentru merite deosebite.

— Fiindcă e chiar un lucru cu care să ne mândrim, îl întrerupse Alex în engleză. E un lucru pe care majoritatea rușilor nu-l pot pricepe fiindcă practica aici este să acoperiți înțelegerile murdare, să ascundeți crimele comise și să închideți gura celor incomozi cu o coroană de trandafiri... Totuși, gândindu-mă la proverbul: „Râde dracul de porumbe și pe sine nu se vede”, am să mă abțin de la predici. În schimb, trebuie să știți că Ogilvie va trebui trimis înapoi în State pentru reglarea conturilor. Asta ar fi „înțelegerea progresistă” la care trebuie să vă-nvoiți.

— O să ne gândim la recomandarea ta.

— Nu-i suficient să vă gândiți, spuse Conklin. Am să fiu mai explicit. În afara vinovăției lui, deja se știe prea mult – sau, cel puțin, are să se afle totul în câteva zile – despre afacerile pe care le învâрте, inclusiv faptul că nu e străin de asasinarea lui Teagarten, fapt pentru care nu v-aș recomanda să-l rețineți în Rusia. Nu numai Washingtonul, dar și întreaga Comunitate Europeană o să se repeadă asupra voastră.

Vorbind de situații incomode, cred că asta-i una pe cinste. Ca să nu mai pomenesc de urmările pe care le-ar avea incidentul asupra comerțului rusesc, adică a importului și exportului...

— Bine, bine, am înțeles, Alexei, nu îl lăsa Krupkin să sârșească. Să presupunem că ne învoim asupra acestui punct. Atunci, aș vrea să știu dacă va reieși clar faptul că Moscova a cooperat la deferirea acestui infractor american justiției americane?

— E clar că fără voi nu ne-am descurca. În calitatea mea de agent însărcinat cu această misiune, dacă va fi nevoie, voi jura în fața celor două servicii secrete că lucrurile s-au petrecut întocmai.

— Și că n-am avut nici un amestec — dar absolut nici unul — în asasinatele și crimele de care ai pomenit mai înainte. În special, nici o legătură cu asasinarea comandantului suprem al NATO.

— Clar. De altfel, acesta a constituit unul dintre motivele majore pentru care v-ați hotărât să ne acordați întregul vostru sprijin. Guvernul rus a fost scandalizat de acest act samavolnic.

Krupkin îl măsoară atent pe Alex din cap până-n picioare, se întoarce spre ecranul monitorului, apoi îl privi din nou pe Conklin și rosti pe un ton scăzut, dar ferm:

— Și generalul Rodcenko? Cu generalul Rodcenko ce facem?

— Vă privește ce faceți cu generalul Rodcenko, îi răspunse Alex pe un ton liniștit. Nici eu, nici Bourne n-am auzit în viața noastră de el, să fie clar.

— Da, spuse Krupkin dând ușurel din cap a încuviințare. Iar ceea ce ai tu de gând să faci cu Șacalul pe teritoriul Rusiei este treaba voastră, Alexei. Totuși, țin să vă asigur că vă veți bucura de întregul nostru sprijin.

— De unde începem? întrebă Bourne nerăbdător.

— Să-ncepem cu începutul, propuse Dimitri și se uită la comisarul KGB. Tovarășe, ai înțeles ce-am spus?

— Destul, Krupkin, răspunse colonelul voinic îndreptându-se spre telefonul așezat pe o măsuță cu intarsii. Ridică receptorul și formă un număr, iar cel de la capătul firului răspunse imediat. Eu sunt, rosti comisarul în rusă. Al treilea bărbat care apare pe casetă alături de Rodcenko și de preot, ăla pe care New Yorkul l-a identificat sub numele de Ogilvie, este pus sub urmărire începând din acest moment. Nu va părăsi Moscova sub nici o formă. Colonelul își arcui sprâncenele și se făcu roșu ca racul. Ordinul e contramandat! Din acest moment, Relațiile Diplomatie și-au luat mâna de pe el, devine proprietatea KGB-ului... Ce motiv? Folosește-ți tărtăcuța, zevzecule! Spune-le și tu că-i agent dublu și că tâmpiții ăia de americani au uitat să-l acopere cum trebuie. Și tot restul: că din neglijență au oploșit dușmani în sânul lor, că au dat dovadă de tembelism, că sunt în posturile pe care le ocupă numai fiindcă se bucură de sprijinul Komitetului... Știi tu ce să le spui. Și să adaugi:

cahl de dar nu se caută la dinți... Nici eu nu pricep prea bine, tovarășe, da' fii convins că libelulele alea în costumele lor elegante or să înțeleagă la ce mă refer. Anunță toate aeroporturile, spuse comisarul și trânti receptorul furios.

— S-a rezolvat, spuse Conklin întorcându-se spre Bourne. Ogilvie nu părăsește Moscova.

— Ce-mi pasă mie de Ogilvie! explodă Jason abia stăpânindu-se să nu urle, cu un mușchi zvâcnindu-i pe față. Eu am venit după Carlos!

— Preotul? întrebă colonelul apropiindu-se de ei.

— Exact.

— Nimic mai simplu. Ne ținem scai de Rodcenko, în așa fel încât să nu simtă că-i urmărit. Întindem lesa, dar tu ai s-o ții. O să se întâlnească iar cu Șacalul ăsta, altfel nu se poate.

— Asta-i tot ce mă interesează, spuse Jason Bourne.

Generalul Rodcenko era așezat la o masă de lângă fereastră în restaurantul Lastocika aflat nu departe de Podul Krimski de pe râul Moscova. Era locul pe care îl prefera din toate, pentru o cină liniștită la miezul nopții. Luminile jucăușe de pe pod și legănarea leneșă a vaporășelor pe valuri aveau darul să îi liniștească nervii încordați și deci metabolismul. Iar după evenimentele neliștitoare din ultimele două zile, avea nevoie să se destindă într-o atmosferă calmă. Procedase corect, sau greșise undeva? Instinctul îl mănase să facă ceea ce era bine, sau o dăduse rău în bară? Nu își dădea seama exact în acest moment, însă același instinct îl păzise în tinerețe de nebunia lui Stalin, îl ajutase la maturitate să se descurce cu fanfaronul de Hrușciiov, iar spre bătrânețe cu incapabilul Brejnev. Iar acum, iată că apucase ziua să vadă născându-se o Rusie nouă, să trăiască într-o Uniune Sovietică care își schimbase fața sub Gorbaciov. O lume care pe el îl satisfăcea deplin. Poate că lucrurile se vor liniști, iar dușmăniile de-o viață se vor topi, dispărând undeva la orizontul odinioară ostil. Totuși orizontul nu se mută și nu se schimbă, el rămâne ceea ce este: ceva îndepărtat, scaldat în lumină sau întunecat, dar sigur un lucru îndepărtat și intangibil.

Învățase să supraviețuiască, măcar cu certitudinea asta să se consoleze și el. Iar cineva care a reușit să supraviețuiască atâtea momente de cumpănă, deprinde în timp arta de a se feri de rău și simte instinctiv din ce direcție îl paște pericolul. Lui îi reușise atât de bine figura, încât cu timpul se strecurase cu abilitate și se cățăraseră cu hărnicie până la vârf, ajungând purtătorul de cuvânt al însuși președintelui. Era expert în strângerea de informații pentru Komitet. El fusese de la început omul de legătură dintre firma americană și Moscova, și singura persoană care cunoștea numele organizației, al Meduzei, prin intermediul căreia fuseseră livrate atâtea „mărfuri”

extraordinare în Rusia și în Blocul Estic. Pe de altă parte, tot el asigura legătura cu monseniorul de la Paris, Carlos Șacalul, pe care tot el reușise să îl convingă să renunțe la contracte care ar fi dovedit implicarea Uniunii Sovietice. În sfârșit, el fusese eminența cenușie care manevrasse lucrurile din umbră pe arena vieții politice internaționale, interesându-l nu atât celebritatea sau aprobarea unei lumi întregi, cât mai ales garanția că va supraviețui. Și-atunci, pentru ce făcuse ceea ce făcuse? Să fi fost un gest impulsiv stărnit de frică, sau de teama că își va pierde poziția? Nu, era doar o prelungire logică și firească a evenimentelor, care ținea cont de imaginea țării sale în lume și, mai presus de orice, de necesitatea de a disocia Moscova de actele Meduzei și ale Șacalului.

Conform afirmației făcute de Consulul General de la New York, cariera lui Bryce Ogilvie pe pământ american luase sfârșit. Sugestia aceluiași consul fusese aceea de a-l primi pe american în Rusia, în schimbul azilului acordat urmând ca ei să preia controlul afacerilor și bunurilor sale din Europa. Ceea ce îl neliniștea mai cu seamă pe Consulul General din New York nu erau însă manevrele financiare ale lui Ogilvie, care încălcau atâtea legi încât pesemne n-ar fi ajuns toate tribunalele din America să îl condamne, cât implicarea acestuia într-un șir impresionant de crime. Iar pe cât își dăduse seama, acestea includeau uciderea câtorva membri marcanți ai guvernului Statelor Unite și – dacă nu cumva se înșela el – asasinarea comandantului suprem al NATO. Punând cap la cap toate aceste episoade oribile, părerea New Yorkului era că Ogilvie, în dorința de a evita confiscarea unora din companiile sale, probabil dăduse ordin să se comită și alte crime în Europa, îndepărtând directori de firmă care ajunseseră să își facă o idee despre ramificațiile oculte ale acestei organizații internaționale sau să descopere că toate firele conduceau spre un mare birou de avocatură și un nume pe care toată lumea evita să îl pronunțe: Meduza. Iar dacă aceste crime la comandă ieșeau la iveală cât se afla Ogilvie la Moscova, atunci comunitatea internațională va pune unele întrebări pe care Moscova nu le va putea tolera. Se impunea deci, ca unică măsură, îndepărtarea lui Ogilvie. Acesta trebuia să părăsească pe cât de repede posibil Uniunea Sovietică. Ușor de spus, dar foarte greu, dacă nu chiar imposibil, de făcut.

Iar pe nepusă-masă, își spuse Rodcenko gânditor, în acest *danse macabre* se prinsese și paranoicul monsenior din Paris. Trebuia să se întâlnească cu el neîntârziat! La prima convorbire telefonică pe care o purtaseră – firește, de la o cabină publică – Carlos aproape urlase la el că trebuie să-l întâlnească. Însă mai înainte trebuiau luate unele măsuri de precauție. Ca întotdeauna, Șacalul îi ceruse să se vadă într-un loc aglomerat, preferabil un loc cu mai multe ieșiri, ca să se învârtă ca un uliu prin mulțime și să-și facă apariția abia după

ce se convinsese că nu îi este amenințată viața. Locul de întâlnire l-au stabilit după alte două discuții la telefon, vorbind tot pe stradă, din două cabine diferite: biserica Sfântul Vasile cel Mare din Piața Roșie, în primele ore ale înserării, când afluența turiștilor atinge cote maxime. Mai precis, în colțul cel mai depărtat și mai întunecat din dreapta altarului, de unde Șacalul putea dispărea ieșind pe ușile acoperite cu draperii care duceau în sacristie. Se aranjase!

Și-apoi, deodată, la cel de-al treilea telefon, Grigori Rodcenko fusese străfulgerat de o idee atât de îndrăznească, și totuși atât de simplă și de evidentă, încât, pentru o clipă, simțise cum ametește și i se taie răsuflarea. Găsise soluția perfectă care putea să disculpe guvernul sovietic în ochii lumii civilizate și să îl disocieze de crimele Șacalului și mașinațiile lui Ogilvie, asta pentru situația în care Occidentul s-ar fi întrebat dacă rușii n-au vreun amestec sau nu cumva sunt complici în aceste acțiuni scandaloase.

Pur și simplu trebuia să provoace o întâlnire de o clipă între Șacal și Ogilvie – fără ca aceștia să-și dea seama – suficient însă ca să-i fotografieze împreună. Suficient.

Așadar, în după-amiaza zilei precedente, se prezentase la Departamentul pentru Relații Diplomatie și solicitase o scurtă întrevedere de rutină cu Ogilvie. În cursul întâlnirii care se desfășurase sub auspicii cordiale, după câteva schimburi de replici banale, Rodcenko adusese discuția până în punctul pe care îl pregătise cu minuțiozitate dinainte și spusese cu un aer nevinovat:

— Vara o petreceți la Cape Cod, da?

— Pentru mine, vara înseamnă doar câteva weekenduri. Doar soția și copiii își petrec toată vara acolo.

— Pe vremea când eram la post la Washington, m-am împrietenit la Cape Cod cu o pereche de americani grozavi. Atunci am petrecut câteva weekenduri încântătoare cu ei. Poate că-i cunoașteți pe amicii mei, familia Frost – Hardleigh și Carol Frost?

— Cum să nu-i știu? Ca și mine, el e avocat, numai că-l specializat în legislație maritimă. Au o casă pe țărm, mai jos de a noastră, în Dennis.

— Doamna Frost este o femeie extrem de atrăgătoare.

— Foarte.

— Da. Ați încercat să-l atrageți pe soțul ei să lucreze pentru firma dumneavoastră?

— Nu, pentru că are firma lui: Frost, Goldfarb și O'Shaughnessy. Care se ocupă de cei care fac valuri, cum s-ar spune, din Massachusetts.

— Am sentimentul că ne cunoaștem de când lumea, domnule Ogilvie, fie și pentru că ne-am descoperit prieteni comuni.

— Regret sincer că nu ne-am întâlnit niciodată la Cape.

— Cine știe, poate ar trebui să profit de faptul că ne cunoaștem

— chiar dacă prin intermediul unor prieteni comuni — și să vă cer să-mi faceți un mic serviciu, cu mult mai neînsemnat decât avantajele pe care vi le-a oferit guvernul meu.

— Mi s-a dat de înțeles că avantajele sunt reciproce, completă Ogilvie.

— A, eu nu mă pricep la manevre diplomatice, însă vă promit că am să intervin în favoarea dumneavoastră dacă veți accepta să colaborați cu noi — de fapt cu modestul, dar deloc neînsemnatul departament pe care cu onoare îl conduc.

— Despre ce este vorba?

— Un preot angajat pe plan social, care pretinde că ar fi agitator marxist, o figură bine cunoscută tribunalelor din New York, a sosit la Moscova în urmă cu numai câteva ore și a solicitat o întrevedere urgentă. Pur și simplu nu avem timp să-i verificăm afirmațiile, însă, cum susține sus și tare că este „persecutat politic”, că ar avea dosar penal la New York și că fotografia lui a apărut de nenumărate ori în presă, ne-am gândit că dacă este cu adevărat cine pretinde că este, dumneavoastră l-ați putea recunoaște.

— Dacă este cine pretinde a fi, atunci s-ar putea să-l recunosc.

— Da. Iar într-un fel sau altul, el va face cunoscut faptul că ați colaborat cu noi.

Se aranjase. Ogilvie trebuia să se amestece în mulțimea din biserica Sfântul Vasile și să se strecoare până la locul de întâlnire. Iar când îl zărea pe Rodcenko apropiindu-se de un bărbat îmbrăcat în haine preoțești, trebuia „să dea din întâmplare” peste generalul KGB, mimând surprinderea. Schimbul de saluturi trebuia să fie rece, scurt, aproape nepoliticos de scurt, genul de întâlnire întâmplătoare între două persoane civilizate care se cunosc dar nu se înghit, căroră le este însă imposibil să se evite într-un loc public. Ogilvie trebuia să se apropie cât mai mult de ei pentru că lumina era foarte slabă, iar de la distanță, avocatul risca să nu distingă trăsăturile preotului.

Ogilvie își interpretează rolul cu măiestria unui avocat pledant în fața tribunalului, care încolțește un martor al acuzării cu o întrebare incomodă pentru ca apoi tot el să strige „Retrag întrebarea!” reducându-l la neputință pe avocatul acuzării.

Șacalul îi întoarce furios spatele, însă nu destul de iute și nu înainte ca o bătrânică obeză să-i immortalizeze pe cei doi alături, cu aparatul miniatural de mare viteză ascuns în mânerul poșetei. Iar în prezent, această probă constituia dovada atașată la dosarul intitulat „Supravegherea cetățeanului american B.Ogilvie”, dosar aflat în biroul lui Rodcenko.

Sub fotografia în care apărea asasinul alături de avocatul american fusese trecut următorul comentariu: *Subiectul este surprins în prezența unui om de legătură încă neidentificat, la întâlnirea conspirativă din Biserica Sfântul Vasile. Întâlnirea a durat unsprezece*

minute și treizeci și două de secunde. Fotografiiile au fost trimise la Paris spre verificare. Se presupune că omul de legătură neidentificat este Carlos Șacalul.

Inutil să spunem că Parisul trimisese imediat răspunsul, întărit de câteva fotografii puse la dispoziție de *Deuxième Bureau* și *Sûreté*: *Confirmăm. Este sigur Șacalul.*

De-a dreptul scandalos! Și unde avusese loc întâlnirea? Tocmai pe pământ sovietic!

Pe de altă parte însă, asasinul nu se arătase prea cooperant. După scurta și bizara confruntare cu americanul, Carlos reluase interogatoriul necruțător, rău-prevestitor.

— Strâng lațul în jurul tău, spuse Șacalul.

— Cine?

— Cei din Komitet.

— Eu sunt Komitetul!

— Cred că aici te-nșeli.

— Nu-mi scapă nimic din ceea ce se petrece la KGB. De unde ai obținut informația?

— De la Paris. E sursa Krupkin.

— Krupkin e-n stare de orice pentru o avansare, inclusiv de diversțiuni și dezinformări, chiar și atunci când e vorba de un personaj ca mine. Omul ăsta e pur și simplu o enigmă: acum e un agent de contrainformații capabil, inteligent, cunoscător al mai multor limbi străine; acum e un clown bârfitor cu aere de importanță și maniere afectate. Un lucru e însă cert: rămâne peștele miniștrilor sovietici trimiși în străinătate. Nimeni nu-l poate lua în serios, nu atunci când e vorba de chestiuni grave.

— Sper să nu te-nșeli. Te caut mâine, după ora zece. Unde te găesc? Acasă?

— În nici un caz. Am să fiu la Lastocika, singur la cină. Ce ai de gând să faci mâine?

— Vreau să mă conving că nu te înșeli, spuse Șacalul dispărând în mulțime.

Acest episod se petrecuse cu peste douăzeci și patru de ore în urmă, iar până în acest moment, Rodcenko nu primise nici o veste prin care Șacalul să ceară o modificare a programului. Poate că psihopatul se întorsese la Paris, convingându-se că bănuielele lui erau neîntemeiate, mânat de nevoia presantă de a se mișca dintr-un loc în altul, de a fugi, de a colinda Europa, nevoie mai puternică decât temerile sale de moment. Cine știe? Și Carlos era o enigmă pentru el. O parte a ființei lui Carlos vorbea de un sadic retardat, un adevărat savant în metodele cele mai crude, oculte și murdare de a ucide. Totuși, cealaltă jumătate vorbea despre un adolescent bolnav, cu mințile înfierbântate, în căutarea unei imagini proprii care nu avea nici în

clin nici în mână cu persoana lui. Cine știe? Se apropia clipa.

Rodcenko ridică mâna și îi făcu semn chelnerului să se apropie. Va comanda o cafea și un coniac adevărat, franțuzesc, singurul coniac care se poate bea pe lumea asta, rezervat în exclusivitate adevăraților eroi ai Revoluției, adică supraviețuitorilor. În locul chelnerului, de masa lui se apropie grăbit însuși directorul localului, aducând cu sine un telefon.

— Sunteți căutat, domnule general. O urgență, spuse bărbatul îmbrăcat în costum negru, așezând pe masă aparatul și înmânându-i lui Rodcenko fișa de plastic negru care trebuia vârâtă în priză din perete.

— Mulțumesc, spuse Rodcenko și vârî telefonul în priză abia după ce se îndepărtase directorul. Da?

— Ești urmărit pas cu pas, îi spuse Șacalul.

— De cine?

— De oamenii tăi.

— Nu știi ce vorbești.

— Toată ziua m-am ținut după tine. Vrei să-ți spun pe unde ai umblat în ultimele treizeci de ore? Ai început cu câteva păhărele la o cafenea de pe Kalinin, te-ai oprit la un chioșc de pe Arbat, prânzul la Slavianski, o plimbare pentru siestă pe Kruznețkaia. Să continuu?

— Oprește-te. Unde ești?

— Ieși din restaurant. Nu te grăbi. Vreau să te convingi cu ochii tăi.

În acest punct, convorbirea se întrerupse.

Rodcenko închise și îi făcu semn chelnerului să-i aducă nota. Reacția promptă a chelnerului cu șorț alb, apretat, petrecut peste șolduri, nu se datora atât poziției sociale a generalului, cât mai cu seamă faptului că acesta era ultimul client din local. Bătrânul soldat depuse banii pe farfurioară, deasupra notei de plată, le ură noapte bună tuturor, străbătu holul discret luminat de la intrare și ieși. Era aproape 1:30 noaptea, iar în afara câtorva bețivani căzuți grămadă, pe stradă nu era nici tipenie de om. Aproape imediat, de sub arcada unui magazin aflat la nici treizeci de metri în dreapta sa, își făcu apariția o siluetă omenească. Era Șacalul, îmbrăcat tot în haine negre preoțești. Îi făcu semn generalului să-l urmeze și se îndreptă spre o mașină neagră parcată peste drum. Rodcenko ajunse lângă asasin și se opri pe partea dinspre trotuar a mașinii, orientată cu fața spre intrarea în restaurantul Lastocika.

Șacalul aprinse deodată o lanternă, iar fasciculul puternic de lumină pătrunse pe geamul lăsat al mașinii, dezvăluind o scenă bestială care, pentru o clipă, îi tăie răsufarea bătrânului soldat încercat. Agentul KGB așezat la volan era răsturnat pe spate, capul îi atârna cu beregata tăiată, iar pe piepții cămășii se formase o pată imensă,

stacojie, de sânge proaspăt. Pe scaunul din dreapta se afla cel de-al doilea agent care îl urmărea pe general, cu mâinile și picioarele legate cu o sârmă, iar în jurul capului avea înfășurată strâns o funie, petrecută ca un căluș peste gură, sufocându-l, nelăsându-i spațiu să răsuflă, doar să horcăie disperat. Acesta nu murise încă și se holba la ei cu o privire îngrozită.

— Șoferul a fost antrenat la Novgorod, spuse generalul sec.

— Știu, veni răspunsul lui Carlos. Scrie în legitimație. Nu se mai fac antrenamente ca în zilele bune de altădată, domnule general.

— Celălalt este omul de încredere al lui Krupkin la Moscova. Din câte am aflat, fiul unui bun prieten de-al lui.

— Acum e al meu.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Rodcenko privindu-l cu ochi goi pe Șacal.

— Să repar o greșală, îi răspunse Carlos ridicând arma cu amortizor, și trase trei gloanțe în gâtul generalului.

CAPITOLUL XXXVII

Nori răi, prevestitori de furtună, dănuiau amenințător pe cerul întunecat, ca de plumb topit, care atârna greu deasupra Moscovei adormite. Sedanul negru gonia nebunește pe drumul de țară, trecând ca săgeata pe lângă lanurile în pârg. Șoferul se ținea cu sălbăticie de volan, iar când și când trăgea cu coada ochiului spre ostaticul așezat în dreapta lui, același tânăr legat fedeleș cu o sârmă de mâini și de picioare, cu o funie petrecută căluș peste gură, pradă unui chin insuportabil, după grimasa de durere de pe chipul său și privirea rătăcită.

În spate, pe bancheta scaldată în sânge, zăceau răsturnate trupul neînsuflețit al generalului Grigori Rodcenko și cel al absolventului cursurilor de la Novgorod, ofițerul KGB însărcinat să conducă pas cu pas operațiunea de supraveghere a bătrânului soldat. Și deodată, fără a încetini, Șacalul zări ceea ce căuta și trase violent de volan spre dreapta. Cauciucurile scrâșniră furios, mașina se roti brusc, ieși din șosea și se opri în iarba înaltă, proiectând cadavrele în spătarul scaunelor din față. Carlos deschise portiera și sări sprinten din mașină. Trase corpurile scaldate în sânge de pe bancheta plușată pe care zăcuseră până atunci și le trânti în iarba înaltă, așezându-l pe general deasupra ofițerului KGB, firicelele de sânge îngemănându-se și pătând înfrățite pământul bătătorit.

Carlos se întoarse la mașină și îl trase brutal pe tânărul agent afară, iar în mână sa dreaptă luci scurt lama rece a unui cuțit de vânatoare.

— Noi doi avem de discutat, rosti Șacalul în rusă. Nebun să

fii să nu-mi spui tot ce vreau să știu... Dar n-ai să te opui, ești prea tânăr și prea necopt.

Carlos îl trânti pe tânăr cu fața la pământ, iar iarba înaltă se culcă sub greutatea lui. Își răsturnă ostaticul pe spate, scoase lanterna și o aprinse, îngenunche lângă el și rezezi pumnul în ochii cășcați de groază ai agentului.

Corpul neînsuflețit al tânărului zăcea acum într-o baltă de sânge, însă înainte de a-și da ultima suflare, acesta apucase să spună tot, iar vorbele lui vibrau în urechile lui Ilici Ramirez Sanchez cu forța unui bubuit de tunet. Jason Bourne era la Moscova! Numai el putea fi. Tânărul agent KGB fusese prea înspăimântat și, dorind să-și salveze pielea, spusese tot ce-i venise pe limbă, fraze întretăiate de spaimă, unele, informații prețioase, altele, nimicuri fără însemnătate. Tovarășul Krupkin și doi americani, unul înalt, celălalt schiop! I-am însoțit până la hotel, apoi la o întâlnire pe Sadovaia.

Krupkin și nenorocitul ăla de Bourne reușiseră să îi ducă de nas pe oamenii lui din Paris – Parisul, fortăreața lui inexpugnabilă! – și îi luaseră urma la Moscova. Cum? Cine îl trădase?... Acum nu mai avea nici o importanță. Conta doar faptul că dușmanul lui de moarte, Cameleonul, se afla la Metropol. Trădătorii din Paris puteau să mai aștepte. La Metropol! Cel mai mare dușman al lui era la Moscova, la nici o oră depărtare de locul în care era el acum, probabil petrecându-și noaptea liniștit, dormind, fără să bănuiască măcar că Șacalul știa unde se află. Iar asasinul simți cum îl invadează un val de fericire, un simțământ de beatitudine – era la un pas de a repurta victoria finală asupra vieții și a morții. Medicii îi spusese că va muri peste scurt timp, numai că medicii se înșală adeseori... Iar în acest caz se înșelaseră grav! Prin moartea lui Jason Bourne, viața lui avea să capete un nou sens.

Totuși, acest ceas al morții nu era momentul potrivit pentru atac. Trei dimineata este o oră nepotrivită pentru hoinăreală pe străzile și prin hotelurile Moscovei – un oraș bolnav de suspiciune, exacerbată de întunericul nopții – mai cu seamă dacă ești în căutarea omului pe care vrei să-l ucizi. Și-apoi, toată lumea știe că salariații marilor hoteluri care lucrează în tura de noapte nu umblă neînarmați pe culoare, că ei sunt aleși și după criterii de profesionalism, dar și după calitățile lor de buni ochitori. O dată cu lumina zilei, se va instaura însă o stare de relaxare după încordarea din cursul nopții. Da, momentul cel mai potrivit era să atace în primele ore ale dimineții, când începea activitatea febrilă în hotel. Așadar, atunci va da lovitura.

Totuși, momentul prezent era propice pentru un alt soi de lovitură, sau cel puțin preludiul unei răsturnări dramatice de situație. Venise clipa să îi cheme la ordine pe discipolii săi din guvernul sovietic, să-i strângă laolaltă, să îi anunțe că monseniorul sosise la

Moscova, că marele Mesia își făcuse apariția ca să îi salveze și să îi elibereze din scalvic. Înainte de a părăsi Parisul, nu uitase să ia cu el dosarele prețioase – de fapt dosarele din spatele dosarelor, fiindcă, în aparență, ele erau doar niște nevinovate coli albe de hârtie prinse în coperte de plastic, iar scrisul nu apărea decât după ce erau expuse la infraroșii, acestea impresionând tușul de scris. Alese ca loc de întâlnire un depozit părăsit de pe strada Vavilova. Îi anunță pe fiecare în parte să se prezinte la întrunire la ora 5:30 și le recomandă, vorbind de la un telefon public, să evite bulevardele largi și să vină pe străduțe lăturalnice și pe alei întunecate. Până la 6:30 avea timp să termine cu ei și îi va fi înarmat pe fiecare cu informațiile prețioase care îi vor proiecta în vârful elitei moscovite. Era și aceasta o armată nevăzută, mult mai mărunță decât cea din Paris, totuși la fel de eficientă și fidelă lui Carlos, monseniorul care îi ajutase din umbră, ușurând traiul ciracilor săi. Iar la 7:30, marele Șacal se va afla la postul de la Metropol, pregătit să profite de agitația matinală stârnită de oaspeții care începeau să se trezească, de tot acel du-te-vino dezlănțuit de cărucioare și tăvi cu cafele și sandvișuri, de buimăceala și neliniștea care domnesc la prima oră în hol, de sporovăiala recepționarilor care își predau tura. La hotel Metropol avea să dea lovitura și să îl scoată din viața lui pe Jason Bourne.

Rând pe rând, ca niște vagabonzi care se mișcă amărâți, temători și cu fereală în primele ore ale dimineții, pe ușa aproape căzută a depozitului părăsit de pe o străduță de mahala cunoscută sub numele de Vavilova, își făcură apariția cinci bărbați și trei femei. Prudența lor era lesne de înțeles. Pătrunseseră într-un cartier al Moscovei în care nu aveau ce căuta, nu atât din pricina locuitorilor săi dubioși – tratați cu mare indulgență de poliția moscovită – cât mai cu seamă din pricina caselor care abia se mai țineau în picioare. Era una din zonele incluse în planul de sistematizare a capitalei, numai că șiacest proiect, ca atâtea altele din lumea largă, cunoscuse la rândul său două etape: una lentă și una de stagnare a lucrărilor. Singurul fapt pozitiv, deși întrucâtva incomod, era că în acest cartier încă mai funcționa electricitatea, dar Carlos știa să uzeze de acest avantaj în folosul său.

El însuși se postase în fundul hălei de beton goale, cu o lampă așezată la picioare, direct pe pardoseala rece, filtrând lumina în sus spre el, abia conturându-i însă silueta și ascunzându-i chipul disimulat în spatele gulerului ridicat al hainelor negre. În dreapta sa, se afla o masă rudimentară de lemn pe care răsfrase câteva dosare cu coperte de plastic, iar în dreapta, sub un morman de ziare vechi, ascunsese de privirile „discipolilor” săi o mitralieră de asalt AK-47, modelul 56. Automatul avea fixat pe el un încărcător plin, de patruzeci de cartușe, iar un altul aștepta cuminte, prins la cureaua Șacalului. Unicul motiv pentru care își luase o armă la el era puterea obișnuinței, deci rigorile

meseriei, pentru că altfel, nu se aștepta să întâmpine nici un fel de rezistență. Se aștepta în schimb să fie primit cu respect și venerație.

Își cântări atent din priviri auditoriul și observă cum cei opt se privesc pe furiș. Nimeni nu rostise o vorbă, iar aerul jilav și mucegăit din depozitul părăsit, aproape lugubru în lumina zgârcită, părea să vibreze de încordare și neliniște. Carlos înțelesese că trebuie să risipească teama – poate chiar spaima – și reținerile oaspeților săi, deci se îngrijise dinainte să aducă opt scaune desprecieate găsite prin birourile pustii din spatele depozitului. Oamenii se simt mai în largul lor dacă stau jos. Totuși, nimeni nu se așezase.

— Țin să vă mulțumesc tuturor că ați venit în dimineața aceasta, rosti Șacalul în rusește, după care le spuse autoritar: Vă rog, aveți câte un scaun fiecare. Luați loc. Discuția noastră nu va dura mult, însă trebuie să fiți foarte atenți... tovarășul care se află cel mai aproape de ușă este rugat să o închidă. A venit toată lumea.

Ușa masivă și mâncată de carii se trânti cu un scârțâit lugubru, iar bărbatul care o închisese se îndreptă bătos spre un scaun și, urmând exemplul celorlalți, se așază. Numai că fiecare avusese grijă să își tragă scaunul cât mai departe de vecinul său. Carlos așteptă răbdător până se liniști toată agitația, până se domoli pocnetul sec al lemnului pe pardoseala de ciment, până luară loc cu toții. Apoi, ca un orator cu experiență, făcu o pauză teatrală, bine cântărită, înainte de a se adresa publicului său atent. Se uită scurt la fiecare în parte, fixându-i cu o privire sfredelitoare, ca și când ar fi încercat să le transmită că el sau ea este o persoană specială în ochii lui. Reacția au fost câteva mișcări scurte, în majoritatea lor feminine, când respectivele persoane și-au aranjat nervos ținuta. Cei opt erau îmbrăcați în hainele mohorâte și conservatoare, însă îngrijite și bine călcate, pe care le poartă înalții funcționari de stat.

— Sunt monseniorul din Paris, începu asasinul îmbrăcat în straie preoțești. Eu sunt cel care, dintre toți, v-a ales pe voi, cu ajutorul unor tovarăși din Moscova și din alte părți ale lumii. Și tot eu sunt acela care de câțiva ani încoace vă trimite sume importante în schimbul fidelității pe care o aștept de la voi la momentul convenit... După privirile pe care mi le aruncați, înțeleg că aveți unele întrebări a-mi pune. V-o iau înainte și vă explic. Cu ani în urmă am fost unul dintre cei, puțini la număr, aleși să fie pregătiți la Novgorod.

Un murmur plin de respect se ridică din piepturile celor opt aleși. Mitul care se țesuse în jurul Novgorodului nu exagera cu nimic realitatea. Era într-adevăr un centru de îndoctrinare avansat, unde nu erau trimiși decât cei mai dotați tovarăși – așa li se dăduse de înțeles, deși niciodată nu se vorbea deschis despre acest subiect, poate doar în șoaptă. Carlos înclină de câteva ori din cap ca pentru a întări adevărul spuselor sale, după care continuă liniștit:

— De câțiva ani încoace, am colindat tot globul ca agent

secret cu însărcinări foarte speciale, promovând interesele marii Revoluții Sovietice în străinătate. Datoria m-a chemat de nenumărate ori acasă, la Moscova, pentru a face unele investigații în anumite ministere în care fiecare dintre voi deține posturi de răspundere. Șacalul făcu o pauză, după care continuă pe un ton sever, aproape brutal. Posturi de răspundere care nu presupun totuși autoritatea pe care ar trebui să o exercitați. Competența voastră este subapreciată și prost răsplătită, fiindcă deasupra voastră sunt niște bătrâni depășiți, niște uscături.

Reacția auditoriului fu ceva mai evidentă de astă dată, cu siguranță mai puțin reținută.

— Prin comparație cu ministerele omoloage din guvernele țărilor dușmane, continuă Carlos, noi am rămas în urmă, când ar trebui să fim în frunte. Iar Moscova a rămas în urma celorlalți din pricină că talentul și competența voastră sunt călcate în picioare de niște funcționari bătrâni care se agață de scaunele lor și căroră le pasă mai mult de avantajele pe care le au de pe urma postului decât să-și facă datoria față de patrie.

Reacția fu promptă, iar cele trei femei aplaudară electrizate spusele monseniorului.

— Din acest motiv, de fapt motive, ne-am gândit, eu și ovarășii din Moscova, că a venit vremea să intrați în scenă. Mai mult, din această pricină v-am trimis banii — pe care i-ați cheltuit după cum ați crezut de cuviință — considerând că aceștia reprezintă cu aproximație valoarea privilegiilor de care se bucură pe nedrept superiorii voștri. În definitiv, de ce n-ați fi plătiți cum trebuie, așa cum pe nedrept sunt plătiți ei?

În depozitul care adăpostea întrunirea, spiritele se încinseseră. Iar cei opt, uitându-se unii la alții și dând ferm din cap, repetară: „Chiar așa!“. „De ce nu?“ și „Are dreptate!“ Șacalul începu apoi enumerarea celor opt ministere în chestiune, iar pe măsură ce fiecare era amintit, adunarea dădea energie, cu entuziasm, din cap.

— Ministerul Transporturilor, Informațiilor, Finanțelor, de Import-Export, Justiția, Apărarea, Cercetarea Științifică... și nu în ultimul rând, Ministerul Planificării al Sovietului Suprem... Acestea sunt domeniile de activitate în care lucrați, dar fiecare dintre voi a fost înlăturat din funcții de decizie. Este o situație care nu mai poate continua, intolerabilă. Trebuie să se facă schimbări!

Ca un singur om, cei opt țâșniră în picioare, uniți într-o înfăptuirea unui ideal comun. Apoi, funcționarul care închisese ușa luă cuvântul, prudent:

— Pe cât se pare ne cunoașteți foarte bine situația, domnule. Totuși, ar fi interesant de știut cum ați putea-o schimba.

— Cu asta, îi anunță Carlos făcând un gest larg, teatral, spre dosarele împrăștiate pe masa scundă de lemn.

Încet-încet, cei opt se liniștiră și se așezară cuminiți la locurile lor, uitându-se când unii la alții, când la dosare.

— Pe această masă se află dosarele strict confidențiale ale șefilor voștri din ministerele în care lucrați. Ele conțin informații atât de incriminatoare la adresa lor, încât dacă le arătați cui trebuie, ele vă vor garanta promovarea. Iar în câteva cazuri, vă asigur că ele vă vor propulsa direct pe scaunul șefului respectiv. Șefii voștri n-au de ales, trebuie să țină cont de voi pentru că informațiile acestea sunt la fel de periculoase ca niște pumnale îndreptate spre gâtul lor. Dacă se află ce conțin dosarele, vor fi îndepărtați sau executați.

— Domnule?

Vorbise o femeie trecută de prima tinerețe, îmbrăcată într-o rochie oarecare, bleumarin, care se ridică timid în picioare. Părul ei blond înspicat cu fire albe era strâns pe ceafă într-un conci sever. Își trecu iute mâna peste el și spuse:

— Prin mâna mea trec dosarele personale ale salariaților și fac verificări în fiecare zi... De multe ori am constatat că s-au strecurat și erori... De unde știu că dosarele pe care le dețineți conțin informații corecte? Fiindcă, dacă ele conțin o singură greșeală, vă dați, sper, seama, în ce postură ne punem, nu?

— Faptul de a fi pus măcar la îndoială corectitudinea lor, doamnă, este un afront direct la adresa mea, îi răspunse Carlos cu răceală. Eu sunt monseniorul din Paris. Am descris precis situația în care se află fiecare dintre voi și, la fel de precis, am amintit și de incompetența șefilor voștri. Mai mult decât atât, eu și partenerii pe care-i am aici la Moscova, ne-am dat osteneala și am riscat enorm trimițându-vă tot timpul bani spre a vă ușura existența.

— În ceea ce mă privește, interveni un bărbat mărunțel și sfrijit cu ochelari mari pe nas și îmbrăcat într-un costum maro, eu am apreciat banii. Chiar i-am depus la Casa de Economii și primesc o dobândă bunicică. Dar ce legătură am eu cu ceilalți? Ce mă interesează pe mine de ei? Lucrez la Ministerul de Finanțe și, sigur, faptul că am recunoscut totul de bunăvoie sper că mă va absolve de orice vină. Sper că mi-am exprimat punctul de vedere cât se poate de clar. Asta e poziția mea.

— Nu știu ce-ai vrut să spui, domnule contabil, dar te asigur că te-ai exprimat la fel de limpede ca și când ai fi vorbit în numele ministerului tău paralizat, îl întrerupse un bărbat obez îmbrăcat într-un costum negru, prea strâmt ca să-i cuprindă corpolența. Plus că am îndoielile mele că ai fi în stare să recunoști o dobândă obținută pe căi cinstite! Sigur, eu sunt la Apărare, iar voi ați avut grijă să ne săriți.

— Cum faceți tot timpul cu Cercetarea! îi sări în ajutor un alt membru al adunării, un mărunțel cu aer de profesor, al cărui barbișon ciuntit se datora probabil vederii slăbite, necorectată nici

de ochelarii cu lentile groase care îi tronau pe nas. Auzi, dobândă! Și cu alocațiile de la stat cum rămâne?

— Ce v-am dat e mai mult decât suficient pentru savanții tăi de grădiniță! Banii sunt mai bine investiți dacă te apuci să furi de la occidentali!

— Încetați! Se răsti la ei preotul-asasin ridicând brațele ca un profet. Nu ne-am adunat aici ca să discutăm neînțelegerile dintre ministere. Toate aceste chestiuni vor fi dezbătute și rezolvate de noua elită pe care o vom aduce la putere. Nu uitați că sunt monseniorul din Paris și că împreună vom instaura o nouă ordine, în acord cu principiile generoase ale Marii Revoluții! De acum înainte s-a terminat cu vremea complezenței!

— Un concept de-a dreptul revoluționar, domnule, rosti o tânără în jur de treizeci de ani, îmbrăcată cu o fustă plisată, al cărei chip fardat discret fu pe loc recunoscut de toată asistența: era redactor-comentator de știri la televiziunea națională. Totuși, cred că ar trebui să revenim la chestiunea informațiilor și a corectitudinii lor.

— Ce-ar mai fi de spus? rosti Carlos uitându-se pe rând, cu ochii săi negri ca noaptea, la fiecare dintre participanții la întâlnire. Cum aș putea ști atâtea despre voi dacă informațiile n-ar fi corecte?

— Nici nu vă pun cuvântul la îndoială, domnule, continuă redactorul de televiziune. Însă, ca jurnalist, sunt obligată să compar o informație și cu alte surse, cu excepția cazurilor în care ministerul hotărăște dinainte ce este adevărat și ce nu. Cum dumneavoastră nu lucrați pentru Ministerul Informațiilor, domnule, iar ceea ce s-a vorbit aici va rămâne între noi, aș dori totuși să menționați o altă sursă, pentru conformitate.

— Adică sunt pus la zid de niște ziariști manipulați când eu spun *adevărul*!? exclamă asasinul cu răsuflarea tăiată de furie. Tot ce v-am spus e realitate, iar voi știți bine că nu vă mint.

— La fel de reale și adevărate au fost și crimele comise de Stalin, domnule. Și totuși ele au rămas îngropate timp de treizeci de ani, o dată cu cele douăzeci de milioane de cadavre.

— Vrei dovezi, ziaristo? Uite că-ți dau o dovadă. Am ochi și urechi sus de tot în KGB, și anume pe însuși generalul Grigori Rodcenko. El este ochii și urechile mele, iar dacă vrei să auziți un adevăr crunt, atunci aflați că-mi este vândut trup și suflet! Fiindcă eu sunt monseniorul din Paris!

Asistența se foi fâstăcită, se agită neliniștită și toată lumea simți nevoia să își dreagă glasul. Redactorul de la televiziune luă din nou cuvântul, vorbind de astă dată mai încet, cu ochii căprui plecați și ațintiți pe straietele preoțești.

— Poate că sunteți cine pretindeți a fi, domnule, începu ea, dar mi se pare că nu ascultați postul Radio Moscova. În urmă cu o oră s-a anunțat că generalul Rodcenko a fost împușcat azi-dimineață

de niște criminali străini... De asemenea, știrea mai menționa faptul că toți ofițerii superiori din Komitet au fost convocați pentru o ședință fulger la care urmează să se discute urmările asasinării generalului. S-au făcut unele speculații prin care se încearcă o explicație a faptului că generalul Rodcenko, un ofițer cu atâta experiență, a putut să cadă în capcana întinsă de niște străini.

— Vă dați seama că or să-i scotocească prin dosare? adăugă funcționarul prudent ridicându-se bătos în picioare. KGB-ul va pune toate informațiile sub lupă și va căuta cu tenacitate „un motiv extraordinar” pentru o crimă ieșită din comun. Funcționarul public extrem de circumspect îl privi pe ucigașul în haine preoțești. Și poate că o să dea de urma dumneavoastră, domnule. Și a dosarelor pe care le dețineți.

— Nu, spuse hotărât Șacalul, simțind cum pe tâmpile i se formează broboane de sudoare. Nu! E imposibil! Nu există decât un exemplar al acestor dosare, iar originalul se află la mine. Nu există alte dosare!

— Dacă ești convins de ceea ce spui, părinte, rosti obezul de la Ministerul Apărării, înseamnă că nu-i știi pe cei din Komitet.

— Cum să nu-i știu! strigă Carlos simțind cum încep să îi tremure mâinile de furie. Toți cei din Komitet îmi sunt vânduți! Nu sunt străin de nici un secret fiindcă toate secretele la mine ajung! Am strâns tomuri întregi despre guvernele de pretutindeni, despre șefi de stat, generali, înalți demnitari... Am oameni de încredere în lumea întreagă.

— Dar pe Rodcenko nu-l mai aveți, continuă bărbatul îmbrăcat în costum închis la culoare, ridicându-se la rândul său de pe scaun. Iar, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici n-ați părut cine știe ce surprins.

— Poftim?

— Știți, majoritatea dintre noi, poate chiar toți, avem un obicei. Când ne trezim dimineața, dăm drumul la radio. E o tâmpenie, o deprindere de care n-o să scăpăm niciodată, însă așa stând lucrurile, presupun că toți cei prezenți au aflat de moartea lui Rodcenko... Însă dumneavoastră nu știați, părinte, iar când doamna de la televiziune v-a comunicat vestea, n-ați fost mirat, nici șocat... și, cum s-ar spune, nici măcar surprins.

— Ba da! strigă Șacalul. Dar voi nu înțelegeți că eu știu să mă stăpânesc. Tocmai de aceea au toți atâta încredere în mine și sunt căutat de liderii marxiști din lumea întreagă!

— Nici măcar nu se mai poartă, mormăi femeia cu păr blond încăruntit a cărei competență profesională se referea la întocmirea dosarelor de personal.

Și aceasta se ridicase între timp în picioare.

— Ce vreți să spuneți? rosti Carlos în șoaptă, răgușit, pe un

ton amenințător, care cresc rapid transformându-se într-un urlet. Sunt monseniorul din Paris! Datorită mie ați trăit ani de zile fără să simțiți lipsurile, cum în viața voastră n-ați visat, și acum mă luați la întrebări pe mine? Cum aș putea să știu lucrurile pe care vi le-am spus dacă nu m-aș afla printre aleșii din vârful piramidei moscovite? Ați uitat cine sunt și ce-mi datorati?

— Dar nu știm cine *nu* sunteți, spuse un alt bărbat ridicându-se în picioare.

Ca și ceilalți bărbați, era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, îngrijit și proaspăt călcat, singura diferență fiind aceea că hainele lui aveau o croială ceva mai elegantă, dovadă a atenției pe care o acorda aspectului său exterior. Parcă și chipul lui avea ceva aparte; era mai palid, privirea mai hotărâtă, cumva mai puțin timidă decât a celorlalți, creând impresia că atunci când vorbește îi place să își aleagă cu grijă cuvintele.

— În afara titlului bisericesc pe care vi l-ați declinat, nu ne-ați spus nimic despre adevărata dumneavoastră identitate. Și se pare că nici nu aveți de gând să o dezvăluiți. Cât privește informațiile pe care ni le-ați furnizat, ele nu reprezintă altceva decât lipsuri strigătoare la cer și nedreptăți firești ale sistemului nostru, însă comune și imposibil de reglat în nici unul din ministere. Dacă alegeți la întâmplare alte douăzeci de persoane din serviciile altor ministere, îndrăznesc să afirm că și ei s-ar fi plâns de aceleași tare. Nimic nu-i nou sub soare...

— Cum îndrăznești!? urlă Carlos Șacalul cu venele de la gât umflate să-i plesnească. Cine ești tu să-mi vorbești mie pe tonul ăsta? Eu sunt monseniorul din Paris, adevăratul fiu al Revoluției!

— Iar eu sunt procuror în Ministerul Justiției, tovarășe monsenior, și prin urmare un vlăstar mai tânăr al acestei revoluții. Poate că nu-i cunosc personal pe capii KGB-ului care pretindeți că v-ar fi subalterni, însă știu pe de rost pedepsele care se aplică atunci când încerci să-ți faci dreptate singur și în secret, înfruntându-ți șefii direct, fără a raporta mai întâi cele întâmplate Biroului de Indisciplină. Revin și spun că-i vorba de pedepse la care aș prefera să nu mă gândesc până ce nu dețin probe materiale serioase și nu niște informații provenind din surse necunoscute și adunate în niște dosare, lucruri probabil inventate de o mână de ofițeri nemulțumiți care, cine știe, poate sunt chiar în posturi inferioare celor pe care le deținem noi... Sincer să fiu, nu-mi doresc să-i cunosc personal, nici să mă compromit punându-mă gratuit într-o postură proastă care s-ar putea să mă trimită în fața instanței.

— Nu ești altceva decât un avocatel mărunț! mugi asasinul îmbrăcat în haine de preot încleștându-și furios pumnii și fulgerându-i cu o privire rea. Cu toții sunteți niște mincinoși! Răsuciți adevărul și-l răstălmăciți cum vă convine! Sunteți cu toții niște

oportuniști și niște profitori!

— Frumos spus, rosti zâmbind omul legii din Ministerul de Justiție. Numai că, tovarășe, l-ai citat pe englezul Blackstone.

— N-am să mai tolerez o clipă insolența ta nesuferită!

— Nici n-ai de ce, tovarășe preot, fiindcă eu mă gândeam să plec. Iar sfatul de om al legii pe care-l dau tuturor celor de față este să facă același lucru.

— Cutezi?

— Cum să nu? Îi răspunse juristul sovietic permițându-și o glumă în timp ce îi privea zâmbind pe toți cei din jur. N-aș vrea să ajung în situația de a-mi intenta singur proces, fiindcă sunt prea bun și am să-l câștig.

— Banii! Țipă ca scos din minți Șacalul. V-am trimis mii de dolari!

— Scrie undeva că i-am primit? Întrebă juristul cu un aer nevinovat. Doar singur ți-ai luat măsuri de precauție să nu dea nimeni de urma ta. Găseam plicuri strecurate la cutia poștală sau în sertarul de la birou, cu bilețele frumos lipite pe ele prin care ne cereai să le ardem după ce le citim. Și care dintre vajnicii cetățeni ai Uniunii noastre ar fi nebun să recunoască faptul că i-a pus acolo? Știu și ei că ar încurca-o și s-ar pomeni azvârliți în beciurile de la Liubianka... La revedere, tovarășe monseniore, rosti procurorul de la Ministerul de Justiție îndreptându-se liniștit spre ieșire.

Rând pe rând, așa cum veniseră, cei șapte îl urmară tăcuți pe acesta, uitându-se peste umăr la ciudatul personaj care, pentru scurtă vreme și într-un fel atât de neobișnuit, reușise să dea un alt curs existenței lor monotone de până atunci. Intuiau că drumul lui în viață fusese presărat de fapte rușinoase, dezonorante, poate chiar crime. Moarte.

Totuși, nici unul dintre ei nu se aștepta la ceea ce urmă. Asasinul în haine preotești tășni în picioare, cu mintea întunecată de o furie oarbă. Ochii săi negri scăpărau scânteii, iar sufletul său negru cerea răzbunare, răzbunare cumplită, bestială, sălbatică, pentru tot răul care i se făcuse în viață ca răspuns la faptele bune făcute și la idealurile pure care îl animaseră. Văzu roșu în fața ochilor și simți în nări miros de sânge. Cei care îl trădaseră își vor primi răsplata! Șacalul mătură cu un gest violent dosarele de pe masă și caută arma în mormanul de ziare. Înșfăcă mitraliera ascunsă printre paginile îngălbenite și urlă:

— Opriți-vă! Cu toții!

Nici unul din cei opt nu se supuse ordinului său, iar forța nebunului tășni la suprafață comandându-i mintea și mișcările. Ucigașul apăsă pe trăgaci, iar bărbații și femeile se prăbușiră ca niște cărți de joc. Asasinul sări peste trupurile celor care își trăiau ultimele clipe de agonie, prăbușiți lângă ușă, și alergă în stradă, cu mitraliera

scurpând moarte, secerând siluetele care încercau să scape în noapte, înjurând și proferând blesteme la adresa necredincioșilor, blestemându-i să le putrezească sufletele în iadul pe care el îl trăia pe pielea lui.

— Trădători nenorociți! Lichele ce sunteți! Gunoaielor!! strigă Șacalul scos din minți sărind peste cadavrele prăbușite și alergând spre mașina pe care și-o procurase de la nefericitul echipaj de urmărire al KGB-ului.

Noaptea se afărșise și începuse o nouă zi.

Telefonul de la Metropol nu sună, ci făcu explozie. Alex Conklin deschise ochii, scutură din cap pentru a alunga amorțeala somnului și întinse brațul spre aparatul care îl trezise brutal.

— Da? Reuși el să îngaima întrebându-se dacă vorbește în microfon sau în difuzor.

— Alexei, fiți pe fază! Nu lăsați pe nimeni să intre și pregătiți-vă armele!

— Krupkin?... Ce dracu' tot spui acolo?

— Un câine turbat a scăpat din lesă și umblă liber prin Moscova.

— Carlos?

— A înnebunit de tot. L-a omorât pe Rodcenko și i-a măcelărit pe cei doi agenți care trebuiau să-l urmărească. Azi-dimineață i-a găsit un țăran, pe la ora patru – l-au trezit câinii cu urletele lor, probabil că vântul a adus miros de sânge.

— Isuse, a luat-o razna... Dar ce crezi...

— Unul dintre agenți a fost torturat înainte de a fi ucis, îi tăie vorba ofițerul KGB intuind întrebarea lui Alex. El conducea mașina când am venit să vă iau de la aeroport, un protejat de-al meu și fiul unui coleg de cameră cu care am stat la cămin cât mi-am făcut facultatea. Un tânăr minunat, provenind dintr-o familie normală, însă nepregătit pentru o experiență de acest soi.

— Crezi că i-a spus lui Carlos tot ce știa despre noi?

— Da... totuși, ar mai fi ceva. În urmă cu aproximativ o oră, pe strada Vavilova au fost ucise cu focuri de armă opt persoane. De fapt, corect ar fi să spun că au fost măcelărite, un masacru în toată regula. Înainte de a muri, una din femei, directoare la Ministerul Informațiilor și redactor la Televiziune, a apucat să spună că ucigașul era îmbrăcat în haine de preot, că vine de la Paris și că s-a prezentat sub numele de „monsieurul”.

— Isuse! explodează Conklin trezindu-se de-a binelea și, dând să coboare din pat, zări distrat ciotul de carne unde cu ani în urmă fusese un picior. Astea erau cadrele pe care le forma.

— Chiar așa, ai folosit bine trecutul, spuse Krupkin. Dacă-ți mai amintești, chiar ți-am spus că recruții ăștia or să-l lase baltă la

primul semn de pericol.

— Îl scol pe Jason...

— Alexei, ascultă-mă!

— Ce?

Conklin își propti telefonul între umăr și bărbie și întinse mâinile spre proteză.

— Am strâns o echipă tactică de atac, bărbați și femei îmbrăcați în civil, care primesc acum ultimele dispoziții și imediat după aceea se prezintă la voi.

— Bună mișcare.

— Însă intenționat n-am prevenit nici personalul hotelului și nici miliția.

— Trebuie să fii tâmpit s-o faci, îi tăie vorba Conklin. Reușim și singuri să punem mâna pe ticălosul ăsta! Ceea ce nu s-ar întâmpla în veci dacă ne-am împiedica la tot pasul de uniforme și chelneri care tipă isterizați. Șacalul are ochi și în genunchi.

— Fă cum ți-am spus, îi zise sovieticul pe un ton autoritar. Nu lași pe nimeni să intre, nu te arăți la fereastră, ia-ți toate măsurile de prevedere.

— Normal... Cum adică, să nu mă apropii de fereastră? Are să-i ia ceva timp până află unde stăm... până întreabă chelnerii, careristele...

— Iartă-mă, prietene, îl întrerupse Krupkin, dar cum poți refuza un preot care întreabă la recepție de doi americani, dintre care unul are un defect la picior, mai ales dacă acest preot se scoală cu noaptea-n cap să-i vadă?

— Bine gândit, deși cam paranoică gândirea asta a ta.

— Ești aproape de ultimul etaj, iar peste drum, fix pe deasupra Marx Prospekt-ului, se află acoperișul unei clădiri cu birouri.

— Și mai ai o calitate – gândești rapid.

— Oricum, mult mai rapid decât cretinul ăla instalat la Dzerjinski. Te sunam mai de mult, însă excepționalul meu comisar Kartoski a găsit de cuviință să mă anunțe acum două minute.

— Îl scol pe Bourne.

— Ai grijă.

Conklin nu mai auzi recomandarea sovieticului. Lăsă receptorul în furcă imediat și își trase gheata, prinzând curelele cu arici la nimereală peste picior. Deschise sertarul noptierei de unde scoase automatul Graz Buria, o armă proiectată special pentru KGB și prevăzută cu trei încărcătoare. După cum se știe, Graz este singurul tip de pistol-mitralieră la care se poate atașa un amortizor. Instrumentul cilindric se rostogolise spre fundul sertarului, iar Alex îl culese de acolo și îl fixă pe țeava scurtă. Clătinându-se, își trase pantalonii pe el, vârî arma la cingătoare și se îndreptă schiopătând spre ușă. O deschise și îl descoperi pe Jason, gata îmbrăcat, în picioare în fața

ferestrei din camera de zi decorată în stil victorian.

— Probabil că a fost Krupkin, spuse Bourne.

— Da. Pleacă de la geam.

— Carlos? Bourne se răsuci spre Alex și sări în lături. Știe că suntem la Moscova? Întrebă el, după care adăugă: știe unde suntem?

— Răspunsul este da la ambele întrebări. Conklin îi relatează pe scurt conținutul convorbirii cu Krupkin. Toate astea îți spun ceva? Întrebă Alex după ce sfârșise.

— E făcut țândări, îi răspunse Bourne pe un ton liniștit. Odată și odată tot trebuia să se întâmple așa. Uite că a sosit și clipa să sară în aer bomba cu explozie întârziată care îi ticăie în creier de atâta vreme.

— Așa mi-am zis și eu. Cadrele din Moscova l-au trimis la plimbare și atunci n-a mai suportat. A făcut explozie.

— Sincer îți spun, regret că au murit, zise Bourne. Mi-aș fi dorit ca lucrurile să se petreacă altfel; însă nu pot spune că regret vreo clipă că Șacalul și-a ieșit din minți. Pentru că exact în starea asta și-a dorit el să mă aducă pe mine... Să explodez.

— Kruppie s-a exprimat foarte bine, completă Conklin. Are o dorință maladivă de a se răzbuna pe toți cei care au descoperit că e nebun. Acum, știindu-te aici – și trebuie să presupunem că a aflat – simte că a venit clipa să scape de obsesia care îl macină de-o viață, că poate scăpa de la moarte doar omorându-te pe tine... toate astea pesemne îi dau un sentiment de triumf, de putere, care-l face să se creadă mai presus decât moartea.

— Cred că discuți prea mult cu Panov... Chiar mă-ntreb, cum s-o mai fi simțind Mo?

— Încearcă să nu te gândești la el. Azi-dimineață la trei am sunat să văd ce face. Medicul mi-a spus că s-ar putea să-și piardă brațul stâng, să sufere o ușoară paralizie la piciorul drept, dar una peste alta, sunt mari șanse să scape.

— Ce-mi pasă mie de brațele și de picioarele lui. Mă interesează ce-i face capul.

— Pe cât se pare, e neatins. Sora-șefă de pe etaj spunea că, pentru un medic, e un pacient insuportabil.

— Slavă Cerului!

— Parcă ziceai că nu crezi în Dumnezeu.

— E un tic verbal. Dacă nu crezi, întreabă-l pe Mo.

Bourne remarcă arma pe care o vărâse Alex sub curea și făcu un gest scurt spre ea.

— Nu ți se pare că o porți prea la vedere?

— Și cine crezi că o vede?

— Cel de la serviciul la cameră, îi răspunse Bourne. Am sunat și i-am rugat să ne trimită sus orice de mâncare și o cană plină cu cafea.

— Exclus. Krupkin mi-a cerut să nu lăsăm pe nimeni înăuntru, iar eu am apucat să-mi dau cuvântul că așa voi face.

— Nu crezi că e cam paranoic...

— Cam așa m-am exprimat și eu, numai că acum suntem pe teritoriul lui, nu al nostru. Același lucru e valabil și pentru ferestre.

— Ia stai așa! exclamă Bourne. Și dacă am dreptate?

— Puțin probabil, dar cine știe... Conklin nu apucă să sfârșească ce avea de spus, că Jason vârî mâna sub haină de unde scoase arma primită de la ofițerul rus și se îndreptă către ieșirea spre coridor. Ce vrei să faci? strigă Alex.

— Încerc să-i dau dreptate prietenului tău Kruppie, deși probabil se înșală... Oricum, merită încercarea... Du-te acolo, îi spuse Bourne pe un ton autoritar, arătându-i spre colțul din stânga al camerei. Nu încui ușa, iar când o să bată chelnerul, tu spune-i să intre – în rusă.

— Și tu ce faci?

— În capătul coridorului este o mașină de înghețată. Nu funcționează, dar e băgată în aceeași nișă cu un automat de Pepsi. Și asta e stricat, așa încât am să mă ascund după ele.

— Slavă Cerului că sunt capitaliști, chiar și necinstiți, pe lumea asta. Hai, du-te!

Fostul membru al Meduzei, cunoscut odinioară sub numele de Delta One, descuie ușa, o întredeschise prudent, se uită atent pe coridor și, nezărind nici o mișcare, o zbughi afară. O rupse la fugă spre capătul coridorului și ajunse la nișa care adăpostea cele două automate, se strecură între peretele din dreapta și mașina de Pepsi defectă. Așteptă răbdător, încovrigat în spațiul strâmt, simțind cum genunchii și picioarele încep să-l doară – senzație pe care nu o cunoscuse de ani de zile – apoi auzi zgomotul roților unui cărucior. Sunetul crescă pe măsură ce căruciorul așternut cu față de masă se apropia de ascunzătoarea lui, apoi chelnerul trecu de el și se opri la ușa apartamentului. Îl studie atent pe chelner, un tânăr abia trecut de douăzeci de ani, blond, scund, cu ținuta unui subaltern servil. Era autentic, cu nimic în atitudinea lui care să îi amintească de Carlos, își spuse Bourne ridicându-se anevoie în picioare. Auzi vocea înfundată a lui Conklin venind din interior și invitându-l pe chelner înăuntru. Iar când tânărul deschise ușa și împinse măsua pe roțile dând să intre, Jason vârî la loc arma în tocul de la piept. Se aplecă și începu să-și maseze gamba piciorului drept, încercând să încălzească zona unde i se pusese un cărcel.

Și, deodată, lovitura se abătu ca un talaz furios care se sparge de un țărșm stâncos. Dintr-o ascunzătoare nevăzută de pe coridor, țâșni o siluetă îmbrăcată în negru care trecu în fugă pe lângă nișa lui Bourne. Jason abia avu timp să se lipească de perete. Era Șacalul!

CAPITOLUL XXXVIII

În accesul său de nebunie, Carlos își repezi cu furie umărul stâng în pieptul tânărului și îl proiectă cât colo, peste căruciorul plin cu tăvi, farfurioare și cești. Acesta se răsturnă, iar mâncarea și băutura se împrăștiară pe coridor, improșcând pereții și mocheta din hol. Chelnerul plonjă fulgerător spre stânga și, din salt, scoase un pistol de la brâu. Șacalul, fie intuind, fie zărind mișcarea cu coada ochiului, se răsuci furios, cu automatul scuișcând foc sălbatic, iar gloanțele îl țintuiră pe rus de perete, sfărtecându-i pieptul și mușcându-i nemilos din craniu. În cursul acestui moment de groază, țeava automatului lui Bourne i se încurcă în haine, iar Jason îl smulse afară cu furie, sfâșiindu-și cămașa. Carlos se întoarse spre el și îl zări, iar privirile li se întâlniră o secundă. Ochii injectați ai asasinului îl fixară mânioși, dar luminați pentru o clipă de o scânteie triumfătoare.

Jason reuși în sfârșit să scoată arma, trase și se ghemui la loc în spațiul strâmt din nișă, în timp ce gloanțele scuișcate de mitraliera Șacalului sfărtecau carcasa mașinii de băuturi răcoritoare și smulgeau așchii de plastic din automatul de înghețată. Trântit pe burtă, Bourne trase prin deschizătura precarei sale ascunzătorii, cu arma Graz-Buria ridicată spre agresorul său, nedezipindu-și degetul de pe trăgaci. Iar canonada armei lui era susținută de alte focuri, dar nu de automat. Alex trăgea din apartament! Carlos era prins la mijloc! Visul se putea împlini, totul putea să se sfârșească pe coridorul unui hotel din Moscova! Era posibil! Dă, Doamne, să se termine odată! Dă Doamne!

Șacalul urlă, un țipăt care sfida moartea. Îl răniseră. Bourne se târi înapoi în ascunzătoare, se sprijini de perete, pentru o clipă atent la zgomotul mașinii de înghețată care pornise singură. Se ghemui din nou și își apropie fața de deschizătura nișei, când nebunul din hol se repezi dezlănțuit spre el urlând, cuprins de febra de a ucide. Asemenea unui animal rănit și închis într-o cușcă, Șacalul se învârtea pe culoar și trăgea fără contenire, de parcă ar fi vrut să doboare niște inamici nevăzuți care îl incolțiseră. Dinspre capătul îndepărtat al culoarului răzbătură până la Jason două țipete ascutite de groază; un bărbat și o femeie fuseseră atinși, răniți sau poate omorâți, de gloanțele care zburau în toate direcțiile.

— Culcat! urlă Conklin de pe coridor dând o comandă a cărei motivație Jason nu o înțelese. Ascunde-te! Lipește-te de perete!

Bourne se supuse, înțelegând că trebuie să se strângă într-un spațiu cât mai mic și să își protejeze capul în colț. Prima explozie îl proiectă în perete, iar aproape imediat se auzi și următoarea, de pe culoar, mai puternică și făcând să se cutremure pereții. Grenade!

Fumul înecăcios se amestecă cu o ploaie de bucăți de plastic și cioburi. Focuri de armă. Nouă la rând, trase cu un pistol Graz-Buria... Alex! Jason țâșni în picioare și alergă afară din

ascunzătoare. Conklin stătea în fața ușii deschise a apartamentului, iar la picioarele lui zăcea răsturnat căruciorul adus de chelner. Alex smulse furios magazia goală și se căută prin buzunare după alt încărcător.

— N-am nici unul la mine! spuse el mânios, referindu-se la încărcătoarele pe care i le lăsase Krupkin. A scăpat pe culoar, în dreapta, iar eu n-am nici măcar o grenadă la mine!

— Lasă că am eu și sunt mai iute de picior decât tine, spuse Jason smulgând magazia goală din armă și înlocuind-o cu una plină pe care o scosese din buzunar. Întoarce-te în cameră și sună la recepție. Spune-le să elibereze ringul.

— Krupkin zicea...

— Dă-l dracu' pe Krupkin cu ce-a spus cu tot! Mai bine spune-le tu ăloră de jos să oprească lifturile, să blocheze toate ieșirile de pe scări și să nu lase pe nimeni la etajul ăsta!

— Acum pricep ce...

— Mișcă!

Bourne se repezi înainte pe culoar și se opri încruntat lângă perechea prăbușită. Cei doi gemeau de durere, hainele le erau pătate de sânge, dar mișcaseră. Mișcau, nu muriseră încă!

— Cheamă pe cineva aici! îi porunci Jason lui Alex arătându-i cu un semn scurt ușa care ducea spre scări. Trăiesc! Ieși de acolo; și vezi, n-o folosi decât pe aceea!

Și vânătoria începu, o vânătore neobișnuită într-un spațiu închis, la cel de-al zecelea etaj al hotelului Metropol, în prezența unei asistențe nevăzute pe care o ghiceai ascunsă, îngrozită, prin camere. Nu trebuia să ai prea multă imaginație pentru a-ți închipui că în spatele ușilor închise, de-a lungul coridoarelor pustii care încă răsunau de șuierul sălbatic al gloanțelor, bărbați și femei sunau înnebuniți la recepție să anunțe cele întâmplare. Iar strategia elaborată și ideea cu echipa de agenți KGB îmbrăcați în civil pe care o pusese Krupkin la punct fusese zădărnicită de atacul neașteptat al Șacalului.

Unde era acum? În capătul îndepărtat al culoarului pe care pătrunsese Jason se afla o altă ieșire spre casa scârilor, iar de-a lungul coridorului, cam cincisprezece sau poate optsprezece camere. Carlos era foarte abil; iar acum, rănit fiind, precis va recurge la una din tacticile extraordinare pe care le deprinsese în cursul unei întregi existențe de luptă pentru supraviețuire. Dar singura dorință care îl anima acum era nu atât să supraviețuiască, cât să-și doboare dușmanul de o viață... Bourne realiză cu o tresărire că raționamentul pe care îl desfășurase în privința Șacalului, de fapt era valabil și în cazul lui. Oare care fuseseră vorbele bătrânului Fontaine când, împreună în camera întunecată de la etaj a hotelului de pe Tranquility Isle, urmăriseră de la fereastră procesiunea de preoți dintre care unul, știau precis, era vândut Șacalului?... „...Doi lei bătrâni care se pândesc

unul pe celălalt fără să le pese câtuși de puțin dacă din vina lor mor oameni nevinovați"... Așa spusese Fontaine, bărbatul care nu își preocupase viața și se sacrificase pentru un alt bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, doar pentru că viața lui nu mai avea sens fără femeia iubită. Jason se furișă tăcut pe coridor în jos și ajunsese în dreptul primei uși, întrebându-se dacă el era în stare de un asemenea sacrificiu. Pentru el, nimic nu era mai de preț pe lumea asta decât să trăiască – alături de Marie și de copiii lor – dar dacă ea s-ar duce... dacă i-ar pierde... oare pentru el viața ar mai avea sens? Ar fi în stare să renunțe la viață dacă ar întrezări la alt bărbat o scânteie care să îi amintească de el, de David Webb?

Nu avea vreme de filozofie ieftină. Fă speculații în timpul tău liber, David Webb! N-am nevoie de tine, ticălos slab și plângăcios ce ești! Dă-mi pace! Eu trebuie să smulg penele unei păsări de pradă pe care o caut de treisprezece ani. Are gheare ascuțite și a omorât de prea multe ori, iar acum vrea să-i omoare pe ai mei... pe ai tăi. Lasă-mă-n pace!

Sânge. Pe carpeta maronie luceau scurt în lumina slabă a aplicelor niște pete mici, stacojii. Bourne se aplecă și le atinse. Erau umede. Urme proaspete de sânge – roșii ca sângele. Se înșirau de-a lungul coridorului, trecând prin dreptul primei uși, apoi a celei de-a doua, tot pe partea stângă... Apoi tăiau culoarul, dar nu în linie dreaptă, ci în zigzag, întrerupte, de parcă rana ar fi fost legată cu ceva și sângerarea parțial oprită. Urma continua pe partea dreaptă, trecea prin fața celei de-a șasea uși, a celei de-a șaptea... apoi brusc, stropii stacojii dispăreau... Ba nu, nu complet. Parcă era o pată minusculă care trecea pe partea stângă, abia vizibilă... Da, era un strop de sânge! Abia sesizabil, deasupra clanței ușii care dădea în cea de-a opta cameră, la nici șase metri de ieșirea de serviciu dinspre casa scârilor. Carlos se afla înăuntru și luase ostatici.

Din acest moment începea numărătoarea inversă. Fiecare secundă era neprețuită, fiecare mișcare era vitală și fiecare sunet trebuia speculat la maximum dacă voia să-l captureze sau să-l ucidă pe Șacal. Bourne își stăpâni spasmile musculare care îl săgetau în tot corpul și, pășind neauzit, refăcu drumul pe care venise. Se opri la treizeci de pași de cea de-a opta cameră de pe culoar și auzi abia acum tipetele, plânsetele și suspinele înăbușite care răzbăteau din spatele ușilor închise. Oaspeții hotelului primiseră instrucțiuni traduse în diversele lor limbi și inspirate de ordinele seci transmise de Krupkin: *Vă rugăm să nu ieșiți din cameră. Nu permiteți nimănui să intre. Oamenii noștri fac cercetări.* Întotdeauna apăreau „oamenii noștri”, dar niciodată nu se spunea clar că miliția sau autoritățile întreprind cercetări. Însă lui Delta One, fostul luptător al Meduzei, îi convenea panica de minune. Panica și diversiunea, iată doi aliați de

nădejde care garantează succesul atunci când vrei să atragi pe cineva în cursă.

Ridică pistolul automat Graz Buria și trase două focuri într-unul din candelabrele splendide care împodobeau tavanul, urlând în același timp cu furie și acoperind cu glasul său bariton detunăturile asurzitoare și zgomotul de sticlă spartă care se împrăștia în mii de cioburi pe mocheta:

— A luat-o pe acolo! E îmbrăcat într-o sutană neagră!

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Bourne alergă călcând apăsat înapoi pe culoar și trecu de ușa celei de-a opta camere strigând din nou:

— Ieșirea... Ieșirea de incendiu!

Se opri și trase încă un foc într-un alt candelabru, vacarmul exploziei acoperind absența zgomotului de pași. Jason se răsuci, se lipi cu spatele de peretele aflat în fața ușii camerei a opta, apoi se repezi înainte, aruncându-se cu toată greutatea în ușă, zdrobind-o, smulgând-o din tâțâni. Se năpusti înăuntru și se aruncă la podea, cu arma pregătită pentru un tir prelungit.

Undeva greșise! Simți instinctiv, pe loc, că i se întindea *lui* o cursă! Auzi ușa deschizându-se pe culoar... o auzise sau intuise că se deschide? Se rostogoli fulgerător spre dreapta, o dată și încă o dată, se încu-că într-o veioză cu picior lung și se debarasă de ea azvârlind-o spre ușă, prinzând din zbor, cu coada ochiului, imaginea unei perechi de bătrâni înlănțuiți, ghemuiți într-un colț.

În cameră dădu buzna o siluetă îmbrăcată în alb, cu un automat în mână scuipând foc la întâmplare, țâcănitul asurzitor al armei sporindu-i și mai mult sentimentul că inevitabilul era iminent. Cu disperare, Bourne trase în plin în masa de carne înveșmântată în alb și se trânti de peretele din stânga, știind că o fracțiune de secundă era suficientă să-l doboare pe asasin lovindu-l din dreapta, unde era decoperit. Reușise!

Îl împușcase pe Șacal în umăr... umărul drept! Acesta scăpă arma din mână și ridică instinctiv brațul, cu degetele încheștate ca niște gheare, spre locul unde gloanțele scuipate de pistolul Graz Buria îi mușcaseră din carne. Dar nu se opri. Se răsuci, iar mișcarea desfăcu poalele albe ale halatului ca pe niște aripi imense: cu mâna stângă se prinse de umăr încercând să oprească sângerarea, iar cu piciorul lovi cu sălbăticie lampa căzută pe podea și i-o azvârlî lui Jason în față.

Bourne trase din nou, pentru o clipă derutat de umbra lămpii care zbura spre el și care lovi patul încins al armei. Glonțul ricoșă în perete, iar Jason potrive cu mâini tremurătoare pistolul și apăsă cu sete pe trăgaci, pentru lovitura de grație... Dar nu auzi decât sunetul imposibil al unui țâcănit sec, scurt, metalic. Încărcătorul era gol! Pe coate, se târî până la arma pe care o scăpase Șacalul și îl zări, neputincios, dispărând prin ușa smulsă din țâțâni, afară, pe coridor.

Jason se ridică, dar se prăbuși aproape imediat la podea. Isuse! Nu-l țineau genunchii! Se târî spre pat și se întinse, peste cearșafurile răvășite, spre telefonul de pe noptieră... Era făcut țândări. Șacalul îl făcuse praf și pulbere! În demența lui, Carlos nu scăpase din vedere nici un amănunt, apela deci la toate tacticile și ripostele pe care le folosisese și în trecut.

Un alt sunet! De astă dată puternic și scurt. Ușa dinspre casa scărilor fusese dată de perete, rama sa metalică lovind zidul de beton. Șacalul cobora deci spre holul de la intrare. Iar dacă cei de la recepție îl ascultasera pe Conklin, atunci Șacalul era ca și prins în laț, fără putință de scăpare!

Bourne aruncă o privire perechii care se trăsesese speriată în colț și simți cum îl străbate un val de duioșie văzându-l pe bătrân cum o apără pe femeie cu propriul său trup.

— E-n regulă, spuse el încercând să-i liniștească și adresându-li-se pe un ton liniștit, plin de blândețe. Știu că poate nu înțelegeți ce vă spun, însă aș vrea să știți că s-a sfârșit.

— Nici noi nu vorbim rusește, răspunse bătrânul englez pe un ton sacadat, milităros, ridicând ochii spre Jason. Dacă eram cu treizeci de ani mai tânăr, nu-l lăsăm cu să intre! Armata a Treia, știți, am luptat alături de Monty. Am fost grozavi la El Alamein, cu toții. Curi s-ar zice, vârsta își spune cuvântul.

— Lăsați, domnule general...

— Numai de brigadă...

— Bine! Bourne se întinse pe pat și își pipăi genunchiul. Își revenise, nu-l mai dureau. Mă duc să caut un telefon!

— Știți, ceea ce m-a scandalizat cu adevărat a fost rochia aia împuțită! continuă veteranul de la El Alamein. A dracului rochie... Dezgustătoare – vai, scuză-mă, draga mea.

— Ce vreți să spuneți?

— Rochia albă, tinere! Precis a luat-o de la familia Binky – perechea care locuiește vizavi de noi și cu care am plecat în această călătorie. Cred că el i-a cumpărat-o de la minunatul Beau Rivage din Lausanne. Zdreanța aia împuțită e și-așa o mizerie, dar să i-o și dăruiască scroafei ăleia bătrâne, asta chiar depășește orice închipuire!

În câteva secunde, Jason înșfăcă arma Șacalului, se repezi pe ușă afară și intră în camera de pe partea cealaltă a culoarului, pentru a se convinge pe loc, la vederea lui Binky, că tovarășul de călătorie al generalului de brigadă merita mult mai mult respect decât era dispus să recunoască prietenul său. Zăcea prăbușit pe podea, într-o baltă de sânge, iar pieptul și gâtul îi erau deschise de câteva răni de pumnal.

— Nu reușesc să chem pe nimeni! tipă isterizată bătrâna cu păr cărunt și rar care stătea în genunchi lângă victimă. S-a bătut ca un nebun, presimțind că preotul nu va trage în el.

— Încercați să-i opriți sângele! strigă Bourne aruncând scurt o privire spre telefon.

Era neatins! Se năpusti spre el și, în loc de recepție, formă numărul apartamentului său.

— Krupkin? țipă Alex în receptor.

— Nu, eu sunt! În primul rând: Carlos fuge pe scări – prin holul pe unde l-am urmărit. În al doilea rând: avem un bărbat ciopârțit în bucăți, pe același etaj, ușa a șaptea pe dreapta. Grăbește-te!

— Cât mă țin picioarele. Am o linie curată cu recepția.

— Pe unde dracu' umblă KGB-iștii ăștia?

— Echipa tocmai a sosit. M-a sunat Krupkin din hol, chiar înainte să vorbesc cu tine... tocmai de aceea am și crezut că...

— Mă duc spre scară!

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Fiindcă-i al meu!

Jason se năpusti pe ușă afară fără a-i spune măcar o vorbă de consolare femeii isterizate... pentru simplul motiv că nu era în stare să scoată o vorbă. O luă la fugă spre ieșirea de serviciu strângând la piept arma Șacalului. Alergă pe scări în jos și nu auzi decât zgomotul propriilor pași. Se opri pe cea de-a șaptea treaptă, își scoase pantofii pe rând, apoi șosetele, iar contactul cu piatra rece a treptelor îi aminti de junglă, de pământul bătătorit și răcoros al dimineților când pornea la luptă. Iar amintirea aceasta îndepărtată avu darul să-i dea un sentiment de siguranță și să-i împrăstie temerile – jungla se arătase întotdeauna prietenoasă cu luptătorul Delta One al Meduzei.

Coborî scările, treaptă după treaptă și etaj după etaj, urmărind petele de sânge din ce în ce mai pronunțate; ultima rană era, după toate aparențele, foarte gravă. Ușile care duceau pe palier erau blocate și nu puteau fi deschise decât dinăuntru sau folosind chei speciale. Așadar, judecând după petele lățite de culoare stacojiu-închis, Șacalul probabil încercase să le deschidă cu forța dar nu reușise.

Dar la cel de-al doilea etaj și apoi la primul, urmele de sânge dispăreau! Carlos era prin în cursă! Undeva în întunericul de sub el îl aștepta asasinul, iar prin moartea lui, el, Jason, avea să fie în sfârșit liber! Fără a scoate un sunet, Bourne extrase o cutie de chibrituri din buzunar, se lipi cu spatele de zidul rece, aprinse un băț și, cu palmele făcute căuș, dădu foc cutiei. Aruncă torța improvizată peste balustradă, cu arma întinsă înainte, pregătit să tragă fără conținere la prima mișcare pe care ar fi sesizat-o dedesubt.

Dar nu se întâmplă nimic... Nimic! Jos nu era nimeni! Imposibil! Jason sări treptele două câte două, ajunse la parter și se năpusti cu toată forța în ușa închisă care dădea în holul de la recepție.

— Șto? urlă un rus din interior. *Kto tam?*

— Sunt american! Colaborez cu KGB-ul! Dă-mi drumul!

— Șto?...

— Am înțeles, se auzi o altă voce. Când deschid, să nu te sperii dacă ai să vezi armele ațintite spre tine. Bine?

— Bine! Țipă la rândul lui Bourne, amintindu-și în ultima clipă că era mai bine să arunce arma pe care i-o luase Șacalului.

— *Da!* spuse ofițerul sovietic de miliție, corectându-se imediat ce zări arma la picioarele lui Jason. *Niet!* urlă el.

— *Atvari!* rosti Krupkin înecându-se, repezindu-și trupul masiv înainte.

— *Pacemu?*

— *Komitet!*

— *Prekrasno,* spuse ofițerul dând din cap a încuviințare fără tragere de inimă, dar rămânând pe loc.

— Ce cauți aici? întrebă Krupkin. Holul e curat și oamenii noștri sunt la posturi.

— A trecut pe aici! mormăi Bourne, iar șoapta lui se pierdu într-un murmur de neputință.

— Șacalul? întrebă uimit Krupkin.

— A coborât pe scări! Pe aici. Și nu putea scăpa fugind pe palier, fiindcă ușile de incendiu sunt blocate din interior. Numai dacă ar fi avut un drug gros le-ar fi putut sparge.

— *Skaji!* spuse ofițerul KGB în rusă adresându-i-se celui care asigura paza hotelului. A intrat cineva pe ușa asta după ce v-am ordonat să blocați toate căile de acces și toate ieșirile?

— Nu, domnule! îi răspunse milițianul. Doar o femeie isterică într-un halat pătat. De spaimă, zicea că a căzut în baie și s-a tăiat. Urla într-așa un hal încât am crezut c-o să moară de inimă și am condus-o imediat la cabinetul medical.

Krupkin se întoarse spre Jason și îi traduse în engleză:

— Doar o femeie, o femeie isterizată care s-a lovit.

— O femeie? E sigur?... Cum avea părul?

Dimitri îl întreabă pe cel de la pază, iar după ce bărbatul îi răspunse, se întoarse din nou spre Bourne:

— Zice că roșu și cărlionțat.

— Roșcat? Iar Jason întrezări o imagine extrem de neplăcută. Am nevoie de un telefon de interior... ba nu, cel de la recepție! Vino, cred că am nevoie de serviciile tale. Bourne alergă în picioarele goale, cu Krupkin urmându-l greoi, spre recepționarul așezat în spatele tejghelei. Vorbești engleza?

— Desigur, chiar foarte bine, chiar cu expresii, domnule.

— Am nevoie de planul zece. Rapid!

— Poftim?

Krupkin făcu oficiile de interpret, iar pe birou își făcu imediat apariția un dosar cu pagini format A3, pliate în mape de plastic. Jason dădu grăbit paginile și se opri la una:

— Asta-i camera! spuse Jason arătând cu degetul un pătrățel și încercând să se exprime cât mai calm cu putință, spre a nu-l speria pe recepționar. Dă-mi legătura! Dacă sună ocupat, întrerupe

convorbirea și dă-mi-i mie!

Krupkin traduse din nou conștiincios, iar un telefon își făcu apariția pe teighea. Bourne ridică receptorul și spuse:

— La telefon este cel care a intrat la dumneavoastră în cameră acum câteva minute...

— O, da. Sigur, dragă domnule. Vă mulțumesc din inimă! Doctorul este aici, iar Binky...

— Trebuie să-mi spuneți ceva și vreau să aflu imediat... Când plecați în călătorie, luați cu dumneavoastră meșe, peruci, sau lucruri de felul ăsta?

— Ascultă, tinere, întrebarea dumitale e de-a dreptul impertinentă...

— Doamnă, să știți că n-am timp de politețuri. E foarte important să-mi răspundeți la întrebare. Aveți așa ceva?

— De fapt, da, am. Știți, nu mai e un secret pentru nimeni, dar prietenii mei trec cu vederea aceste mici artificii. Pentru că, vedeți dumneavoastră, am diabet... iar părul mi s-a rărit îngrozitor.

— Din întâmplare, una din peruci este roșcată?

— Da, îmi place să schimb...

Bourne trânti receptorul și se întoarse spre Krupkin.

— Ticălosul ăsta iar a avut noroc să scape. A fost Carlos!

— Vino cu mine! spuse Krupkin.

Și împreună traversară în fugă holul pustiu al hotelului Metropol îndreptându-se spre partea din spate, care adăpostea birourile. Ajunseră în fața cabinetului medical și deschiseră ușa... Pentru a se opri imediat în prag, îngroziți de scena care îi aștepta înăuntru.

Pe masa de consultație și pe podea erau împrăștiate în neorânduială role de tifon, tampoane folosite în grabă, seringi sparte și tuburi cu antibiotice, de parcă o persoană în criză de timp nu știuse pe ce să pună mâna mai repede. Totuși, nu aceste amănunte îi șocară pe cei doi, care abia dacă avură timp să le observe. Jason și Krupkin nu reușeau să își desprindă ochii de pe femeia care îi acordase primul ajutor pacientului dement. Infermiera de la Mertropol era răsturnată pe scaun, cu capul lăsat pe spate și beregata tâiată cu un bisturiu, iar pe uniformă ei albă, până nu de mult imaculată, se prelingea acum un firicel de sânge. Dementă!

Dimitri Krupkin era în picioare lângă masa din camera de zi a apartamentului pe care îl ocupau cei doi americani și vorbea la telefon. Alex Conklin era așezat pe canapeaua îmbrăcată în brocart și își masa piciorul, iar Bourne privea absent pe fereastră spre Marx Prospekt. Alex ridică privirea spre ofițerul KGB și îi adresă un zâmbet

abia schițat, iar Krupkin dădu scurt din cap, a încuviințare, nedezipindu-și ochii de pe Conklin. Cei doi își transmisese un mesaj din priviri și se înțeleseseră fără a rosti un cuvânt. Doi adversari redutabili, angajați, în tabere diferite, într-un război fără sfârșit în care pot fi câștigate bătălii, dar niciodată rezolvate conflicte teoretice.

— Atunci, tovarășe, înseamnă că am consimțământul dumneavoastră, rosti Krupkin în rusește. Să fiu cinstit, am să mă folosesc de el... Bineînțeles că înregistrez convorbirea! Dumneavoastră n-ați proceda în același fel?... Perfect! Și-acum, că am stabilit ce răspundere avem fiecare dintre noi, aș dori să recapitulez. Bărbatul este grav rănit, așa încât am alertat toate stațiile de taxi și toate spitalele din Moscova. Am transmis coordonatele mașinii furate, iar dacă cineva zărește un vehicul sau un bărbat care ar corespunde descrierii făcute, trebuie să vă raporteze imediat. Pedepsa care îi așteaptă pe cei care nu se supun ordinului este Liubianka, sper că e clar pentru toată lumea... Perfect! Sper că ne-am înțeles și aștept să mă căutați când apare ceva nou, da?... Lăsați, tovarășe, nu e momentul pentru atacuri de cord. Îmi dau și singur seama că sunteți superiorul meu, dar, în definitiv, trăim într-o țară în care proletariatul e la putere, da? Vă rog să urmați sfatul unui subaltern indisciplinat care are o experiență foarte bogată. Vă urez o zi bună... Nu, nu vă ameninț, foloseam doar o expresie pe care am învățat-o la Paris... cred că de origine americană. Krupkin închise și scoase un oftat. Mă văd nevoit să le dau dreptate aristocraților noștri dispăruți, dar atât de bine educați.

— Ar fi bine să-ți păstrezi părerea asta pentru tine, observă Conklin arătând cu bărbia spre telefon. Presupun că n-a apărut nimic interesant.

— Nimic important de la care să pornim la atac, totuși ceva foarte interesant, ba chiar aș putea spune fascinant, într-un fel de-a dreptul macabru.

— Vrei să spui, ceva care are legătură cu Șacalul?

— Cu cine altcineva? Krupkin clătină nedumerit din cap, iar Bourne se întoarse spre el. Am trecut pe la birou să-mi iau mica echipă de asalt și am găsit pe masă opt plicuri mari dintre care doar unul fusese deschis. Le-au găsit milițienii pe Vavilova și, băieți disciplinați, după ce au citit conținutul și-au zis că nu e cazul să se amestece în chestiuni care nu-i privesc, așa că ni le-au lăsat nouă.

— Și ce conțineau? întrebă Conklin pe un ton poznaș. Secrete de stat în care cei din Politbiuro sunt descriși ca homosexuali?

— Probabil nu ești departe de adevăr, îl întrerupse Bourne. Pe Vavilova s-au adunat cadrele pe care voia să și le pregătească Șacalul la Moscova. Le-a arătat fie mizeriile pe care le-a strâns despre ei, fie mizeriile pe care le-a strâns despre alții.

— Corectă e ultima variantă, spuse Krupkin. O adevărată

colecție de acuzații absurde îndreptate împotriva conducătorilor celor mai importante ministere.

— Cred că are arhive întregi cu asemenea informații. Asta e metoda de lucru obișnuită a lui Carlos și felul lui original de a pătrunde în cercuri în care altfel nu are acces.

— Poate nu m-am exprimat corect, Jason, continuă ofițerul KGB. Când spun absurde, chiar la asta mă refer, alt termen nu există. E-o nebunie.

— Nu cred că Șacalul să-și fi greșit vreodată ținta. Eu nu mi-aș risca banii din bancă pariind că ar pierde.

— Dacă ar exista pe lume banca aia, fii convins nu numai că mi-aș pune banii la bătaie, dar încă aș cere și un împrumut foarte mare. În majoritatea lor, informațiile sunt niște bârfe îngrozitoare, de cea mai joasă speță – sigur, nimic surprinzător până aici – însă, în afara acestor aspecte, sunt menționate greșit date, locuri, funcții, până și nume de persoane. De pildă, Ministerul Transporturilor nu se află acolo unde știm noi că se află, ci o stradă mai încolo. Iar un anumit *direktor* nu este căsătorit cu nevasta lui, ci cu altă doamnă – femeia menționată la dosar este de fapt fiica lor și nu trăiește la Moscova, ci în Cuba, de șase ani. Sau, cel care apare ca fiind directorul postului Radio Moscova, pe care îl acuză de toate nebuniile, mai puțin poate aceea că ar fi întreținut relații sexuale cu câini. În realitate, a murit acum unsprezece luni și era mai catolic decât Papa, o persoană foarte credincioasă care, în alte vremuri, s-ar fi făcut preot sau călugăr... Toate afirmațiile astea false mi-au sărit în ochi imediat, iar dacă aș fi avut timp, probabil aș fi descoperit Dumnezeu știe câte alte greșeli încă și mai grosolane.

— Vrei să spui că cineva i-a furnizat în mod intenționat lui Carlos toate prostiile astea? spuse Conklin.

— Nu orice fel de prostii, unele bătătoare la ochi. Deci, trag concluzia, strânse cu mare atenție, ca să pară convingătoare, astfel încât să stârnească râsul și celor mai indoctrinați și rigizi magistrați sovietici. Cel care i-a servit aceste „expozeuri” melodramatice a fost atent în primul rând să-și construiască un eșafodaj care să infirme acuzațiile.

— Rodcenko? întrebă Bourne.

— Altcineva nu-mi vine în minte. Grigori – îi spun acum „Grigori”, deși niciodată nu mi-am permis să mă adresez lui altfel decât „tovarășe general” – era un strateg minuțios, și unul dintre cei mai abili oameni ai aparatului, în arta de a supraviețui, dar și un marxist convins. Cuvântul lui de ordine era să controleze – de fapt, cred că era bolnav de putere – iar dacă reușea să-l controleze pe Șacal pentru a servi interesele Patriei, vă dați seama ce bucurie pe bătrân. Totuși, Șacalul a reușit să-l omoare cu propriile lui arme, aș putea spune.

Nu-nțeleg ce-a fost. Trădare sau doar neglijență din partea lui Rodcenko, motivul pentru care jocul lui a fost descoperit? Care să fie explicația adevărată? Nu vom ști niciodată. În acel moment sună telefonul, iar Krupkin întinse imediat mâna și ridică receptorul.

— Da? întrebă în rusă, făcându-i un semn lui Conklin să își fixeze proteza. Vă rog să mă ascultați cu mare atenție, tovarășe. Miliția nu trebuie să întreprindă nimic. Mai precis, trebuie să dispară complet din peisaj. Anunțați, vă rog, unul din echipajele noastre de intervenție și spuneți-le milițienilor să plece de acolo. Clar?... Perfect. Vom comunica folosind frecvența Țiparului.

— Facem o breșă? întrebă Bourne plecând de la fereastră în timp ce Krupkin trânti receptorul.

— Specială! îi răspunse Dimitri. Mașina Șacalului a fost văzută pe Nemcinovka, fugind în direcția Odințovo.

— Asta nu-mi spune nimic. Ce-i la Odințovo, sau cum i-o zice?

— Nu-mi dau seama precis, însă presupun că el știe ce face. Nu trebuie să uităm că știe ca-n palmă Moscova și împrejurimile ei. Odințovo este o suburbie industrială a Moscovei, aflată la treizeci și cinci de minute de capitală...

— Fir-ar să fie de treabă! strigă enervat Conklin, luptându-se să își fixeze proteza.

— Lasă-mă să te ajut, se oferă Jason fără a mai întâmpina proteste și se lăsă în genunchi lângă prietenul său, manevrând fără greutate fâșia de material autocolant din care era confecționată banda velcro. De ce mai folosește încă mașina KGB-ului? continuă Bourne către Krupkin. Nu e stilul lui să-și asume un asemenea risc.

— N-are încotro. Știe precis că taximetristii din Moscova sunt brațul secret al statului și, în definitiv, e grav rănit și fără armă, altfel te-ar fi împușcat până acum. Nu prea e în formă și nu-și permite să amenințe șoferi sau să fure mașini... În plus, a ajuns astfel foarte rapid pe Nemcinovka. Iar faptul că mașina a fost văzută, e mai degrabă o șansă nesperată pentru noi. Drumul acela nu e foarte circulat, lucru pe care presupun că-l știe.

— Să plecăm odată de aici! strigă Conklin iritat de atenția pe care i-o dădea Jason, dar și de propria lui infirmitate. Se ridică hotărât în picioare, se clătină, refuză politicos mâna pe care i-o întinse Krupkin și porni spre ușă. Putem vorbi și-n mașină. Ne pierdem vremea degeaba dacă ne uităm pe-aici.

— Țiparule, te rog răspunde, vorbe Krupkin în rusă, așezat în dreapta șoferului, cu microfonul aproape lipit de buze, răsucind cu cealaltă mână butonul de pe aparatul radio în căutarea lungimii de undă. Țiparule, răspunde!

— Ce dracu' spune acolo? întrebă Bourne de pe bancheta

din spate, unde era așezat alături de Alex.

— Încearcă să stabilească contactul cu patrula KGB-ului, care îl urmărește pe Carlos. Butonează de pe o frecvență pe alta până îi găsește. Asta e codul Țiparului.

— Care?

— Un țipar, Jason, îi răspunse Krupkin privindu-l peste umăr. Din familia Muraenidelor, cu branhii deschise și tocmai de aceea capabil să se scufunde la mare adâncime. Unele dintre specii sunt foarte prețioase.

— Ți mulțumesc, Peter Lorre, spuse Bourne.

— Bună, îi răspunse râzând ofițerul KGB. Însă recunoaște și tu că, numai după descriere și-ți dai seama despre ce-i vorba, că e foarte sugestiv. Foarte puține aparate de radio pot transmite sau recepționa mesaje în acest cod.

— Și când ne-ați mai furat și jucăria asta?

— A, nu. Asta nu-i de la voi. Uite, ca să vezi că sunt sincer cu voi, recunosc că de la englezi o avem. Ca de obicei, Londra preferă să fie discretă în chestiuni de soiul ăsta, ceea ce nu-nseamnă că specialiștii lor n-au ajuns departe. Din anumite puncte de vedere, sunt mult înaintea voastră și a japonezilor. Numai nenorocirii ăia din MIG sunt de vină. Își iau liniștiți masa pe la cluburile lor de pe Knightsbridge, trag la fel de liniștiți din pipele lor odioase și ne trimit pe cap falși trădători de țară pregătiți probabil la Old Vic.

— Mai au și ei scăpările lor, rosti Conklin împăciuitor.

— Mai degrabă în imaginație decât în realitate, Alexei. Tu nu mai știi ce s-a petrecut prin zonă, că ai lipsit cam mult din scenă. Și noi și voi am avut mai mult de pierdut decât englezii la acest capitol, iar pe de altă parte, ei știu să facă față unei situații jenante – pe când noi n-am învățat să nu ne pese când ochii opiniei publice sunt ațintiți pe noi. Noi nu mai știm cum să ne acoperim „scăpările”. Ne străduim probabil prea mult să părem respectabili. Pe de altă parte, presupun că diferența vine și de la faptul că suntem nații mult mai tinere decât perfidul Albion. Krupkin trecu din nou pe rusă: Țiparule, răspunde, te rog! Am ajuns la marginea scalei. Unde ești, Țiparule?

— Stai așa, tovarășe! Se auzi o voce metalică din difuzor. Am stabilit contactul. Mă auzi?

— De parcă ai fi castrat, dar te aud.

— Aha, acolo e tovarășul Krupkin...

— Și ce credeați, că vorbești cu Papa? Da'tu cine ești?

— Orlov.

— Perfect! Știi ce ai de făcut, da?

— Sper că și tu știi, Dimitri.

— Asta ce-a vrut să fie?

— Cum ce? Ordinele tale imposibile de a nu întreprinde nimic până nu dai tu semnalul. Suntem la doi kilometri de clădire – ne-am

apropiat cu mașina direct pe câmp și trecând peste un delușor – iar vehiculul urmărit este în fața noastră. A tras în parcare, iar suspectul e înăuntru.

— Ce clădire? Care deal? Fă-mă să pricep.

— Arsenalul Kubinka.

Conklin țâșni dinscaun și se aplecă înainte.

— O, Doamne! exclamă el.

— Ce e? Ce s-a-n întâmplat? întrebă Bourne.

— A ajuns la un depozit de armament. Alex zări grimasa de îngrijorare de pe chipul lui Jason și se grăbi să continue: Pe-aici depozitele de muniție nu sunt niște perimetre închise și interzise pe unde se fâțâie rezerviștii, ci tabere de antrenament în toată legea și arsenele serioase cu armament și muniție.

— Deci nu se îndreaptă spre Odintovo, îl întrerupse Krupkin. Arsenalul e doar la patru-cinci kilometri sud de periferia Moscovei. Înseamnă că știe locul, a mai trecut pe aici și altă dată.

— Bine, dar locurile de soiul ăsta trebuie să fie păzite, rosti Bourne. Doar nu intră cine vrea și când vrea.

— Deja a intrat, îl corectă ofițerul KGB.

— Voiam să spun că nu se poate intra într-o zonă interzisă – adică într-un depozit plin-ochi cu arme.

— Tocmai asta mă uedumerește și pe mine, continuă Krupkin răsucind neliniștit microfonul în mâini. De vreme ce a mai trecut pe aici – și e clar că a mai trecut – oare cât știe despre instalație... și mai ales pe cine cunoaște aici?

— Intră pe frecvența lor radio și anunță-i să-l oprească. Cu forța, dacă e nevoie! insistă Jason.

— Și dacă dăm peste cine nu trebuie? Sau dacă între timp a făcut rost de arme și noi nu facem decât să-l prevenim? Gândește-te că îl avertizăm cu telefonul nostru, sau dacă apărem în mașină, și că indirect vom provoca măcelărirea unor oameni nevinovați. Doar am văzut ce ravagii a făcut la Metropol și pe Vavilova. Și-a ieșit complet din minți. A înnebunit.

— Dimitri, se auzi vocea sovieticului vorbind rusește în aparat. Se întâmplă ceva. Suspectul iese pe o ușă laterală, cu un sac mare de pânză, și se îndreaptă spre mașină... Tovarășe, parcă n-ar fi același bărbat. Probabil că-i tot el, dar parcă ar fi o schimbare.

— Cum adică? Hainele?

— Nu. E îmbrăcat tot în haine negre, iar brațul drept îl are prins în eșarfă, ca mai-nainte... Dar parcă a iuțit pasul, parcă se ține mai sigur pe picioare, e mai bățos.

— Vrei să spui că nu mai pare a fi rănit, da?

— Cred că asta e impresia, da.

— Poate se prefăce, interveni Conklin. Nenorocitul ăsta e-n stare să-și dea și sufletul ca să te convingă că e în formă, pregătit

de maraton.

— Dar în ce scop, Alexei? De ce să se prefacă?

— Asta nu știu. Dar dacă omul tău îl vede din mașină, înseamnă că și Șacalul a văzut mașina voastră. Poate că pur și simplu se grăbește.

— Spuneți-mi și mie ce se petrece! trigă furios Bourne.

— Cineva a ieșit cu un sac de bunătați și se duce la mașină, traduse Conklin în engleză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-l!

— Nu suntem siguri că-i el, îi tăie vorba Krupkin. Are aceleași haine, până și eșarfa în care-și ține brațul, numai că au apărut câteva inadvertențe...

— Încearcă să ne convingă că nu e el! rosti Jason vorbind apăsător.

— Șto?... cum?

— Se pune în locul vostru și încearcă să gândească la fel ca voi, iar astfel e cu cel puțin un pas înainte. Poate că nu e sigur că a fost urmărit sau că l-ați găsit, dar e obligat să se aștepte la ce-i mai rău și atunci se comportă în consecință. În cât timp putem ajunge acolo?

— După stilul nebunesc în care conduce mai tânărul meu tovarăș, aș zice că în trei-patru minute.

— Krupkin! explodează vocea în aparat. Au mai ieșit încă patru persoane, trei bărbați și o femeie. Aleargă cu toții spre mașină!

— Ce-a zis? întrebă Bourne, iar după ce îi traduse Alex, rosti în șoaptă, ca pentru sine: Ostatici? Abia acum a zbărcit-o! exclamă Delta One al Meduzei aplecându-se spre Krupkin și, așezându-și mâna pe umărul acestuia, spuse: Transmite-i omului tău să plece imediat după ei. Dar s-o facă ostentativ – să țâșnească în trombă, să claxoneze când trece prin fața depozitului... prin fața căruia trebuie să treacă neapărat.

— Dragul meu! exclamă ofițerul KGB. Ești bun să-mi explici și mie de ce ar trebui să dau un asemenea ordin?

— Deoarece colegul tău a avut dreptate, iar eu m-am înșelat. Bărbatul cu eșarfa nu este Carlos. Șacalul așteaptă în fort să treacă mai întâi cavaleria, iar după aceea el va pleca cu altă mașină.

— Pentru numele adoratului nostru Karl Marx, spune-mi și mie cum ai ajuns la concluzia asta contrariantă?

— Simplu. A comis o greșală... Chiar să vrei și tot n-ai trage în mașina care pleacă. Corect?

— De acord. Înăuntru sunt patru persoane, evident patru cetățeni sovietici pașnici care trebuie să treacă drept ceea ce nu sunt.

— Ostatici?

— Păi ce altceva?

— Și când ai mai auzit tu de oameni care aleargă cât îi țin

picioarele ca să fie făcuți ostatici? Chiar dacă ar fi amenințați dinăuntru cu o armă, unul sau doi dintre ei, dacă nu toți, și tot ar încerca să scape ascunzându-se în spatele unei mașini.

— Pe cuvântul meu...

— Însă nu te-ai înșelat într-o privință. Carlos are pe cineva la arsenal, probabil bărbatul cu brațul înfășurat în eșarfă. Poate fi unul din rușii pașnici care are o soră sau un frate la Paris, și pe care Șacalul îl are la mână cu ceva.

— Dimitri! strigă sovieticul în aparat. Mașina iese din parcare!

Krupkin apăsă butonul de pe aparatul său și îi transmise noile diaspозиții. În mare, trebuia să-i urmărească pe cei din vehicul și până la granița finlandeză dacă era nevoie, însă fără a face uz de forță, eventual anunțând și poliția. Ultimul ordin fu de a trece pe lângă arsenal, claxonând insistent pentru a atrage atenția asupra sa.

— Asta de ce mă-sa trebuie s-o fac? întrebă agentul pe nume Orlov în cea mai neaoșă rusă cu putință.

— Fiindcă m-a vizitat Sfântul Nicolae și am avut o revelație! Și nu uita că sunt superiorul tău. Mișcă!

— Dimitri, cred că nu ți-e bine.

— Ce preferi? Să-ți fac un raport pe cinste sau să te trimit la Tașkent?

— Am șters-o, tovarășe!

Krupkin așeză microfonul la locul său de pe bord.

— Începe, aruncă Krupkin peste umăr. Dacă tot e să mor de gât cu asta, atunci, între un asasin ieșit din minți și un nebun în plină criză cu care mai ai o șansă să te înțelegi, parcă l-aș prefera pe ultimul. În ciuda a ceea ce spun scepticii de pe la noi, eu zic că totuși Dumnezeu s-ar putea să existe... Ce zici, Alexei, te-ar interesa să cumpărăm o casă pe malul lacului Geneva?

— S-ar putea să mă intereseze pe mine, răspunse Bourne. Dacă trecem de ziua asta și reușesc să fac ce mi-am propus, n-ai decât să spui la ce sumă te-ai gândit. N-am să mă târguiesc.

— Hei, David, interveni Conklin. Nu uita că banii i-a făcut Marie, nu tu.

— Marie o să mă asculte. Pe el o să-l asculte.

— Și-atunci ce facem, domnule cu multe nume? întrebă Krupkin.

— Dă-mi câte arme poți din portbagaj și aruncă-mă undeva lângă depozit. Lasă-mi câteva minute să ajung acolo, iar după aceea intră în trombă în parcare – cât mai ostentativ – constată că mașina a dispărut și șterge-o în mare viteză.

— Și să te lăsăm singur!? strigă Alex.

— A înnebunit și asta! exclamă Krupkin cu bărbia tremurând.

— Ba nu, Kruppie, sunt realist, îi răspunse Jason Bourne pe

un ton calm. Suntem la fel ca la-nceput: unu la unu. Este unica soluție.

— Fugi, dom'le de aici, că astea sunt eroisme de inconștient! Tună rusul trântind un pumn în spătarul scaunului. Mai rău, e-o tactică tâmpită. Dacă tu ai dreptate și Șacalul a rămas înăuntru, mai simplu ar fi să încercuiesc clădirea cu trupe.

— Adică ai face exact ce așteaptă și el, mai precis ce aș vrea eu să faci dacă aș fi în locul lui. Chiar nu pricepi? Ar putea scăpa în învălmășeala generală, în panica produsă. Asta chiar nu-i o problemă nici pentru el, nici pentru mine, doar am făcut-o de atâtea ori. Mulțimile și panica, pentru noi sunt joacă de copil. Împlântăm cuțitul în spinarea unui soldat, îi furăm uniforma; aruncăm grenade în trupe, iar după explozie facem pe victimele. Toate astea sunt tertipuri de amator pentru un ucigaș cu simbrie. Crede-mă când îți spun că știu bine ce vorbesc; fără voia mea, am ajuns să gândesc ca un asasin.

— Și ce crezi că ai să faci de unul singur, soldat? Întrebă Conklin masându-și furios piciorul.

— Îl vânez pe ucigașul care vrea să mă omoare. Și-l prind.

— Ești un megaloman îpuțit!

— Ai perfectă dreptate. Altă cale nu văd decât aceea de a intra în jocul morții. E unica soluție la îndemână.

— E-o nebunie! strigă Krupkin.

— Dă-mi voie, am și eu dreptul la netunia mea. Dacă aș fi convins că armata sovietică este singura mea salvare, eu însumi aș striga după ajutor. Numai că ea nu are cu ce să mă ajute — nu poate. Nu există decât o singură modalitate... Oprește și lasă-mă să-mi aleg armele.

CAPITOLUL XXXIX

Mașina verde-închis a KGB-ului dădu ultima curbă a drumului izolat de țară înainte de a ajunge în vârful colinei. Urmă coborârea, punctată de câteva opriri, iar la picioarele lor se așternu întinderea nesfârșită a lanurilor de buruieni înalte și grase care se pierdeau în zare, din mijlocul cărora răsărea, crescută parcă din pământ, clădirea Arsenalului Kubinka, masivă și amenințătoare. Cutia mare, cenușie, din beton — un intrus aruncat de mâna omului în mijlocul peisajului pastoral — era o construcție greoaie și urâtă care se înălța pe trei niveluri și se lăța pe doi acri de pământ, a cărei fațadă era încinsă de un șir de ferestre murdare și de bârne masive, înnegrite de timp. Ca și construcția în sine, intrarea principală era mare, pătrată și dizgrațioasă, singura concesie, care se voia a fi în același timp și un element decorativ, constituind-o un basorelief amplasat deasupra, trei soldați sovietici prinși în focul luptei, cu armele ridicate ca spre a se pocni unii pe alții în cap.

Înarmat cu o mitralieră rusească adevărată, model AK-47, și cinci cartușiere standard a câte treizeci de gloanțe fiecare, Bourne sări din mașina oficială care se furișa la vale cu motoarele oprite și se aruncă în iarba înaltă, chiar peste drum de intrarea în depozitul de armament. Parcarea vastă a arsenalului, înecată în noroi și gunoaie, se întindea înspre dreapta clădirii. Latura sa dinspre fațadă era tivită cu un șir de tufișuri crescute în dezordine, iar din mijlocul ei răsărea un catarg înalt, vopsit în alb, în vârful căruia atârna moleșit drapelul sovietic. Jason traversă drumul alergând mai mult pe vine și se ascunse în spatele gardului viu. Nu-și permitea decât câteva secunde de răgaz, ca să-și dea seama, iscodind printre tufișuri, cum era organizată paza arsenalului. Impresia generală era de lipsă de interes, ba chiar de indolență. În dreapta intrării era o fereastră în zid, asemenea caselor de bilete de la intrarea unui teatru; în spatele ei se zărea un bărbat îmbrăcat în uniformă, iar lângă el, mai puțin vizibil, un altul care dormea cu capul pe masă. Alți doi soldați ieșiră pe porțile duble care marcau intrarea în depozit; unul dintre ei se uită la ceas, iar celălalt își aprinde o țigară.

Cam la atât se rezuma securitatea Arsenalului Kubinka. Nu se făceau pregătiri pentru preîntâmpinarea unui atac iminent, nici nu erau semne că ar fi fost atacați de curând, primii alertați în asemenea situații fiind totuși paznicii de la intrare. Bizar, nefiresc, de neînțeles. Șacalul pătrunsesse în incinta acestei instituții militare și totuși nu erau semne că undeva, în acel ansamblu militar, el ar fi ținut sub control cel puțin cinci persoane – pe el, un intrus, trei bărbați și o femeie.

Iar parcarea? Nu înțelesese foarte bine schimbul de cuvinte dintre Alex, Krupkin și bărbatul care le vorbise prin radiotransmițător, însă acum se dumiri că nu se referiseră la intrarea principală vorbind despre persoane care ieșeau în fugă din clădire pentru a se îndrepta spre mașina furată. Trebuie să fi fost o altă cale de acces care dădea direct în parcare! Isuse, peste câteva secunde mașina Komitetului avea să intre în trombă în parcare, să dea o tură pentru a-și anunța sosirea, apoi să plece la fel de iute, după cum conveniseră. Iar dacă Șacalul își propusese să fugă din arsenal, acela era momentul cel mai potrivit! Scăpa și de a doua mașină care îl urmărise, iar din acest punct vânătorilor le va fi tot mai greu să-l găsească. Iar el, mașina de ucis care se formase în Meduza, unde se găsea el? Unde nu trebuia! Și apoi, un civil care aleargă cu arma în mână spre un complex militar, cum poate fi privit altfel decât ca un atacator, deci o amenințare! Ce scăpare! Măruntă, e drept, însă dezastruoasă. Dacă i s-ar fi tradus mai clar ce spusese rusul, dacă el însuși ar fi ascultat mai atent în loc să se înbete cu apă rece, probabil n-ar fi comis o eroare de calcul atât de grosolană. Întotdeauna lucrurile mărunte și aparent lipsite de importanță schimbă radical datele unei probleme. Fir-ar să fie de

treabă!

La cinci sute de metri mai încolo, mașina KGB-ului tășni pe platforma deschisă a spațiului de parcare, cu motorul urlând, ridicând nori de praf uscat și împrôscând pietre de sub cauciucurile încinse. Nu mai era vreme. Ce să mai stea pe gânduri? Trebuia să acționeze imediat. Bourne își lipi patul mitralierei AK-47 de piciorul drept, încercând s-o ascundă cât mai bine, se ridică din spatele gardului viu și porni spre depozit, trecându-și nepăsător mâna stângă peste vârfurile țepoase ale tufișurilor – ai fi zis că e un grădinar care se gândește că arbuștii ar mai trebui tunși, sau un bărbat care se plimbă agale, atingând tufișurile fără un gând ascuns, într-un cuvânt, o scenă nevinovată ca atâtea altele. Un privitor neatent și-ar fi spus probabil că bărbatul cobora pe drum de câteva minute bune și că el abia acum îl remarcase.

Bourne aruncă o privire spre intrarea arsenalului. Cei doi soldați râdeau complice, iar nefumătorul se uită din nou la ceas. Apoi obiectul nevinovatei conspirații ieși pe ușile duble ale depozitului, o brunetă arătoasă și crudă, probabil nici de douăzeci de ani. Aceasta ridică mâinile și-și lipi palmele de urechi, făcu o mutră caraghioasă și porni iute spre soldatul preocupat să știe cât e ceasul. Îl sărută pe gură, iar cei trei porniră braț la braț, femeia între cei doi tineri, îndepărtându-se de arsenal.

Un bubuit! O detunătură asurzitoare, prelungă, se auzi dinspre parcare, ca o explozie de masă metalică și cioburi de sticlă spulberate. Ceva se întâmplase cu mașina în care se aflau Alex și Krupkin. Poate că tânărul șofer care conducea echipajul de intervenție, orbit de norii groși de praf stârniți în parcare, se ciocnise de o altă mașină și se făcuse zob. Profitând de zgomotul exploziei și de momentul de confuzie, Bourne o rupse la fugă în jos pe drumeag, iar în minte îi răsări, involuntar, imaginea lui Conklin și începu să șchioapete, mișcare care, în definitiv, îl ajuta să disimuleze mai bine arma. Alergă cu privirile ațintite asupra depozitului, așteptându-se din clipă în clipă să facă față intervenției soldaților care precis fugeau spre locul accidentului, pentru a constata, surprins, că aceștia apucaseră în direcție opusă, cu față cu tot, probabil nedoritori să se amestece în nici un fel de incident. În mod evident, prețuiău prea mult scurtele interludii care le permiteau să scape, chiar și pentru o perioadă de timp, de aspra disciplină militară.

Bourne renunță la mersul anevoios, se repezi prin gardul viu spre aleea asfaltată care se întindea până la colțul clădirii masive și luă viteză, alergând tot mai repede și tot mai repede, până simți că își pierde suflul. Arma era acum la vedere, balansându-se în mâna dreaptă de care se ajuta să fugă mai iute. Ajunse pe alee gâfâind, simțind că mai are puțin și îi ia pieptul foc, cu venele de la gât umflate, gata să

explodeze, cu sudoarea scurgându-i-se în valuri pe ceafă și pe față. În sfârșit, zidul. Se lipi cu spatele de clădire, pregăti arma în poziție de tragere și țâșni după colț, cu fața spre parcare... pentru a se opri ca trăsnet de priveliștea pe care o descoperi în fața ochilor. Tropotul pașilor săi în alergare, pocnetul surd din tâmpile și neliniștea care îl copleșea îi distrăseseră atenția, acoperind celelalte zgomote. Iar scena de coșmar care i se dezvăluia, știi că nu poate fi decât rezultatul unui tir sălbatic de mitralieră, înăbușit de un amortizor. Delta al Meduzei prinse dintr-o privire înțelesul acestei scene familiare, parcă înviată dintr-un trecut pe care îl dorea uitat și îngropat, și nu mai avu putere nici să se revolte. Sunt momente când moartea se furișează vicleană, când trebuie să ucizi repede și în liniște, pentru a impune tăcere absolută dușmanului tău.

Tânărul șofer KGB-ist al fostului echipaj de asalt zăcea prăbușit pe spate, cu brațele desfăcute, lângă portbagajul mașinii verde-închis, iar găurile din cap confirmau faptul că murise. Mașina se ciocnise de un autobuz în care făceau naveta muncitori, dar cum și din ce pricină se produsese accidentul, Bourne nu își dădea seama. După cum nu știa dacă Alex și Krupkin supraviețuiseră atacului – fiindcă de un atac era vorba aici de vreme ce geamurile erau spulberate de tirul de gloanțe. Din interior nu se zărea nici o mișcare, totuși concluzia, deși invita la presupuneri dintre cele mai sumbre, era incertă. Mai presus de toate însă, Cameleonul știa că în acest moment nu-și poate permite să se lase impresionat – sentimentele nu își aveau locul în această șaradă! Dacă se petrecuse un fapt inevitabil, atunci regretele și durerea trebuiau lăsate pe mai târziu, acum era momentul răzbunării și al capturării ucigașului.

Gândește-te! Cum? Rapid!

Krupkin pomenise că la arsenal lucrează câteva duzini de bărbați și femei. Dacă era adevărat, unde naiba dispăruseră cu toții? Șacalul nu acționa într-un loc pustiu, un vid. Ar fi fost imposibil, mai cu seamă că știa cum operează! În parcare se petrecuse un accident, iar zgomotul ciocnirii violente se auzise pe o rază de o sută de metri – ceva mai mult decât un teren de fotbal – un bărbat fusese împușcat și zăcea prăbușit la locul incidentului, sângărând abundent din tot corpul, și totuși nimeni, absolut nimeni, nu ieșise din clădire, curios să vadă ce se întâmplase. Ca și cum, cu excepția Șacalului și a celor patru persoane necunoscute care îl ajutaseră, restul celor aflați în clădire ar fi lucrat într-un spațiu perfect izolat fonic. Bine, dar era imposibil! Era complet lipsit de sens!

Iar în acel moment, Jason auzi răzbătând din clădire, parcă venind de undeva, de foarte departe, acordurile înăbușite, dar cadentate și apăsate ale unor marșuri militare, muzică marțială în care tobele și trompetele dădeau măsura, urcând în valuri, probabil asurzitoare în spațiul închis din incinta arsenalului. În minte îi reveni

imaginea tinerei care ieșise în fugă, felul în care își dusesese palmele la urechi, strâmbătura ei caraghioasă. Nu pricepuse atunci, dar acum toate căpătără un înțeles. Ieșise probabil din sala de spectacole a arsenalului, ai cărei pereți vibrau și se cutremurau sub atacul nestăvilit al decibelilor. La Kubinka se dăduse un spectacol, eveniment social care atrăsese un public numeros și care astfel explica prezența în parcare vastă a atâtor mașini, autobuze și furgonete, o adevărată aglomerare de mijloace de transport, dată fiind criza bine cunoscută de vehicule din Uniunea Sovietică. În total, erau parcate în fața intrării, în semicerc, cam douăzeci de mijloace de transport. Iar activitatea care se desfășura între zidurile arsenalului constituia diversiunea de care se folosisse Șacalul și în același timp paravanul din spatele căruia opera. Iar el era maestru în a profita de orice avantaj, cât de mărunț. Însă nici dușmanul său nu era mai prejos. Va profita și el. Și îl va face mat.

De ce nu ieștea Carlos odată? De ce nu ieșise până acum? Ce mai aștepta? Acum era momentul – ocazie mai bună ca asta nici că se putea. Oare rănile pe care le căpătase să fi fost atât de grave încât îl împiedicau să profite de acest avantaj nesperat și de toate cele pe care el însuși le orchestrase? Posibil, totuși improbabil din partea lui. Asasinul reușise să scape până acum, iar cum șansa de a se salva i se oferea pe tavă, numai de el depindea să facă următoarea mutare și să meargă mai departe, să continue jocul. Atunci de ce nu făcea nimic? Normal ar fi fost, conform logicii unui ucigaș înrăit care cunoștea toate metodele de a-și apăra viața, ca Șacalul să fugă cât mai repede și mai departe, imediat ce-i răpusese pe cei care îl urmăreau. Fiindcă era unica lui șansă de scăpare! Și-atunci, de ce nu ieșea, de ce nu ieșise și de ce rămăsese în clădire? De ce nu se aruncase până acum într-o mașină, doar avea de unde alege, și de ce nu fugise cât mai departe, spre libertate?

Cu spatele lipit de zid, Jason înaintă prudent spre stânga, ținând zona sub observație, nescăpând din vedere nici un amănunt. Ca toate depozitele de armament din lumea largă, nici Kubinka nu avea ferestre la nivelul solului, presupunerea lui Jason fiind aceea că niște atacatori năvăliți nu fac casă bună cu geamurile. Zări la primul etaj colțul unui pervaz, în linie dreaptă cu șoferul măcelărit care zăcea prăbușit lângă mașina KGB-ului, în raza de acțiune a unui pistol cu amortizor. Cu coada ochiului prinse un alt pervaz, ba nu, un toc de ușă, fiindcă se zărea și o clanță: intrarea din spate în arsenal pe care nimeni nu se obosisese să o menționeze ca atare. Lucruri mărunte aparent lipsite de importanță. Fir-ar să fie de treabă!

Orchestra aflată în interior ataca o nouă bucată, numai că acum muzica răsuna cu mai multă forță, tobele și trompetele erau parcă mai agresive, mai asurzitoare. Era sfârșitul unui marș, acordurile finale triumfale care marceau sfârșitul programului... Asta era! Se

apropia sfârșitul spectacolului, iar Șacalul se va folosi de prilej și de mulțimea care se va scurge afară. Se va amesteca în mulțime, iar când panica îi va fi cuprins pe spectatori la vederea mașinii în care se trăsesse și a bărbatului mort care zăcea în parcare, el va dispărea – cu ce vehicul și în ce direcție, probabil că se va afla după multe ore.

Bourne trebuia să pătrundă în interior, să-l oprească, să-l prindă! Și Krupkin care fusese îngrijorat pentru viața câtorva zeci de persoane când în realitate era vorba de câteva sute! Carlos va folosi toate armele pe care precis și le procurase, inclusiv grenade, pentru a semăna panică în rândul celor care vor ieși din clădire, asigurându-și astfel fuga, deci salvarea. Pentru el, viața celorlalți nu însemna nimic. Viața semenilor săi nu avea nici o însemnătate dacă, omorându-i, se putea salva pe el! Uitând de prudență, Delta se repezi în goană spre intrarea din spate a depozitului și trase piedica mitralierei AK-47. Cu mâna încheștată pe armă, cu degetul lipit de trăgaci, se aruncă asupra ușii masive, înșfăcă clanta, o răsuci... dar aceasta refuză să cedeze. Trase de două ori la rând, cu sete, în panoul metalic din jurul clantei, apoi, când întinse mâna spre ea să o deschidă, abia zărind-o printre valurile de fum, lumea sa interioară explodă în mii de cioburi!

Din rândul mașinilor parcate în semicerc se desprinsе un camion uriaș care se îndreptă în viteză spre el, accelerând pe măsură ce se apropia; simultan se porni rafala prelungă și nestăvilită de foc continuu; gloanțele mușcară furioase din lemnul ușii, în dreapta lui. Jason se aruncă spre stânga, se rostogoli de câteva ori pe pământ, fără a vedea nimic, cu praful gros și înecăcios intrându-i în ochi și orbindu-l.

Apoi se petrecu un lucru neașteptat. O explozie, care smulse ușa din tâțâni și, o dată cu ea, o bucată de zid din jur, iar prin perdeaua de fum negru și bucățile de lemn și beton care zburau în toate direcțiile zări nedeslușit o umbră întunecată care fugea spre mașinile strânse ciorchine în parcare. Așadar, ucigașul fugea. Însă el, Jason, trăia! Iar explicația era simplă: Șacalul comisese o eroare de calcul. Nu în felul în care știuse să îi întindă capcana. Nu, raționamentul era excepțional construit. Carlos se așteptase ca dușmanul său să nu fie în aceeași mașină în care se aflau Krupkin și cei din KGB și tocmai de aceea ieșise din clădire și îl așteptase afară. Totuși, făcuse o greșeală, și anume amplasase explozibilul prea sus. Legase bomba, sau bombele, deasupra motorului în loc să le plaseze dedesubt. Substanțele explozive își caută o cale de a țâșni afară, anume încercând să penetreze materialele care opun cea mai slabă rezistență, iar capota este ca o cocă pe lângă fierul solid de sub burta mașinii. Bomba explodase așadar, însă în loc să o ia razant, paralel cu solul, țâșnise în sus.

Dar nu avea timp acum să cântărească situația! Bourne țâșni în picioare și porni ca din pușcă spre mașina zdrobită a Komitetului.

Privi pe fereastra spulberată simțind cum îl cuprinde o spaimă de moarte, iar ochii i se opriră asupra scaunului din dreapta șoferului de unde zări ridicându-se ceea ce mai rămăsese dintr-o mână, o masă însângerată de carne vie. Deschise ușa, mai să o smulgă, și îl zări pe Krupkin căzut între scaun și bord, cu umărul drept dislocat și osul ieșit prin haina ruptă.

— Suntem răniți, reuși să rostească ofițerul cu o șoaptă răgușită, totuși calm. Alexei mai grav decât mine, așa că, fii bun și ocupă-te mai întâi de el.

— Mulțimea începe să iasă din depozit...

— Uite! îi tăie vorba Krupkin reușind cu greu să își strecoare mâna în buzunar de unde scoase legitimația sa de plastic. Găsește-l pe cretinul care răspunde de arsenal și adu-l pe sus la mine. Trebuie să chemăm un medic. Pentru Alexei, nesăbuitule. Grăbește-te!

Cei doi răniți erau întinși pe o masă lungă din infirmeria arsenalului, iar Bourne, sprijinit de perete, se uita neputincios la ei, neînțelegând o vorbă din schimbul de replici. De la Spitalul de Stat de pe Serova Prospekt, fuseseră aduși cu elicopterul trei medici, doi chirurghi și un anestezist, dintre care ultimul se dovedea că nu avea ce face. Nu era nevoie de o intervenție chirurgicală, după cum explicară medicii. Corpurile străine trecuseră prin trupurile lor, deci nu era nevoie de operație, era de-ajuns să curețe rănilor și să le coasă, apoi să le administreze câteva calmante și multe antibiotice.

— Presupun că vă referiți la gloanțe, când spuneți cu atâta respect temător „corpuri străine”, rosti Krupkin cu mânie abia reținută.

— Sigur că la gloanțe se referă, confirmă Alex în rusește, abia reușind să vorbească.

Șeful de agentură CIA în străinătate, acum pensionat, abia mai reușea să își miște capul din pricina bandajelor în care îi fusese încorsetat gâtul și care îi țineau strâns și umărul drept.

— Mulțumesc, rosti chirurgul. Amândoi ați avut un noroc chior, mai cu seamă pacientul nostru american pentru care trebuie să facem o fișă medicală strict secretă. Apropos, aș dori să ne dați numele și adresa medicului curant din Statele Unite. Veți avea nevoie de îngrijiri câteva săptămâni, dacă nu chiar luni, de aici înainte.

— În acest moment, îl găsiți într-un spital din Paris.

— Poftim?

— Păi, de câte ori mi se-ntâmplă ceva, îl anunț, iar el mă trimite la medicul pe care-l crede cel mai potrivit.

— Nu cred că așa trebuie făcut un tratament.

— Mie-mi convine de minune. Îi dau unei surori numele și adresa lui. Dacă are noroc, revine și el printre noi cât de curând.

— Repet, mare baftă ați avut.

— Am avut mare viteză, doctore, ca și amicul meu aici de

față. L-am văzut pe ticălosul nostru năpustindu-se spre noi, așa că ne-am încuiat înăuntru și am tras după el încercând să-l doborâm, în timp ce el încerca să ne ucidă... Puțin mai avea și chiar își vedea visul cu ochii... Îmi pare rău de șofer. A fost foarte curajos.

— Și foarte nervos, Alexei, îl întrerupsese Krupkin de pe masa pe care era întins. Împușcăturile din pragul ușii l-au făcut să piardă controlul.

Ușa cabinetului medical se trânti de perete permițând apariția augustei persoane a comisarului KGB de pe strada Slavianski. Ofițerul KGB cu înfățișare de om simplu și vorbire greoaie și vulgară se răsti la medici:

— Hei, tu, de colo! Am vorbit cu oamenii tăi de afară și mi-au zis că ți-ai terminat treaba.

— Nu de tot, tovarășe. Ar mai fi câteva lucruri mărunte de făcut, câteva tratamente...

— Altă dată, îl întrerupsese brutal comisarul. Lasă-ne singuri.

— Așa vrea Komitetul? Întrebă chirurgul pe un ton ușor disprețuitor, totuși destul de elocvent.

— Da.

— Uneori exagerează.

— Ce?

— Ce-ai auzit, îi răspunse medicul îndreptându-se spre ușă.

Omul KGB-ului ridică a lehamite din umeri și așteptă până se închise ușa în urma lui. Abia atunci se îndreptă spre mesele de consultație pe care erau întinși cei doi, se postă între ele și, aruncându-le priviri otrăvite celor doi răniți, trânti deodată:

— Novgorod!

— Cum?

— Cum...?

Cele două reacții fură simultane și până și Bourne, la auzul acestui nume, se apropie de ei.

— Tu, trecu comisarul imediat la engleza lui rudimentară, înțeles ce spus?

— Dacă ai spus ce cred eu că ai spus, și încă mai știu la ce se referă numele ăsta.

— Să explic. Am întrebat nouă bărbați femei el închis în depozit. Omorât doi gardieni care vrut să oprească, OK? Luat chei mașini de la patru oameni, dar nu folosit nici una, OK?

— L-am văzut când alerga spre mașinile din parcare!

— Care? Alte trei oameni omorât la Kubinka și luat acte de mașină. Care?

— Ce Dumnezeu, verificați și voi la biroul de înregistrări, sau cum i-o fi spunând!

— Ia timp. În Moscova, mașini sub nume diferite, cu numere diferite – poate la Leningrad, Smolensk – toate să nu calce legi

circulație.

— Ce dracu' vrea să zică? strigă Jason.

— Evidența mașinilor o ține statul, îi explică Krupkin de pe masă. Fiecare centru important are un birou de înregistrare a mașinilor și mecanismul de comunicare între centre este foarte greoi.

— De ce?

— O familie nu are dreptul decât la o mașină și atunci le înregistrează și pe numele altora – iar uneori pe numele unor persoane inexistente. Și asta e interzis de lege. Numai că sunt atâtea mașini de vânzare acum.

— Și?

— Iar pe plan local, mita a devenit un lucru obișnuit, o practică normală. Ți dai seama că cineva din Leningrad n-ar vrea să știe că altcineva de la Moscova îl arată pe el cu degetul. Și atunci, birocraatul respectiv o să-ți răspundă că durează nu știu câte zile până verifică cui aparține mașina pe care a furat-o Șacalul.

— Bine, dar e o nebunie curată!

— Ai spus-o cu gura ta, domnule Bourne. Eu nu știu nimic. Nu uita că sunt cetățean de vază al Uniunii Sovietice, da?

— Bine, și care e legătura cu Novgorodul? Pentru că Novgorod a zis, nu-i așa?

— *Novgorod. Șto eto znacit?* întrebă Krupkin întorcându-se spre colegul lui de la KGB.

Iar comisarul cu înfățișare simplă, de om din popor, îi dădu în rusă toate detaliile colegului său care se întorsese de la Paris. Krupkin întoarse capul spre Jason și îi traduse în englezește:

— Fii atent la ce-ți spun, Jason, rosti el cu voce pierită, abia respirând. Se pare că deasupra sălii de spectacol din arsenal se află o galerie circulară. De acolo te-a văzut când coborai pe lângă tufișuri și de acolo s-a întors la armele pe care și le-a însușit și la ostatici, strigând ca un dement că ești în mâinile lui, un om mort... Și că nu îi mai rămâne decât un singur lucru de înfăptuit.

— Novgorod, îl întrerupse Conklin în șoaptă, cu ochii ațintiți în tavan.

— Exact, întări Krupkin uitându-se în lături spre Alex. Se întoarce în locurile natale... acolo unde Ilici Ramirez Sanchez a devenit Carlos Șacalul și de unde a fost alungat, un om marcat pentru toată viața și etichetat drept nebun. Deci, a îndreptat arma spre capul ostaticilor, amenințându-i că-i omoară dacă nu îi spun care e drumul cel mai scurt spre Novgorod. Ei au fost prea speriați ca să nu-i răspundă sau să-l mintă, deci cineva i-a spus că se află la șase sute de kilometri depărtare, adică o zi de mers cu mașina.

— Cu mașina? interveni Bourne.

— Doar știe și el că altfel nu poate ajunge acolo. Gările, aeroporturile – chiar și micile aerodromuri – sunt toate supravegheate,

de atâta lucru și-a dat precis seama.

— Și ce să faci la Novgorod? Întrebă calm Jason.

— Dumnezeu din Ceruri – care, sigur, nici nu există – cine poate ști? Probabil vrea să lase o urmă a trecerii lui prin viață, să răzbune nedreptatea care i s-a făcut în urmă cu treizeci de ani și trădarea celor pe care i-a masacrat azi-dimineață pe Vavilova... I-a luat toate actele de identitate, inclusiv legitimația, agentului nostru care a fost pregătit acolo, probabil în ideea de a pătrunde mai ușor în bază. Dar nu are cum... o să-l oprim.

— Eu zic să nici nu-ncercați, spuse Bourne. Cu sau fără ele, tot va pătrunde înăuntru; depinde ce găsește acolo, ce vede și ce inspirație de moment îi vine. Ca să între nu are nevoie de nici un act – după cum nici mie nu mi-ar trebui. Iar dacă e decis s-o facă, găsește el o cale, omoară câțiva oameni bine antrenați și tot intră.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă Krupkin neliniștit, uitându-se cu coada ochiului la americanul cu atâtea identități de împrumut și un stil de viață contradictoriu.

— Lasă-mă să ajung acolo înaintea lui, dă-mi o hartă amănunțită a întregului complex și un document care să-mi permită accesul liber în incintă, în orice perimetru aș vrea.

— Ți-ai ieșit din minți! strigă Dimitri. Un american care nu și-a trădat țara, un asasin căutat de țările europene din NATO, să pătrundă în Novgorod?

— *Niet, niet, niet!* tună pe un ton cumplit comisarul din Komitet. Înțeles bine, OK? Ești nebun, OK?

— Îl vrei sau nu pe Șacal?

— Sigur că da, numai că există niște limite.

— N-am nici un interes să văd ce e cu Novgorodul și cu nici una din bazele voastre secrete, sper că v-ați dat seama până acum. Micile voastre operațiuni de infiltrare, ca și micile *noastre* operațiuni de infiltrare pot să continue la nesfârșit, pentru că oricum, în timp, tot n-au nici o importanță. E-o joacă de adolescenți teribili. Ori avem loc cu toții pe planeta noastră albastră, ori rămânem fără planetă... Iar singura mea grijă este Carlos. Vreau să-l știu mort ca să pot trăi în liniște de acum înainte, insistă Bourne privindu-l pe Krupkin.

— Sigur, eu personal sunt de acord, în mare. Cu o singură remarcă: joaca asta de adolescenți ne asigură multora dintre noi o pâine. Totuși, nu cred să existe vreo metodă de a-i convinge pe superiorii mei căpoși, dintre care unul stă acum în picioare lângă mine.

— Fie, dacă așa vrei voi, rosti Conklin de pe masa lui, cu ochii ațintiți în continuare în tavan. Să cădem la învoială – fără mânuși. Voi îl lăsați să intre în Novgorod și în schimb îl păstrați pe Ogilvie.

— Dar e în mâinile noastre, Alexei.

— Nu chiar. Washingtonul știe că-i aici.

— Și?

— Și eu pot spune că l-ați pierdut, iar ei pe mine or să mă creadă. Or să mă creadă pe cuvânt dacă le spun că a reușit să își ia zborul din colivie, că voi sunteți făcuți foc, dar că nu-i dați de urmă. Operează în continuare dintr-un loc necunoscut, unde nu i se poate face nici un rău, precis sub protecția unui stat care face parte din Națiunile Unite. Așa, ca o simplă observație, mi se pare că așa a și ajuns aici.

— Nu-nțeleg nimic, dragul meu dușman de-o viață. Și eu ce interes aş avea să susțin o asemenea afirmație?

— Păi nu veți fi târați prin tribunale internaționale, deci veți fi scutiți de hărțuiala americanilor care nu vă vor mai acuza de complicitate la crime internaționale... Câștigați în schimb prețuirea întregii Europe și preluați afacerile lui de pe continent, adică operațiunile Meduzei, fără nici un fel de bătaie de cap. Poate prin persoana unui anume Dimitri Krupkin, o persoană cu gusturi rafinate care se învâрте în lumea cosmopolită din Paris. Cine altul e mai potrivit să conducă asemenea operațiuni complicate?... Cel mai proaspăt erou al Sovietelor, și distins membru al Consiliului Economic al Prezidiului Suprem? Lasă casa aia nenorocită de pe lacul Geneva, Kruppie, ce-ai zice mai bine de un palat pe malul Mării Negre?

— O propunere interesantă și foarte atrăgătoare, recunosc, spuse Krupkin. Știu vreo doi-trei membri ai Comitetului Central, de care pot să dau la telefon în câteva minute... desigur, totul va rămâne strict confidențial.

— *Niet! Niet!* tună din nou comisarul KGB prăvălindu-și pumnul masiv în masa pe care era întins Krupkin. Înțeles ceva... vorbești prea repede, dar totul nebulie!

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai taci dracului din gură! se răsti Dimitri la el. Discutăm lucruri pe care n-ai cum să le-nțelegi!

— *Șto?*

Asemenea unui copil certat de un adult, ofițerul KGB, cu ochii săi mici pierduți printre pungile de grăsime, îl privi uimit și speriat pe inferiorul său, neînțelegând prea bine dojana.

— Dă-i o șansă prietenului meu, Kruppie, spuse Alex. E cel mai bun; și singurul în stare să ți-l aducă pe Șacal.

— Dar de aici i se poate trage moartea, Alexei.

— A mai trecut prin asta. Eu am încredere în el.

— Încredere, murmură Krupkin uitându-se visător în tavan. E un lux așa de mare... Fie, o să se dea un ordin secret. Firește, nimeni nu va descoperi cine l-a dat. Vei intra în complexul american. E cel mai sigur, fiindcă prea puțini sunt cei care pricep ce se întâmplă acolo.

— În cât timp pot ajunge? întrebă Bourne. Am o mulțime de lucruri de pus la punct înainte de sosirea Șacalului.

— Lângă Vnukovo avem un aeroport pe care îl controlăm numai noi, la o oră de aici. Mai întâi însă, trebuie să dau unele dispoziții. Dă-mi telefonul... Tu, cretinule de comisar! Bine că n-o să mai am de-a face cu tine! Telefonul!

Superiorul său, până mai adineauri investit cu puteri depline, deodată supus și servil și care nu înțelesese mare lucru din schimbul de replici în afara „Prezidiului” și „Comitetului Central”, dădu fuga la măsura pe care se afla telefonul și i-l aduse lui Krupkin.

— Ar mai fi ceva, rosti Bourne. Pune-i pe cei de la TASS să lanseze știrea, comentată pe larg în presă, la radio și la televiziune, că asasinul cunoscut sub numele de Jason Bourne a murit azi la Moscova în urma unor răni multiple. Detaliile să fie vagi, dar leagă-le de cele întâmplate azi aici.

— Nu-i greu. TASS nu iese din cuvântul statului.

— Încă n-am terminat, continuă Jason. Aș vrea ca printre amănuntele furnizate să strecoare încă unul: printre lucrurile găsite asupra lui Bourne se numără și o hartă a Bruxelles-ului și a împrejurimilor sale. Orașul Anderlecht este încercuit cu roșu – este foarte important să se spună asta.

— Asasinarea comandantului suprem al NATO – bine gândit și foarte convingător. Totuși, domnule Bourne, sau Webb, în sfârșit, n-are importanță, îți dai seama, sper, că știrea va zgudui lumea cu forța unui ciclon.

— Așa este.

— Și ești pregătit?

— Da.

— Cum rămâne cu soția ta? Nu crezi c-ar fi mai bine să o anunți înainte ca întreaga lume civilizată să afle că Jason Bourne e mort?

— Nu. Nu-mi permit să risc.

— Isuse! explodează Alex, tușind. E vorba de Marie! Chiar nu-ți pasă că o să-și iasă din minți?

— Îmi asum riscul, rosti Delta One cu răceală.

— Ticălos nenorocit!

— Fie cum spui tu! îl aprobă Cameleonul

Cu lacrimile jucându-i în ochi, John St.Jacques intră în camera de zi luminoasă și însorită a reședinței secrete din Maryland, ținând în mână o pagină primită prin fax. Sora lui, așezată pe podea în fața canapelei, se juca cu Jamie, mai exuberant ca niciodată, după ce o culcase pe Alison în camera ei. Arăta istovită, iar sub ochi i se deseneau cearcăne vineții. O epuizaseră tensiunea și toată agitația zborului, cu avioanele pe care trebuise să le schimbe pentru a-și pierde urma de la Paris la Washington. În ciuda faptului că ajunsese noaptea

târziu, hotărâse să se trezească devreme pentru a fi alături de copiii ei și nici insistențele și puterea de convingere maternă a blândeii doamne Cooper nu reușiseră să o clintească din hotărârea ei. Fratele ei și-ar fi dat bucuros câțiva ani din viață numai să nu treacă prin ceea ce îl aștepta în următoarele minute. Totuși, nu avea de ales, trebuia să-i fie alături când va afla.

— Jamie, rosti St.Jacques cu blândețe, du-te la doamna Cooper, te rog. O găsești, cred, în bucătărie.

— De ce, unchiule John?

— Am ceva de discutat cu mama.

— Johnny, zău așa, protestă Marie.

— Trebuie, surioară.

— Ce...?

Copilul se supuse și, intuind ca orice copil că ceva plutește în aer, se întoarse spre unchiul său, apoi porni glonț spre ușă. Marie țâșni în picioare, îi aruncă fratelui său o privire sfredelitoare și zări lacrimile care începuseră să-i șiroiască pe obraji. Mesagerul își făcuse datoria, iar vestea fusese transmisă.

— Nu! strigă Marie, iar brațele și umerii începură să îi tremure, apoi să i se scuture convulsiv. Nu... Nu!! urlă ea ca scoasă din minți.

— S-a dus, surioară. Voiam să aflu din gura mea, înainte de a se transmite știrea la radio sau la televiziune. Sunt lângă tine.

— Te-nșeli! Te-nșeli! tipă Marie năpustindu-se asupra lui și agățându-i-se de haine. I-au oferit protecție! Și-au dat cuvântul că-l vor apăra!

— Tocmai a sosit de la Langley, rosti mezinul Mariei întinzându-i bucata de hârtie. M-a sunat Holland acum câteva minute și mi-a spus că tocmai a primit-o. Spunea că trebuie să aflu. Știrea a fost preluată de la Radio Moscova, azi-noapte, și va fi difuzată și publicată în toate ziarele de dimineață.

— Dă-mi-o! strigă Marie cu un aer sfidător.

St.Jacques se supuse și o înlănțui după umeri, pregătit să o strângă la pieptul său și să-i ofere ce brumă de consolare mai putea. Marie parcurse mesajul dintr-o privire, se smulse din brațele lui și se repezi spre canapea. Se așeză, întinse bucata de hârtie cu grijă pe măsuta din fața ei, o netezi și o cercetă concentrată la maximum, de parcă se afla dinaintea unei relicve arheologice neprețuite, poate un pergament rar.

— S-a dus, Marie. Nici nu știu ce-ar mai fi de zis... știi cât am ținut la el.

— Da, Johnny, știu. Apoi spre mirarea lui St.Jacques, sora lui îl privi cu un zâmbet ușor, abia schițat. Totuși, frățioare, cred că e prematur să-l plângem. Trăiește. Jason Bourne trăiește și se ține de șiretlicurile lui. Iar asta înseamnă că David trăiește.

Dumnezeule, refuză să accepte realitatea, își spuse fratele ei și se îndreptă spre măsuță, îngenunche și îi prinse mâinile într-ale sale.

— Draga mea, cred că n-ai înțeles. Sunt alături de tine, dar nu poți nega o realitate.

— Frățioare, ești tare drăguț, dar nu ai citit cu atenție ce scrie aici. Impactul pe care l-a avut mesajul asupra ta te împiedică să vezi substratul. În științele economice, asta se numește eclipsarea adevărului, o perdea de fum și conversie de oglinzi.

— Hmm? St.Jacques îi dădu drumul și se ridică. Ce...? Nu înțeleg ce vrei să spui.

Marie culese de pe masă comunicatul primit de la Langley și îl cercetă din nou cu atenție.

— După cele câteva relatări confuze, dacă nu chiar contradictorii, făcute de persoane aflate la locul faptei, adică în acel arsenal, spuse ea, informația cea mai importantă se pierde spre sfârșit. „Printre lucrurile aflate asupra asasinului măcelărit s-a găsit o hartă a Bruxelles-ului și împrejurimilor sale, iar orașul Anderlecht era încercuit cu roșu. De aici trebuie să tragem concluzia că există o legătură clară între el și asasinarea generalului Teagarten.”

— Ce vrei să spui? De ce?

— Fiindcă asasinul prezumtiv era în Rusia, iar ultimul lucru pe care și-l dorește Moscova este să se facă o legătură cât mai mică, măcar aluziv, între ea și uciderea unui comandant NATO... Nu, frățioare, cineva a încălcat regulile și i-a convins pe cei de la TASS să transmită știrea, de unde presupun că or să se rostogolească niște capete. Habar n-am pe unde este Jason Bourne, însă știu că n-a murit. David a avut grijă să-mi transmită mesajul.

Peter Holland ridică receptorul și atinse butoanele de pe consolă, formând numărul lui Charlie Casset.

— Da?

— Charlie, aici Peter.

— Mă bucur să te aud.

— De ce?

— Fiindcă până acum n-am avut parte la telefon decât de mizerii și bătaie de cap. Tocmai am vorbit cu omul nostru din Piața Dzerjinski, care mi-a spus că KGB-ul e-n fierbere, cer sânge.

— Știrea difuzată de TASS în legătură cu Bourne?

— Corect. TASS și Radio Moscova au presupus că știrea avea toate aprobările oficiale fiindcă le-a parvenit direct de la Ministerul Informațiilor, cu codurile obișnuite de urgență. Și când i-au dat drumul de țevă, se pare că nimeni n-a mai știut cine i-a dat aprobarea, iar cel care a programat codurile nu-i de găsit pe nicăieri.

— Tu cum o citești?

— Nu știu dacă am dreptate dar, din câte îl cunosc eu pe

Dimitri Krupkin, mi-am zis că aici trebuie să fie mâna lui. Acum mai și lucrează cu Alex și dacă n-o fi asta un text scos din cartea lui de învățături, înseamnă că nu-l știu pe Alex. Iar pe el chiar că-l cunosc.

— S-ar potrivi cu ce crede Marie.

— Marie?

— Soția lui Bourne. Am vorbit acum cu ea și mi-a dat niște argumente tari. Susține că raportul de la Moscova e o perdea de fum și că soțul ei trăiește.

— Sunt de acord cu ea. De-asta m-ai sunat?

— Nu, îi răspunse directorul inspirând profund înainte de a vorbi. Voiam doar să mai adaug și eu ceva la mizeriile și bătăile tale de cap.

— Nu-mi place ce aud. Spune, ce-i?

— Numărul de telefon din Paris, cel pe care ni l-a trimis Henry Sykes din Montserrat și care ar trebui să ne ducă la Șacal, corespunde unei cafenele din Marais.

— Unde cineva trebuie să preia apelurile pentru o micrlă... Îmi amintesc.

— Cineva a preluat apelul, iar noi l-am urmărit. Nu cred că o să-ți placă ce-ți spun.

— Înseamnă că Alex Conklin va primi premiul pentru cel mai mare naiv al anului. El ne-a pus în legătură cu Sykes, nu?

— Da.

— Hai, spune.

— Mesajul a fost transmis mai departe la reședința directorului de la *Deuxième Bureau*.

— Dumnezeu! Cred că ar trebuie să le spunem celor de la departamentul SED pentru Franța.

— Nu spun nimănui nimic până nu vorbesc cu Conklin. Atâta lucru putem face și noi pentru el... cred.

— Dar ei ce fac? strigă înfuriat Casset. Răspândesc zvonuri false că au murit... și de unde? Nici mai mult nici mai puțin decât de la Moscova! Pentru ce?

— Jason Bourne a plecat la vânătoare, spuse Peter Holland. Iar când vânătorea se va sfârși – sper să se sfârșească – cu bine și să prindă vânatul – va trebui să-l scoatem din pădure înainte să se repeadă ursul la el... Vreau ca toate stațiile și posturile de ascultare de la granița cu Uniunea Sovietică să fie pregătite – alarmă generală... Nume de cod: asasin. Vreau să-l aduceți teafăr acasă.

CAPITOLUL XL

Novgorod. Un loc incredibil, parcă ivit de pe un alt tărâm, neverosimil, aproape ireal, de parcă ar fi picat pe o planetă străină,

totuși parcă cunoscut. Fantezia depășise de departe limitele minții omenești, iluziile optice părând mai convingătoare decât realitatea, prin aceea că o plăsmuire prinsese viață și contur și o puteai atinge, simți și folosi în voie. O adevărată chintesență a gândirii colective reprodusă în miniatură, dar la detaliu, în pădurile întinse care însoțesc cursul fluviului Volga. După ce ieși din tunelul subteran construit sub apele fluviului – cu mulțimea punctelor de control, a porților de acces și camerelor de luat vederi – Bourne își impuse, depășind momentul inițial de surpriză, să observe cu atenție, să rețină și să cântărească tot ce vede în jur.

Ca toate celelalte secțiuni „naționale” construite în incinta bazei militare, complexul american era gândit și împărțit în sectoare distincte, acoperind împreună o suprafață totală între doi și cinci acri de teren. Una din parcelele îngrădite reproducea fidel centrul unui sat de coastă din Maine, o alta, un orașel sudist, din interiorul țării, sau alta, o stradă aglomerată dintr-o metropolă. Dar fiecare dintre acestea avea un aer de autenticitate, iar ceea ce te izbea în primul rând era grija pentru detaliu, pentru tot ce era specific zonei respective: mașini, trafic, polițiști, înmărmăntarea celor de pe stradă, magazine de tot felul, autoserviri, benzinării și fațade de clădiri – majoritatea înălțându-se pe două niveluri și păstrând caracteristicile arhitectonice regionale; ba până și feroneria ușilor și ferestrelor era fabricată în America. La fel de importantă, și izbitoare, ca și aspectul exterior, era limba, însă nu engleza academică vorbită cursiv, ci dialecte specifice unor anumite zone ale Americii, și stăpânită perfect. Jason străbătu un sector după altul și prinse din zbor sunetele distincte, de la „mda”-urile din New England – Down East, până la vorbirea târăganată a celor din Texas cu familialul „mata”; de la pronunția blândă, nazală, a celor din Midwest, până la rostirea gălăgioasă și aspră a celor din marile orașe de pe Coasta de Est cu inevitabilul „știi ce vreu să spun?” care revenea ca un tic în conversație, indiferent dacă era vorba de o afirmație sau de o întrebare. Era pur și simplu incredibil. Nu numai că depășea orice închipuire, dar septicismul pe care îl simțea la început era învins de o realitate care sfârșea prin a te convinge și înspăimânta.

În avionul care îl adusese de la Vnukovo, un mai vechi absolvent de la Novgorod, pe care Krupkin îl luase pe sus din apartamentul lui moscovit, îi făcuse lui Bourne o scurtă prezentare a complexului militar. Omulețul pleșuv, vioi și guraliv, nu numai că îi dădu informații prețioase, dar reuși să-l fascineze pe Jason. Dacă cineva i-ar fi spus lui Jason Bourne că, într-o bună zi, va primi informații detaliate de la un agent sovietic de contraspiionaj și încă cu un accent atât de autentic sudist, încât cuvintele care-i ieșeau suvoi de pe buze, aveau parcă iz de magnolia, i-ar fi spus în față că e un mare mincinos sau că nu știe ce vorbește.

— Sfinte Isuse! Ce-mi mai lipsesc grătarele la iarbă verde, mai ales antricoatele. Știi cine le făcea cel mai bine? Negrul ăla afurisit cu care credeam că sunt prieten la cataramă până în ziua în care m-a demascată. Poți să-ți închipui așa ceva? La început am crezut că e un radical, însă s-a dovedit că era unul de la Dartmouth care lucra pentru băieții de la FBI... Ce dracu, schimbul s-a făcut la Aeroflot-ul din New York și, știi, încă ne mai scriem.

— Jocuri de adolescenți, mormăise Bourne.

— Ce jocuri?... A, da, era un antrenor pe cînste.

— Antrenor?

— Cum te vād și cum mă vezi. Câtiva dintre noi am avut ideea să înființăm o mică ligă în East Point. Chiar lângă Atlanta.

Incredibil.

— Te rog, n-ai vrea să revenim la Novgorod?

— Păi, cum să nu? Nu știu dacă ți-a zis Dimitri, însă acum m-am pensionat. Pe jumătate, fiindcă sunt obligat să trec pe aici, dacă vreau să-mi primesc pensia. Ca *tak govoria* — „d'nstructor“ cum s-ar spune.

— Da, n-am înțeles prea bine ce a vrut Dimitri să zică.

— Aha, las că-ți explic eu.

Iar bărbatul ciudat care se exprima de parcă ar fi fost confederat în armata sudistă îi explicase fără a scăpa nici un amănunt din vedere.

Fiecare secțiune „națională“ din care era format Novgorodul era deservită de trei categorii de personal: instructorii, candidații și corpul operativ, cea din urmă incluzându-i pe ofițerii KGB, paznicii și cei de la întreținere. Schema după care se desfășura activitatea complexului era relativ simplă. Ofițerii KGB puneau la punct programele zilnice de antrenament pentru fiecare secțiune în parte, iar instructorii, fie permanenți, fie semipensionați, coordonau rezolvarea practică a exercițiilor pe grupe de lucru sau individual, candidații respectivi folosind în exclusivitate limba vorbită în acea secțiune „națională“ sau dialectele zonelor care erau cuprinse în traseu. Rusia era interzisă în incinta complexului, iar instructorii îi supuneau frecvent la testări pe candidați, dându-le pe neașteptate ordine sau înjurându-i în limba maternă, pe care aceștia se presupunea că nu o cunosc.

— Spuneai ceva de misiuni. La ce te referi precis? îl întrebase Bourne.

— Amice, e vorba de situații. Cam tot ce-ți poate trece prin minte. Cum ar fi să-ți comanzi prânzul sau cina într-un local, să mergi la cumpărături, ce haine să alegi, să faci plinul cerând un anumit tip de benzină cu plumb sau fără plumb, cu nu știu ce cifră octanică... lucruri pe care în Rusia n-ai de unde să le știi fiindcă nu există. Ar mai fi, desigur, și situațiile mai palpitate, adeseori neincluse în pro-

gram, situații care au drept scop verificarea reacției spontane a elevului. Să zicem, un accident de mașină, caz în care ești obligat să conversezi cu polițistul american, apoi să completezi niște formulare de asigurare – lucruri care, dacă nu le știi, te dau sigur de gol.

Lucrurile mărunte, aparent lipsite de importanță, deseori sunt vitale. Cum fusese și ieșirea din spate de la Kubinka.

— Și altceva?

— Păi, ar mai fi o groază de lucruri în aparență lipsite de importanță, dar care, în realitate, sunt esențiale. Să zicem, ce faci dacă ești atacat noaptea și jefuit pe stradă? Sau, mai precis, ce nu e bine să faci? Nu uita că majoritatea elevilor noștri sunt bine antrenați în arte marțiale, însă, uneori, mai sănătos e să arate că nu știi să se bată. După aceea, ți se pot pune întrebări despre trecutul tău. Iar aici intervine indiscreția care este esențială... Să luăm bunăoară exemplul meu, desigur, *tak govorja* cu atâtea experiențe. Dintotdeauna am preferat situațiile care te solicită și îți pun imaginația la încercare, cele care îți permit să improvizezi câte o tactică de penetrare a taberei adverse, între coordonatele programului nostru.

— Ce înseamnă asta?

— Să asculți și să bagi la cap, fără a lăsa impresia că te interesează. Spre exemplu, unul din textele care îmi plac cel mai mult ar fi să intru în contact cu câțiva candidați, să zicem într-un bar „localizat” în apropierea unei baze militare. Eu mă dau drept funcționar de stat, supărat pe toată lumea, sau lucrător în armată care a băut cam multe păhărele în plus – în orice caz, o persoană care are acces la informații – și încep să torn ce știu despre materiale secrete de mare valoare.

— Așa, din simplă curiozitate, îl întrerupse Bourne, spune-mi și mie, cum ar trebui să reacționeze elevii într-o asemenea situație?

— Să ciulească bine urechile și să noteze datele importante în memorie, în tot acest timp afișând o totală lipsă de interes și făcând comentarii de soiul: „Hai, dom’le, lasă prostiile astea, pe cine crezi că interesează?” Sau: „Sunt și curve pe acolo, cum i-am auzit pe unii vorbind că ar fi?” sau: „Nu pricep o vorbă din ce-mi spui, deșteptule. Da’ știu precis că m-ai plictisit cu trâncăneala ta”. Știi, și altele de soiul ăsta.

— Și după aceea?

— Mai târziu, fiecare e chemat să spună ce-a aflat – punct cu punct.

— Și cum transmite informațiile mai departe? Și pentru asta există un program de pregătire?

Instructorul în mâinile căruia fusese încredințat Jason îl privi lung câteva clipe de pe scaunul avionului cu șase locuri.

— Nu trebuia să-mi pui o asemenea întrebare, îi spuse el rar. Îmi pare rău, dar va trebui să raportez.

— Stai puțin, n-am fost pus să te întreb, eram doar curios. Uită că te-am întrebat.

— Nu pot și n-am s-o fac.

— Ascultă, în Krupkin ai încredere?

— Cum să n-am? E un adevărat fenomen poliglot. Un adevărat erou al Komitetului.

„Nu știi nici pe jumătate de ce-i în stare“, își spuse Bourne în sinea sa, după care se grăbi să spună tare, reușind să găsească un ton în care se ghicea respectul:

— Atunci, n-ai decât să-i raportezi direct lui. Iar el are să-ți confirme că n-a fost decât simplă curiozitate. Nu dătez nimic guvernului țării mele, în schimb, ei îmi sunt datori cu multe.

— Foarte bine... Că a venit vorba de tine. După cum mi-a recomandat Dimitri, ți-am aranjat vizita la Novgorod... Te rog, nu mă interesează să aflu motivul pentru care ai venit aici. Problema nu intră în sfera intereselor mele, după cum nici întrebarea pe care mi-ai pus-o n-ar trebui să te preocupe deloc.

— Am înțeles. Ce-ai reușit să aranjezi?

— Vei stabili legătura cu un tânăr instructor pe nume Benjamin. Am să-ți spun câte ceva despre Benjamin ca să înțelegi poziția pe care o deține la Novgorod. Părinții lui sunt ofițeri KGB și au fost trimiși în misiune la Consulatul din Los Angeles unde și-au petrecut douăzeci de ani. El s-a bucurat deci de o educație americană și a făcut apoi cei doi ani de pregătire la UCLA. De fapt, până acum patru ani, când el și tatăl lui au fost rechemati la Moscova.

— El și tatăl lui?

— Da. Mama lui a fost prinsă într-o operațiune FBI la baza navală de la San Diego. Mai are de făcut încă trei ani de pușcărie. Știi, pentru o „mămică“ sovietică nu există nici îndurare, nici schimburi de spioni între țările noastre.

— Hei, stai așa. În fond, nu noi am fost de vină.

— Nici n-am pretins așa ceva, nu făceam decât să enunț datele problemei.

— Am înțeles. Iau legătura cu Benjamin.

— El este singurul care știe ce-i cu tine – sigur, nu-ți știe numele, pentru el ai să fii „Archie“ – iar de la el ai să primești autorizația de a te deplasa dintr-un sector într-altul.

— Legimitații?

— Îți explică el. Dar o să fie cu ochii pe tine și o să te însoțească peste tot. Cinstii îți spun, va ține permanent legătura cu tovarășul Krupkin. El știe oricum mai multe despre mine – lucru care e pe gustul pensionarului georgian pe care îl ai în fața ochilor... Succes la vânătoare, dacă de vânătoare e vorba. Și, ai grijă, vezi să nu scalpezi prea mulți indieni de mucava.

Bourne se luă după indicatoarele de pe marginea drumului, toate scrise în engleză, și o apucă spre orașul Rockledge, Florida, aflat la cincizeci de mile sud de baza NASA de la Cape Canaveral. Urma să-l întâlnească pe Benjamin la barul din magazinul local Woolworth și trebuia să caute un tânăr în jur de douăzeci de ani, cu un tricoș cadrilat și o șapcă de base-ball Budweiser, care trebuia să țină liber scaunul de lângă el. Se încadraseră perfect în timp. Era 3:35 după-amiaza.

Jason îl zări pe omul lui. Tânărul rus cu păr auriu ca nisipul, care își făcuse studiile în California, era așezat în colțul îndepărtat din dreapta teighelei, cu șapca de base-ball pe scaunul de lângă el. La bar erau așezați câțiva bărbați și femei care-și vorbeau liniștiți și consumau răcoritoare și gustări. Jason se apropie de scaunul liber, se uită la șapcă și rosti plin de politețe:

— E liber?

— Aștept pe cineva, răspunse tânărul ofițer KGB pe un ton lipsit de inflexiuni, ridicându-și ochii cenușii spre chipul lui Bourne.

— Găsește alt loc.

— Probabil că ea nu o să apară în următoarele cinci minute.

— Păi atunci e perfect. Eu nu stau decât să beau o Coca-Cola. Până atunci am plecat de mult.

— Ia loc, spuse Benjamin luându-și șapca de pe scaun și punându-și-o pe cap.

De ei se apropie un barman care mesteca chewing-gum, iar Jason comandă. După ce sosi băutura, instructorul Komitetului continuă calm, de astă dată cu ochii la paharul său de lapte cu vanilie din care sorbea cu paiul.

— Deci tu ești Archie, ca în benzile desenate.

— Iar tu ești Benjamin, încântat de cunoștință.

— O să aflăm curând dacă-i valabil, nu?

— De ce? S-a-ntâmpnat ceva?

— Aș vrea să-ți explic de la-nceput cum stai, ca să nu ai surprize pe parcurs, spuse sovieticul crescut pe Coasta de Vest. Nu îmi place că ai fost lăsat să intri. În ciuda fostei adrese la care am locuit și a aspectului meu exterior, să știi că americanii nu-mi sunt prea simpatici.

— Ascultă, Ben, îl întrerupse Bourne fixându-l insistent și obligându-l să-l privească. Una peste alta, nici eu nu sunt de acord cu faptul că mama ta e la închisoare. Însă, pe de altă parte, nu eu am trimis-o acolo.

— Noi îi lăsam să plece pe dizidenți și pe evrei, iar voi vă încăpățânați să rețineți o femeie de cincizeci și opt de ani care n-a făcut altceva decât să transmită niște informații! Șopti rusul vorbind cu năduf.

— Nu cunosc detalii și am nevoie de ajutorul tău, Benjamin.

— Am s-o fac fiindcă așa am primit ordin, nu pentru că m-ai fi convins. Însă dacă încerci să afli lucruri care nu te privesc, altele decât cele pentru care ai cerut să fii primit aici, să știi că nu mai ieși viu. Clar?

— Nu numai că e clar, dar e irelevant și nu era necesar să mi-o spui. În afara unei mirări și a unei curiozități explicabile, să știi că locul și obiectivele sale nu-mi stârnesc nici un fel de interes. După părerea mea, totul e inutil... Deși, să fiu cinstit, Novgorodul bate de departe ceea ce-au făcut americanii în Disneyland.

Benjamin râse fără voia lui și suflă prin pai involuntar în spuma din pahar care debordă.

— La Anaheim ai fost? îl întreabă el cu un zâmbet răutăcios.

— Nu mi-am permis. Costă prea mult.

— Noi am avut invitații diplomatice.

— Bravo. Constat că până la urmă ești totuși și tu om. Hai mai bine să facem o plimbare și să vorbim de ale noastre.

Traversară un pod miniatural care ducea în New London, Connecticut, locul de naștere a submarinelor, și coborâră spre fluviul Volga care, în acest sector, căpătase aspectul unei baze navale secrete — și aceasta construită în miniatură, foarte convingător. La porțile înalte stăteau ostași înarmați din „Mărina USA”, iar alții patrolau în fața rampelor imense din beton pe care erau lansate la apă submarinele reduse la scară ce compuneau flota nucleară a americanilor.

— Avem schema tuturor amplasamentelor, planuri, hărți, cotele tuturor debarcaderelor, la milimetru, spuse Benjamin. Și cu toate astea trebuie încă să pătrundem în incintă trecând de toate punctele de pază. Nu-i caraghios?

— Deloc. Suntem foarte buni.

— Da, numai că noi suntem și mai buni. Cu excepția unor mici nemulțumiri. Voi nu faceți decât să luați totul de-a gata.

— Ce?

— În ciuda propagandei voastre obișnuite, America albilor n-a cunoscut niciodată sclăvia. Noi știm ce-nseamnă ea.

— Tinere, aici ar fi vorba nu numai despre o istorie îndepărtată, ce, mai mult, de una selectivă. Znu crezi?

— Vorbești de parcă ai fi profesor.

— Și dacă aș fi?

— Atunci te-aș contrazice.

— Numai dacă ne-am afla într-un cadru mai adecvat care să-ți dea căderea de a aduce contraargumente.

— Haida-de, încetează cu prostiile! Otrava asta de-a libertatea academică ține de trecut. Uită-te și tu la universitățile noastre. Avem formații rock, blue-jeans și mai multă cocaină decât ar încăpea

vredată în foița voastră de țigări.

— Și asta numești tu progres?

— Nu crezi că e un început?

— Trebuie să mă gândesc serios la ce mi-ai spus.

— Chiar crezi că o poți ajuta pe mama?

— Dar tu chiar crezi că mă poți ajuta?

— Să încercăm... Bine. Acest Carlos Șacalul. Am auzit câte ceva despre el, însă nu știu prea multe. Direktor Krupkin susține că este un șmecher dat naibii.

— Mi se pare mie sau aud un californian vorbind?

— Ce vrei, nu scap de trecut. Las-o cum a căzut. Sunt exact acolo unde vreau să fiu și nu mi-aș schimba locul pentru nimic în lume.

— Nici n-aș îndrăzni...

— Ce?

— Tot protestezi...

— Shakespeare s-a exprimat foarte bine. A doua mea specializare la UCLA a fost literatura engleză.

— Și prima?

— Istoria Americii. Altceva, bunicule?

— Mulțumesc, nepoate.

— Acest Șacal, continuă Benjamin sprijinindu-se de gardul din „New London” și stărnind imediat reacția paznicilor care se apropiară în goană. *Frastrute!* strigă el. Nu, nu, scuzați. *Tak govoria!* Sunt instructor!... Uf, la dracu'!

— Crezi că o să-ți faci raport? întrebă Jason în timp ce se îndepărtau rapid de „bază”.

— Nu sunt prea tâmpiți. Personal auxiliar îmbrăcat în uniformă. Se-nvârt prin post și-și fac rondul, dar nu știu exact despre ce-i vorba. Doar pe cine și ce să oprească.

— Căinii lui Pavlov?

— Păi cum altfel? Animalele nu gândesc. Se aruncă la beregată și-și înfig colții.

— Ceea ce ne aduce înapoi la discuția despre Șacal, spuse Bourne.

— Nu înțeleg.

— Nici nu-i nevoie, era doar o figură de stil. Cum poate pătrunde în complex?

— Nu are cum. Paznicilor din tunel și de la „granițe” li s-au dat numele și seria legitimației și actelor de acces în Novgorod ale agentului pe care l-a ucis la Moscova. Numai să apară și au ordin să-l împuște; pe loc.

— I-am spus lui Krupkin că nu așa trebuie procedat.

— De ce?

— Fiindcă nu el are să pătrundă cu legitimația aceea și s-ar

putea să omorâm pe cine nu trebuie. O să trimită doi, trei, poate patru persoane în sectoare diferite, ca se creeze confuzie, iar în timpul ăsta va studia și va căuta o soluție de a intra el însuși în complex.

— Ești complet țicnit. Și ce se-nțămplă cu cei pe care îi trimite în locul lui?

— Ei nu contează. Dacă sunt împușcați, Carlos va afla cum stă și va proceda în consecință.

— Chiar că ești nebun. Și unde crezi că are să găsească voluntari?

— Oriunde trăiesc oameni care sunt dispuși să câștige într-o zi salariul pe o lună. Fiecăruia dintre ei îi va spune că-i o verificare de rutină – secretă, firește – și le va dovedi cu actele oficiale pe care le are asupra sa. Dacă te gândești ce combinație teribilă fac câteva bucăți de hârtie cu banii, atunci ai să-nțelegi că va impresiona pe cineva.

— Iar la prima poartă nu va mai avea actele, insistă instructorul.

— De ce? A trecut cu mașina prin câteva orașe – cinci sute de mile. Și putea face copii oriunde pe drum. Acum centrele voastre de afaceri au mașini xerox peste tot și nu cred că-i o problemă să faci să arate cât mai convingător o bucată de hârtie. Bourne se opri și îl privi preocupat pe tânărul sovietic americanizat. Tu te legi de amănunte, Benjamin, și crede-mă, nu ele contează acum. Carlos e decis să intre în Novgorod și să lase o amprentă în fața căreia pâlesc toată priceperea și viclenia lui. Dacă Krupkin a reușit să transmită știrea cum l-am rugat, atunci Șacalul va crede că am murit.

— Tot globul crede că ai murit... Da, Krupkin mi-a spus tot. De fapt, cred că ar fi fost o prostie să-mi ascundă ceva. Pentru cei de aici ești un simplu recrut, „Archie”, însă știi cine ești cu adevărat, Bourne. Chiar dacă n-aș fi auzit în viața mea de tine, acum știi poate prea mult. Numai despre tine vorbește Radio Moscova începând de azi-noapte.

— Atunci putem presupune fără să ne-nșelăm că și Șacalul a aflat până acum.

— Fără îndoială. Fiecare mașină din Rusia are un radio. E obligatoriu. În cazul în care ne-ar ataca americanii, asta ca o paranteză.

— Bună politică de vânzări.

— Chiar l-ai asasinat pe Teagarten la Bruxelles?

— Termină cu prostiile...

— Bine, să rămânem la treburile noastre. Ce vrei să spui cu toate astea?

— Krupkin trebuia să lase totul în seama mea.

— Ce să lase?

— Problema infiltrării Șacalului la Novgorod.

— Ce dracu'tot îndrugi acolo?

— Vorbește cu Krupkin, dar oricum transmite vorbă fiecărui punct de pază din tunel și din incintă să-l lase să intre pe cel care folosește legitimația aceea. Bănuiala mea este că vor intra patru, poate cinci persoane. Să-i lase înăuntru, dar să nu-i scape din ochi.

— Archie, tocmai ți-ai câștigat dreptul la o rezervă și propria cămașă de forță. Eu zic că nici nu mai e nevoie de certificat medical.

— Ba nu. Am spus că cine intră – presupunând că așa ceva este posibil – este urmărit și supravegheat și că paznicii sunt obligați să țină legătura permanent cu noi. Ei știu că ne găesc în acest sector.

— Și?

— Unul dintre acești bărbați va dispărea în câteva minute. Nimeni nu va ști în ce direcție a luat-o. Abia atunci vom fi siguri că e vorba de Șacal.

— Și?

— Abia asta îl va convinge că e invulnerabil, că e liber să facă ce pofteste, convins că eu am murit. Moartea mea îi va da libertate de mișcare.

— De ce?

— Ca și mine, el este convins că suntem singurii doi oameni de pe glob în stare să ne găsim unul pe celălalt, fie că ne-am afla în junglă, într-un oraș aglomerat sau o combinație a celor două variante. Numai ura te poate aduce în starea asta, Benjamin. Sau disperarea.

— Cam sentimental, nu crezi? Și foarte abstract.

— Nu e adevărat, îi răspunse Jason. Sunt obligat să gândesc ca el de ani de zile, pentru asta m-am pregătit. Pe ce distanță se întinde Novgorodul de-a lungul Volgăi, 30, 40 de kilometri?

— Mai exact pe 47, iar fiecare centimetru e păzit strașnic, așadar de nepătruns. În apă, la suprafață sau la adâncime, se intersectează conducte de magneziu, prevăzute cu sisteme de alarmă. Pe malul estic a fost instalată la nivelul solului o adevărată rețea de grilaje cu senzori sensibili la greutate. Tot ce depășește 60 de kilograme declanșează sistemele de alarmă și, instantaneu, spre locul respectiv se orientează camere de luat vederi și reflectoare puternice. Dacă totuși intrusul care depășește această greutate, reușește să ajungă la gardul conectat la înaltă tensiune, va fi electrocutat la prima atingere; lucru valabil și pentru conductele instalate sub apă. Sigur, animalele de talie mare sau buștenii care plutesc pe apă, le dau multă bătaie de cap paznicilor, dar consider că nu strică, să facă din când în când mișcare. Asta întărește disciplina.

— Înseamnă că singura cale de acces sunt tunelele, dacă nu mă înșel, spuse Bourne.

— Doar pe acolo ai intrat, așa că n-am ce adăuga la ce știi deja. Doar că porțile se închid automat la primul semn suspect, iar în

cazuri de urgență inundăm tunelele.

— Lucruri care lui Carlos îi sunt deja cunoscute. Doar a fost pregătit în această bază.

— Din cât mi-a explicat Krupkin, da. Dar asta se întâmpla cu mulți ani în urmă.

— Cu mulți ani în urmă, de acord. Totuși, mă întreb dacă s-a schimbat ceva pe aici.

— Din punct de vedere tehnic, probabil că s-ar putea scrie câteva volume. În special mijloacele de comunicație și metodele de asigurare a securității au evoluat. Însă, într-adevăr, nu s-au făcut modificări esențiale. În ceea ce privește sectoarele în sine, s-au adus unele schimbări, dar ele nu au modificat străzile și nici n-au afectat clădirile. Mai ușor ar fi să mutăm câteva mari orașe rusești din loc.

— Deci, oricare ar fi schimbările, acestea sunt minore și de natură internă.

Ajunseră la o intersecție reprodusă în miniatură în mijlocul căreia se afla un șofer certăreț ce conducea un Chevrolet de la începutul anilor '70 și un polițist care îi întindea un talon de amendă.

— Ce se întâmplă? întrebă Bourne.

— Ideea ar fi aceea de a-i inculca șoferului o pornire spre ceartă, o anume agresivitate. În America, cetățeanul obișnuit se ceartă așpru cu polițiștii, ceea ce nu-i cazul la noi.

— Așadar, crearea unui reflex că trebuie să conștigi autoritățile, așa cum un elev și-ar contrazice profesorul, da? Cred totuși că nu-i o atitudine comună în America.

— Da, e o atitudine cu totul diferită.

— Îmi pare bine că ai sesizat diferența. Jason auzi un bâzâit îndepărtat și ridică ochii spre cer pentru a vedea un avion care survola apele fluviului Volga. Dumnezeu, un aparat de zbor, murmură el ca pentru sine.

— N-are importanță, interveni Benjamin imediat. E tot al nostru... Tot tehnologie de vârf. În primul rând că nu există aeroport; ci doar locurile speciale de aterizare a elicopterelor, iar în al doilea rând, că suntem apărați de o rețea de radare. Dacă apare vreun avion neidentificat la 30 de mile depărtare de Novgorod, baza noastră de la Belopol dă alarma și aparatul este doborât.

Peste drum, în jurul polițistului imperturbabil și antipatic și al șoferului pus pe arțag, se strânsese între timp o mulțime de gură-cască, iar oamenii îl încurajau strident pe cel din urmă, care ajunsese să se manifeste aproape violent.

— Uneori americanii se poartă proștește, mormâi tânărul instructor oarecum jenat.

— De fapt, corect ar fi să spunem că unii au idei prostești despre comportamentul americanilor, rosti Bourne zâmbind.

— Să mergem, propuse Benjamin îndepărtându-se de locul

incidentului. Să fiu sincer, eu am insistat să renunțe la acest exercițiu fiindcă șchioapătă la capitolul realist, însă m-au contrazis afirmând că atitudinea e importantă.

— Ca și când ai încerca să convingi un student că-și poate contrazice profesorul, sau un cetățean obișnuit îl poate critica în public pe un membru al Politbiuro? Sunt atitudini oarecum ciudate, nu?

— Ba nu. Sunt beton, Archie.

— Calmează-te, tinere Lenin, spuse Jason mergând alături de instructor. Unde l-ai pierdut pe tânărul flegmatic din Los Angeles?

— L-am îngropat în puțurile Labrea.

— Aș vrea să studiez cărțile. Pe toate.

— S-a aranjat. Ai să faci cunoștință și cu regulamentul de vizitare a bazei.

Cei doi erau așezați la masa lungă aflată în sala de întruniri a ofițerilor, având desfășurate dinainte hărțile întregului complex Novgorod. După aproape patru ore de studiu atent și concentrat, Bourne era la fel de uimit ca și la început. Terenurile de antrenament care se întindeau de-a lungul fluviului erau mult mai complexe și mai elaborat construite decât își închipuisese, iar remarca lui Benjamin că „Mai ușor era să muți orașe întregi din loc” decât să aduci schimbări drastice la Novgorod, nu era deloc exagerată, ci simpla declarare a unei stări de fapt. În incinta bazei de antrenament fuseseră ridicate la scară redusă orașe și metropole întregi, porturi și aeroporturi, complexe militare de la Mediterana până pe coasta Atlanticului și a Mării Baltice sau Adriatice, toate reproduse între granițele firești. Totuși, în ciuda nenumăratelor detalii, forța de sugestie și miniaturizarea făcuseră posibilă construirea complexului pe o suprafață de treizeci de mii de-a lungul cursului Volgăi, înaintând în pădure doar 3-5 mile.

— Egipt, Israel, Italia începu Jason ocolind masa și uitându-se la hărți. Grecia, Portugalia, Spania, Franța, Marea Britanie.

În acel moment, Benjamin îl întrerupse, lăsându-se obosit pe spătarul scaunului:

— Germania, Olanda și țările scandinave, după cum ți-am explicat, în incinta unui sector sunt câte două țări diferite, totuși delimitate, criteriul după care le-am organizat astfel fiind acela că ele sunt învecinate sau prezintă similitudini culturale. Sau pur și simplu, din economie de spațiu. La Novgorod avem nouă complexe principale reprezentând națiunile importante – importante prin prisma intereselor noastre – deci și nouă tunele cu o lungime de șapte kilometri fiecare. Primul dintre ele pornește de aici și continuă spre nord de-a lungul apei.

— Înseamnă că tunelul învecinat este al Marii Britanii,

corect?

— Da. Următ de Franța, Spania – care include Portugalia – apoi, peste Mediterana, Egiptul, Israelul...

— E limpede, îl întrerupse Jason așezându-se în capătul mesei și împreunându-și mâinile concentrat. Ai trimis vorbă oamenilor voștri să permită accesul în incintă oricărei persoane care deține actele furate de Carlos, indiferent cum arată?

— Nu.

— Poftim? întrebă Bourne întorcându-se cu o mișcare bruscă spre tânărul instructor.

— L-am lăsat pe tovarășul Krupkin să se ocupe de toate. E într-un spital din Moscova, așa că nu mai au cum să-l aducă aici pretextând că ar trebui să-și refacă forțele.

— Și cum pot trece dintr-un sector într-altul? Imediat, dacă va fi nevoie.

— Înțeleg că ești pregătit să afli care e regulamentul intern, da?

— Sunt gata. Am aflat tot ce-mi puteau spune aceste hărți.

— OK.

Benjamin vără mâna în buzunar de unde extrase un obiect de culoare neagră de mărimea unei cărți de credit, însă ceva mai gros. Îl aruncă lui Jason care îl prinse din zber și îl întoarse pe toate fețele. Țasta-i permisul tău de liberă trecere, continuă sovieticul. Numai ofițerii superiori au dreptul să se legitimeze cu așa ceva, iar dacă-l rătăcesc sau îl pierd, sunt obligați să raporteze imediat.

— Dar nu văd nici un nume, nici un marcaj, absolut nimic.

— Nu se vede fiindcă totul este în interior, computerizat și codificat. În fiecare punct de trecere dintr-un sector într-altul există un sistem de verificare. Introduci cartela metalică în fanta aparatului, iar bariera se ridică automat, permițându-ți să intri, avertizându-i astfel pe paznici că ai primit dreptul de acces de la Cartierul General. Însă, undeva, se notează tot.

— Al naibii de isteț, marxiștii ăștia retrograzi.

— Să știi că și prin camerele de hotel din Los Angeles am întâlnit obiceiul acesta simpatic, iar eu vorbesc de ce se întâmplă acum patru ani; și acum, să vorbim despre celelalte lucruri.

— Regulamentul de ordine internă?

— Krupkin preferă să le numească măsuri de protecție-atât pentru noi cât și pentru tine. Voi fi sincer: el nu se așteaptă că ai să ieși viu de aici. Iar în acest caz trebuie să dispari fără urmă.

— Iată un raționament delicios de realist.

— De fapt, ține la tine, Bourne... Archie.

— Continuă.

— Pentru ofițerii superiori ești trimis de la biroul inspectorului general din Moscova, un specialist american venit la

Novgorod pentru a verifica dacă sunt scurgeri de informații către Occident. Ești acoperit și ți se va da tot sprijinul de care ai nevoie, inclusiv armament. Însă nimeni nu trebuie să-ți vorbească decât dacă i te adresezi tu mai întâi. Dată fiind biografia mea, eu voi fi omul tău de legătură. Ai nevoie de ceva, îmi spui, iar eu îți procur imediat.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Poate că nici n-ai de ce. Nu faci un pas fără mine.

— Nu pot accepta condiția asta.

— Ba nu.

— N-ai încotro.

— De ce?

— Nu vreau să mi se încurce nimeni printre picioare... și apoi, dacă scap teafăr din târâșenia asta, aș vrea ca mama unui anumit Benjamin să-și găsească fiul bine-sănătos la Moscova.

Tânărul rus se uită la Bourne, iar în privirea lui se citi înverșunare, amestecată cu durere.

— Chiar crezi că ne-ai putea ajuta, pe tata și pe mine?

— Sunt convins că pot... Însă va trebui să mă ajuți tu mai întâi. Acceptă regulile pe care ți le propun, Benjamin.

— Ești un om ciudat.

— Mai degrabă sunt mort de foame. Se găsește ceva de mâncare pe aici? Poate și niște bandaje. În urmă cu puțin timp m-am ales cu o rană, iar începând cu toate întâmplările de azi, gâtul și umerii nu mă lasă să uit. Jason își scoase haina și constată că pieptii și gulerul cămășii erau îmbibate de sânge.

— Isuse! Trebuie să chem un medic...

— Nu. Poate o infirmieră... Așa vreau eu, Ben.

— OK... Archie. Vom sta în apartamentul oaspeților, al comisarilor – care se află la ultimul etaj. Avem serviciu la cameră, așa că am să sun după infirmieră.

— Ți-am spus că mi-e foame și că nu-mi e prea bine, dar nu asta mă preocupă acum în mod special.

— Lasă, rosti californianul sovietic. În secunda în care apare ceva neobișnuit, știu ei unde să ne găsească. Stai să strâng hărțile.

*
* *

Se întâmplă la 12:02 fix, chiar în timpul schimbării gărzilor când noaptea este mai întunecată ca oricând. Telefonul din apartamentul destinat înalților comisari în vizită la Novgorod păru să explodeze, făcându-l pe Benjamin să sară ca un arc de pe canapea. Se îndreptă în fugă spre aparatul care suna strident și smulse receptorul din furcă.

— *Da? ... Gdie? Kogda? Što eto znacit? ... Da!* Trânti furios

receptorul și se întoarse spre Bourne care era așezat la masa din sufragerie cu hârtile desfășurate în fața lui, în locul farfuriilor de la cină, strânse de curând. Ne necrezut! La tunelul spaniol...pe malul celălalt... Au fost uciși doi paznici, iar pe partea noastră ofițerul de rond a fost găsit la cincisprezece metri de punctul său de pază, cu un glonț în beregată. Au vizionat casetele înregistrate și tot ce au văzut a fost un bărbat cu un sac sport! Îmbrăcat în uniformă de paznic!

— Dar mai este ceva, nu? întrebă liniștit Bourne.

— Da, și s-ar putea să-ți dau dreptate. Pe malul celălalt, au găsit un zilier agricol strângând în mâini o bucată ruptă de hârtie. Zăcea între cei doi paznici uciși, iar unul dintre aceștia era dezbrăcat, doar în pantofi și în chiloți... Cum naiba a reușit?

— Să zicem că el era tipul cel bun, altceva nu-mi vine acum în minte, rosti gânditor Bourne. Se ridică și bătu cu palma în harta sectorului spaniol. Probabil l-a trimis înainte pe omul plătit, cu hârtiile contrafăcute, după care și-a forțat intrarea în timp ce ofițerul din comitet descoperea înșelătoria, adresându-i-se în spaniolă impostorului trimis de Carlos, care nu avea de unde să știe limba... Ți-am spus, Ben. Testează, agită spiritele, seamănă confuzie și ți-ai garantat intrarea. E un fleac să furi o uniformă, iar în deruta creată, așa s-a strecurat Șacalul fără probleme prin tunel.

— Da, numai că cel care folosea legitimația trebuia urmărit, supravegheat. Doar așa sună ordinul tău, iar Krupkin l-a transmis el însuși.

— Kubinka! Spuse Jason studiind preocupat harta.

— Arsenalul? Cel pomenit de toate buletinele de știri difuzate de Moscova?

— Exact. Ca și la Kubinka, Șacalul trebuie să aibă pe cineva înăuntru. Cineva cu destulă autoritate, încât să-i ordone unui ofițer de pază să-l aducă mai întâi la el pe cel care încearcă să treacă prin tunel și abia apoi să dea alarma și să-i trezească pe cei de la Cartierul General.

— E posibil, aprobă rapid, pe un ton ferm, tânărul instructor. Ar fi jenant să-i trezești pe ofițerii superiori cu alarme false, iar paznicii, după cum spuneai și tu, probabil că au fost derutați.

— La Paris mi s-a spus că stânjeneala, teama de a fi puși în situații jenante, este unul dintre cei mai temuți dușmani ai KGB-ului. E-adevărat? întrebă Bourne ridicând ochii de pe harta complexului.

— În proporție de optzeci la sută, îi răspunse Benjamin. Bine, dar pe cine ar putea să aibă înăuntru? Pe cine? N-a mai trecut pe aici de peste treizeci de ani!

— Dacă am avea la dispoziție câteva ore și mai multe computere cu datele personale ale tuturor celor care lucrează la Novgorod, probabil că am obține o listă de câteva sute de nume din care ar ieși ceva suspecți. Însă noi nu avem ore întregi la

dispoziție. Cred că nici minutele nu ne mai ajung. În plus, cum îl știu pe Șacal, probabil că tot nu mai are nici o importanță.

— Ba eu cred că are o importanță a naibii de mare! strigă sovieticul americanizat. Avem un trădător printre noi și ar trebui să știm cine e!

— Părerea mea este că o să afli curând... Astea sunt doar amănunte, Ben. Singura noastră problemă acum este că a intrat! Hai să ieșim și vom găsi afară răspunsurile la întrebări. Ai să-mi faci rost de tot ce am nevoie.

— Bine.

— Absolut tot ce-mi trebuie.

— Asta am lămurit-o deja.

— După care tu dispari. Crede-mă, știu ce spun.

— Nici să nu te gândești, Archie.

— Aha, se întoarce California de la drum.

— Ai auzit ce am spus.

— Înseamnă că mama lui Benjamin va găsi un cadavru în locul fiului când se va întoarce la Moscova.

— Așa să fie!

— Așa să...? Asta de ce ai spus-o?

— Nu știu. Mi s-a părut cea mai corectă exprimare.

— Gura! Hai mai bine să ieșim de aici.

CAPITOLUL XLI

Ilici Ramirez Sanchez pocni din degete de două ori și ieși din întuneric pentru a urca câteva trepte din fața intrării reconstituite la dimensiuni mai modeste a bisericii de pe Paseo del Prado din Madrid. Din spatele unei coloane cu caneluri răsări o umbră, silueta unui bărbat solid în jur de șaizeci de ani care se arătă în lumina slabă aruncată de un felinar ceva mai îndepărtat. Bărbatul era îmbrăcat în uniformă de ofițer spaniol, mai precis de general-locotenent, cu trei rânduri de șnururi atârinate pe tunică. Spre deosebire de Carlos care ducea în mână sacul sport, acesta se prezentase la întâlnire cu o valiză din piele pe care i-o arătă, adresându-i-se în același timp în limba spaniolă, vorbită în acest sector:

— Să intrăm în sacristie. Te poți schimba de haine acolo. Uniforma asta de paznic îți e prea largă și s-ar putea să-i incite pe unii să tragă după tine.

— Ce bine îmi e să vorbesc iar în limba noastră maternă, spuse Carlos urmându-l pe necunoscut în bisericuță și întorcându-se scurt să închidă ușa masivă după ei. Îți rămân veșnic îndatorat, Enrico, adăugă el aruncând o privire în jur și remarcând șirurile goale de bănci și luminițele calde care jucau pe crucifixul de aur din altar.

— Ramirez, de vreo treizeci de ani îmi ești îndatorat, și la ce-mi folosește? răsă militarul în timp ce se îndreptau prin dreapta stranci spre sacristie.

— Poate că nu mai ții legătura cu familia ta de la Baracoa. Frații și surorile lui Fidel nu o duc nici pe sfert atât de bine.

— Nici măcar descrieratul ăla de Fidel, dar cui ce-i pasă? Se spune că acum se spală mai des, ceea ce înseamnă că a făcut un mare pas înainte. Da, dar tu-mi vorbești de familia mea de la Baracoa. Și cu mine cum rămâne, stimat asasin internațional? Fără un iaht, fără surle și trâmbițe... Mai mare rușinea, zău așa! Dacă nu eram eu să te previn acum treizeci și trei de ani, mureai împușcat chiar aici, în tabăra asta. Acum, că veni vorba, chiar în fața bisericii ăsteia de păpuși de pe Prado ți-ai făcut ieșirea în scenă, îmbrăcat în preot, un personaj care nu încetează să-i uimească pe ruși, ca și pe toți ceilalți.

— Și, din clipa în care m-am instalat la Paris, ție ți-a lipsit vreodată ceva? Intraseră într-o cameră lambrisată în care așa-zișii preoți trebuiau să pregătească slujba. Ți-am refuzat eu ceva vreodată? adăugă Carlos așezând sacul de voiaj pe pardoseală.

— Hai, dom'le, că glumeam și eu, protestă Enrico cu blândețe, zâmbindu-i cald și cu multă bunăvoință Șacalului. Unde e umorul acela sănătos pe care știam că-l are infamul meu prieten?

— Îr clipa asta am alte griji pe cap.

— Sunt convins. Recunosc sincer, întotdeauna ai fost mai mult decât generos cu familia mea din Cuba, lucru pentru care chiar țin să-ți mulțumesc. Mama și tata au dus o viață liniștită și îndestulată sigur, până-n ultima clipă n-au încetat să se minuneze că trăiau mult mai bine decât toți cunoscuții lor... În timp ce revoluționarii erau eliminați de conducătorii lor revoluționari și aruncați în temniță sau uciși. Nu știu dacă ai mei au înțeles ceva.

— Tu erai o amenințare pentru Castro, ca și Che. În fine, au trecut toate acum.

— Așa este, multe au trecut peste noi, îl aprobă Enrico studiindu-l cu atenție. Iar tu, Ramirez, ai mai intrat la apă. Unde-i coama de păr negru pe care o aveai în tinerețe și fața cărnoasă cu trăsături puternice și privire limpede?

— Hai să nu vorbim despre asta.

— Foarte bine. Eu m-am îngrășat, iar tu ai slăbit și asta spune ceva. Ești rănit grav?

— Funcționez destul de bine pentru ce-am de gând să fac, ceea ce trebuie să fac.

— Ramirez, ce crezi că ar mai fi de făcut? Întrebă deodată bărbatul costumat în militar privindu-l pe Carlos cu atenție. E mort! Moscova se împăunează cu moartea lui însă, când m-ai sunat, am știut că tu l-ai ucis. Jason Bourne e mort! Dușmanul tău s-a dus pe lumea cealaltă. Tu nu ești prea bine, așa că întoarce-te la Paris și

îngrijește-ți sănătatea. Te scot eu pe aceeași cale pe care te-am adus înăuntru. O luăm prin „Franța” și-ți obțin eu viza de trecere. Vei fi curierul comandantului „Spaniei” și „Portugaliei” care are de dus un mesaj confidențial în Dzerjinski. E o procedură obișnuită. Nimeni nu se încrede în nimeni, și cel mai puțin în oamenii aflați în subordine. Nu va fi nevoie să omori un singur paznic.

— Nu! Trebuie să le dau o lecție!

— Atunci poate că nu m-am exprimat corect. Când m-ai sunat folosind toate codurile tale de urgență, am făcut exact ce mi-ai cerut fiindcă și tu te-ai ținut de cuvântul dat și timp de treizeci și trei de ani i-ai ajutat pe bătrânii mei. Însă acum e vorba de alt soi de riscuri – la plural – iar eu nu știu dacă sunt dispus să mi le asum.

— Îndrăznești să-mi vorbești tocmai mie așa? se răsti Șacalul în timp ce își scotea tunică uniformei de paznic, lăsând să se vadă bandajul bine strâns pe umăr, prin care nu trecuse nici fir de sânge.

— Încetează cu teatrul, îi spuse Enrico cu blândețe. Ne știm de prea mulți ani ca să ne mai dăm artiști unul în fața celuilalt. Sper că-l mai am încă în față pe bărbatul care în tinerețe era animat de înalte idealuri revoluționare și cu care am fugit acum mai bine de treizeci de ani din Cuba. Era și Santos cu noi... Că veni vorba, el ce mai face? De fapt, de el se temea cel mai mult Fidel.

— E bine, îi răspunse Carlos pe un ton plictisit. Vrem să mutăm *Le Coeur du Soldat* în altă parte.

— Încă-și mai îngrijește grădina – grădina lui englezească?

— Da.

— Cred că i se potrivea mai bine meseria de peisagist, sau de florar. Iar eu ar fi trebuit să ajung un foarte bun inginer agronom. Știi, de fapt, așa l-am cunoscut pe Santos... Numai că schimbările melodramatice de regim ne-au schimbat și nouă viața, nu?

— Angajamentul politic ne-a schimbat cursul vieții. Peste tot în lume fascismii au lăsat o urmă a trecerii lor.

— Iar acum, noi începem să ne purtăm ca fascismii, iar ei vor să ia de la noi, comuniștii, părțile noastre mai puțin urâte și sunt chiar dispuși să deschidă băierile pungii, ceea ce n-o să meargă, dar măcar sună frumos.

— Și ce legătură au toate astea cu mine, monseniorul tău?

— Zău, Ramirez, las-o mai moale. Nu știu dacă ai aflat sau nu, dar nevasta mea, rusoaica, a murit acum câțiva ani, iar copiii mei sunt studenți la Universitatea din Moscova. N-ar fi ajuns în veci acolo dacă n-aș fi avut funcția pe care o am, iar eu nu-mi doresc nimic mai mult decât să-i văd absolvind facultatea. Vor fi doctori, oameni de știință... Vezi tu, asta mi-ai cerut să risc. Până acum am reușit să lucrez pe burtă și nimeni nu mi-a descoperit jocul, iar tu ai meritat din plin să-mi asum toate riscurile. Însă cred că e momentul să mă onresc. Peste câteva luni mă pensionează și drept mulțumire pentru

serviciile pe care le-am adus țării în Europa de Sud și în Mediterana, probabil am să capăt o vilă frumoasă pe malul Mării Negre unde or să vină copiii să mă viziteze. Așa că fii bun și explică-te, Ramirez, ca să văd dacă sunt dispus să merg pe mâna ta sau să te las să te descurci singur... Repet, n-o să știe nimeni că eu te-am ajutat să pătrunzi aici și, după cum spuneam, meriți din plin să fii ajutat, dar s-ar putea să fii nevoit să mă opresc aici.

— Înțeleg, rosti Carlos apropiindu-se de valiza adusă de Enrico, așezată acum pe măsuta din sacristie.

— Sper din tot sufletul să mă înțelegi. De-a lungul anilor i-ai ajutat pe ai mei cum eu probabil n-aș fi fost în stare s-o fac vreodată, însă, pe de altă parte, și eu m-am revanșat cum am putut. Nu uita că datorită mie ai ajuns la Rodcenko, că eu ți-am furnizat numele unor înalți funcționari din câteva ministere, personaje în jurul cărora circulau tot felul de zvonuri, verificate de Rodcenko în persoană spre folosul tău. Așa încât, dragul meu bătrân tovarăș revoluționar, nici eu n-am stat cu mâinile în sân în ceea ce te privește. Iar lucrurile s-a mai schimbat între timp. Nici noi nu mai suntem ce-am fost, niște tineri înflăcărați în căutarea unei cauze mărețe, fiindcă între timp ne-am pierdut apetitul pentru cauze în general. Tu, aș putea spune, cu mult înaintea mea.

— Cauza pe care am îmbrățișat-o eu rămâne una, îi tăie vorba Șacalul cu asprime. Eu și, alături de mine, toți cei care mă slujesc.

— Dar eu te-am slujit...

— Mi-ai mai spus-o, după cum ai insistat și asupra generozității mele față de tine și de ai tăi. Iar acum, te-ntrebi dacă e cazul să mă ajuți și-n continuare, nu-i așa, sau mă înșel?

— Trebuie să-mi apăr pielea. De fapt, ce cauți aici?

— Doar ți-am spus. Trebuie să le dau o lecție, să le transmit un mesaj.

— Te referi la aceleași persoane din trecut?

— Da.

Carlos deschise valiza și găsi o cămașă aspră de in, o șapcă de pescar portughez, pantaloni uzați prinși cu sfoară în loc de bretele și un sac marinăresc din pânză.

— De ce le-ai ales tocmai pe astea? întrebă Șacalul.

— Fiindcă sunt mai largi, și nu-ți mai știam măsura. Nu te-am mai văzut de atâția ani, mi se pare de când ne-am întâlnit în Malaga acum cincisprezece ani. N-aveam cum să-ți comand haine pe măsură și chiar sunt mulțumit că nu am încercat, fiindcă nu mai ești cum te țin eu minte, Ramirez.

— Dar nici tu nu te-ai îngrășat prea mult, îi replică asasinul. Ți s-a mai rotunjit burta, dar în rest avem aceeași înălțime și cam același aspect.

— Da, și? Ce-i cu asta?

— Îți spun imediat. S-a schimbat ceva pe aici de când am lucrat împreună?

— Tot timpul. Sunt trimise fotografii de la centru, iar a doua zi se înființează și echipele de constructori. Pe Prado de aici, din „Madrid” au apărut noi magazine, noi indicatoare stradale, ba au schimbat și canalizarea după modelul lucrărilor de modernizare din capitala spaniolă. În „Lisabona” au schimbat cheiul din „estuar” și debarcaderele care se întind pe malul „Râului Tejo” pentru a rămâne fideli realității. Cuvântul de ordine este autenticitatea. Candidații care trec examenul și sunt trimiși în misiune în țările respective, vreau să-ți spun că se simt în largul lor, însă îmi amintesc de prima mea misiune la baza navală din Barcelona. Trebuie să recunosc că m-am simțit ca acasă. M-am pus imediat pe treabă fiindcă pregătirea psihologică era de mult încheiată. Și nici n-am avut surprize prea mari.

— Dar tu nu vorbești decât despre aparențe, îl întrerupse Carlos.

— Și nu despre asta-i vorba?

— Poate că și de construcțiile mai durabile, permanente, care nu sunt la vedere și pe care nu le știe chiar toată lumea.

— Adică?

— Depozite de arme, de carburanți, bazele de pompieri, adică lucrurile reale și care nu fac parte din peisajul pe care l-ați reconstruit. Sunt tot acolo unde le știți?

— Acolo și chiar mai mari. Mă refer la arsenalele principale și depozitele de carburanți cu rezervoarele lor subterane. Majoritatea se află tot la vest de sectorul „San Roque”, în apropiere de trecerea spre „Gibraltar”.

— Și cum se poate trece dintr-un sector într-altul?

— Ei, aici chiar s-a schimbat ceva, spuse Enrico și extrase din buzunarul de la piept al tunicii un obiect plat și foarte mic. La fiecare punct de trecere este instalat un sistem computerizat de verificare ce permite accesul în zona respectivă după ce bagi obiectul ăsta în aparat.

— Și nu pune nimeni întrebări?

— Numai la Cartierul General al Bazei Novgorod, dar nu-i o regulă.

— Nu-nteleg.

— Dacă se pierde vreo cartelă de felul ăsta, sau dacă ea este furată, ceea ce nu s-a întâmplat până acum, situația se raportează imediat, iar codurile interne de acces sunt anulate.

— Am înțeles.

— Eu nu. Ce-i cu toate întrebările astea? Te mai întreb o dată: de fapt, ce cauți aici? Și ce-i cu lecția, sau cu mesajul de care vorbeai?

— Zona „San Roque” zici?...spuse Carlos începând să-și amintească. La trei sau patru kilometri sud de tunel, nu-i așa? Un mic sat de pescari, nu-i așa?

— Da, poarta „Gibraltar”.

— Iar următorul sector este „Franța” apoi „Anglia” și, în fine, cel mai mare, „Statele Unite”. Da, acum mi-e clar, mi-am amintit perfect.

Șacalul îi întoarse spatele tovarășului său și vârî mâna în buzunarul pantalonilor.

— În schimb eu nu mai pricep nimic, spusese Enrico pe un ton amenințător. Și asta nu-mi place deloc. Răspunde-mi, Ramirez. Ce cauți aici?

— Îndrăznești să mă suspectezi, pe mine? continuă Carlos cu spatele la vechiul său tovarăș de arme. Îndrăznești să-l iei la întrebări pe monseniorul din Paris?

— Destupă-ți bine urechile, popă de trei parale. Îmi răspunzi imediat, altfel ies pe ușă și din clipa aceea nu mai ieși viu de aici!

— Foarte bine, Enrico, îi răspunse Ilici Ramirez Sanchez fixând peretele lambrizat al sacristiei. Mesajul meu va fi cum nu se poate mai clar și va zgudui din temelii Kremlinul. Nu numai că l-am omorât pe paița aia de Jason Bourne pe pământ sovietic, dar voi lăsa o urmă a trecerii mele, a lui Carlos Șacalul, care să amintească întregii Rusii greșeala pe care a făcut-o Komitetul nefolosindu-se de cunoștințele și pricepera mea extraordinară.

— Ei, și tu acum, spusese Enrico râzând amuzat, ca atunci când vrei să faci pe plac unui nebun. Iar joci teatru, Ramirez? Și cum ai să lași urma trecerii tale, cum ai să le transmiți mesajul, această declarație supremă pe care vrei s-o faci?

— Nimic mai simplu, îi răspunse Șacalul întorcându-se cu fața spre Enrico și îndreptând spre acesta un pistol cu amortizor. Schimbăm rolurile.

— Ce??

— Am să distrug Novgorodul, îl ard din temelie.

Carlos trase un singur glonț, în gât sus, spre bărbie. Avea nevoie de un veston cât mai curat și nu de unul pătat de sânge.

Îmbrăcat în uniformă de camuflaj cu trese de maior de infanterie pe epoleți, Bourne nu făcea notă discordantă cu pușinii militari „americani” pe care îi întâlnește sporadic în incursiunea lor nocturnă, trecând dintr-un sector într-altul al complexului Statelor Unite. Conform spuselor lui Benjamin, personalul de pază nu era numeros, pe întreaga suprafață de opt mile pătrate patrulau cel mult treizeci de soldați și ofițeri. În zonele „metropolitane” mergeau câte doi, pe jos, în timp ce în sectoarele „rurale” aceștia treceau în control cu vehicule militare. Și tânărul instructor rechiziționase un jeep.

Fuseseră conduși de la apartamentul comisarilor, aflat în sediul cartierului general SUA, până la un mare depozit și garaj spre vest pe malul fluviului, de unde Benjamin, prezentându-și legitimația, reușise să procure jeep-ul. Sub privirile uimite ale paznicilor din interior, Bourne se îmbrăcase în uniformă de luptă și fusese echipat cu o carabină cu baionetă, un automat clasic de calibrul 45, și cinci banderole cu gloanțe adevărate, acestea din urmă obținute numai la dispoziția transmisă telefonic de către subalternul devotat dar necunoscut al lui Krupkin, de la Cartierul General Moscova. Ajunși afară, Jason se plânse din nou:

— Și cum rămâne cu rachetele de semnalizare și cele trei sau patru grenade pe care ți le-am cerut? Mi-ai promis că ai să-mi procuri absolut tot ce-mi trebuie, nu doar jumătate!

— Sunt pe drum, îi răspunse Benjamin tășnind din parcare depozitului. Rachetele le luăm de la Baza de Transport, dar grenadele nu fac parte din arsenalul de aici. Le ținem în buncărele de lângă tunele — toate tunelele — sub regim de arme pentru stare de necesitate. Tânărul instructor se întoarse spre Bourne, iar în lumina farurilor care bătea slab în jeep-ul descoperit, pe chip i se zări umbra unui zâmbet malițios. Probabil s-au gândit la un atac din partea NATO.

— E o tâmpenie. V-am ataca din aer.

— Nu și dacă ne gândim că baza noastră aviatică este la nouăzeci de secunde de zbor față de Novgorod.

— Hai mai repede, îmi trebuie neapărat grenadele. Crezi că or să ne pună bețe în roate?

— Atâta vreme cât Krupkin își face bine temele, cred că nu.

Krupkin își făcuse treaba conștiincios. Cu semnalizatoarele în mână, se îndreptară spre tunel, ultima oprire. Căpătară patru grenade de fabricație rusească, pentru care Benjamin trebui să semneze de primire.

— Încotro? întrebă el după ce soldatul în uniformă americană se întorsese în ghereta de beton care marca punctul de trecere într-un alt sector.

— Văd că nu poartă semnătura americană, spuse Jason așezând cu grijă grenadele, una câte una, prin buzunarele tunicii sale militare.

— Fiindcă nu sunt de antrenament. Complexele pe care le avem aici nu sunt tocmai baze militare. Sunt populate de civili care primesc un alt soi de pregătire. Dacă va fi vreodată cazul să le folosim, te asigur că nu pentru îndoctrinare le vom folosi... Deci, încotro?

— Întâi verifică dacă nu s-a-ntâmplat ceva neobișnuit la punctele de control. Sună la Cartierul General.

— M-ar fi anunțat prin stație, cu un semnal sonor...

— Pe mine nu mă impresionează semnalele sonore, mai mare încredere am în cuvinte, îi tăie vorba Jason. Verifică prin radio.

Benjamin se conformă folosind parola la care nu aveau dreptul decât ofițerii superiori. Răspunsul scurt al rusului de la celălalt capăt veni pe loc, iar tânărul instructor se întoarse spre Bourne și îi spuse:

— Nici o mișcare. Doar livrări de carburanți între complexe.

— Asta ce-nseamnă?

— Distribuie benzină, motorină, nimic mai mult. Unele sectoare dispun de rezervoare mai mari de unde sunt aprovizionate în mod curent și celelalte până când sunt transportate pe apă cantități mai mari.

— Și aprovizionarea se face noaptea?

— Cred că-i mai potrivit decât să se îngheșue ziua pe străduțele astea înguste. Nu uita că pe aici toate sunt la scară redusă. În plus, există o armată întreagă de personal de întreținere care face curățenie acum, noaptea, și pregătește punctele aglomerate, magazine, birouri, restaurante, pentru o nouă zi de antrenament. Tu n-ai cum să-i vezi, fiindcă am mers pe drumuri laterale. Gândește-te că un camion mare n-ar face decât să-i încurce.

— Dumnezeule, chiar suntem în Disneyland... În regulă, ia-o spre granița cu „Spania”, Pedro.

— Numai că trebuie să trecem prin „Anglia” și „Franța”. Nu cred să aibă mare importanță, însă eu nu vorbesc franceza și nici spaniola. Tu?

— Franceza cursiv, iar în spaniolă mă descurc. Altceva?

— Poate ar fi mai bine să conduci tu.

Șacalul puse o frână și camionul uriaș opri la granița cu „Germania de Vest”. De altfel, aici își propusese să ajungă. Țările „Scandinave” și „Ölanda” care se întindeau spre nord erau niște sateliți care nu îl interesau. Șocul pe care l-ar fi produs distrugerea lor era neînsemnat prin comparație cu panica stârnită de anihilarea complexelor mari. Pe de altă parte, timpul limitat pe care îl avea la dispoziție le cruțase în final. Important era să-și cronometreze perfect mișcările, iar „Germania de Vest” era punctul din care aveau să înceapă exploziile succesive. Își potrivea mai bine pe el cămașa portugheză din material aspru, pe care o îmbrăcase peste vestonul de general spaniol și i se adresă în rusă paznicului care ieși din gheretă, cu exact aceleași cuvinte pe care le folosisese la celelalte puncte de control:

— Nu-mi cere să vorbesc limba asta tâmpită pe care o vânturați voi pe aici. Eu livrez carburant și nu-mi pierd vremea pe la cursurile voastre! Poftim legitimația.

— Tovarășe, să știi că nici eu n-o vorbesc, spuse răsând paznicul și luă obiectul plat, ca o cartelă, pe care îl introduse în aparatul computerizat.

Bariera grea, metalică, se ridică și se opri la nouăzeci de grade. Paznicul îi restituie cartela Șacalului, iar acesta goni spre "Germania de Vest", reproducă în miniatură.

Trecu în viteză pe Kurfurstendamm spre Budapesterstrasse, iar aici opri și deschise robinetul cisternei. Lichidul se prelinse în valuri pe stradă. Apoi scoase din sacul de voiaj așezat pe scaunul de lângă el câteva explozive plastice minuscule pe care le programase dinainte și, întocmai cum procedase în sectoarele de lângă granița cu „Franța”, le aruncă pe geamurile lăsate ale camionului spre dreapta și stânga străzii, la temelia clădirilor din lemn care socotea că se vor aprinde cel mai ușor. Goni apoi spre sectorul „München”, spre portul „Bremerhaven” ridicat pe malul fluviului și, în cele din urmă, ajunse la „Bonn”, cartierul ambasadelor „Bad Godesberg” ridicat la scară redusă, inundând străzile și împrăștiind peste tot explozive. Se uită la ceasul de la mână; trebuia să se întoarcă. Îi mai rămăneau cincisprezece minute înainte de a începe deflagrația, primele explozii urmând să aibă loc în toată „Germania de Vest” urmate, la interval de opt minute, de cele din „Italia-Grecia”, „Țsrael-Egipt” și „Spania-Portugalia”, calculate matematic pentru a crea panica absolută.

Era imposibil ca echipele de pompieri să stăvilească incendiile care vor izbucni pe străzile și în clădirile din sectoarele distincte aflate la nord de „Franța”. Vor cere imediat să fie trimise întăriri din complexele învecinate, numai că aceștia vor trebui să se prezinte imediat în sectorul de care răspundeau când și acolo vor izbucni incendii. Era cea mai simplă formulă de a crea un haos de proporții cosmice, cosmosul fiind punctul centrifug și falsul univers pe care se construise Novgorodul. Barierele dintre „țări” vor sări în aer făcând posibilă trecerea nestingherită prin punctele de control. Iar pentru a încununa opera sa distructivă, Ilici Ramirez Sanchez — împins în lumea teroriștilor unde operase sub numele de Carlos Șacalul, din pricina erorilor de neiertat comise de același Novgorod — se afla în acel moment la „Paris”. Nu Parisul său, ci detestabilul Paris al Novgorodului pe care îl va reduce la scrum și cenușă într-un fel la care nici măcar n-ar fi îndrăznit să spere nebunii celui de-al Treilea Reich. După aceea venea rândul „Ăngliei”, iar la sfârșit, cel mai mare complex al abjectului Novgorod de mucava, locul unde își va lăsa amprenta finală — „Statele Unite ale Americii”, țara oribilă în care se născuse nelegiuitul asasin Jason Bourne. Iar mesajul lui va fi mai limpede decât apele cristaline ale unui izvor de munte spălând valurile de sânge care se vor scurge peste acest univers fals, distrus de el.

EU SINGUR AM FĂCUT TOATE ASTEA. TOȚI DUȘMANII MEI AU PIERIT, IAR DIN TOȚI, NUMAI EU AM RĂMAS ÎN VIAȚĂ.

Carlos căută în sacul de voiaj pe fundul căruia rămăseseră cele mai redutabile arme aducătoare de moarte din arsenalul de la Kubinka. În total, douăzeci de proiectile compuse, fiecare, din patru straturi scurte, suprapuse, rachete care se orientează după sursa de căldură, capabile să arunce în aer întregul „Washington”. Îndată ce le aprindea fitilul și le amorsa, fiecare avea să-și caute sursa de căldură și să-și îndeplinească menirea. Mulțumit, Șacalul puse bușonul la loc și închise rezervorul cisternei, întoarse și porni în viteză spre bariera care marca „granița”.

Operatorul somnoros din fața consolei centrale aflate la Cartierul General Moscova clipi nedumerit de câteva ori și se zgâi la literele verzi care jucau pe ecran. Ceea ce citea pe monitor nu prea avea sens, totuși nu putea contesta autorizația. Pentru a cincea oară, „comandantul” complexului „spaniol” trecea prin punctul de control aflat la granița de nord a „Germaniei” și reveni în sectorul „francez”. În două rânduri, după primirea coordonatelor codificate și, în conformitate cu regulamentul intern în vigoare, tehnicianul făcuse verificările de rutină sunând la porțile „Israelului” și „Țăriei” pentru a afla că pe acolo nu trecuse decât o cisternă cu combustibil. Aceasta fusese și informația pe care o transmisese de altfel la rândul său unui instructor autorizat pe nume Benjamin, numai că acum ceea ce se întâmpla i se părea de-a dreptul bizar. De ce să conducă un ofițer cu grad superior un camion cu motorină?... Pe de altă parte, de ce nu? Toată lumea bănuia că Novgorodul era putred de corupție, și atunci poate că acest „comandant” plecase în inspecție, să dea de urma celor care se lăsau mituiți; sau poate se duse să-și ridice partea lui. Acum, de vreme ce nu fuseseră semnalate pierderea și nici furtul cartelei, iar computerele nu ridicau nici o obiecție, de ce să-și bată el capul cu toate astea? Niciodată nu poți ști care-ți va fi șeful de mâine.

— *Voici ma carte*, spuse Bourne către paznicul de la punctul de trecere întinzându-i cartela. *Vite, s'il vous plait!*

— Sigur... *oui*, îi răspunse soldatul introducând cartela în aparat în timp ce o cisternă cu carburant trecea în direcție opusă, îndreptându-se spre „Anglia”.

— Nu te forța prea mult cu franceza, îi spuse Benjamin de pe scaunul din dreapta. Artiștii ăștia fac și ei ce pot, dar nu-nseamnă că sunt lingviști.

— Ca-li-fornia... păzea, spuse Bourne amuzat. Ești sigur că tu și tatăl tău nu vreți să vă-ntoarceți la LA?

— Taci din gură!

Paznicul se întoarse, îi salută, iar bariera se ridică imediat. Jason accelerează, iar peste câteva clipe, în fața lui se înalță copia de trei niveluri a Turnului Eiffel scăldată într-o baie de lumină. Ceva mai departe, spre dreapta, se întindea „Champs-Élysées” care se termina cu silueta de neconfundat a unui Arc de Triumf construit din lemn.

Absent, Bourne se gândi la orele acelea de cumplită disperare când el și Marie se căutaseră în Paris... *Marie, o Doamne, Marie! Ce n-aș da să mă-nțorc la voi. Să fiu iarăși David. El și cu mine suntem atât de bătrâni. Acum nu-mi mai este frică de el; și nici măcar nu mă mai deranjează... Cine? Care dintre noi? Of, Doamne!*

— Oprește, spuse Benjamin atingându-l pe braț.

— Ce este?

— Oprește! se răsti tânărul instructor. Trage pe dreapta și oprește motorul.

— Ce-ai pățit?

— Stai, nu sunt sigur. Benjamin își lăsă capul pe spate și privi spre cerul senin și înstelat. Nori nu sunt, continuă el. Nici semne de furtună.

— Nici de ploaie. Și ce-i cu asta? Vreau să ajung la complexul spaniol.

— Iar s-a auzit...

— Ce tot bâigui acolo?

Dar imediat, Bourne auzi și el... în depărtare, ca un bubuit de tunet, deși noaptea era într-adevăr senină. Detunătura se repetă, apoi încă una, un trosnet puternic după altul.

— Acolo! strigă tânărul sovietic crescut la Los Angeles ridicându-se în picioare și arătând spre nord. Ce poate fi?

— Un incendiu, tinere, îi răspunse Jason liniștit după o secundă de ezitare și se ridică la rândul său uitându-se la limbile portocalii care jucau în depărtare pe cerul întunecat. După cât îmi dau seama, pare să fie în sectorul spaniol. Acolo a fost antrenat și pentru asta s-a întors: să arunce totul în aer! Așa înțelege el să se răzbune!... Așază-te, trebuie să ajungem imediat acolo!

— Ba nu, te-nșeli, îl întrerupse Benjamin așezându-se cuminte pe scaun, în timp ce Bourne pornea motorul și țâșnea din loc. Spania e la opt-nouă kilometri de-aici, iar focul pare a fi mult mai departe.

— Arată-mi care-i drumul cel mai scurt, spuse Jason apăsând pedala de accelerație până la fund.

Sub îndrumarea precisă a tânărului cu ochi ageri de șoim, punctată de exclamații scurte de „Cotește!”, „Mergi înainte!” și „Pe aici!” trecură ca fulgerul prin „Paris”, se îndreptară spre nord gonind prin sectoarele marcate „Marsilia”, „Montbeliard”, „Le Havre”, „Strasbourg” și multe altele, făcând sens giratoriu prin piețele din centrul orașelor, lăsând în urmă străduțe ireale și blocuri de mucava, spre a ajunge într-un târziu la granița „spaniolă”. Pe măsură ce se apropiau, tunetele se auzeau mai puternic, asurzitor, iar limbile de foc se înălțau mai agresiv spre cer. Paznicii de la punctul de control nu se mai descurcau cu telefoanele și mesajele primite prin radio. Urletul în doi timpi al sirenelor se amesteca cu scrâșnetul de frâne și

uruitul de motoare, toate vehiculele, ivite ca din pământ, înghesuindu-se pe străzile „Madridului”, gonind spre punctul nordic de trecere a „graniței”.

— Ce se petrece? urlă Benjamin sărind din jeep, renunțând la obiceiul impus de Novgorod și vorbind rusește. Sunt ofițer KGB! adăugă el introducându-și cartela în aparat. Vorbiți odată!

— O nebunie, tovarășe! strigă un ofițer de la fereastra gheretei. De necrezut!... Pământul parcă fierbe! Mai întâi „Germania”, sare totul în aer, explozii, incendii și clădirile care iau foc. Pământul se clatină și ni se spune că a fost un cutremur. Numai că imediat se repetă totul în „Italia” — „Roma” arde ca o torță; iar în sectorul „grec”, „Atena” și portul „Pireu” sunt în flăcări, iar exploziile continuă. Arde tot — străzi, clădiri — totul e în flăcări!

— Ce-au spus cei de la Cartierul General Moscova?

— Nici ei nu știu ce să spună! Prostia aia cu cutremurul n-a fost decât o gogoriță. Toți au intrat în panică, dau un ordin și după aia îl contramandează imediat.

În interior sună iar telefonul, iar ofițerul ridică și ascultă atent, apoi deodată scoase un urlat:

— E dementă, pur și simplu dementă! Ești sigur?

— Ce este? tună Benjamin apropiindu-se de geam.

— Egiptul! strigă ofițerul cu receptorul lipit de ureche ascultând stupefiat. „Israelul”?... La „Cairo” și „Tel Aviv”, peste tot arde; și explodează bombe! Nu se mai poate face față situației, totul e devastat; mașinile se ciocnesc pe străzile înguste; hidranții au sărit în aer, iar apa a inundat străzile, însă clădirile ard ca niște torțe... Situația a scăpat de sub control... Și un cretin tocmai acum și-a găsit să întrebe dacă indicatoarele cu „Fumatul interzis” sunt la locul lor, când clădirile din lemn mai au puțin și se fac scrum! Tâmpiți! Toți sunt niște tâmpiți!

— Întoarce-te la mașină! strigă Bourne trecând de barieră. Trebuie să fie pe aproape! Simt că Șacalul e pe-aproape! Ai să conduci tu, iar eu...

Nu apucă să sfârșească. În acel moment, dinspre Paseo del Prado, chiar în centrul „Madridului” se auzi o explozie asurzitoare, colosală, care aruncă spre cerul în flăcări blocuri de piatră și bărne. Iar apoi, piața se însufleși ridicând un adevărat zid de foc care se căznea să-și croiască drum spre cer, iar limbile portocalii se încinseră într-un dans drăcesc în partea din stânga a orașului, furișându-se spre punctul de control.

— Privește! strigă Bourne sărind din mașină. Își lipi palma de pământ și își duse apoi degetele spre nări. Dumnezeu! urlă el. Drumul ăsta mustește de benzină!

La treizeci de metri în fața jeep-ului, tășni o limbă uriașă de foc care antrenă pietre și bulgări de pământ spre cer, apoi suflul exploziei zdrobi grilajul metalic dinspre râu.

— Exploziv plastic! spuse Jason pentru sine, după care se întoarse spre Benjamin și urlă: Lasă jeep-ul! Du-te acolo! Scoate-i pe toți afară! Ticălosul ăsta a împânzit toată zona cu exploziv plastic! Fugiți spre apă!

— Ba vin cu tine! strigă tânărul sovietic alergând spre mașină și prinzându-se de marginea portierei.

— Regret, fiule, îi aruncă Bourne pornind motorul și tășnind înapoi pe poarta deschisă, proiectându-l pe Benjamin cât colo. Asta e treabă de oameni mari.

— Ce vrei să faci? țipă Benjamin în urma lui când jeep-ul tocmai trecea de poartă.

— Camionul, camionul ăla nenorocit! șopti Jason avântându-se pe străzile orașului „Strasbourg” din „Franța”.

Se întâmplă la „Paris”... unde în altă parte dacă nu la Paris! Uriașa copie a Turnului Eiffel tășni spre cer cu asemenea forță încât pământul se cutremură. Rachete, proiectile? Sigur, Șacalul furase proiectile de la Arsenalul Kubinka! Iar câteva secunde mai târziu, din spatele lui, undeva departe, se porniră explozii în lanț, iar casele se aprinseră ca un foc de artificii. Întreaga „Franța” era cuprinsă de flăcări și se prăbușea haotic, cum nici dementul de Adolf Hitler n-ar fi crezut că e posibil, nici în visele sale cele mai nebunești. Bărbați și femei ieșiseră în stradă, urlând, țipând isterizați, cuprinși de penică, invocând mila zeilor pe care guvernării lor îi trădaseră.

— „Anglia”!

Trebuia să ajungă cât mai iute în „Anglia”, iar de aici în „America” unde instinctul îi spunea că se va sfârși totul.

— Într-un fel sau altul. Trebuia să găsească cisterna pe care o conducea Șacalul și să îi distrugă pe amândoi. Era capabil să o facă.

— Putea s-o facă! Carlos era convins că el a murit, iar în asta consta cheia reușitei; pentru că în acest fel Șacalul va face ceea ce-și propusese, ceea ce el, Jason Bourne, ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui Carlos. Iar când prăpădul pe care îl declanșase va ajunge la apogeu, Șacalul va părăsi undeva mașina și va încerca să scape, să-și croiască drum spre Parisul lui, cel adevărat, de unde arma sa de bătrânei supuși va răspândi zvonul victoriei incontestabile a moseniorului asupra sovieticilor omniprezenți, omnipotenți și, iată, înfrânți. Va încerca să fugă prin tunel – era sigur.

Cursa nebunească pe care o făcu prin „Londra”, „Coventry” și „Portsmouth” semăna perfect cu imaginile prezentate de jurnalele de actualități din cel de-al doilea război mondial, imaginile de coșmar ale carnagiului care se abătuse din cer asupra Marii Britanii, raidurile Luftwaffe, țipetele îngrozite urmate de tăcerea mormântală de după lansarea rachetelor V-2 și V-5. Numai că rezidenții de la Novgorod nu erau britanici, iar stoicismul făcuse loc isteriei colective, și grija

pentru binele general, dorinței de supraviețuire pe cont propriu. Iar în timp ce copiii la dimensiuni totuși impresionante ale lui Big Ben și Parlamentului Britanic se prăbușeau înghițiți de flăcări și fabricile de avioane de la „Coventry” erau reduse la cenușă fumegândă, străzile erau invadate de oameni isterizați care fugeau urlând pe drumurile ce coborau pe malul fluviului, la șantierele de la „Portsmouth”. De aici își dădeau drumul pe debarcadere și pontoane și se aruncau în apele învolburate pentru a fi imediat prinși ca într-un clește în grilajele cu magneziu, scuturați violent la contactul electric, scurte fulgere care brăzdau o clipă aerul nopții, și părăsiți, biete trupuri inerte, să plutească în derivă spre capcanele care îi pândeau în adâncuri sau la suprafață. În grupuri mai mici sau mai numeroase, oamenii se opreau o clipă împietriți pe mal, nereușind să își dezlipească privirea de la spectacolul sinistru, apoi făceau calea întoarsă îngroziți, alergând spre orașul miniatural „Portsea”. Paznicii își abandonaseră între timp posturile, iar haosul domnea autototputernic în noapte.

Bourne aprinse proiectoarele puternice fixate pe jeep și goni pe alei și pe străduțe mai puțin aglomerate, evitând mulțimea înnebunită și îndreptându-se spre sud. Înșfăcă o rachetă de semnalizare de pe podeaua mașinii, trase piedica și împunse aerul cu masa sfărâitoare și orbitoare de foc spre fețele și mâinile celor care încercau cu disperare să se agațe de mașină. Apropierea flăcării care pulsa atât de aproape de chipurile lor era de ajuns să îi smulgă de lângă mașină pe cei care încercau astfel să scape. Aceștia scoteau scurte țipete, dădeau înapoi înspăimântați și o luau la fugă, spunându-și fără îndoială că o nouă explozie se produsese chiar în preajma lor.

Un drum pietruit! Porțile care duceau spre complexul american erau la mai puțin de o sută de metri de el... Drumul pietruit? Era îmbibat cu benzină! Explozibilul plastic încă nu detonase, însă probabil că peste puțin avea să explodeze, ridicând spre cer un zid de foc, învăluindu-l pe șofer și făcându-l prizonier în mașina sa! Jason apăsă pedala până la fund și acceleră disperat spre poartă. Nu era nimeni, iar bariera era coborâtă! Se aruncă pe frână și opri jeep-ul aproape instantaneu, sperând din suflet ca din racheta incandescentă să nu sară scânteii și să aprindă combustibilul de care mustea drumul. Așeză cu grijă rachetele de semnalizare pe podeaua metalică, le dezamorsă și le azvârli cu putere spre poartă. Exploziile aruncară bariera în aer și încinseră drumul într-un brâu de foc, învăluindu-l și pe el! Nu mai era cale de întoarcere. Aruncă racheta aprinsă cât mai departe și goni prin tunelul de foc spre complexul cel mai important al Novgorodului. În urma lui, ghereta din beton de la granița cu „Anglia” sări în aer și, o dată cu ea, cioburi, pietre, așchii de metal și bucăți de beton se împrăștiară în toate direcțiile.

Fusese atât de îngrijorat și preocupat în clipa în care gonise alături de Benjamin înapoi spre granița „spaniolă” încât nu dăduse

mare atenție și nici nu își amintea de orașele și metropolele americane prin care trecuseră, cu atât mai puțin drumul cel mai scurt spre tunel. Se mulțumise doar să urmeze orbește instrucțiunile lui Benjamin și ordinele lui scurte, rostite pe un ton aspru, gutural. Dar parcă totuși ceva îi revenea în minte. Da, Benjamin, instructorul care crescuse

în California, tot repetase la un moment dat: „drumul de pe coastă, omule, la fel ca Route One către Carmel!” Sigur, trebuie să fi fost vorba de străzile care însoțeau malul Volgăi, care deveniră pe rând, într-o înșiruire geografică, un oraș portuar din „Maine”, Râul Potomac din „Washington”, apoi Long Island Sound unde se afla baza navală din „New London”.

Dezastrul căruia îi dăduse naștere nebunia unui singur om nu crufase nici „America”. Pe străzi se învârtteau mașini de poliție cu sirenele urlând asurzitor, bărbați în uniformă se agitau vorbind în radioemijătoare și dând ordine scurte, alți bărbați și femei, pe jumătate dezbrăcați, alergau înnebuniți afară din case și din magazine tipând că acest cutremur care lovise crunt câmpia Volgăi era probabil mai cumplit decât catastrofa ce se abătuse nemiloasă asupra Armeniei. Conducătorii de la Novgorod, deși convinși că dezastrul se datora unor dușmani care reușiseră să se infiltreze în incinta bazei, nu puteau dezvăluși oamenii adevărul. Sigur, realitatea contrazicea teoriile seismologilor. Forțele uriașe din inima pământului nu erupseau sălbatic, deodată, pentru a se opri imediat, ci lucrau în lanț, în cascadă, scuipând spre cer trupuri inerte prinse în mijlocul exploziei, de la sud până la nord. Dar cine mai pune la îndoială declarațiile oficiale când în panica generală un singur gând contează: să supraviețuiești? Cei din „America” erau pregătiți pentru ceea ce îi aștepta, fără a ști exact despre ce este vorba.

Aflară pe pielea lor la zece minute după distrugerea aproape în totalitate a „Marii Britanii” în miniatură. Bourne se afla la periferia micșorată a „Washingtonului” când se dezlănțui lanțul de explozii. Prima sări în aer copia Capitoliului care trimise spre cerul însângerat domul din lemn ca o pălărie găurită, sarabanda fiind urmată la câteva miimi de secundă de o detunătură puternică. Iar câteva clipe mai târziu, doar peste câteva secunde, „Monumentul lui Washington”, așezat pe peticul său de pajiște înverzită, se prăbuși de parcă o mașinărie nevăzută îl secerase de la firul ierbii. Peste câteva secunde, construcția „Casei Albe” se prăvăli ca un castel din cărți de joc, însă explozia fu cumva acoperită de vuietul iscat pe „Pennsylvania Avenue” care ardea ca o toță, limbile de foc înălțându-se lăcom pe construcție după alta.

Bourne știa acum unde se află. Tunelul se găsea între „Washington” și „New London, Connecticut”! La nici cinci minute de locul

în care îl prinseseră pe el exploziile! Porni cu jeep-ul spre strada care cobora de-a lungul fluviului și întâlni mulțimi isterizate, înspăimântate. Polițiștii încercau să le explice prin portavoce, mai întâi în engleză, apoi în rusă, că este periculos să se arunce în apă, iar reflectoarele puternice care măturau viitura involburată prindeau pentru o clipă umbrele nefericiților care încercau să se salveze trecând fluviul înot.

— Tunelul, tunelul! Deschideți tunelul!

Strigătele mulțimii urcau în valuri amenințătoare și nu puteau fi nesocotite. Cuprinși de disperare, oamenii aveau să ia cu asalt tunelul, unica lor șansă de scăpare. Jason sări din jeep-ul împresurat de mulțime având grijă să ia cu el cele trei rachete de semnalizare nefolosite și își croi drum furios, cu coatele și umerii, printre trupurile care se agitau ca o maree turbată. Nu avea ce le face; scoase una din rachete și trase capsă. Fasciculul luminos sfârâi, improscă scânteii în jur și își făcu efectul scontat: căldura și lumina acționară ca un fulger, rupând mulțimea în două. Jason alergă disperat, îmbrâncindu-i pe toți, vârandu-le în ochi torța incandescentă până ajunse în față unde se izbi de un cordon de soldați îmbrăcați în uniforme armatei americane. Era o nebunie, o demență totală! Lumea se-ntorsesese cu fundul în sus!

Nu! Uite-o! În parcare împrejmuată era oprită cisterna cu carburanți! Trecu prin cordonul de paznici ținând deasupra capului cartela de identificare și alergă spre ofițerul cu gradul cel mai mare, un colonel după cum îl prezentau tresele de pe uniformă, cu un AK-47 la piept și care arăta la fel de înspăimântat ca orice ofițer cu grad superior pe care îl întâlnise de la Saigon încoace.

— Identitate sub numele de „Archie”, te rog să verifici imediat. Refuz să vorbesc în limba noastră, voi folosi engleza chiar și acum! E clar? Disciplina trebuie respectată!

— Șto? urlă ofițerul pentru o clipă nedumerit, trecând imediat la o engleză cu accent bostonian. Sigur, știm cine sunteți, strigă el, dar eu ce-aș putea să fac? Asta-i revoltă în toată legea și n-am cum să-i strunesc!

— A trecut cineva prin tunel în ultima jumătate de oră?

— Nimeni, absolut nimeni! Ordinele pe care le-am primit sunt stricte; să ținem închise tunelele cu orice preț!

— Foarte bine... Ia-ți megafonul și împrăstie mulțimea! Spune-le că primejdia a trecut.

— Cum să le spun așa ceva? Peste tot sunt numai incendii, peste tot explozii!

— Încetează curând.

— De unde știți?

— Știu! Fă cum îți spun!

— Fă cum îți spune! Se auzi o voce puternică din spatele lui

Bourne; era Benjamin, cu fața și cămașa scăldate în transpirație. Sper că știi exact ce vorbești!

— De unde ai răsărit?

— De unde eram. Încearcă o întrebare mai inteligentă. Cum ar fi: i-ai speriat de moarte pe cei de la Cartierul General Moscova care ți-au pus la dispoziție un elicopter din ordinul direct al unui Krupkin apoplectic urlând de pe patul lui de spital din Moscova adevărată?

— Apoplectic?... Zău că nu-i rău pentru un rus sadea.

— Și cine-mi dă mie ordine? se răsti ofițerul care asigura securitatea la punctul de trecere. Un puști oarecare?

— Mai bine ai verifica înainte să deschizi gura, amice, îi răspunse Benjamin înmânându-i cartela. Ar fi bine să-ți miști fundul mai repede, altfel s-ar putea să-mi treacă prin cap să te transfer la Tașkent. Nu că n-ar fi interesant peisajul pe acolo, dar nu prea au toalete prin casă... *Mișcă* odată, cretinule!

— Ca-li-fornia, păzea...

— Clonțul!

— E aici! Uite camionul cisternă jos în parcare. Acolo, spuse Jason arătându-i vehiculul imens pe lângă care celelalte mașini din parcare împrejmuțită păreau niște pitici pricăjiți.

— O cisternă? Cum de ți-a venit ideea? îl întrebă uimit tânărul Benjamin.

— Probabil că rezervorul are o capacitate de cincizeci de mii de litri. Benzina și explozivele plastice amplasate unde trebuie sunt de ajuns pentru a arunca în aer străzi întregi cu case din lemn uscat.

— *Slușaiți!* tunară la unison megafoanele care împânzeau tunelele cerând mulțimii ascultare.

Într-adevăr, exploziile începuseră să se domolească. Colonelul se cocoță pe ghereta din beton a punctului de control, cu un microfon în mână, iar silueta sa se contură precis în lumina puternică a reflectoarelor.

— Cutremurul a trecut, strigă el în rusă, iar deși pagubele sunt foarte mari și incendiile probabil vor continua în cursul nopții, important este că am trecut de momentul de criză!... Rămâneți pe malul fluviului, iar tovarășii de la întreținere vă vor aduce cele necesare... Tovarăși, acesta este ordinul transmis de superiorii noștri. Vă implor, nu ne puneți în situația de a recurge la forță!

— Care cutremur? strigă un bărbat aflat în rândul din față al mulțimii agitate. Ne spuneti că e cutremur dar cred că nu știți ce vorbiți! Eu am trecut printr-un cutremur, da' ăsta numai cutremur nu e. E atac armat!

— Da, da! E un atac!

— Suntem atacați!

— Invadați! E invazie!

— Dacă nu deschideți tunelul să trecem, îl luăm cu asalt, să știm bine că trageți în noi! Deschideți tunelul!

Proteste vehemente se ridicară la unison din toate piepturile, iar soldații ținură în frâu mulțimea disperată respingând-o cu baionetele. Cu chipul schimonosit de spaimă, colonelul continuă, vorbind pe un ton nu mai puțin isteric decât al mulțimii îngrozite.

— Ascultați-mă și puneți-vă singuri întrebarea! Țipă el. Vă spun ce mi s-a spus și mie: e cutremur. Știți și voi că asta-i adevărul. Vreau însă să vă spun de unde știu că asta-i adevărul!... A auzit careva un singur foc de armă? Da, aceasta este întrebarea! Măcar un foc! Nu, n-ați auzit!... Și aici, ca în orice alt sector al bazei noastre, polițistii, soldații și instructorii au arme. Au ordin să respingă cu forța orice încercare de agresiune, cu atât mai mult să răspundă cu arma în mână la o încercare de invazie! Totuși, nu s-a tras nici măcar un foc...

— Ce spune? Întrebă Jason întorcându-se spre Benjamin.

— Încearcă să-i convingă că este — sau a fost — cutremur. Nu-l crede nimeni. Oamenii susțin că-i invazie. Iar el le spune că nici vorbă nu poate fi de invazie fiindcă nu s-a tras nici un foc de armă.

— Focuri de armă?

— Asta e argumentul lui. Nimănui nu Țage în nimeni, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă era vorba de un atac armat. Nu au fost schimburi de focuri, înseamnă că nu e atac.

— Schimburi de focuri?... Bourne își încleștă mâna pe brațul tânărului sovietic și îl întoarse cu brutalitate spre el. Spune-i să tacă! Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-l!

— Ce?

— Îi oferă Șacalului soluția pe care o caută... de care are nevoie!

— Acum chiar că nu mai înțeleg ce vrei să spui!

— Schimburi de focuri... gloanțe, derută!

— *Niet!* Țipă o femeie croindu-și drum cu coatele până în față și se răsti la ofițerul luminat de reflectoare. Exploziile se datorează bombelor. Aruncate de sus, din bombardiere!

— V-ați pierdut cu toții mințile, strigă ofițerul vorbind și el tot în rusă. Dacă era un raid aerian, avioanele noastre de vânătoare de la Belopol ar fi împânzit cerul până acum! Exploziile și incendiile se datorează scurgerilor de gaze. Din pământ...

Aceasta fu ultima declarație mincinoasă a ofițerului sovietic. Din parcare a cufundată în beznă izbucni un tir sălbatic de mitralieră care îl seceră pe rus, iar trupul lui neînsuflețit se rostogoli pe acoperișul plan al gheretei pentru a se prăbuși ca un sac undeva în spatele acesteia. Mulțimea și așa agitată își ieși pe dată din minți, cordonul de soldați „americani” se frânse neputincios, iar dacă până atunci domnise

haosul, în acel moment se instaură atotputernică o nebunie autodistructivă. Hoordele dezlănțuite luară cu asalt intrarea îngustă, îngrădită a tunelului, oamenii disperați îmbrâncindu-se, călcându-se în picioare, rostogolindu-se ca un val spre unica lor porțiță de scăpare. Jason îl trase pe tânărul instructor din calea tăvălugului uman, nescăpând o clipă din ochi parcarea cufundată în beznă.

— Știi să umbli la mașină care îl deschide? strigă Bourne.

— Da! Toți ofițerii KGB știu cum să procedeze, e una din sarcinile noastre!

— Porțile metalice despre care mi-ai vorbit?

— Da?

— De unde se deschid?

— Din gheretă.

— Du-te înăuntru! urlă Bourne scoțând din buzunarul de la piept al vestonului o rachetă de semnalizare și i-o întinse lui Benjamin. Mai am încă două jucării din astea și două grenade... Când ai să vezi racheta zburând deasupra mulțimii, lasă porțile dinspre tine... dar numai din partea asta. Ai înțeles?

— Pentru ce?

— Așa-i treaba mea, Ben! După aceea aprinde racheta ta și azvârle-o pe fereastră să știu că ai făcut-o.

— Și după aceea?

— Urmează ceva care n-o să-ți placă, un lucru pe care însă trebuie să-l faci... la mitraliera colonelului și împinge-i pe oameni înapoi spre stradă. Dacă va fi nevoie, trage. În pământ, la picioarele lor, sau în aer, n-are importanță, trebuie s-o faci chiar dacă vor fi și câțiva răniți. Cu orice preț, trebuie s-o faci. Fiindcă altfel n-am cum să-l gădesc. Vreau să îl izolez de mulțime și să-l prind.

— Ești țicnit de-a binelea, îi tăie vorba Benjamin, cu venele de la tâmpile pulsându-i de furie. Aș putea omorî oameni — nu doar câțiva! Ești nebun!

— În clipa asta cred că sunt singura persoană cu mințile întregi pe care ai întâlnit-o în viața ta, îl întrerupse Jason brutal, grăbit, uitându-se la mulțimea care încerca să scape din Novgorod. Nu cred să fie un singur general cu scaun la cap în armata sovietică-aceeași armată care a recucerit Stalingradul — care să nu-mi dea dreptate în clipa asta... Se numește „calcul estimativ al pierderilor” crede-mă, și exprimarea este perfect întemeiată. Pur și simplu înseamnă că în acest moment plătești mai puțin pentru ceea ce obții decât ar trebui să dai mai târziu.

— Ceri prea mult! Oamenii ăștia îmi sunt tovarăși, prieteni. Sunt ruși, ca și mine. Tu ai trage într-o mulțime formată numai din americani? O dată dacă-mi scapă mâna într-o parte — un milimetru sau doi — și dintr-un foc schilodesc pe viață sau omor cel puțin șase

persoane! Riscul e prea mare!

— N-ai de ales. Dacă Șacalul se apropie de mine-și, fii convins, am să știu că-i el — arunc o grenadă și mor douăzeci, nu șase.

— Ticălosule!

— Așa e, Ben. Când e vorba de Carlos devin ticălos. Nu-l mai pot lăsa să trăiască, lumea trebuie să scape de el. Mișcă-te!

Instructorul pe nume Benjamin îl scuipă pe Bourne în obraz, apoi îi întoarce furios spatele și își croi drum spre gheretă și spre colonelul răpus de Șacal. Jason își șterse mecanic fața cu dosul palmei, nescăpând o clipă din ochi parcare și încercând să localizeze locul de unde se trăsesese asupra ofițerului „american”. Încercare probabil inutilă, cum își dădea și singur seama, fiindcă Șacalul avusese răgazul să ocupe o nouă poziție. Numără vehiculele din parcare, alături de cisterna de benzină. Erau nouă în total, înșirate lângă gard, două camioane, patru automobile și trei furgonete, fie de fabricație americană, fie copiate după modelul original. Carlos trebuie să se fi ascuns în spatele uneia dintre ele, cel mai puțin probabil în spatele cisternei, aceasta fiind parcată cel mai departe de bariera ridicată pe unde se putea ajunge la gheretă și deci la tunel.

Jason se trânti pe burtă și se târî până la gardul înalt de un metru și jumătate. Între timp, vacarmul și nebunia pe care le lăsase în urmă continuau parcă mai asurzitoare. Își simțea fiecare mușchi din brațe și picioare întins la maximum, gata să plesnească, dureros de atâta încordare; avea cărcei parcă peste tot, peste tot! *Nu te gândi la asta acum, nu le da atenție! Ești prea aproape, David! Mergi înainte, nu te lăsa. Jason Bourne știe ce are de făcut. Lasă-te pe mâna lui!*

Au! Se săltase peste gard, iar vârful baionetei i se înfipsea între coaste. *Nu te doare! Ești foarte aproape, David... Jason. Ascultă-l pe Jason!*

Reflectoarele! Cineva apăsase pe un buton, iar acestea începuseră să se rotească nebunește, descriind cercuri scurte, rapide, ca scăpate de sub control! Unde s-ar ascunde Carlos? Unde? Lumina orbitoare scâlda intermitent, efemer, parcare, gheretă și mulțime îngrozită! Și deodată, printr-o intrare pe care nu o văzuse din unghiul în care se afla, țâșniră în parcare două echipe de poliție cu sirenele urlând. Iar din cele două mașini săriră polițiști îmbrăcați în uniforme, care, în ciuda a ceea ce s-ar fi așteptat să vadă, alergară spre gardul din spatele mașinilor și furgonetelor, se cățărară pe el și, sărind de pe o capotă pe alta, o luară la fugă spre poarta deschisă ce ducea la gheretă și la tunel.

Ceva nu se potrivea. Era o hibă...cu locul acela, momentul... și numărul bărbaților! Din patru câți săriseră din cea de-a doua mașină, acum rămăseseră numai trei...iar al patrulea apăru ceva mai târziu...dar parcă nu era același...Nu, sigur, nu era același, avea o

altă uniformă! Vestonul era împestrițat cu roșu și portocaliu, iar șnurul de pe cascheta ofițerului era împletit cu fir auriu. Iar cozorocul era prea mare față de cele ale armatei americane, și parcă mai ascuțit. Oare de unde era?... Deodată, Bourne își aminti. Frânturi de amintire îi tășniră în minte, purtându-l înapoi în timp, spre Madrid sau Casavieja, când încerca să dea de urma Șacalului. Era o uniformă spaniolă! Asta era! Carlos se infiltrase la Novgorod intrând prin sectorul spaniol și, cum vorbea cursiv limba, probabil plănuiise, folosindu-se de acest atu și de uniforma de ofițer superior pe care o purta, să scape ușor, fără incidente nedorite.

Jason tășni ca un arc, cu arma pregătită în poziție de tragere și piedica trasă, traversă parcareă pietruită și, din alergare, scoase cea de-a doua rachetă din buzunar, o aprinse și o aruncă, torță incandescentă, mult deasupra mașinilor, peste gard. Benjamin nu o putea vedea din gheretă, nici confunda cu semnalul convenit de a deschide porțile tunelului. Acest semnal avea să urmeze peste scurt timp — poate peste câteva secunde — însă acum era prematur, mai avea ceva de făcut.

— *Eto srocino!* urlă unul dintre polițiștii care încercau să fugă, ferindu-se înapăimântat din calea proiectilului care sfârâia.

— *Skareie!* strigă un altul depășindu-și trei colegi și alergând spre parte unde se sfârșea gardul.

În lumina reflectoarelor care se roteau turbate, Jason numără liniștit șapte siluete trecând una după alta de ultima mașină, intrând prin fanta din gard și alăturându-se mulțimii agitate care se înghesuia la gura tunelului. Cel de-al optulea nu apăru. Uniforma de ofițer superior în armata spaniolă nu se zărea pe nicăieri. Șacalul era prins ca un șoarece în cursă!

Acum! Jason smulse ultima rachetă din buzunar, trase cu furie piedica și o azvârli cu forță mult peste capetele mulțimii care se repezea spre tunel. Acum, Ben! urlă el în gând scoțând din buzunar penultima grenadă. Haide odată!

Parcă răspunzând rugăminții sale fierbinți, dinspre tunel se auzi o hărmălaie de nedescris, un cor de proteste isterice punctate de țipete, urlete și vaiete, urmate de două rafale de mitralieră și câteva ordine scurte și seci strigate în rusă prin megafon... Încă o rafală și aceeași voce continuă să vorbească pe un ton încă și mai autoritar, calmând pentru o clipă mulțimea care în secunda următoare, ca la un semn, porni să urle asurzitor. Bourne se uită peste capetele rezidenților Novgorodului și îl zări pe Benjamin cocoțat pe acoperișul gheretei. Tânărul instructor urla în microfon încercând să îi convingă pe oameni să-i urmeze ordinele, oricare ar fi fost ele... Și oricare ar fi fost, se pare că era ascultat! Mulțimea se legănă, se opri o clipă, schimbă direcția... apoi, deodată o rupseră la fugă ca o turmă înapoi spre stradă! Benjamin aprinse racheta și o flutură deasupra capului arătând

spre nord. Îi transmitea semnalul convenit lui Jason. Nu numai că tunelul fusese închis, dar, mai mult, mulțimea se împrăstia fără să se fi tras un foc de armă. Iată că existase o soluție și încă una bună.

Bourne se aplecă și se uită sub vehiculele parcate, la lumina rachetei ca un foc de artificii spuzind întinderea nesfârșită a cerului... Două picioare... încălțate în cizme! În spatele celui de-al treilea automobil din stânga, la nici douăzeci de metri de spărtura în gard pe unde se putea ajunge la tunel. Carlos era în bătaia puștii! Era al lui! Sfârșitul se întrezărea aproape! Nu mai ai timp! Fă ce trebuie să faci, dar mai iute! Așeză arma pe pământ, apucă grenada în mână dreaptă, trase cuiul, înșfăcă automatul de calibru 45 cu stânga și țâșni în picioare, alergând cât putea de repede. Ajuns la șase metri de mașină, se aruncă pe burtă, se rostogoli pe o parte și aruncă grenada sub automobil abia în ultima clipă, în ultima secundă realizând că făcuse o greșală care îi putea fi fatală! Picioarele din spatele mașinii rămăseseră nemișcate, cizmele rămăseseră pe loc... fiindcă numai asta era acolo: o pereche de cizme! Se rostogoli în continuare spre dreapta, peste pietrele cu colți ascuțiți, zdrelindu-și mâinile și fața, ghemuindu-se, strângându-se cât mai mult.

Explozia fu asurzitoare iar spre cer se înălțară fragmente de metal unite pentru o clipă cu sarabanda îndrăcită a fasciculelor luminoase ale reflectoarelor. Bourne simți cioburile și așchiile de metal care i se înfipseră în spate. Trebuie să te ridici, mișcă-te! îi urlă în urechi o voce interioară, iar Jason, ascultând îndemnul, se ridică în genunchi apoi, poticnindu-se, în picioare, o umbră profilată pe fundalul mașinii care ardea ca o torță. Iar în acea clipă, simți că pământul îi fuge de sub picioare, cutremurat de o explozie uriașă. Disperat, alergă în zigzag să se ascundă în spatele vehiculului de lângă el, o furgonetă cu o formă aproape pătrată. Fusese atins în două locuri, în umăr și în sold. Se ascunse în spatele mașinii chiar în clipa în care parbrizul exploda în mii de bucăți.

— Ești prea slab pentru mine, Jason Bourne! strigă Carlos Șacalul cu degetul apăsător pe trăgaci. Niciodată n-ai fost destul de bun! Ești o paiață, un farsor!

— Așa să fie! tună Bourne. Hai, vino și prinde-mă!

Jason alergă spre portiera din stânga, o deschise mai să o smulgă din balamale și fugi înapoi în spatele mașinii. Aici se lăsă pe vine și, cu arma lipită de obraz, așteptă pândind după colț. Cu un sfârșit neputincios, racheta pe care o aruncase peste gard se stinse și, în aceeași clipă, Șacalul opri focul... Bourne înțelese că Șacalul era în dreptul ușii, că se oprise nesigur, neștiind ce să facă... Avea câteva secunde la dispoziție. Sunet de metal frecat pe metal; Șacalul lipise arma de portieră și o închisese. Acum!

Jason ieși din spatele furgonetei, iar arma îi explodă, scuișând gloanțe în uniformă spaniolă, smulgându-i lui Carlos arma din mână.

Unu, doi, trei...cartușele zburară în aer... apoi conteniră! În locul detunăturii glonțului care tășnea din țevă se auzi un tăcănit sec, pocnetul cartușierei care se rotea în gol. Carlos se aruncă spre armă, cu mâna stângă atârându-i moale pe lângă corp, și o apucă cu degetele mâinii drepte încheștate de piedică asemenea unor gheare.

Bourne smulse baioneta din manșon și se repezi înainte cu tăișul ascuțit îndreptat spre brațul Șacalului. Făcuse mișcarea prea târziu! Carlos avea arma în mână! Jason se aruncă asupra lui și prinse țeava încinsă a puștii cu mâna stângă... *Nu-i da drumul, ține-te de ea! Nu-i da drumul! Răsuțește-o! Invers! Folosește baioneta... ba nu, nu o folosi! Arunc-o! Folosește-te de ambele mâini!* Comenzile contradictorii i se ciocneau în minte, derutându-l, reducându-l la neputință. Nu mai avea suflu, nici putere. Nu mai vedea... umărul! Ca și Bourne, Șacalul era rănit la umărul drept!

Ține-te bine! Prinde-l de umăr dar *nu da drumul armei!* La capătul puterilor, Bourne reuși să tragă zdrobindu-i umărul rănit și îl proiectă pe Carlos de peretele furgonetei. Șacalul scoase un țipăt, scăpă arma din mână, dar imediat o trimise cu piciorul sub mașină.

Bourne nu își dădea seama din ce direcție venise lovitura. Simțea doar că partea stângă a craniului i se despicasă în două. Brusc, realizează că se lovise singur! Îi alunecase piciorul pe pietrișul scăldat în sânge și se ciocnise de bara metalică a mașinii. Nu conta — de fapt, nimic nu mai conta acum!

Carlos Șacalul fugea! În panica și confuzia generală, putea găsi sute de căi de a scăpa teafăr din Novgorod. Așadar, totul fusese în zadar!

Ba nu, îi rămăsese o grenadă. De ce nu? Bourne o scoase din buzunar, trase cuiul și o aruncă cu boltă peste furgonetă, chiar în mijlocul parcurii. Urmă explozia, iar Jason sări în picioare. Poate că explozia avea să-și facă efectul, sau să-l avertizeze pe Benjamin că se-ntâmpla ceva, să-i atragă atenția asupra locului.

Clătinându-se, împleticindu-se, abia ținându-se pe picioare, Jason porni spre poarta parcurii prin care se putea ajunge la gheretă și la tunel. *O, Doamne, Marie, am dat greș! Îmi pare rău! Totul a fost în zadar! În zadar!* Și deodată, de parcă Novgorodul își bătea joc de el pentru ultima oară, zări deschizându-se grilajul de fier care dădea spre tunel, o invitație deschisă spre libertate.

— *Archie?* ... se auzi plutind deasupra apei vocea lui Benjamin care răsări din noapte alergând spre Jason, dinspre gheretă. Dumnezeu mare, credeam c-ai murit!

— Așa încât ai deschis porțile și l-ai lăsat să fugă pe cel care m-a omorât, spuse Jason abia auzit. Nu-nțeleg de ce nu i-ai trimis și o limuzină să-l conducă.

— Te poftesc să te uiți mai bine, profesore, rosti gâfâind Benjamin și, ajuns lângă Bourne, îi studie îngrijorat fața tumefiată și hainele pătate de sânge. Cu vârsta ți-a slăbit vederea.

— Cum?

— Vrei porți, de porți ai să ai parte. Instructorul strigă un ordin spre paznicii rămași în gheretă, iar câteva secunde mai târziu, grilajul masiv din fier se lăsă greu, acoperind gura tunelului.

Bourne nu mai văzuse porțile coborâte, totuși parcă aveau ceva straniu, altfel decât își închipuise el. Păreau...cumva...strâmbe, deformat.

— Sticlă, răspunse Benjamin întrebării lui nerostite.

— Sticlă? întrebă uimit Jason.

— La fiecare capăt al tunelului e câte un perete de sticlă gros de un metru și jumătate care îl închide izolându-l complet.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

Nici nu era nevoie de explicații. Brusc, apele involburate ale Volgăi se năpustiră în valuri uriașe înăuntru, inundând acest acvariu imens. Iar în frământarea tumultuoasă a apei apăru un obiect, o formă, o mogâldeță...un trup omenesc! Bourne se holbă îngrozit, paralizat de oroare, cu ochii ieșiți din orbite, cu gura căscată, incapabil să dea drumul urlului care i se blocase în gât. Își adună ultimele puteri și alergă, poticnindu-se și căzând de două ori în genunchi, spre zidul masiv din sticlă ce bloca ieșirea din tunel. Fără suflu, simțind ca o apăsare dureroasă în piept, își lipi fața de sticla rece și se sprijini cu mâinile de ea, urmărind scena macabră care se desfășura la câțiva centimetri de el. Corpul grotesc umflat în uniforma de ofițer spaniol era trântit ca o ceajă de ou dintr-o parte în alta, aruncat de șuvoiul furios în grilajul metalic al porții, iar pe chipul schimonosit într-un rictus de ură, cu ochii ca niște globuri de cristal, se citea moartea, așa cum îl surprinsese în ultima clipă.

Ochii reci și răi ai lui Jason Bourne priviră cu mulțumire imaginea dușmanului înfrânt. El, Jason Bourne, era cel mai mare dintre ucigași. Apoi, în ochi îi apăru privirea blândă a lui David Webb, iar expresia de încrâncenare făcu loc aceleia a unui om cărui îi fusese ridicată de pe umeri povara unei întregi lumi pe care o detesta.

— S-a dus, Archie, remarcă Benjamin de lângă Jason. Ticălosul ăsta nu mai are cum să revină printre noi.

— Ai inundat tunelul, rosti calm Bourne. Cum ți-ai dat seama că-i el?

— Tu nu aveai mitralieră, în schimb el avea. Cinstit să fiu, s-a împlinit profeția lui Krupkin. Tu ai murit, iar cel care te-a lichidat a încercat să scape alegând calea cea mai scurtă. Asta ar fi istoria, iar uniforma lui o confirmă. Și astfel, s-ar putea explica tot ce s-a întâmplat aici, începând din sectorul „spaniol”.

— Și cum i-ai convins pe oameni să plece de aici?

— Le-am spus că au fost trimise barje să îi preia dintr-un loc aflat la două mile la nord... Că veni vorba de Krupkin, trebuie să te scot imediat de aici. *Imediat!* Grăbește-te, rampa de aterizare a elicopterelor e la un kilometru de-aici. Până acolo vom lua jeep-ul. Grăbește-te odată, ce Dumnezeu!

— Tot dispoziții date de Krupkin?

— De pe patul de spital pe care e ținut, în același timp furios și speriat.

— Adică cum?

— Cred că ar fi mai bine să știi. Cineva de sus, din cercurile cele mai înalte — Krupkin nu știe despre cine-i vorba — a dat ordin să nu fii lăsat să ieși. Sub nici o formă. Ți-o spun drept, nici nu se pune problema însă, pe de altă parte, nimeni nu s-ar fi așteptat că blestematul ăsta de Novgorod o să ardă ca un foc de artificii. Iar aici e vorba de protecția pe care ți-am promis-o.

— Adică cine a dat ordinul?

— Nu eu sunt călăul tău, se pare că-i altcineva. Eu nu știu nimic, iar în debandada asta generală nici n-aș avea de la cine să afl.

— Ia stai așa! Unde mă va duce elicopterul ăsta?

— Ține-ți singur pumnii, profesore, și speră din tot sufletul că Dimitri Krupkin și prietenul tău american știu bine ce fac. Elicopterul te va duce până la Yelsk, iar de acolo te preia un avion până la Zomsk, dincolo de granița cu Polonia, unde satelitul nostru nerecunoscător a îngăduit o stație de ascultare CIA.

— Dumnezeuule, se cheamă că mă voi afla tot în blocul controlat de sovietici!

— Mesajul era că ai tăi te așteaptă. Îți urez baftă!

— Ben, spuse Jason studiind chipul tânărului rus. De ce faci toate astea? Doar încalci un ordin care ți-a fost dat direct.

— N-am primit nici un ordin! îl întrerupse rusul. Și chiar dacă ar fi așa, nu sunt robot. Tu te-ai fi ținut de cuvânt și ți-ai fi îndeplinit misiunea... Pe de altă parte, dacă există o șansă cât de mică pentru mama...

— Sunt șanse mari, îi curmă vorba Bourne.

— Hai, s-o ștergem! Pierdem vremea de pomană. Yelsk și Zomsk sunt doar un început. Te-așteaptă o călătorie lungă și periculoasă, Archie.

CAPITOLUL XLII

Amurg deasupra Mării Caraibilor. Soarele se prăvăli brusc la orizont și se ascunse în spatele salbei de insule din jurul Montserrat-ului, mici pete înverzite, tot mai întunecate, strânse ca în clește de undele albastrii, strălucitoare și de talazurile înspumate care se spărgeau de bancurile de coral. Pe Tranquility Isle, în ultimele patru bungalouri care dominau plaja de la Tranquility Inn se aprindeau lămpile și siluetele treceau alene dintr-o cameră în alta, ieșeau pe terasele scăldate în ultimele raze ale soarelui, intrau apoi în

casă, iar ieșeau... Briza blândă purta spre larg parfumul de hibiscus, vântul cald îl aducea înapoi mângâind senzual frunzele de palmieri, iar de mal se apropia o luntre pescărească, strecurându-se cu agilitate printre vârfulurile ascuțite de coral, aducând acasă prada unei zile bogate.

Brendan Patrick Prefontaine ieși cu paharul său de Perrier pe terasa Vilei 17 și i se alătură lui Johnny St. Jacques care sorbea din cocteilul său cu rom, sprijinit leneș de balustradă.

— Și cât crezi că va mai trece până deschizi din nou stațiunea? întrebă fostul judecător din Boston așezându-se la măsuta din fier forjat vopsită în alb.

— În câteva săptămâni putem repara tot ce a fost distrus, răspunse proprietarul satului de vacanță Tranquility. Problema este că oamenii vor uita greu cele întâmplate.

— Iar te întreb, cât?

— Să zicem că în patru-cinci luni pot difuza brușurile și pliantele — ceea ce va depăși ca perioadă sezonul optim în care se fac rezervările, însă Marie a fost de acord cu mine. Dacă i-am da drumul mai repede, nu numai că ar fi o lipsă de tact, dar n-ar face decât să alimenteze bârfele și să dea bârfitorilor apă la moară... Teroriști, traficanți de droguri, un guvern corupt... N-avem nevoie de așa ceva și nici nu cred că merităm.

— Ei bine, după cum spuneam și rândul trecut, eu pot să-mi achit sejurul, rosti cel care fusese odinioară un procuror stimat al Tribunalului Districtual din Massachusetts. Poate că nu la nivelul astronomic al prețurilor voastre de lux, stimate domn, totuși, ceva-ceva aș avea eu pentru cazare și pentru bacchiș.

— Ți-am mai spus că nu-i nevoie. Ți sunt îndatorat până peste cap și nu știu dacă am să mă pot revanșa vreodată. Suntem cu toții la dispoziția ta și poți rămâne cât îți pofteste inima.

St. Jacques se întoarse spre bătrân și, cu privirea zăbovind-i visătoare asupra bărcii pescărești ce ajunsese la mal, se așază la masă în fața lui Prefontaine.

— Mă-ngrijorează însă oamenii și bărcile care trag tot mai rar la țarm. Înainte veneau trei, chiar patru bărci să ne aducă pește proaspăt, în timp ce acum e numai una — pentru noi și puținii salariați care n-au plecat și care sunt plătiți cu jumătate din salariu.

— Înseamnă că ai nevoie de banii mei.

— Zău așa, domnule judecător, care bani? N-aș vrea să crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, însă Washingtonul mi-a prezentat un raport asupra ta. De ani de zile trăiești pe stradă, din expediente.

— A, sigur, Washingtonul, rosti Prefontaine, ridicând paharul

spre cerul de aur și azur. Ca de obicei, e cu douăzeci de pași în urmă – treizeci dacă-i vorba și de prostiile lor.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Randolph Gates, asta vreau să spun.

— Ticălosul ăla din Boston? Cel care l-a pus pe Șacal pe urmele lui David?

— Ba nu, e vorba de proaspătul reformat Randolph Gates, Johnny. Reformat în toate privințele, mai puțin când e vorba să dea bani. Totuși, cu aceeași minte și conștiință încă de pe vremea studenției lui la Harvard. Nici cel mai strălucit, nici cel mai bun, doar cu un talent literar și oratoric de excepție care camufla perfect lipsa scribirii adevărate.

— Despre ce naiba vorbești acum?

— L-am vizitat zilele trecute la centrul de recuperare din Minnesota sau Michigan, nu-mi amintesc prea bine fiindcă am zburat cu clasa întâi, iar băuturile erau la discreție. Totuși, ne-am întâlnit și am încheiat tranzacția. Are de gând să lupte de aici înainte – prin toate mijloacele legale – pentru cauza oamenilor, nu a conglomeratelor care cumpără și vând doar pe hârtie. Mi-a zis că o să pornească pe urmele agenților care intermediază fuzionările între firme, care scot miliarde de pe piață și cer mii și mii de dolari pentru afacerile artea murdare.

— Și cum ar putea-o face?

— Nu uita că a jucat în tabăra lor. De fapt, el le aranja pe toate. Cunoaște toate șmecheriile și este dispus să-și pună talentul și priceperea la dispoziția cauzei noastre.

— Și de ce ar face-o?

— Fiindcă Edith s-a întors la el.

— Și Edith cine mai e?

— Soția lui... Să fiu cinstit, încă mai sunt îndrăgostit de ea. Din prima clipă în care am cunoscut-o, numai că în acea perioadă a vieții mele calitatea de judecător cu nevastă și copii — oricât de mult le-și fi prețuit pe amândouă — mă împiedica să dau curs unor asemenea năzuințe. Randy cel Mare n-a meritat-o niciodată, dar poate că acum i-a venit mintea la cap și are să recupereze anii pierduți.

— Foarte interesant, dar tot nu pricep ce legătură are cu înțelegerea voastră.

— Ți-am spus oare că Lord Randolph of Gates a făcut bani frumoși în cursul acestor ani pierduți dar foarte productivi?

— De câteva ori. Și?

— Ei bine, drept recunoaștere a serviciilor neprețuite pe care i le-am făcut și care au contribuit, cu siguranță, la anihilarea unei situații în care viața li era direct amenințată, sus-pomenita amenințare

avându-și drept sursă Parisul, și-a dat limpede seama că se impune o măsură compensatorie la adresa mea. Mai cu seamă date fiind lucrurile pe care am apucat să le aflu... Știi, după nenumăratele bătălii pe care le-a câștigat în sălile de tribunal, în urma cărora s-a lăsat cu valuri de sânge, cred că-l interesează serviciile unui procuror. Presupun, unul cu o poziție socială mai stabilă decât a mea.

— Și?

— Și, dacă părăsesc Bostonul, țin pentru mine ce știi și nu mai spun nimănui, atunci banca lui îmi va vira în fiecare an, până la sfârșitul zilelor mele, frumușica sumă de cincizeci de mii de dolari.

— Isuse Cristoase!

— Exact așa mi-am spus și eu în sinea mea când mi-a comunicat că-i de acord. Chiar am trecut pe la biserică după o întrerupere de treizeci de ani, bătuți pe muchie.

— Dar asta nu înseamnă că nu te vei mai putea întoarce niciodată acasă.

— Acasă? rosti Prefontaine răzând încetșor. Asta să fi fost Bostonul pentru mine? Nu contează, poate mi-am găsit un alt cămin. Cu ajutorul unui domn pe nume Peter Holland de la Agenția Centrală de Informații am ajuns să fac cunoștință cu prietenul dumatăle Sir Henry Sykes din Montserrat, care la rândul său m-a prezentat unui avocat londonez pensionat pe nume Jonathan Lemuel, originar de pe această insulă. Amândoi ne aflăm aici pentru a ne reface forțele, însă nici unul dintre noi nu-i pregătit pentru un alt soi de „cămin”. Poate vom deschide o firmă de consultanță, specializată în legislație americană și britanică la obținerea licențelor de import și export. Sigur, la-nceput s-ar putea să fim strămtorați, însă sunt convins că o să ne descurcăm într-un fel sau altul. Fiindcă am de gând să rămân pe Tranquility ani buni de aci înainte.

St. Jacques se ridică precipitat de pe scaun pentru a-și turna încă un pahar și îl privi curios pe fostul judecător scos din drepturi.

Morris Panov ieși călcând cu băgare de seamă din dormitorul său și pătrunse în camera de zi a Vilei 18, unde se afla Alex Conklin, așezat într-un cărucior de invalid. Bandajele în care îi era înfășurat tot pieptul se vedeau clar prin țesătura subțire a guayaberei albe și se întindeau pe braț, chiar lângă cot, susținându-l.

— Mi-au trebuit douăzeci de minute să-mi trec obiectul ăsta inutil care se numește mână prin porcăria asta de mânecă, se plânse el furios, însă fără umbră de autocompătimire în glas.

— De ce nu m-ai chemat? îl întrebă Alex râsucind căruciorul spre el și îndepărtându-se de telefon. Încă sunt capabil să manevrez astea destul de iute. Gândește-te că am ceva experiență de când am

căpătat piciorul ăsta de Quasimodo.

— Mulțumesc, dar prefer să mă-mbrac singur, după cum presupun că și tu ai ținut să mergi singur, fără proptele, după ce ți-au fixat proteza motorie.

— Asta ar fi prima lecție, doctore. Bănuiesc că s-a scris câte ceva pe tema asta în cărțile tale de boli de cap.

— Așa e. Se numește prostie, sau dacă preferi, prostia încăpățânatului.

— Ba nu, îl contrazise ofițerul de contrainformații în prezent pensionar, uitându-se drept în ochii lui Panov cât acesta se lăsă moale într-un scaun.

— Ba... Ai dreptate, aprobă Mo uitându-se la Conklin. Prima lecție vorbește despre independență. Ia cât poți de la viață și ține-te cu dinții de ce-ai apucat.

— Teoria asta are și o latură bună, spuse Alex zâmbind și își potrivi bandajul din jurul gâtului. E tot mai simplu, nu mai greu. Pe zi ce trece înveți alte șmecherii. Știi, e surprinzător câte pot inventa micuțele celule cenușii.

— Mic-mi spui? Cred că ar trebui să studiez mai bine problema într-o bună zi... Te-am auzit vorbind la telefon. Cine era?

— Holland. Au zbârnăit telefoanele scurt: între Moscova și Washington, ficcare dintre părți paralizată numai la gândul că au existat surgeri de informații și că oamenii săi ar putea fi vinovați.

— Meduza?

— Tu n-ai auzit în viața ta numele ăsta, eu nu l-am auzit în viața mea, și-n general nimeni dintre *cunoscuții noștri*. A curs atâta sânge pe piața internațională — ca să nu pomenesc de gălețile de sânge adevărat care s-a vărsat — încât ar fi mai mult decât suficient să pună sub semnul întrebării deplinătatea facultăților mintale ale celor două instituții care-și controlează guvernele respective, instituții care s-au dovedit a fi oarbe sau tâmpite de-a binelea.

— Eu aș prefera să spun vinovate de-a binelea, rosti Panov.

— Sunt prea puțini la vârf care să certifice dezastrul în ansamblul său — ăsta a fost verdictul dat de Langley și Piața Dzerjinski. Marii șefi, care despică firul în patru, din Departamentul de Stat al Consiliului de Miniștri de la Kremlin, sunt de acord cu acest punct de vedere. Nu se rezolvă nimic și nimeni nu câștigă dacă se fac dezvăluiri în privința acestor încălcări ale legii. Cum îți place — încălcarea a legii? Crimele, asasinatele, răpirile, deturnările de fonduri și corupția la scară mare de pe ambele maluri ale Atlanticului sunt acum fin numite încălcări ale legii! Și ei susțin că ar fi mai bine să se mușamalizeze repede totul, cu cea mai mare discreție.

— E de-a dreptul obscen.

— Dar asta-i realitatea, doctore. Ești martorul unui eveniment epocal, probabil una dintre cele mai spectaculoase înțelegeri secrete ale istoriei moderne, încheiată între două state suverane puternice... Dar știi ce e obscen în toate astea? S-ar putea ca tot să aibă dreptate. Dacă s-ar face dezvăluiri complete asupra operațiunilor Meduzei — și, crede-mă, ar trebui să se spună tot — mi-e teamă că oamenii, în indignarea lor firească, i-ar arunca în stradă pe ticăloșii ăștia, dar că printre ei se vor afla și nevinovați, pătați doar prin simplă asociere. Evenimentele de acest soi produc vid în straturile rarefiate ale puterii, iar noi nu trăim vremuri în care să ne permitem așa ceva. Mai bine să lucrezi cu băieții răi pe care-i cunoști, decât să vină alții noi.

— Și-atunci ce crezi că se va-nîmpla?

— Meduza și-a extins atât de mult afacerile, din punct de vedere geografic și organizatoric, încât e practic imposibil să descâlcești toate firele. Moscova îl trimite pe Ogilvie acasă cu o echipă de analiști în finanțe, iar împreună cu ai noștri, ei vor încerca să-i dea de capăt. Iar la sfârșit, Holland prevede o mini-întâlnire economică la vârf, foarte liniștită și discretă, la care vor fi invitați să participe miniștrii de finanțe din NATO și Blocul Estic. Probabil că la convenție se va preciza dacă patrimoniul Meduzei se poate susține singur pentru continuarea afacerii pe cont propriu, sau dacă va fi preluat și absorbit de economia țărilor respective. Ideea principală ar fi evitarea panicii în lumea finanțelor prin închideri masive de fabrici și prăbușiri de companii.

— În felul ăsta este cumpărată Meduza, continuă Panov raționamentul. Și iarăși asistăm la nașterea istoriei secrete, nescrise și inaccesibile maselor.

— Mai ales asta, îl aprobă Alex. Cu câteva omisiuni și câteva comisioane bine plasate, cred că sunt suficiente oase pentru toată lumea.

— Și cum rămâne cu cei ca Burton de la Statul Major sau Atkinson de la Londra?

— Păi ce sunt ei? Simpli curieri și paravane. Or să se retragă, probabil motivând probleme de sănătate și, crede-mă, toată lumea o să-i înțeleagă.

Panov făcu o grimasă de durere încercând să se instaleze mai comod în fotoliu.

— Nu că l-ar scuti de vina crimelor pe care le-a comis, însă Șacalul, dacă vrei, a fost o unealtă a sorții. Dacă nu-l căutați pe el, probabil că n-ați fi dat niciodată de Meduza.

— E o coincidență satanică, Mo, spuse Conklin. Să știi că nu sunt dispus să-l propun pentru o medalie post-mortem.

— Eu aș zice că-i ceva mai mult decât o simplă coincidență,

îl contrazise Panov întrerupându-l. La o analiză finală, David a avut dreptate. Chiar dacă forțată sau întâmplătoare, totuși o legătură a existat între ei. Cineva din Meduza se folosea de un ucigaș sau ucigași care uzau de numele „Jason Bourne” pentru a-l atrage pe Șacal în ograda lui. Iar acest cineva știa bine ce face.

— Desigur, te gândești la Teagarten.

— Da. De vreme ce Bourne era trecut pe lista neagră a Meduzei, pateticul nostru DeSole care s-a dat după cum a bătut vântul trebuie să le fi spus despre operațiunea Treadstone (chiar și fără a pomeni nume), povestindu-le esențialul. Iar când cei din Meduza au aflat că Jason-David este la Paris, au folosit scenariul inițial: Bourne contra Șacalului. Prin asasinarea lui Teagarten în felul în care au făcut-o, au presupus corect că-l angajează pe cel mai periculos dintre criminalii lumii să-l caute și să-l ucidă pe David.

— Asta o știm cu toții. Și?

— Nu vezi, Alex? Dacă stai să te gândești mai bine, Bruxelles-ul a fost începutul sfârșitului, iar la sfârșit, David s-a folosit de acuzația falsă care i se aducea pentru a-i transmite Mariei că trăiește și pentru a-i transmite lui Peter Holland că e teafăr. Harta pe care orașul Anderlecht era încercuit cu roșu.

— Ne-a dat speranțe, asta-i tot. Și să știi, Mo, eu nu-mi pun nădejdea în speranțe.

— Bine, dar ne-a dat mai mult decât o speranță. Doar mesajul ăsta l-a pus pe Holland pe jar și l-a convins să dea alarma la toate stațiile noastre din Europa cu ordin precis să-l preia pe Jason Bourne, asasinul, și să-l aducă pe sus acasă.

— A ținut de data asta. Uneori figurile de soiul ăsta pur și simplu nu țin.

— Figura a ținut deoarece cu câteva săptămâni în urmă, un bărbat pe nume Jason Bourne a fost obligat să plece în urmărirea Șacalului, iar ca să pună mâna pe el a trebuit să aducă la suprafață o mai veche poveste care a făcut legătura între el și Carlos. Și uite că a făcut-o, voi ați făcut-o!

— Stărnind tot felul de mizerii la care nici nu ne-am fi gândit, recunosc Conklin. Am făcut și noi niște speculații, asta-i tot. Posibilități, probabilități, noțiuni abstracte, cu asta a trebuit să lucrăm.

— Noțiuni abstracte? Întrebă Mo cu blândețe. Iată un termen căruia lumea îi conferă în mod eronat un sens pasiv. Ai habar ce furtună pot crea în mintea unui om noțiunile abstracte?

— Nici măcar nu știu la ce te referi.

— La micuțele celule cenușii, Alex. O iau razna și se învârtesc ca niște minuscule mingi de ping-pong încercând să-și găsească

tunele prin care să explodeze, împinse de propria lor inerție.

— Aici chiar nu mai înțeleg nimic.

— Doar singur ai spus-o: o coincidență satanică. Însă eu aș avea un alt termen: un magnet satanic, care atrage răul. Asta ați reușit să creați tu și David, iar în interiorul câmpului magnetic se afla Meduza.

Conklin își roti scaunul și îl împinse spre terasă de unde se zăreau la orizont ultimele străluciri ale discului solar căzut în spatele insulei înecate în verdeață care era Montserrat.

— Deplâng dispariția unui prieten și mai ales a unui adversar de temut. A făcut tot ce i-a stat în puteri să ne ajute, iar când povestea a ajuns la sfârșit, a făcut ceea ce era cinstit să facă, nu ceea ce i s-a ordonat.

— Și ce i s-a ntâmpat?

— Conform spuselor lui Holland, a dispărut pur și simplu de la spitalul din Moscova acum cinci zile — și-a luat hainele și dus a fost. Nimeni nu știe cum a făcut și nici încotro a apucat-o, însă la o oră după plecarea lui, oamenii KGB-ului au venit să-l ridice ca să-l transfere la Liubianka.

— Dar asta înseamnă că nu l-au prins...

— O vor face curând. Dacă KGB-ul a dat alarmă generală, atunci drumurile, găurile, aeroporturile și punctele de trecere a frontierei vor fi supravegheate și verificate cu lupa. KGB-ul știe cum să-și motiveze oamenii. Dacă cineva îi ajută să fugă, vinovatul își va petrece următorii zece ani din viață într-un gulag. E doar o chestiune de timp până-i dau de urmă. Fir-ar a dracului de treabă!

La ușa de la intrare se auzi un ciocănit, iar Panov strigă:

— E deschis! Intră!

Și intră distinsul director adjunct al stațiunii, domnul Pritchard, îmbrăcat ca de obicei impecabil și la patru ace, precedat de o măsută de servit cu roțile pe care reușea să o împingă păstrându-și în același timp o ținută demnă. Le oferi celor doi oaspeți un zâmbet încântat și își anunță imediat persoana și scopul vizitei:

— Buckingham Pritchard, la dispoziția dumneavoastră, domnilor. V-am adus câteva specialități din fructe de mare pentru întrevederea dumneavoastră colegială, niște delicatese pe care vă invit să le gustați înainte de cină, la pregătirea cărora am asistat personal, secundându-l pe bucătarul șef despre care toți știu cât e de aiurit dacă nu-i stă cineva în preajmă să-l ajute cu câteva sfaturi bune, lucru pe care eu am fost mai mult decât fericit să-l fac.

— Colegială? spuse Alex. Am terminat colegiul acum treizeci și cinci de ani.

— Bine, cred că nu s-a gândit la toate nuanțele limbii engleze,

mormăi Morris Panov. Mai bine spune-mi, domnule Pritchard, nu-ți este cald în hainele alea? Eu cred c-aș năduși ca un porc.

— Sigur, nu-i nici o nuanță aici, doar clișeul obișnuit, mormăi la rândul său Conklin.

— Domnule, eu nu transpir, răspunse directorul adjunct.

— Sunt gata să-mi pun toată pensia la bătaie că te-au trecut toate apele când s-a întors St. Jacques de la Washington, sări Conklin nerezistând ispitei de a-l tachina. Sfinte Cristoase! Auzi, Johnny „terrorist”!

— Incidentul este închis, domnule, răspunse Pritchard cu stoicism. Domnul Saint Jay și Sir Henry au înțeles perfect că strălucitul meu unchi și cu mine am făcut totul fără nici un interes ascuns, adică am vrut să facem un bine.

— Îmi dau lacrimile, nu altceva, observă Conklin.

— Am să pregătesc canape-urile, domnilor, și verific gheața. Ceilalți trebuie să-și facă apariția dintr-o clipă în alta.

David Webb, stătea sprijinit de pilonul balconului și o urmărea pe soția lui citindu-i o poveste dintr-o carte pentru cei mici fiului lor, Jamie. Neprețuita doamnă Cooper moțâia cu bărbia în piept într-un fotoliu de lângă ușa dormitorului și tresărea când și când speriată, ridicându-și magnificul cap cu coama de păr creț, argintiu, de parcă se temea să nu o audă plângând pe micuța Alison care dormea alături. Inflexiunile calde din vocea Mariei urmăreau ritmul liniștit al poveștii și te acaparau complet, după cum dovedea interesul nedisimulat de pe chipul lui Jamie care o privea cu ochii mari de mirare. Ea reușea să găsească o calitate fascinantă până și cifrelor, putea să se fi făcut la fel de bine actriță, își spuse David în sine sa. Avea toate calitățile fizice pentru această profesiune: trăsături marcate, o prezență care atrăgea imediat privirile, calități *sine qua non* care-i fac pe bărbați și pe femei deopotrivă să tacă și să o studieze admirativ când merge pe stradă sau intră într-o încăpere.

— Tati, îmi citești tu mâine?

Povestea ajunsese la sfârșit, lucru dovedit de felul în care Jamie sări imediat de pe scaun, și de ochii larg deschiși ai vigilenței doamne Cooper.

— Aș fi vrut să-ți citesc eu povestea asta în astă-seară, se apără Webb și se apropie de fiul său.

— Da, dar tu miroși, rosti băiețelul încruntat.

— Jamie, tatăl tău nu miroase, îi explică Marie zâmbind. Doar ți-am mai spus, e medicamentul pe care i l-a dat doctorul să dea pe răni.

— Da' tot miroase.

— Nu te poți pune cu o minte analitică, mai ales dacă are dreptate nu? întrebă David

— E prea devreme să merg la culcare, mami! Dacă o trezesc pe Alison și-ncepe iar să plângă?

— Știu, iubitule, dar tati și cu mine trebuie să trecem pe la unchii tăi...

— Și noul meu bunic! strigă copilul exuberant. Bunicu'Brendan mi-a promis că mă-nvăță să mă fac judecător.

— Doamne păzește! interveni doamna Cooper. Omul ăsta se îmbracă ca un păun care-și caută perechea.

— Bine, îți dau voie să te duci în dormitorul nostru și să te uiți la televizor, se grăbi Marie să adauge. Dar numai o jumătate de oră...

— Aa!!!

— Bine, o oră. Însă doamna Cooper alege canalele.

— Mulțumesc, mami! Strigă copilul repezindu-se în camera părinților săi, urmat imediat de credincioasa doamnă Cooper.

— Îl domolesc eu, se oferi Marie ridicându-se de pe canapea.

— Nu, Miss Marie, protestă doamna Cooper. Rămâneți lângă soțul dumneavoastră. Nu se simte prea bine, dar n-ar scoate o vorbă, spuse ea și dispăru pe ușa dormitorului.

— E-adevărat, dragule? întrebă Marie venind spre soțul ei. Te doare?

— Nu-mi place că trebuie să spulber mitul prezimțirilor de necontestat ale unei mari doamne, dar se înșală.

— De ce trebuie să folosești atâtea cuvinte când unul era de ajuns?

— Fiindcă sunt intelectual. Știi, noi, ăștia cu diplomă, nu o luăm niciodată de-a dreptul, fiindcă dacă ne-am înșela n-am avea cum s-o mai întorcem. Sau poate ai ceva împotriva intelectualilor?

— Nu, îi răspunse Marie. Vezi, iată un cuvânt simplu care reușește să exprime ceva.

— Ce-nseamnă a exprima? întrebă Webb cuprinzându-și soția în brațe și sărutând-o lung, pentru o clipă suspendați amândoi în gol, regăsindu-se pe un teren cunoscut.

— E-o scurtătură care duce tot la adevăr, răspunse Marie lăsându-și capul pe spate și privindu-l în ochi. Fără eschivări, fără dezvoltări de teorii, doar fapte. Ca și-n adunarea simplă unu și cu unu fac doi; nu trei, ci doi.

— Tu faci cât două.

— Cam banal, dar cred că accept complimentul... Ești mai destins, te simt din nou aproape. Jason Bourne și-a luat rămas bun, da?

— Aproape. Cât erai cu Alison, am vorbit la telefon cu Ed McAllister. M-a sunat de la Agenția Națională de Securitate să-mi spună că mama lui Benjamin a pornit spre casă.

— Ei, David. e minunat!

— Eu și Mac am răs copios, și, în timp ce râdeam mi-a trecut prin minte gândul că nu l-am mai auzit pe Mac râzând așa. Mi-a plăcut.

— Sentimentul de vinovăție îi apăsă rău de tot umerii – și nu numai umerii. El ne-a trimis pe amândoi în Hong Kong și nu cred că și-a iertat-o vreodată. Dar acum te-ai întors acasă teafăr și nevătămat. Nu știi dacă am să-l pot ierta vreodată, însă cel puțin n-am să-i trântesc telefonul în nas când mai sună.

— Cred că i-ar face plăcere să te audă. De fapt, i-am spus să mai sune. Poate îl invite într-o seară la cină.

— N-aș împinge lucrurile până acolo.

— Dar mama lui Benjamin? Doar puștiul mi-a salvat viața.

— Poate-l invit la un sandviș.

— Ia-ți mâinile de pe mine, doamnă, altfel peste cincisprezece secunde s-ar putea să-i azvârl afară din dormitor pe Jamie și pe doamna Cooper și să-mi cer drepturile de soț.

— Mă tentează, Attila, dar cred că mezinul contează pe noi. Gândește-te și tu, doi indivizi cu colți ascuțiți și un fost judecător cu minte foarte inventivă s-ar putea să-l dea gata până și pe un tânăr crescut la o fermă din Ontario.

— Eu țin la toți.

— Și eu la fel. Hai să mergem.

Soarele dispăruse în largul Mării Caraibilor. Când și când, la orizont, cerul era brăzdat spre apus de scurte săgetări aurii. Flacăra lumânărilor închise sub clopote de sticlă se ținea dreaptă și mândră și trimitea rotocoale de fum spre cer, iar strălucirea lor încălzea și lumina umbrele înserării care se lăsase asupra terasei de la Vila 18. Și discuția era caldă și liniștită, conversația unor persoane care au ieșit vii dintr-o experiență de coșmar.

— I-am explicat, insistând mult asupra acestui punct, lui Randy cel Apucător, că doctrina pe care a îmbrățișat-o el, aceea de a lua hotărâri obraznice, mai trebuie și ea modificată pe ici, pe colo dacă perspectiva timpului impune schimbarea punctului de vedere adoptat inițial, explică Prefontaine pe larg. Schimbarea, schimbarea, iată rezultatul inevitabil al trecerii timpului.

— E-atât de evident încât nici nu-ncerc să te combat, spuse Alex.

— A, păi marele Gates a combătut tot timpul, zăpăcindu-i de cap pe jurați și lăsându-i perplecși pe confrății săi cu hotărârile și deciziile lui complexe.

— Oglinzi și fum, adăugă Marie râzând. La fel se procedează și în științele economice. Îți amintești, frățioare, că ți-am spus?

— N-am înțeles o vorbă. Și nici acum nu pricep.

— În medicină nu se folosesc oglinzi și fum, spuse Panov.

Cel puțin, nu mai ține figura, cu toată computerizarea asta a laboratoarelor și interdicția că băieții de bani gata să aibă acces la medicamente. Pe zi ce trece sunt legalizate tot mai multe descoperiri științifice.

— Din multe puncte de vedere ăsta este chiar sensul declarat al Constituției noastre, acela de a aduce lucrurile în legalitate, continuă fostul judecător. Ca și când părinții națiunii noastre și ai Constituției l-au citit pe Nostradamus dar nu s-au oboșit să-și recunoască propriile lipsuri; sau au studiat schițele lui DaVinci care a inventat, în fond, primul aparat de zbor. Au înțeles că nu pot legaliza viitorul, fiindcă nu știu ce ne va rezerva, și nici ce tip de societate va revendica dreptul la libertăți personale. Cu alte cuvinte, ei au creat câteva omisiuni strălucite.

— Dacă mă ajută memoria, neacceptate ca atare de strălucitul nostru Randolph Gates, spuse Conklin.

— Nu-i nimic, abia de acum încolo se schimbă el, îl întrerupse chicotind Prefontaine. Dintotdeauna i-a plăcut să se dea după cum bate vântul și e suficient de isteț și de astă dată.

— Mă-ntreb ce s-o mai fi întâmplat cu nevasta șoferului de camion, cea de la restaurantul acela de pe autostradă, care e măritată cu „Ărmăsarul”? spuse psihiatrul.

— Încearcă să-ți imaginezi o căsuță cu o palisadă vopsită în alb, etcetera, propuse Alex. E cea mai simplă variantă.

— Care nevastă și care șofer de camion? întrebă St. Jacques.

— Las-o cum a căzut, nu merită să știi.

— Sau ticălosul ăla de medic militar care mi-a pompat în braț tone de droguri! nu se lăsă Panov.

— Are o clinică în Leavenworth, îi răspunse Conklin. Am uitat să-ți spun... Mulți, și nebuni cu toții. Și Krupkin. Alt nebun. Bătrânul de Kruppie cu manierele și hainele lui alese și tot restul. Îi suntem îndatorați până peste cap și nu putem face nimic pentru el.

Se lăsă un moment de tăcere în care fiecare dintre cei prezenți se gândi la bărbatul care se opusese, de unul singur și fără interese de ordin personal, unui sistem monolitic care ceruse capul lui David Webb, același David Webb care se sprijinea acum de balustrada terasei, privind cu ochii pierduți în zare ultimele sclipiri ale razelor de soare, cumva detașat de existența celorlalți. Îi va trebui ceva timp să uite complet de Jason Bourne. Trebuia să dispară, să-l lase în pace. Când?

Nu acum! Din văzduh nebunia își arătă colții din nou! Liniștea serii fu curmată de huruitul puternic al unor motoare de avion, însoțit de scurte fulgerări care se apropiau tot mai mult de țarm. Trei elicoptere militare coborau în picaj spre pontonul de pe Tranquility, iar focul se porni, sacadat, înverșunat, gloanțele mușcară cu sete din

plaja de care se apropia, strecurându-se printre recife, o vedetă rapidă de coastă, blindată. St.Jacques se repezi la interfon.

— Alarmă la țarm! urlă el. Luați-vă armele!

— Isuse, dar Șacalul a murit! urlă Conklin.

— Nu și discipolii lui blestemați! strigă Jason Bourne— pentru că David Webb dispăruse din nou — împingându-l pe Marie jos și scoțându-și pistolul din toc, o armă despre a cărei existență soția lui nu știa. Li s-a transmis că este aici!

— E o nebunie!

— E Carlos! îi răspunse Jason sărind peste balustradă. Sunt ai lui! Până la moarte!

— Drace! tună Alex împingându-și iute și furios căruciorul și îmbrâncindu-l pe Panov de lângă masă.

Deodată, din cer se auzi un pârâit, apoi vocea pilotului din primul elicopter tună într-o portavoce:

— Ai văzut ce am făcut pe plajă, *mon*. Vă rupem în două dacă nu opriți motoarele!... Așa-i mai bine, *mon*! Trageți la mal, lăsați barca să plutească, fără motoare, și ieșiți amândoi pe punte. Puneți mâinile pe copastie și aplecați-vă înainte! Repede!

Fascicolele puternice ale reflectoarelor montate pe cele două elicoptere care se roteau ca niște vulturi deasupra vasului, se uniră și-l prinseră la mijloc, în timp ce elicopterul de comandă se lăsă pe plajă stârnind nisipul într-un nor uriaș. Din el țâșniră patru bărbați cu armele în mâini sub privirile surprinse ale celor aflați pe terasa Vilei 18.

— Pritchard! urlă St.Jacques. Adu-mi binoclul!

— E la mine, domnule Saint Jay, uitați, poftim. Directorul adjunct dădu fuga și îi întinse patronului său binoclul. Să știți că l-am curățat, domnule!

— Ce vezi? îl întreabă Bourne pe un ton tăios.

— Nu știu. Sunt doi bărbați.

— Ce mai armată! comentă Conklin.

— Dă-mi-l mie! spuse Jason autoritar și înșfăcă binoclul din mâna cumnatului său.

— Cine e, David? tipă Marie zărind expresia de puternică emoție care se așternuse pe chipul soțului ei.

— Krupkin, îi răspunse acesta.

Dimitri Krupkin ședea la masa albă din fier forjat de pe terasă, palid și tras la față — toată fața, fiindcă între timp barba îi dispăruse. Refuzase să scoată un cuvânt până nu avea să sfârșească cel de-al treilea pahar de coniac. Ca și Panov, Conklin și David Webb, era grav rănit și suferea, numai că, la fel ca și ceilalți, prefera să nu

vorbească la trecut, ci numai la viitor. Hainele ieftine și cam ponosite pe care le purta păreau să-l deranjeze fiindcă se strâmba și ridica tăcut din umeri de fiecare dată când se uita la ele, gestul lui de nepăsare indicând însă că situația avea să înceteze cât de curând. Primele sale cuvinte fură adresate vârstnicului Brendan Prefontaine, ele exprimând admirația la adresa guayaberei țesute, portocalii, purtată pe deasupra pantalonilor.

— Îmi place, spuse el admirativ. Foarte tropical și de bun gust, dată fiind clima.

— Mulțumesc.

După necesarele prezentări, sovieticul fu încolțit cu un tir de întrebări. Ridică brațele cerând tăcere, cu aceeași măreție cu care Papa, de la balconul din Piața Sfântul Petru, ar fi cerut mulțimii să-l asculte.

— Nu vreau să vă plictisesc cu detaliile zborului meu din Mama Rusie până aici, deși țin să spun că sunt scandalizat de corupția la care s-a ajuns și că n-am să uit în viața mea condițiile pe care am fost obligat să le îndur pentru suma exorbitantă pe care am plătit-o... Cu alte cuvinte, lăudat fie Credit Suisse și minunatele cupoane verzi pe care le emite.

— Spune-ne totuși ce s-a întâmplat, rosti Marie.

— Dumneata, dragă doamnă, ești încă mai frumoasă decât mi-am închipuit. Dacă ne întâlneam la Paris, aveam eu grijă să i te suflu haimanalei ăsteia de soț. Pe legea mea, și ce păr! Splendid!

— Probabil n-a știut să-ți spună ce culoare are, zise Marie zâmbind. De-acum încolo, dumneata ai să fii sabia lui Damocles pe care am s-o țin atârnată deasupra capului său de țărânoi.

— Totuși, pentru vârsta lui, pare că încă se descurcă.

— Doar fiindcă îl îndop cu tot soiul de pilule, Dimitri. Mai bine spune-ne ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Păi s-au prins, asta s-a întâmplat. Mi-au confiscat căsuța minunată de pe malul lacului Geneva! Acum e folosită de Ambasada Sovietică. Când mă gândesc ce am pierdut, mi se taie picioarele, zău așa!

— Bănuiesc că soția mea, referindu-se la un țărânoi, vorbea despre mine, spuse Webb. Deci erai în spital la Moscova și ai aflat ce gânduri avea cineva cu mine — anume să mă lichideze. După aceea, i-ai spus lui Benjamin să mă scoată din Novgorod.

— Am și eu sursele mele, Jason, iar greșeli, să știi că se fac. Însă nu vreau să dau nume. Pur și simplu s-a făcut o greșală. Dacă experiența de la Nürnberg ne-a învățat ceva, asta ar fi că nu întotdeauna e bine să ascuți un ordin tâmpit. Iar învățătura asta cred că n-are granițe și e valabilă pentru orice om cu scaun la cap, indiferent

de nația din care face parte. Noi, în Rusia, am suferit mai mult decât orice american în timpul celui de-al doilea război mondial. Unii dintre noi nu am uitat nici până azi și nu vom încerca să ne întrecem dușmanul în ticăloșie.

— Foarte frumos spus, rosti Prefontaine ridicând paharul de Perrier în cinstea sovieticului. La urma urmelor, suntem cu toții reprezentanții aceleiași rase umane, cu aceleași idei și sentimente.

— Ei bine, spuse Krupkin înecându-se în timp ce sorbea din cel de-al patrulea pahar de coniac, dincolo de această observație foarte atrăgătoare, însă poate prea des folosită, există totuși diferențe între gradele de înțelegere, domnule judecător. Nu mari, nici grave, totuși, diferențe. Spre exemplu, deși nu mai am o casă pe malul lacului Geneva, conturile mele din Insulele Cayman îmi aparțin în continuare. Fiindcă veni vorba, sunt departe insulele astea de aici?

— Nu mai mult de o mie cinci sute de kilometri spre vest, răspuse St.Jacques. Dacă iei avionul din Antigua, în trei ore ai ajuns.

— Așa mi-am zis și eu, spuse Krupkin. Cât am stat în spital, Alex mi-a vorbit de multe ori despre Tranquility Isle și Montserrat, așa încât le-am căutat pe hartă la biblioteca spitalului. Totul pare să meargă uns, e sub control... Apropo, cel care m-a adus cu șalupa sper să nu aibă neplăceri. Actele mele de identitate – care m-au costat o avere – sunt foarte în regulă.

— Singura neregulă pe care a comis-o este felul în care te-a adus aici, îi răspuse St.Jacques.

— Mă grăbeam, așa se-ntâmplă când fugi să-ți salvezi viața.

— I-am explicat guvernatorului că ești un vechi prieten de-al cumnatului meu.

— Bine. Foarte bine.

— Și-acum, ce ai de gând să faci, Dimitri? întrebă Marie.

— Păi nu cred că am prea multe de ales. Nu numai că ursul rus are mai multe gheare decât picioarele miriapodului, dar este conectat la o rețea internațională computerizată. Va trebui să mă ascund o vreme, până reușesc să-mi construiesc o nouă identitate. De la naștere și până în prezent, desigur. Krupkin se întoarse spre proprietarul stațiunii Tranquility: Ai putea să-mi închiriezi pe datorie unul dintre bungalourile acestea încântătoare, domnule St.Jacques?

— După câte ai făcut pentru David și pentru sora mea, nici nu se pune problema. Casa mea îți stă la dispoziție, domnule Krupkin, toată.

— Ce drăguț din partea dumitale. Mai întâi, ar trebui să dau o fugă până-n Cayman, unde am auzit că sunt croitori grozavi. După aceea urmează un iaht mititel și un mic avion personal pentru deplasările în interes de afaceri. Voi găsi o soluție să dovedesc că au fost aduse din Tierra del Fuego sau Insulele Malvine, sau alt loc uitat

de Dumnezeu unde pe bani puțini poți obține o nouă identitate; și încă una foarte convingătoare, care să ascundă un trecut dubios. După ce le rezolv pe astea, urmează doctorul din Buenos Aires — mi s-a spus că face minuni în materie de amprente, și fără dureri — apoi ceva chirurgie plastică. Rio se pare că e mult mai bun chiar și decât New York-ul, suficient cât să-mi schimbe profilul și să-mi scadă ceva anișori... În ultimele cinci zile și nopți n-am avut altceva de făcut decât să mă gândesc și să-mi fac planuri, îndurând niște condiții de călătorie pe care mi-e rușine să le pomenesc în fața încântătoarei doamne Webb.

— E clar că te-ai gândit, rosti impresionată soția lui Webb. Și, te rog, spune-mi Marie. Cum să-l ameninț pe acest țărănoi dacă îmi spui doamna Webb?

— O, adorabilă Marie!

— Și cum rămâne cu adorabilele tale planuri de viitor? insistă Conklin. Cât timp durează până le pui în aplicare?

— Tocmai tu îmi pui o asemenea întrebare? rosti Krupkin cu ochi mirați.

— E de datoria mea, îi tăie vorba Conklin.

— Tu, care ai fost așa de eficient în inventarea dosarului celui mai mare impostor din lumea terorismului internațional? Incomparabilul și inegalabilul Jason Bourne?

— Dacă prin asta te refereai și la mine, vreau să-ți spun că pe mine să nu conați, rosti Webb. Mă reprofilez pe decorațiuni interioare.

— Cât durează, Kruppie?

— Ce Dumnezeu, tu ai pregătit un singur om pentru o misiune, iar eu trebuie să schimb o viață!

— Cât timp?

— De ce nu-mi spui tu, Alex? E vorba despre viața mea, cât de amărâtă și fără importanță o fi ca în schema geopolitică a lumii, dar e, totuși, viața mea.

— Oricât, îl întrerupse David Webb, de peste umărul căruia se uitase Jason Bourne.

— Doi ani ca să fac o treabă ca lumea și trei ca să iasă perfect, spuse Dimitri Krupkin.

— Ai tăi să fie, spuse Marie.

— Pritchard! Strigă St.Jacques peste umăr. Adu-mi ceva de băut, te rog.

EPILOG

Se plimbau pe plaja scăldată de razele lunii, atingându-se apoi ferindu-se unul de celălalt, de parcă intimitatea îmbrățișării lor ar fi fost umbrită de amintirea unei lumi de care nu se puteau elibera, care îi trimitea intermitent pe aceeași orbită, spre același nucleu de foc care îi atrăgea cu forța unui magnet.

— Aveai o armă la tine, spuse Marie cu blândețe. Habar n-am avut că porți arme la tine. Urâsc armele.

— Și eu la fel. Cred că nici nu mi-am dat seama că o mai aveam asupra mea. Pur și simplu era acolo.

— Reflex? Nevoie?

— Presupun că amândouă. Oricum, n-are importanță de vreme ce n-am folosit-o.

— Însă voiai s-o folosești, nu-i așa?

— Iar îți spun, nu știu. Dacă tu și copiii ați fi amenințați, sigur că aș folosi-o. Dar nu cred că aș trage fără motiv.

— Ești sigur, David? Dacă am fi amenințați ai lua arma și ai trage într-o stafie?

— Nu, eu nu trag în umbre.

Pași. Pe nisip! Valuri care se rostogolesc la mal, ritmul naturii întrerupt de apariția nedorită a omului — sunete pe care Jason învățase să le asculte pe atâtea plaje din lume! Se răsuci, o aruncă pe Marie la pământ, departe de locul în care putea fi atinsă de glonț, iar el se trânti pe burtă, cu arma pregătită.

— Te rog, nu trage, David, spuse Morris Panov luminând peticul de plajă cu lanterna. Ar fi absurd.

— Isuse, Mo! strigă Webb. Ce cauți aici?

— Încercam pur și simplu să dau de voi... Ești bun să o ajuți pe Marie?

Webb se conformă, ajutându-și soția să se ridice în picioare, amândoi pe jumătate orbiți de lumina lanternei.

— Dumnezeu! Tu ești cârțița! țipă Jason ridicând arma. Tu ai știut fiecare mișcare pe care am făcut-o!

— Ce sunt? tună psihiatrul aruncând lanterna de pământ. Dacă ești convins de ce spui, atunci trage odată, ticălosule!

— Nu știu, Mo. Nu mai știu nimic...! spuse David speriat.

— Atunci dă-i drumul, băiete și plângi! Plângi cum n-ai mai plâns în viața ta! Jelește-l pe Jason Bourne cel îngropat la Moscova, că asta e! Ori accepti realitatea, ori ne luăm adio fiindcă eu m-am săturat și nu mai vreau să știu de tine! Ți s-a suit la cap, creație arogantă și de excepție ce ești! Gata, ai făcut ce trebuia făcut, iar piesa s-a sfârșit!

Webb se prăbuși în genunchi tremurând din tot corpul, iar lacrimi mari i se rostogoliră mute pe obraji.

— O să ne revenim, Mo, spuse Marie îngenunchind alături de soțul ei și susținându-l.

— Știu, îi răspunse Panov, dând din cap în întuneric. Două minți în același cap... nimeni nu-și dă seama ce-nseamnă asta cu adevărat. Însă acum s-a sfârșit. S-a sfârșit cu adevărat.